Povestea care a stat la baza serialului OUTLANDER

DIANA GABALDON

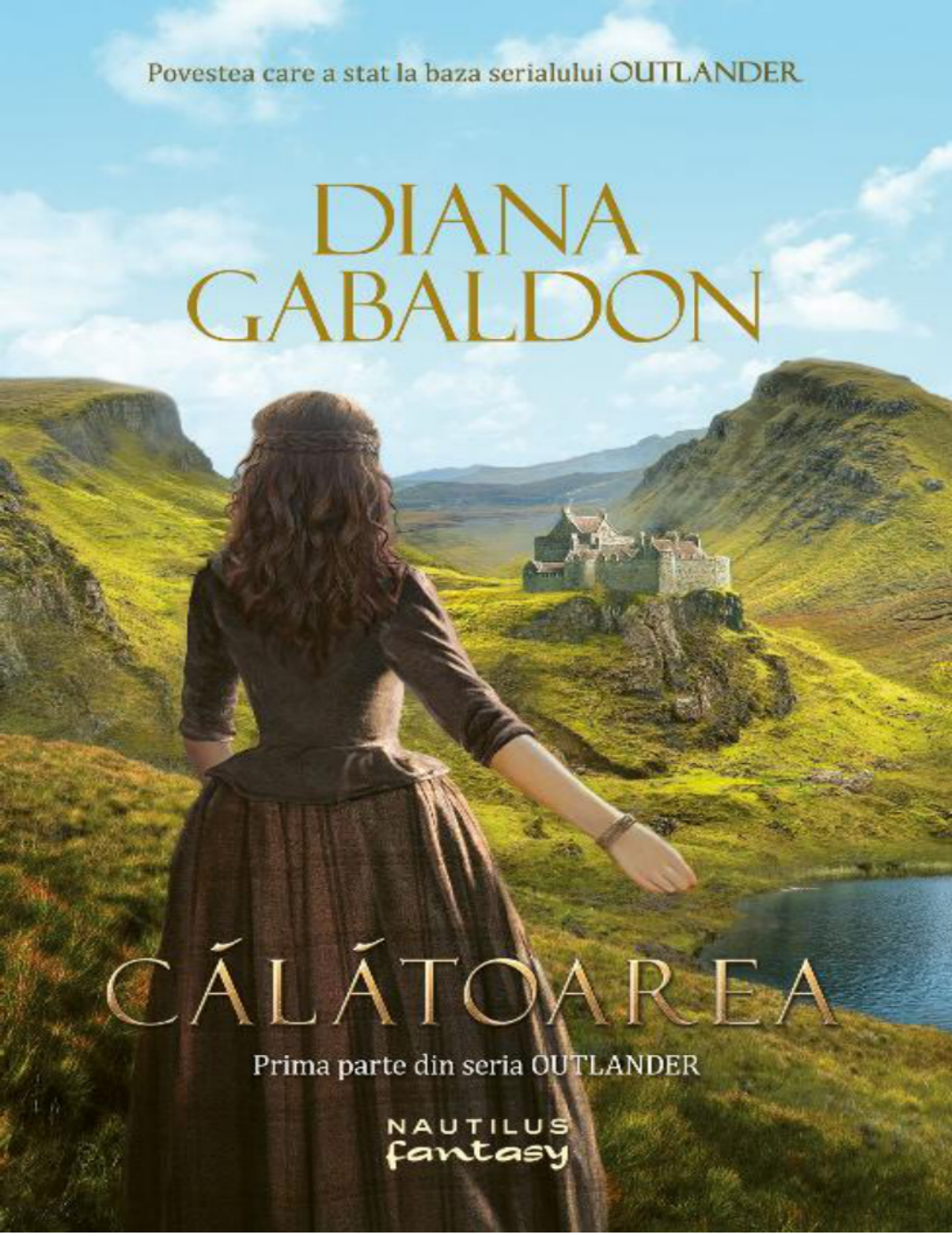

CĂLĂTOAREA

Prima parte din seria OUTLANDER

NAUTILUS
fantasy

NAUTILUS

fantasy

Colecție coordonată de Ana Nicolau

Diana Gabaldon s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole științifice și de popularizare a științei înainte de a deveni scriitoare full time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflate la debut, care era departe de a bănui succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche", din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încă șapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri *New York Times*: *Dragonfly in Amber, Voyager, Drums of Autumn, The Fiery Cross, A Breath of Snow and Ashes, An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celelalte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

DIANA GABALDON

CĂLĂTOAREA

Traducere din limba engleză
MARIA DRĂGUȚ

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GABALDON, DIANA
Călătoarea / Diana Gabaldon ; trad.: Maria Drăguț. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015
ISBN print: 978-606-758-272-7
ISBN epub: 978-606-758-333-5
ISBN mobi: 978-606-758-334-2

I. Drăguț, Maria (trad.)

821.111-31 = 135.1

Diana Gabaldon
OUTLANDER
© 1991 by Diana Gabaldon

© Nemira, 2015
Coperta: Cristian FLORESCU
Ilustraţia copertei: Tudor POPA
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

- Despre autor
- Partea I - Inverness, 1945
  - 1 - Un nou început
  - 2 - Cercul de pietre
  - 3 - Bărbatul din pădure
  - 4 - Sosirea mea la castel
  - 5 - Clanul MacKenzie
- Partea a II-a - Castelul Leoch
  - 6 - Judecata lui Colum
  - 7 - Dulapul lui Davie Beaton
  - 8 - Banchetul unei seri
  - 9 - Adunarea
  - 10 - Jurământul
- Partea a III-a - La drum
  - 11 - Conversații cu un avocat
  - 12 - Comandantul garnizoanei
  - 13 - Anunțarea unei căsătorii
  - 14 - Ceremonia de nuntă
  - 15 - Revelațiile iatacului nupțial
  - 16 - O zi minunată
  - 17 - Cerșetorul
  - 18 - Tâlhari în munți
  - 19 - Calul de apă
  - 20 - Poienile pustii
  - 21 - Un mauvais quart d'heure după altul
  - 22 - Răfuieli
  - 23 - Întoarcerea la Leoch
- Partea a IV-a - Adiere de pucioasă
  - 24 - Oaspeți de seamă
  - 25 - Vrăjitoarea trebuie să moară
- Partea a V-a - Lallybroch
  - 26 - Întoarcerea stăpânului
  - 27 - Cel mai important motiv
  - 28 - Sărutări şi desuuri

    - 29 - Mai multă sinceritate
    - 30 - Conversaţii lângă foc
    - 31 - Ziua pătrarului
    - 32 - Travaliul
    - 33 - Garda
- Partea a VI-a - Căutarea
    - 34 - Povestea lui Dougal
- Partea a VII-a - Refugiul
    - 35 - Închisoarea Wentworth
    - 36 - MacRannoch
    - 37 - Evadarea
    - 38 - Abaţia
    - 39 - Răscumpărearea unui suflet
    - 40 - Iertarea
    - 41 - Din pântecul pământului
- Mulţumiri
- Note

În amintirea mamei mele, care m-a învăţat să citesc
Jacqueline Sykes Gabaldon

În fiecare zi dispar oameni. Întrebaţi un poliţist. Sau, mai bine, întrebaţi un jurnalist. Dispariţiile înseamnă pâinea de toate zilele a unui jurnalist.

Fete tinere fug de acasă. Copii se pierd de părinţii lor şi nu mai sunt găsiţi niciodată. Gospodine ajung la capătul răbdării şi iau banii de mâncare şi un taxi până la gară. Oameni de afaceri din toată lumea îşi schimbă numele şi se evaporă în fumul trabucurilor importate.

Mulţi dintre cei rătăciţi vor fi în cele din urmă găsiţi, în viaţă sau nu. Dispariţiile au, la urma urmelor, o explicaţie.

Aproape întotdeauna.

Partea I

INVERNESS, 1945

1

Un nou început

Nu era un loc tocmai potrivit pentru o dispariție, cel puțin nu la prima vedere. Pensiunea doamnei Baird era aidoma celorlalte o mie de pensiuni din Highland în 1945; tăcută și curată, cu un tapet înflorat decolorat, podele strălucind și un aparat pentru încălzit apa cu fisă în camera de baie. Doamna Baird, o femeie durdulie și veselă, nu a avut nimic de obiectat când Frank i-a împânzit salonul micuț și tapetat cu trandafiri cu numeroasele cărți și ziare care îl însoțeau pretutindeni în călătorii.

Am dat nas în nas cu doamna Baird în holul de la intrare în timp ce mă pregăteam să ies pe ușă. M-a oprit din drum punându-și mâna mică și grăsulie pe brațul meu și netezindu-mi părul.

– Vai de mine, doamnă Randall, da' nu puteți ieși afară așa! Stați, să vă mai aranjez nițel părul. Așa! Mai bine. Știți, verișoară-mea îmi tot povestește despre o soluție de încrețit părul pe care a încercat-o, funcționează de minune și face niște bucle de vis; poate ar trebui s-o încercați data viitoare.

Nu am avut inima să îi spun că încăpățânarea buclelor mele castanii era vina exclusivă a Mamei Natură și nu o neglijență a producătorilor de soluții de permanent. Propriile ei bucle strâns ondulate nu manifestau o astfel de îndărătnicie.

– Da, așa voi face, doamnă Baird, am mințit. Mă duc doar puțin până în sat să mă întâlnesc cu Frank. Ne vom înapoia până la ora ceaiului.

M-am strecurat afară pe ușă și de-a lungul potecii înainte ca doamna Baird să mai descopere alte defecte ale ținutei mele dezordonate. După patru ani petrecuți ca soră medicală în Armata Regală, mă bucuram de o vacanță departe de uniforme și rații, răsfățându-mă cu rochii din pânză viu colorată, cu totul nepotrivite pentru plimbările

aspre prin ierburile înalte și sălbatice.

Nu că aș fi planificat inițial să mă plimb foarte mult; imaginația mea zbura mai degrabă spre dimineți târzii petrecute dormind și după-amiezi lungi și leneșe în pat cu Frank, fără să dormim. Cu toate acestea, era destul de dificil să păstrezi o dispoziție de romantism senzual cu doamna Baird dând din greu cu aspiratorul în fața ușii.

– Trebuie să fie cea mai murdară bucată de mochetă din Scoția, remarcase Frank în acea dimineață, în timp ce stăteam în pat ascultând mugetul feroce al aspiratorului din coridor.

– Aproape la fel de murdară precum imaginația gazdei noastre, am încuviințat eu. Poate că ar fi trebuit să mergem la Brighton.

Alesesem Highlands pentru a ne petrece vacanța înainte ca Frank să își ia în primire postul de profesor de istorie la Oxford, deoarece Scoția fusese oarecum mai puțin atinsă de ororile fizice ale războiului în comparație cu restul Marii Britanii și era mai puțin predispusă la bucuria frenetică de după încheierea conflictului care infectase cele mai populare zone de vacanță.

Și, fără să discutăm, cred că amândoi am simțit că e un loc simbolic pentru a ne reface căsătoria; ne căsătorisem și petrecusem o lună de miere de două zile în Highlands la scurt timp după izbucnirea războiului, în urmă cu șapte ani. Un refugiu pașnic în care să ne redescoperim unul pe celălalt, gândeam noi, fără să ne dăm seama că, în timp ce golful și pescuitul sunt cele mai populare sporturi în aer liber din Scoția, bârfa este cel mai popular sport de interior. Și când plouă atât de mult precum plouă în Scoția, oamenii își petrec mult timp în case.

– Unde te duci? am întrebat când Frank s-a ridicat din pat.

– Ar fi urât din partea noastră să o dezamăgim pe drăguța noastră gazdă, a răspuns el.

Săltându-se pe marginea patului antic, a început să sară ușor, făcând arcurile saltelei să scoată un scârțâit ritmic. Aspiratorul de pe coridor a amuțit deodată. După câteva clipe de legănat, Frank a scos un geamăt puternic, teatral, și s-a prăbușit cu o zbârnâială de arcuri supărate. Punându-mi perna la gură, am început să chicotesc pe înfundate, pentru a nu deranja tăcerea fără suflare din fața ușii.

Frank a ridicat sprâncenele spre mine:

– Tu trebuie să gemi în extaz, nu să chicotești, m-a mustrat șoptit. Doamna Baird va crede că nu sunt bun la pat.

– Va trebui să muncești mai mult decât atât, dacă vrei gemete extatice, am răspuns. Două minute nu merită mai mult de un chicot.

– Destrăbălată mică și nerecunoscătoare! Am venit aici ca să mă odihnesc, ai uitat?

– Lenețule! Niciodată nu vei forma următoarea creangă a arborelui genealogic al familiei, dacă nu te străduiești mai mult.

Pasiunea lui Frank pentru genealogie era un alt motiv pentru care alesesem Highlands. Conform uneia din bucățile soioase de hârtie pe care el le căra peste tot, un oarecare strămoș neinteresant al lui ar fi avut ceva sau altceva de a face în această regiune cândva pe la jumătatea secolului al optsprezecelea... sau o fi fost al șaptesprezecelea?

– Dacă sfârșesc precum un ciot sterp în arborele genealogic al familiei, va fi fără îndoială vina gazdei noastre neobosite din fața ușii. La urma urmei, suntem căsătoriți de aproape opt ani. Micul Frank Jr ar fi destul de legitim fără a fi nevoie să fie conceput în prezența unui martor.

– Dacă va fi vreodată conceput, am răspuns pesimistă.

Mai suferisem o dezamăgire în săptămâna dinaintea vacanței în Scoția.

– Cu tot aerul proaspăt și dieta sănătoasă? E imposibil să nu reușim aici.

La cina din seara de dinainte avusesem hering prăjit. La prânz mâncasem hering murat. Iar mirosul înțepător care se infiltra de-a lungul scărilor arăta fără dubiu că dejunul avea să fie hering afumat.

– Dacă nu cumva ai în plan o a doua reprezentație pentru edificarea doamnei Baird, am sugerat eu, mai bine te-ai îmbrăca. Nu aveai o întâlnire cu acel pastor la ora zece?

Reverendul doctor Reginald Wakefield, vicarul parohiei locale, trebuia să îi furnizeze lui Frank câteva registre de botez absolut fascinante pentru studiu, ca să nu mai vorbim de perspectiva strălucită în care ar fi putut scoate de la naftalină oarece buletine militare sau ceva asemănător în care apărea ilustrul strămoș.

– Cum spuneai că îl chema pe stră-stră-stră-stră-străbunicul ăla al tău? am întrebat. Cel care tăia frunză la câini pe aici în timpul uneia dintre răscoale? Nu îmi amintesc prea bine dacă Willy sau Walter.

– De fapt, Jonathan.

Frank accepta placid dezinteresul meu total față de istoria familiei lui, însă rămânea mereu în gardă, pregătit să se agațe de cel mai mic semn de curiozitate din partea mea pentru a-mi povesti toate detaliile pe care le aflase despre primii membri ai familiei Randall și despre cei legați de ei. Privirea lui a căpătat sclipirea febrilă a profesorului fanatic în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă.

– Jonathan Wolverton Randall – Wolverton dinspre un unchi al mamei sale, un cavaler neînsemnat din Sussex. Cu toate acestea, era cunoscut ca Jack cel Negru, poreclă căpătată în armată, probabil în perioada în care a fost staționat cu garnizoana aici.

Mi-am băgat fața în pernă și m-am prefăcut că sforăi. Ignorându-mă, Frank a continuat netulburat exegeza lui cărturărească.

– Și-a cumpărat brevetul militar pe la jumătatea anilor treizeci – 1730 adică – și a servit țara cu gradul de căpitan de dragoni. Conform scrisorilor vechi pe care mi le-a trimis verișoara May, s-a descurcat destul de bine în armată. O alegere excelentă pentru al doilea fiu. Fratele său mai mic a urmat de asemenea tradiția și a devenit preot, însă nu am aflat mare lucru despre el. Oricum, ducele de Sandringham vorbește mult despre activitatea lui de dinaintea și din timpul celei de a doua răscoale a iacobiților, din ’45, se înțelege, a detaliat pentru beneficiul ignoranților din public, adică al meu. Știi, povestea cu Bonnie Prince și toată tărășenia?

– Nu sunt sigură că scoțienii realizează că au pierdut acea bătăie, l-am întrerupt ridicându-mă și încercând să îmi aranjez părul. L-am auzit cu urechile mele aseară pe un barman la pub numindu-ne *sassenach*.

– Păi, de ce nu? a întrebat Frank netulburat. Nu înseamnă altceva decât „englez“, dacă stai să te gândești, sau în cel mai rău caz „venetic“, și noi asta suntem.

– Știu ce înseamnă, doar că m-a deranjat tonul.

Frank a căutat în sertarul biroului o curea.

– Era doar deranjat pentru că i-am reproșat că berea era slabă. I-am spus că adevărata bere scoțiană se obține după ce pui o cizmă veche în

butoi și o strecori printr-o pereche de chiloți răspurtați.

– Ah, acum se explică nota de plată, am răspuns.

– Păi, am formulat nițel mai diplomatic decât acum, însă doar pentru că limba scoțiană nu are un cuvânt anume pentru chiloți.

Am întins mâna după o pereche de-ai mei, intrigată.

– De ce nu? Vechii scoțieni nu purtau așa ceva?

Frank mi-a aruncat o privire strâmbă.

– Nu ai auzit niciodată vechiul cântec despre ce poartă un scoțian pe sub kilt?

– Probabil că nu o pereche de chiloți bărbătești cu mânecuță până la genunchi, am răspuns fără umor. Poate plec și eu în căutarea unui purtător de kilt în timp ce tu te distrezi cu vicarul și o să-l întreb pe el.

– În acest caz, vezi să nu te trezești arestată, Claire. Decanului de la St Gilles College nu i-ar plăcea deloc să audă una ca asta.

Spre norocul nostru, niciun posesor de kilt nu hoinărea prin centrul satului sau prin magazinele din piața mare. Erau totuși câțiva oameni, majoritatea gospodine, asemenea doamnei Baird, făcându-și cumpărăturile zilnice. Guralive și bârfitoare, cu trupurile solide îmbrăcate în stofă cadrilată, umpleau magazinele cu o căldură confortabilă; un antidot împotriva burniței reci a dimineții.

Cum încă nu aveam o gospodărie a mea, nu aveam mare lucru de cumpărat, însă mă delectam plimbându-mă printre rafturile proaspăt aprovizionate, din pura plăcere de a vedea din nou o mulțime de produse în magazine. Trecuse o perioadă lungă de austeritate, în care ne descurcasem fără cele mai banale lucruri, precum săpunul sau ouăle, și o perioadă chiar mai îndelungată fără micile plăceri ale vieții, cum ar fi apa de toaletă *L'Heure Bleue*.

Privirea mi s-a oprit asupra unei vitrine pline cu diverse produse pentru casă – prosoape de bucătărie brodate, învelitoare pentru ceaince, căni mari și pahare, un teanc de tăvi de plăcintă destul de grosolane și un set de trei vaze.

Niciodată în viața mea nu am avut o vază. În timpul războiului, am trăit, desigur, în aripa infirmierelor, întâi în Pembroke Hospital, mai târziu într-un spital de campanie din Franța. Însă chiar și înainte de

asta, nu am locuit nicăieri pentru o perioadă suficient de îndelungată pentru a justifica achiziționarea unui asemenea obiect. Dacă aș fi avut o astfel de vază, am reflectat, unchiul Lamb ar fi umplut-o cu cioburi cu mult timp înainte de a mă putea apropia de ea cu un buchet de margarete.

Quentin Lambert Beauchamp. „Q“ pentru studenții săi de la Arheologie și pentru prieteni. „Doctorul Beauchamp“ pentru cei din cercurile scolastice în care se învârtea, își ținea conferințele și în care profesa. Însă pentru mine întotdeauna unchiul Lamb.

Singurul frate al tatălui meu, care era și singura rudă în viață în acel moment, se pricopsise cu mine, în vârstă de cinci ani, când părinții mei muriseră într-un accident de mașină. Pe picior de plecare într-o călătorie în Orientul Mijlociu, își întrerupsese pregătirile pentru câteva zile cât să facă aranjamentele pentru înmormântare, să pună la punct moștenirea părinților mei și să mă înscrie la un internat de fete bine cotat. Unde eu am refuzat categoric să mă duc.

Pus în fața necesității de a-mi smulge degetele grăsuțe de pe mânerul ușii de la mașină și de a mă târî de picioare până pe scările internatului, unchiul Lamb, care detesta conflictul personal de orice fel, oftase exasperat, apoi, dându-se bătut, ridicase din umeri neputincios și aruncase pe fereastră ultimele rămășițe ale conștiinței sale împreună cu noua mea pălărie de pai cu boruri late.

– Porcărie urâtă, a bombănit el, privind-o în oglinda retrovizoare cum se rostogolea fără griji în urmă, în vreme ce ne îndepărtam în viteză de-a lungul aleii. Și așa nu mi-au plăcut niciodată pălăriile femeilor.

Și-a îndreptat privirea spre mine, fixându-mă cu o uitătură feroce. Un lucru, a rostit, pe un ton amenințător. Să nu te prind că te joci de-a păpușile cu figurinele mele persane funerare. Orice, dar nu asta. Ne-am înțeles?

Eu am încuviințat din cap, mulțumită. Și am plecat cu el în Orientul Mijlociu, în America de Sud și în zecile de situri arheologice de studiu din întreaga lume. Am învățat să citesc și să scriu din ciornele pentru articolele de revistă, să sap latrine, să fierb apă și să fac o sumedenie de lucruri nepotrivite pentru o domnișoară de origini nobile… până l-am cunoscut pe istoricul chipeș și brunet care venise pentru a-l consulta pe unchiul Lamb asupra punctului în care filozofia franceză ar fi înrudită cu practica religioasă egipteană.

Chiar și după căsătorie, Frank și cu mine am dus o viață de nomazi ca

cercetători, împărțiți între conferințe pe continent și apartamente temporare, până când izbucnirea războiului l-a trimis pe Frank la instrucția militară pentru ofițeri și la Unitatea de informații de la MI6 și pe mine la cursurile de calificare pentru infirmiere. Deși eram căsătoriți de aproape opt ani, noua casă din Oxford avea să fie primul nostru cămin adevărat.

Îndesându-mi hotărâtă poșeta sub braț, am intrat în magazin și am cumpărat vazele.

M-am întâlnit cu Frank la intersecția dintre High Street și Gereside Road și am pornit împreună de-a lungul străzii. A ridicat sprâncenele la vederea cumpărăturilor mele.

– Vaze? a zâmbit. Minunat. Poate acum nu vei mai pune flori în cărțile mele.

– Nu sunt flori, sunt specimene. Și tu ai fost cel care ai sugerat ca eu să mă apuc de botanică. Să îmi ocup mintea, acum că nu mai trebuie să îngrijesc de nimeni, i-am amintit.

– Adevărat, a încuviințat el binedispus. Însă nu mi-am dat seama că voi avea verdeață în poală de fiecare dată când deschid câte o carte. Ce era chestia aceea oribilă cafenie și sfărâmicioasă pe care ai pus-o în *Tuscum and Banks*?

– Piciorul-caprei. Bună pentru hemoroizi.

– Te pregătești pentru bătrânețea mea iminentă, nu-i așa? Cât de grijulie ești, Claire!

Am intrat pe poartă, râzând, iar Frank a rămas în urmă pentru a mă lăsa să urc prima treptele înguste de la intrare.

Brusc, m-a apucat de braț.

– Stai! Nu cred că vrei să pui piciorul acolo.

Mi-am ridicat cu mare grijă piciorul de pe o pată largă maro-roșcată de pe treapta de sus.

– Ce straniu, am spus. Doamna Baird spală cu peria scările în fiecare dimineață; am văzut-o. Ce crezi că poate fi?

Frank s-a aplecat peste treaptă, mirosind atent.

– La prima impresie, aș spune că e sânge.

– Sânge! Am făcut un pas în spate pe alee. Al cui? am întrebat aruncând priviri speriate în casă. Crezi că doamna Baird a suferit vreun accident?

Nu mi-o puteam imagina pe gazda noastră atât de pedantă lăsând pete de sânge să se usuce pe treptele casei ei decât în cazul în care se petrecuse o catastrofă și m-am întrebat pentru o clipă dacă salonul ar putea adăposti un criminal nebun, înarmat cu un topor, pregătindu-se chiar acum să sară asupra noastră cu un urlet care să ne înghețe de frică.

Frank a dat din cap. S-a ridicat pe vârfuri pentru a arunca o privire peste gardul viu în grădina vecină.

– Nu cred. O pată asemănătoare e și pe treptele familiei Collins.

– Adevărat?

M-am apropiat de Frank, pe de o parte pentru a privi peste gard, dar și pentru suport moral.

Regiunea nu părea locul în care s-ar putea aciua un criminal în serie, însă mă îndoiam că astfel de persoane ar utiliza vreun soi de criteriu logic în alegerea decorului.

– Asta e chiar… dezagreabil, am remarcat.

În casa vecină nu părea a fi cineva.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

Frank s-a încruntat, a căzut pe gânduri, apoi și-a bătut piciorul ușor cu mâna, inspirat.

– Cred că știu! Așteaptă aici un moment.

S-a repezit afară din curte și a luat-o la fugă de-a lungul străzii, lăsându-mă pe marginea treptelor. După câteva clipe s-a întors, luminat la față, având confirmarea.

– Da, asta trebuie să fie. Fiecare casă din rând a făcut.

– Ce a făcut? A primit o vizită a unui nebun ucigaș?

Glasul îmi era nițel tăios, încă speriată după ce fusesem abandonată

brusc, având drept companie doar o pată mare de sânge.

– Nu, a râs Frank, a făcut un sacrificiu ritualic. Fascinant!

S-a lăsat în palme și în genunchi pe iarbă, cercetând atent pata de sânge.

Ipoteza aceasta nu suna cu mult mai bine decât cea a existenței unui criminal nebun. M-am ghemuit lângă el, strâmbând din nas la mirosul de sânge. Era prea devreme pentru insecte, însă câteva muște mari și lenețe de munte încercuiseră deja pata.

– Ce vrei să spui cu „sacrificiu ritualic“? am întrebat. Doamna Baird este o credincioasă evlavioasă, și la fel sunt și vecinele ei. Aici nu suntem pe Dealul Druizilor sau mai știu eu unde.

Franks s-a ridicat, scuturându-și firele de iarbă de pe pantaloni.

– Asta e doar părerea ta, fata mea, a spus. Nu există loc pe pământ cu mai multe vechi superstiții și farmece împletite în viața de zi cu zi ca această regiune a Scoției. Evlavioasă sau nu, doamna Baird crede în poveștile din bătrâni, la fel ca toți vecinii ei. A arătat spre pata de sânge cu vârful lustruit al pantofului. Sângele unui cocoș negru, mi-a explicat el, părând încântat. Casele sunt noi, vezi? Prefabricate.

I-am aruncat o privire rece.

– Dacă ai cumva impresia că asta explică totul, mai gândește-te o dată. De ce contează cât de vechi sunt casele? Și unde Dumnezeu este toată lumea?

– Probabil în sat, la cârciumă. Hai să mergem să vedem, vrei?

Luându-mă de braț, ne-am îndreptat spre poartă și am luat-o pe Gereside Road, înapoi în centru.

– Pe vremuri, mi-a explicat Frank în timp ce mergeam, până aproape de zilele noastre, când se construia o casă, se obișnuia să omori ceva și să-l îngropi sub temelie, pentru a îmblânzi spiritele pământului din acel loc. Știi vorba străveche: „El va așeza temelia acestuia în primul născut, iar în cel de-al doilea își va așeza porțile.“

M-am înfiorat la auzul citatului.

– În acest caz, bănuiesc că e destul de modern și iluminat din partea lor să folosească găini. Vrei să spui că, din moment ce casele sunt

relativ noi, sub ele nu este îngropat nimic, iar localnicii încearcă să remedieze asta.

– Da, foarte bine.

Frank părea încântat de evoluția mea și m-a bătut ușor pe spate.

– Din spusele vicarului, mulți dintre localnici au crezut că războiul a fost în parte cauzat și de faptul că oamenii au întors spatele tradițiilor și au uitat să își ia precauțiile cuvenite, cum ar fi îngroparea unui sacrificiu sub fundație sau arderea de oase de pește în vatră… cu excepția eglefinului, desigur, a mai adăugat, apelând la o diversiune. Niciodată să nu arzi oase de eglefin – știai asta? – pentru că nu vei mai prinde niciodată vreunul. În schimb, oasele de eglefin trebuie mereu îngropate.

– Voi ține minte, am răspuns. Spune-mi ce trebuie să fac pentru a nu mai vedea niciodată hering și o voi face imediat.

Frank a dat din cap, absorbit de meandrele memoriei sale, acele momente scurte de extaz scolastic în timpul cărora pierdea legătura cu lumea din jurul său, încercând să scoată cunoașterea din toate cotloanele ei.

– Nu știu ce să faci cu heringul, a răspuns absent. Pentru șoareci însă, trebuie să atârni un smoc de iarbă-tremurătoare, știi vorba aceea: „Dacă ai iarbă tremurătoare, nu ai nicio rozătoare.“ Corpuri îngropate sub fundație, însă… de aici vine puzderia de fantome din sat. Știi Mountgerald, casa aceea mare din capătul High Street? Acolo bântuie o fantomă, un muncitor care a lucrat la construirea ei și a fost ucis drept sacrificiu pentru fundație. Cândva în secolul al optsprezecelea; asta e destul de recent, dacă stai să te gândești, a adăugat el meditativ. Povestea spune că, la porunca stăpânului casei, a fost mai întâi ridicat un zid, apoi un bloc de piatră a fost aruncat de pe acest zid pe unul dintre zidari – probabil un individ antipatic a fost ales pentru sacrificiu – care a fost îngropat în beci, iar restul casei a fost ridicat peste el. Acum bântuie pivnița unde a fost ucis. În fiecare zi, cu excepția comemorării morții sale și în cele patru Zile Străvechi.

– Zile Străvechi?

– Sărbătorile antice, mi-a explicat el, încă pierdut în notele sale mentale. Hogmanay, asta e Anul Nou, Miezul Verii, Beltane și Sărbătoarea Tuturor Sufletelor. Druizii, oamenii culturii campaniforme, picții timpurii, cu toții aveau sărbători ale soarelui și ale focului, din câte cunoaștem. Oricum, spiritele sunt eliberate în

zilele de sărbătoare și rătăcesc în voie, putând face rău sau bine celor din jur, după bunul plac. Și-a frecat bărbia, gânditor. Se pregătește de Beltane… în apropierea echinocțiului de primăvară. Ai grijă să fii cu ochii în patru data viitoare când mai treci pe lângă curtea bisericii.

Ochii îi sclipeau amuzați, semn că ieșise din transă. Am izbucnit în râs.

– Adică aș putea da nas în nas cu câteva fantome ilustre din partea locului?

– Nu știu, a ridicat el din umeri. Să-l întrebăm pe vicar data viitoare când îl vedem, nu-i așa?

Și în foarte scurt timp ne-am întâlnit cu vicarul care, împreună cu cei mai mulți dintre locuitorii satului, era la cârciumă, sărbătorind cu o halbă de *Lager and Light* [1] noua sfințire a caselor.

A părut mai degrabă rușinat pentru că fusese surprins îngăduind acte de păgânism, cum ar veni, dar a ieșit din încurcătură explicându-ne că nu sunt decât niște tradiții locale cu patină istorică, la fel ca Purtatul Verdelui. [2]

– E foarte fascinant, înțelegeți? a mărturisit el și eu am recunoscut, oftând, cântecul învățatului, așa cum recunoști cântecul sturzului.

Rezonând la chemarea unui spirit înfrățit, Frank s-a pornit imediat să execute dansul de împerechere al academicianului și foarte curând erau amândoi băgați până la coate în arhetipuri și paralele între superstițiile antice și religiile moderne. Am ridicat din umeri și mi-am făcut loc prin mulțime până la bar și înapoi cu câte un pahar mare de brandy-cu-sifon în fiecare mână.

Știind din proprie experiență cât de dificil era să îi distragi atenția lui Frank de la o astfel de discuție, i-am luat pur și simplu mâna, i-am încolăcit degetele în jurul paharului și l-am lăsat acolo în lumea lui.

Am găsit-o pe doamna Baird adâncită într-o canapea confortabilă de lângă fereastră, bând o halbă de bere amară în compania unei persoane în vârstă pe care mi-a prezentat-o drept domnul Crook.

– El e domnul despre care ți-am povestit, doamnă Randall, a rostit ea cu însuflețirea alcoolului și a companiei. Domnul care cunoaște toate plantele. Doamna Randall e foarte interesată de plantele mititele, i-a mărturisit ea companionului ei, care și-a înclinat capul cu un amestec de politețe și surzenie. Le presează în cărți și așa se usucă.

– Măi să fie, așa faceți? a întrebat domnul Crook, cu o sprânceană stufoasă și albă ridicată, semn că îi trezise interesul. Eu am câteva prese – adevărate, înțelegeți – pentru plante și altele. Le am de la nepotul meu, când a venit în vacanță de la universitate. El mi le-a adus, iar eu nu am avut inima să îi spun că eu nu folosesc așa ceva. Eu atârn de grindă ierburile de care am nevoie, știți, sau poate mai usuc în vreo ramă ori mai pun într-un săculeț de pânză sau într-un borcan, dar ce mai poți face cu o plăntuță după ce-o turtești ca foaia de hârtie n-am idee.

– Păi, poate să te uiți la ele, a intervenit amabilă doamna Baird. Doamna Randall a făcut câteva aranjamente frumoase din flori de nalbă și violete, din acelea pe care le poți pune într-o ramă sau atârna pe perete.

– Îhî…

Chipul brăzdat de riduri al domnului Crook nu părea foarte convins de potențialul practic al unei asemenea sugestii.

– Păăi, dacă dumneavoastră vă sunt de vreun folos, cuconiță, vă dau ierbarele cu dragă inimă. N-aș fi vrut să le arunc, dar trebuie să recunosc că de mare trebuință mie nu mi-s.

L-am asigurat pe domnul Crook că aș fi încântată să folosesc ierbarele și chiar mai încântată dacă mi-ar arăta unde aș putea găsi unele din plantele rare ale locului. M-a măsurat cu priviri severe o clipă, cu capul înclinat într-o parte asemenea unui șoim bătrân, dar în cele din urmă a părut să decidă că interesul meu era sincer și am stabilit să ne întâlnim a doua zi dimineață pentru un tur al florei locale. Frank, din câte știam, avea de gând să se ducă la Inverness ca să consulte niște registre la primăria de acolo, iar eu eram încântată să am un motiv pentru a nu-l însoți. Registrele erau toate la fel din punctul meu de vedere.

La scurtă vreme după asta, Frank și-a luat la revedere de la vicar și am plecat spre casă în compania doamnei Baird. Eu ezităm să îi vorbesc doamnei despre sângele de cocoș de pe treptele de la intrare, însă Frank nu avea astfel de rețineri și a supus-o unui interogatoriu entuziast privind istoria obiceiului.

– Așadar, prespun că e destul de vechi? a întrebat el, biciuind cu un băț ierburile de pe marginea drumului.

Talpa-gâștei și scrântitoarele înfloriseră deja, iar mugurii ghimpelui pădureț se umflaseră: încă o săptămână și aveau să fie în floare.

– Oh, da.

Doamna Baird mergea legănându-se cu pas repezit, fără milă față de picioarele noastre mai tinere.

– Nimeni nu știe cât de vechi e, domnule Randall. Se spune că ar fi chiar de dinainte de epoca uriașilor.

– Uriași? am întrebat.

– Chiar așa. Fionn și Feinn.

– Basme populare galice, a remarcat Frank cu interes. Eroi, înțelegi? Probabil cu origini nordice. Prin aceste ținuturi se întâlnesc multe influențe scandinave, până sus, de-a lungul coastei vestice. Unele nume de localități chiar sunt nordice, nu galice, cum ai crede.

Mi-am dat ochii peste cap, simțind o nouă criză de euforie, însă doamna Baird a zâmbit amabilă și l-a încurajat, spunându-i că așa este, că fusese și ea în ținuturile nordice și văzuse Piatra Celor doi Frați, care era scandinavă, nu-i așa?

– Nordicii au coborât de-a lungul coastei de sute de ori între 500 înainte de Hristos și anul 1300, a răspuns Frank privind visător spre orizont, zărind vase-dragon în norii măturați de vânt. Vikingi, știți? Și au adus cu ei o mulțime de povești fantastice. E o țară potrivită pentru mituri. Lucrurile par să prindă rădăcini aici.

Asta puteam crede. Se apropia amurgul, se apropia și o furtună. În lumina sinistră de sub nori, chiar și casele ultramoderne de pe marginea străzii păreau la fel de antice și de lugubre precum piatra pictă bătută de vânturi și ploi de la o sută de picioare depărtare ce străjuia întretăierea de drumuri, aflată la treizeci de metri, pe care o marcase vreme de o mie de ani.

Părea să fie o noapte potrivită să stai în casă, cu obloanele trase.

În loc să rămână confortabil în salonul doamnei Baird pentru a savura imaginile de pe un diaproiector ale Perth Harborului, Frank a ales să își onoreze întâlnirea la un pahar de sherry cu domnul Bainbridge, un avocat pasionat de registrele istorice locale. Amintindu-mi de întâlnirea mea anterioară cu domnul Bainbridge, am ales să stau acasă cu Perth Harbor.

– Încearcă să te întorci înainte ca furtuna să se dezlănțuie, l-am sfătuit, sărutându-l la plecare. Și transmite-i salutările mele domnului

Bainbridge.

– Ă-ă, da. Da, desigur.

Evitându-mi precaut privirea, Frank a ridicat din umeri în pardesiu și a ieșit, culegându-și umbrela de pe cuierul de la intrare. Am închis ușa după el, însă nu am pus ivărul, astfel încât să poată intra mai târziu. M-am întors cu pas leneș spre salon, gândindu-mă că Frank cu siguranță se va preface că nu are o soție – o prefăcătorie în care domnul Bainbridge se va complace bucuros. Nu că i-aș fi găsit vreo vină în asta doar lui.

La început, totul decursese destul de bine în timpul vizitei noastre la locuința domnului Bainbridge cu o zi înainte, în cursul după-amiezii. Eu fusesem modestă, manierată, inteligentă, dar retrasă, îngrijit și discret îmbrăcată – toate calitățile pe care ar trebui să le aibă soția perfectă a unui profesor universitar. Până când a fost servit ceaiul.

Amintindu-mi de incident, mi-am întors palma dreaptă, examinând cu părere de rău bășica mare ce se întindea la baza celor patru degete. La urma urmei, nu era vina mea că domnul Bainbridge, care era văduv, se mulțumea cu un ceainic ieftin din tablă în locul unuia potrivit din porțelan. Iarăși, nu era vina mea că domnul avocat, dorind să fie politicos, îmi ceruse mie să torn în cești. Nici că mănușa de bucătărie pe care mi-o dăduse avea o porțiune roasă, care a permis mânerului încins să vină în contact direct cu palma mea în momentul în care l-am ridicat.

Nu, am hotărât. A fost o reacție perfect normală să scap ceainicul din mână. A fost doar un accident de circumstanță că l-am scăpat în poala domnului Bainbridge; trebuia să îl scap undeva. Exclamația mea „Futu-i mama lui!“ pe un ton care a acoperit țipătul de durere al domnului Bainbridge l-a făcut pe Frank să își îndrepte privirea mustrătoare spre mine din spatele tartinelor.

Imediat ce și-a revenit din șoc, domnul Bainbridge fusese chiar galant, ocupându-se grijuliu de rana mea și ignorând încercările lui Frank de a-mi scuza limbajul pe motivul că fusesem staționată într-un spital de campanie vreme de aproape doi ani.

– Mi-e teamă că soția mea a adoptat o serie de expresii colorate de la yankei și alți băieți cu gură slobodă, i-a explicat el, cu un zâmbet nervos.

– Adevărat, am rostit scrâșnind din dinți în vreme ce îmi înfășuram un prosop ud în jurul mâinii. Bărbații au tendința să se exprime foarte

„colorat“ când li se scoate vreun șrapnel pe masa de operație.

Domnul Bainbridge încercase plin de tact să îndrepte conversația spre un teren istoric neutru spunând că el fusese întotdeauna interesat de variațiunile limbajului considerat profan de-a lungul timpului. Că, de exemplu, „Gorblimey“ este o variațiune recentă a jurământului „God blind me [3] “.

– Da, desigur, a răspuns Frank, acceptând diversiunea. Fără zahăr, te rog, Claire. Dar ce spuneți despre „Gadzooks [4] ?“ Partea cu „Gad“ este destul de clară, bineînțeles, însă „zook“...

– Păi, a intervenit avocatul, uneori mă gândeam că ar putea fi o stâlcire a unui vechi cuvânt scoțian, adică „yeuk“. Înseamnă „mâncărime“. Așa ar avea mai mult sens, nu credeți?

Frank a încuviințat din cap. Buclele lui neacademice i-au căzut pe frunte. Le-a pus imediat la locul lor.

– Este interesantă, a spus el, evoluția blasfemiei.

– Și încă este în plină înflorire, am zis, ridicând precaută un cub de zahăr cu cleștele.

– Da? a replicat politicos domnul Bainbridge. Ați întâlnit oarece variațiuni interesante în timpul… ă-ă… experienței dumneavoastră pe front?

– Oh, da, am spus. Preferata mea este una pe care am învățat-o de la un yankeu. Un bărbat pe nume Williamson, din New York, cred. O rostea de fiecare dată când îi schimbam pansamentul.

– Și care era?

– „Sfinte Iisuse Roosevelt Hristoase“, am răspuns și am lăsat cubul de zahăr să cadă scurt în cafeaua lui Frank.

După câteva ore petrecute în tihnă în compania destul de agreabilă a doamnei Baird, m-am strecurat în camera mea de la etaj pentru a mă pregăti înainte de întoarcerea lui Frank. Știam că limita sa de sherry era de două pahare, așa că avea să vină curând.

Vântul se întețea și aerul din dormitor scăpăra, încărcat cu electricitate. Mi-am plimbat peria prin păr, făcându-mi buclele să pocnească electrizate, strângându-se în noduri furioase și încâlcite.

Părul meu va trebui să se descurce în seara asta fără să fie periat ca de obicei de o sută de ori, am decis. Mă voi mulțumi să mă spăl doar pe dinți, pe o asemenea vreme. Câteva șuvițe de păr mi s-au lipit de obraji, rămânând agățate cu încăpățânare în vreme ce încercam să le așez cuminți spre ceafă.

Niciun strop de apă în cană: o folosise Frank când se spălase înainte de a pleca la întâlnirea cu domnul Bainbridge și eu nu mă deranjasem să o reumplu de la robinetul de la lavoar. Am luat sticla de *L'Heure Bleue* și mi-am turnat o cantitate generoasă în palmă. Frecându-mi mâinile cu repeziciune înainte ca parfumul să se evapore, le-am trecut rapid prin păr. Turnând din nou cu dărnicie peste peria de păr, mi-am pieptănat buclele, dându-le prin spatele urechilor.

Așa. Era o oarecare îmbunătățire, m-am gândit, întorcându-mi capul dintr-o parte în alta pentru a examina rezultatul în oglinda pătată. Umezeala disipase electricitatea statică din păr, făcându-l să plutească în valuri grele, strălucitoare, în jurul obrajilor. Iar alcoolul evaporat lăsase în urmă o mireasmă foarte plăcută.

Lui Frank îi va face plăcere, mi-am spus. *L'Heure Bleue* era preferata lui.

Undeva aproape s-a zărit o sclipire bruscă și imediat a urmat și bubuitul tunetului, iar luminile din întreaga casă s-au stins. Înjurând în surdină, am întins mâna orbecăind prin sertare.

Văzusem undeva lumânări și chibrituri; penele de curent erau incidente atât de frecvente în Highlands, încât toate camerele de hotel erau neapărat echipate cu așa ceva. Le observasem chiar și în cele mai elegante hoteluri, unde erau parfumate cu caprifoi și puse în suporturi din sticlă mătuită, cu pandantive sclipitoare.

Lumânările doamnei Baird erau mult mai practice – ceară simplă albă –, însă erau din belșug, împreună cu trei cutii de chibrituri. În asemenea împrejurări nu era cazul să fac mofturi în privința eleganței lumânărilor.

Am fixat o lumânare în suportul din ceramică albastră de pe măsuța de toaletă în timp ce un al doilea fulger a scăpărat, apoi am înconjurat încăperea, aprinzându-le și pe celelalte, până când întreaga cameră s-a umplut cu o strălucire caldă, pâlpâindă. Foarte romantic, m-am gândit și, cu o oarecare prezență de spirit, am închis întrerupătorul, astfel încât o revenire bruscă a curentului electric să nu strice atmosfera într-un moment inoportun. Lumânările arseseră mai puțin de un

centimetru când ușa s-a deschis și Frank a suflat în ele. A suflat la propriu, căci curentul de aer care l-a urmat de pe scări a stins trei dintre lumânări.

Ușa s-a închis în spatele lui cu un bubuit care a mai stins încă două. Frank a privit în jur, încercând să distingă contururile camerei în bezna care s-a lăsat deodată, trecându-și degetele prin părul răvășit. M-am ridicat și am aprins din nou lumânările, protestând cuminte față de felul lui brusc de a intra în încăperi. Abia după ce am terminat și m-am întors pentru a-l întreba dacă vrea ceva de băut am observat că era alb ca varul la față și neliniștit.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Ai văzut o fantomă?

– Păi, să știi, a răspuns el încet, nu sunt foarte sigur că nu am văzut una.

Cu gândurile în altă parte, a luat peria mea de păr și a ridicat-o să își pieptene părul. Când o adiere de *L'Heure Bleue* i-a atins nările, a strâmbat din nas și a pus-o la loc, îndreptându-și atenția spre pieptănul de buzunar.

Am aruncat o privire pe fereastră, acolo unde ulmii se legănau înainte și înapoi în bătaia vântului. Un oblon scăpat din cui se lovea de perete undeva în cealaltă parte a casei și m-am gândit că poate ar trebui să le închid pe ale noastre, deși zbuciumul de afară era destul de captivant de urmărit.

– Cred că e cam gălăgie afară pentru o nălucă, am spus. Nu preferă serile tăcute, înnegurate, din cimitire?

Frank a început să râdă oarecum rușinat.

– Păi, cred că de vină sunt doar poveștile lui Bainbridge și faptul că am băut nițel mai mult din sherry-ul lui decât ar fi fost indicat. Nu a fost nimic, probabil.

Acum însă îmi trezise curiozitatea.

– Ce ai văzut, mai exact? l-am întrebat, așezându-mă pe scaunul de la măsuța de toaletă.

I-am făcut semn spre sticla de whisky cu o sprânceană pe jumătate ridicată și Frank s-a repezit îndată să toarne ceva de băut pentru amândoi.

– Am văzut doar un bărbat, nimic altceva, a început el, turnându-și un dram lui și două mie. Stând afară în stradă.

– Unde, în fața casei noastre? am râs. Trebuie să fi fost o fantomă, atunci; nu îmi pot imagina vreo ființă vie stând afară într-o noapte ca asta.

Frank a înclinat cana peste paharul lui, apoi s-a uitat la mine acuzator când nu a curs niciun strop de apă.

– Nu te uita la mine, i-am răspuns. Tu ai consumat toată apa. Și pe mine nu mă deranjează să beau whisky sec, am spus luând o sorbitură demonstrativă.

Frank avea aerul că ar fi fost tentat să se strecoare până la lavoar ca să ia apă, însă a abandonat ideea și și-a continuat povestea, sorbind precaut de parcă paharul lui ar fi conținut vitriol, și nu cel mai bun whisky *single malt* [5] Glenfiddich.

– Da, era la capătul grădinii dinspre partea asta, lângă gard. Am crezut…, a făcut o pauză, privind în jos în pahar, …am avut impresia că se uita în sus la fereastra ta.

– La fereastra mea? Extraordinar!

Nu mi-am putut reprima un fior ușor și am traversat camera pentru a închide obloanele, deși părea puțin prea târziu pentru asta. Frank m-a urmat, continuând să povestească.

– Da, de jos te vedeam și eu. Îți periai părul și bodogăneai enervată că îți stătea zburlit.

– În acest caz, individul probabil se distra de minune, am răspuns acru.

Frank a dat din cap zâmbind și plimbându-și degetele prin părul meu.

– Nu, nu se distra. De fapt, ceva părea să îl facă îngrozitor de nefericit. Nu i-am putut vedea prea bine chipul, dar era ceva în felul în care stătea. Am venit prin spatele lui și, când am văzut că nu schițează niciun gest, l-am întrebat politicos dacă îl pot ajuta cu ceva. El s-a purtat ca și cum nu m-a auzit și eu am zis că poate chiar nu mă auzise din cauza vuietului vântului, deci l-am mai întrebat o dată și am întins mâna să îl bat pe umăr, să îl fac atent, înțelegi? Dar înainte să îl pot atinge, s-a întors brusc ca un vârtej, a trecut pe lângă mine fără să rostească un cuvânt și s-a îndepărtat în lungul străzii.

– Pare oarecum nepoliticos, dar nu foarte fantomatic, am remarcat, golindu-mi paharul. Cum arăta?

– Era un bărbat solid, a răspuns Frank, încruntându-se la amintire. Și era scoțian, în ținută completă de scoțian, cu geanta tradițională și cea mai frumoasă fibulă cu un cerb alergând prinsă de tartan. Am vrut să îl întreb de unde o are, dar a dispărut înainte să apuc s-o fac.

M-am îndreptat spre birou și mi-am turnat din nou în pahar.

– Păi, o astfel de ținută este destul de obișnuită în ținuturile astea, nu-i așa? Am văzut bărbați îmbrăcați astfel în sat de câteva ori.

– Nuuu…, a răspuns Frank, șovăitor. Nu, nu ținuta lui era stranie. Dar când a trecut pe lângă mine, puteam să jur că era suficient de aproape încât să îl simt atingându-mi mâneca… dar nu m-a atins. Și am fost suficient de intrigat încât să mă întorc să îl urmăresc în timp ce se îndepărta. A luat-o în jos pe Gereside Road, dar când aproape ajunsese la colț, a… dispărut. Atunci am simțit un fior rece pe șira spinării.

– Poate că atenția ta a fost distrasă o secundă și individul a luat-o într-o parte, pe sub copaci, am sugerat. Sunt o grămadă de pomi acolo.

– Pot să jur că nu mi-am luat ochii de la el nicio clipă, a murmurat Frank. Știu! a exclamat el ridicându-și brusc privirea. Îmi amintesc acum de ce mi s-a părut atât de straniu, deși nu mi-am dat seama de asta atunci.

– De ce?

Începea să mă obosească această fantomă și voiam să trecem la lucruri mai interesante, cum ar fi patul.

– Vântul sufla dezlănțuit, dar hainele lui – știi, kiltul și tartanul – se mișcau doar în ritmul mersului.

Ne-am privit nedumeriți.

– Păi, am spus eu în cele din urmă, asta e cam straniu.

Frank a ridicat din umeri și a zâmbit deodată, relaxat.

– Cel puțin voi avea ce să îi povestesc vicarului data viitoare când mă văd cu el. Poate este o fantomă bine cunoscută printre localnici și îmi poate furniza povestea ei sângeroasă.

Și-a aruncat o privire spre ceasul de la mână.

– Dar acum aș zice că e timpul să ne băgăm în pat.

– Ai dreptate, am murmurat.

L-am privit în oglindă în timp ce și-a scos cămașa și a întins brațul după un umeraș. Atunci s-a oprit brusc.

– Claire, tu ai îngrijit mulți scoțieni, a întrebat el deodată. La spitalul de campanie sau la Pembroke?

– Sigur, am răspuns, cumva nedumerită. Erau destul de mulți bărbați din regimentul Seaforth și din Cameron în spitalul de campanie de la Amiens și pe urmă, puțin mai târziu, după Caen, am avut o mulțime din regimentul Gordon. Oameni cuminți, cei mai mulți dintre ei. Foarte curajoși, dar în fața injecțiilor erau niște lași.

Am zâmbit, amintindu-mi de unul dintre ei.

– Am avut un pacient – un bătrân destul de ațos, un cimpoier din Al Treilea Seaforth – care nu suporta să fie înțepat, mai ales în coapsă. Îndura ore întregi durerile cele mai îngrozitoare înainte de a lăsa pe cineva să se apropie de el cu o seringă, și chiar și atunci încerca să ne convingă să-l injectăm în braț, deși injecția trebuia făcută intramuscular.

Am râs amintindu-mi de caporalul Chisholm.

– Mi-a spus că „dacă tot stau întins pe burtă în fundul gol, măcar femeia să stea sub mine, nu în spatele meu, cu un ac în mână!“

Frank a zâmbit, însă părea ușor stânjenit, cum era adesea la auzul poveștilor mele mai fără perdea din război.

– Nu te îngrijora, l-am asigurat, observându-i privirea, nu voi povesti nimănui întâmplarea în salonul profesorilor de la Oxford.

Zâmbetul i s-a luminat și a făcut un pas înainte, stând în spatele meu la măsuța de toaletă. Și-a apăsat buzele de părul meu, sărutându-mi creștetul.

– Nu îți face griji. Toată lumea de la Oxford te va iubi, indiferent de poveștile pe care le vei spune. Mmmm. Părul tău miroase minunat.

– Îți place, deci?

Drept răspuns, palmele lui mi-au alunecat peste umeri, cuprinzându-mi sânii prin cămașa de noapte subțire. Îi vedeam chipul deasupra

mea în oglindă, obrazul odihnindu-i-se pe părul meu.

– Îmi place totul la tine, a spus răgușit. Arăți minunat în lumina lumânării, știai? Ochii tăi au culoarea sherry-ului prin cristal, iar pielea îți strălucește precum fildeșul. Ești o vrăjitoare a luminii de lumânare. Poate ar trebui să arunc toate becurile din casă.

– Ar fi greu să citești în pat, am răspuns, inima începând să îmi bată cu putere.

– Găsim altceva mai interesant de făcut în pat, a murmurat el.

– Oare am putea găsi?

M-am ridicat și m-am întors, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului său.

– Ce să facem noi în pat?

Mai târziu, strângându-ne în brațe în spatele obloanelor ferecate, mi-am ridicat capul de pe umărul lui și am întrebat:

– De ce nu mi-ai pus acea întrebare mai devreme? Dacă am avut mulți pacienți scoțieni. Adică, era destul de evident, prin acele spitale au trecut tot soiul de bolnavi.

Frank s-a mișcat, trecându-și o palmă ușor peste spatele meu.

– Mmm. Ah, nimic, serios.

Doar că atunci când l-am văzut pe bărbatul acela afară, mi-a trecut prin minte că ar putea fi… , a șovăit, strângându-mă ușor mai aproape de el, …hmmm, înțelegi, că ar putea fi cineva de care ai avut grijă, poate… poate a auzit că stai aici și a venit să te vadă… sau așa ceva.

– În acest caz, am răspuns pragmatic, de ce nu a intrat să mă întrebe ce mai fac?

– Păi, a rostit Frank cu un glas foarte relaxat, poate că nu voia neapărat să dea ochii cu mine.

M-am ridicat într-un cot, măsurându-l cu privirea. Lăsasem o lumânare aprinsă, așa că îl vedeam suficient de clar. Își întorsese capul și privea calm într-o parte spre cromolitografia lui Bonnie Prince Charlie cu care doamna Baird găsise potrivit să ne decoreze peretele.

I-am prins bărbia și i-am întors fața spre mine. A rotunjit ochii cu prefăcută surpriză.

– Vrei cumva să sugerezi, am întrebat, că acel bărbat pe care l-ai văzut afară era... am ezitat, căutând cuvântul potrivit.

– Un iubit? a sugerat el, binevoitor.

– Un fost iubit al meu? am terminat.

– Nu, nu, cu siguranță nu, a răspuns el lipsit de convingere.

Mi-a îndepărtat mâinile de pe obrajii lui și a încercat să mă sărute, însă acum era rândul meu să îmi întorc capul. S-a mulțumit să mă tragă lângă el și să mă strângă în brațe.

– Doar că… , a început. Înțelegi tu, Claire, au fost *șase ani*. Și ne-am văzut doar de trei ori, ultima dată doar pentru o zi. Nu ar fi ceva ieșit din comun dacă… vreau să spun, toată lumea știe că doctorii și infirmierele sunt supuși unor presiuni enorme în timpul urgențelor, și… mă rog, eu… chiar… în fine, aș înțelege, dacă, hmmm, ar fi fost ceva spontan…

I-am întrerupt peroarația incoerentă smulgându-mă din brațele lui și dându-mă jos din pat.

– Tu crezi că eu te-aș fi putut înșela? am întrebat pe un ton tăios. Asta crezi? Pentru că, dacă e așa, poți ieși din cameră în această secundă. Să ieși din casă! Cum îndrăznești să sugerezi un asemenea lucru?

Clocoteam de nervi și Frank, ridicându-se, a întins brațul, încercând să mă liniștească.

– Să nu mă atingi! am izbucnit. Spune-mi doar atât… tu crezi, doar văzând un bărbat străin care s-a întâmplat să privească spre fereastra mea, că eu aș fi avut vreun soi de aventură amoroasă pasională cu unul dintre pacienții mei?

Frank s-a dat jos din pat și m-a cuprins în brațe. Am rămas nemișcată precum soția lui Lot, însă el a insistat, netezindu-mi părul, mângâindu-mi umerii, așa cum știa că îmi place.

– Nu, nu cred un asemenea lucru, a răspuns ferm.

M-a tras mai aproape de el și m-am relaxat ușor, deși nu suficient de mult încât să îmi încolăcesc brațele în jurul lui. După o vreme, mi-a

murmurat în păr:

– Nu, știu că nu ai putea niciodată. Doar voiam să spun că, ipotetic vorbind, chiar dacă ar fi fost așa… Claire, pentru mine, nu ar conta. Te iubesc atât de mult. Nimic din ce ai face nu m-ar putea împiedica vreodată să te iubesc. Mi-a prins obrajii în palme – cu doar zece centimetri mai înalt decât mine, mă putea privi direct în ochi fără probleme – și mi-a șoptit ușor:

– Mă ierți?

Răsuflarea lui, mirosind ușor a Glenfiddich, era caldă pe pielea mea și buzele lui, pline și senzuale, erau tulburător de aproape.

Un alt fulger a anunțat dezlănțuirea furtunii și ropotul ploii s-a zdrobit de țigla de pe acoperiș.

Încet i-am cuprins mijlocul cu brațele.

– „Căci mila-i semn de bunătate, ca ploaia caldă pogorând din Rai [6] “, am citat eu.

Frank a început să râdă, ridicând privirea: petele vechi de pe tavan nu prevesteau o noapte foarte liniștită și uscată.

– Dacă așa arată mila ta, a rostit el, nu cred că mi-ar plăcea să gust din răzbunarea ta.

Bubuitul tunetului s-a repezit în cameră ca o lovitură de tun, dând o notă teatrală cuvintelor lui, și amândoi am izbucnit în râs, recăpătându-ne buna dispoziție.

Doar mai târziu, ascultându-i respirația profundă și regulată lângă mine, am început să-mi fac griji. Așa spusesem, nu exista nicio dovadă oricât de măruntă care să sugereze infidelitate din partea mea. Din partea mea. Însă șase ani, precum zisese Frank, înseamnă o perioadă lungă de timp.

2

Cercul de pietre

Domnul Crook a venit să mă ia, așa cum convenisem, prompt la ora șapte a doua zi dimineață.

– Ca să prindem roua pe floarea de leac, ce zici, domniță? a rostit el, făcându-mi cu ochiul, cu o galanterie de modă veche.

Adusese o motocicletă cam de aceeași vârstă cu el, care să ne conducă prin peisajul sălbatic. Ierbarele erau prinse strâns în curele de o parte și de cealaltă a mașinăriei enorme, precum cauciucurile de amortizare ale unui remorcher. Era o plimbare relaxată prin ținuturile sălbatice liniștite, parcă și mai tăcute în contrast cu mugetul puternic al motocicletei domnului Cook, tulburând pe neașteptate pacea locurilor. Mi-am dat seama că bătrânul domn cunoștea într-adevăr o mulțime de lucruri despre plantele de aici. Nu doar zonele pe unde puteau fi găsite, ci și proprietățile lor terapeutice și modul de preparare. Îmi doream să fi avut un carnețel în care să notez totul, dar ascultam cu mare interes vocea bătrână croncănitoare și îmi dădeam silința să stochez informațiile în memorie așa cum strângeam specimenele în ierbarele grele.

Am făcut un popas pentru a lua prânzul adus cu noi la baza unui deal cu o cușmă straniu de plată. La fel de verde precum vecinii lui, cu aceleași stânci și creste, avea ceva diferit: o potecă bine bătătorită urca într-o parte, dispărând deodată în spatele unui afloriment din granit.

– Ce este acolo sus? am întrebat ridicând mâna cu un sandvici cu șuncă înspre stâncă. Pare o zonă nepotrivită pentru picnicuri.

– Ah, a răspuns domnul Crook aruncând o privire spre deal. Acela e Craigh na Dun, domniță. Voiam să ți-l arăt după masă.

– Adevărat? E ceva special acolo?

– Oh, da, a rostit el, însă a refuzat să îmi dezvăluie mai multe, dându-mi de înțeles că voi pricepe când vom ajunge acolo.

Aveam oarece îndoieli privind abilitatea bătrânului de a urca o potecă atât de pieptișă, însă temerile mele s-au spulberat curând când m-am trezit suflând din greu în spatele lui pe cărăruie. În cele din urmă, domnul Crook a întins o mână noduroasă și m-a tras peste buza dealului.

– Am ajuns.

A întins brațul cu un gest de stăpân.

– Măi să fie, e un cerc de pietre preistoric, am strigat, încântată. Unul miniatural.

Din cauza războiului, trecuseră câțiva ani de când vizitasem ultima oară Salisbury Plain [7] , însă Frank și cu mine văzusem Stonehenge la scurt timp după ce ne căsătorisem.

Asemenea celorlalți turiști care se plimbau vrăjiți printre monoliții uriași, rămăsesem fără cuvinte în fața Pietrei Altarului („unde vechii preoți druizi își înfăptuiau îngrozitoarele «sacrificii umane», anunțase gălăgiosul ghid londonez care acompania un autocar de turiști italieni care fotografiaseră ascultători blocul de piatră cu o înfățișare destul de banală).

Din aceeași pasiune pentru precizie care îl făcea pe Frank să își potrivească cravatele pe umeraș astfel încât capetele să atârne egal de ambele părți, noi păsisem în jurul circumferinței cercului, măsurând pașii dintre găurile Z și găurile Y și numărând buiandrugii din Cercul Sarsen, cercul exterior al monstruoșilor megaliți.

Trei ore mai târziu, știam câte găuri Y și Z sunt (cincizeci și nouă, dacă vă interesează, pe mine însă nu m-a interesat), însă tot nu aflasem mai multe despre rostul acelei structuri decât găsiseră zecile de arheologi amatori și profesioniști care se târâseră pe platou în decursul ultimelor cinci secole.

Ipotezele nu conteneau să curgă, desigur. Viața în mijlocul academicienilor mă învățase că o opinie bine formulată este de obicei mai bine primită decât un fapt real, dar prost expus, când vine vorba despre evoluție profesională.

Un templu. Un cimitir. Un observator astronomic. Un loc de execuție (de aici și numele neinspirat dat „Pietrei de sacrificiu“ care zace într-o parte a monumentului, pe jumătate îngropată în pământ de propria greutate). O piață în aer liber. Mi-a plăcut această ultimă sugestie, îmi și închipuiam gospodinele preistorice plimbându-se printre buiandrugi, cu coșurile atârnate de brațe, cercetând cu un ochi critic smalțul de pe ultimul transport de vase de lut și ascultând sceptice laudele brutarilor din Epoca de Piatră și ale vânzătorilor de linguri din os de cerb și mărgele de chihlimbar.

Singura obiecție pe care o aveam împotriva acestei ipoteze era prezența cadavrelor de sub Piatra de Altar și a rămășițelor incinerate din găurile Z. Dacă nu cumva erau rămășițele nefericiților negustători prinși cu ocaua mică, părea nițel insalubru să îngropi niște oameni în mijlocul pieței.

În miniaturalul monument circular din vârful dealului nu se zăreau urme de morminte. Prin „miniatural“ vreau să sugerez că cercul de menhire era mai mic decât cel de la Stonehenge; totuși, fiecare megalit avea de două ori înălțimea corpului meu și era masiv ca proporții.

De la un alt ghid la Stonehenge auzisem că astfel de inele de piatră se găsesc peste tot în Marea Britanie și Europa, unele mai bine păstrate decât altele, unele diferind ușor ca formă și orientare, toate cu origini și scopuri necunoscute.

Domnul Crook stătea în picioare zâmbind îngăduitor în vreme ce eu mă plimbam printre blocurile de piatră, oprindu-mă din când în când pentru a atinge ușor câte unul, ca și cum atingerea mea putea avea vreun efect asupra stâncilor monumentale.

Unele dintre blocurile de piatră erau vărgate, în dungi colorate palide. Altele erau stropite cu pistrui de mică, în care se oglindea soarele dimineții, scăpărând în licăriri vesele. Aceste menhire erau cu totul diferite de bolovanii nativi care țâșneau spre cer dintre ferigile înalte care acopereau pământul de jur împrejur. Cei care construiseră aceste cercuri din piatră, pentru a servi unui scop numai de ei știut, consideraseră că este destul de important să scoată din pământ, să dea o formă și să transporte aceste blocuri speciale de piatră pentru ridicarea unor astfel de monumente. Cum le șlefuiseră? Cum le transportaseră și de la ce distanță inimaginabilă?

– Soțul meu va fi fascinat, i-am spus domnului Crook, întorcându-mă pentru a-i mulțumi că îmi arătase acest loc și plantele. Îl voi aduce și

pe el mai târziu aici, să vadă.

Bătrânul uscățiv mi-a oferit galant brațul în vârful potecii. Am acceptat, admițând, după ce am aruncat o privire în jos la coborâșul abrupt, că, în ciuda vârstei sale, era probabil mai stăpân pe picioarele lui decât eram eu pe ale mele.

În acea după-amiază, m-am avântat pe stradă spre centrul satului pentru a-l lua pe Frank, care se dusese în vizită la vicar. Aspiram fericită mireasma îmbătătoare a Highlands în care amesteca parfumul de iarbă neagră, salvie și salcâm sălbatic, aromat din loc în loc cu fum din hornuri și un iz de hering prăjit, în vreme ce treceam pe lângă căsuțele răsfirate. Satul era cuibărit într-un mic povârniș la baza uneia dintre acele stânci înfricoșătoare care se înalță atât de abrupt din ținuturile mlăștinoase ale Scoției. Căsuțele de lângă drum erau foarte frumoase. Prosperitatea de după război se vedea în noul lor strat de vopsea; până și casa vicarială, veche de cel puțin o sută de ani, etala în jurul ferestrelor ofilite un brâu galben strălucitor.

Mi-a deschis ușa menajera vicarului, o femeie înaltă și uscățivă cu trei șiruri de perle artificiale în jurul gâtului. Înțelegând cine sunt, m-a poftit în casă și m-a condus de-a lungul unui coridor lung, îngust și întunecat, împodobit cu gravuri în sepia ale unor persoane care trebuie să fi fost personaje ilustre pe vremea lor sau rude îndrăgite ale actualului vicar, dar la fel de bine puteau să fi fost și membri ai familiei regale, căci nu le puteam distinge trăsăturile în întunericul care mă învăluia.

Prin contrast, biroul vicarului era scăldat într-o lumină orbitoare venind dinspre ferestrele enorme care se înălțau de-a lungul unui perete din podea până aproape de tavan. Șevaletul din apropierea șemineului, sprijinind o pictură în ulei pe jumătate terminată înfățișând stânci întunecate pe fundalul unui cer la apus, explica generozitatea ferestrelor care trebuie să fi fost adăugate la mult timp după construirea casei.

Frank și un bărbat scund și rotofei îmbrăcat într-o sutană cu guler înalt stăteau confortabil aplecați peste o grămadă de hârtii vechi și ferfenițite de pe biroul de lângă peretele îndepărtat. Frank abia s-a sinchisit să își ridice privirea la intrarea mea, însă vicarul a abandonat politicos explicațiile și mi-a ieșit grăbit în întâmpinare strângându-mi mâna, chipul său rotund strălucind de încântare prietenoasă.

– Doamnă Randall! a spus el, scuturându-mi mâna entuziast. Ce plăcere să vă revăd. Și ați ajuns chiar în momentul potrivit pentru a

auzi veștile!

– Veștile?

Aruncând o privire peste înfățișarea deplorabilă și caligrafia documentelor de pe birou, am estimat că data veștilor în chestiune trebuie să fi fost undeva în jurul anilor 1750. Nu neapărat niște vești care să oprească tipografia pentru ediția de mâine a ziarelor, vasăzică.

– Da, într-adevăr. Am luat urma strămoșului soțului dumneavoastră, Jack Randall, prin depeșele armatei din acea perioadă.

Vicarul s-a aproapiat, vorbind în colțul gurii, precum un gangster într-un film american.

– Am, ăă, „împrumutat“ depeșele originale din arhiva societății istorice locale. Vă rog, aveți grijă să nu mă dați în vileag.

Amuzată, am promis că nu voi dezvălui această taină importantă și am aruncat o privire în jur, căutând un scaun confortabil în care să primesc ultimele revelații din secolul al optsprezecelea. Fotoliul din apropierea ferestrelor părea numai bun, însă când am întins brațul să îl întorc spre birou, am descoperit că era deja luat. Ocupantul său, un băiat micuț cu un ciuf de păr negru lucios, stătea ghemuit pe perna confortabilă, dormind buștean.

– Roger!

Vicarul, venind să mă ajute, a fost la fel de surprins ca și mine. Băiatul, trezindu-se speriat, a sărit drept în picioare, cu ochii larg deschiși, de culoarea mușchiului de copaci.

– Ce cauți aici, ștrengar mic ce ești? l-a certat prelatul cu afecțiune. Ah, iar ai adormit citind benzile desenate?

A adunat paginile colorate viu și i le-a dat băiatului.

– Hai, întinde-o de aici, Roger, că am treabă cu doamna și cu domnul Randall. Ah, stai, am uitat să te prezint… Doamnă Randall, acesta este fiul meu, Roger.

Am rămas oarecum surprinsă. Dacă m-ar fi întrebat cineva cum arată un celibatar convins, i l-aș fi dat exemplu pe reverendul Wakefield. Cu toate acestea, am luat mânuța întinsă politicos și am strâns-o cu căldură, rezistând impulsului de a-mi șterge apoi palma ușor lipicioasă de fustă.

Reverendul Wakefield a privit cu drag în urma băiatului când acesta a zbughit-o în direcția bucătăriei.

– De fapt e băiatul nepoatei mele, mi-a mărturisit el. Tatăl a fost împușcat deasupra Canalului Mânecii, mama ucisă la începutul războiului, așa că l-am luat eu să îl cresc.

– Câtă bunătate din partea dumneavoastră, am murmurat, gândindu-mă la unchiul Lamb.

Și el își pierduse viața la începutul războiului, ucis în cursul unui bombardament asupra auditoriumului de la British Museum, unde își prezenta o lucrare. Cunoscându-l, mă gândeam că ar fi fost fericit că aripa cu antichități persane din vecinătate supraviețuise.

– Ba deloc, deloc! a fluturat pastorul o mână, stânjenit. Este atât de plăcut să ai un suflet tânăr în casă. Acum, vă rog să luați loc.

Nici bine nu am apucat să îmi las poșeta jos că Frank a și început să povestească.

– Am avut un noroc chior, Claire, a exclamat el entuziasmat, răscolind prin grămada de hârtii cu colțurile îndoite. Pastorul a găsit o întreagă serie de depeșe militare în care este menționat Jack Randall.

– Mă rog, meritul pentru această victorie pare să-i aparțină chiar căpitanului Randall, a remarcat vicarul, luând câteva hârtii de la Frank. A fost la comanda garnizoanei de la Fort Williams vreme de aproximativ patru ani, însă pare să își fi petrecut o mare parte din timp făcând incursiuni în regiunile rurale de dincolo de graniță, în beneficiul Coroanei. Acest lot, a spuse el separând cu mare atenție un teanc de documente și așezându-le pe birou, conține o serie de reclamații depuse împotriva căpitanului de diverse familii și moșieri, denunțând tot soiul de fapte: de la agresarea slujnicelor de către soldații garnizoanei până la furtul de cai, fără a mai menționa diversele acuzații de „insultă“, nespecificate.

Eram amuzată.

– Așadar ai în arborele genealogic un hoț de cai căruia i s-a dus vestea? l-am întrebat pe Frank.

El a ridicat din umeri, netulburat.

– A fost ce a fost și eu nu pot face nimic să schimb istoria. Doar vreau să aflu. Reclamațiile respective nu sunt ceva neobișnuit pentru acea

perioadă; englezii, în general, și soldații, în particular, erau destul de nepopulari în Scoția. Nu, ce mi se pare straniu este că niciuna din aceste plângeri nu pare să se fi rezolvat vreodată, nici măcar cele serioase.

Vicarul, incapabil să își stăpânească nerăbdarea, a intervenit:

– Așa este. Ofițerii în acele vremuri nu erau judecați după standardele actuale: atunci puteau face cam tot ce le poftea inima în chestiuni minore. Însă cazul acesta este neobișnuit. Nu că plângerile sunt investigate și respinse; aici pur și simplu dispar, nu mai apar menționate nicăieri niciodată. Știi ce cred eu, Randall? Că strămoșul dumitale trebuie să fi avut un protector. Cineva care îl putea apăra de sancțiunile din partea superiorilor săi.

Frank s-a scărpinat în cap, mijindu-și ochii spre depeșe.

– S-ar putea să ai dreptate. Trebuie să fi fost cineva cu destulă influență, totuși. În vârful ierarhiei militare, poate, sau un membru al aristocrației.

– Da, sau poate...

Pastorul a fost întrerupt în enunțarea teoriilor sale de intrarea menajerei, doamna Graham.

– V-am adus ceva răcoritor, domnilor, a anunțat ea, așezând tava cu ceai în centrul biroului, de pe care vicarul și-a salvat prețioasele sale depeșe în ultima secundă.

Doamna Graham a îndreptat spre mine o privire pătrunzătoare, cântărindu-mi picioarele neliniștite și ochii ușor încețoșați.

– Am adus doar două cești, pentru că m-am gândit că doamna Randall ar binevoi să mă însoțească în bucătărie. Am puțină...

Nu am mai așteptat continuarea invitației sale, țâșnind în picioare cu vioiciune. Am auzit teoriile erupând din nou în spatele meu în timp ce împingeam ușile batante care dădeau spre bucătăria casei vicariale.

Ceaiul era verde, fierbinte și aromat, cu bucăți de frunze plutind prin lichid.

– Mmm, am spus, așezând ceașca pe masă. A trecut mult timp de când nu am mai băut Oolong.

Doamna Graham a încuviințat din cap, cu chipul luminat de plăcerea pe care o găsisem în ceaiul făcut de ea. Se vedea că depusese un oarecare efort, așezând milieuri din dantelă croșetată manual sub cești din porțelan chinezesc și servind smântână groasă împreună cu prăjiturelele.

– Da, în timpul războiului nu se găsea nicăieri, știți. Dar e cel mai bun pentru ghicit. Cu Earl Gray mă chinuiam îngrozitor. Frunzele se rupeau atât de repede, încât era greu să vezi ceva.

– Ah, ghiciți în frunze de ceai? am întrebat, ușor amuzată.

Nimic nu părea mai departe de prejudecata populară a ghicitoarelor țigănci decât doamna Graham, cu părul ei cărunt, tuns scurt și făcut permanent, cu cele trei șiraguri de perle în jurul gâtului. O înghițitură de ceai a alunecat vizibil de-a lungul gâtului lung și subțire și a dispărut în spatele mărgelelor strălucitoare.

– Vai, dar cum să nu, draga mea. M-a învățat bunica mea, care știa de la bunica ei. Bea-ți ceaiul și vom vedea ce ai în ceașcă.

Multă vreme a rămas tăcută, întorcând din când în când ceașca pentru a prinde lumina sau învârtind-o între palmele lungi pentru a surprinde un unghi diferit. A așezat-o apoi cu grijă pe masă, de parcă i-ar fi fost teamă că îi va exploda în față. Ridurile din colțurile gurii se adânciseră, iar sprâncenele i se uniseră, sugerând nedumerirea.

– Măi să fie, a spus ea într-un final. E una din cele mai neobișnuite cești pe care mi-a fost dat să le văd.

– Da?

Eram încă amuzată, însă curiozitatea îmi fusese trezită.

– Voi întâlni un bărbat enigmatic, brunet și înalt, sau voi călători peste mări?

– Poate.

Doamna Graham remarcase ironia și mi-a întors-o, zâmbind ușor.

– Sau poate că nu. Tocmai asta este atât de neobișnuit în ceașca dumitale, draga mea. Totul este contradictoriu. Aceasta este frunza curbată care simbolizează o călătorie, însă este tăiată de cea ruptă, care înseamnă că vei rămâne acolo unde te afli. Și sunt și bărbați necunoscuți, fără îndoială, o mulțime. Iar unul dintre ei este chiar

soțul dumitale, dacă citesc eu frunzele corect.

Amuzamentul meu s-a evaporat pe nesimțite. După șase ani petrecuți departe unul de celălalt și șase luni împreună, soțul meu continua să îmi fie cumva străin. Deși nu înțelegeam cum putea ști asta o frunză de ceai.

Chipul doamnei Graham era concentrat.

– Copila mea, dă-mi, te rog, palma să ți-o citesc, mi-a cerut ea.

Palma care mi-a cuprins degetele era uscățivă, dar surprinzător de caldă. O mireasmă de apă de lavandă emana din părul grizonant, îngrijit coafat, care s-a aplecat peste mâna mea. Doamna Graham mi-a studiat palma o vreme destul de îndelungată, urmărind din când în când cu degetul câte una din linii, de parcă ar fi studiat o hartă ale cărei străzi se pierdeau în nisipuri scăldate de ape sau în deșerturi pustii.

– Ei, ce vedeți? am întrebat, încercând să păstrez un aer degajat. Sau e soarta mea prea teribilă pentru a fi dezvăluită?

Doamna Graham și-a ridicat privirea curioasă și mi-a studiat gânditoare chipul, însă nu a dat drumul palmei mele. A dat din cap, strângându-și buzele.

– Ah, nu, draga mea. În palma ta nu se află destinul tău. Ci doar sămânța lui.

Capul mic precum al unei păsări s-a aplecat într-o parte, cântărind.

– Liniile din palma dumitale se schimbă, înțelegi? Într-un alt moment al vieții, ar putea fi complet diferite de cum sunt acum.

– Nu știam asta. Am crezut că te naști cu ele și asta este.

Mi-am înfrânat dorința de a mă smulge din strânsoarea mâinii sale.

– Atunci care mai e rostul ghicitului în palmă?

Nu doream să par lipsită de politețe, însă această examinare minuțioasă îmi provoca o stare ușoară de neliniște, mai ales că venise imediat după ghicitul în frunzele de ceai. Doamna Graham a zâmbit deodată și mi-a închis palma cu degetele.

– Păi, liniile palmei noastre arată ce suntem, draga mea. De aceea se schimbă… sau ar trebui s-o facă. La unii oameni nu se schimbă; aceia

care au nenorocul să nu se schimbe niciodată în ființa lor, însă din aceia sunt foarte puțini.

Mi-a strâns ușor palma închisă, apoi a bătut-o încet cu degetele.

– Nu cred că dumneata ești unul din acei oameni. Palma dumitale poartă deja multe semne de schimbare, pentru cineva atât de tânăr. Asta poate să fie și din cauza războiului, desigur, a rostit ea, ca pentru sine.

Remarca ei mi-a redeșteptat curiozitatea și mi-am desfăcut involuntar palma.

– Așadar, ce sunt eu, ce spune palma mea?

Doamna Graham s-a încruntat, însă nu mi-a luat din nou mâna.

– Nu e chiar atât de simplu. Este ciudat, pentru că în general palmele arată la fel. Mă rog, nu vreau să spun că dacă ai văzut una e ca și cum le-ai fi văzut pe toate, însă de obicei este la fel… adică există niște tipare, înțelegi?

A zâmbit deodată, un surâs neobișnuit de cuceritor, dezvăluindu-și dinții foarte albi și evident falși.

– Așa funcționează ghicitul. Eu fac asta în fiecare an în timpul bâlciului de la hramul bisericii… sau făceam, înainte de război; probabil că acum o voi face din nou. Dar intră o fată în cort și mă găsește pe mine, îmbrăcată cu un turban cu o pană de fazan, împrumutat de la doamna Donaldson și „robe de-o splendoare orientală“ – ăsta e halatul de casă al vicarului, plin cu desene cu fazani și galben ca soarele –, mă rog, și eu mă uit la ea în timp ce mă prefac a-i studia palma, și văd că bluza ei e decoltată până la buric, e dată cu un parfum ieftin și cerceii îi atârnă până la umeri. Nu am nevoie de un glob de cristal ca să îi spun că până la bâlciul de anul viitor va avea un copil.

Doamna Graham s-a oprit, ochii cenușii strălucind poznași.

– Deși, dacă palma pe care o citești nu are podoabe, e frumos să prezici mai întâi că fata se va căsători curând.

Am izbucnit în râs și doamna Graham m-a acompaniat.

– Așadar, nu vă uitați deloc în palmele lor? am întrebat. Vedeți doar dacă poartă sau nu verighete?

Doamna Graham m-a privit surprinsă.

– Ah, dar sigur că mă uit. Doar că știu dinainte ce voi vedea. În general.

A dat din cap deasupra palmei mele deschise.

– Însă nu am mai văzut până acum un asemenea tipar. Degetul mare, acum… S-a aplecat în față și l-a atins ușor. …nu ar schimba foarte mult. Înseamnă că ești încăpățânată și ai o voință puternică. Bănuiesc că soțul dumitale ți-ar fi putut spune același lucru, a glumit ea făcându-mi cu ochiul. La fel și cu acesta, a arătat ea către ridicătura cărnoasă de la baza degetului mare.

– Ce este asta?

– Se numește Muntele lui Venus.

Și-a strâns afectată buzele subțiri, iar colțurile lor s-au curbat în sus împotriva voinței lor.

– La un bărbat ai spune că înseamnă că îi plac femeile. La o femeie, e puțin diferit. Ca să fiu politicoasă, voi face o mică previziune pentru dumneata spunând că soțul dumitale nu are șanse să se îndepărteze prea mult de patul conjugal.

A emis un chicot surprinzător de vesel și de indecent, iar eu am simțit sângele năvălindu-mi în obraji.

Bătrâna menajeră a început din nou să îmi studieze palma, împungând cu arătătorul ici și colo pentru a-și sublinia spusele.

– Acum, aici, o linie a vieții bine marcată; sănătatea dumitale este excelentă și pare că așa va rămâne. Linia vieții este întreruptă, ceea ce înseamnă că existența ți se va schimba dramatic… mă rog, asta este adevărat pentru toată lumea, nu-i așa? Însă a dumitale este mai brutal întreruptă decât cele pe care le văd eu de obicei; e toată fragmentată. Iar linia căsătoriei este… A dat din nou din cap …este divizată, lucru deloc neobișnuit, înseamnă două căsătorii…

Reacția mea a fost discretă și imediat suprimată, dar doamna Graham a prins tremurul și a ridicat imediat privirea. Mi-am zis că era probabil o ghicitoare destul de perspicace în privința asta. Capul argintiu s-a clătinat spre mine, liniștitor.

– Nu, nu, fetițo. Nu înseamnă că i se va întâmpla ceva bunului

dumitale soț. Doar că dacă s-ar întâmpla, a spus ea subliniind cuvântul „dacă“ cu o strângere ușoară a palmei, nu vei fi genul care să jelești și să îți petreci întreaga viață în doliu. Asta înseamnă că ești unul din oamenii care pot iubi din nou dacă pierd prima dragoste.

A mijit ochii miopi în palma mea plimbându-și ușor o unghie scurtă și crestată de-a lungul liniei căsătoriei.

– Însă cele mai multe linii divizate sunt rupte… a dumitale este bifurcată.

Și-a ridicat privirea spre mine cu un zâmbet strengăresc:

– Sigur nu ești vreo bigamă ascunsă, da?

Am dat din cap râzând.

– Nu. Când aș avea timp?

Apoi mi-am întors palma, arătându-i muchia exterioară.

– Am auzit că semnele mici de pe muchia palmei îți arată câți copii vei avea.

Tonul meu era degajat sau cel puțin așa speram. Muchia palmei mele era dezamăgitor de netedă.

Doamna Graham și-a scuturat mâna disprețuitor la auzul acestei idei.

– Nu! După ce ai un copil sau doi, începi să ai linii acolo. Sau mai degrabă începi să le ai pe față. Nu înseamnă nimic înainte.

– Ah, nu?

Am simțit o ușurare prostească. Eram pe punctul de a întreba dacă liniile adânci de la baza încheieturii mele însemnau ceva (o tendință suicidală?), însă atunci am fost întrerupte de reverendul Wakefield care a intrat în bucătărie cu ceștile de ceai goale. Le-a pus pe scurgător și a început să caute stângaci și gălăgios prin bufet, cu speranța evidentă de a primi ajutor.

Doamna Graham a țâșnit în picioare pentru a-și apăra sanctuarul bucătăriei și, împingându-l pe reverend abil într-o parte, s-a pornit să pună cele trebuincioase ceaiului pe o tavă pentru pastor și Frank. Prelatul m-a tras din calea doamnei Graham.

– De ce nu veniți în birou să serviți încă o ceașcă de ceai împreună cu

mine și soțul dumneavoastră, doamnă Randall? Am făcut cu adevărat o descoperire interesantă.

Am observat că, în ciuda aparentei stăpâniri de sine, trepida de bucuria descoperirii făcute, precum un băiețel cu o broască în buzunar. Cu alte cuvinte, trebuia să mă duc în birou să citesc chitanța de la spălătorie a căpitanului Jonathan Randall, bonul de la cizmar sau vreun alt document la fel de fascinant.

Frank era atât de absorbit cu documentele ferfenițite, încât abia dacă și-a ridicat ochii atunci când am intrat în camera de studiu. Cu o strângere de inimă le-a încredințat mâinilor durdulii ale pastorului și a ocolit masa pentru a sta în spatele reverendului Wakefield, privind peste umărul său, ca și cum nu putea îndura să piardă din ochi hârtiile nici măcar o clipă.

– Da, am spus politicos frunzărind bucățile soioase de hârtie. Hmmm, da, foarte interesant.

De fapt, caligrafia întortocheată era atât de decolorată și de ornamentată, încât mi se părea inutil să încerc să o descifrez. O foaie de hârtie, mai bine conservată decât celelalte, avea un soi de semn heraldic pe antet.

– Ducele de… Sandringham, nu-i așa? am întrebat, cercetând emblema cu leopardul culcat și însemnul de sub ea, mai inteligibil decât scrisul de mână.

– Da, într-adevăr, a răspuns vicarul, radiind cu și mai multă încântare. Un titlu acum dispărut, știți?

Nu știam, dar am încuviințat inteligent din cap, fiind obișnuită cu pasionații de istorie cuprinși de avântul maniac al descoperirii. De cele mai multe ori, nu trebuie decât să dai din cap la intervale regulate, rostind „Ah, adevărat?“ sau „Absolut fascinant“ în momentele-cheie.

După câteva momente în care Frank și vicarul s-au invitat unul pe celălalt, celui din urmă i-a revenit onoarea de a-mi vorbi despre descoperirea lor. Evident, toată acea hârțogăraie dădea de înțeles că strămoșul lui Frank, faimosul Jack Randall cel Negru, nu fusese doar un soldat oarecare al Coroanei, ci un agent de încredere – și secret – al ducelui de Sandringham.

– Un fel de agent provocator, nu ți se pare, profesore Randall? i-a aruncat înapoi mingea lui Frank, care a prins-o și a fugit cu ea.

– Da, într-adevăr. Limbajul este cifrat, desigur…

A întors paginile ușor cu degetul.

– Ah, într-adevăr? am spus eu.

– Însă din asta reiese că Jonathan Randall avea misiunea de a stârni sentimente iacobite, dacă existau, în rândul familiilor scoțiene proeminente din zona garnizoanei sale. Scopul fiind de a da în vileag orice baroneți sau căpetenie de clan care ar putea nutri simpatii ascunse în acea direcție. Însă ceva nu se potrivește. Nu era Sandringham însuși suspectat de a fi iacobit?

Frank s-a întors spre vicar, cu o expresie interogativă. Capul neted și chel al prelatului s-a încrețit într-o încruntătură identică.

– Păi, da, cred că ai dreptate. Dar așteaptă, să verificăm și la Cameron!

S-a repezit spre biblioteca ticsită cu volume îmbrăcate în piele de vițel.

– El sigur îl menționează pe Sandringham.

– De-a dreptul fascinant, am murmurat.

Atenția mi s-a îndreptat spre panoul din plută uriaș care acoperea un perete al biroului din podea până în tavan. Conținea un amestec fascinant de obiecte: cele mai multe erau hârtii de un fel sau altul, facturi de la gaz, corespondență, înștiințări de la Consiliul Diocezan, pagini răzlețe de romane, note scrise de vicar, dar și chei, dopuri de sticlă și ceea ce părea a fi bucăți mici de mașină, prinse în cuie și sfori.

Am examinat la întâmplare acea mulțime de obiecte diverse, cu o ureche atentă la discuția care se purta în spatele meu. (Ducele de Sandringham a fost probabil iacobit, s-a stabilit.) Interesul mi-a fost atras de un arbore genealogic, prins cu mare atenție într-o porțiune specială, cu patru piuneze, fiecare în câte un colț. În vârful schemei se aflau nume din prima parte a secolului al șaptesprezecelea. Însă curiozitatea mi-a fost stârnită de numele înscris pe linia cea mai de jos a arborelui: “Roger W. (MacKenzie) Wakefield“.

– Mă scuzați, am spus, întrerupând un ultim schimb de păreri aprinse dacă leopardul din însemnul heraldic al ducelui avea în labă un crin sau se voia a fi o floare de șofran. Acesta e arborele genealogic al fiului dumneavoastră?

– Poftim? Ah, păi, da, al lui este.

Distras, vicarul s-a apropiat repede de mine, radiind din nou de încântare. A desprins cu mare grijă diagrama din panoul de plută și a întins-o pe birou în fața mea.

– Nu am vrut să își uite propria familie, înțelegeți? mi-a explicat el. Este un neam vechi, cu origini în secolul al șaisprezecelea.

Arătătorul lui grăsuț a urmărit aproape cu reverență linia descendenței.

– Eu i-am dat numele meu de familie pentru că mi s-a părut mai potrivit, din moment ce locuiește în casa mea, însă nu am vrut să uite de unde se trage. Mi-e teamă că familia mea nu e ceva cu care să te lauzi, genealogic vorbind, s-a strâmbat el cu părere de rău. Vicari și preoți, cu câțiva librari intercalați pentru varietate, abia își pot urmări descendența până prin jurul anului 1762 sau pe acolo. Registrele nu s-au păstrat foarte bine, a mai rostit el, dând din cap întristat de lipsa de interes a strămoșilor săi față de genealogie.

Se făcuse târziu când în sfârșit am părăsit vicariatul, după ce prelatul promisese că va duce depeșele la oraș pentru a le copia la prima oră a dimineții. Frank a pălăvrăgit fericit despre agenți secreți și iacobiți tot drumul înapoi spre pensiunea doamnei Baird. În cele din urmă a remarcat că eu nu scoteam un cuvânt.

– Ce s-a întâmplat, iubirea mea? a întrebat el luându-mi brațul grijuliu. Nu te simți bine?

Întrebarea fusese pusă pe un ton în care se amestecau grija și speranța.

– Nu, mă simt chiar bine. Doar că mă gândeam…

Am ezitat, deoarece mai discutasem chestiunea înainte.

– Mă gândeam la Roger.

– Roger?

Am oftat, pierzându-mi răbdarea.

– Te rog, Frank! Cum poți fi atât de… împrăștiat! Roger, fiul reverendului Wakefield.

– Ah. Da, desigur, a răspuns el confuz. Încântător copil. Ce e cu el?

– Păi… sunt mulți copii ca el. Orfani.

Mi-a aruncat o privire severă și a dat din cap.

– Nu, Claire. Mi-ar plăcea, cu adevărat, însă ți-am spus ce părere am despre adopție. Pur și simplu… nu m-aș putea atașa cu tot sufletul de un copil care nu este… sânge din sângele meu. Fără îndoială că este ridicol și egoist din partea mea, dar asta simt. Poate îmi voi schimba părerea, în timp, dar acum...

Am făcut câțiva pași în tăcere. Deodată s-a oprit și s-a întors cu fața spre mine, apucându-mi mâinile.

– Claire, a rostit el cu vocea răgușită, eu îmi doresc să avem un copil al nostru. Tu ești cel mai important lucru din lume pentru mine. Mai presus de orice, îmi doresc să fii fericită, însă vreau… mă rog, vreau să te păstrez pentru mine. Îmi este teamă că un copil străin, unul cu care nu am avea o adevărată legătură, mi s-ar părea un intrus și l-aș respinge. Dar dacă aș putea să îți dăruiesc un copil, să îl simt crescând în tine, să îl văd născându-se… atunci aș simți că acest copil este mai mult ca… o continuare a ta, poate. Și a mea. Un adevărat membru al familiei.

Mă privea cu ochii mari, rugători.

– Da, bine. Înțeleg.

Am acceptat să abandonez subiectul… pentru moment.

M-am întors pentru a continua drumul, însă Frank a întins mâna după mine și m-a luat în brațe.

– Claire, te iubesc!

Tandrețea din vocea lui era copleșitoare și mi-am sprijinit fruntea de sacoul lui, simțind căldura și forța brațelor sale înconjurându-mă.

– Și eu te iubesc.

Am stat îmbrățișați o clipă, legănându-ne ușor în bătaia vântului care mătura strada. Deodată Frank s-a tras ușor înapoi, zâmbind.

– Oricum, a șoptit el, netezindu-mi părul zburlit de pe obraji, încă mai încercăm, nu-i așa?

– Mai încercăm, i-am zâmbit.

Mi-a luat mâna, cuibărind-o cald sub brațul său, și ne-am întors la pensiunea noastră.

– Ce zici, încercăm acum?

– Da. De ce nu?

Am luat-o la pas, mână în mână, înapoi spre Gereside Road. Abia când am văzut Baragh Mhor, piatra pictă ce se înalță la colțul străzii, mi-am amintit de megaliții preistorici.

– Am uitat! am exclamat. Trebuie să îți arăt ceva extraordinar.

Frank și-a coborât privirea spre mine și m-a strâns mai aproape de el.

– Și eu am ceva extraordinar să îți arăt, mi-a spus el zâmbind cu gura până la urechi, strângându-mă de mână. Tu poți să îmi arăți mâine.

A doua zi, însă, am avut alte treburi de făcut. Uitasem că plănuisem o excursie de o zi la Marea Vale a Loch Ness.

Aveam un drum lung cu mașina până acolo și am plecat dis-de-dimineață, înainte de răsăritul soarelui. După ce am fugit prin aerul înghețat până la mașina care ne aștepta, a fost confortabil să mă relaxez sub pătură și să simt căldura strecurându-se din nou în mâini și picioare. Împreună cu căldura a venit și o moleșeală din cele mai plăcute și am adormit fericită pe umărul lui Frank, ultima imagine conștientă fiind capul șoferului conturat în roșul răsăritului de soare pe cerul întunecat al zorilor.

Când am ajuns trecuse de ora nouă, iar ghidul pe care îl angajase Frank ne aștepta pe malul lacului cu o luntre mică de pescuit.

– Și dacă sunteți de acord, domnule, m-am gândit să dăm o fugă în jos pe lac, până la castelul Urquhart. Poate luăm o mică gustare acolo înainte să ne continuăm drumul.

Ghidul nostru, un bărbat mărunt cu o înfățișare aspră într-o cămașă decolorată de vreme și pantaloni cadrilați, a aranjat coșul de picnic frumos sub banchetă și mi-a oferit o mână noduroasă, ajutându-mă să urc în ambarcațiune.

Era o zi frumoasă, cu frunzișul înmugurit al malurilor abrupte tremurând în oglinda încrețită a lacului. Călăuza noastră, în ciuda aparentei asprimi, era vorbăreață și știa o mulțime de lucruri,

arătându-ne insulele, castelele și ruinele care mărgineau lacul lung și îngust.

– Vedeți acolo, acela este castelul Urquhart. A întins mâna spre zidul neted din piatră, abia vizibil printre copaci. Sau ce a mai rămas din el. A fost blestemat de vrăjitoarele Văii și a avut parte de multe nenorociri.

Ne-a spus povestea lui Mary Grant, fiica stăpânului castelului, și a iubitului ei, Donald Donn, fiul poet al lui MacDonald de Bohuntin.

Tatăl fetei, care nu era de acord cu obiceiurile lui MacDonald de a „sălta“ orice vită întâlnită în cale (o profesie străveche și onorabilă în Highland, ne-a asigurat călăuza noastră), le-a interzis tinerilor să se vadă, însă ei i-au ignorat porunca. Tatăl a aflat de asta, l-a atras pe Donald într-o capcană și l-a prins. Condamnat la moarte, tânărul a implorat să fie decapitat precum un gentilom, și nu spânzurat ca un hoț de rând. Rugămintea i-a fost ascultată și tânărul a fost dus la eșafod spunând întruna: „Diavolul îl va smulge pe Lordul de Grant din pantofi și Donald Donn nu va fi spânzurat.“ Și nu a fost, căci legenda spune că țeasta lui s-a rostogolit de pe butuc și a zis „Mary, ridică-mi capul“.

M-am înfiorat și Frank și-a trecut un braț în jurul meu.

– S-a păstrat un fragment dintr-unul din poemele sale, a rostit el încet. Ale lui Donald Donn. Spune așa:

Mâine, unde-mi stau picioarele, acolo îmi va sta și capul.
Nu aveți nicio milă de îndurerata mea fecioară,
Mary a mea, cea frumoasă, cu ochi de căprioară?

I-am luat mâna într-a mea și am strâns-o ușor.

După ce s-au depănat povești după povești despre trădare, crime și violență, părea că lacul și-a câștigat pe drept reputația sinistră.

– Dar monstrul? am întrebat, cercetând cu privirea într-o parte, spre adâncurile întunecate.

Părea cu totul potrivit într-un asemenea decor.

Călăuza noastră a ridicat din umeri și a scuipat în apă.

– Păi, ceva tot e cu lacul ăsta. Sunt povești, sigur, despre o dihanie

antică și malefică ce trăia pe vremuri în adâncuri. I s-au adus și sacrificii – vaci și uneori chiar și bebeluși, aruncați în apă în coșuri de răchită, a rostit, scuipând din nou. Și unii spun că lacul ar fi fără fund – are o gaură în centru care e mai adâncă decât orice lac din Scoția. Pe de altă parte… , a spus el și ridurile dese din jurul ochilor i s-au adâncit și mai mult, era aici o familie, venită din Lancashire. În urmă cu câțiva ani au năvălit în secția de poliție din Invermoriston, țipând că văzuseră monstrul ieșind din apă și ascunzându-se printre ferigi. Au spus că era o arătare teribilă, acoperită cu păr roșu și niște coarne înspăimântătoare și că mesteca ceva, sângele picurându-i din gură.

A ridicat o mână, liniștindu-mă în urma exclamației de groază care îmi scăpase.

– Polițistul pe care l-au trimis acolo a venit înapoi și a zis că, în fine, în afară de sângele care curgea din gură, restul descria foarte precis…

A făcut o pauză pentru efect.

– O frumoasă vacă scoțiană, rumegând liniștită între ferigi!

Am vâslit până la jumătatea lacului înainte să debarcăm pentru un prânz târziu. Acolo am întâlnit mașina care ne-a condus înapoi prin Vale. Pe drum nu ne-am întâlnit cu niciun animal mai îngrozitor decât cu o vulpe roșie aflată în mijlocul drumului, care și-a ridicat surprinsă botul în care avea un animal mic ce atârna lipsit de viață, când ne-am apropiat de ea într-o curbă. Vulpea a făcut un salt și s-a cățărat pe malul lacului, ageră ca o umbră.

Se făcuse foarte târziu când ne-am înapoiat cu mers șovăitor pe drumul ce ducea la casa doamnei Baird, însă ne-am agățat unul de celălalt în pragul ușii, în timp ce Frank bâjbâia după cheie, încă râzând de evenimentele din timpul zilei.

Abia când ne dezbrăcam pentru a ne băga în pat mi-am amintit să îi povestesc lui Frank despre cercul de pietre miniatural de la Craigh na Dun. Oboseala i s-a evaporat într-o clipă.

– Adevărat? Și știi unde este? Absolut minunat, Claire! a exclamat bucuros și a început să cotrobăiască prin valiza lui.

– Ce cauți?

– Ceasul deșteptător! a răspuns, trăgându-l afară.

– Pentru ce îți trebuie ceasul deșteptător? am întrebat uimită.

– Vreau să mă trezesc la timp ca să le văd.

– Pe cine să vezi?

– Pe vrăjitoare.

– Vrăjitoare? Cine ți-a spus că sunt vrăjitoare?

– Vicarul, a răspuns Frank, evident încântat de glumă. Menajera lui e una din ele.

Gândindu-mă la respectabila doamnă Graham, am pufnit într-un râs ironic:

– Nu fi ridicol!

– Mă rog, nu sunt chiar vrăjitoare. De sute de ani, Scoția este plină de vrăjitoare – le-au ars până târziu în secolul al optsprezecelea –, dar acestea se pare că sunt din neamul druizilor sau cam așa ceva. Nu cred că sunt vrăjitoare în sensul modern al cuvântului – adică nu din acelea care îl preaslăvesc pe diavol. Dar vicarul mi-a povestit că este un grup în sat care încă respectă ritualurile străvechi, atunci când se celebra soarele. El nu îndrăznește să se arate foarte interesat de asemenea lucruri, înțelegi, din cauza poziției lui, însă pe de altă parte e prea curios ca să le ignore cu totul. El nu știe unde au loc ceremoniile, însă dacă se găsește un cerc din pietre în apropiere, atunci acolo trebuie să mergem.

Și-a frecat palmele, încântat de descoperire.

– Ce noroc!

Când te trezești odată cu noaptea în cap să pleci în căutarea aventurii e o glumă. Dar de două ori în două zile aduce a masochism.

Iar de data aceasta nu mai aveam nici mașină caldă cu pături și termosuri cu ceai. Urcam poticnit, pe jumătate adormită de-a lungul potecii care ducea în vârful dealului în urma lui Frank, împiedicându-mă de rădăcini și stâlcindu-mi degetele de la picioare de pietre. Era frig și ceață și mi-am înfipt și mai adânc pumnii în buzunarele cardiganului.

Un ultim salt peste buza dealului și cercul de pietre uriașe se înălța în fața ochilor noștri, pilonii de piatră fiind abia vizibili în lumina sumbră dinaintea răsăritului. Frank a rămas nemișcat, admirându-i, în

timp ce eu m-am prăbușit peste cea mai apropiată piatră, abia trăgându-mi sufletul.

– Ce frumusețe! a murmurat el.

S-a strecurat fără zgomot spre marginea exterioară a cercului, silueta sa întunecată dispărând în mijlocul siluetelor mai înalte ale menhirelor. Pe cât de frumoase erau, pe atât de stranii. Am simțit un fior, care nu era pricinuit în totalitate de frig.

Cei care construiseră cercul de pietre știau ce fac, dacă unul din scopurile lui era să te impresioneze.

Frank s-a întors după o clipă.

– Încă nu e nimeni aici, a șoptit deodată în spatele meu, făcându-mă să tresar. Hai cu mine, am găsit un loc unde ne putem ascunde.

Lumina venea acum dinspre est, doar o nuanță de argintiu palid la orizont, însă suficientă cât să nu mă împiedic în timp ce Frank mă conducea printr-o deschizătură pe care o găsise în niște tufe de anini în apropierea capătului potecii. În interiorul aglomerării de tufe era o mică deschizătură, în care abia încăpeam amândoi în picioare, umăr la umăr. De acolo se vedeau bine poteca și interiorul cercului de pietre, la o distanță nu mai mare de șapte metri. M-am întrebat din nou ce fel de misiuni avusese Frank în timpul războiului. În mod cert părea să știe foarte bine cum să te miști pe nesimțite în întuneric.

Somnoroasă cum eram, nu îmi doream altceva decât să mă ghemuiesc sub un tufiș primitor și să mă întorc la somn. Din păcate, nu aveam loc, așa că am continuat să stau în picioare, trăgând cu ochiul în josul potecii în așteptarea druizilor care urmau să apară. Îmi înțepenise spatele și picioarele mă dureau, însă nu mai putea dura mult; lumina cenușie de la est se transformase într-un roz palid, și am socotit că a rămas mai puțin de o jumătate de ceas până la ivirea zorilor.

Prima a apărut aproape la fel de discret precum Frank. Nu s-a auzit decât un zgomot foarte slab când piciorul ei a dizlocat o piatră mică aproape de buza dealului, apoi capul cu păr argintiu, frumos coafat, a răsărit tăcut pe potecă. Doamna Graham. Așadar, era adevărat. Menajera vicarului era îmbrăcată cu o fustă din tweed și un palton de lână, cu o boccea albă sub braț. S-a făcut nevăzută în spatele unui bloc de piatră, tăcută precum o nălucă.

Celelalte au apărut la scurtă vreme după aceea, câte una, câte două sau trei pe potecă, cu chicote înfundate și șoapte care erau iute

înghițite pe măsură ce ajungeau în preajma cercului de pietre.

Le-am recunoscut pe câteva dintre ele. Era acolo doamna Buchanan, poștărița satului, cu părul blond proaspăt coafat permanent, din care se răspândea o mireasmă puternică de *Evening in Paris*. Mi-am înăbușit un hohot de râs. Vasăzică așa arăta un druid modern!

Erau cincisprezece în total, toate femei, cu vârste diferite, de la șaizeci și ceva ai doamnei Graham până la o tânără abia trecută de douăzeci de ani, pe care o zărisem, în urmă cu două zile, împingând un landou prin fața magazinelor. Erau îmbrăcate bine, ca pentru un mers dur pe jos, fiecare având câte o boccea. Fără prea multe vorbe, s-au făcut nevăzute în spatele pietrelor sau al tufișurilor, ieșind fără bocceluțe și cu brațele descoperite, învești mântate complet în alb. Am simțit un miros de săpun de rufe când una dintre ele a trecut foarte aproape de tufișul nostru de anini și mi-am dat seama că purtau cearșafuri de pat, înfășurate în jurul trupului și înnodate pe umăr.

S-au adunat în afara cercului de menhire, formând un șir de la cea mai în vârstă la cea mai tânără și au rămas în tăcere, așteptând. Lumina dinspre est a devenit mai puternică.

Când soarele a început să se ridice deasupra liniei orizontului, șirul de femei a început să se miște, pășind încet printre două blocuri de piatră. Cea din frunte le-a condus direct în centrul cercului și pe urmă de jur împrejur, cu același pas măsurat, maiestuoase ca niște lebede într-o procesiune circulară.

Conducătoarea s-a oprit deodată, și-a înălțat brațele și a păși t în centrul cercului. Ridicându-și chipul spre perechea cea mai estică de megaliți, a strigat cu o voce înaltă. Nu foarte tare, însă destul de clar încât să fie auzită în cerc. Ceața nemișcată i-a prins cuvintele și le-a făcut să reverbereze, de parcă ar fi venit din toate direcțiile, de parcă pietrele însele le-ar fi rostit.

Chemarea, orice ar fi însemnat ea, a fost rostită din nou de dansatoare. Căci în acel moment au început să danseze. Fără a se atinge, dar cu brațele întinse unele spre altele, se legănau și se unduiau, continuând să se miște în cerc. Deodată, cercul s-a rupt în jumătate. Șapte dintre dansatoare se mișcau circular, în sensul acelor de ceasornic. Celelalte se mișcau în sensul opus. Cele două semicercuri treceau unul pe lângă celălalt tot mai repede, uneori formând un cerc complet, alteori o linie dublă. Iar în centru, conducătoarea stătea complet nemișcată, emițând la intervale regulate acel strigăt ascuțit de jale, într-o limbă de mult moartă.

Trebuie să fi fost ridicole și poate chiar erau. O adunare de femei îmbrăcate în cearșafuri, multe dintre ele voinice și departe de a fi agile, dansând în cerc în vârful unui deal. Însă părul mi s-a zbârlit la auzul strigătului lor.

Ca la un semn, s-au oprit toate odată și s-au întors cu fața spre soarele care răsărea, stând în două semicercuri, cu un spațiu liber între jumătățile cercului astfel format. În clipa în care soarele a urcat deasupra orizontului, lumina lui a inundat aerul dintre cele două pietre estice, tăind printre jumătățile cercului și lovind uriașa piatră despicată din capătul opus al cercului de pietre.

Femeile au rămas o clipă nemișcate în umbra celor două semicercuri, de fiecare parte a razei de soare. Apoi doamna Graham a rostit ceva în acea limbă stranie, de această dată cu o voce joasă. S-a întors pe călcâie și a plecat, cu spatele drept, cu buclele argintii strălucind în soare, de-a lungul potecii de lumină. Fără un cuvânt, dansatoarele au pășit în urma ei. Au trecut una câte una prin despicătura menhirului principal și au dispărut în tăcere.

Ne-am ghemuit în tufele de anini până când femeile, acum râzând și pălăvrăgind normal, și-au recuperat hainele și au plecat în grup pe potecă spre sat, îndreptându-se spre casa vicarială pentru a-și bea cafeaua.

– Dumnezeule! m-am întins, încercând să îmi dezmorțesc picioarele și spatele. Ce spectacol, nu-i așa?

– Minunat! a exclamat entuziasmat Frank. Nu aș fi vrut să îl pierd pentru nimic în lume.

S-a strecurat dintre tufe precum un șarpe, lăsându-mă să mă extrag dintre crengi, în timp ce el alerga de colo colo în interiorul cercului, cu nasul în pământ, ca un câine de vânătoare.

– Ce anume cauți? am întrebat.

Am intrat în interiorul inelului ezitând o clipă, însă acum soarele era sus pe cer și megaliții, deși rămăseseră la fel de impresionanți, își pierduseră mult din aerul sumbru și amenințător din zori.

– Semne, mi-a răspuns el, târându-se în palme și genunchi, cu ochii țintă la iarba scurtă care acoperea pământul. Cum au știut de unde să înceapă și unde să se oprească?

– Bună întrebare. Eu nu văd nimic.

Aruncându-mi însă privirea peste pământ, am zărit o plantă interesantă crescând în apropierea bazei unuia din blocurile înalte de piatră. Nu-mă-uita? Nu, probabil că nu; florile de un albastru-închis aveau un miez portocaliu. Intrigată, am întins mâna spre ea. Frank, cu un auz mai fin decât al meu, a sărit în picioare și mi-a prins brațul, împingându-mă în afara cercului cu o clipă înainte ca una dintre dansatoarele din zori să intre din cealaltă parte.

Era domnișoara Grant, femeia micuță și îndesată care, după cum arăta și silueta ei, ținea cofetăria de pe strada principală a orășelului. Femeia a aruncat o privire mioapă în jur, apoi a bâjbâit în buzunar după ochelari. Îndesându-și-i pe nas, a pășit în jurul cercului, repezindu-se în final la agrafa de păr pierdută, pentru care se întorsese. Prinzând-o înapoi în părul ei lucios și des, domnișoara Grant nu dădea semne că s-ar grăbi să se întoarcă la muncă. Dimpotrivă, s-a așezat pe un bolovan, rezemându-se cu spatele de unul din giganții din piatră, cu un aer tovărășesc, și și-a aprins degajată o țigară.

Lângă mine, Frank a scos un oftat mut de exasperare.

– Păi, a concluzionat el, resemnat, probabil că ar fi mai bine să plecăm. După cum pare, domnișoara ar putea sta acolo întreaga dimineață. Și oricum nu am observat vreun semn distinctiv pe iarbă.

– Am putea reveni mai târziu, am sugerat, curioasă încă despre acea floare albastră.

– Da, bine.

Dar era evident că nu mai era interesat de cercul în sine, ci de detaliile ceremoniale. La coborâre, m-a descusut întruna, îndemnându-mă să îmi amintesc cât mai bine cuvintele pe care le auzisem și sincronizarea dansului.

– Scandinavă, a spus el în cele din urmă, cu satisfacție. Cuvintele de la rădăcină sunt în scandinava veche, sunt aproape sigur de asta. Dar dansul... a rostit dând din cap îngândurat. Nu, dansul este mult mai vechi. Dar există și dansuri vikinge în cerc, a spus, ridicându-și sprâncenele critic, de parcă eu aș fi sugerat că nu ar exista. Dar felul în care își schimbau formația și cum dansau în două grupuri, asta… hm… asta e ca la… în fine, unele din modelele desenate pe vasele campaniforme prezintă o dispunere asemănătoare, dar pe urmă… hmmm.

A căzut într-una din transele lui academice, bombănind în barbă din când în când. Transa i-a fost brusc întreruptă când s-a împiedicat de

un obstacol neașteptat, aproape de baza dealului. A întins brațele cu un țipăt surprins, în timp ce picioarele i-au alunecat de sub el și s-a rostogolit pe ultimii câțiva metri de coborâș, oprindu-se brusc într-o tufă de hasmațuchi.

M-am repezit la vale în urma lui, însă l-am găsit stând deja în picioare în mijlocul tulpinilor tremurătoare.

– Ești bine? am întrebat, deși se vedea că nu pățise nimic.

– Cred că da.

Și-a trecut absent o mână peste frunte, dându-și pe spate părul închis la culoare.

– În ce m-am împiedicat?

– În asta.

Am ridicat o conservă de sardine, aruncată de vreun călător mai devreme.

– Una din neplăcerile civilizației.

– Ah!

Mi-a luat-o din mână, a privit înăuntru și a aruncat-o peste umăr.

– Păcat că e goală. Mi-e cam foame după excursia asta. Am putea să o rugăm pe doamna Baird să ne servească un mic dejun târziu.

– Am putea, i-am răspuns, netezindu-i șuvițele de păr rebele. Dar la fel de bine putem ajunge cu puțin timp înaintea prânzului.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui.

– Ah! a răspuns el din nou, de data aceasta pe un ton complet diferit.

M-a mângâiat ușor pe braț, apoi pe gât, degetul mare gâdilându-mi lobul urechii.

– Am putea.

– Dacă nu ți-e foarte foame, am rostit.

Cealaltă mână și-a făcut loc pe spatele meu. Cu degetele răsfirate, m-a tras tandru spre el, palma coborându-și mângâierea. Buzele lui s-au

deschis ușor și a suflat ușor de-a lungul gâtului, respirația lui delicată gâdilându-mi sânii.

M-a așezat cu grijă pe iarbă, florile diafane de hasmațuchi părând să plutească prin aer în jurul lui. S-a aplecat spre mine și m-a sărutat gingaș, în timp ce îmi desfăcea nasturii rochiei, unul câte unul, tachinându-mă, oprindu-se cât să întindă mâna înăuntru și să se joace cu sfârcurile mele umflate de dorință. În cele din urmă a desfăcut rochia de la guler până la talie.

– Ah! a spus din nou, iarăși cu un alt ton. Precum catifeaua albă.

Glasul îi era răgușit, iar părul îi căzuse din nou pe frunte, însă nu a mai încercat să îl dea pe spate.

Mi-a desfăcut sutienul cu un gest expert al degetului mare și s-a aplecat să îmi venereze senzual sânii. Apoi s-a retras și, prinzându-mi sânii cu amândouă mâinile, și-a plimbat palmele peste ei până s-au întâlnit între cele două umflături și, fără a se opri, le-a plimbat iarăși în sus fără grabă, trasându-mi linia coastelor până la spate. Sus și din nou jos și în cercuri, până când am gemut și m-am întors spre el. Și-a înfipt buzele în ale mele și m-a lipit de el până când coapsele noastre s-au îmbinat. Și-a aplecat capul spre gâtul meu, mușcându-mă ușor de lobul urechii.

Mâna care îmi mângâia spatele a alunecat tot mai jos și mai jos, oprindu-se deodată surprinsă. A mai pipăit o dată, apoi Frank și-a ridicat capul și s-a uitat la mine, rânjind.

– Ce avem noi aici, deci? a întrebat el, imitând un polițist de țară. Sau, mai degrabă, ce nu avem noi aici.

– Suntem doar pregătiți, am răspuns cu afectare. Infirmierele sunt educate să anticipeze evenimentele neprevăzute.

– Serios, Claire, a murmurat el, strecurându-și mâna sub rochia mea și peste coapsă până la căldura moale și neacoperită dintre picioarele mele, ești persoana cu cel mai ascuțit simț practic pe care am cunoscut-o vreodată.

Frank a venit prin spatele meu în timp ce stăteam în fotoliul din salon în acea seară cu o carte voluminoasă deschisă în poală.

– Ce faci aici? a întrebat el, cu mâinile odihnindu-se ușor pe umerii mei.

– Caut o plantă, am răspuns, strecurând un deget printre file pentru a ști unde rămăsesem. Cea pe care am văzut-o în cercul de piatră. Vezi…, am deschis repede cartea, poate fi campanulacee, sau gentianacee, polemoniacee, boraginacee, care sunt, cel mai probabil, variațiuni de Nu-mă-uita, dar poate fi și o variantă a acesteia, *Anemone patens.*

Am întins degetul spre o ilustrație colorată a unui dedițel.

– Nu cred că era gențiană de vreun fel, petalele nu erau perfect rotunde, dar…

– Păi, de ce nu te duci până acolo să o culegi? a sugerat el. Domnul Crook ți-ar putea împrumuta rabla lui sau… nu, am o idee mai bună. Ia mașina doamnei Baird, e mai sigură. De la șosea până la baza dealului e distanță mică.

– Și pe urmă urcușul de aproape o mie de metri, am spus. De ce ești atât de interesat de floarea aceea?

M-am întors ridicându-mi privirea spre el. Lustra din salon îi contura capul cu o linie subțire aurie, precum gravura medievală a unui sfânt.

– Nu planta mă interesează. Dar dacă tot urci până acolo, aș vrea să arunci o privire în afara cercului de pietre.

– Așa, am răspuns amabilă. Să văd ce?

– Urme de foc, a spus el. În toate documentele pe care le-am putut citi despre Beltane, focul e întotdeauna menționat în ritualuri. Cu toate acestea, femeile pe care le-am văzut azi-dimineață nu au aprins focul. Poate că au aprins focul de Beltane cu o noapte înainte și s-au întors a doua zi dimineață pentru dans. Deși documentele susțin că cirezile de vaci aprind focul. În interiorul cercului nu era nicio urmă de foc, a adăugat el. Însă noi am plecat înainte să îmi treacă prin minte să verific în exteriorul lui.

– Prea bine, am spus și am căscat.

Două dimineți începute devreme începeau să se facă simțite. Am închis cartea și m-am ridicat.

– Cu condiția să nu fiu nevoită să mă trezesc înainte de nouă.

De fapt era aproape unsprezece când am ajuns la cercul de pietre. Ploua mărunt și eram udă până la piele, căci nu mă gândisem să iau o

pelerină. Am inspectat în grabă zona din afara cercului, dar, dacă fusese vreodată un foc acolo, cineva se străduise să șteargă orice urmă.

Planta a fost ușor de găsit. Era acolo unde îmi aminteam, la baza celui mai înalt dintre blocurile de piatră. Am luat câteva exemplare și le-am pus în batistă pentru moment, cu intenția să le așez cum trebuie atunci când aveam să ajung înapoi la mașina mică a doamnei Baird, unde îmi lăsasem ierbarele grele.

Cel mai înalt dintre megaliții din cerc era o piatră crăpată, cu o despicătură verticală care despărțea cele două blocuri masive. În mod straniu, cele două jumătăți fuseseră despărțite din motive necunoscute. Deși era clar că suprafețele se potriveau, între ele se căsca un gol de șaizeci sau nouăzeci de centimetri.

De undeva din apropiere se auzea un zbârnâit înfundat. Am crezut că ar putea fi un stup de albine cuibărit în vreo crevasă și am pus mâna pe piatră pentru a mă apleca în despicătură.

Piatra a scos un țipăt asurzitor.

M-am tras îndărăt cât de repede am putut, mișcându-mă atât de iute, încât m-am împiedicat de iarba scurtă și am căzut cu o bufnitură. Am măsurat piatra cu privirea, în timp ce broboane de transpirație îmi acopereau fruntea.

Nu mai auzisem un asemenea sunet niciodată la vreo ființă vie. Îmi este imposibil să îl descriu. Aș putea doar spune că este soiul de țipăt pe care l-ai putea aștepta din partea unei pietre. A fost oribil.

Celelalte pietre au început și ele să țipe. Era un zgomot de luptă și urlete de bărbați agonizând și nechezat de cai zdrobiți.

Am dat violent din cap sperând că sunetul va înceta, însă țipătul a continuat. M-am ridicat și m-am îndreptat împiedicat spre marginea cercului. Sunetele mă împresurau, făcându-mi capul să se învârtă și dinții să mă doară. Privirea a început să mi se tulbure.

Nu știu acum dacă m-am îndreptat intenționat spre despicătura din piatra mare sau dacă a fost ceva accidental, o bâjbâială oarbă prin ceața zgomotului.

Odată, călătorind în timpul nopții, am adormit pe bancheta de lângă șofer într-o mașină care mergea, legănată de zumzetul motorului și de mișcare, într-o iluzie a unei imponderabilități senine. Șoferul a intrat

prea repede pe un pod și a pierdut controlul volanului, iar eu m-am trezit din visul plutitor direct în lumina orbitoare a farurilor și cu senzația amețitoare că mă prăbușeam cu mare viteză. Acea tranziție abruptă este cea mai aproape de senzația pe care am trăit-o, însă este departe de adevăr.

Pot doar spune că în acel moment câmpul vizual mi s-a contractat într-un singur punct întunecat, apoi a dispărut cu totul, lăsând în urmă nu beznă, ci un vid luminos. Pot spune că mă simțeam de parcă mă învârteam sau că eram trasă afară din mine însămi. Toate aceste impresii sunt adevărate, însă niciuna dintre ele nu redă senzația pe care am trăit-o de dislocare completă, ca și cum aș fi fost izbită cu putere de ceva ce nu era acolo. Adevărul este că nimic nu s-a mișcat, nu s-a schimbat și nimic nu părea să se fi petrecut, dar cu toate acestea am trăit un sentiment de teroare fundamentală atât de puternic, încât mi-am pierdut orice noțiune despre cine, sau ce, sau unde mă aflu. Eram în inima haosului și nu aveam nicio putere mentală sau fizică să mă apăr împotriva lui.

Nu pot spune că mi-am pierdut cu adevărat cunoștința, însă cu siguranță nu am mai știut de mine o vreme. M-am „trezit“, dacă pot spune așa, când m-am împiedicat de o piatră aproape de poalele dealului. Pe ultima porțiune a coborâșului mai mult am alunecat și m-am oprit într-o tufă mare de iarbă de la baza dealului.

Mă simțeam slăbită și ametită. M-am târât spre un pâlc de puieți de stejar și m-am rezemat de unul dintre ei pentru a mă ridica în picioare. De undeva din apropiere se auzea o amestecătură confuză de țipete, care mi-a amintit de sunetele pe care le auzisem și le simțisem în cercul de piatră. Cu toate acestea, tonul de violență neomenească dispăruse: acesta era sunetul natural al unui conflict omenesc și m-am întors spre el.

3

Bărbatul din pădure

Când i-am zărit, bărbații erau la o oarecare distanță. Doi sau trei, îmbrăcați în kilturi, alergând ca niște diavoli printr-o poiană nu foarte mare. În depărtare se auzea un zgomot pe care, cu o oarecare uimire, l-am identificat a fi bubuit de arme.

Eram destul de convinsă că încă aveam halucinații când sunetul împușcăturilor a fost urmat de apariția a cinci sau șase bărbați îmbrăcați în vestoane stacojii și pantaloni până la genunchi, agitându-și muschetele. Am clipit nedumerită, holbându-mă la ei. Mi-am trecut mâna prin fața ochilor și am ridicat două degete. Am văzut două degete, toate la locul lor și în regulă. Vederea nu îmi fusese afectată. Am mirosit precaută aerul. Mirosul puternic vegetal al copacilor primăvara și o mireasmă subtilă de trifoi de la smocul din apropierea picioarelor mele. Nicio iluzie olfactivă.

Mi-am pipăit capul. Nicio durere nicăieri. Așadar improbabil să mă fi lovit acolo. Pulsul ușor accelerat, dar constant.

Deodată strigătele îndepărtate s-au amestecat cu alte sunete. S-a auzit tropot de copite și câțiva cai s-au repezit galopând spre mine, călăriți de scoțieni cu fuste, chiuind în galică. M-am ferit din calea lor cu o agilitate care îmi sugera că nu suferisem nicio vătămare fizică, făcând abstracție de starea mea mentală.

Apoi am avut revelația, când unul din bărbații îmbrăcați în vestoane roșii, trântit la pământ de unul din scoțienii care galopau, a ridicat pumnul și l-a agitat teatral în urma cailor. Desigur. Un film! Am dat din cap dezamăgită de lipsa mea de perspicacitate. Turnau vreun film de epocă, asta era tot. Unul din acele Prințul-cel-frumos-în-pribegie, fără îndoială.

În regulă. Indiferent de meritul artistic, echipa de filmare nu mi-ar

mulțumi dacă aș introduce o notă de neautenticitate istorică în filmările lor. Am făcut stânga-mprejur în pădure, cu intenția să ocolesc poiana și să ies la șosea, unde lăsasem mașina. Plimbarea era însă mai anevoiasă decât anticipasem. Pădurea era tânără și deasă cu tufe joase care mi se agățau de haine. Trebuia să pășesc cu grijă printre puieții deșirați, desprinzându-mi poalele rochiei de mărăcini pe măsură ce înaintam.

Dacă ar fi fost un șarpe, aș fi călcat pe el. Stătea atât de tăcut printre arbuști, încât ai fi zis că crescuse din pământ și nu l-am văzut până când a întins o mână spre mine și m-a apucat de braț.

Tovarășul lui mi-a pus palma peste gură și m-au târât cu spatele înapoi în crângul de stejari, în timp ce mă zbăteam sălbatic, cuprinsă de panică. Cel care mă ținea, oricine ar fi fost, nu părea cu mult mai înalt decât mine, însă avea niște brațe considerabil mai puternice. Am simțit în nări o discretă mireasmă florală, ca o apă de lavandă, și încă ceva, mai iute, amestecate cu mirosul puternic și înțepător de transpirație bărbătească. În timp ce ramurile reveneau la locul lor în urma noastră, am observat totuși ceva familiar la antebrațul și palma care îmi încolăceau talia.

Am dat din cap, eliberându-mi gura.

– Frank! am izbucnit. Pentru numele lui Dumnezeu, de-a ce te joci?

Eram pe de o parte ușurată să îl găsesc acolo și pe de altă parte iritată de o asemenea glumă proastă. Neliniștită cum eram din pricina experienței mele printre pietre, nu aveam chef de asemenea jocuri.

Brațele m-au eliberat, dar chiar în clipa în care mă întorceam spre el, am simțit că ceva nu era în regulă. Nu era doar apa de colonie nefamiliară, ci ceva mai subtil. Am rămas țintuită locului, simțindu-mi părul de pe ceafă ridicându-se.

– Nu ești Frank, am murmurat.

– Nu sunt, a încuviințat el, măsurându-mă cu mult interes. Deși pe un văr de-al meu îl cheamă Frank. Dar nu cred că m-ai confundat cu Frank al meu, doamnă. Nu semănăm deloc unul cu celălalt.

Nu știu cum arăta vărul bărbatului, însă el însuși ar fi putut fi fratele lui Frank. Aceeași constituție suplă și mlădioasă, cu oase subțiri; aceleași linii cioplite ale chipului; sprâncenele drepte și ochii mari, căprui; și același păr închis la culoare, cu bucle moi căzându-i pe frunte.

Însă părul acestui bărbat era lung, prins la ceafă cu o curelușă de piele. Iar pielea smeadă ca a unui țigan purta urmele a luni, nu, a ani întregi de înfruntat vremea, și nu bronzul auriu palid pe care îl căpătase Frank în timpul vacanței noastre scoțiene.

– Cine ești? am întrebat simțindu-mă tot mai neliniștită.

Deși Frank avea numeroase rude și cunoștințe, credeam că le cunosc pe toate din partea englezească a familiei. Cu siguranță, niciunul dintre ei nu arăta ca acel bărbat. Și cu siguranță Frank mi-ar fi vorbit despre orice rudă apropiată care locuia în Scoția. Nu doar că mi-ar fi vorbit, ci ar fi insistat să o vizităm, înarmați cu obișnuita colecție genealogică de diagrame și notițe, în căutarea oricărui amănunt al istoriei de familie în legătură cu faimosul Jack Randall cel Negru.

Străinul și-a ridicat sprâncenele la întrebarea mea.

– Cine sunt? Și eu ți-aș putea adresa aceeași întrebare, doamnă, și din motive mult mai întemeiate.

Privirea lui mă examina pe îndelete din cap până în picioare, plimbându-se cu un soi de apreciere impertinentă peste rochia de pânză subțire cu imprimeu cu bujori pe care o purtam, întârziind cu o expresie stranie de amuzament pe picioarele mele. Nu înțelegeam deloc de ce mă privește astfel și asta îmi dădea o stare de nervozitate. Am făcut câțiva pași în spate, dar m-am oprit brusc când m-am lovit de trunchiul unui copac.

Bărbatul și-a mutat în cele din urmă privirea și a întors capul. Era ca și cum își luase brațul constrictiv din jurul meu și am răsuflat ușurată, realizând abia atunci că îmi ținusem respirația.

Se întorsese să își ridice haina, aruncată peste creanga de jos a unui puiet de stejar. A îndepărtat cele câteva frunze agățate în stofă și a dat să îl îmbrace.

Trebuie să fi respirat cu zgomot, căci și-a ridicat din nou privirea. Haina era de un roșu-sângeriu, cu cozi lungi și fără revere, cu nasturi până jos. Căptușeala din piele de bivol a manșetelor întoarse se întindea pe mai bine de doisprezece centimetri de-a lungul mânecii și o tresă aurie strălucea înfășurată în jurul unui epolet. Era o haină de dragon, o haină de ofițer. Apoi mi-am dat seama… cum de nu mă gândisem, era un actor din filmul pe care îl zărisem în cealaltă parte a pădurii. Deși sabia scurtă pe care a început să și-o prindă la cingătoare părea remarcabil mai realistă decât orice obiect de recuzită pe care îl văzusem vreodată.

M-am sprijinit de scoarța trunchiului din spatele meu și i-am simțit soliditatea reconfortantă. Mi-am încrucișat brațele protectiv la piept.

– Cine mama naibii ești? am întrebat încă o dată.

De data aceasta, întrebarea a ieșit pe o voce răgușită care suna speriată chiar și pentru urechile mele. De parcă nu m-ar fi auzit, bărbatul mi-a ignorat întrebarea, încheindu-și pe îndelete nasturii care coborau de-a lungul pieptului tunicii sale. Abia când a terminat și-a îndreptat din nou atenția către mine. A făcut o plecăciune sardonică, cu mâna la inimă.

– Nobilul Jonathan Randall, căpitan al Maiestății Sale, Comandant al Regimentului al Optulea de Dragoni, la dispoziția dumitale, doamnă.

M-am întors și am luat-o la fugă. Respirația îmi zgâria pieptul în timp ce pătrundeam prin perdeaua de stejari și anini, ignorând mărăcinii, urzicile, pietrele, buștenii căzuți la pământ, tot ce era în calea mea. Am auzit un strigăt în spatele meu, însă eram mult prea speriată pentru a detecta direcția din care venea.

Am alergat orbește, crengile zgâriindu-mi obrajii și brațele, gleznele răsucindu-mi-se în timp ce cădeam în gropi și mă împiedicam de pietre. În mintea mea nu mai era loc pentru nicio formă de raționament; tot ce voiam era să fug cât mai departe de acel bărbat.

Un corp greu m-a lovit cu putere în partea de jos a spatelui și am căzut în față cât eram de lungă, aterizând cu o bufnitură care m-a lăsat fără suflare. Două brațe puternice m-au întors fără milă pe spate și căpitanul Jonathan Randall s-a ridicat în genunchi deasupra mea. Respira greu și își pierduse sabia în timp ce alergase după mine. Avea părul vălvoi, era murdar și părea teribil de înfuriat.

– Ce mama dracului faci alergând ca o nebună? a urlat el.

O altă buclă de păr castaniu i s-a desprins și s-a ondulat pe lângă frunte, făcându-l să semene și mai tulburător de mult cu Frank.

S-a aplecat și m-a prins de brațe. Încă încercând să îmi recapăt răsuflarea, m-am luptat să mă eliberez, reușind doar să îl trag în jos peste mine. Și-a pierdut echilibrul și a căzut cât era de lung, trântindu-mă încă o dată la pământ. Spre surprinderea mea, asta a părut să îi alunge enervarea.

– Ah, îți place, nu-i așa? a chicotit el. Aș fi mai mult decât dornic să îți fac pe plac, Chuckie, dar s-a nimerit că ți-ai ales un moment

nepotrivit.

Greutatea lui îmi apăsa coapsele în pământ și o piatră mică îmi intrase dureros în spate, mai jos de talie. M-am zvârcolit să o împing într-o parte. Bărbatul și-a frecat coapsele de mine și brațele lui mi-au imobilizat umerii. Buzele mi s-au deschis de indignare.

– Cum îndrăz… am început, însă el și-a aplecat capul și m-a sărutat, punând capăt scurt protestelor mele.

Limba lui a dat buzna în gura mea și m-a explorat cu o familiaritate îndrăzneață, hoinărind și scufundându-se, retrăgându-se și avântându-se din nou. Apoi, la fel de brusc precum începuse, bărbatul s-a tras îndărăt.

– Foarte bine, Chuck, a spus el bătându-mă ușor cu palma peste obraz. Poate mai târziu, când voi avea timp berechet să mă ocup de tine așa cum trebuie.

Între timp îmi recăpătasem suflul și l-am folosit. Am țipat direct în urechea lui, făcându-l să sară în sus de parcă i-aș fi băgat un fir încins în ea. Am profitat de avantajul mișcării lui pentru a-mi ridica genunchiul și i l-am înfipt în partea expusă, trântindu-l pe spate în frunzișul plin de noroi.

M-am ridicat chinuit în picioare. Bărbatul s-a rostogolit expert și a venit lângă mine. Mi-am aruncat disperată privirea împrejur, căutând o cale de scăpare, însă eram prinși la baza uneia din acele stânci de granit magnifice care se ivesc atât de abrupt din pământul Highlands. Bărbatul mă prinsese într-un loc în care peretele stâncii se curba în interior, formând o scobitură puțin adâncă. S-a postat în fața mea, blocându-mi accesul spre povârniș, cu brațele sprijinindu-se între pereții stâncii, cu o expresie de curiozitate amestecată cu furie pe chipul întunecat și frumos.

– Cu cine erai? a întrebat el cu un glas poruncitor. Cine e Frank? Nu am niciun soldat cu numele ăsta în companie. Sau este vreun bărbat care locuiește prin apropiere? a întrebat zâmbind batjocoritor. Nu miroși a balegă, deci nu ai fost cu vreun fermier. Și oricum, arăți nițel cam scumpă pentru cât își pot permite țăranii din zonă.

Am strâns pumnii și mi-am ridicat bărbia. Nu aveam să tolerez insinuările măscăriciului ăstuia.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești și ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da voie să trec odată! am spus, adoptând

cel mai autoritar ton de infirmieră de care eram capabilă.

În general, avea efectul scontat asupra soldaților și rezidenților tineri, însă de data aceasta n-a reușit decât să-l amuze pe căpitanul Randall. Îmi reprimam încăpățânată sentimentele de panică și dezorientare care îmi fluturau pe sub coaste precum un stol de porumbei speriați.

A dat din cap încet, studiindu-mă încă o dată amănunțit.

– Încă nu, Chuckie. Mă întreb, a rostit el pe un ton degajat, de ce ar umbla o curvă pe afară în combinezon, dar cu pantofi de stradă? Și chiar unii foarte eleganți, aș spune, a adăugat el, aruncând o privire spre pantofii mei simpli, fără toc, din piele maro.

– O ce? am exclamat.

M-a ignorat cu totul. Privirea i s-a întors spre fața mea și deodată a făcut un pas în față, cuprinzându-mi obrajii între mâini. I-am apucat încheietura și m-am smucit.

– Dă-mi drumul!

Degetele îi erau tari precum oțelul. Ignorându-mi eforturile de a mă elibera, mi-a întors capul dintr-o parte în alta, în lumina palidă a soarelui de după-amiază.

– Ai pielea unei doamne, mă jur, a murmurat el ca pentru sine.

S-a aplecat în față, adulmecând.

– Și un parfum franțuzesc în păr.

Apoi mi-a dat drumul. Am început să îmi frec obrazul indignată, vrând parcă să șterg atingerea pe care încă o mai simțeam pe piele.

– Hainele și parfumul au fost poate cumpărate de patronul tău, a gândit el cu voce tare, dar chiar și vorba ți-e ca a unei doamne.

– Mulțumesc foarte mult! am răspuns enervată. Acum dă-te din calea mea. Mă așteaptă soțul meu; dacă nu mă întorc în zece minute, va veni să mă caute.

– Ah, soțul dumitale?

Expresia de admirație batjocoritoare s-a mai diminuat puțin, însă nu a dispărut cu totul.

– Și, mă rog, care e numele soțului? Și unde e? Și de ce îi îngăduie soției să umble singură prin pădurile pustii aproape dezbrăcată?

Îmi deconectasem acea parte a minții care se zbătea încercând să înțeleagă ceva din întâmplările acelei după-amiezi. Acum reușise să se elibereze suficient de mult, încât să îmi spună că, oricât de absurdă ar fi situația, dacă i-aș dezvălui bărbatului numele de familie al lui Frank, același cu al lui, nu aș face decât să am și mai multe necazuri. Refuzând așadar să îi răspund, am încercat să mă strecor pe lângă el. Însă unul din brațele sale musculoase mi-a blocat trecerea, în timp ce mâna cealaltă s-a întins să mă cuprindă.

Deasupra noastră s-a auzit deodată un vâjâit urmat imediat de o ceață înaintea ochilor mei și de o bufnitură înfundată. Căpitanul Randall era la pământ la picioarele mele, sub ceea ce părea o masă de zdrențe vechi, răsuflând din greu. Un pumn cafeniu și puternic a răsărit din grămadă și a coborât fulgerător cu o forță impresionantă peste ceea ce cu siguranță trebuie să fi fost un obstacol osos, după pârâitul care s-a auzit în următoarea clipă. Picioarele agitate ale căpitanului, încălțate cu cizme înalte din piele maro lustruită, s-au liniștit dintr-odată.

M-am trezit holbându-mă într-o pereche de ochi negri ageri. Mâna vânjoasă care abătuse temporar atențiile nedorite ale căpitanului era strânsă ca o menghină de antebrațul meu.

– Cine naiba mai ești și tu? am întrebat uimită.

Salvatorul meu, dacă îl puteam numi astfel, era cu câțiva centimetri mai scund decât mine și slăbănog, însă brațele goale, proeminente, erau toate numai mușchi ce ieșeau din cămașa zdrențuită, dând impresia că trupul lui părea a fi construit dintr-un material elastic precum arcurile de pat. Nu era nicio frumusețe, cu obrazul ciupit de vărsat, fruntea îngustă și maxilarele lăsate.

– Pe aici.

M-a tras de braț, iar eu, uluită de viteza cu care se petrecuseră ultimele evenimente, l-am urmat ascultătoare.

Noul meu tovarăș și-a făcut loc agil prin desișul cu anini, a cotit brusc pe lângă un bolovan uriaș și ne-am trezit deodată pe o cărare. Deși era acoperită cu ierburi înalte și tufe de grozamă și atât de șerpuită încât nu era niciodată vizibilă pe o porțiune de mai mult de doi metri, nu încăpea nicio îndoială că ne aflam pe o potecă ce ducea pieptiș spre culmea unui deal.

Abia mai târziu, când ne strecuram cu grijă pe versantul îndepărtat al dealului, mi-am recăpătat suflul și curajul să îl întreb încotro ne îndreptam. Neprimind niciun răspuns de la tovarășul meu, am mai întrebat o dată, pe un ton ceva mai ridicat.

– Încotro mergem?

Spre marea mea surpriză, s-a întors spre mine, cu chipul schimonosit și m-a împins în afara potecii. În clipa în care voiam să protestez, mi-a pus o mână peste gură și m-a tras la pământ, protejându-mă cu trupul lui.

„Nu din nou!“ mi-am zis și am încercat disperată să mă eliberez, când am auzit ce auzise și el și m-am liniștit deodată. Se auzeau oameni care strigau și răspundeau, acompaniate de sunete de pași grei prin apă. Vorbeau fără îndoială englezește. M-am zbătut cu toată forța să îmi eliberez gura. Mi-am înfipt dinții în mâna bărbatului și abia am avut răgazul să îmi dau seama că degetele lui aveau gust de hering murat când ceva m-a lovit peste ceafă și am văzut negru în fața ochilor.

Căsuța din piatră s-a ivit dintr-odată înaintea noastră prin ceața întunecată a nopții. Ferestrele erau acoperite cu scânduri bine fixate, lăsând doar un firicel de lumină să se întrevadă. Neștiind cât timp trecuse de când îmi pierdusem cunoștința, nu puteam spune cât de departe era acest loc de dealul Craigh na Dun sau de orășelul Inverness. Eram călare, eu pe șa în fața bărbatului care mă capturase, cu mâinile legate de oblânc, însă nu era nicio potecă, așadar înaintam destul de anevoios.

Probabil nu trecuse foarte mult timp de când leșinasem; nu păream să am vreun semn de la izbitură și nici vreun alt efect nedorit al loviturii, în afară de o porțiune dureroasă la ceafă. Tovarășul meu, un bărbat care nu părea să facă risipă de cuvinte, răspunsese tuturor întrebărilor, rugăminților și remarcilor mele tăioase cu același mormăit universal scoțian care poate fi reprodus fonetic prin „Mmmmhm“. Dacă aș fi avut îndoieli referitoare la naționalitatea bărbatului, acest răspuns ar fi fost suficient pentru a le alunga.

Ochii mi se obișnuiseră treptat cu lumina tot mai scăzută a serii în timp ce calul își croia drum printre bolovani și buruieni, astfel încât am fost orbită atunci când am trecut de la întunericul aproape complet de afară în ceea ce părea o lumină orbitoare înăuntru. Pe măsură ce ochii mi s-au obișnuit cu ea, am putut observa că singura

încăpere a casei era luminată doar de un foc, câteva lumânări și o lampă cu ulei cu o înfățișare primejdios de învechită.

– Ce ai acolo, Murtagh?

Bărbatul cu înfățișare de nevăstuică m-a apucat de braț și m-a împins clipind în lumina focului din cămin.

– O târfă englezoaică, Dougal, după vorbă.

Erau câțiva bărbați în cameră, cu toții măsurându-mă din ochi, din câte am băgat de seamă, unii cu interes, alții cu poftă nedisimulată. Rochia îmi fusese ruptă în diverse locuri în timpul peripețiilor din acea după-amiază și am făcut în grabă inventarul stricăciunilor. Privind în jos, am văzut curba sânilor ivindu-se printr-o crăpătură și eram convinsă că și bărbații adunați în cameră o puteau vedea. Am socotit că o încercare de a trage marginile crăpăturii laolaltă nu ar face altceva decât să le stârnească și mai mult atenția; în loc de asta, am ales un chip la întâmplare și l-am înfruntat îndrăzneț cu privirea, în speranța că astfel voi distrage atenția fie a bărbatului, fie a mea.

– Eh, arătoasă, *sassenach* sau nu, a spus bărbatul, un individ gras, cu haine soioase, așezat lângă foc.

Ținea în mână un codru de pâine și nu s-a deranjat să îl lase jos când s-a ridicat și a venit spre mine. Mi-a ridicat bărbia cu podul palmei, dîndu-mi la o parte părul de pe față. Câteva firimituri de pâine mi-au alunecat pe gulerul rochiei. Ceilalți bărbați s-au adunat ciopor în jurul nostru, o grămadă de tartane și mustăți, duhnind a transpirație și a alcool. Abia atunci am văzut că purtau kilturi – fapt neobișnuit chiar și pentru această parte a Highlands. Nimerisem în toiul unei întruniri a unei societăți a clanurilor sau poate al unei reuniuni a vreunui regiment?

– Vino aici, domniță.

Un bărbat solid cu barbă neagră a rămas așezat la o masă de lângă fereastră când mi-a făcut semn să mă apropii. După aerul autoritar, părea să fie șeful acestei bande. Bărbații s-au dat la o parte fără tragere de inimă în timp ce Murtagh m-a tras înainte, arogându-și, după toate aparențele, drepturile la pradă.

Bărbatul brunet m-a măsurat atent din priviri, cu un chip golit de orice expresie. Era chipeș, mi-am zis și nu dușmănos. Cu toate acestea, avea cute adânci între sprâncene. Nu era chipul unui bărbat pe care să vrei să îl superi.

– Care e numele dumitale, domniță?

Vocea îi era ușoară pentru un bărbat de mărimea lui, nu basul profund pe care m-aș fi așteptat să îl aud ieșind din pieptul uriaș.

– Claire… Claire Beauchamp, am răspuns, hotărându-mă în ultima clipă să îmi folosesc numele de fată.

Dacă aveau de gând să ceară bani pentru mine, nu voiam să îi ajut dându-le un nume care i-ar putea conduce la Frank. Și nu eram sigură că voiam ca acești bărbați cu înfățișare aspră să știe cine sunt înainte ca eu să aflu cine sunt ei.

– Și cu cine mă rog crezi că...

Bărbatul brunet m-a ignorat, un obicei de care începeam deja să mă plictisesc.

– Beauchamp? Sprâncenele stufoase s-au ridicat și restul bărbaților au fremătat, surprinși. Un nume francez, așa știu eu, nu?

De fapt bărbatul pronunțase corect numele meu în franceză, deși eu îi oferisem pronunțarea englezească obișnuită de „Beecham“.

– Da, așa este, am răspuns, oarecum mirată.

– Unde ai găsit-o pe fată? a întrebat Dougal, întorcându-se spre Murtagh, care își potolea setea dintr-o ploscă din piele.

Bărbatul mărunt și oacheș a ridicat din umeri.

– La baza lui Craigh na Dun. Stătea de vorbă cu un anume căpitan al dragonilor pe care întâmplător îl cunosc, a adăugat el, ridicând din sprâncene cu subînțeles. Păreau să nu se înțeleagă dacă doamna e sau nu e curvă.

Dougal m-a măsurat încă o dată cu o privire atentă, cântărind fiecare detaliu al rochiei mele de pânză cu imprimeu și al pantofilor mei de plimbare.

– Înțeleg. Și care era poziția doamnei în discuția asta? a întrebat el, cu un accent sarcastic pe cuvântul „doamnă“ pe care am ales să îl ignor.

Am remarcat că, deși accentul lui scoțian era mai puțin pronunțat decât al bărbatului pe nume Murtagh, era totuși suficient de pregnant încât cuvântul să sune aproape, deși nu chiar, ca „domnă“.

Chipul întunecat al lui Murtagh părea amuzat; cel puțin un colț al buzelor sale subțiri s-a ridicat.

– A spus că nu e. Căpitanul însuși părea să se îndoiască în privința asta și se gândea să verifice chestiunea.

– Și noi am putea face la fel, la o adică.

Bărbatul gras cu barbă neagră a pășit spre mine rânjind, îndesându-și mâinile în centura de la brâu. M-am dat înapoi cât de repede am putut, însă nu aveam unde să mă duc, având în vedere dimensiunile cabanei.

– Ajunge, Rupert.

Dougal a continuat să mă scruteze încruntat, însă vocea lui avea autoritate și Rupert s-a oprit, dezamăgit, făcând o grimasă comică.

– Nu sunt un adept al violului și oricum nu avem timp de asta.

Această declarație politică era de bun augur pentru mine, în ciuda principiilor morale dubioase care stăteau la baza ei, însă privirile fățiș lascive ale unora dintre ceilalți bărbați îmi dădeau o stare de nervozitate. Mă simțeam absurd de inconfortabil, de parcă aș fi apărut în public în lenjerie intimă. Și deși nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce puneau la cale acești bandiți, păreau de-a dreptul periculoși. Mi-am mușcat limba, înghițindu-mi o serie de remarci mai mult sau mai puțin nesăbuite care îmi stăteau pe buze.

– Ce spui, Murtagh? l-a întrebat Dougal pe bărbatul care mă răpise. Nici măcar nu pare să fie interesată de Rupert.

– Asta nu-i o dovadă, a obiectat un bărbat scund, plesuv. Nu i-a dat încă niciun sfanț. Nu te poți aștepta de la vreo muiere să se uite la unul ca Rupert fără niscaiva parale… ca arvună, a adăugat spre marea veselie a tovarășilor săi.

Dougal a curmat hohotele de râs cu un gest abrupt și a întors iute capul spre ușă. Bărbatul plesuv, încă rânjind, s-a strecurat obedient în întuneric. Murtagh, care nu se alăturase veseliei generale, mă măsura cu o privire încruntată. A dat din cap, făcând o șuviță subțire să îi joace pe frunte.

– Nu, a spus el cu hotărâre. Nu am idee ce ar putea fi – sau cine –, dar îmi pun la bătaie cea mai bună cămașă că nu-i curvă.

Speram că, în acest caz, cea mai bună cămașă a lui nu era cea de pe el, care nu prea merita să fie pusă la bătaie.

– Păi tu tre' să știi, că ai văzut destule la viața ta, a răspuns Rupert zeflemitor, însă a fost redus la tăcere de un mormăit ursuz al lui Dougal.

– O să rezolvăm enigma asta mai târziu, a răspuns Dougal repezit. Avem de parcurs o distanță bună în noaptea asta și trebuie mai întâi să facem ceva cu Jamie, nu poate călări așa.

M-am retras în penumbra din apropierea focului, încercând să trec neobservată. Bărbatul pe care îl strigau Murtagh îmi dezlegase mâinile înainte de a mă conduce acolo. Speram să mă pot strecura afară în timp ce ei ar fi ocupați în altă parte. Atenția bărbaților se îndreptase acum spre un tânăr ghemuit pe un scăunel într-un colț. Abia își ridicase fruntea în timpul intrării și interogatoriului meu. Își ținuse capul aplecat, cu un braț strângând umărul opus, legănându-se ușor înainte și înapoi din pricina durerii.

Dougal a împins blând pumnul strâns deoparte. Unul dintre bărbați a tras tartanul care îl acoperea pe tânăr, dezvăluind o cămașă murdară și plină de sânge. Un bărbat mărunțel cu o mustață groasă a venit din spatele băiatului cu un cuțit de vânătoare și, ținând ridicată cămașa de guler, a tăiat-o peste piept și de-a lungul mânecii, astfel încât a căzut de pe umăr.

Mi s-a tăiat respirația, la fel ca și altor câtorva dintre ei. Tânărul era rănit; o rană adâncă și neregulată se căsca pe umăr, iar sângele curgea șuvoi pe pieptul lui. Însă mai șocantă era articulația umărului. În partea aceea răsărise o cocoașă teribilă, iar brațul îi atârna într-un unghi nefiresc.

– Hmmm, a bombănit Dougal. E sărit din articulație, bietul prostănac.

Tânărul a ridicat pentru prima dată privirea. Deși crispat de durere și acoperit cu o barbă roșcată, era un chip jovial și puternic.

– Un glonț de muschetă m-a trântit din șa și m-am aruncat cu brațele înainte. Am căzut la pământ cu toată greutatea pe braț și, poc! s-a rupt.

– Chiar poc!

Bărbatul cu mustață, un scoțian educat, judecând după accent, îi palpa umărul, făcându-l pe tânăr să se schimonosească de durere.

– Rana nu e gravă. Glonțul a trecut direct prin umăr, și rana e curată - sângele curge destul de liber.

A luat o bucată de pânză murdară de pe masă și a folosit-o pentru a încerca să oprească hemoragia.

– Nu prea știu ce să fac cu încheietura. Avem nevoie de un vraci să o pună la loc așa cum trebuie. Nu poți călări așa, nu-i așa, Jamie?

„Muschetă?“ am gândit uimită. „Vraci?“

Tânărul a dat din cap, alb la față.

– Doare destul de tare când stau nemișcat. N-aș putea struni un cal.

A strâns ochii, mușcându-și puternic buza de jos.

– Păi, nu-l putem lăsa aici, nu-i așa? a întrebat Murtagh agitat. Englezoii nu-s foarte buni la prins urma pe întuneric, dar vor da de ascunzătoarea noastră mai devreme sau mai târziu, cu sau fără obloane trase peste geamuri. Și Jamie cu greu ar putea trece drept un fermier nevinovat cu o gaură de glonț în umăr.

– Nu-ți face griji, i-a replicat Dougal scurt. Nu am de gând să îl las în urmă.

Mustăciosul a oftat.

– Vasăzică, nu avem încotro. Va trebui să încercăm să îi forțăm încheietura la loc. Murtagh, tu și cu Rupert îl ții, iar eu o să încerc să fac asta.

Priveam cu compasiune în timp ce bărbatul a ridicat brațul tânărului de încheietură și cot și a început să îl împingă în sus. Unghiul nu era foarte bun; trebuie să îi fi cauzat dureri îngrozitoare. Transpirația curgea pe obrajii tânărului, însă nu a scos niciun sunet în afară de un geamăt surd. Deodată s-a aplecat în față, împiedicat să nu cadă doar de brațul pe care bărbații îl țineau.

Unul dintre ei a scos dopul unei ploști din piele și i-a lipit-o de buze. Damful de alcool nedistilat mi-a pătruns în nări, în colțul în care stăteam. Tânărul a tușit și a icnit, dar a înghițit fără să protesteze, lichidul arămiu scurgându-i-se pe rămășițele cămășii.

– Ești gata să mai încercăm o dată, băiete? a întrebat bărbatul plesuv. Sau poate ar trebui să încerce Rupert, a sugerat el întorcându-se către

banditul ghemuit, cu barba neagră.

Rupert, astfel invitat, și-a flexat mâinile de parcă ar fi fost pe punctul de a arunca o buturugă și a ridicat încheietura tânărului, cu intenția evidentă de a pune la loc umărul prin forță; o operație, după cum era clar, care avea fără îndoială să îi rupă brațul ca pe o coadă de mătură.

– Să nu cumva să faci una ca asta!

Cu orice gând rațional subjugat de furia profesională, m-am repezit în față, ignorând privirile uimite ale bărbaților din jurul meu.

– Ce spui acolo? s-a rățoit la mine bărbatul plesuv, evident iritat de intervenția mea.

– Spun că îi veți rupe brațul dacă îl veți întoarce așa, i-am replicat enervată. Dați-vă la o parte, vă rog.

L-am împins ușor cu cotul pe Rupert înapoi și am luat încheietura pacientului în mâna mea. Tânărul părea la fel de uluit ca și ceilalți, dar nu s-a împotrivit. Pielea îi era foarte caldă, însă nu părea să aibă febră.

– Trebuie să aduci osul din partea superioară a brațului în unghiul potrivit înainte de a-l direcționa înapoi în articulație, am spus, icnind în timp ce îi ridicam încheietura și îi împingeam cotul spre corp.

Tânărul era foarte solid; brațul îi era greu precum plumbul.

– Aceasta e partea cea mai grea, l-am avertizat.

I-am prins cotul în palmă, pregătită să îl împing în sus și în interior.

Buzele i s-au strâmbat, încercând să schițeze un zâmbet.

– Nu poate să doară mai rău decât acum. Hai.

Transpirația îmi curgea acum și mie pe obraji. Să repoziționezi articulația umărului este dificil în orice condiții. La un bărbat uriaș, la câteva ore de la dislocare, cu mușchii acum umflați și presând pe articulație, sarcina avea să îmi ceară toată forța de care eram capabilă. Focul era periculos de aproape; speram că nu ne vom rostogoli amândoi, dacă articulația avea să se smucească.

Deodată umărul a scos un poc! ușor și articulația era la loc pe poziție. Pacientul a privit uimit. A ridicat o mână, incredul, și s-a pipăit.

– Nu mai doare!

Un zâmbet larg de ușurare i s-a întins pe chip, iar ceilalți bărbați au izbucnit în urale și aplauze.

– Va durea.

Transpiram din pricina epuizării, însă eram încântată de rezultat și mândră de mine.

– Va fi mai sensibil câteva zile. Nu trebuie să miști articulația două sau trei zile, iar când o vei folosi din nou, mișc-o foarte încet la început. Să te oprești imediat dacă doare și să pui comprese calde pe ea în fiecare zi.

În timp ce făceam aceste recomandări, am realizat că pacientul mă asculta respectuos, dar ceilalți bărbați mă priveau cu un amestec de uimire și nedisimulată suspiciune.

– Sunt infirmieră, înțelegeți, am explicat, simțind cumva nevoia să mă apăr.

Ochii lui Dougal, ca și cei ai lui Rupert, au căzut pe sânii mei și s-au fixat acolo cu un soi de fascinație îngrozită. După un schimb de priviri, ochii lui Dougal s-au îndreptat din nou spre chipul meu.

– Cum zici dumneata, a rostit el, ridicându-și sprâncenele la mine. Pentru o doică, pari să ai talente de tămăduitor. Poți opri sângerarea în rana băiatului, ca să poată sta în șa?

– Da, pot pansa rana, am răspuns, iritată. Dacă aveți ceva cu care să i-o pot pansa. Și ce vrei să spui cu „doică“? Și de ce crezi că aș vrea să vă ajut, mă rog?

Întrebările mele au fost ignorate în vreme ce Dougal s-a întors și a vorbit cu o femeie ghemuită într-un colț într-o limbă pe care am recunoscut-o vag ca fiind galică. Înconjurată de ceata de bărbați, nu o remarcasem până atunci. Mi s-a părut că era îmbrăcată ciudat, într-o fustă jerpelită lungă și o bluză cu mâneci lungi, acoperită pe jumătate cu un soi de corsaj sau vestă. Întreaga ei înfățișare avea un aer grosolan, inclusiv chipul. Privind în jur, am observat că locuința în care ne aflam nu doar că nu avea curent electric, dar nici instalație sanitară interioară; poate asta era o scuză pentru murdăria din jur.

Femeia a făcut o reverență scurtă și, trecând în grabă pe lângă Rupert și Murtagh, a început să caute într-un cufăr din lemn vopsit de lângă

foc, apărând în cele din urmă cu un maldăr de cârpe soioase.

– Nu, astea nu sunt bune, am spus, atingându-le precaută. Rana trebuie dezinfectată mai întâi, apoi bandajată cu o pânză curată, dacă nu avem pansamente sterile.

În jurul meu sprâncenele se ridicau.

– Dezinfectată? a rostit bărbatul mărunțel, cu grijă.

– Da, exact, am răspuns ferm, crezându-l sărac cu duhul, în ciuda accentului său educat. Toată murdăria trebuie îndepărtată de pe rană, care trebuie tratată cu o soluție care să împiedice apariția infecției și să ajute vindecarea.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi iodul, am răspuns.

Observând că nimeni nu părea să înțeleagă ceva, am încercat din nou.

– Mertiolat? Fenol diluat? am sugerat. Sau poate doar alcool?

Priviri ușurate, în sfârșit găsisem un cuvânt pe care păreau să îl cunoască. Murtagh mi-a îndesat plosca de piele în mâini. Am oftat de frustrare. Știam că scoțienii sunt primitivi, însă această situație era aproape incredibilă.

– Uitați, am spus cât de răbdător am putut. De ce nu îl ducem în oraș? Nu poate fi departe și sunt sigură că vom găsi un doctor care să se ocupe de el.

Femeia a căscat ochii la mine.

– Ce oraș?

Bărbatul solid pe nume Dougal ignora discuția noastră, aruncând priviri precaute în bezna din jurul marginei perdelei. A lăsat-o să cadă la loc și s-a îndreptat fără zgomot spre ușă. Bărbații au rămas tăcuți când el s-a făcut nevăzut în noapte.

S-a înapoiat imediat, aducându-l pe bărbatul pleșuv și mirosul rece și pătrunzător al pinilor întunecați. A dat din cap drept răspuns la privirile interogative ale bărbaților.

– Nu, nimic în apropiere. Plecăm imediat, dacă suntem în siguranță.

Observându-mă, s-a oprit o clipă, căzând pe gânduri. Deodată a înclinat din cap spre mine, decis.

– Ea vine cu noi, a spus.

A căutat prin maldărul de cârpe de pe masă și a ales un petic de pânză roasă și murdară: o eșarfă care avusese și zile mai bune.

Bărbatul cu mustață nu părea încântat să mă aibă tovarășă de drum, indiferent unde mergeau ei.

– De ce n-o lăsăm aici?

Dougal i-a aruncat o privire iritată, dar l-a lăsat pe Murtagh să-i explice.

– Oriunde ar fi englezoii acum, vor ajunge aici până la răsăritul soarelui, care nu e prea departe, dacă stăm să ne gândim. Dacă femeia asta e un spion de-al lor, nu putem să o lăsăm aici, să le spună încotro am luat-o. Iar dacă nu e de-a lor, a mai rostit el privindu-mă neîncrezător, atunci cu siguranță nu putem lăsa aici o femeie singură în cămașă de noapte.

S-a mai luminat puțin la față, pipăind materialul rochiei mele.

– Dacă era să fie pentru răscumpărare, poate făcea ceva; hainele de pe ea, așa puține, îs de calitate fainã.

– Oricum, a adăugat Dougal, întrerupându-l, ne-ar putea fi de folos pe drum; pare să știe câte ceva despre leacuri. Dar nu avem timp de asta acum. Jamie, mă tem că trebuie să plecăm fără să fii „dezinfectat“, a spus, bătându-l pe tânăr pe umăr. Poți să mâni calul cu o singură mână?

– Da.

– Bravo, flăcăule. Ia asta, a rostit el aruncând cârpa soioasă spre mine. Leagă-i rana, repede. Vom pleca direct. Voi doi aduceți caii, a poruncit el întorcându-se spre cel cu chip de nevăstuică și spre grasul pe nume Rupert.

Am învârtit cârpa în mână, dezgustată.

– Nu pot folosi asta, m-am plâns. E murdară.

Fără să îl fi văzut mișcându-se, m-am trezit cu bărbatul solid ținându-mă de umeri, cu ochii întunecați la câțiva centimetri de ai mei.

– Fă-o, a spus el.

Eliberându-mă cu o smucitură, s-a îndreptat cu pași repezi spre ușă și a dispărut în urma tovarășilor săi. Simțindu-mă destul de zdruncinată, m-am întors la sarcina mea de a bandaja rana de glonț cât de bine puteam. Pregătirea mea medicală nu îmi dădea voie nici măcar să iau în calcul posibilitatea folosirii acelei eșarfe murdare. Am încercat să îmi îngrop starea de confuzie și de panică în misiunea de a încerca să găsesc ceva mai potrivit și, după o cercetare rapidă și inutilă prin maldărul de cârpe, m-am oprit în cele din urmă la poala furoului meu din celofibră, din care am rupt câteva fâșii. Deși nu erau nici pe departe sterile, erau categoric cele mai curate bucăți de față la îndemână.

Pânza cămășii pacientului meu era veche și roasă, dar încă surprinzător de rezistentă. Cu un oarecare efort, am rupt restul mânecii și l-am folosit pentru a improviza o bandulieră. Am făcut un pas în spate pentru a examina rezultatele bandajului improvizat, lovindu-mă de un bărbat solid care se apropiase pe nesimțite pentru a privi.

A aruncat o privire aprobatoare spre munca mea.

– Bună treabă, domniță. Haide, suntem gata.

Dougal i-a vârât un ban în palmă femeii și m-a împins afară din casă, urmat cu pași rari de Jamie, încă nițel palid la față. Ridicat de pe taburetul scund, pacientul meu era chiar înalt; îl depășea cu câțiva centimetri pe Dougal, el însuși un bărbat înalt.

Rupert cel cu barba neagră și Murtagh țineau șase cai afară, încercând să-i liniștească, în întuneric, și murmurând în galică cuvinte de îmbărbătare. Era o noapte fără lună, însă strălucirea stelelor se prindea în bucățile de metal ale hamurilor în sclipiri de argint viu. Am privit în sus și aproape am rămas fără aer de uimire; cerul nopții era înțesat de o puzderie de stele, cum nu mai văzusem niciodată. Privind în jur la pădurea care ne înconjura, am înțeles. Fără vreun oraș în apropiere care să ascundă cu luminile lui cerul, stelele erau aici stăpânele absolute ale nopții.

Și apoi m-am oprit ca fulgerată locului, simțindu-mă deodată cuprinsă de un suflu înghețat care nu se datora aerului rece al nopții. Nicio lumină. „Ce oraș?“ întrebase femeia din casă. Obișnuită cum eram cu întreruperile de curent și raidurile aeriene din timpul anilor de război, lipsa luminii nu mă deranjase la început. Însă acum eram pe timp de

pace și luminile din Inverness ar fi trebuit să fie vizibile pe kilometri întregi.

Bărbații erau niște siluete amorfe în întuneric. Mi-a trecut prin minte să încerc să mă strecor în pădure, însă Dougal, aparent ghicindu-mi gândul, m-a prins de cot și m-a tras spre cai.

– Jamie, urcă-te în șa, a poruncit el. Fata va călări cu tine. S-a întors spre mine, strângându-mi brațul. Tu poți ține frâiele, dacă Jamie nu se poate descurca numai cu o mână, dar ai grijă să te ții aproape de noi. Dacă încerci altceva, îți tai gâtul. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap, cu gâtul prea uscat pentru a răspunde cu voce tare. Tonul lui nu părea amenințător, însă am crezut fiecare cuvânt. Nu că nu aș fi fost tentată să „încerc altceva“, însă nu aveam nicio idee ce anume să încerc. Nu știam unde mă aflu, cine erau însoțitorii mei, de ce plecam în asemenea grabă sau încotro ne îndreptam, și nu aveam alte variante rezonabile în locul acestei tovărășii stranii. Eram îngrijorată pentru Frank, care trebuie să fi început de mult să mă caute, dar acum nu părea momentul potrivit să îl aduc în discuție.

Dougal trebuie să fi simțit când am încuviințat din cap, căci mi-a eliberat brațul și s-a aplecat deodată în fața mea. Am rămas privind în jos prostește până când mi-a șoptit printre dinți:

– Piciorul, fato! Dă-mi piciorul! Piciorul *stâng*, a adăugat scârbit.

Mi-am retras rapid piciorul drept, ridicat din greșeală, din mâna lui și m-am săltat cu piciorul stâng. Cu un mormăit înfundat, m-a săltat în șa în fața lui Jamie, care m-a strâns aproape de el cu brațul sănătos.

În ciuda stranietății generale a situației mele, eram recunoscătoare pentru căldura tânărului scoțian. Mirosea puternic a fum de lemne, a sânge și a transpirație bărbătească, însă frigul nopții tăia prin rochia mea subțire și era confortabil să îmi lipesc spatele de trupul lui.

Cu un zăngănit abia auzit de hățuri, am plecat în noaptea înstelată. Bărbații nu discutau între ei, doar priveau în jur, atenți la cel mai mic zgomot. Caii au luat-o la trap îndată ce am ieșit la drum deschis și eram legănată prea incomod pentru a dori eu însămi să port vreo conversație, presupunând că ar fi fost cineva dispus să mă asculte.

Tovarășul meu părea să se descurce destul de bine, deși nu se putea folosi de mâna dreaptă. Îi simțeam coapsele în spatele meu, schimbându-se și presând din când în când calul pentru a-l călăuzi. M-am prins cu putere de marginea șeii scurte pentru a nu cădea; mai

făcusem asta înainte, însă nu călăream nici pe departe la fel de bine ca Jamie.

După o vreme am ajuns la o răscruce de drumuri, unde am poposit o clipă în timp ce bărbatul pleșuv și conducătorul s-au sfătuit cu glasuri coborâte. Jamie a lăsat hățurile să cadă pe grumazul calului și i-a permis să pască pe marginea drumului, în timp ce el a început să se răsucească și să se miște în spatele meu.

– Ai grijă! i-am spus. Nu te mai mișca atât, dacă nu vrei să ți se desprindă pansamentul! Ce încerci să faci?

– Vreau să îmi scot tartanul, să te învelesc, a răspuns el. Tremuri. Dar nu pot cu un singur braț. Poți întinde mâna să desfaci fibula?

Cu chiu, cu vai, am reușit să desfacem tartanul. Cu o învârtitură surprinzător de abilă, a rotit valul de stofă deasupra noastră și l-a lăsat să cadă, ca un șal, peste umerii lui. Apoi a tras capetele peste umerii mei și le-a ascuns dibace sub marginea șeii, astfel încât eram amândoi înfășurați la căldură.

– Gata! a spus el. Nu trebuie să îngheți înainte să ajungem.

– Mulțumesc, am răspuns, recunoscătoare pentru adăpost. Dar încotro mergem?

Nu îi puteam vedea chipul, în spatele și deasupra mea, însă a ezitat o clipă înainte de a-mi răspunde.

În cele din urmă a râs scurt:

– Domniță, drept să-ți spun, nici eu nu știu. Dar presupun că o să aflăm amândoi când ajungem acolo, nu-i așa?

Ceva părea vag familiar în peisajul sălbatic prin care treceam. Sigur mai văzusem stâncile din față, cea cu o formă precum coada unui cocoș.

– Stânca Cocknammon! am exclamat.

– Ea o fi, a spus escorta mea, fără a fi la fel de încântat de revelația mea.

– Nu o foloseau englezii pentru ambuscade? am întrebat, încercând să îmi amintesc detaliile plictisitoare ale istoriei locale cu care Frank îmi

împuiase capul ceasuri întregi în decursul ultimei săptămâni. Dacă este vreo patrulă engleză prin împrejurimi…, am început eu, șovăind.

Dacă era vreo patrulă engleză prin împrejurimi, poate nu era bine să atrag atenția asupra ei. Cu toate acestea, în cazul unei ambuscade, nu m-aș distinge foarte bine de companionul meu, înveliți cum eram amândoi într-un singur tartan. Gândul mi-a zburat din nou la căpitanul Jonathan Randall și, fără să vreau, m-am înfiorat. Tot ce văzusem din momentul în care pășisem prin stânca despicată conducea la concluzia complet irațională că bărbatul pe care îl întâlnisem în pădure era nimeni altul decât strămoșul de acum șase generații al lui Frank. Mă luptam cu încăpățânare împotriva acestei concluzii, însă nu eram capabilă să trag alta care să susțină faptele.

La început mi-am închipuit că doar visam mai viu decât de obicei, dar sărutul lui Randall, mârlănesc de familiar și brutal de fizic, spulberase acea impresie. Nici nu îmi închipuiam că visasem că fusesem lovită în moalele capului de Murtagh; durerea din cap se potrivea cu rana de pe coapsa care se freca de șa, o senzație cât se poate de reală. Și sângele; da, eram destul de obișnuită cu sângele ca să îl mai fi visat înainte. Însă niciodată nu visasem miros de sânge, acea aromă caldă, metalică, pe care încă o puteam simți la bărbatul din spatele meu.

– Dii!

Tovarășul meu și-a mânat calul până în față, călărind alături de umbra voinică, începând o conversație șoptită în galică. Toți caii mergeau acum la pas.

La un semn al căpeteniei, Jamie, Murtagh și bărbatul scund și plesuv au rămas în urmă, în vreme ce ceilalți doi au țâșnit în galop spre stâncă, la patru sute de metri înainte spre dreapta. Luna în pătrar răsărise și strălucirea ei era destul de puternică ca să lumineze frunzele nalbelor care creșteau pe marginea drumului, însă umbrele colților de stâncă puteau ascunde orice.

Chiar în clipa în care siluetele care galopau au trecut de stâncă, o scânteie de foc de muschetă a licărit dintr-o scobitură. S-a auzit un țipăt de moarte direct din spatele meu și calul a sărit înainte ca împuns cu un fier încins. Fără veste, alergam spre stânci prin ierburile înalte, alături de Murtagh și de celălalt bărbat, în timp ce țipete și mugete care îți făceau părul măciucă despicau aerul nopții.

M-am agățat cu toată puterea de oblâncul șeii. Deodată, trăgând calul lângă o tufă mare de grozamă, Jamie m-a apucat de mijloc și fără prea

multă ceremonie m-a trântit în ea. Animalul s-a răsucit în goană și a țâșnit mai departe, înconjurând stânca pe la miazăzi. Vedeam călărețul cum se ghemuia în șa în vreme ce calul a dispărut în umbra stâncii. Când a apărut din nou, tot în galop, șaua era goală.

Dinții stâncii erau mâncați de umbre; auzeam strigăte și, în răstimpuri, pocnituri de muschetă, însă nu puteam spune dacă mișcările pe care le vedeam erau ale oamenilor sau doar siluetele stejarilor piperniciți care răsăreau din crăpăturile pietrei.

M-am ridicat cu oarecare greutate din tufiș, culegând bucăți de grozamă înțepătoare din rochie și din păr. Mi-am lins o zgârietură din palmă, întrebându-mă ce Dumnezeu trebuia să fac eu acum. Puteam aștepta până se decidea soarta bătăliei de pe stâncă. Dacă învingeau scoțienii, sau cel puțin supraviețuiau, socoteam că aveau să vină după mine. Dacă pierdeau, puteam încerca să mă apropii de englezi, care puteau ușor crede că, din moment ce călătoream cu scoțienii, eram în tovărășie cu ei. În tovărășie ca să fac ce habar nu aveam, însă era destul de evident din comportamentul bărbaților din casa din pădure că pregăteau ceva care nu avea să le convină deloc englezilor.

Poate că cel mai bine era să evit ambele tabere în acest conflict. La urma urmei, acum, că știam unde sunt, aveam o oarecare șansă de a mă întoarce într-un oraș sau sat pe care îl cunoșteam, chiar dacă trebuia să parcurg pe jos întreaga distanță. M-am îndreptat cu hotărâre spre drum, împiedicându-mă de puzderia de bolovani de granit, vlăstarii nelegitimi ai stâncii Cocknammon.

Lumina lunii făcea calea înșelătoare; deși puteam vedea fiecare detaliu al solului, nu aveam niciun fel de percepție a adâncimii; plantele plate și pietrele ascuțite păreau de aceeași înălțime, făcându-mă să îmi ridic picioarele absurd de mult peste obstacole inexistente și pe urmă să îmi lovesc degetele de bolovanii care ieșeau din pământ. Mergeam cât de repede puteam, cu urechile ciulite la zgomotele din spatele meu, în cazul în care cineva ar fi venit pe urmele mele.

Sunetele bătăliei se stinseseră când am ajuns la drum. Mi-am dat seama că acolo eram prea vizibilă, însă eram nevoită să-l urmez, dacă voiam să ajung la vreun oraș. Nu aveam niciun simț al direcției în întuneric și niciodată nu învățasem de la Frank scamatoria lui cu orientarea după stele. Amintindu-mi de Frank mi-a venit să plâng, așadar am căutat să îmi mut gândurile, încercând să deslușesc sensul evenimentelor după-amiezii.

Părea de neconceput, însă toate aparențele mă îndreptățeau să cred că

mă aflam într-o regiune unde obiceiurile și politica ultimelor decenii ale secolului al optsprezecelea erau încă valabile. Aș fi putut crede că nimerisem în mijlocul unui spectacol de epocă de vreun fel, dacă nu ar fi fost rănile tânărului Jamie. Acea rană fusese într-adevăr făcută de un glonț foarte asemănător celui de muschetă, judecând după urmele lăsate. Nici comportamentul bărbaților din casa din pădure nu părea a fi cumva actorie. Erau bărbați serioși, iar pumnalele și săbiile erau reale.

Ar putea fi vreo enclavă izolată, poate, unde locuitorii reconstituiau din când în când o perioadă din istoria lor? Auzisem de astfel de povești în Germania, dar niciodată în Scoția. *Nu ai auzit niciodată de actori împușcându-se unii pe alții cu muschete, nu-i așa?* a glumit partea inconfortabil de rațională a minții mele. Am aruncat o privire înapoi spre stâncă pentru a-mi verifica poziția, apoi în față spre cer și sângele mi-a înghețat în vine. În fața mea nu se afla nimic, doar acele zburlite ale pinilor, întunecate ca smoala pe cerul înstelat. Unde erau luminile din Inverness? Dacă aceea era stânca Cocknammon în spatele meu, precum știam că e, atunci orașul trebuia să fie la mai puțin de cinci kilometri spre sud-vest. De la această distanță, ar trebui să pot vedea stălucirea orașului pe cer. Dacă era acolo.

M-am scuturat neliniștită, strângându-mi mâinile peste piept în răcoarea nopții. Chiar admițând pentru o clipă ideea complet absurdă că mă aflam într-o altă epocă, Inverness dăinuise în acea zonă vreme de aproximativ șase sute de ani. Era acolo. Însă, după toate aparențele, nu avea nicio lumină. Având în vedere împrejurările, această beznă sugera neîndoios că nu exista iluminat electric. Încă o dovadă, dacă mai era nevoie. Dar dovada a ce, mai exact? O siluetă a ieșit din întuneric atât de aproape în fața mea, încât mai că ne-am ciocnit. Înăbușindu-mi un țipăt, m-am întors ca să o iau la fugă, însă o mână mare m-a prins de braț, împiedicându-mă să scap.

– Nu te speria, domniță. Îs eu.

– De asta mă și temeam, am răspuns iritată, deși de fapt eram ușurată că era Jamie.

Nu mă temeam la fel de mult de el ca de ceilalți bărbați, deși arăta la fel de amenințător. Cu toate acestea, era tânăr, poate chiar mai tânăr decât mine. Și era dificil pentru mine să mă sperii de cineva pe care îl tratasem atât de curând.

– Sper că nu ți-ai forțat umărul, am spus cu glasul dojenitor al unei asistente-șefe.

Dacă reușeam să adopt un ton suficient de autoritar, poate reușeam să îl conving să mă lase să plec.

– Mica busculadă de acolo nu i-a prins foarte bine, a recunoscut el, masându-și umărul cu brațul liber.

În acea clipă, a pășit într-un petic luminat de lună și am văzut o pată mare de sânge pe cămașă. Sângerare arterială, mi-a venit în minte, întrebându-mă imediat cum de mai stătea în picioare?

– Ești rănit! am exclamat. Ți s-a redeschis rana de umăr sau e una proaspătă? Așază-te și lasă-mă să văd!

L-am împins spre o movilă de bolovani, revizuind rapid în gând procedurile tratamentului de urgență pe teren. Fără provizii la îndemână, în afară de hainele de pe mine. Am coborât brațul pentru a rupe noi fâșii din ce mai rămăsese din furoul meu, intenționând să le folosesc pentru a opri hemoragia, când Jamie a început să râdă.

– Nu te obosi, domniță. Ăsta nu-i sângele *meu*. Nu tot, oricum, a adăugat el, dezlipindu-și precaut pânza de pe piele.

Am înghițit, simțindu-mă ușor ametită.

– Ah, am răspuns slab.

– Dougal și ceilalți așteaptă la marginea drumului. Să mergem.

Mi-a luat brațul, nu neapărat cu un gest galant, cât mai degrabă să mă forțeze să vin cu el. Mi-am luat inima în dinți și m-am înfipt pe călcâie.

– Nu! Nu vin cu tine.

S-a oprit, luat prin surprindere de împotrivirea mea.

– Ba da, vii.

Nu părea deranjat de refuzul meu; ba dimpotrivă, părea nițel amuzat că mă împotriveam răpirii mele pentru a doua oară.

– Și dacă nu vin? Ai de gând să îmi tai gâtul? am întrebat, forțând nota.

El a părut să analizeze situația și a răspuns calm:

– Păi, nu. Nu pari să cântărești prea mult. Dacă nu mergi de bunăvoie,

te ridic și te azvârl pe umăr. Vrei să fac asta?

A făcut un pas spre mine, la care m-am dat speriată înapoi. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că mă va lua pe sus, chiar dacă era rănit.

– Nu, nu poți face asta, pentru că îți vei disloca din nou umărul.

Trăsăturile feței îi erau neclare în noapte, dar dinții i-au sclipit în lucirea lunii când a rânjit spre mine.

– Păi, atunci, dacă nu vrei să mă rănesc singur, înseamnă că vii cu mine.

M-am chinuit să formulez un răspuns, dar nu am fost capabilă să găsesc unul la timp. El m-a luat din nou de braț cu fermitate și am pornit la drum.

Jamie și-a menținut strânsoarea în jurul brațului meu, ridicându-mă când mă împiedicam de pietre sau de plante. El însuși pășea de parcă iarba înaltă era un drum asfaltat în plină zi. Are sânge de pisică, am reflectat necăjită, pentru că numai așa putea să se strecoare astfel în spatele meu în întuneric.

Ceilalți bărbați așteptau cu caii, așa cum îmi spusese, la mică distanță; după toate aparențele, nu suferiseră pierderi sau răni, căci erau cu toții prezenți. După un chin scurt și lipsit de grație, m-am aruncat din nou în șa. Capul mi s-a lovit fără voia mea de umărul lui Jamie care a tras aer în piept șuierând.

Am încercat să îmi ascund enervarea de a fi fost recapturată și remușcarea de a-l fi rănit sub un aer de agresivitate oficioasă.

– Așa îți trebuie, dacă vă încăierați pe coclauri, fugărindu-vă printre stânci și tufe. Ți-am spus să nu îți mai miști articulația; acum probabil că ți-ai rupt și mușchii, pe lângă răni.

Jamie a părut amuzat de burzuluiala mea.

– Păi nu prea am avut de ales. Dacă nu mi-aș fi mișcat umărul, nu mi-aș mai fi mișcat nimic. Mă descurc cu o singură mână să mă lupt cu un englezoi… poate chiar cu doi, a spus el, nițel lipsit de modestie. Dar trei sunt prea mulți. Oricum, a adăugat el lipindu-mă de cămașa lui pătată cu sânge, îl poți pune la loc când ajungem la destinație.

– Așa crezi tu, am răspuns cu răceală, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui.

Jamie a dat bice calului și am pornit din nou la drum. Bărbații erau într-o dispoziție aprig de bună după bătălie și toată lumea râdea și glumea. Rolul meu minor în zădărnicirea ambuscadei a fost lăudat îndelung și s-au rostit toasturi în cinstea mea și s-au băut din ploștile pe care le duceau cu ei câțiva dintre ei.

Mi s-a oferit și mie de câteva ori să beau, însă am refuzat la început pe motivul că îmi era și așa destul de greu să mă țin în șa. Din discuțiile lor, am înțeles că luptaseră împotriva unui pluton mic de vreo zece soldați englezi, înarmați cu muschete și săbii.

Cineva i-a întins o ploscă lui Jamie. Când a început să bea, am simțit mirosul fierbinte, arzător al lichidului. Nu îmi era deloc sete, însă aroma discretă de miere mi-a amintit că îmi era foarte foame de ceva vreme. Stomacul meu a protestat față de această neglijență, scoțând neobrăzat un chiorăit puternic.

– I-auzi, Jamie, băiatule, ți-e foame, hai? Sau poate ai un cimpoi cu tine? a strigat Rupert, confundând sursa sunetului.

– Aș mânca un cimpoi, dacă l-aș avea, cred, a strigat Jamie, luând galant asupra lui vina.

O clipă mai târziu, o mână cu o ploscă s-a strecurat din nou pe sub nasul meu.

– Ia o înghițitură mică, mi-a șoptit el. N-o să-ți umple burta, dar o să te facă să mai uiți de foame.

Și de multe alte lucruri, speram eu. Am înclinat plosca și am înghițit.

Escorta mea avusese dreptate; whisky-ul a aprins un foc călduț ce ardea confortabil în stomacul meu, amorțindu-mi durerile foamei. Am reușit să parcurgem câțiva kilometri fără alte incidente, făcând cu rândul la hățuri și la ploscă. În apropierea unui bordei părăginit însă, respirația tovarășului meu s-a schimbat treptat într-un horcăit neregulat. Balansul nostru precar, care până atunci constase într-un legănat țeapăn, a devenit haotic. Eram confuză; dacă eu nu eram beată, părea destul de improbabil ca Jamie să fie.

– Opriți! Ajutor! am strigat. Cade din șa!

Mi-am amintit de ultima mea coborâre din șa fără avertisment și nu voiam să repet performanța.

Siluetele întunecate s-au întors și s-au înghesuit în jurul nostru cu un murmur confuz de voci. Jamie a alunecat cu capul înainte ca un sac de cartofi, aterizând, spre norocul lui, în brațele cuiva. Ceilalți au descălecat imediat și l-au așezat pe iarbă până când am reușit și eu să descalec.

– Respiră, a spus unul dintre ei.

– Ah, o observație foarte utilă, am replicat, pipăind frenetic după puls în beznă.

În cele din urmă l-am găsit, rapid, însă destul de puternic. Așezând o mână pe pieptul lui și o ureche la gură, am simțit o respirație regulată, fără horcăituri. M-am îndreptat.

– Cred că e doar leșinat, am spus. Puneți-i o desagă sub picioare și, dacă găsiți niște apă, aduceți-mi.

Am fost uimită că cererilor mele li s-a dat imediat curs. După toate aparențele, tânărul era important pentru ei. Jamie a gemut și a deschis ochii, găuri negre în strălucirea stelelor. În lumina palidă a nopții, chipul lui semăna cu un craniu, pielea albă întinsă neted peste oasele scobite din jurul orbitelor.

– Sunt bine, a spus el, încercând să se ridice. Doar o amețeală trecătoare.

Mi-am așezat o palmă pe pieptul lui și l-am împins la pământ.

– Stai liniștit, i-am poruncit.

L-am palpat repede, apoi m-am ridicat în genunchi și m-am întors spre o siluetă amenințătoare, despre care am dedus, după mărime, că trebuie să fie conducătorul lor, Dougal.

– Gaura de glonț a sângerat din nou și idiotul a mai fost și înjunghiat. Nu cred că e o rană serioasă, dar a pierdut destul de mult sânge. Cămașa e îmbibată de sânge, însă nu știu cât e al lui. Are nevoie de odihnă și de liniște; ar trebui să ne oprim aici, cel puțin până dimineață.

Silueta a făcut un semn de împotrivire.

– Nu. Suntem departe de teritoriul în care s-ar aventura garnizoana, însă santinelele sunt periculoase. Mai avem de parcurs cam douăzeci și cinci de kilometri.

Capul lui lipsit de trăsături s-a lăsat pe spate, urmărind mișcarea stelelor.

– Cinci ceasuri, pe puțin, dar aș zice că mai avem cam șapte. Putem rămâne atât timp cât să oprești sângerarea și să pansezi din nou rana. Dar nu mai mult de atât.

M-am pus pe treabă, bombănind în barbă, în timp ce Dougal, cu glas șoptit, a trimis-o pe una dintre celelalte umbre să stea de pază cu caii lângă drum. Restul bărbaților s-au relaxat pentru moment, bând whisky din ploști și discutând între ei cu voci scăzute. Murtagh, cel cu chipul de nevăstuică, m-a ajutat, rupând fâșii de pânză, aducându-mi mai multă apă și ridicând pacientul pentru a putea fi bandajat, lui Jamie fiindu-i interzis să se miște, chir dacă el susținea că se simte foarte bine.

– Ba nu te simți foarte bine și nici nu e de mirare, i-am răspuns tăios, cuprinsă de iritare și teamă. Cât de prost poți fi să fii înjunghiat și nici măcar să nu te oprești să-ți îngrijești rana? Nu puteai spune cât de tare sângerai? Ai noroc că nu ești mort, cum umbli teleleu pe coclauri toată noaptea, te dai mare că te bați cu un singur braț, te încaieri și te arunci de pe cal… stai nemișcat, prostule!

Celofibra și pânza cu care îl pansam erau enervant de greu de manevrat pe întuneric. Alunecau, scăpându-mi printre degete, ca peștii înotând în adâncuri cu o fulgerare batjocoritoare de burți albe. În ciuda frigului mușcător, transpirația mi se prelingea pe gât. În cele din urmă am terminat de legat un capăt și am întins mâna după celălalt, care insista să alunece pe la spatele pacientului.

– Treci înapoi aici… ah, fir-ai tu să fii de nenorocit!

Jamie se mișcase și capătul celălalt se dezlegase.

Toată lumea a tăcut o clipă, mută de uimire.

– Iisuse, a rostit grăsanul pe nume Rupert. N-am auzit în viața mea o femeie cu o gură așa de spurcată.

– Atunci n-ai avut de-a face cu mătușă-mea Grisel, a replicat o altă voce, și au început să râdă.

– Bărbatul dumitale ar trebui să te mai altoiască din când în când, domniță, a spus o voce severă din întunericul de la rădăcina unui copac. Sfântul Pavel a spus: „Și femeia să fie tăcută și…“

– Ba să-ți vezi de treaba dumitale, am mârâit spre el, transpirația picurându-mi prin spatele urechilor, și la fel să facă și Sfântul Pavel.

Mi-am șters fruntea cu mâneca.

– Întoarce-l pe partea stângă. Și tu, am spus spre pacientul meu, dacă mai miști un singur mușchi până termin să te pansez, te strâng de gât cu mâna mea.

– Au, bine, a răspuns el spășit.

Am tras însă prea tare de ultima fașă și întregul bandaj s-a desfăcut.

– Futu-i paștele mă-sii de treabă! am urlat, lovind cu palma în pământ de frustrare.

Un alt moment de tăcere stupefiată și pe urmă, în timp ce bâjbâiam pe întuneric să găsesc capetele pansamentului, alte comentarii la adresa limbajului meu nedemn de o femeie.

– Poate ar trebui să o trimitem la Sainte Anne, Dougal, a sugerat unul dintre chipurile lipsite de expresie care stăteau de pază pe marginea drumului. Nu l-am auzit pe Jamie înjurând nici măcar o dată de când am plecat de pe coastă și el avea de obicei o gură spurcată care l-ar fi făcut și pe un marinar să se rușineze. Patru luni într-o mănăstire ar trebui să aibă un oarecare efect. Nici măcar numele Domnului nu-l mai iei în deșert, ei, băiete?

– Nici tu nu l-ai mai lua dacă ai fi fost pus să te căiești pentru asta, să stai trei ore la miezul nopții pe podeaua de piatră din capelă în februarie, învelit doar cu cămașa de pe tine, a răspuns pacientul meu.

Toți bărbații s-au pus pe râs, în timp ce el a continuat:

– Penitența dura doar două ore, dar mi-a mai luat încă una să mă ridic de pe piatră; am crezut că mi-a înghețat… ă-ă… mi-au înghețat țurloaiele, dar de fapt eram doar înțepenit.

După toate aparențele, se simțea mai bine. Fără să vreau am zâmbit, însă am poruncit cu fermitate:

– Gura închisă, să nu te răinesc.

Cu precauție, și-a pipăit bandajul, și l-am plesnit peste mână.

– Ah, acum mă amenințI? a întrebat el cu nerușinare. După ce am împărțit amândoi o ploscă de whisky!

Plosca a completat cercul de bărbați. Stând pe vine lângă mine, Dougal s-a pregătit să-i dea să bea lui Jamie. Mirosul înțepător și arzător de wisky a plutit în aer, iar eu am întins mâna după recipient.

– Gata cu spirtoasele, am răspuns. Jamie va bea ceai sau, în cel mai rău caz, apă. Fără alcool.

Dougal mi-a tras plosca din mână, ignorându-mă complet, și a turnat o porție zdravănă din lichidul cu miros înțepător în gâtul pacientului meu, făcându-l să tușească. Așteptând ca bărbatul aflat la pământ să își recapete răsuflarea, i-a pus din nou plosca la gură.

– Ajunge cu asta! Am întins din nou brațul după ploscă. Vrei să îl îmbeți atât de tare încât să nu se mai poată ține pe picioare?

M-a împins într-o parte cu cotul.

– Drăcoasă femeiușcă, nu-i așa? a întrebat pacientul meu, cu un glas amuzat.

– Vezi-ți de treburile tale, femeie, mi-a poruncit Dougal. Mai avem cale lungă de bătut în noaptea asta și are nevoie de toată puterea pe care i-o dă băutura.

În clipa în care bandajele au fost legate, pacientul a încercat să se ridice. L-am împins cu mâna înapoi la pământ și mi-am așezat un genunchi pe pieptul lui, să-l țin acolo.

– Nu te mișca! i-am strigat furioasă.

Am apucat cu o mână poala kiltului lui Dougal și am smucit-o, forțându-l să îngenuncheze din nou lângă mine.

– Privește, i-am ordonat, cu vocea mea de infirmieră cea mai aprigă.

I-am îndesat resturile cămășii îmbibate de sânge în palmă. A aruncat-o pe jos cu un țipăt dezgustat.

I-am luat palma și am pus-o pe umărul lui Jamie.

– Și privește și aici. Un tăiș de sabie ori altceva i-a pătruns prin mușchiul trapez.

– O baionetă, a venit pacientul în ajutorul meu.

– O baionetă! am exclamat. Și de ce nu mi-ai spus?

A ridicat din umeri, dar s-a oprit brusc cu un geamăt moale de durere.

– Am simțit-o când a intrat, dar nu mi-am dat seama că e atât de grav, pentru că nu m-a durut prea tare.

– Doare acum?

– Doare, a răspuns el scurt.

– Bun, am răspuns, de-a dreptul enervată. Fiindcă o meriți. Poate te vei învăța minte altă dată când mai umbli pe coclauri să răpești femei tinere și să omori oameni și...

M-am simțit ridicol de aproape de a izbucni în lacrimi și m-am oprit încercând să mă stăpânesc.

Dougal își pierdea cu fiecare clipă răbdarea ascultând această conversație.

– Băiete, poți să te ții pe cal?

– Nu merge nicăieri, am protestat indignată. Ar trebui să fie în spital! Cu siguranță nu poate...

Protestele mele, după cum mă obișnuisem, au fost complet ignorate.

– Poți călări? a repetat Dougal întrebarea.

– Da, dacă mi-o iei pe femeie de pe cap și îmi dai o cămașă curată.

4

Sosirea mea la castel

Restul călătoriei a fost liniștit, asta dacă consideri o călătorie de douăzeci și cinci de kilometri, călare, în toiul nopții, prin peisajul aspru de țară, adesea fără avantajul unor drumuri, în compania unor bărbați în kilturi înarmați până în dinți, împărțind șaua cu un bărbat rănit, ca fiind una liniștită. Cel puțin nu am fost atacați de tâlhari la drumul mare, nu ne-am întâlnit cu vreo fiară sălbatică și nu a plouat. După standardele cu care începusem să mă obișnuiesc, a fost o călătorie chiar plictisitoare.

Răsăritul se apropia în nuanțe palide peste mlaștinile înnegurate. Destinația se ridica în fața ochilor noștri, o construcție impozantă din piatră întunecată, a cărei siluetă se contura în lumina cenușie. Împrejurimile nu mai erau tăcute și pustii. Un șir de oameni îmbrăcați grosolan se îndreptau spre castel. S-au dat într-o parte a drumului îngust pentru a lăsa caii să treacă la trap pe lângă ei, căscând gura uimiți la ținuta mea pe care evident o găseau foarte exotică.

După cum era de așteptat, ceața era deasă, însă lumina zilei era destul de puternică încât să dezvăluie un pod din piatră, arcuindu-se peste un pârâiaș ce curgea pe lângă intrarea principală a castelului, până la lacul ce strălucea palid la patru sute de metri distanță.

Castelul în sine era solid și lipsit de frumusețe. Fără turnuri sau creneluri zimțate. Era mai degrabă o casă enormă, fortificată cu ziduri groase de piatră și ferestre înalte, tăiate în zid. Câteva hornuri scoteau fum deasupra acoperișului neted din plăci înguste de piatră, adâncind impresia generală de cenușiu.

Poarta de la intrare în castel era suficient de lată încât să lase să treacă două căruțe una lângă cealaltă. Spun asta fără să îmi fie teamă că m-aș putea înșela, pentru că tocmai treceau pe poartă două căruțe când noi traversam podul. O căruță trasă de un bou era încărcată cu butoaie,

cealaltă, cu fân. Mica noastră cavalcadă s-a îngrămădit pe pod, așteptând nerăbdătoare ca atelajele să își încheie intrarea laborioasă.

Am îndrăznit să pun o întrebare în vreme ce caii se puneau din nou în mișcare peste pietrele alunecoase ale curții umede. Nu schimbasem o vorbă cu escorta mea de când îi refăcusem în grabă bandajul umărului pe marginea drumului. La rândul lui, nici Jamie nu scosese o vorbă, în afară de câteva mormăituri de disconfort când vreun pas greșit al calului îl zdruncina.

– Unde suntem? am întrebat cu un glas răgușit din cauza frigului și a perioadei lungi în care nu mai vorbisem.

– Fortăreața Leoch, a răspuns el scurt.

Castelul Leoch. Măcar acum știam unde mă aflu. Când îl văzusem ultima dată, era o ruină pitorească, undeva la patruzeci și cinci de kilometri la nord de Bargrennan. Acum era considerabil mai pitoresc, cu porcii scurmând pe lângă ziduri și cu miasma atotpătrunzătoare de canalizare brută. Începeam să accept ideea imposibilă că mă aflam, cel mai probabil, undeva în secolul al optsprezecelea.

Știam cu certitudine că asemenea mizerie și debandadă nu puteau fi întâlnite în Scoția anului 1945 nicăieri, indiferent de câte bombardamente avuseseră loc aici. Și eram fără îndoială în Scoția; accentul oamenilor din curtea castelului dovedea asta fără putință de tăgadă.

– Hei, Dougal! a strigat un grăjdar murdar, alergând să apuce căpăstrul calului din frunte. Ai venit devreme, nu te așteptam înainte de Adunare!

Conducătorul micului nostru grup a sărit jos din șa, lăsând hățurile în grija tânărului soios.

– Așa-i, păi, am avut ceva noroc și ceva ghinion. Mă duc să îl văd pe fratele meu. Dă-i de veste doamnei Fitz să le dea de mâncare bărbaților. Au nevoie de niște mâncare și de un pat.

Le-a făcut semn lui Murtagh și lui Rupert să-l urmeze și împreună au dispărut sub o boltă ascuțită.

Noi, cei rămași, am descălecat și am mai stat fierbând în suc propriu în curtea udă pentru încă zece minute până când doamna Fitz, indiferent cine o fi fost ea, s-a învrednicit să se arate. Câțiva copii curioși s-au adunat în jurul nostru, încercând să ghicească de unde

veneam și ce căutam eu acolo. Cei mai îndrăzneți dintre ei tocmai începuseră să-și facă curaj să se apropie să mă tragă de rochie când o femeie înaltă și solidă, îmbrăcată în lână și pânză grosolană s-a repezit spre ei și i-a alungat.

– Willy, dragule! a țipat ea. Ce bine-mi pare să te văd! Și Neddie!

I-a dăruit bărbatului mărunțel și plesuv o îmbrățișare de bun venit care aproape l-a sufocat.

– Vreți să mâncați ceva de dimineață, mă gândesc. La bucătărie sunt de toate: mergeți și luați-vă singuri.

Întorcându-se spre mine și Jamie, a sărit înapoi ca mușcată de un șarpe. M-a privit cu gura căscată, apoi s-a întors spre tânăr, așteptând o explicație pentru o asemenea apariție.

– Claire, a rostit el înclinând scurt capul spre mine. Și doamna FitzGibbons, a adăugat el, înclinând capul în cealaltă direcție. Murtagh a găsit-o ieri în pădure și Dougal a spus că trebuie să o aducem cu noi, a adăugat el, lămurind-o în felul acesta că nu el era de vină.

Doamna FitzGibbons a închis gura și m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire pătrunzătoare. În cele din urmă a părut să ajungă la concluzia că păream destul de inofensivă, în ciuda înfățișării mele stranii și scandaloase, căci a zâmbit spre mine – un zâmbet cald, în ciuda câtorva dinți lipsă – și m-a luat de braț.

– Bine, atunci, Claire. Bine ai venit la noi. Hai cu mine și o să-ți găsim ceva nițel mai… mmm.

S-a uitat la fusta mea scurtă și pantofii nepotriviți, dând dezaprobator din cap.

Tocmai mă conducea înăuntru când mi-am amintit de pacientul meu.

– Ah, așteptați, vă rog! Am uitat de Jamie!

Doamna FitzGibbons m-a privit cu un aer surprins.

– Lasă-l pe Jamie, că își poartă singur de grijă! Știe de unde să își ia mâncare și cineva o să-i găsească un pat.

– Dar e rănit. A fost împușcat ieri și înjunghiat astă-noapte. I-am bandajat rana ca să poată călări, dar nu am avut răgaz să îl curăț și să

îl bandajez așa cum trebuie. Trebuie să o tratez înainte să se infecteze.

– Infecteze?

– Da, adică, să se inflameze, înțelegeți, cu puroi, să se umfle, să facă febră.

– Ah, da, știu ce zici. Adică știi ce să faci ca să nu facă puroi? Ești un fel de vraci deci. O Beaton?

– Da, cam așa.

Nu aveam idee cine era Beaton, nici nu doream să îmi prezint calificările medicale stând afară în ploaia înghețată care începuse să cadă din cer. Doamna FitzGibbons a părut să îmi dea crezare, căci l-a chemat pe Jamie, care se îndrepta în direcție opusă, înapoi și, luându-l și pe el de braț, ne-a tras pe amândoi în castel.

După o călătorie îndelungată prin coridoarele înguste și reci, în care lumina abia pătrundea prin ferestrele înguste din ziduri, am ajuns în cele din urmă într-o cameră destul de spațioasă, mobilată cu un pat, câteva scaune joase și, cel mai important, un foc.

Pentru câteva clipe mi-am ignorat pacientul pentru a-mi dezgheța mâinile. Doamna FitzGibbons, probabil imună la frig, l-a așezat pe Jamie pe un scăunel de lângă foc și i-a scos cu grijă ultimele rămășițe din cămașa ferfeniță, acoperindu-l cu o pătură călduroasă. A exclamat uimită la vederea umărului, care era vânăt și umflat și a pipăit bandajul improvizat.

M-am întors cu spatele la foc.

– Cred că va fi nevoie să înmuiem bandajul pentru a-l desprinde, apoi să spălăm rana cu o soluție pentru… a preveni febra.

Doamna FitzGibbons ar fi fost o infirmieră extraordinară.

– Ce vrei să îți aduc? a întrebat simplu.

Am început să mă gândesc. Oare ce foloseau oamenii pentru prevenirea infecțiilor înainte de apariția antibioticelor? Și dintre acele puține leacuri, pe care l-aș putea găsi într-un castel scoțian primitiv la primele ore ale dimineții?

– Usturoi! am răspuns triumfător. Usturoi și, dacă aveți, hamamelis. Și de asemenea aș mai avea nevoie de câteva cârpe curate și de un ceaun

cu apă pentru fiert.

– Bine, cred că pot; poate și puțină tătăneasă. Dar puțin ceai de salvie sau mușețel? Se vede că flăcăul ăsta a avut o noapte grea.

Tânărul abia se mai ținea pe picioare de oboseală, prea sfârșit pentru a protesta auzindu-ne discutând despre el de parcă ar fi fost un obiect din cameră.

Doamna FitzGibbon s-a întors curând, cu un șorț plin cu căței de usturoi, saci de pânză cu ierburi urcate și fâșii rupte de pânză veche. Un ceaun mic din tablă neagră atârna de un braț durduliu și într-o mână ținea o butelcă cu apă de parcă era o pană de gâscă.

– Acum, draga mea, ce vrei să fac? a întrebat ea veselă.

Am rugat-o să pună apa la fiert și să curețe cățeii de usturoi în vreme ce eu am inspectat conținutul săculeților cu ierburi. Aveam hamamelisul pe care îl cerusem, salvie pentru ceai și ceva ce am identificat precaută drept coajă de vișin.

– Analgezic, am murmurat fericită, amintindu-mi cum îmi explicase domnul Crook întrebuințările scoarței de copaci și ale ierburilor pe care le găseam. Bine, vom avea nevoie de asta.

Am aruncat câțiva căței de usturoi în apa care fierbea împreună cu o parte din hamamelis, apoi am adăugat în amestec fâșiile de pânză. Salvia, tătăneasa și coaja de vișin se înmuiau într-un ceaun mic cu apă fierbinte așezat lângă foc. Pregătirile mă mai întăriseră nițel. Dacă nu știam sigur unde mă aflu și de ce mă aflu aici, cel puțin știam ce voi face în următorul sfert de oră.

– Mulțumesc… ah, doamnă FitzGibbons, am răspuns respectuos. Mă descurc singură, dacă aveți alte treburi de făcut.

Masiva doamnă a râs, scuturându-și pieptul.

– Ah, fetițo! Am o grămadă de treburi de făcut! Vă trimit niște supă de carne să mâncați. Dacă mai ai nevoie de ceva, cheamă-mă.

A pornit spre ușă cu un pas surprinzător de sprinten și s-a dus la treburile ei.

Am îndepărtat bandajele cât de ușor am putut. Cu toate acestea, celofibra se prinsese de carne, desprinzându-se cu un scrâșnet ușor de

sânge uscat. Picături de lichid proaspăt se prelingeau pe la marginile rănii și mi-am cerut iertare că îl făceam să sufere, deși Jamie nu făcuse nicio mișcare și nu scosese un sunet.

El a zâmbit ușor, cu o notă abia sesizabilă de flirt:

– Nu-ți face griji, domniță. Am fost rănit și mai rău, și de oameni mult mai puțin drăguți ca dumneata.

S-a aplecat să-i spăl rana cu decoctul de usturoi și pătura i-a alunecat de pe umăr.

Atunci am văzut că, indiferent dacă remarca lui fusese un compliment sau nu, Jamie spusese adevărul: fusese rănit mult mai rău. Toată partea de sus a spatelui său era acoperită cu dungi albe încrucișate. Fusese biciuit cu sălbăticie și nu doar o dată. În unele locuri avea cicatrici ca niște linii subțiri argintii, acolo unde loviturile de bici se încrucișaseră și porțiuni neregulate acolo unde loviturile atinseseră același punct, smulgându-i pielea și expunându-i mușchiul de dedesupt.

Văzusem, desigur, numeroase plăgi și leziuni, când fusesem pe front, însă aceste cicatrici aveau o cruzime șocantă în ele. Probabil că mi-am ținut respirația la vederea lor, căci Jamie și-a întors capul și a văzut unde priveam uimită. A ridicat din umărul bun.

– Englezoii au făcut asta. M-au biciuit de două ori într-o săptămână. M-ar fi biciuit și de două ori într-o singură zi, presupun, dacă nu le-ar fi fost teamă că mă omoară. N-ai nicio plăcere să snopești în bătaie un mort.

Am încercat să îmi stăpânesc vocea în vreme ce îl spălam.

– Eu nu cred că cineva ar putea face un asemenea lucru de plăcere.

– Nu? Trebuia să-l fi văzut pe el.

– Pe cine?

– Pe căpitanul vestoanelor roșii care mi-a jupuit spatele. Dacă nu era chiar fericit, cel puțin era foarte mulțumit cu el însuși. Mai mult decât mine, a adăugat el, făcând o grimasă. Randall îl cheamă.

– Randall!

Nu mi-am putut stăpâni stupoarea din voce. Ochii lui albaștri m-au

fixat cu o privire rece.

– Ți-e cunoscut bărbatul ăsta?

Glasul lui devenise brusc bănuitor.

– Nu, nu! Cunoșteam o familie cu numele ăsta, acum, ah, mult timp.

Tulburată, am scăpat cârpa cu care îl ștergeam.

– La naiba, acum va trebui să o fierb din nou.

Am ridicat-o de pe podea și am dus-o la foc, încercând să îmi ascund confuzia, prefăcându-mă ocupată. Ar putea fi acest căpitan Randall strămoșul lui Frank, soldatul viteaz, galant pe câmpul de bătălie, lăudat de unii aristocrați? Și dacă da, putea fi cineva înrudit cu blajinul meu Frank capabil să lase asemenea urme înfiorătoare pe spatele acestui băiat?

Mi-am făcut de lucru pe lângă foc, aruncând în ceaun câteva mâini de hamamelis și usturoi, punând la înmuiat mai multe fâșii de pânză. Când am considerat că îmi puteam stăpâni glasul și expresia, m-am întors spre Jamie, cu cârpa în mână.

– De ce ai fost biciuit? am întrebat abrupt.

Era lipsit de tact din partea mea, însă voiam neapărat să aflu și eram prea istovită pentru a formula întrebarea mai diplomat.

El a oftat, mișcându-și neliniștit umărul sub apăsarea mea. Era și el la fel de obosit și eu fără îndoială îl răneam, oricât de blând încercam să mă port.

– Prima dată a fost pentru că am încercat să evadez și a doua oară a fost furt… sau cel puțin așa scrie pe actul de acuzare.

– De ce fugeai?

– Ca să scap de englezi, a răspuns el ridicându-și ironic o sprânceană. Dacă vrei să întrebi de unde fugeam, din Fort William.

– Mi-am imaginat că de englezi fugeai, am răspuns, cu același ton sec. Dar cum ai ajuns la Fortul William?

Jamie și-a frecat fruntea cu palma liberă.

– Ah, asta. Cred că pentru „obstrucționare“.

– Obstrucționare, evadare și furt. După cum sună, pari a fi un personaj periculos, am rostit pe un ton glumeț, sperând să îi distrag atenția de la ceea ce făceam.

Și a părut să funcționeze, cel puțin într-o oarecare măsură; un colț al gurii largi s-a ridicat și un ochi albastru întunecat a sclipit peste umăr spre mine.

– Ah, da, asta recunosc, a răspuns el. E surprinzător că te simți în siguranță stând în aceeași cameră cu mine, tu, o englezoaică.

– Păi, pentru moment, pari destul de inofensiv.

Era complet neadevărat; gol până la brâu, plin de cicatrici și mânjit de sânge, cu obrajii acoperiți de barbă nerasă de câteva zile și pleoapele înroșite de noaptea petrecută călare, nu arăta deloc ca o persoană respectabilă. Obosit sau nu, părea perfect capabil să ridice iadul în picioare, dacă ar fi fost nevoie. Bărbatul a început să râdă, un râs surprinzător de profund, molipsitor.

– Inofensiv ca un porumbel, a încuviințat el. Acum mi-e prea foame și nu pot fi o amenințare decât pentru micul dejun. Dar dacă prind vreo turtă prin preajmă, nu răspund pentru faptele mele. Au!

– Îmi pare rău, am bombănit. Rana de baionetă e adâncă și murdară.

– Nu-i nimic.

Dar se făcuse alb ca varul sub barba de culoarea cuprului. Am încercat să îi distrag din nou atenția.

– Ce înseamnă obstrucționare, mai exact? am întrebat ca fapt divers. Sincer, nu îmi sună ca o faptă gravă.

Bărbatul a tras adânc aer în piept, pironindu-și bărbătește privirea pe baldachinul patului în timp ce eu îi tamponam rana.

– Ah. Păi, presupun că e orice zic englezii că e. În cazul meu, a însemnat că mi-am apărat familia și proprietatea și că am fost la un pas să fiu omorât făcând asta.

Și-a strâns buzele, ca și cum nu ar fi vrut să spună mai mult, însă după o clipă, ca și cum ar fi încercat să își distragă atenția de la umăr, a continuat:

– S-a întâmplat acum aproape patru ani. Au pus un bir pentru

gospodăriile din jurul Fortului William – hrană pentru garnizoană, cai pentru transport și altele asemenea. N-aș putea spune că i-a convenit cuiva, dar cei mai mulți s-au conformat. Grupe mici de soldați mergeau pe la fiecare, împreună cu un ofițer și o căruță sau două, colectând mâncare și alte lucruri. Și într-o zi de octombrie, căpitanul Randall a venit la L… – s-a oprit brusc, aruncându-mi o privire – la conacul nostru.

Eu am încuviințat din cap, concentrată la ceea ce făceam.

– Noi nu ne închipuisem că vor ajunge atât de departe; moșia noastră e la o distanță bună de fort, și drumul nu e chiar ușor. Dar au ajuns.

A făcut o pauză, închizând o clipă ochii.

– Tatăl meu era plecat… la o înmormântare la ferma vecină. Și eu eram la câmp cu cei mai mulți dintre oameni, că se apropia vremea recoltatului și aveam o mulțime de treabă. Sora mea era singură în casă, cu două sau trei servitoare, și au fugit cu toatele sus să se ascundă sub paturi când au văzut vestoanele roșii. Au crezut că soldații erau trimiși de diavol… și n-aș zice că s-au înșelat.

Am pus jos cârpa. Terminasem cea mai neplăcută parte; acum aveam nevoie doar de o cataplasmă – neavând iod sau penicilină, era cel mai bun remediu împotriva infecției – și un bandaj bun și strâns. Cu ochii încă închiși, tânărul nu părea să fie atent la mine.

– Am coborât spre casă din spate, vrând să iau un ham de cal din șopron, când am auzit strigăte și pe sora mea țipând.

– Și?

Am încercat să folosesc o voce cât mai discretă și blândă. Voiam să aflu cât mai multe despre acest căpitan Randall; până acum, povestea nu îmi schimbase impresia inițială despre el.

– Am intrat prin bucătărie și am găsit pe doi dintre ei scormonind în cămară, încărcându-și desagii cu făină și șuncă. Pe unul din ei l-am pocnit în cap, iar pe celălalt l-am aruncat pe geam, cu desagă cu tot. Apoi am dat fuga în salon, unde am găsit doi soldați cu sora mea, Jenny. Rochia îi fusese ruptă într-o parte și unul din ei era zgâriat pe față. A deschis ochii și a zâmbit, ușor trist. Nu m-am oprit să pun întrebări. Ne tot trimiteam pumni și eu mă descurcam destul de bine, că nu erau decât ei, când a intrat Randall.

Randall pusese capăt încăierării fără prea multe complicații,

îndreptând țeava pistolului spre tâmpla lui Jenny. Obligat să se supună, Jamie fusese capturat imediat și legat de cei doi soldați. Randall zâmbise fermecător spre prizonierul său și rostise:

– Măi, măi. Ce avem noi aici? Două pisici care zgârie rău. O gură de muncă silnică o să-ți mai domolească temperamentul, zic eu, și dacă nu, o să faci cunoștință cu o altă pisică, cea cu nouă cozi [8] . Dar mai sunt și alte metode de îmblânzit alte pisici, nu-i așa, pisicuța mea dulce?

Jamie a făcut o pauză de o clipă, încleștându-și maxilarele.

– Îi ținea brațul lui Jenny răsucit la spate, dar atunci i-a dat drumul, să o cuprindă pe sub rochie peste sâni.

Amintindu-și scena, a zâmbit pe neașteptate.

– Așadar, a reluat el, Jenny l-a călcat cu putere peste picior și i-a înfipt un cot adânc în burtă. Și când el s-a îndoit în față tușind, ea s-a întors și i-a înfipt cu sete un genunchi în boașe.

A pufnit scurt în râs, amuzat.

– Căpitanul a scăpat din mână pistolul și ea s-a repezit să i-l ia, dar unul dintre dragonii care mă ținea pe mine a ajuns la el înaintea ei.

Eu terminasem să îl bandajez și stăteam tăcută în spatele lui, cu o palmă odihnindu-se pe umărul lui sănătos. Mi se părea important să aud totul până la capăt, însă îmi era teamă că Jamie avea să se oprească dacă își amintea de prezența mea.

– Când și-a recăpătat destul suflul încât să poată da ordine, Randall și oamenii lui ne-au târât afară. Mi-au dat cămașa jos, m-au legat de oiștea căruței și Randall m-a bătut pe spate cu partea plată a sabiei. Era turbat de furie, dar și nițel obosit, aș spune. M-a durut nițel, dar nu putea rezista prea mult.

Clipa scurtă de amuzament se spulberase acum și umărul de sub palma mea era tensionat.

– Când s-a oprit, s-a întors spre Jenny – unul dintre dragoni o ținea – și a întrebat-o dacă vrea să mai vadă sau dacă mai degrabă ar merge în casă cu el, să îi ofere ceva mai distractiv.

Umărul i s-a smucit nervos.

– Nu mă puteam mișca prea mult, dar i-am strigat că nu sunt rănit – și nu eram… prea tare – și că să nu se ducă în casă cu el nici dacă îmi taie beregata în fața ochilor ei.

O țineau în spatele meu, deci nu puteam să o văd, însă din ce am auzit mi-am dat seama că Jenny l-a scuipat în față. Asta trebuie să fi făcut, pentru că în următoarea clipă Randall m-a apucat de păr și mi-a tras capul pe spate și mi-a pus lama cuțitului la gât.

– Mă bate gândul să iau în serios sugestia ta, a mârâit Randall printre dinți și a înfipt vârful pe sub piele suficient de adânc încât să dea sângele.

– Puteam vedea pumnalul chiar sub ochii mei, a spus Jamie și picăturile de sânge curgând încet pe praful de sub căruță.

Glasul îi era aproape ca în vis și am realizăt că, din cauza oboselii și a durerii, căzuse într-o stare asemănătoare unei transe hipnotice. Probabil că nici nu realiza că eram lângă el.

– Am vrut să strig la sora mea, să îi spun că prefer de o mie de ori să mor decât să se dezonoreze ea cu o asemenea lepădătură. Dar Randall mi-a luat pumnalul de la beregată și mi-a vârât lama între dinți, ca să nu pot striga.

Și-a frecat buzele cu palma, ca și cum ar mai fi simțit încă gustul amar al oțelului. A tăcut, cu privirea ațintită drept înainte.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

Nu ar fi trebuit să întreb, dar voiam să aflu. S-a scuturat, ca trezit dintr-un somn adânc, și și-a frecat obosit grumazul cu palma lui mare.

– Jenny s-a dus cu el, a răspuns el deodată. A crezut că Randall o să mă omoare și probabil avea dreptate. După asta, nu mai știu ce s-a întâmplat. Unul dintre dragoni m-a lovit în cap cu patul muschetei. Când mi-am revenit, eram legat fedeleș, aruncat în căruță împreună cu găinile, hurducăind pe drumul ce ducea spre Fortul William.

– Înțeleg, am răspuns încet. Îmi pare rău. Trebuie să fi fost îngrozitor.

A zâmbit deodată, cu ceața oboselii risipită.

– Ah, da. Găinile nu sunt o companie foarte plăcută, mai ales la drum lung.

Dându-și seama că reușisem să-l bandajez, a încordat umărul pentru a-l încerca, strâmbându-se de durere.

– Nu face asta! am strigat, alarmată. Chiar nu trebuie să îl miști. De fapt, am spus aruncând o privire spre masă, pentru a mă asigura că rămăseseră câteva fâșii de cârpă, vreau să îți imobilizez brațul. Stai liniștit.

A rămas tăcut, dar s-a mai relaxat puțin sub mâinile mele când a înțeles că scăpase de durere. M-a cuprins un sentiment straniu de intimitate cu acest tânăr străin, pe de o parte, mi-am zis, datorită poveștii îngrozitoare pe care tocmai mi-o împărtășise și, pe de altă parte, datorită nopții lungi petrecute în șa, unul lângă altul în tăcerea somnolentă. Nu mai dormisem cu mulți bărbați înainte de soțul meu, dar nu remarcasem că doar a dormi alături de cineva îți dă un sentiment de intimitate, ca și cum visele ți-ar părăsi trupul și s-ar împleti cu ale celuilalt și v-ar înfășura pe amândoi într-o pătură de cunoaștere inconștientă. Cumva o întoarcere în timp. În vremurile mai vechi, primitive (*precum acestea*? a întrebat o altă parte a minții mele), era un act de încredere să dormi în prezența altei persoane. Dacă încrederea era reciprocă, simplul act al dormitului te putea apropia mai mult decât împreunarea trupurilor.

Reușind să-i imobilizez brațul, l-am ajutat să își pună cămașa din pânză aspră, dând-o ușor pe după umărul vătămat. S-a ridicat pentru a și-o strânge pe sub kilt și mi-a zâmbit.

– Mulțumesc, Claire. Ai o mână bună.

A ridicat brațul ca și cum ar fi vrut să îmi mângâie obrazul, însă pe urmă a părut să se răzgândească; mâna i-a șovăit și a căzut pe lângă trup. Pesemne că și el simțise acel aer straniu de intimitate între noi. Mi-am întors capul în cealaltă parte, făcându-i semn cu mâna că e în regulă.

Uitându-mă în jurul camerei, am observat căminul înnegrit de fum, ferestrele înguste, fără sticlă, și mobilierul din stejar masiv. Niciun bec sau priză. Niciun covor pe jos. Niciun ornament strălucitor din alamă lângă pat.

Arăta, de fapt, ca un castel din secolul al optsprezecelea. Dar cu Frank cum rămânea? Bărbatul pe care îl întâlnisem în pădure semăna tulburător de bine cu el, însă descrierea pe care i-o făcuse Jamie căpitanului Randall era complet diferită de tot ce știam eu despre blândul și pacifistul meu soț. Dar pe urmă, dacă era adevărat – și

începeam să admit, chiar și în sinea mea, că ar putea fi –, atunci el ar putea fi oricine. Un bărbat pe care îl cunoșteam doar dintr-un arbore genealogic nu trebuia neapărat să semene cu urmașii săi.

Însă în acel moment îmi făceam griji pentru Frank. Dacă eram, cu adevărat, în secolul al optsprezecelea, unde era el? Și ce avea el să facă, dacă eu nu mai ajungeam la pensiunea doamnei Baird? Îl voi mai revedea vreodată? Gândul la Frank a fost ultima picătură. Din momentul în care intrasem în piatră și viața obișnuită încetase să mai existe, fusesem asaltată, amenințată, răpită și agresată. Nu mâncasem și nu dormisem cum trebuie de mai bine de douăzeci și patru de ore. Am încercat să mă stăpânesc, însă buzele au început să îmi tremure și ochii mi s-au umplut de lacrimi împotriva voinței mele.

M-am întors spre foc pentru a-mi ascunde fața, însă era prea târziu. Jamie mi-a luat mâna, întrebându-mă cu voce blândă ce s-a întâmplat. Flăcările sclipeau în verigheta mea de aur și am început să suspin.

– Ah, o să… îmi revin, nu e nimic, de fapt, e… soțul meu… nu pot…

– Ah, domniță, deci ești văduvă?

Vocea lui era atât de încărcată de compasiune și de grijă, încât m-am pierdut cu totul.

– Nu… da… vreau să spun că nu… da, cred că sunt!

Copleșită de emoție și oboseală, m-am prăbușit în brațele lui, suspinând incontrolabil.

Tânărul avea inimă bună. În loc să strige după ajutor sau să se retragă confuz, s-a așezat pe scaun, m-a strâns și m-a așezat în poala lui cu brațul sănătos și a stat legănându-mă ușor, șoptindu-mi în galică la ureche și mângâindu-mi părul cu o mână. Am plâns amarnic, lăsându-mă pentru moment pradă fricii și confuziei, însă încetișor am început să mă liniștesc puțin, în timp ce Jamie îmi mângâia gâtul și spatele, oferindu-mi confortul pieptului său cald și puternic. Suspinele mi s-au înmuiat și am început să mă calmez, rezemându-mă obosită de curba umărului său. Nici nu era de mirare că se pricepea la cai, am gândit amețită, simțindu-i degetele mângâindu-mă în spatele urechilor, ascultându-i vorba neînțeleasă, liniștitoare. Dacă aș fi fost un cal, l-aș fi lăsat să mă ducă oriunde.

Acest gând absurd a coincis cu realizarea șocantă că tânărul nu era chiar complet epuizat. De fapt, devenea rușinos de evident pentru amândoi. Am tușit, dregându-mi vocea, ștergându-mi ochii cu mâneca

în timp ce m-am ridicat din poala lui.

– Îmi pare atât de rău… adică, vreau să spun, mulțumesc pentru… dar eu...

Mă bâlbâiam, îndepărtându-mă de el, cu obrajii arzând. Era și el ușor îmbujorat, însă nu la fel de tulburat. A întins brațul, m-a luat de mână și m-a tras înapoi. Atent să nu mă atingă cu trupul, a așezat palma sub bărbia mea și mi-a ridicat ochii spre ai lui.

– Să nu-ți fie teamă de mine, a rostit el blând. Și de nimeni de aici, atât timp cât sunt cu dumneata.

Mi-a dat drumul și s-a întors spre foc.

– Trebuie să bei ceva fierbinte, domniță, a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și ceva de mâncare. Cu burta plină altfel vezi lucrurile.

Am râs tremurat la încercările lui de a turna supă cu o singură mână și m-am aplecat să îl ajut. A avut dreptate; hrana chiar a ajutat. Am mâncat supă cu pâine într-o tăcere prietenoasă, împărțind confortul crescând al căldurii și al burții pline.

În cele din urmă, Jamie s-a ridicat, luându-și pătura căzută de pe podea. A pus-o din nou pe pat și mi-a făcut semn să mă întind.

– Dormi puțin, Claire. Ești epuizată și mai mult ca sigur cineva o să vrea să stea de vorbă cu dumneata în scurt timp.

Auzindu-l, mi-am adus aminte cu tristețe de poziția mea precară, însă eram prea obosită să îmi pese. Am murmurat un protest slab mai mult din politețe că ocupam patul altcuiva; niciodată nu mai văzusem ceva la fel de ispititor. Jamie m-a asigurat că poate găsi un pat în altă parte. Am căzut cu capul în maldărul de pături și am adormit înainte ca el să ajungă la ușă.

5

Clanul MacKenzie

M-am trezit într-o stare de confuzie totală. Îmi aminteam vag că ceva era teribil de greșit, însă nu știam ce anume. De fapt, dormisem atât de profund încât pentru o clipă nu mi-am amintit nici măcar cine sunt, darămite unde mă aflu. Îmi era cald și camera în jur era rece ca gheața. Am încercat să mă afund din nou în coconul meu de pături, însă vocea care mă trezise continua să mă sâcâie.

– Haide, fetițo! Haide, trebuie să te trezești!

Vocea era profundă și de o vioiciune gălăgioasă, precum lătratul unui câine de stână. Am deschis fără tragere de inimă un ochi și am văzut un munte de stofă maro.

Doamna FitzGibbons! Vederea ei m-a speriat atât de tare, încât m-am trezit complet și mi-am recăpătat memoria într-o clipă. Așadar, era încă adevărat.

Înfășurându-mă cu o pătură ca să mă apăr de frig, m-am dat jos din pat fără tragere de inimă și m-am repezit spre foc. Doamna FitzGibbons mi-adusese o cană cu supă fierbinte; am sorbit din ea, simțindu-mă precum un supraviețuitor al unui bombardament feroce în timp ce ea a așezat pe pat un maldăr de haine. Erau acolo o cămașă lungă gălbuie din pânză cu poale finisate cu o dantelă subțire, un combinezon dintr-un bumbac fin, două fuste în nuanțe de cafeniu și un corsaj din stofă galben-lămâie. Ciorapii cafenii în dungi, din lână, și o pereche de conduri galbeni completau ținuta.

Imună la protestele mele, onorabila femeie m-a scos din hainele mele nepotrivite și m-a supravegheat în timp ce mă îmbrăcam. A pășit în spate, admirându-și cu satisfacție opera.

– Galbenul te prinde, fetițo; mă gândeam eu că așa o să fie. Merge cu

părul tău castaniu și îți scoate în evidență auriul din ochi. Stai, totuși, că mai ai nevoie și de o panglicuță.

Cotrobăind prin buzunar ca într-un sac, a scos la iveală un pumn de panglici și câteva bijuterii.

Prea uimită pentru a rezista, i-am dat voie să îmi aranjeze părul, strângându-mi la spate buclele de la tâmple, nemulțumită de scurtimea lipsită de feminitate a părului meu până la umeri.

– Dumnezeule, draga mea, dar ce a fost în mintea ta să îți tai părul atât te scurt? Ai vrut să te deghizezi? Am auzit că unele fete fac asta, își ascund feminitatea când călătoresc, ca să se apere de blestemații ăia de englezoi. Ce zile am apucat, când doamnele nu mai pot călători în siguranță!

A continuat, netezind ici și colo, ascunzând o buclă sau aranjând o cută. În cele din urmă, eram gătită pe gustul ei.

– Ah, acum, e foarte bine. Nu mai avem mult și trebuie să te duc la Înălțimea Sa.

– Înălțimea Sa? am întrebat.

Nu îmi păsa cum sună titlul. Oricine ar fi fost Înălțimea Sa, mă așteptam să îmi pună întrebări dificile.

– Păi, MacKenzie! Cine altul?

Într-adevăr, cine altul? Castelul Leoch, îmi aminteam vag, era în inima pământurilor clanului MacKenzie. Evident, căpetenia clanului era încă MacKenzie. Am început să înțeleg de ce mica noastră ceată de călăreți călătorise întreaga noapte pentru a ajunge la castel, un loc în care oricine urmărit de soldații Coroanei era în siguranță. Niciun ofițer englez cu capul pe umeri nu și-ar conduce oamenii atât de adânc în ținuturile clanului. A face acest lucru ar însemna să riște să își piardă viața într-o ambuscadă la primul pâlc de copaci. Și doar o armată de proporții rezonabile ar înainta atât de departe până la porțile castelului. Încercam să îmi amintesc dacă vreodată armata engleză ajunsese atât de departe, când am realizat că soarta ulterioară a castelului era mult mai puțin relevantă decât viitorul meu apropiat.

Nu aveam nicio poftă pentru turtele și pentru *porridge*-ul pe care doamna FitzGibbons mi le adusese pentru micul dejun, dar am fărâmițat o bucată și m-am prefăcut că mănânc, pentru a câștiga ceva timp să chibzuiesc. Până când s-a întors doamna FitzGibbons să mă

conducă la MacKenzie, încropisem un plan în linii mari.

Moșierul m-a primit într-o încăpere aflată la capătul unui șir de trepte din piatră. Era o cameră de turn, rotundă, încărcată cu picturi și tapiserii agățate de pereții rotunjiți. În timp ce restul castelului părea destul de confortabil, deși cumva auster, această încăpere era decorată luxos, încărcată cu mobilă, gemând de ornamente, și cald luminată de focul din șemineu și de pâlpâirea lumânărilor, în contrast cu burnița de afară. În timp ce pereții exteriori ai castelului aveau doar ferestre înguste, tăiate în zid, potrivite pentru a rezista unui atac, acest zid interior fusese mai recent dotat cu ferestre lungi cu ramă, care lăsau să pătrundă lumina zilei.

Când am intrat, atenția mi-a fost atrasă imediat de o colivie enormă din metal, măiestrit construită să se potrivească curburii zidului, din podea până în tavan, plină cu zeci de păsări micuțe: cinteze, presuri, pițigoi și alte câteva feluri de păsări cântătoare. Apropiindu-mă, câmpul vizual mi-a fost inundat de trupuri netede și rotofeie cu ochi ca mărgelele, așezate precum pietrele prețioase pe un fundal de catifea verde, zburând printre frunzele de stejar, ulm și nuc, copăcei crescuți cu mare grijă, ale căror rădăcini se odihneau în ghivecele pline cu pământ de pădure din colivie. Ciripitul vesel al guralivelor păsări era punctat de fâlfâitul aripilor și foșnetul frunzelor în vreme ce locatarii coliviei zburau și țopăiau, văzându-și de treburile lor.

– Ființele astea mărunțele sunt foarte ocupate, nu-i așa?

O voce profundă și plăcută s-a auzit din spatele meu și m-am întors cu un zâmbet care mi-a înghețat pe buze.

Colum MacKenzie avea aceiași pomeți lați și fruntea înaltă ca și fratele său Dougal, însă forța vitală care îl făcea pe Dougal intimidant era aici îmblânzită într-o expresie mai binevoitoare, deși nu mai puțin vibrantă. Mai întunecat la chip, cu ochi cenușii ca penele de porumbel, spre deosebire de ochii căprui ai fratelui său, Colum dădea aceeași impresie de intensitate, de parcă ar fi stat prea aproape de tine, pentru a te simți confortabil. În acel moment, totuși, disconfortul a fost determinat de faptul că frumosul său cap și trupul zvelt se terminau cu două picioare uluitor de strâmbe și de slăbănoage. Bărbatul care ar fi trebuit să aibă peste un metru optzeci, abia îmi ajungea la umăr.

Și-a păstrat plin de tact privirile ațintite spre păsări, îngăduindu-mi momentul de care aveam nevoie pentru a-mi reveni și a-mi controla expresia feței. Desigur, se obișnuise probabil cu reacțiile celor care îl

vedeau pentru prima dată. Aruncând o privire în jurul camerei, m-am întrebat cât de des întâlnea el oameni noi. Acesta era fără îndoială un sanctuar; o lume pe care și-o construise un om căruia lumea din afară nu îi era prietenoasă… ori disponibilă.

– Fii bine venită, doamnă, a rostit el, făcând o plecăciune. Numele meu este Colum ban Campbell MacKenzie, stăpânul acestui castel. Am înțeles de la fratele meu că, hmmm, te-au găsit la o oarecare distanță de aici.

– Fratele dumitale m-a răpit, dacă vrei să știi, am răspuns.

Mi-ar fi plăcut să port discuția pe un ton cordial, dar îmi doream cu disperare să părăsesc castelul și să mă întorc pe dealul cu cercul de pietre pe culme. Orice mi se întâmplase, răspunsul se afla acolo… dacă se afla undeva.

Sprâncenele groase ale bărbatului s-au ridicat ușor și un zâmbet i-a arcuit buzele frumos conturate.

– Posibil, a încuviințat el. Dougal este uneori nițel cam impetuos.

– Păi, am fluturat o mână, dând grațios uitării incidentul. Sunt oricând dispusă să admit că a fost vorba despre o neînțelegere. Însă v-aș fi nespus de recunoscătoare dacă aș fi condusă înapoi la… locul de unde am fost luată.

– Mm.

Cu sprâncenele încă ridicate, Colum mi-a făcut semn cu brațul spre un scaun. M-am așezat fără tragere de inimă și el a făcut semn din cap unuia dintre servitori care s-a făcut nevăzut prin ușă.

– Am trimis după o gustare, doamnă… Beauchamp, așa? Am înțeles că fratele meu și oamenii lui te-au găsit într-o… ă-ă… aparentă încurcătură.

Părea să ascundă un zâmbet și m-am întrebat cum anume îi fusese descrisă starea hainelor mele.

Am tras adânc aer în piept. Acum era momentul pentru explicația pe care o încropisem. Gândindu-mă la planul meu, îmi amintisem că Frank îmi povestise despre un curs, din timpul antrenamentului său militar, de interogatoriul ostil. Principiul de bază, din câte îmi aminteam, era să nu te abați de la adevăr atât cât era omenește posibil, alterând doar acele detalii care nu trebuiau dezvăluite. Astfel,

explicase instructorul, existau mai puține șanse de a scăpa detalii minore ale poveștii de acoperire. În fine, acum aveam să aflu dacă această strategie chiar funcționa.

– Păi, da. Vezi dumneata, fusesem atacată.

El a încuviințat din cap, cu chipul luminat de interes.

– Așa? Atacată de cine?

Adevărul.

– De soldați englezi. În particular de un bărbat pe nume Randall.

Chipul patricianului s-a schimbat pe dată la auzul numelui. Deși Colum a continuat să se arate interesat, era o intensitate crescută în linia buzelor și o profunzime a ridurilor care o brăzdau. Cu siguranță, numele îi era familiar. Căpetenia clanului s-a lăsat nițel pe spate, cu mâinile împreunate, privindu-mă cu atenție pe deasupra lor.

– Așa? a spus el. Continuă.

Așadar, cu Dumnezeu deasupra, i-am povestit mai multe. I-am povestit în amănunt confruntatea dintre scoțieni și oamenii lui Randall, din moment ce putea verifica spusele cu ajutorul lui Dougal. I-am povestit în linii mari conversația mea cu Randall, pentru că nu știam cât auzise Murtagh.

El a încuviințat din cap, captivat, foarte atent.

– Da, a rostit. Dar cum ai ajuns acolo, în acel loc? E la mare distanță de drumul care duce spre Inverness – ai vrut să iei vaporul de acolo, presupun?

Am încuviințat din cap și am tras aer adânc în piept.

Acum intram vrând-nevrând pe tărâmul invențiilor. Îmi doream să fi fost mai atentă la cele spuse de Frank despre tâlharii la drumul mare, dar trebuia să mă descurc cum puteam mai bine. Eram o văduvă din Oxfordshire, am răspuns (adevărat, până acum), călătorind cu un servitor, în drum spre Franța (care părea la o distanță sigură), la niște rude îndepărtate. Fusesem atacați de niște bandiți și servitorul meu fusese ucis ori dăduse bir cu fugiții. Eu mă ascunsesem cu calul în pădure și fusesem prinsă la o oarecare distanță de drum. Deși reușisem să scap de bandiți, fusesem nevoită să îmi abandonez calul și toate bunurile. În timp ce rătăceam prin păduri, am dat nas în nas cu

căpitanul Randall și cu oamenii lui.

M-am lăsat nițel în spate, încântată de povestirea mea. Simplă, credibilă și adevărată în detaliile care puteau fi verificate. Chipul lui Colum exprima doar atenție politicoasă. Tocmai deschidea gura pentru a-mi pune o întrebare, când în ușă s-a auzi un foșnet ușor. Un bărbat, unul dintre aceia pe care îi observasem în curte când ajunsesem, stătea în prag, cu o cutie mică din piele într-o mână.

Șeful clanului MacKenzie s-a scuzat politicos și m-a lăsat în compania păsărilor, asigurându-mă că se va întoarce în foarte scurt timp pentru a continua conversația noastră cât se poate de interesantă.

Îndată ce ușa s-a închis în urma lui, m-am și repezit la raftul cu ceasloave, plimbându-mi degetele peste volumele legate în piele. În acest raft trebuie să fi fost două duzini de volume. Mai multe se aflau pe peretele opus. În grabă, am deschis paginile de început ale fiecăruia. Câteva nu aveau date de publicare. Cele care aveau erau datate între 1720 și 1742. Colum MacKenzie îndrăgea luxul, din câte se putea observa, însă după cum arăta camera, nu părea să fi fost un colecționar de cărți vechi. Legăturile erau noi, fără semne de crăpături sau pagini îngălbenite de vreme. Îmboldită de urgența momentului, am renunțat la orice scrupule și am cotrobăit cu nerușinare prin hârtiile de pe biroul din lemn de măslin, trăgând cu urechea la orice zgomot de pași.

Am găsit ceea ce căutam în sertarul din mijloc. O scrisoare pe jumătate terminată, scrisă într-o caligrafie cursivă, aproape incomprehensibilă din cauza ortografiei excentrice și a lipsei oricărui semn de punctuație. Hârtia era nouă și curată și cerneala de un negru proaspăt. Lizibilă sau nu, data de pe antetul paginii mi-a sărit în ochi de parcă ar fi fost scrisă cu litere de foc: 20 aprilie 1743.

Când s-a întors câteva momente mai târziu, Colum și-a găsit musafira așezată lângă ferestrele cu ramă de lemn, cu mâinile împreunate cuminte în poală. Așezată, căci picioarele nu mă mai țineau. Palmele împreunate, pentru a ascunde tremurul care abia îmi permisese să pun scrisoarea la loc în sertar. Adusese cu el o tavă cu gustări; halbe de bere și biscuiți proaspeți din ovăz unși cu miere. Am ronțăit puțin din biscuiți; stomacul meu era prea întors pe dos pentru a putea primi ceva.

După ce și-a cerut scurt iertare pentru absență, m-a compătimit pentru incidentul nefericit. Apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, cercetându-mă cu atenție.

– Dar cum se face, Doamnă Beauchamp, a întrebat el, că oamenii fratelui meu te-au găsit rătăcind prin pădure în cămașă de noapte? Tâlharii nu te-ar fi molestat fizic, doar te-ar ține prizonieră pentru răscumpărare. Și, în ciuda celor auzite despre căpitanul Randall, aș fi surprins să aud că un ofițer al armatei engleze are obiceiul să violeze femei care călătoresc singure.

– Poftim? am sărit. Păi, indiferent ce ați auzit despre el, vă asigur că e capabil de o astfel de faptă.

Pierdusem din vedere detaliul înfățișării mele când îmi încropisem povestea și mă întrebam în ce moment al întâlnirii dintre mine și căpitanul Randall ne observase Murtagh.

– Ah, bine, a încuviințat Colum. Posibil, aș spune. Bărbatul acesta are o reputație proastă, fără îndoială.

– Posibil? am întrebat. De ce? Nu mă crezi?

Căci pe chipul căpeteniei de clan MacKenzie se putea citi un oarecare scepticism, slab, însă limpede.

– Nu am spus că nu te cred, doamnă, a răspuns el cu glas egal. Însă eu nu conduc clanul acesta mare de mai bine de douăzeci de ani fără să fi învățat între timp să nu înghit orice poveste care îmi ajunge la urechi.

– Păi, dacă nu crezi că sunt cine spun că sunt, cine naiba crezi că sunt? am întrebat enervată.

Bărbatul a clipit, uluit de limbajul meu. Apoi trăsăturile dure s-au asprit din nou.

– Asta, a spus el, rămâne de văzut. Între timp, doamnă, ești oaspete la Leoch.

A ridicat o mână într-un gest de concediere grațioasă și servitorul veșnic prezent lângă ușă a făcut un pas înainte, evident pentru a mă conduce înapoi în camera mea.

Colum nu a rostit cuvintele următoare, însă putea la fel de bine să mi le spună cu glas tare. Ele pluteau în aerul din urma mea, în timp ce ieșeam din cameră:

Până când voi afla cine ești cu adevărat.

Partea a II-a

CASTELUL LEOCH

6

Judecata lui Colum

Băiețelul pe care doamna FitzGibbons îl numea „Alec cel Mic“ a venit să mă poftească la masă. Cina avea loc într-o sală lungă și îngustă, mobilată cu mese aliniate de-a lungul fiecărui perete, dotată cu un flux constant de servitori care ieșeau din arcadele ambelor capete ale sălii, încărcați cu tăvi, funduri de lemn și urcioare. Ultimele raze ale soarelui târzii de vară timpurie se infiltrau prin ferestrele lungi și înguste; girandole prinse de-a lungul pereților sprijineau făclii care urmau a fi aprinse pe măsură ce lumina zilei se stingea.

Flamuri și tartane împodobeau pereții dintre ferestre, carouri și blazoane decorau pietrele în culori vii. Prin contrast, majoritatea celor adunați în sală pentru cină erau îmbrăcați în nuanțe practice de cenușiu și cafeniu sau în carourile palide de brun și verzui ale kilturilor de vânătoare, tonuri discrete, potrivite pentru camuflajul în pădure.

Simțeam priviri curioase în spate în vreme ce Alec cel Mic mă conducea spre capătul sălii, însă cei mai mulți dintre meseni își țineau ochii ațintiți politicos în farfuriile lor. Cina nu părea să respecte o anumită ceremonie; oamenii mâncau după cum pofteau, servindu-se de pe tăvile cu mâncare sau ducându-și farfuriile din lemn până în capătul îndepărtat al sălii unde doi băieți întorceau o carcasă de oaie pe un proțap într-un cămin enorm. Aproximativ patruzeci de oameni stăteau la masă și poate alți zece serveau. Aerul era încărcat cu conversații cu glas tare, cele mai multe în galică.

Colum era deja așezat la masă în capul sălii, picioarele-i pipernicite fiind ascunse vederii sub masa din stejar plină de tăieturi. A înclinat politicos din cap la apariția mea și mi-a făcut semn cu mâna spre un scaun din stânga lui, alături de o roșcată durdulie și frumușică pe care mi-a prezentat-o ca fiind soția lui, Letitia.

– Iar acesta este fiul meu, Hamish, a spus el, punând o mână pe umărul unui băiat frumos de șapte sau opt ani, cu părul roșcat, care și-a desprins privirea de pe farfuria care îl aștepta numai pentru a înclina scurt din cap în direcția mea.

L-am privit pe băiat cu interes. Arăta la fel ca toți ceilalți membri masculini ai clanului MacKenzie pe care îi văzusem, aceiași obraji rotunzi și cu pomeții plați și aceiași ochi adânciți în orbite. De fapt, în afară de părul de altă culoare, ar fi putut fi versiunea miniaturală a unchiului său Dougal, care stătea alături de el. Celelalte două adolescente aflate lângă Dougal, și care au început să chicotească și să se împungă când mi-au fost prezentate, erau fiicele lui, Margaret și Eleanor.

Dougal mi-a adresat un zâmbet scurt, dar prietenos înainte de a trage farfuria de sub lingura care cobora spre mâncare din fața uneia din fiicele lui și de a o împinge spre mine.

– N-ai niciun fel de maniere, copilă? a certat-o el. Musafirii mai întâi.

Am apucat destul de șovăitor lingura mare din os de corn care mi s-a oferit. Nu fusesem sigură ce fel de mâncare avea să îmi fie servită și am fost oarecum ușurată să observ că tava conținea câțiva heringi afumați, cu care eram foarte bine familiarizată.

Niciodată nu mai încercasem să mănânc hering cu lingura, însă nu am văzut nimic care să semene cu o furculiță și mi-am amintit vag că furculingurile vor intra în uz general abia peste câțiva ani.

Judecând după comportamentul mesenilor din sală, când o lingură se dovedea a fi nepractică, pumnalul mereu la îndemână era folosit pentru tăierea cărnii și îndepărtarea oaselor. Cum nu aveam așa ceva, m-am mulțumit să mestec cu băgare de seamă și m-am aplecat în față pentru a culege un hering, când m-am trezit țintuită de privirea acuzatoare, de un albastru intens, a tânărului Hamish.

– Nu ți-ai spus încă rugăciunea, a rostit el sever și încruntat.

Evident mă considera o păgână lipsită de conștiință, dacă nu cumva de-a dreptul depravată.

– Ă-ă… poate că ești bun să o spui tu pentru mine? am îndrăznit.

Ochii de albăstrea s-au deschis larg de mirare, însă după o clipă de gândire, a încuviințat din cap și și-a împreunat mâinile într-un gest important. A aruncat priviri severe în jurul mesei pentru a se asigura

că toată lumea era aplecată reverențios așa cum se cade înainte de a-și pleca fruntea el însuși. Mulțumit, a intonat:

Unii au carne, dar nu o pot mânca
Alții n-au carne, dar o pot mânca.
Noi avem carne și o putem mânca
Dumnezeu fie slăvit. Amin.

Ridicându-mi ochii de pe mâinile respectuos împreunate, am întâlnit privirea lui Colum și i-am zâmbit, apreciind stăpânirea de sine a fiului său. El, suprimându-și propriul zâmbet, a înclinat grav fruntea spre Hamish.

– Bine spus, băiete. Acum vrei să împarți pâinea la toată lumea?

Tăcerea din jurul mesei era întreruptă doar când cineva cerea să i se reumple farfuria, căci toată lumea se pusese pe mâncat serios. N-aveam poftă de mâncare, în parte din cauza șocului pricinuit de situația mea și în parte pentru că, la urma urmelor, heringul nu mă atrăgea deloc. Carnea de oaie era totuși destul de bună, iar pâinea delicioasă, proaspătă și cu coajă crocantă, cu bucăți mari de unt proaspăt nesărat.

– Sper că domnul MacTavish se simte mai bine, am început eu în timpul unei pauze în care ne trăgeam sufletul. Nu l-am observat când am intrat.

– MacTavish?

Sprâncenele delicate ale Letitiei s-au arcuit peste ochii rotunzi de peruzea. Am simțit, mai degrabă decât am văzut, privirea lui Dougal ridicându-se în spatele meu.

– Tânărul Jamie, a spus el scurt, înainte de a se apleca din nou cu toată atenția asupra osului de oaie din mâinile sale.

– Jamie? De ce, ce s-a întâmplat cu băiatul?

Chipul ei bucălat s-a încrețit de îngrijorare.

– Doar o zgârietură, draga mea, a liniștit-o Colum, aruncând o privire peste masă spre fratele său. Totuși, Dougal, unde e Jamie?

Mi s-a părut, poate, că ochii întunecați ascundeau o urmă de suspiciune.

Fratele său a ridicat din umeri, cu privirea ațintită în farfurie.

– L-am trimis la grajduri să îl ajute pe Alec cel Bătrân cu caii. Părea cel mai potrivit loc pentru el, în situația de față.

A ridicat ochii, întâlnind privirea lui Colum.

– Sau poate ai o idee mai bună?

Colum părea să stea pe gânduri.

– Grajduri? Mda, păi, bine… ai încredere în el până acum?

Dougal s-a șters nepăsător cu mâna la gură și a întins brațul după o bucată de pâine.

– Tu ai ultimul cuvânt de spus, Colum, dacă nu ești de acord cu ordinele mele.

Buzele șefului clanului s-au strâns abia vizibil, însă nu a spus decât:

– Nu, cred că se descurcă destul de bine acolo.

Apoi s-a întors la mâncarea lui.

Eu mă îndoiam că grajdul era cel mai potrivit mediu pentru un pacient care fusese împușcat, însă nu voiam să îmi spun punctul de vedere într-o astfel de companie. Mi-am pus în gând să îl caut pe tânărul în chestiune în dimineața următoare, pentru a mă asigura că primea îngrijirea potrivită în condițiile date.

Am refuzat budinca și m-am scuzat, invocând oboseala, motiv deloc neadevărat. Eram atât de epuizată, încât abia am fost atentă când Colum mi-a spus:

– Noapte bună și dumitale, atunci, doamnă Beauchamp. Voi trimite pe cineva să te aducă la Judecată mâine-dimineață.

Una dintre servitoare, văzându-mă bâjbâind să îmi găsesc drumul pe coridor, mi-a luminat cumsecade calea până la camera mea. Și-a atins lumânarea de lumânarea de pe masa mea și o lumină delicată s-a răspândit peste pietrele masive din ziduri, dându-mi senzația pentru o clipă că mă aflu într-o criptă. Îndată ce a ieșit pe ușă, însă, am tras draperia brodată de la fereastră și sentimentul a fost îndată alungat de o pală de aer rece. Am încercat să mă gândesc la tot ce se petrecuse, însă mintea mea refuza să înțeleagă orice altceva în afară de somn. Am alunecat sub pături, am suflat în lumânare și am adormit privind

răsăritul lin al lunii.

Voinica doamnă FitzGibbons a fost cea care a venit din nou în camera mea a doua zi dimineață să mă trezească, aducând ceea ce părea a fi un arsenal întreg de articole de toaletă din dotarea unei doamne de familie nobilă scoțiană. Pieptene din plumb pentru a-mi întuneca nuanța sprâncenelor și a genelor, cutii cu pudră din rădăcină de iris și chiar și un fel de creion de cărbune pentru ochi, deși nu văzusem niciodată vreunul, și o cupă din porțelan delicat cu capac, ce conținea ruj franțuzesc, gravată cu o horă de lebede aurite.

Doamna FitzGibbons avea de asemenea o fustă de prins peste rochie și un corsaj din mătase, cu ciorapi galbeni din bumbac, ca o schimbare față de toaleta de gospodină pe care mi-o adusese cu o zi înainte. Orice însemna „Judecată“, părea să fie o ocazie de o anumită importanță. Eram tentată să cer să îmbrac propriile haine doar ca să fiu altfel, însă amintirea reacției grăsanului Rupert la vederea rochiei mele a fost suficientă pentru a mă face să îmi țin gura.

Oricum, îmi plăcea destul de mult Colum, în ciuda faptului că, după toate aparențele, intenționa să mă țină acolo în viitorul apropiat. „Păi, mai vedem noi dacă rămâne așa“, m-am gândit în timp ce mă străduiam să mă rujez. Dougal îmi povestise că tânărul pe care îl îngrijisem era la grajduri, nu-i așa? Iar grajdurile aveau cai, pe care cineva putea fugi călare. Mi-am zis să îl caut pe Jamie MacTavish îndată ce Judecata avea să ia sfârșit.

Judecata se dovedi a avea loc în Sala Mare, încăperea în care servisem cina în seara de dinainte. Acum însă, era transformată; mesele, băncile și scaunele fuseseră împinse în spate de-a lungul pereților, masa din capăt dispăruse și fusese înlocuită cu un jilț impresionant din lemn închis la culoare, acoperit cu un tartan care, bănuiam, avea culorile clanului MacKenzie, o stofă în carouri verde-închis și negru cu urme de roșu-deschis și alb. Ramuri de ilice decorau pereții și papură proaspătă fusese împrăștiată peste lespezile de piatră.

Un tânăr sufla într-un cimpoi mic în spatele scaunului gol cu multe suspine și șuierături. Lângă el se aflau câteva persoane, despre care am presupus că trebuie să fi fost apropiații lui Colum: un bărbat cu obrajii supți, îmbrăcat în pantaloni cadrilați și cămașă cu pliseuri, care stătea tolănit lângă zid; un bărbat mărunțel și cu un început de chelie într-o haină din brocart fin, după toate aparențele un secretar de vreun fel, așezat la o măsuță scundă pe care erau o călimară, penițe de scris și hârtie; doi bărbați musculoși cu kilturi cu un aer de gardieni și, într-o

parte, unul din cei mai solizi bărbați pe care îi văzusem vreodată.

Am rămas cu gura căscată privindu-l pe uriaș. Părul negru și aspru îi acoperea aproape toată fruntea, crescându-i până deasupra sprâncenelor stufoase. La fel de păros era și pe antebrațele imense care îi ieșeau de sub mânecile suflecate ale cămășii. Spre deosebire de majoritatea bărbaților pe care îi văzusem, uriașul nu părea să fie înarmat, cu excepția unui cuțitaș pe care îl ținea în ciorap; abia îi puteam zări mânerul scurt și gros în desimea buclelor negre care îi acopereau picioarele deasupra ciorapilor ecosez. O centură groasă din piele îi înconjura talia care trebuie să fi avut o sută de centimetri, dar nu avea nici sabie, nici pumnal. În ciuda mărimii sale, uriașul arbora o expresie prietenoasă și părea să glumească cu bărbatul cu obrajii supți, care arăta ca o marionetă în comparație cu imensul său interlocutor.

Cimpoierul a început deodată să cânte, cu o erupție preliminară, urmată imediat de un fluierat asurzitor, care în cele din urmă s-a transformat în ceva care aducea cu o melodie.

Erau cam treizeci sau patruzeci de oameni, cu toții părând cumva mai bine îmbrăcați și îngrijiți decât cei prezenți aici la cină cu o seară înainte. Toate capetele s-au întors spre intrarea în sală, unde, după o pauză în care muzica s-a mai întețit, a pășit Colum, urmat de fratele său Dougal.

Cei doi MacKenzie erau îmbrăcați în mod evident pentru ceremonie, cu kilturi verde-închis și vestoane bine croite, al lui Colum de un verde palid, al lui Dougal ruginiu, ambii cu tartane atârnate de-a curmezișul pieptului și prinse pe un umăr cu o broșă mare, împodobită cu pietre prețioase. Părul negru al lui Colum era astăzi lăsat liber, uleiat cu grijă și buclat peste umeri. Al lui Dougal era încă prins la spate într-o coadă care avea aproape aceeași culoare cu satinul cărămiziu al vestonului său.

Colum a pășit încet de-a lungul sălii, dând din cap și zâmbind spre cei adunați de o parte și de cealaltă. Atunci am zărit o altă arcadă în apropierea locului unde fusese așezat jilțul lui. În mod cert ar fi putut intra pe acolo și nu prin capătul opus al sălii. Așadar, acest gest era unul deliberat, această paradă a picioarelor strâmbe și a mersului legănat și dizgrațios în lungul drum pe care îl avea până la jilț. Deliberat de asemenea era și contrastul cu fratele lui mai tânăr, înalt și zvelt, care nu privea nici în stânga, nici în dreapta, ci pășea țeapăn în spatele lui Colum. Când a ajuns la jilțul din lemn și-a ocupat locul în spatele lui. Colum s-a așezat și s-a oprit o clipă, apoi a ridicat o

mână. Jelitul cimpoiului s-a stins într-un scâncet plin de milă și „Judecata“ a început.

Foarte curând a devenit evident că aceasta era o ocazie regulată în care stăpânul castelului Leoch împărțea dreptatea supușilor și arendașilor lui, ascultându-le păsurile și tranșând disputele. Exista și o agendă: secretarul plești a citit cu glas tare numele și părțile implicate au pășit în față când le-a venit rândul.

În vreme ce unele cazuri erau prezentate în engleză, cele mai multe dintre discuții se purtau în galică. Observasem deja că discursul era acompaniat din belșug de ochi dați peste cap și de picioare înfipte în podea pentru emfază, făcându-i judecătorului dificilă misiunea de a aprecia seriozitatea cazului după conduita participanților.

Chiar când hotărâsem că un bărbat, un specimen destul de mâncat de molii, cu o geantă enormă, făcută dintr-un viezure întreg, îl acuza pe vecinul său de crimă, incendiere premeditată și furt de nevastă, Colum și-a ridicat sprâncenele și a rostit ceva repezit în galică la care atât reclamantul, cât și pârâtul s-au prins de burtă de atâta râs. Ștergându-se la ochi, reclamantul a încuviințat în cele din urmă din cap și i-a întins o mână dușmanului său în timp ce secretarul consemna de zor, penița zgâriind hârtia precum picioarele unui șoricel.

Eu eram a cincea pe listă. O poziționare, m-am gândit eu, calculată cu grijă pentru a indica mulțimii adunate importanța prezenței mele în castel.

În beneficiul meu, s-a vorbit în engleză în timpul prezentării cazului.

– Doamnă Beauchamp, vrei să faci un pas în față? m-a chemat secretarul.

Deși nu aveam nevoie, m-am trezit împinsă de mâna durdulie a doamnei FitzGibbons. Am făcut un pas împiedicat în spațiul gol din fața jilțului pe care stătea Colum și, precum văzusem alte femei până atunci, am făcut o plecăciune destul de stângace. Papucii pe care îi primisem nu se deosebeau stângul de dreptul, fiind în ambele cazuri doar un dreptunghi din piele pus pe un calapod, ceea ce îmi făceau mișcările grațioase dificile. În mulțime s-a iscat un murmur de interes când Colum mi-a făcut onoarea de a se ridica în picioare. Mi-a oferit mâna, pe care am luat-o pentru a nu cădea în nas.

Îndreptându-mă și blestemându-mi condurii, m-am trezit la pieptul lui Dougal. El fiind cel care mă capturase, după toate aparențele cădea în sarcina lui de a se ocupa de primirea sau captivitatea mea, depinde

din ce unghi voiai să privești. Am așteptat cu oarecare interes să văd cum hotărâseră frații să mă prezinte.

– Domnule, a început Dougal, plecându-se ceremonios în fața lui Colum, te rugăm să te milostivești de această doamnă care are nevoie de ajutor și adăpost sigur. Doamna Claire Beauchamp, englezoaică din Oxford, fiind atacată de tâlhari la drumul mare, iar servitorul ei ucis mișelește, a fugit în pădurile de pe domeniul tău, unde a fost găsită și salvată de mine și de oamenii mei. Te rugăm să binevoiești să-i oferi acestei doamne adăpost în castelul Leoch până…, a făcut o pauză, și un zâmbet cinic i-a strâmbat buzele, …până când rudele ei vor fi informate că se află aici și vor trimite o escortă pentru a o însoți înapoi acasă în siguranță.

Nu mi-a scăpat sublinierea cuvântului „englezoaică“, după cum sunt sigură că nu a scăpat nimănui din sală. Așadar, urma să fiu tolerată, însă ținută sub observație. Dacă ar fi spus franțuzoaică, aș fi fost considerată o intruziune prietenoasă ori, în cel mai rău caz, o intruziune neutră. Se dovedea mai dificil decât mă așteptasem să scap din castel.

Colum a făcut o plecăciune politicoasă spre mine și mi-a oferit ospitalitate nelimitată sub acoperișul lui umil și alte politețuri. Am făcut din nou o reverență, de data aceasta ceva mai reușită, și m-am retras în mulțime, urmărită de priviri curioase, dar mai mult sau mai puțin prietenoase.

Până în acest moment, cazurile păreau să-i intereseze doar pe cei direct implicați. Spectatorii sporovăiau în șoaptă între ei, așteptându-și rândul. Apariția mea fusese însă întâmpinată cu un murmur interesat de speculații și, am crezut, de aprobare.

Însă acum întreaga audiență a fost străbătută de un fior. Un bărbat voinic a pășit în față, în cercul liber, târând de mână o fată. Părea să aibă undeva la șaisprezece ani, cu un chip drăguț, buze bosumflate și păr lung și blond prins la spate cu o panglică albastră. A înaintat șovăind spre spațiul liber și a rămas acolo singură, în timp ce bărbatul din spatele ei obiecta ceva în galică, agitându-și brațele și arătând din când în când către ea într-un gest acuzator. Murmure șoptite se auzeau prin mulțime în timp ce el vorbea.

Doamna FitzGibbons, cu trupul durduliu odihnindu-se pe un taburet robust, își întinsese gâtul, foarte interesată. M-am aplecat spre ea și i-am șoptit la ureche.

– Ce-a făcut fata?

Voinica doamnă mi-a replicat fără să își miște buzele sau să își ia ochii de la scenă:

– Tatăl ei o acuză de purtare deșănțată; că a trăit în păcat cu flăcăi împotriva poruncii lui, a murmurat doamna FitzGibbons, lăsându-și trupul greoi pe spate pe scaun. Tatăl ei vrea ca MacKenzie să o pedepsească pentru neascultare.

– S-o pedepsească? Cum? am șoptit printre dinți, cât de încet am putut.

– Șșș.

În centru, atenția s-a îndreptat acum spre Colum, care îi măsura cu privirea pe fată și pe tatăl ei. Plimbându-și ochii de la unul la celălalt, a început să vorbească. Încruntându-se, a bătut cu pumnii în brațul jilțului său și un fior a trecut prin mulțime.

– S-a decis, mi-a șoptit doamna FitzGibbons, deși nu era nevoie.

Decizia lui era la fel de clară; uriașul s-a mișcat, pentru întâia oară, desfăcându-și cureaua de la brâu cu gesturi degajate. Cele două gărzi au luat fata înspăimântată de brațe și au îndreptat-o astfel încât spatele îi era întors spre Colum și tatăl ei. A început să plângă, însă nu a cerut să fie absolvită de pedeapsă. Mulțimea privea cu acel soi de fascinație intensă care cuprinde martorii unor execuții publice sau ai unor accidente. Atunci din spatele mulțimii s-a auzit un glas ce vorbea în galică și care a acoperit murmurul și agitația.

Capetele s-au întors pentru a-l repera pe vorbitor. Doamna FitzGibbons și-a întins gâtul, ba chiar s-a ridicat pe vârfuri pentru a vedea mai bine. Nu înțelesesem nimic din ce rostise, însă mi s-a părut că recunosc vocea, adâncă și totuși blândă, cu un fel ascuțit de a tăia ultimele consoane.

Mulțimea s-a dat la o parte și Jamie MacTavish a pășit în spațiul gol. Și-a înclinat respectuos capul spre MacKenzie, apoi a mai rostit câteva cuvinte. Vorbele sale au stârnit o oarecare rumoare. Colum, Dougal, secretarul mărunt și tatăl fetei păreau cu toții să intre în acțiune.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o în șoaptă pe doamna Fitz.

Pacientul meu arăta mult mai bine decât ultima dată când îl văzusem, deși mai era încă nițel palid, sau așa mi s-a părut. Găsise pe undeva o

cămașă curată; mâneca dreaptă, goală, fusese împăturită și prinsă de kilt.

Doamna Fitz urmărea totul cu mare interes.

– Flăcăul se oferă să primească el pedeapsa fetei, a răspuns ea absentă, încercând să privească printre cei care stăteau în fața noastră.

– Ce? Dar e rănit! Doar n-o să-l lase să facă așa ceva!

Vorbeam cât de încet puteam sub murmurul general. Doamna Fitz a dat din cap.

– Nu știu, draga mea. Acum se ceartă între ei. Vezi, un bărbat din clanul ei poate să se ofere în locul ei, dar flăcăul ăsta nu e un MacKenzie.

– Nu e?

Eram surprinsă, după ce crezusem în mod naiv că toți bărbații din grupul care mă capturase veneau de la castelul Leoch.

– Bineînțeles că nu, a răspuns doamna Fitz pierzându-și răbdarea. Nu i-ai văzut tartanul?

Acum, că mi-l arătase, îl vedeam, desigur. În vreme ce Jamie purta un tartan de vânătoare în nuanțe de verde și brun, culorile erau diferite de cele ale celorlalți bărbați prezenți. Era un brun mai închis, aproape de culoarea trunchiului de copac, cu o dungă de un albastru stins.

Din câte se părea, argumentul lui Dougal a fost decisiv. Micul grup de sfătuitori s-a dispersat și mulțimea a amuțit, în așteptare. Cele două gărzi au eliberat fata, care a fugit înapoi în mulțime și Jamie a pășit înainte pentru a-i lua locul. Am privit cu oroare în timp ce au dat să îl apuce de brațe, dar el a vorbit în galică cu bărbatul cu cureaua și gărzile s-au dat în spate. Uimitor, un rânjet larg, insolent, i-a luminat chipul o clipă. Și mai straniu, gigantul i-a răspuns cu un zâmbet fugar.

– Ce a spus? am insistat pe lângă doamna Fitz.

– Că alege pumnii în loc de curea. Un bărbat poate alege asta, dar o femeie nu are dreptul.

– Pumnii?

Nu am avut timp să întreb mai multe. Uriașul a ridicat un pumn ca un ciocan și l-a înfipt în stomacul lui Jamie, făcându-l să se încovoaie, cu

răsuflare tăiată. Bărbatul l-a așteptat să se îndrepte înainte de a se apropia pentru a-i administra o serie de pumni, scurt, în coaste și brațe. Jamie nu făcea niciun gest pentru a se apăra, abia catadicsind să își schimbe centrul de greutate pentru a se menține în picioare în fața asaltului.

Următoarea lovitură a fost în față. M-am crispat și am închis fără să vreau ochii, când capul lui Jamie s-a dat pe spate. Torționarul nu se grăbea cu loviturile, atent să nu își doboare victima sau să lovească de prea multe ori în același loc. Era o bătaie științifică, concepută cu grijă pentru a cauza durere din cauza rănilor ușoare, însă fără a lăsa fără cunoștință sau mutila victima. Unul din ochii lui Jamie era umflat și aproape închis și el respira greu, însă altfel nu părea foarte afectat.

Eram în agonie de îngrijorare pentru el, căci cel puțin una din lovituri a redeschis rana de la umăr. Pansamentul meu era încă la locul lui, dar nu avea să mai reziste mult în fața unui asemenea tratament. Cât va mai dura pedeapsa? Nu se mai auzea nimic în jur cu excepția pocniturilor surde și a unor icnete răzlețe.

– Angus cel mic o să se oprească atunci când va vedea sânge, mi-a șoptit doamna Fitz, ghicind probabil întrebarea mea nerostită. De obicei când sparge nasul.

– E barbar, am mârâit printre dinți enervată.

Câțiva oameni s-au întors, aruncându-mi priviri mustrătoare.

Deodată, uriașul a părut să fi ajuns la concluzia că pedeapsa atinsese perioada de timp cuvenit. S-a dat în spate și a slobozit o lovitură năprasnică; Jamie s-a clătinat pe picioare și a căzut în genunchi. Gărzile s-au repezit și l-au tras în picioare și, când a ridicat capul, am văzut sângele curgând șuvoi din gura pocnită. Mulțimea a izbucnit într-un zumzet de ușurare și torționarul a pășit în spate, mulțumit că și-a îndeplinit datoria.

Una dintre gărzi ținea brațul lui Jamie, sprijinindu-l, în timp ce tânărul își scutura capul pentru a-și reveni. Fata dispăruse. Jamie și-a ridicat capul și a privit direct spre torționarul uriaș. Spre uimirea mea, a zâmbit din nou, atât cât a putut. Buzele însângerate s-au mișcat.

– Mulțumesc, a bălmăjit cu o oarecare dificultate și a făcut o plecăciune spre bărbatul solid înainte de a se întoarce pe călcâie.

Atenția mulțimii s-a îndreptat din nou asupra căpeteniei clanului și a următorului caz adus dinaintea lui.

L-am văzut pe Jamie ieșind pe ușa de pe peretele opus. Fiind acum mai interesată de persoana lui decât de ce se întâmpla în sală, i-am spus repede doamnei FitzGibbons că plec și mi-am făcut loc prin mulțime în urma lui.

L-am găsit într-o curte laterală micuță, sprijinindu-se de o fântână, tamponându-și buzele cu poala cămășii.

– Uite, folosește asta, am spus, oferindu-i o batistă.

– Unh, a acceptat el cu o onomatopee drept mulțumire.

Apăruse un soare palid și în lumina apoasă l-am privit atent pe tânăr. Cele mai serioase răni păreau a fi o buză ruptă și un ochi puternic inflamat, deși avea semne de-a lungul obrazului și gâtului care în curând aveau să se învinețească.

– Ți-e tăiată buza și în interior?

– Îhîm.

S-a aplecat și i-am tras în jos mandibula, întorcându-i cu grijă buza pentru a-i examina interiorul gurii.

În interiorul roșu al obrazului avea o tăietură adâncă și câteva înțepături mici în roșeața palidă a buzei de jos. Sângele amestecat cu salivă i se aduna în gură și curgea.

– Apă, a spus el cu o oarecare dificultate, ștergându-și firicelul sângeriu care cobora pe bărbie.

– Imediat.

Spre norocul nostru, era acolo o găleată cu o cană din corn, pe marginea fântânii. Jamie și-a clătit gura și a scuipat de câteva ori, apoi s-a stropit cu apă pe față.

– De ce ai făcut asta? am întrebat curioasă.

– De ce am făcut ce? a spus el, îndreptându-se și ștergându-și fața cu mâneca.

Și-a pipăit precaut buza spartă, crispându-se ușor.

– Să te oferi să primești tu pedeapsa fetei. O cunoști?

Mă simțeam puțin stânjenită să întreb asta, însă voiam neapărat să

aflu ce stătea în spatele acestui gest donchijotesc.

– Știu cine este. Dar n-am vorbit niciodată cu ea.

– Atunci de ce ai făcut-o?

Tânărul a ridicat din umeri, mișcare care l-a făcut să se crispeze.

– Ar fi fost o rușine pentru fată, să fie bătută în fața lumii. Pentru mine a fost mai ușor.

– Mai ușor? am repetat, nevenindu-mi să cred, privind fața zdrobită.

Își pipăia prudent coastele rănite cu mâna liberă, dar și-a ridicat privirea și mi-a zâmbit senin într-un colț al buzelor.

– Da. Este foarte tânără. Dacă s-ar fi făcut de rușine înaintea tuturor celor care o cunosc, i-ar fi luat mult timp să își spele obrazul. Eu am răni, dar o să-mi revin; într-o zi-două voi fi ca nou.

– Dar de ce tocmai tu? am întrebat.

M-a privit de parcă aș fi pus cea mai stranie întrebare.

– De ce nu eu? a răspuns.

„De ce nu?“ voiam să spun. Pentru că nu o cunoșteai, pentru că nu însemna nimic pentru tine. Pentru că erai deja rănit. Pentru că îți trebuie un oarecare curaj să stai drept în fața unei mulțimi și să lași pe cineva să te lovească în față, indiferent de motiv.

– Păi, un glonț de muschetă prin mușchiul trapez ar putea fi considerat un motiv bun, am răspuns sec.

M-a privit amuzat, pipăind zona în discuție.

– Trapez se cheamă? Nu știam asta.

– Ah, aici erai, flăcăule! Văd că ți-ai găsit deja vraciul; poate nu ai nevoie de mine.

Doamna FitzGibbons a intrat cu mersul legănat pe poarta îngustă în curte, înghesuindu-se nițel.

Adusese o tavă cu câteva borcane, un castron mare și un prosop din pânză curată.

– Nu am făcut altceva decât să îi dau puțină apă, am spus. Cred că nu e grav rănit, dar după ce îl spăl pe față, nu știu ce să-i mai fac.

– Vai de mine, întotdeauna e câte ceva de făcut, întotdeauna, a spus ea, liniștindu-mă. Ia să vedem, flăcăule, ochiul acela al tău.

Jamie s-a așezat cuminte pe marginea fântânii, întorcându-și fața spre ea. Degetele durdulii au apăsat încetișor umflătura purpurie, lăsând urme albe care dispăreau îndată.

– Încă sângerează pe sub piele. Lipitorile o să-l ajute, în cazul ăsta.

A ridicat pânza de pe castron, dând la iveală câteva ființe mici și întunecate ca niște limacși, lungi de câțiva centimetri, acoperite cu o mâzgă grețoasă. Prinzând două dintre ele în palmă, femeia a presat una pe pielea de sub arcadă și pe cealaltă a așezat-o sub ochi.

– Vezi tu, mi-a explicat ea, îndată ce vânătaia e așezată, cum ar veni, lipitorile nu mai au ce să-ți facă. Dar când ai o umflătură ca asta, și încă mai crește, înseamnă că sub piele se scurge sânge și lipitorile îl pot scoate afară.

Priveam fascinată și dezgustată.

– Nu doare? l-am întrebat pe Jamie.

El a negat din cap, făcând lipitorile să se balanseze nerușinat.

– Nu. Se simt nițel reci, atâta tot.

Doamna Fitz era ocupată cu borcanele și sticlele ei.

– Lumea nu știe să întrebuințeze lipitorile așa cum trebuie, m-a instruit ea. Câteodată sunt foarte folositoare, dar trebuie să înțelegi cum. Când le pui pe o vânătaie veche, sug doar sângele sănătos, și nu ajută la nimic. De asemenea, trebuie să fii atent să nu folosești prea multe o dată; pot să slăbească pe cineva care e foarte bolnav ori a pierdut deja mult sânge.

Ascultam respectuos, înregistrând toate aceste informații, deși speram din tot sufletul să nu fiu vreodată nevoită să mă folosesc de ele.

– Acum, flăcăule, clătește-ți gura cu asta; o să-ți curețe tăieturile și o să-ți mai ia din durere. Ceai de coajă de salcie, mi-a explicat ea, cu nițică pulbere de rădăcină de iris.

Am încuviințat din cap; îmi aminteam vag că auzisem demult în

timpul unei prelegeri că scoarța de salcie conține de fapt acid salicilic, ingredientul activ al aspirinei.

– Dar scoarța de salcie nu îi sporește șansele să sângereze? am întrebat.

Doamna Fitz a dat din cap.

– Da. Uneori. De aceea îi dai pe urmă rădăcină de sunătoare înmuiată în oțet; sunătoatea îi oprește sângerarea, dacă e culeasă pe lună plină și măcinată bine.

Jamie își clătea ascultător gura cu soluția astringentă, cu ochii în lacrimi de la înțepătura oțetului aromatic.

Lipitorile se umflaseră acum, ajungând de patru ori dimensiunea lor inițială. Pieile întunecate și zbârcite erau acum netede și lucitoare; arătau ca niște pietre rotunde și lustruite. O lipitoare a căzut deodată jos, sărind pe pământ la picioarele mele. Doamna FitzGibbons a culeso abil, aplecându-se cu ușurință în ciuda masivității ei și i-a dat drumul la loc în castron. Prinzând cealaltă lipitoare delicat chiar de sub fălci, a tras-o ușor, alungindu-i capul.

– Nu trebuie să tragi prea tare, draga mea, a spus ea. Câteodată sunt așa de pline, că pocnesc.

Fără să vreau, m-am înfiorat.

– Dar dacă sunt aproape pline, câteodată se desprind ușor. Dacă nu vor, le lași în pace și ele cad singure.

Lipitoarea s-a desprins într-adevăr ușor, lăsând în urmă un firicel de sânge acolo unde fusese prinsă. Am șters rana minusculă cu colțul prosopului înmuiat în soluția de oțet. Spre surprinderea mea, lipitorile își făcuseră treaba: umflătura se dăduse mult înapoi, iar ochiul era parțial deschis, deși pleoapa era încă umflată. Doamna FitzGibbons a inspectat rana cu un ochi critic și a hotărât să nu mai pună o altă lipitoare.

– Mâine o să arăți ca naiba, să știi, a spus ea, dând din cap, dar cel puțin o să poți vedea cu ochiul acela. Acum îți trebuie o bucățică de carne crudă pusă acolo și o lingură de supă cu un strop de bere în ea, să te mai întremezi. Vino la bucătărie și o să-ți dau eu ceva.

Și-a luat tava, oprindu-se o clipă.

– Ai făcut o faptă tare bună azi, flăcăule. Laoghaire e nepoata mea, știi; îți mulțumesc pentru ea. Deși o să îți mulțumească și ea, dacă are bun-simț.

L-a bătut pe Jamie pe obraz și s-a îndepărtat cu pas apăsat.

L-am examinat cu atenție; tratamentul arhaic fusese surprinzător de eficace. Ochiul mai era tumefiat, însă doar discret decolorat, iar tăietura de pe buză era acum o linie curată, lipsită de sânge, doar ușor mai întunecată decât țesutul din jur.

– Cum te simți? am întrebat.

– Bine.

Trebuie să mă fi uitat chiorâș la el, căci a zâmbit, încă strâmb, atent la gură.

– Sunt doar niște vânătăi. Se pare că iar trebuie să îți mulțumesc; asta e a treia oară în trei zile când mă doftoricești. O să zici că sunt cam neghiob.

Am atins o urmă vânătă de pe obrazul lui.

– Nu neghiob. Poate nițel nechibzuit.

O mișcare ușoară la intrarea în curte mi-a atras atenția; o fluturare de galben și albastru. Fata pe nume Laoghaire s-a tras îndărăt, timidă, văzându-mă.

– Cred că cineva vrea să îți vorbească între patru ochi, am spus. Vă las. Bandajele de pe umăr pot fi scoase mâine. Te voi căuta eu atunci.

– Da. Mulțumesc din nou.

Mi-a strâns mâna ușor la despărțire. Am ieșit, privind-o curios pe fată în timp ce treceam pe lângă ea. De aproape, era chiar mai drăguță, cu ochii albaștri blânzi și tenul ca petala de trandafir. Strălucea când îl privea pe Jamie. Am părăsit curtea întrebându-mă dacă gestul lui cavaleresc fusese atât de altruist precum crezusem eu.

În dimineața următoare, trezită la ivirea zorilor de ciripitul păsărilor de afară și al oamenilor dinăuntru, m-am îmbrăcat și mi-am găsit drumul prin coridoarele răcoroase până în sala mare, care devenise din nou sală de mese. Cazane enorme de porridge se găseau din loc în

loc, împreună cu turte coapte pe vatră și unse cu melasă. Mirosul de mâncare aburindă era suficient de puternic încât să te doboare. Încă mă simțeam ametită și dezorientată, însă micul dejun mi-a dat puteri să explorez nițel.

Găsind-o pe doamna FitzGibbons băgată până la coatele ei dolofane în aluat înfăinat, am anunțat-o că trebuie să îl găsesc pe Jamie, pentru a-i scoate bandajele și a vedea cum se vindecă rana de muschetă. Ea și-a chemat unul din ajutoarele ei minuscule, fluturându-și palma mare și albă.

– Alec cel Mic, dă fuga și găsește-l pe Jamie, noul îngrijitor de cai. Spune-i să vină cu tine să îi panseze doamna Beauchamp umărul. Noi suntem în grădina de ierburi.

O pocnitură din degete l-a trimis pe băiat valvârtej afară să îl caute pe pacientul meu.

Dând aluatul unei slujnice să îl frământe mai departe, doamna FitzGibbons și-a spălat mâinile și s-a întors către mine.

– O să mai dureze o vreme până vin. N-ai vrea să aruncăm o privire prin grădina cu ierburi? Mi se pare că ai oarece cunoștințe despre plante și, dacă te bate gândul, ai putea să dai o mână de ajutor acolo când ai timp liber.

Grădina de ierburi, fiind un depozitar important de leacuri și arome, era cuibărită într-o curte interioară, suficient de largă încât să permită soarelui să pătrundă, însă adăpostită de vânturile de primăvară. Și avea propriul izvor. Tufe de rozmarin mărgineau grădina la apus, cele de mușețel la miazăzi, și un șir de amarant marca granița de miazănoapte, în timp ce zidul castelului forma latura de răsărit, o pavăză suplimentară împotriva vânturilor atotstăpânitoare. Am identificat corect țepușele verzi ale șofranului care înflorea mai târziu și măcrișul franțuzesc cu frunzele catifelate țâșnind din pământul gras și negru. Doamna FitzGibbons mi-a arătat degețelul roșu, grașița și vindeceaua, și alte câteva pe care nu le-am recunoscut.

Primăvara târziu e timpul însămânțărilor. Coșul de pe brațul doamnei FitzGibbons ducea o mulțime de căței de usturoi, semințele recoltei de vară. Durdulia doamnă mi-a înmânat coșul, împreună cu un băț de săpat gropi în care să bag usturoiul. După toate aparențele, lenevisem destul în castel; până când Colum avea să îmi găsească ceva de făcut, doamna FitzGibbons avea oricând nevoie de mână de lucru.

– Așa, draga mea. Sădește-le aici de-a lungul peretelui de miazăzi,

între cimbru și degețelul roșu.

Mi-a arătat cum să împart căpățânile în muguri separați fără să le rup coaja tare, apoi cum să le plantez. Era destul de simplu, doar să înfig usturoiul în pământ cu capătul turtit în jos, cam la patru centimetri. S-a ridicat, scuturându-și de praf fustele voluminoase.

– Să mai lași câteva căpățâni, m-a sfătuit ea. Împarte-le și plantează câte un cățel din loc în loc, peste tot în grădină. Usturoiul ține departe gândacii de celelalte plante. Ceapa și coada-șoricelului fac la fel. Și rupe capetele de gălbenele uscate, dar nu le arunca, pentru că sunt folositoare.

Numeroase gălbenele erau împrăștiate prin grădină, luminând cu florile lor aurii. Chiar în acea clipă băiețelul pe care îl trimisese în căutarea lui Jamie a apărut, cu răsuflarea tăiată din pricina alergatului. Ne-a anunțat că pacientul refuză să își abandoneze lucrul.

– A spus, a povestit băiețelul încercând să își tragă sufletul, că nu îl doare așa de tare ca să aibă nevoie de doftoriceală, dar vă mulțumește pentru grijă.

Doamna FitzGibbons a ridicat din umeri la acest mesaj nu foarte liniștitor.

– Păi, dacă nu vine, să fie sănătos. Dumneata poți să te duci la padoc pe la prânz, dacă vrei, draga mea. Poate că nu se oprește din treabă să fie doftoricit, dar o să se oprească să mănânce, că eu știu cum sunt tinerii. Alec cel Mic o să vină după tine la prânz și o să te ducă la padoc.

Lăsându-mă să plantez restul de usturoi, doamna FitzGibons s-a îndepărtat legănat ca un galion, cu Alex zburdând în siajul ei.

Am muncit cu plăcere întreaga dimineață, sădind usturoiul, culegând măciuliile florilor veștejite, plivind buruienile și continuând lupta neîntreruptă a grădinarului cu melcii, limacșii și alte dăunătoare asemănătoare. Aici, totuși, războiul se purta cu mâinile goale, fără ajutorul pesticidelor. Eram atât de absorbită cu munca mea, încât nu am băgat de seamă reapariția lui Alec cel Mic până când nu a tușit politicos pentru a-mi atrage atenția. Fără a face risipă de cuvinte, a așteptat până m-am ridicat și mi-am scuturat fusta înainte de a se face nevăzut pe poarta grădinii.

Padocul la care m-a condus era ceva mai departe de grajduri, într-o poiană plină cu iarbă. Trei cai tineri zburdau fericiți în apropiere. Un

alt cal, o iapă murgă tânără și bine țesălată, era prinsă de căpăstru de gardul padocului, cu o pătură subțire aruncată pe spinare.

Jamie se strecura cu băgare de seamă printr-o parte a iepei care îi privea apropierea cu suspiciune. El și-a așezat brațul liber pe spatele ei, vorbindu-i în șoaptă, gata să se retragă la cel mai mic semn de respingere al iepei. Ea și-a rotit ochii și a pufnit, dar nu s-a mișcat. Încet, el și-a lipit trupul de pătură, continuând să vorbească șoptit, apoi și-a rezemat treptat întreaga greutate de spatele ei. Iapa s-a dat ușor îndărăt și a bătut din picior, dar el a continuat, ridicându-și doar puțin vocea.

Chiar în acel moment iapa și-a întors capul și ne-a văzut, pe mine și pe băiat, apropiindu-ne. Considerându-ne o amenințare, s-a tras înapoi, nechezând, și s-a smucit cu fața spre noi, aruncându-l pe Jamie în gardul padocului. Pufnind și ridicându-se pe două picioare, sărea și dădea din copite ca să rupă funia care o ținea în loc. Jamie s-a rostogolit pe sub gard, ferindu-se din calea copitelor animalului. S-a ridicat greoi în picioare, înjurând în galică, întorcându-se să vadă cine îi tulburase munca.

Când a văzut cine era, expresia lui furioasă s-a schimbat pe loc într-una de bunăvoință curtenitoare, deși mi-am dat seama că apariția noastră nu era totuși atât de oportună pe cât s-ar fi dorit. Coșul cu gustarea de prânz, pe care mi-l dăduse grijulie doamna FitzGibbons, care chiar se pricepea la tineri, a ajutat mult la recăpătarea bunei lui dispoziții.

– Ah, liniștește-te, bestie păcătoasă! a răcnit el spre iapă, care încă pufnea și sărea la capătul funiei care o priponea.

Concediindu-l pe Alec cel Mic cu o palmă camaraderească, a luat pătura iepei de unde căzuse și, scuturând-o de praful padocului, a întins-o galant pe iarbă pentru mine.

Am ocolit cu tact discuția despre recentele lui neînțelegeri cu iapa, turnându-i în schimb bere și oferindu-i o bucată de pâine cu brânză.

Jamie a mâncat cu atâta poftă încât mi-am amintit că nu îl văzusem în sala de mese cu două seri în urmă.

– Am dormit, mi-a spus, când l-am întrebat unde a fost. M-am dus direct la culcare când am plecat de la castel și nu m-am trezit până ieri-dimineață în zori. Am muncit nițel ieri după Judecată, apoi m-am așezat pe o căpiță de fân să mă odihnesc puțin înainte de cină.

A început să râdă.

– M-am trezit azi-dimineață tot în fân, cu un cal păscând lângă urechea mea.

Odihna probabil îi făcuse bine; vânătăile de la bătaia încasată ieri erau închise la culoare, însă pielea în jurul lor avea o culoare sănătoasă și cu siguranță avea o poftă de mâncare zdravănă.

L-am urmărit terminând de mâncat, culegând ordonat firimiturile căzute pe cămașă cu un deget înmuiat pe limbă și băgându-le grijuliu în gură.

– Ai o poftă de mâncare sănătoasă, am spus, râzând. Cred că, dacă n-ai mai găsi mâncare, ai înfuleca și iarbă.

– Am mâncat iarbă, a răspuns el cât se poate de serios. Nu are gust rău, dar nu te prea saturi cu ea.

Am rămas cu gura căscată, dar pe urmă m-am gândit că își bate probabil joc de mine.

– Când? am întrebat.

– Într-o iarnă, nu asta care a trecut, cea dinainte. Trăiam greu – în pădure – cu… un grup de flăcăi, făcând incursiuni peste graniță. Nu avusesem prea mult noroc în ultima săptămână și mai bine, și nu ne mai rămăsese nimic de mâncare. Mai luam câte puțin porridge din când în când de la casa vreunui arendaș, dar oamenii ăia erau atât de săraci, încât rar aveau ceva să dea altora. Întotdeauna omenesc pe câte un sărman dacă are nevoie, e drept, dar douăzeci de sărmani e cam mult, chiar și pentru ospitalitatea muntenilor.

Deodată a zâmbit cu gura până la urechi.

– Ai auzit vreodată… păi, nu, n-aveai de unde. Voiam să întreb dacă ai auzit rugăciunea pe care o spun fermierii săraci.

– Nu. Ce spun?

Și-a dat părul din ochi și a început să recite:

Fuga, fuga în jurul mesei
Să ne umplem burțile,
Cât mai mult, poch nane*,*
Fuga, fuga. Amin.

– *Pooch nane?* am întrebat, amuzată.

El și-a bătut geanta de la centură.

– Pune-l în burtă, nu îl tășulcă, mi-a explicat el.

A întins mâna după un fir lung de iarbă și l-a tras ușor din teacă. L-a învârtit ușor între palme, făcându-i boabele grele să zboare de pe tulpină.

– Atunci era în miezul iernii, dar vremea era blândă, spre norocul nostru, altfel n-am fi rezistat. Vânam iepuri – îi mâncam cruzi câteodată, ca să nu aprindem focul – și uneori căprioare, dar au fost și zile în care nu găseam vânat, despre zilele alea vorbesc.

Dinții albi și pătrați mestecau firul de iarbă. Am cules și eu unul și am început să-l rontăi. Avea un gust dulce și ușor acrișor, dar nu putea fi mestecat decât câțiva centimetri, furnizând probabil puțini nutrienți.

Aruncând firul pe jumătate mâncat, Jamie a cules un altul și și-a continuat povestea.

– Cu câteva zile înainte ninsese, doar cât să facă o crustă pe sub copaci și noroi peste tot. Eu căutam fungi, știi, chestiile alea mari și portocalii care cresc la rădăcina copacilor, uneori… Piciorul mi-a trecut prin zăpadă și am dat de un petic de iarbă, între doi copaci; probabil că soarele ajunge acolo câteodată. De obicei căprioarele găsesc smocurile astea de iarbă. Dau zăpada la o parte cu copitele și mănâncă iarba până la rădăcini. Dar pe asta încă nu o găsiseră și m-am gândit că dacă ele reușesc să supraviețuiască o iarnă întreagă, de ce n-aș putea și eu? Eram așa de flămând încât mi-aș fi fiert și cizmele să le mănânc, dacă n-aș fi avut nevoie de ele să umblu, așa că am mâncat iarba, până la rădăcină, așa cum fac căprioarele.

– Câte zile ai stat fără mâncare? am întrebat, fascinată și îngrozită.

– Trei zile fără nimic; o săptămână cu niște *drammach* – o mână de ovăz cu puțin lapte. Da, a mai spus el, privind nostalgic firul de iarbă din palmă, iarba de iarnă e ațoasă și e acră – nu ca asta –, dar nu prea mi-a păsat.

A zâmbit deodată spre mine.

– Nici nu mi-a trecut prin minte gândul că eu am un singur stomac, în timp ce căprioara are patru. Am avut niște crampe groaznice și am tras vânturi zile întregi. Unul din bărbații mai vârstnici mi-a spus mai

târziu că, dacă vrei să mănânci iarbă, trebuie să o fierbi mai întâi, dar eu n-am știut atunci. Și nici nu ar fi contat, eram prea flămând să mai aștept.

S-a săltat în picioare, aplecându-se să îmi întindă o mână ca să mă ridic.

– Trebuie să mă întorc la treabă. Mulțumesc pentru mâncare, domniță.

Mi-a întins coșul și s-a îndreptat spre adăposturile cailor, cu soarele strălucindu-i în păr ca printr-o grămadă de monede din aur și cupru.

M-am înapoiat cu pas domol la castel, gândindu-mă la bărbații care trăiau în noroi rece și mâncau iarbă. Nu mi-am dat seama decât când ajunsesem în curte că uitasem cu totul de umărul lui.

7

Dulapul lui Davie Beaton

Spre surpriza mea, unul din oamenii de arme îmbrăcați în fustă ai lui Colum mă aștepta în apropierea porții când m-am întors la castel. Înălțimea Sa mi-ar fi recunoscător, mi s-a spus, dacă i-aș face onoarea de a urca în camerele sale.

Ferestrele lungi erau deschise în sanctuarul privat al căpeteniei de clan, iar vântul adia printre ramurile copacilor captivi cu un freamăt și un murmur care îți dădeau împresia că te afli în mijlocul naturii.

Colum MacKenzie scria la biroul său când am intrat, dar s-a oprit îndată și s-a ridicat să mă întâmpine. După câteva cuvinte în care m-a întrebat de sănătate și confort, m-a condus spre coliviile așezate de-a lungul zidurilor unde i-am admirat pe micii locuitori care ciripeau și țopăiau printre frunze, încântați de boarea de vânt.

– Atât Dougal, cât și doamna FitzGibbons spun că ai un oarecare talent de vindecător, a remarcat Colum ca fapt divers, întinzând un deget prin grilajul de metal al coliviei.

Aparent obișnuită cu acest obicei, o presură cenușie a zburat în jos și a aterizat frumos, cu ghearele minuscule înfipte în deget și aripile ușor desfăcute pentru a-și menține echilibrul. Colum i-a mângâiat ușor capul cu arătătorul noduros al celeilalte mâini. Am văzut pielea întărită în jurul unghiei și am privit-o cu mirare; bărbatul nu părea să facă prea multă muncă manuală.

Am ridicat din umeri.

– Nu îți trebuie cine știe ce iscusință ca să pansezi o rană superficială.

El a zâmbit.

– Poate că nu, dar îți trebuie o oarecare pricepere ca să o faci pe

marginea drumului, într-o beznă ca smoala, nu-i așa? Și doamna FitzGibbons mi-a spus că i-ai dres degetul rupt celui mic al ei, și i-ai pansat brațul opărit al uneia din servitoarele de la bucătărie azi-dimineață.

– Nici asta nu e foarte dificil, am răspuns, întrebându-mă unde voia să ajungă.

I-a făcut semn unuia din servitori care a scos imediat un castron dintr-unul din sertarele biroului. Dând la o parte pânza care îl acoperea Colum a început să împrăștie semințe printre sârmele coliviei. Păsărelele au sărit de pe ramurile copacilor precum mingile de crichet rostogolindu-se din vârful unui deal, iar presura a zburat jos alături de tovarășele ei.

– Și spui că nu ai nicio legătură cu clanul Beaton? a întrebat el.

Îmi aminteam că doamna FitzGibbons mă întrebase la prima noastră întâlnire *Ești un fel de vraci deci. O Beaton?*

– Niciuna. Ce legătură are clanul Beaton cu tratamentul medical?

Colum m-a privit cu surprindere.

– Nu ai auzit de ei? Vindecătorii din clanul Beaton sunt bine cunoscuți în toată Highlands. Vraci itineranți, mulți dintre ei. Am avut și noi unul aici pentru o vreme.

– Ați avut unul? Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat.

– A murit, a răspuns Colum ca fapt divers. A contractat o febră și într-o săptămână s-a prăpădit. De atunci nu am mai avut un tămăduitor, în afară de doamna FitzGibbons.

– Pare să se priceapă foarte bine, am spus, gândindu-mă la tratamentul foarte eficient pe care îl aplicase rănilor tânărului Jamie.

Gândindu-mă la asta, mi-am adus aminte care fusese cauza lor și am simțit un val de mânie împotriva lui Colum. Mânie și teamă deopotrivă. Acest bărbat, mi-am amintit, era legea, era juriul și judecătorul oamenilor de pe domeniul său – și era evident obișnuit să i se îndeplinească poruncile.

El a încuviințat din cap, încă absorbit de păsări. A împrăștiat restul semințelor, îngăduindu-i unei păsărele cântătoare cu penajul albastru-cenușiu care coborâse cu întârziere un ultim pumn de semințe.

– Ah, da. E foarte pricepută la astfel de lucruri, dar deja are pe cap mai multe decât poate duce, având grijă de întregul castel și de toată lumea din el… inclusiv de mine, a spus el, zâmbindu-mi deodată fermecător. Mă întrebam, a continuat, profitând abil de zâmbetul pe care i l-am întors, văzând că nu ai multe de făcut pentru a-ți ocupa timpul în acest moment, că poate ai fi curioasă să arunci o privire peste lucrurile pe care Davie Beaton le-a lăsat în urmă. Poate ai ști la ce folosesc unele din medicamentele lui și ce mai e pe acolo.

– Păi… presupun că pot. De ce nu?

Adevărul fie spus, începeam să mă plictisesc cu plimbările între grădină, cămară și bucătărie. Eram curioasă să aflu ce considerase răposatul domn Beaton folositor în materie de instrumente de lucru.

– Angus și cu mine o putem conduce pe doamna jos, domnule, a sugerat servitorul respectuos.

– Nu te deranja, John, a răspuns Colum, concediindu-l politicos. O voi conduce pe doamna Beauchamp eu însumi.

Coborâtul pe scări a fost greoi și evident dureros. Bineînțeles că nu voia ajutor, iar eu nu i l-am oferit.

Cabinetul de lucru al răposatului Beaton s-a dovedit a fi într-un colț retras al castelului, ferit privirilor, în spatele bucătăriilor. Dintre toate, era cel mai aproape de cimitir, unde vechiul ocupant se odihnea acum. În zidul exterior al castelului, cămăruța înghesuită și întunecată avea doar o singură fereastră minusculă în zid, plasată la o asemenea înălțime încât o rază de soare despica aerul, separând ca un tăiș întunericul tavanului înalt și boltit de cel și mai trist al podelei de dedesubt.

Aruncându-mi privirea pe lângă Colum în cotloanele întunecate ale încăperii, am putut distinge un dulap înalt, echipat cu zeci de sertare minuscule, fiecare cu o etichetă scrisă cu o caligrafie elaborată. Borcane, cutii și flacoane de toate formele și dimensiunile erau aranjate ordonat pe rafturile de deasupra mesei unde răposatul Beaton obișnuise, din câte se părea, să își prepare leacurile, judecând după petele rămase și mojarul murdar care se afla acolo.

Colum a pătruns în cameră înaintea mea. Pulberea de praf sclipitoare deranjată de intrarea lui s-a ridicat învârtindu-se în raza de soare precum praful care se ridică de pe mormintele tulburate. A rămas nemișcat o clipă, lăsându-și ochii să se acomodeze cu penumbra, apoi a pășit înainte încet, privind dintr-o parte în alta. Am avut impresia că

intrase în această cameră pentru prima dată în viața lui.

Urmărindu-l cum înainta în încăperea îngustă oprindu-se din când în când, i-am spus:

– Știi, masajul ar putea ajuta puțin. La durere, vreau să spun.

Am prins o fulgerare a ochilor săi cenușii și mi-am dorit pentru o fracțiune de secundă să nu fi deschis subiectul, dar scânteia a dispărut aproape imediat, fiind înlocuită de expresia lui obișnuită de atenție curtenitoare.

– Trebuie să fie făcut cu forță, am spus, mai ales la baza coloanei vertebrale.

– Știu, a răspuns. Angus Mhor mi-l face, seara.

S-a oprit, învârtind între degete unul din flacoane.

– Se pare că totuși te pricepi puțin la leacuri.

– Puțin, am răspuns precaută, sperând că nu avea de gând să mă testeze întrebându-mă ce combinație de medicamente trebuia folosită.

Pe eticheta de pe flaconul pe care îl ținea în mână scria PURLES OVIS. Cine știe ce putea fi acolo? Din fericire, a așezat la loc flaconul și și-a plimbat un deget precaut peste praful de pe dulapul mare de lângă perete.

– A trecut ceva timp de când n-a mai intrat nimeni aici, a spus el. O s-o rog pe doamna Fitz s-o trimită pe una din fetele ei să facă puțină ordine, ce zici?

Am deschis ușa dulapului și am ridicat un nor de praf care mi-a stârnit un acces de tuse.

– Da, poate că ar trebui, am încuviințat.

Pe raftul de jos era o carte, un volum gros legat în piele albastră. Ridicându-l, am descoperit sub el o carte mai mică, legată cu pânză neagră ieftină, roasă pe margini.

A doua carte s-a dovedit a fi registrul de consultații zilnice ale lui Beaton, în care trecuse îngrijit numele pacienților, detaliile suferințelor și tratamentul prescris. Un tip metodic, am gândit admirativ. O înregistrare spunea: „2 februarie, A.D. 1741. Sarah Graham MacKenzie, rană la degetul mare din cauză că și l-a prins pe

marginea vârtelniței. Se va aplica fiertură de busuiocul cerbilor, urmată de cataplasmă cu: o parte coada-șoricelului, o parte pudră de păduche de copac și o parte ureche de șoarece, toate mixate într-o bază de argilă fină. Păduche de copac? Ureche de șoarece? Unele din flacoanele de pe rafturi fără îndoială.

– S-a vindecat bine degetul mare al lui Sarah MacKenzie? l-am întrebat pe Colum, închizând cartea.

– Sarah? Ah, a răspuns el gânditor, nu, nu cred.

– Adevărat? Mă întreb ce s-a întâmplat, am spus. Aș vrea să îl examinez mai târziu, dacă se poate.

Colum a scuturat din cap și am crezut că am zărit o sclipire de amuzament întunecat în ridurile buzelor sale pline și arcuite.

– De ce nu? am întrebat. A plecat de la castel?

– Ai putea spune și așa, a răspuns, amuzamentul său fiind acum fățiș. A murit.

L-am privit uluită în timp ce el se îndreptă, de-a lungul podelei prăfuite din piatră, spre ieșire.

– Să sperăm că dumneata vei fi ceva mai pricepută decât răposatul Davie Beaton, doamnă Beauchamp, a spus el.

S-a întors și s-a oprit în dreptul ușii, privindu-mă sardonic. Raza de soare cădea asupra lui asemenea unui reflector.

– Mai nepricepută e greu să fii, a spus el și s-a făcut nevăzut în întuneric.

Am rămas plimbându-mă în sus și în jos prin camera strâmtă, cercetând fiecare obiect de acolo. Probabil cele mai multe din așa-zisele medicamente erau bune de aruncat, însă puteam găsi acolo câteva lucruri folositoare care să merite să fie păstrate. Am tras unul din sertarele minuscule ale dulapului de farmacie, din care a ieșit un damf de camfor. Aha, camforul era util. Am împins la loc sertarul și mi-am șters degetele murdare de praf de fustă. Poate ar trebui să aștept până vreuna din ajutoarele vesele ale doamnei Fitz reușea să curețe camera înainte să îmi continui investigațiile.

Am aruncat o privire în coridor. Pustiu. Și tăcut. Însă nu eram atât de naivă încât să cred că nu era nimeni prin preajmă. Fie la comandă, fie

din tact, erau destul de subtili, însă eu știam că sunt supravegheată. Când mergeam în grădină, cineva mergea cu mine. Când urcam scara spre camera mea, vedeam pe câte cineva de jos aruncând ca din întâmplare o privire în sus, să vadă în care parte mă întorceam. Și când intrasem călare, nu îmi scăpaseră gărzile înarmate adăpostindu-se sub parapet de ploaie. Nu, în mod cert nu mi se va permite să plec de aici când voi dori, cu atât mai puțin nu mi se va oferi un mijloc de transport sau provizii.

Am oftat. Cel puțin eram singură pentru moment. Și îmi doream foarte mult să fiu singură, cel puțin pentru puțină vreme.

Încercasem de câteva ori să mă gândesc la tot ce mi se întâmplase de când pășisem prin blocul de piatră. Însă lucrurile se mișcau atât de repede în acest loc încât abia aveam un moment pentru mine însămi atunci când nu dormeam. Cu toate acestea, se părea că acum aveam o clipă de liniște. Am tras dulapul prăfuit de lângă perete și m-am așezat, rezemându-mi spatele de pietrele zidului. Erau foarte solide. Am întins mâinile în spate, odihnindu-mi palmele pe ele, gândindu-mă la cercul de piatră, încercând să îmi amintesc în cel mai mic detaliu ce se întâmplase.

Pietrele țipând au fost ultimul lucru pe care puteam spune cu siguranță că mi-l aminteam. Și aveam îndoieli chiar și despre asta. Țipătul continuase, mereu. Era posibil, m-am gândit, ca sunetul să nu fi provenit din pietre, ci din… acel ceva… în care am pășit. Erau acele pietre o intrare în ceva? Și dacă da, spre ce dădeau ele? Pur și simplu nu erau cuvinte pentru a descrie o asemenea stare. O fisură în timp, m-am gândit, căci era evident că eu fusesem *atunci* și eram și *acum,* iar pietrele erau singurul punct de legătură.

Și sunetele. Fuseseră copleșitoare, dar privind înapoi de la o distanță nu prea mare, cred că erau foarte asemănătoare cu sunetele unei bătălii. Spitalul de campanie în care am fost staționată fusese bombardat de trei ori. Chiar știind că pereții fragili ai structurilor noastre temporare nu ne protejau, cu toții, doctori, infirmiere și brancardieri, ne repezeam înăuntru la prima alarmă, strângându-ne laolaltă pentru a prinde curaj. Curajul este foarte limitat când deasupra capului îți zboară bucăți de mortar și lângă tine explodează bombe. Soiul de teroare pe care l-am simțit atunci este senzația cea mai apropiată de ceea ce am simțit în timpul călătoriei prin piatră.

Atunci am realizat că îmi aminteam unele lucruri din timpul călătoriei prin piatră. Detalii mărunte. Îmi aminteam senzația de luptă fizică, de parcă aș fi fost trasă într-un soi de curent. Da, mă luptasem cu acel

ceva, orice ar fi fost. De asemenea, în curent mai erau și imagini, mi-am amintit. Nu chiar imagini limpezi, ci mai degrabă niște gânduri incomplete. Unele erau terifiante și mă luptasem să mă îndepărtez de ele în timp ce… mă rog, „înaintam“. M-am luptat să ajung spre altele? Avusesem o impresie vagă că mă luptam să ajung la un fel de suprafață. *Alesesem* eu însămi să ajung în această epocă pentru că îmi oferea vreun soi de adăpost de acel ciclon teribil?

Am dat din cap. Nu găseam niciun răspuns gândindu-mă la asta. Nimic nu era limpede, cu excepția faptului că trebuia să mă întorc în cercul de megaliți.

– Doamnă?

O voce suavă scoțiană din pragul ușii m-a făcut să ridic ochii. Două fete, undeva la șaisprezece sau șaptesprezece ani, stăteau sfioase în coridor. Erau îmbrăcate grosolan, cu saboți în picioare și năframe din pânză țesută acoperindu-le părul. Cea care vorbise adusese o perie și câteva cârpe împăturite, iar tovarășa ei căra o găleată aburindă. Fetele doamnei FitzGibbons venite să curețe infirmeria.

– Nu vă deranjăm, doamnă? a întrebat una dintre ele, temătoare.

– Nu, nu, le-am liniștit. Oricum mă pregăteam să plec.

– Ați pierdut masa de prânz, m-a înștiințat cealaltă. Dar doamna Fitz ne-a spus să vă spunem că mâncarea vă așteaptă în bucătărie când vreți să vă duceți.

Am aruncat o privire pe fereastra de la capătul coridorului. Soarele era, de fapt, trecut puțin de zenit și deodată am devenit conștientă de semnele tot mai acute de foame. Am zâmbit către fete.

– Chiar acolo mă duc. Vă mulțumesc.

Am luat din nou prânzul pe câmp, de teamă că Jamie ar putea din nou să nu mănânce până la cină, dacă nu îi duceam de mâncare. Așezată pe iarbă, privindu-l mâncând, l-am întrebat de ce trăise așa, furând vite și făcând incursiuni peste graniță. Văzusem până acum suficient de multă lume, atât țăranii din satul din apropiere care veneau și plecau, cât și pe cei care locuiau în castel, pentru a-mi da seama că Jamie era de obârșie nobilă și mult mai bine educat decât cei mai mulți dintre ei. Cel mai probabil se trăgea dintr-o familie destul de înstărită, judecând după scurta descriere pe care mi-o făcuse despre moșia familiei. De ce se afla atât de departe de casă?

– Sunt proscris, a spus el, de parcă ar fi fost surprins că nu știam. Englezii au pus o răscumpărare de zece lire sterline pe capul meu. Nu chiar atât cât ar lua un tâlhar la drumul mare, a spus el, dezaprobator, dar ceva mai mult decât un hoț de buzunare.

– Doar pentru obstrucționare? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Zece lire sterline aici era jumătate din venitul anual al unei mici ferme; nu-mi puteam imagina de ce un prizonier evadat valora atât de mult pentru guvernul englez.

– Ah, nu. Pentru crimă.

M-am înecat cu o felie de castravecior murat. Jamie m-a bătut amabil pe spate până când am putut vorbi din nou.

Cu ochii în lacrimi, am întrebat:

– P-pe cine ai om-morât?

– Păi, asta e nițel mai complicat, a ridicat el din umeri. De fapt eu nu l-am omorât pe omul pentru a cărui ucidere am fost condamnat. Acum, la viața mea am omorât câteva vestoane roșii, deci să zicem că acuzația nu e chiar nedreaptă.

S-a oprit și a ridicat din umeri, ca și cum s-ar fi frecat de un zid invizibil. Observasem acest gest la el și înainte, în prima dimineață petrecută în castel, când îl bandajasem și observasem semnele de pe spate.

– Eram la Fortul William. Abia m-am putut mișca câteva zile după ce fusesem biciuit pentru a doua oară și pe urmă făcusem febră din cauza rănilor. Dar îndată ce m-am putut ține din nou pe picioare, niște… prieteni au făcut pe dracu' n patru și m-au scos din tabără prin mijloace despre care e mai bine să nu vorbim. În orice caz, a fost ceva tărăboi la plecarea noastră și un sergent-major englez a fost împușcat – întâmplarea a făcut că era cel care mă biciuise prima dată. Dar nu l-am împușcat eu; eu nu aveam nimic personal împotriva lui și eram atât de slăbit, încât abia mă țineam pe cal, darămite să mai împușc un om.

Buzele groase s-au strâns și s-au crispat.

– Deși, dacă ar fi fost căpitanul Randall, cred că aș fi făcut un efort.

Și-a relaxat din nou umerii, întinzându-și pânza aspră a cămășii pe

spate, și s-a scuturat.

– Dar asta e. Ăsta e unul din motivele pentru care nu mă îndepărtez de castel neînsoțit. Atât de adânc în Highlands, sunt șanse foarte mici să dau nas în nas cu o patrulă englezească, dar pe la graniță îi întâlnești destul de des. Pe urmă mai sunt și cei din Strajă, dar nici ei nu se apropie de castel. Colum nu prea are nevoie de serviciile lor, având propriii săi oameni.

A zâmbit, trecându-și o mână prin părul roșcovan tuns scurt până când a ajuns să stea precum țepii porcului spinos.

– Dar nu sunt în deplină siguranță. Nu cred că în castel sunt informatori, dar ar putea fi careva pe aici, pe dincolo, în ținut care ar fi bucuros să câștige ceva bani, spunându-le englezilor unde mă ascund și ei știu că sunt căutat. Bănuiesc că ți-ai dat seama că nu mă cheamă MacTavish? a întrebat el zâmbindu-mi.

– Căpetenia știe?

– Că sunt proscris? Ah, da, Colum știe. Aproape toată lumea din această parte a Highlands știe asta; ceea ce s-a întâmplat la Fortul William a stârnit o oarecare vâlvă la vremea respectivă și veștile călătoresc repede pe aici. Ce nu știu ei este că Jamie MacTavish este chiar omul căutat; cu condiția ca aceia care mă știu după numele adevărat să nu mă vadă.

Părul încă îi stătea tot ridicat absurd. Am avut un impuls neașteptat de a-i netezi țepii, dar m-am oprit.

– De ce îți tunzi părul? am întrebat deodată și apoi mi-am simțit sângele năvălindu-mi în obraji. Îmi cer iertare, nu mă privește. Doar mă întrebam, văzând că marea parte a celorlalți bărbați de aici îl poartă lung…

Și-a netezit cu palma șuvițele zburlite, cu un aer ușor rușinat.

– Obișnuiam să îl port și eu lung. Acum e scurt pentru că la mănăstire călugării au fost nevoiți să îmi radă ceafa și abia a avut câteva luni să crească la loc.

S-a aplecat de la mijloc, invitându-mă să îi inspectez grumazul.

– Vezi acolo, la spate?

Cu siguranță simțeam la pipăit și am și văzut, când am dat la o parte

părul des, umflătura unei cicatrici de cincisprezece centimetri proaspăt vindecate, încă rozalie. Am apăsat ușor cu degetul de-a lungul ei. Vindecată curat, o lucrătură măiastră a celui care o cususe; o rană ca aceasta trebuie să fi fost larg deschisă și să fi sângerat considerabil.

– Ai dureri de cap? am întrebat, pe un ton profesional.

Jamie s-a îndreptat de spate, netezindu-și părul peste rană. A încuviințat din cap.

– Câteodată, dar nu atât de rău cum m-a durut înainte. Am fost orb aproape o lună după ce s-a întâmplat, iar capul mă durea îngrozitor tot timpul. Durerea de cap a început să dispară când mi-a revenit vederea.

A clipit de câteva ori, parcă testându-și vederea.

– Din când în când se mai încețoșează, mi-a explicat el, dacă sunt foarte obosit. Lucrurile încep să se amestece între ele.

– E de mirare că nu ai murit, am spus. Trebuie să fii chiar tare de cap.

– Asta da, chiar e tare osul, așa a spus soră-mea.

Am râs amândoi.

– Cum s-a întâmplat? am întrebat.

S-a încruntat, și o expresie confuză i s-a așternut pe chip.

– Păi, asta e întrebarea, a răspuns el rar. Nu îmi amintesc nimic. Eram în apropiere de trecătoarea Carryarick cu câțiva băieți din Loch Laggan. Ultimul lucru pe care-l știu e că urcam cu greu la deal printr-un mic desiș; îmi amintesc că m-am înțepat la mână într-o tufă de laur și mă gândeam că picăturile de sânge seamănă cu bobițele laurului. Și pe urmă m-am trezit în Franța, în abația Saint Anne de Beaupré, cu capul zvâcnindu-mi ca o tobă și cineva pe care nu îl vedeam îmi dădea să beau ceva răcoritor.

Și-a frecat cu palma pielea grumazului ca și cum ar fi durut încă.

– Uneori cred că îmi amintesc mici fragmente – o lampă deasupra capului, cum se leagănă înainte și înapoi, un soi de gust dulce și uleios pe buze, oameni care îmi spun ceva –, dar nu știu dacă sunt amintiri sau vise. Știu că mi s-a dat opiu și am avut halucinații aproape

întreaga perioadă.

Și-a apăsat degetele peste pleoapele închise.

– Aveam un vis care se repeta mereu și mereu. Visam că îmi creșteau în cap rădăcini de copac, niște fuioare mari și noduroase, creșteau și se umflau, ieșindu-mi prin ochi, împingându-se în jos pe gât și sufocându-mă. Și visul se repeta întruna, rădăcinile se răsuceau și se încolăceau și se făceau tot mai mari mereu. În cele din urmă ajungeau suficient de mari să facă să-mi explodeze capul și eu mă trezeam auzind sunetul oaselor pocnind, a spus strâmbându-se. Un zgomot lichid, pârâitor, ca împușcăturile sub apă.

Îh!

O umbră a căzut deodată peste noi și o cizmă mare s-a repezit și l-a împuns pe Jamie în coaste.

– Ticălos leneș, a rostit nou-venitul fără patimă, te îmbuibi în timp ce caii aleargă liberi. Când îmblânzești mânza aia, eh, băiete?

– Și dacă o să flămânzesc, tot n-o s-o îmblânzesc, Alex, a răspuns Jamie. Între timp, ia de aici o gură; e din belșug.

A întins o bucată de brânză spre o mână deformată de artrită. Degetele, veșnic îndoite pe jumătate, s-au închis ușor peste brânză în timp ce bărbatul s-a lăsat jos pe iarbă.

Cu o neașteptată curtoazie, Jamie l-a prezentat pe musafir: Alec McMahon MacKenzie, starostele grăjdarilor de la castelul Leoch.

O figură rotofeie în pantaloni până la genunchi din piele și o cămașă din pânză grosolană, starostele grăjdarilor avea un aer de autoritate suficientă, mi s-a părut, pentru a-l supune și pe cel mai nărăvaș dintre armăsari. „Cu al lui Marte ochi poruncitor și plin de-amenințare [9] “, mi-a fulgerat imediat prin minte versul. Și chiar era un singur ochi, celălalt fiind acoperit cu un petic de pânză neagră. Parcă pentru a compensa pierderea, sprâncenele i se împrăștiau stufoase dintr-un punct central, întinzându-și perii lungi și argintii precum insectele antenele care se legănau amenințător dintre smocurile castanii din care țâșneau.

După o primă înclinare a capului în semn de salut, Alec cel Bătrân (căci astfel îl numise Jamie, fără îndoială pentru a-l deosebi de Alec cel Mic, care îmi fusese călăuză) m-a ignorat cu desăvârșire, îndreptându-și în schimb atenția spre mâncare și spre cei trei cai tineri

care își fluturau cozile în poiana din apropiere. Am început să mă cam plictisesc în timpul unei lungi conversații implicând linia genealogică a câtorva – fără îndoială – distinși cai care nu erau printre cei prezenți, detalii despre istoria împerecherilor ale întregului grajd din ultimii câțiva ani și un număr de puncte incomprehensibile ale conformației ecvestre, ce implicau jarete, grebene, spete și alți termeni anatomici. Cum eu observam la cai doar botul, coada și urechile, subtilitățile îmi scăpau cu desăvârșire.

M-am întins pe spate sprijinindu-mă în coate și m-am lăsat mângâiată de soarele cald de primăvară. În aer plutea o pace stranie, un sentiment că lucrurile își urmau cursul firesc, fără a fi tulburate de necazurile și de zbuciumul grijilor omenești. Poate era pacea pe care o găsești mereu în mijlocul naturii, departe de clădiri și de zgomot. Poate era efectul grădinăritului, acel sentiment senin de plăcere când atingi lucruri care cresc, satisfacția pe care o simți când le ajuți să se înalțe. Poate era doar ușurarea că găsisem în sfârșit ceva de făcut, în loc să bântui prin jurul castelului simțindu-mă străină, sărind în ochii tuturor precum o pată de cerneală pe un pergament.

În ciuda faptului că nu luam parte la conversația despre cai, nu mă simțeam deloc stingheră. Alec cel Bătrân se purta ca și cum eu nu aș fi fost decât un detaliu din peisaj și, în vreme ce Jamie arunca din când în când câte o privire spre mine, și el, treptat, a început să mă ignore pe măsură ce conversația lor a trecut pe nesimțite la ritmurile molcome ale galicii, dovada incontestabilă a implicării emoționale a unui scoțian în chestiunea discutată. Cum nu înțelegeam nimic din discuția lor, îmi mângâia auzul la fel ca și zumzetul albinelor din florile ierburilor din poiană. Neobișnuit de mulțumită și adormită, am alungat gândurile care mă frământau, suspiciunea lui Colum, situația în care mă aflam și alte idei tulburătoare.

– Destul pentru ziua de astăzi, mi-am spus în gând adormită, culegând citatul biblic dintr-un ungher uitat al memoriei.

O fi fost răcoarea unui nor care a acoperit soarele ori schimbarea tonului în conversația bărbaților care m-a deșteptat mai târziu. Discuția se purta din nou în engleză și tonul era serios, nu mai era pălăvrăgeala încâlcită a pasionaților de cai.

– Mai e doar o săptămână până la Adunare, băiete, spunea Alec. Te-ai gândit ce ai să faci atunci?

Jamie a scos un oftat prelung.

– Nu, Alec, asta n-am făcut. Câteodată mă gândesc într-un fel, pe urmă în celălalt fel. Ce știu e că aici mi-e bine, să lucrez cu animalele și cu tine.

Undeva în glasul bărbatului s-a strecurat un zâmbet care a dispărut pe măsură ce a continuat.

– Și Colum mi-a promis… ah, despre asta n-o să-ți spun. Dar să sărut fierul și să-mi schimb numele în MacKenzie și să mă lepăd de neamul meu? Nu, la asta nu mă pot gândi.

– Ești căpos ca taică-tu, asta ești, a remarcat Alex, însă vorbele lui fuseseră rostite pe un ton de încuviințare fără tragere de inimă. Uneori parcă ești el în carne și oase, chiar dacă semeni în neamul maică-tii înalt și roșcovan.

– L-ai cunoscut, nu-i așa? a întrebat Jamie interesat.

– Ah, doar puțin. Mai mult am auzit. Sunt aici la Leoch încă dinainte de nunta părinților tăi, știi? Și când îi auzeai pe Dougal și pe Colum vorbind despre Brian cel Negru, gândeai că e dracul gol, dacă nu chiar mai rău. Și maică-ta, Fecioara Maria, răpită și dusă în Conacul Blestemat de el.

Jamie a început să râdă.

– Și eu sunt ca el, nu-i așa?

– Ești ca el, băiete. Da, văd eu că nu prea îți vine la îndemână să fii omul lui Colum. Dar trebuie să te gândești și la cealaltă opțiune, nu? Dacă se ajunge la luptă de partea Stuarzilor, să zicem, și Dougal învinge. Dacă ești în tabăra învingătoare, flăcăule, îți recapeți pământurile și mai multe, orice ar face Colum.

Jamie a răspuns cu ceea ce începusem să iau drept „sunetul scoțian“, acel sunet nedefinit, adânc în gât, care poate fi înțeles în orice fel. Acum părea să indice o oarecare îndoială în privința șanselor de reușită ale acestui final optimist.

– Da, a răspuns el, și dacă Dougal nu reușește, ce fac pe urmă? Sau dacă lupta se dă împotriva Casei Stuart?

Alec a scos la rândul său un sunet gutural.

– Atunci rămâi aici, băiete. Fii grăjdar în locul meu; eu nu mai rezist foarte mult și nu am văzut pe nimeni mai priceput la cai.

Mârâitul modest al lui Jamie indica apreciere față de acel compliment. Bărbatul mai în vârstă a continuat, ignorând asemenea întreruperi.

– Cei din clanul MacKenzie sunt rude cu tine, așa că nu e vorba că-ți renegi sângele. Mai sunt și alte lucruri de luat în seamă, a spus pe o voce insinuantă, cum ar fi domnița Laoghaire, poate?

Întrebarea a fost primită cu un alt sunet, de data aceasta sugerând jenă și negare.

– Ei, lasă, flăcăule, că doar nu te lași bătut în locul unei fete de care nu-ți pasă. Și să știi că taică-su n-o lasă să se mărite în afara clanului.

– E foarte tânără, Alec, și mi-a fost milă de ea, a răspuns Jamie, defensiv. Doar atât și nimic altceva.

De data aceasta, Alec cel Bătrân a scos un alt sunet scoțian, pufnind disprețuitor la auzul unei asemenea minciuni gogonate.

– Să-i spui asta lu' mutu, flăcăule, poate el te-o crede. Mă rog, chiar dacă nu-i Laoghaire – care, crede-mă, nu-i cea mai proastă alegere –, ai fi o partidă mai bunicică dacă ai avea și tu niște parale și un viitor; pe care le-ai avea dacă ai fi următorul Stăpân. Ai de unde să îți tot alegi fete, dacă vreuna nu te alege pe tine mai întâi.

Alec a pufnit cu o veselie pe jumătate înghițită, ca un om care nu râde prea des.

– Ca muștele la urciorul cu miere, flăcăule! Fără un sfanț și un nume cum ești acum, fetele tot oftează după tine – le-am văzut eu! a rostit el pufnind din nou. Nici muierea asta englezoaică nu se poate ține departe de tine, și tocmai ce i-a murit bărbatul!

Încercând să previn ceea ce prefigura o serie de remarci tot mai de prost-gust la adresa mea, am hotărât că era momentul să mă trezesc de-a binelea. Întinzându-mă și căscând, m-am ridicat, frecându-mi ochii pentru a evita să privesc spre vreunul din cei doi.

– Mmmm. Se pare că am adormit, am spus, clipind drăgălaș spre ei.

Jamie, cu urechile cam sfeclii, împacheta cu un deosebit interes resturile picnicului. Alec cel Bătrân se holba în jos la mine, de parcă atunci mă vedea pentru prima oară.

– Te interesează caii, eh, domniță? a întrebat el.

Nu puteam spune că nu, în împrejurările date. Încuviințând că sunt foarte interesată de cai, am fost delectată cu o exegeză detaliată a mânzei din padoc, care acum se odihnea somnoroasă, lovind cu coada din când în când câte o muscă.

– Ești bine venită să vii să îi privești oricând, domniță, a încheiat Alec, câtă vreme nu te apropii prea mult. Că îi distragi, și ei trebuie să mai și muncească, înțelegi matale.

Era clar că voia să mă trimită la plimbare, însă eu nu m-am lăsat intimidată, amintindu-mi motivul inițial pentru care venisem acolo.

– Da, voi fi mai atentă data viitoare, am promis. Însă înainte de a mă înapoia la castel voiam să văd cum e umărul lui Jamie, să scot bandajele.

Alec a aprobat încet din cap, dar, spre surpriza mea, Jamie a fost cel care a refuzat atențiile mele, întorcându-se pentru a se înapoia la padoc.

– Ah, mai trebuie să aștepte o vreme, a spus el, privind într-o parte. Mai am multe de făcut pe ziua de azi; poate mai târziu, după cină, ce zici?

Foarte straniu; mai devreme nu păruse atât de grăbit să se întoarcă la muncă. Dar nu puteam să îl forțez să accepte îngrijirile mele, dacă nu voia. Ridicând din umeri, am acceptat să îl văd după cină și m-am întors pe deal pentru a mă înapoia la castel.

În timp ce urcam pe culmea dealului, m-am gândit la forma cicatricii de pe ceafa lui Jamie. Nu era o linie dreaptă, ca și cum ar fi fost făcută de o sabie lată englezească. Rana era curbată, ca și cum tăișul ar fi fost încovoiat. Un tăiș asemenea unui topor Lochaber? Dar din câte știam eu, aceste topoare ucigătoare fuseseră – nu, erau, m-am corectat – purtate doar de membrii clanurilor.

Abia mai târziu pe drum mi-am dat seama. Pentru un tânăr fugar, cu dușmani necunoscuți, Jamie fusese remarcabil de încrezător într-un străin.

Lăsând coșul de picnic în bucătărie, m-am întors în cabinetul medical al răposatului Beaton, acum lipsit de praf și strălucitor de curat după ce fusese șmotruit de ajutoarele harnice ale doamnei Fitz. Zecile de flacoane de sticlă din dulap străluceau în lumina slabă ce intra pe fereastră.

Dulapul părea locul potrivit din care să încep cu inventarierea ierburilor și a leacurilor pe care le aveam deja la îndemână. Petrecusem ceva timp noaptea trecută, înainte să mă prindă somnul, frunzărind paginile cărții legate în piele albastră pe care o luasem din cabinet. Volumul se dovedise a fi *Îndrumarul vindecătorului,* o colecție de rețete pentru tratamentul diverselor simptome și boli, ale căror ingrediente se aflau acum înșirate în fața ochilor mei.

Cartea era împărțită în câteva secțiuni: „Centaurea, vomitive și excipiente“, „Tablete și soluții“, „Cataplasme diverse și virtuțile lor“, „Decocturi și antidoturi“ și una destul de extinsă intitulată „Purgative“.

Citind câteva dintre rețete, am început să înțeleg motivul insuccesului răposatului Davie Beaton cu pacienții săi.

„Pentru durere de cap“, se recomanda, „se ia un boț de bălegar de cal, se usucă cu atenție, se pisează, se amestecă în bere fierbinte și se bea.“ „Pentru convulsii la copii se aplică în spatele fiecărei urechi câte cinci lipitori.“ Iar câteva pagini mai încolo, „decocturile făcute din rădăcini de rostopască, curcumă și sucul făcut din două sute de părăscuțe nu pot decât să fie de mare folos în cazuri de gălbinare“. Am închis cartea, minunându-mă de numărul mare de pacienți ai răposatului vraci care, conform notițelor lui meticuloase, nu doar că supraviețuiseră tratamentului prescris, dar se mai și vindecaseră de bolile lor inițiale.

În dulap era un borcan mare de sticlă închisă la culoare conținând câțiva bulgări din ceva cu un aspect dubios și, conform rețetelor lui Beaton, îmi era clar cam ce ar putea fi. Întorcându-l, am citit cu mare satisfacție eticheta scrisă cu litere de mână: BALEGĂ DE CAL. Socotind că o asemenea substanță nu merita păstrată, am pus deoparte cu grijă borcanul fără a-l deschide.

Investigațiile următoare au dovedit că PURLES OVIS era varianta latinească a unei substanțe similare, de data aceasta provenind de la oi. URECHEA ȘORICELULUI s-a dovedit a fi tot de origine animală, și nu vegetală; am împins într-o parte flaconul cu urechiușele rozalii și uscate, scuturându-mă înfiorată.

Mă întrebasem ce erau „părăscuțele“, care aveau variante, precum „stelnițe“ sau „poluște“ și care păreau a fi un ingredient important în multe leacuri, așa că am fost încântată să descopăr un flacon din sticlă transparentă cu un dop de plută cu această denumire pe etichetă. Recipientul era cam pe jumătate plin cu ceea ce păreau a fi niște pilule

mici și cenușii. Acestea nu aveau mai mult de 60 de milimetri în diametru și erau atât de perfect rotunde încât m-am minunat de talentul de farmacist al lui Beaton. Am dus flaconul mai aproape de ochi, minunându-mă cât era de ușor. Apoi am zărit striațiile fine ce brăzdau fiecare „pastilă“ și picioruşele microscopice, chircite în fanta centrală. Am pus repede flaconul jos, ștergându-mi mâna de șorț, și am introdus un nou termen în lista mentală pe care o alcătuiam. „Părăscuțele“ erau de fapt „ploșnițe“.

Mai erau câteva alte substanțe, mai mult sau mai puțin inofensive, în borcanele lui Beaton, precum și câteva ierburi uscate și extracte de care mă puteam folosi. Am găsit o pulbere de rădăcină de iris și oțetul aromatic utilizat de doamna Fitz pentru a trata rănile lui Jamie MacTavish. De asemenea, angelică, pelin, rozmarin și ceva cu eticheta ARAG PUTUROS. Am deschis precaută flaconul, însă nu conținea altceva decât vârfuri fragede de ramuri de brad și o aromă plăcută balsamică a plutit în aer. Am lăsat sticla deschisă și am așezat-o pe masă pentru a parfuma aerul din camera înghesuită și întunecată în vreme ce mi-am continuat inventarul.

Am aruncat borcane cu melci uscați; ULEI DE RÂME – care părea a fi exact ce scria pe etichetă; VINUM MILLEPEDATUM – miriapode, strivite și înmuiate în vin; PUDRĂ DE MUMIE EGIPTEANĂ – o pudră cu un aspect incert, care cel mai probabil provenea dintr-o albie noroioasă de râu decât dintr-un mormânt de faraon; SÂNGE DE PORUMBEL, ouă de furnici, câteva broaște uscate învelite migălos în mușchi, și PUDRĂ DE CRANIU UMAN. „Al cui?“ m-am întrebat.

Mi-a luat aproape întreaga după-amiază pentru a duce la bun sfârșit inspecția dulapului și a cabinetului cu numeroase sertare. Când am terminat, aveam o grămadă de sticle, cutii și flacoane puse în fața ușii pentru a fi aruncate și o colecție mult mai mică de lucruri posibil folositoare, depozitată în dulap. Stătusem o vreme în fața unui pachet mare de pânze de păianjen, șovăind între cele două grămezi. Atât *Îndrumarul* lui Beaton, cât și amintirile mele vagi despre medicina tradițională spuneau că pânzele de păianjen sunt bune pentru pansarea rănilor. Chiar dacă le consideram extrem de neigienice, experiența mea cu fețele din pânză la marginea drumului îmi arătase nevoia de a avea la îndemână ceva cu proprietăți absorbante și adezive, pentru bandajarea rănilor. În cele din urmă, am așezat pânzele de păianjen înapoi în dulap, întrebându-mă dacă aș putea găsi o modalitate de a le steriliza. Fără a le fierbe, m-am gândit. Poate aburul le-ar curăța fără a le distruge calitatea adezivă.

Mi-am șters palmele de șorț, gândindu-mă. Inventariasem aproape

totul acum – cu excepția cufărului din lemn de lângă perete. Am dat la o parte capacul, dar m-am retras imediat din pricina mirosului îngrozitor.

Cufărul era depozitul de instrumente al cabinetului. Înăuntru se aflau mai multe ferăstraie, cuțite, dălți cu un aspect sinistru și alte unelte care păreau mai degrabă potrivite pe un șantier decât pentru a fi folosite pe țesuturile delicate ale unui om. Faptul că Davie Beaton nu considerase necesar să curețe instrumentele între utilizări explica duhoarea. M-am strâmbat dezgustată la vederea petelor întunecate de pe unele lame, apoi am trântit capacul la loc. Am târât cufărul spre ușă, intenționând să îi spun doamnei Fitz că instrumentele, odată fierte bine, pot fi date tâmplarului castelului, dacă exista un asemenea meșteșugar.

Un freamăt în spatele meu m-a alertat, la timp pentru a mă feri să dau nas în nas cu persoana care tocmai intrase pe ușă. M-am întors și am văzut doi bărbați tineri, unul sprijinindu-l pe celălalt, care sărea într-un picior. Piciorul ridicat era legat cu câteva cârpe pline de sânge proaspăt.

Am aruncat o privire în jur, apoi am arătat spre cufăr, în lipsă de altceva.

– Așază-te acolo, am spus.

Din câte se părea, noul medic al castelului tocmai își începuse activitatea.

8

Banchetul unei seri

M-am așezat pe patul din camera mea, complet extenuată. În mod straniu, îmi făcuse chiar plăcere să răscolesc printre suvenirele răposatului Beaton, iar faptul că tratasem câțiva pacienți, cu resursele mele limitate, mă făcuse să mă simt cu adevărat puternică și utilă din nou. Să simt piele și oase sub degete, să iau pulsuri, să inspectez limbi și pupile, întreaga rutină cu care eram atât de obișnuită, mă ajutase mult să îmi înving sentimentul de panică paralizantă care nu mă părăsise de când căzusem prin blocul de piatră. Oricât de stranie ar fi fost situația mea, și oricât de străină m-aș fi simțit, era cumva reconfortant să realizez că aceștia erau cu adevărat oameni obișnuiți. Cu carnea caldă și păroși, cu inimi pe care le simțeam bătând și cu plămâni pe care îi puteam auzi respirând. Urât mirositori, plini de păduchi și murdari, unii dintre ei, însă pentru mine asta nu era ceva nou. Cu siguranță nu era mai rău decât într-un spital de campanie. Iar rănile fuseseră până acum minore. Simțeam o satisfacție uriașă să fiu din nou capabilă să ușurez durerea cuiva, să reașez o articulație, să repar un rău. Luând responsabilitatea binelui altora asupra mea mă făcea să mă simt mai puțin nedreptățită de capriciile oricărei sorți imposibile care mă adusese aici și îi eram recunoscătoare lui Colum pentru că mă lăsase s-o fac.

Colum MacKenzie. Un individ straniu. Un bărbat cultivat, cu maniere impecabile și deopotrivă grijuliu, doar că acest înveliș ascundea miezul său de oțel. Oțelul era mult mai evident la fratele său, Dougal. Care era un războinic înnăscut. Cu toate acestea, văzându-i împreună, era evident care dintre ei doi era mai puternic. Colum era căpetenie de clan, în ciuda defectului său fizic.

Sindromul Toulouse-Lautrec. Nu văzusem niciodată un caz, însă auzisem despre boală. Numită după ilustrul personaj care suferise de pe urma ei (care acum încă nu exista, mi-am reamintit), era o boală degenerativă a oaselor și a țesuturilor conjunctive. Victimele erau

adesea normale, deși bolnăvicioase, până la vârsta pubertății, când oasele lungi ale picioarelor, sub presiunea de a menține poziția dreaptă a trupului, începeau să se sfărâme și să se prăbușească sub ele însele.

Pielea palidă, cu zbârcituri premature, era un alt efect exterior al circulației proaste ce caracteriza boala. La fel, pielea uscată și nodurile pronunțate ale degetelor de la mâini și de la picioare, pe care deja le observasem. Pe măsură ce picioarele se răsuceau și se arcuiau în afară, coloana vertebrală, pusă astfel sub presiune, se răsucea la rândul ei, cauzând un disconfort imens bolnavului. Am recitit în gând descrierea din manual a bolii, aranjându-mi absentă șuvițele zburlite. Numărul redus de celule albe, riscul crescut de infecții, predispoziția timpurie pentru artrită. Din cauza proastei circulații a sângelui și a degenerării țesutului conjunctiv, bolnavii erau întotdeauna sterili și cel mai adesea și impotenți.

M-am oprit deodată, gândul zburându-mi la Hamish. *Fiul meu,* spusese Colum mândru, când îmi prezentase băiatul. „Mmmm“, am zis. Așadar, poate nu era impotent. Sau poate era. Însă ce noroc pentru Letitia că foarte mulți dintre bărbații MacKenzie semănau atât de bine între ei.

Am fost întreruptă din aceste gânduri interesante de o bătaie neașteptată în ușă. Unul din băieții omniprezenți stătea în prag, cu o invitație din partea lui Colum. Va fi un banchet în Sala Mare, mi-a spus el, și MacKenzie ar fi onorat de prezența mea, dacă binevoiam să cobor.

Eram curioasă să-l revăd pe Colum în lumina ultimelor speculații. Așadar, după ce am aruncat o privire rapidă în oglindă și am încercat fără izbândă să îmi aranjez părul, am închis ușa în urma mea și mi-am urmat escorta prin coridoarele reci și întortocheate.

Sala arăta diferit noaptea, chiar festiv cu făclii din lemn de pin trosnind ușor de-a lungul pereților, aruncând din când în când o flacără albăstruie de terebentină. Căminul uriaș în care ardea focul, cu numeroasele lui frigări și ceaune, își diminuase activitatea după frenezia mesei de seară; acum mai era un singur foc mare, hrănit de doi bușteni uriași ce ardeau mocnit, iar frigările erau strânse în scobitura șemineului cavernos.

Mesele și băncile erau încă acolo, însă împinse nițel în spate pentru a lăsa un spațiu liber în apropierea căminului; din câte se părea, acolo urma să fie centrul distracției, căci jilțul masiv din lemn sculptat al lui

Colum fusese așezat într-o parte. Colum însuși ședea în el, cu o pătură călduroasă acoperindu-i picioarele și o măsuță scundă cu o carafă și mai multe cupe așezată în apropiere, la îndemână.

Când m-a văzut ezitând în arcadă, mi-a făcut un semn prietenos să vin acolo, arătându-mi o bancă de lângă el.

– Sunt încântat că ai coborât, doamnă Claire, a rostit el, pe un ton familiar care m-a surprins plăcut. Gwyllyn va fi bucuros de public nou pentru cântecele lui, deși noi întotdeauna îl ascultăm cu plăcere.

Căpetenia clanului MacKenzie părea destul de ostenită, am băgat de seamă; umerii largi erau ușor lăsați, iar ridurile premature ale chipului său erau adâncite.

Am bâiguit câteva vorbe și am aruncat o privire în jurul sălii. Oamenii începeau să se strecoare înăuntru, dar și ieșeau, stând de vorbă în picioare în grupuri mici, ocupând treptat locurile pe băncile aliniate de-a lungul pereților.

– Poftim? m-am întors, căci nu auzisem cuvintele lui Colum în sunetul crescând de voci, și m-am trezit că îmi oferă carafa, minunat lucrată dintr-un cristal de un verde palid. Lichidul dinăuntru, văzut prin sticlă, părea verde precum adâncurile mării, însă îndată ce îl turnai în pocal, se dovedea a fi de un trandafiriu pal minunat, cu o aromă din cele mai delicioase. Gustul era cel anticipat și am închis ochii încântată, savurându-l, îngăduind vaporilor să îmi gâdile cerul gurii înainte de a lăsa fiecare înghițitură de nectar să-mi alunece vesel pe gât în jos.

– E bun, nu-i așa?

Glasul adânc purta o undă de amuzament și deschizând ochii l-am văzut pe Colum zâmbindu-mi aprobator.

Am deschis gura să-i răspund și mi-am dat seama că delicatețea catifelată a gustului era amăgitoare; vinul era destul de tare pentru a-mi amorți ușor coardele vocale.

– Min… minunat, am reușit să rostesc.

Colum a încuviințat din cap.

– Da, este cu adevărat o minune. Rhenish! Nu cunoști soiul?

Am dat din cap în timp ce el a plecat carafa peste cupa mea, umplând-

o cu lichidul rozaliu sclipitor. Și-a ridicat cupa ținând-o de picior, rotind-o în fața ochilor astfel ca flăcările să aprindă scântei purpurii în licoare.

– Dar știi să apreciezi un vin bun, a spus Colum, înclinându-și pocalul pentru a se bucura la rândul lui de aroma fructată. Dar e ceva natural, presupun, în familia dumitale, fiind franțuzoaică. Sau pe jumătate franțuzoaică, aș spune, s-a corectat cu un fulger de zâmbet. Din ce parte a Franței se trag rudele dumitale?

Am ezitat o clipă, apoi mi-am zis „stai cât mai aproape de adevăr, cât de mult poți“, și am răspuns.

– Este o legătură mai veche, și una destul de îndepărtată, dar rudele mele vin din nord, din apropiere de Compiègne.

Am realizat cu o oarecare surprindere în acel moment că rudele mele chiar erau de undeva de lângă Compiègne. Într-adevăr, nu mă îndepărtasem de adevăr.

– Ah. Dar nu ai fost niciodată acolo?

Am înclinat cupa, scuturând din cap. Am închis ochii și am inspirat adânc, desfătându-mă cu parfumul vinului.

– Nu, am răspuns cu ochii încă închiși. Nici nu am întâlnit vreo rudă până acum.

Deschizând ochii, l-am găsit privindu-mă îndeaproape.

– Dar ți-am povestit deja.

El a încuviințat, netulburat.

– Da, mi-ai povestit.

Ochii lui erau de un cenușiu blând, conturați în negrul genelor dese. Un bărbat foarte atrăgător, Colum MacKenzie, cel puțin până la mijloc. Privirea mi-a alunecat pe lângă el spre un grup ce stătea aproape de foc, unde am zărit-o pe soția lui, Letitia, însoțită de câteva doamne, absorbită într-o conversație animată cu Dougal MacKenzie. Un bărbat de asemenea foarte atrăgător, din cap până în picioare.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Colum și l-am surprins privind pierdut spre una din decorațiunile atârnate pe perete.

– Și, ți-am spus și că aș dori să îmi continui călătoria spre Franța cât

mai curând posibil, am rostit abrupt, întrerupându-i momentul de neatenție.

– Da, mi-ai spus, a răspuns, amabil, și a luat din nou carafa, cu o ridicare interogativă din sprâncene.

Am ridicat cupa cu o mână sigură, punând un deget la jumătatea înălțimii pentru a-i sugera că doresc doar puțin, însă el a umplut cupa delicată încă o dată până la buză.

– Păi, după cum ți-am spus, doamnă Beauchamp, a rostit el cu privirea ațintită spre vin, cred că trebuie să te mulțumești cu o mică întrerupere a călătoriei, până când vom găsi o cale potrivită pentru a-ți continua drumul. La urma urmelor, de ce atâta grabă? Abia a venit primăvara și mai sunt câteva luni până când furtunile de toamnă vor face periculoasă traversarea Canalului.

A ridicat și ochii, și carafa, fixându-mă cu o privire pătrunzătoare.

– Dar dacă vrei să îmi dai numele rudelor dumitale din Franța, aș putea să le trimit vorbă dinainte… ca să știe că vii, ce zici?

Prinsă cu minciuna, nu aveam altă ieșire decât să bâigui câteva cuvinte de genul păi-da-mai-vedem-poate-mai-încolo, și să mă scuz în grabă sub pretextul că am nevoie la toaletă înainte să înceapă spectacolul. Ghem și set Colum, dar meciul încă nu se terminase.

Scuza mea nu fusese în totalitate fictivă și mi-a luat o vreme, rătăcind prin coridoarele întunecate ale castelului, să ajung în locul căutat. Bâjbâind înapoi, cu paharul de vin încă în mână, am găsit arcada luminată spre sală, însă când am pășit înăuntru, mi-am dat seama că ajunsesem la cealaltă intrare și acum eram în capătul sălii opus jilțului lui Colum. În actualele circumstanțe, îmi convenea, și am intrat neobservată în camera lungă, oprindu-mă să stau de vorbă cu diverse grupuri mici de oameni în timp ce îmi croiam drum pe lângă perete spre una dintre bănci.

Aruncând o privire spre celălalt capăt al sălii, am zărit un bărbat suplu care trebuie să fie Gwyllyn bardul, judecând după harpa mică pe care o ducea în brațe. La un semn al lui Colum, un servitor a dat fuga să îi aducă cântărețului un scăunel, pe care s-a așezat și a început să își acordeze harpa, ciupindu-i ușor coardele, cu urechea lângă instrument. Colum a umplut un alt pocal cu vin din carafă și, cu un alt semn, i l-a trimis prin servitor bardului.

– „A poruncit să i se-aducă pipa, și-a poruncit să i se-aducă cupa, și-a

mai chemat pe cei trei menestreli“, a cântat ireverențios în barbă, smulgându-i tinerei Laoghaire o privire încruntată.

Stătea sub o tapiserie înfățișând un vânător cu șase ogari longilini care urmăreau frenetic un iepure de câmp.

– Cam multă agitație pentru un biet iepure, nu crezi? am spus veselă, arătând cu mâna spre tapiserie și prăbușindu-mă pe bancă alături de ea.

– Ah! Ă-ă, da…, a răspuns ea precaut, trăgându-se ușor mai într-o parte.

Am încercat să încep o conversație prietenoasă cu ea, dar de fiecare dată îmi răspundea monosilabic, îmbujorându-se și tresărind când vorbeam spre ea, așa încât am renunțat după un timp, atenția fiindu-mi atrasă de scena din capătul încăperii.

După ce își acordase mulțumitor harpa, Gwyllyn scosese din veston trei fluiere din lemn de mărimi diferite pe care le-a așezat pe o măsuță scundă, la îndemână.

Atunci am observat că Laoghaire nu împărtășea interesul meu față de bard și instrumentele lui. Se încordase ușor și trăgea cu ochiul peste umărul meu spre arcada de jos, retrăgându-se din când în când în penumbra de sub tapiserie pentru a nu fi zărită.

Urmărindu-i privirea, am remarcat silueta înaltă și roșcovană a lui Jamie MacTavish intrând chiar în acel moment în sală.

– Ah! Eroul galant! Îți place de el, nu-i așa? am întrebat-o pe fata de lângă mine.

Ea a dat energic din cap, însă obrajii ei aprinși spuneau altceva.

– Atunci să vedem ce putem face! am rostit, simțindu-mă volubilă și mărinimoasă.

M-am ridicat și i-am făcut veselă cu mâna, să-i atrag atenția. Observându-mă, tânărul și-a făcut loc prin mulțime, zâmbindu-mi. Nu știam ce se petrecuse între ei în curte, însă când a salutat-o pe fată, mi s-a părut destul de prietenos, dar cam formal. Plecăciunea spre mine a fost ceva mai relaxată; după intimitatea forțată a relațiilor noastre de până acum, i-ar fi fost imposibil să mă trateze ca pe o străină.

Câteva acorduri din celălalt capăt al încăperii au anunțat începutul

iminent al banchetului și ne-am ocupat repede locurile, Jamie așezându-se între Laoghaire și mine.

Gwyllyn era un bărbat cu o figură ștearsă, oase subțiri și păr rar și moale, însă îndată ce începea să cânte, nu îl mai vedeai. Trupul lui servea doar ca punct focal în care să îți odihnești privirile în timp ce urechile ți se desfătau. A început cu o melodie simplă, ceva în galică cu o rimă armonioasă a versurilor, acompaniată cu o foarte ușoară atingere a coardelor harpei, astfel încât fiecare strună ciupită părea, prin vibrațiile ei, să poarte ecoul cuvintelor de la un vers la următorul. Vocea sa era înșelător de simplă. La început nu te impresiona – era plăcută, însă fără prea multă forță. Dar pe urmă descopereai că melodia îți mergea direct la suflet, că fiecare silabă era limpede precum cristalul, chiar dacă nu o înțelegeai, vibrându-ți adânc în minte.

Cântecul a fost primit cu un ropot cald de aplauze și bardul a trecut imediat la următorul, de data aceasta în galeză, după cum mi s-a părut. În urechile mele suna ca un soi de gargară foarte melodioasă, însă cei din jurul meu păreau să o înțeleagă foarte bine; fără îndoială o mai auziseră înainte.

În timpul unei scurte pauze pentru a reacordarea instrumentului, l-am întrebat pe Jamie cu voce scăzută.

– Gwyllyn este la castel de mult timp? Apoi, amintindu-mi, am continuat: Ah, dar nu ai de unde să știi! Am uitat că și tu ești aici de puțin timp.

– Dar am mai fost aici, a răspuns el, întorcându-și atenția spre mine. Am petrecut un an la Leoch când aveam în jur de șaisprezece ani și Gwyllyn era aici. Lui Colum îi place muzica lui. Îl plătește bine să stea. Trebuie să-l plătească, căci galezul ar fi bine primit în căminul oricărui lord, oriunde ar alege să rămână.

– Îmi aduc aminte când ai fost aici înainte.

Era Laoghaire, încă împurpurată în obraji, dar hotărâtă să se alăture conversației. Jamie și-a întors capul pentru a o include, zâmbind ușor.

– Ei, îți amintești? Nu aveai mai mult de șapte sau opt ani. Pe vremea aceea nu prea aveai ce vedea la mine, dacă îmi amintesc bine.

Întorcându-se politicos spre mine, a întrebat:

– Deci înțelegi galeza?

– Da, dar tot îmi amintesc, a continuat Laoghaire, fără să ia în seamă întreruperea. Erai... ă-ă… ah, vreau să spun… tu nu îți amintești de mine, de atunci?

Degetele i se jucau emoționate cu pliurile fustei. Am observat că își rosese unghiile. Atenția lui Jamie a părut distrasă de un grup din celălalt capăt al sălii, discutând aprins ceva în galică.

– Poftim? a întrebat el absent. Nu, nu cred. Dar totuși, a mai spus, cu un zâmbet, îndreptându-și deodată atenția înapoi asupra ei. Nici nu te-ai putea aștepta. Un tăntălău de șaisprezece ani e prea absorbit de propria-i măreție ca să-i bage în seamă pe cei mai mici, care în ochii lui nu sunt decât o adunătură de copii cu mucii până-n barbă.

Mi-am dat seama că remarca lui voia să fie o autoironie mai degrabă decât o jignire la adresa interlocutoarei lui, însă efectul nu a fost cel scontat. Am crezut că o pauză scurtă pentru a-i permite lui Laoghaire să își recapete stăpânirea de sine era bine venită, așa încât am intervenit imediat.

– Nu, nu vorbesc deloc galeza. Ai idee ce a spus?

– Ah, da.

Și Jamie s-a lansat în ceea ce părea o recitare pe de rost a cântecului, tradus în engleză. Era, din câte se părea, o baladă veche, despre un flăcău care iubește o fecioară (cum altfel?), dar se simte nevrednic de ea pentru că era sărac și pleacă pe mare să se îmbogățească. Tânărul naufragiază, întâlnește șerpi de mare care îl amenință și sirene care îl ademenesc, are aventuri, găsește o comoară, se întoarce acasă și își găsește aleasa inimii căsătorită cu prietenul lui cel mai bun, care, deși era mai sărac, avea totuși ceva mai multă minte.

– Dar tu ce ai alege? am întrebat, tachinându-l puțin. Ai fi tânărul care nu s-ar căsători fără avere sau ai lua fata și ai lăsa bogățiile în grija altora?

Această întrebare părea să o intereseze și pe Laoghaire, care și-a ciulit urechile să audă răspunsul, în timp ce se prefăcea absorbită de melodia pe care începuse a o cânta la fluier Gwyllyn.

– Eu? a răspuns Jamie, aparent foarte interesat de întrebare. Păi, din moment ce nu am niciun ban și foarte puține șanse să capăt de undeva, cred că m-aș putea considera norocos dacă aș găsi vreo fată să mă ia așa.

A dat din cap, zâmbind cu gura până la urechi.

– Nu am curajul să mă lupt cu șerpii de mare.

Jamie a deschis gura să mai spună ceva, dar a fost redus la tăcere de Laoghaire, care și-a așezat timidă o palmă peste brațul lui, apoi, roșind, l-a tras imediat îndărăt de parcă ar fi atins un fier încins.

– Șșș, a șoptit ea. Adică… începe să spună povești. Nu vreți să-l ascultați?

– Ah, ba da.

Jamie s-a aplecat ușor în față, nerăbdător să audă poveștile, apoi, dându-și seama că îmi bloca vederea, a insistat să mă așez în cealaltă parte a lui, împingând-o pe Laoghaire mai departe pe bancă. Am văzut că tânăra nu era foarte încântată de noul aranjament și am încercat să mă împotrivesc, asigurându-l că stăteam foarte bine, dar el nici nu a vrut să audă.

– Nu, ai să vezi și ai să auzi mai bine aici. Și pe urmă, dacă vorbește în galeză, îți pot șopti la ureche ce spune.

Fiecare moment al spectacolului bardului fusese întâmpinat cu aplauze înflăcărate, deși oamenii vorbeau între ei în șoaptă în timp ce el cânta, creând un murmur de fundal sub notele dulci ale harpei. Însă acum un soi de tăcere expectativă s-a lăsat peste întreaga adunare. Vocea lui Gwyllyn când vorbea era la fel de clară ca atunci când cânta, fiecare cuvânt fiind rostit pe un ton ridicat pentru a ajunge netulburat până în cel mai îndepărtat ungher al sălii înalte și răcoroase.

– A fost odată ca niciodată, acum două veacuri…

Vorbea în engleză și am avut deodată un sentiment de *déjà-vu.* La fel începuse și călăuza noastră de la Loch Ness, povestindu-ne legendele Marelui Lac.

Cu toate acestea, nu era o istorie cu fantome sau eroi; Gwyllyn ne-a spus povestea spiridușilor.

– Era pe vremuri un clan al spiridușilor, care locuia în apropiere de Dundreggan, a început el. Iar dealul poartă numele dragonului care-și avea sălașul acolo, acela pe care Fionn l-a ucis și l-a îngropat în locul unde a căzut, așa că de aici se trage numele de Dealul Dragonului. După ce Fionn și Feinn au murit, spiridușii care au venit să locuiască

aici au ajuns să vrea ca mamele oamenilor să fie doici la copiii lor, căci omul are ceva ce zânele nu au, și ei s-au gândit că poate oamenii primeau darul din laptele mamei și îl puteau astfel transmite micuților lor.

– Acum, Ewan MacDonald din Dundreggan era afară în întuneric, îngrijindu-și animalele, în noaptea în care nevasta lui i-a adus pe lume primul fiu. O pală din vântul nopții a trecut pe lângă el și în suflarea vântului a auzit-o pe soața lui oftând. Ea ofta și înainte ca fiul lor să se nască, și auzind-o acolo, Ewan MacDonald s-a întors și și-a împlântat pumnalul în vânt, în numele Treimii. Și soția lui a scăpat și a căzut pe pământ lângă el.

Povestea a fost primită cu un soi de „Oh!“ colectiv la sfârșit și a fost repede urmată de istorisiri despre inteligența și ingeniozitatea spiridușilor și alte basme despre interacțiunile lor cu lumea oamenilor. Unele erau în galeză și altele erau în engleză, alternând, din câte se părea, în funcție de care limbă era mai potrivită ritmului cuvintelor, căci toate aveau o frumusețe a limbajului care trecea dincolo de sensul poveștii în sine. După cum îmi promisese, Jamie îmi traducea în șoaptă galeza, atât de repede și de ușor, încât am avut impresia că trebuie să fi auzit acele basme de nenumărate ori înainte.

Unul mi-a atras atenția în mod special, despre un bărbat într-o noapte târzie pe culmea unui deal fermecat, care a auzit o femeie cântând „trist și tânguitor“, vocea venind chiar din pietrele de pe deal. S-a apropiat să asculte și a auzit cântecul ei:

Sunt soția Lordului Balnain
Iar spiridușii m-au răpit din nou.

Așa că bărbatul a dat fuga la casa lordului Balnain și l-a găsit pe proprietar plecat și pe soția sa și fiul lui dispăruți. Omul a căutat în grabă un preot și l-a adus înapoi pe colina fermecată. Acesta a binecuvântat stâncile de pe deal și le-a stropit cu apă sfințită. Deodată, noaptea s-a făcut mai întunecată și s-a auzit un bubuit puternic ca de tunet. Apoi luna a ieșit de după un nor și a luminat o femeie, soția lui Balnain, care zăcea epuizată pe iarbă, cu pruncul în brațe. Femeia era obosită, de parcă venea de departe, însă nu știa să spună unde fusese, nici cum ajunsese acolo.

Și alții din sală aveau povești de spus și Gwyllyn s-a odihnit pe scaunul său, sorbind din vin, în timp ce unul făcea loc altuia lângă foc, povestind întâmplări care țineau întreaga audiență cu sufletul la gură.

Pe unele abia le auzeam. Eram și eu prinsă în mreje, însă în mrejele propriilor mele gânduri, care mi se rostogoleau prin minte, formând idei fantastice sub influența vinului, a muzicii și a legendelor cu zâne.

– A fost cândva de mult, acum două sute de ani…

Totul se întâmplă acum două sute de ani în poveștile scoțiene, îmi spunea vocea reverendului Wakefield în memorie. *Același lucru ca „A fost odată ca niciodată“, înțelegi?*

Și femei prinse în pietrele de pe dealurile zânelor, călătorind departe și întorcându-se ostenite, care nu știau unde fuseseră, nici cum ajunseseră acolo. Îmi simțeam părul de pe mâini zburlindu-se ca și cum mi-ar fi fost frig și am început să le fricționez neliniștită. Două sute de ani. Din 1945 în 1743; da, destul de aproape. Și femei care călătoresc prin pietre. „Întotdeauna erau femei?“ m-am întrebat deodată.

Și mi-a mai răsărit un gând. Femeile se întorceau. Agheasmă, descântec sau cuțit, *cu toatele se întorceau.* Așadar poate, doar poate, era posibil. Trebuie să mă întorc la uriașii din piatră de la Craigh na Dun. Am simțit o emoție amețitoare și am întins mâna după cupa de vin.

– Ai grijă!

Degetele mele au bâjbâit nesigure pe marginea cupei de cristal aproape pline pe care o așezasem din neatenție pe bancă lângă mine. Brațul lung al lui Jamie s-a întins ca fulgerul peste poala mea, salvând la timp cupa de la dezastru. A ridicat paharul, ținându-i delicat piciorul între două degete puternice și l-a trecut ușor înainte și înapoi pe sub nas. Apoi mi l-a dat înapoi, ridicând din sprâncene.

– Rhenish, am explicat amabilă.

– Da, știu, a răspuns, păstrându-și expresia interogativă. E al lui Colum, nu-i așa?

– Păi, da. Vrei să guști puțin? E foarte bun.

Am ridicat cupa cu o mână ușor nesigură. După o clipă de ezitare, a acceptat-o și a încercat să ia o înghițitură.

– Așa-i, e bun, a spus el întinzându-mi înapoi pocalul. Și e de două ori mai tare decât vinul obișnuit. Colum îl bea seara, ca să mai scape de durerea de picioare. Cât ai băut? a întrebat, cercetându-mă

îndeaproape cu ochii mijiți.

– Două, nu, trei cupe, am spus cu o oarecare demnitate. Vrei să sugerezi că aș fi ametită?

– Nu, a spus cu sprâncenele ridicate. Sunt uimit că nu ești. Majoritatea celor care beau cu Colum sunt sub masă după al doilea pahar.

A întins brațul și mi-a luat din nou cupa din mână.

– Cu toate acestea, a adăugat el cu fermitate, cred că cel mai bine e să te oprești sau n-o să mai poți urca scările.

A înclinat pocalul și l-a dat pe gât tacticos, apoi i-a întins cupa goală lui Laoghaire fără a se uita la ea.

– Du-l înapoi, te rog, fătucă, i-a spus el nonșalant. S-a făcut târziu; cred că o s-o conduc pe doamna Beauchamp în camera ei.

Și trecându-mi un braț pe sub cot, m-a condus spre arcadă, lăsând-o pe fată să se uite în urma noastră cu o expresie care m-a făcut să fiu recunoscătoare că privirile nu puteau ucide.

Jamie m-a urmat până sus în camera mea și, cumva spre surprinderea mea, a intrat după mine. Surpriza s-a risipit când a închis ușa și imediat și-a scos cămașa de pe el. Uitasem cu totul de bandajele lui, pe care intenționasem să i le scot în ultimele două zile.

– Aș vrea să scap de astea, a spus el, trăgând de bandajele de celofibră și pânză de sub braț. Mă irită de câteva zile.

– În cazul ăsta mă surprinde că nu le-ai scos singur, am spus întinzând mâinile pentru a-i desface nodurile.

– Mi-a fost teamă, după mustrarea pe care am primit-o când mi-ai pus primul bandaj, a spus el rânjind impertinent spre mine. Am zis că, dacă mă ating de ele, mă aleg cu o bătaie la fund.

– S-ar putea să o primești acum, dacă nu te așezi și nu stai liniștit, am răspuns, făcând-o pe severa.

Mi-am pus mâinile pe umărul lui bun și, nițel amețită, l-am împins în jos pe un taburet scund de toaletă.

I-am scos bandajul și am pipăit cu grijă articulația. Era încă ușor inflamată, puțin vânătă, însă spre bucuria mea nu am simțit niciun mușchi întins.

– Dacă erai atât de nerăbdător să scapi de el, de ce nu m-ai lăsat să ți-l scot ieri după-amiază?

Felul în care se comportase la padoc mă nedumerise atunci, iar acum mă nedumerea și mai mult, văzând petele de piele înroșită acolo unde marginile aspre ale bandajelor de pânză îl roseseră până aproape de carne. Am ridicat pansamentul precaut, însă dedesubt totul era bine.

El mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, apoi și-a coborât ochii, ușor rușinat.

– Ah, păi, e… ă-ă, nu voiam să-mi scot cămașa de față cu Alec.

– Ești modest, ha? am întrebat ironic, ridicându-i brațul pentru a testa extinderea articulației.

Jamie a făcut o mică grimasă la mișcare, însă a zâmbit la întrebarea mea.

– Dacă aș fi, nu m-ai vedea stând în camera asta pe jumătate dezbrăcat, nu? Nu, e din cauza semnelor de pe spate.

Văzându-mă că ridic sprâncenele nedumerită, a început să îmi explice.

– Alec știe cine sunt… adică, a auzit că am fost biciuit, însă el nu a văzut semnele. Și una e să știi ceva și alta e să vezi cu propriii tăi ochi.

Și-a pipăit ușor umărul rănit, ferindu-și privirea.

– E… sau poate că nu știi ce vreau să zic. Dar când știi că unui om i s-a făcut un rău, e doar unul din lucrurile pe care le știi despre el și asta nu schimbă prea mult felul în care îl vezi. Alec știe că am fost biciuit așa cum știe că am părul roșcovan și asta nu influențează felul în care se poartă cu mine.

Și-a ridicat pe urmă privirea, căutând vreun semn de înțelegere din partea mea.

– Dar când vezi cu ochii tăi, e…, a ezitat, căutându-și cuvintele, e nițel… personal, cred, ar fi cuvântul potrivit. Cred că… dacă mi-ar vedea cicatricile, nu s-ar putea uita la mine fără să se gândească la pielea de pe spatele meu. Și eu l-aș vedea că la asta se gândește și, văzându-l pe el, mi-aș aminti și eu...

S-a oprit deodată, ridicând din umeri.

– Mă rog. Nu prea mă pricep să explic, este? Oricum, și eu sunt prea

sensibil la subiectul ăsta. La urma urmelor, eu nu văd ce e pe spatele meu, poate nu e atât de rău precum cred.

Văzusem înainte bărbați răniți care abia se târau pe stradă în cârje, și oamenii treceau pe lângă ei ferindu-și privirile, și m-am gândit că explicația lui Jamie era destul de rezonabilă.

– Dar nu te deranjează că eu ți-am văzut spatele?

– Nu, nu mă deranjează.

Glasul îi era ușor surprins, și a tăcut o clipă, gândindu-se la întrebarea mea.

– Cred că… tu pari să ai darul de a mă face să înțeleg că îți pare rău pentru ce mi s-a întâmplat fără să mă faci să simt că îți este milă de mine.

Stătea pe scaun liniștit, fără a se mișca în timp ce eu mă învârteam înapoia lui și îi cercetam pielea de pe spate. Nu știam cât de rău credea el că e, însă era destul de rău. Chiar și în lumina lumânărilor și după ce îl mai văzusem o dată înainte, eram îngrozită. Înainte îi văzusem doar un singur umăr. Cicatricile îi acopereau întreaga suprafață a spatelui de la umeri până la talie. În timp ce multe dintre ele se estompaseră devenind niște linii subțiri și albe, cele mai urâte dintre ele formau triunghiuri groase argintii, tăind de-a curmezișul mușchilor netezi. M-am gândit cu părere de rău că trebuie să fi fost cândva un spate destul de frumos. Pielea îi era albă și proaspătă și liniile oaselor și ale mușchilor erau încă solide și grațioase, umerii drepți și solizi și coloana vertebrală, o adâncitură lină și dreaptă, săpată adânc între coloanele rotunde ale mușchilor ce se înălțau de o parte și de cealaltă a ei. Jamie avea dreptate. Privind la dezastrul sadic de pe spatele său nu m-am putut împiedica să nu îmi imaginez ce îl cauzase. Am încercat să nu îmi imaginez brațele musculoase ridicate, întinse și legate cu funii ce tăiau în pielea încheieturilor, chipul încadrat de părul arămiu, strâns lipit de stâlpul de bătaie în agonie, însă cicatricile aduceau prea viu în minte aceste imagini. Oare urlase de durere? Am alungat îndată gândul. Auzisem povești care scăpaseră din Germania postbelică, despre atrocități mult mai grave decât aceasta, însă el avea dreptate, auzindu-le povestite nu era același lucru cu a le vedea.

Fără să vreau am întins palma, de parcă aș fi putut să îl vindec doar cu o atingere și să îi șterg urmele rănilor cu degetele. El a oftat adânc, însă nu a făcut nicio mișcare atunci când am urmărit cu atingerea mea

urma cicatricilor adânci, una câte una, ca și cum aș fi vrut să îl fac să simtă cât de extins era răul pe care nu îl putea vedea. La sfârșit, mi-am odihnit palmele pe umerii lui în tăcere, căutându-mi cuvintele.

El și-a pus palma peste a mea și a strâns-o ușor, acceptând toate cuvintele pe care nu i le puteam spune.

– Alții au fost și mai rău, domniță, a zis el încet.

Apoi mi-a dat drumul mâinii și vraja s-a rupt.

– Se pare că se vindecă bine, a spus, încercând să privească într-o parte la rana de pe umăr. Nu mă mai doare atât de tare.

– Asta e bine, am replicat, dregându-mi glasul de un nod care părea să se fi pus. Rana se vindecă bine; a făcut coji curate și nu a supurat. Doar să o ții curată și să nu folosești brațul mai mult decât e nevoie în următoarele două-trei zile.

L-am bătut pe umărul sănătos, în semn că s-a terminat consultația. Jamie și-a pus singur cămașa, vârându-i poalele lungi în kilt.

A fost un moment straniu când a rămas în pragul ușii, căutând să spună ceva de bun-rămas. În cele din urmă m-a invitat a doua zi la grajduri, să văd un mânz abia născut. I-am promis că voi veni și ne-am spus noapte bună, amândoi vorbind în același timp. Am râs și am înclinat capul unul spre celălalt absurd, când am închis ușa. Pe urmă m-am dus la culcare și am adormit amețită de vin, visând visuri tulburi pe care dimineață nu mi le-am putut aminti.

A doua zi, după o dimineață lungă în care am tratat alți pacienți și am cotrobăit prin cămară după ierburi folositoare pentru a reumple dulapurile din cabinet și – cu o oarecare solemnitate – am scris în jurnalul negru de consultații al lui Davie Beaton, am părăsit în cele din urmă încăperea înghesuită și întunecată în căutare de aer proaspăt și mișcare.

Pentru moment, nu aveam niciun pacient și am profitat de ocazie pentru a explora etajele superioare ale castelului, aruncând o privire în odăile goale și scările spiralate, făcându-mi în minte o hartă a locului. Avea un plan cel puțin neobișnuit. Ici și colo fuseseră adăugate tot felul de lucruri de-a lungul anilor, încât acum era greu de spus dacă la început castelul avusese un plan unitar. În acest salon, de exemplu, era un alcov construit în zidul de lângă scări, fără un scop aparent decât acela de a umple un spațiu gol prea mic pentru o

cameră completă. Alcovul era în parte ascuns privirilor de o draperie care cădea din tavan, din pânză în dungi; aș fi trecut pe lângă el fără să mă opresc, dacă nu mi-ar fi atras atenția o strălucire albă din interior. M-am oprit la un pas de deschidere și am încercat să văd ce e. Era mâneca de la cămașa lui Jamie cuprinzând spatele unei fete, trăgând-o aproape de el pentru a o săruta. Ea s-a așezat în poala lui și părul ei auriu a strălucit în raza de soare care pătrunsese prin nișă, reflectând lumina precum solzii unui păstrăv care tăia un izvor într-o dimineață însorită.

M-am oprit, neștiind ce să fac. Nu voiam să îi spionez, dar îmi era teamă că sunetul pașilor mei pe lespezile coridorului le va atrage atenția. În timp ce ezitam, Jamie s-a desprins din îmbrățișare și a ridicat ochii. Privirile ni s-au întâlnit și chipul i s-a crispat alarmat, recunoscându-mă. Ridicând o sprânceană și ridicând din umeri ușor ironic, a așezat fata mai bine pe un genunchi și s-a aplecat din nou să o sărute. Am ridicat din umeri la rândul meu și m-am îndepărtat pe vârfuri. Nu era treaba mea. Nu mă îndoiam însă că atât Colum, cât și tatăl fetei ar considera această „însoțire“ cât se poate de nepotrivită. Următoarea bătaie avea să fie pentru Jamie pe drept, dacă nu își alegeau mai atent locul de întâlnire.

Găsindu-l la cină alături de Alec, m-am așezat în fața lor la masa cea lungă. Jamie m-a salutat destul de politicos, însă cu o expresie vigilentă în priviri. Alec cel Bătrân m-a întâmpinat cu obișnuitul său „Mmmhmmm“. Femeilor, după cum îmi explicase la padoc, nu le plăceau caii și, în consecință, nu aveai ce să discuți cu ele.

– Cum merge îmblânzirea calului? am întrebat, pentru a întrerupe mestecatul laborios din cealaltă parte a mesei.

– Destul de bine, a răspuns Jamie precaut.

L-am privit peste platoul cu napi fierți.

– Parcă ți-s nițel umflate buzele, Jamie. Te-a lovit vreun cal? am întrebat, vicleană.

– Da, a răspuns el mijindu-și ochii. Și-a întors capul când nu eram atent.

Glasul îi era domol, însă pe sub masă am simțit un picior mare așezându-se peste al meu. Pentru moment, atingerea era ușoară, însă amenințarea era evidentă.

– Foarte rău; mânzele astea pot fi periculoase, am rostit, inocentă.

Piciorul a apăsat și mai tare când Alec a întrebat:

– Mânze? Dar tu nu ai treabă cu mânzele, flăcăule!

Am încercat să-i împing piciorul într-o parte, folosindu-mă de celălalt picior, dar nu am reușit. Însă am izbutit să îi trag una în gleznă, scurt. Jamie a tresărit brusc.

– Ce-i cu tine, băiatule? a întrebat Alec.

– Mi-am mușcat limba, a bâiguit Jamie, privindu-mă încruntat peste mâna cu care își astupase gura.

– Neisprăvit necopt și tălâmb. Dar la ce să te aștepți din partea unui prostănac care nu-i în stare să se dea la o parte când un cal…

Alec a continuat vreme de câteva minute să își acuze ajutorul de neîndemânare, trândăvie, prostie și inepție generală. Jamie, probabil cea mai îndemânatică persoană pe care o întâlnisem vreodată, și-a ținut fruntea în pământ și a mâncat impasibil în timpul diatribei, deși obrajii i se împurpuraseră. Mi-am ținut ochii sfios în farfurie pentru tot restul mesei. Refuzând o a doua porție de tocană, Jamie s-a ridicat de la masă pe neașteptate, întrerupând tirada lui Alec. Bătrânul îngrijitor de cai și cu mine am mestecat în tăcere alte câteva minute. Ștergându-și farfuria cu o ultimă bucată de pâine, bărbatul a vârât-o în gură și s-a lăsat pe spate, măsurându-mă sardonic cu singurul său ochi albastru.

– N-ar trebui să iei băiatul peste picior, mi-a spus el ca și cum am fi vorbit despre vreme. Dacă așa ceva ajunge la urechile lui Colum sau ale lui taică-su, Jamie s-ar putea alege cu ceva mai mult decât un ochi vânăt.

– Cum ar fi cu o soție? am spus, privindu-l drept în ochi.

Alec a înclinat ușor din cap.

– S-ar putea. Dar fata nu-i ce-i trebuie lui.

– Nu?

Eram nițel surprinsă, după ce îi auzisem fără să vreau remarcile din padoc.

– Nu, el are nevoie de o femeie, nu de o fată. Și Laoghaire o să rămână fată și când o să aibă cincizeci de ani.

Buzele bătrâne și acrite s-au strâmbat într-un soi de zâmbet.

– Poate crezi că eu am trăit în grajd toată viața, dar am avut o nevastă care era femeie și știu foarte bine diferența.

Ochiul albastru m-a fulgerat în timp ce se ridica de pe scaun.

– La fel de bine știi și matale, domniță.

Am întins brațul, vrând să-l opresc.

– De unde știi…, am început.

Alec cel Bătrân a râs batjocoritor.

– Oi fi având eu numai un ochi, dar nu-s orb.

S-a îndepărtat greoi, pufnind. Am găsit scările și am urcat în camera mea, gândindu-mă care o fi fost tâlcul, dacă era vreunul, ultimelor cuvinte ale bătrânului îngrijitor de cai.

9

Adunarea

Viața mea părea să capete o anumită structură, deși încă nu avea o rutină bine stabilită. Mă deșteptam în zori, odată cu restul locuitorilor castelului, și luam micul dejun în Sala Mare, iar pe urmă, dacă doamna Fitz nu avea pacienți pentru mine, plecam la muncă în grădinile vaste ale castelului. Și alte femei munceau acolo în mod regulat, cu ajutorul unui grup de băieți de diferite vârste, care veneau și plecau, cărând gunoiul, uneltele și roabele cu bălegar. Eu de obicei munceam întreaga zi acolo, uneori ducându-mă la bucătării pentru a ajuta la prepararea unei noi recolte proaspăt culese, pentru mâncare sau conserve, dacă nu se ivea vreo urgență care să mă trimită în Vizuină, așa cum îi spuneam acum camerei ororilor lăsate în urmă de răposatul Beaton.

Din când în când, dădeam curs invitației lui Alec și vizitam grajdurile sau padocul, bucurându-mă de vederea cailor care își lepădau părul zburlit de pe iarnă, crescând puternici și cu părul lucios de la iarba de primăvară.

În unele seri mă duceam la culcare imediat după cină, epuizată de munca de peste zi. În alte dăți, când puteam ține ochii deschiși, participam la serbările din Sala Mare pentru a asculta poveștile, cântecele și muzica de harpă sau de cimpoi care înveseleau seara. Îl ascultam pe Gwyllyn, bardul galez, ore întregi, vrăjită de vocea lui, în ciuda faptului că de cele mai multe ori nu înțelegeam niciun cuvânt.

Pe măsură ce locuitorii castelului au început să se obișnuiască cu prezența mea și eu cu a lor, câteva dintre femei au început să dea semne timide de prietenie, să mă includă în conversațiile lor. Erau în mod fățiș foarte curioase în ceea ce mă privește, însă eu răspundeam tuturor tentativelor de a mă trage de limbă cu variațiuni ale poveștii pe care i-o spusesem lui Colum și, după o vreme, au înțeles că asta era tot ce puteau scoate de la mine. Însă, după ce au aflat că mă

pricepeam puțin la medicină și vindecare, interesul a crescut și mai mult și au început să mă întrebe despre leacuri pentru copiii, bărbații și animalele lor, în unele cazuri făcând o prea mică deosebire ca importanță între ultimele două.

Pe lângă întrebările și bârfele obișnuite, se vorbea destul de mult despre Adunarea ce urma să aibă loc, despre care îl auzisem și pe Alec cel Bătrân discutând la padoc. Am ajuns la concluzia că era un eveniment de o oarecare importanță și de aceasta m-am convins tot mai mult văzând ce pregătiri se făceau. Un șuvoi constant de alimente curgea spre bucătăriile vaste și mai bine de douăzeci de carcase jupuite fuseseră atârnate în adăpostul pentru tăierea animalelor, în spatele unei perdele de fum aromat care ținea muștele la distanță. Butoaie mari pline cu bere erau aduse cu căruțele și pe urmă transportate cu roabele până în beciurile castelului, saci de făină fină erau aduși de la moara din sat pentru copt și coșuri cu cireșe și piersici erau culese zilnic din livezile de dincolo de zidul castelului.

Am fost invitată să particip la una din aceste expediții de cules fructe împreună cu câteva tinere din castel și am acceptat cu bucurie, încântată să ies de sub umbra asupritoare a zidurilor de piatră.

În livadă era frumos și m-am bucurat nespus să rătăcesc prin ceața răcoroasă a dimineții tipic scoțiene, plimbându-mi degetele printre frunzele umede ale pomilor, căutând cireșele învăpăiate și caisele rotunde și catifelate, strângându-le ușor pentru a simți dacă sunt coapte. Le culegeam doar pe cele mai bune, așezându-le în coșuri în grămezi mari și suculente, mâncând cât de multe puteam și aducând în castel restul pentru a le pune în tarte și plăcinte. Rafturile imense ale cămării erau acum aproape pline cu foietaje, siropuri, jamboane și tot felul de delicatese.

– Câți oameni vin în mod obișnuit la Adunare? am întrebat-o pe Magdalen, una dintre fetele cu care mă împrietenisem.

Ea și-a încrețit nasul pistruiat și cârn, gânditoare.

– Nu știu prea bine. Ultima Adunare la Leoch a fost acum mai bine de douăzeci de ani și atunci, hmmm, poate au venit două sute de oameni… când a murit bătrânul Jacob și Colum a fost ales căpetenie. Anul ăsta ar putea fi mai mulți; a fost un an bun pentru recolte și oamenii au pus un ban deoparte, așa că mulți dintre ei or să vină cu nevestele și cu copiii.

Musafirii deja începeau să sosească la castel, deși auzisem că părțile

oficiale ale Adunării, jurământul, vânătoarea și jocurile aveau să debuteze peste câteva zile. Cei mai de vază nobili și arendași ai lui Colum erau găzduiți între zidurile castelului în timp ce argații și soldații mai săraci își așezaseră tabăra pe un câmp lăsat nelucrat în josul pârâului care alimenta lacul castelului. Căldărari, țigani nomazi și vânzători ambulanți improvizaseră un soi de bâlci în apropierea podului. Locuitorii castelului și ai satului din apropiere începuseră a veni la bâlci la lăsarea serii, când muncile zilei se încheiau, pentru a cumpăra unelte și alte mărunțișuri sau pentru a privi jonglerii și a se pune la curent cu ultimele bârfe.

Eu urmăream îndeaproape cine venea și cine pleca și îmi făcusem un obicei de a mă duce la grajduri și la padoc. Acum erau o mulțime de cai, cei ai musafirilor fiind îngrijiți în grajdurile castelului. În confuzia și aglomerația din timpul Adunării, mă gândeam, nu era greu să mă fac nevăzută.

În timpul unei expediții de cules fructe la livadă am întâlnit-o pentru prima dată pe Geillis Duncan. După ce descoperisem pălăria-șarpelui sub rădăcinile unui arin, căutam să găsesc altele. Pălăriile roșietice creșteau în mănunchiuri micuțe, de doar patru sau cinci ciuperci, însă erau câteva mănunchiuri împrăștiate prin iarba înaltă din această zonă a livezii. Glasurile femeilor care culegeau fructe se stingeau pe măsură ce mă îndreptam spre marginea livezii, oprindu-mă și aplecându-mă pentru a culege tulpinile plăpânde.

– Soiul ăsta e otrăvitor, a spus o voce din spatele meu.

M-am ridicat de lângă mănunchiul de ciuperci peste care eram aplecată, lovindu-mă tare cu capul de o creangă a pinului sub care creșteau.

În timp ce vederea mi se limpezea, am realizat că hohotele de râs veneau de la o tânără înaltă, poate cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, cu părul blond și tenul ca laptele, cu cei mai frumoși ochi verzi pe care îi văzusem vreodată.

– Iartă-mă, te rog, că râd de dumneata, a spus ea, cu gropițe în obraji în timp ce pășea în adâncitura unde mă aflam, însă nu m-am putut abține.

– Îmi imaginez că arătam destul de caraghios, am spus, nițel nepoliticos, frecându-mi cucuiul din creștet. Și îți mulțumesc pentru sfat, dar știu că ciupercile astea sunt otrăvitoare.

– Ah, știai? În cazul ăsta, cui vrei să-i faci felul cu ele? Soțului dumitale, poate? Să-mi spui, rogu-te, dacă au efect, ca să încerc și eu pe bărbatul meu.

Zâmbetul ei era molipsitor și m-am pomenit zâmbindu-i și eu.

I-am explicat că, deși pălăriile ciupercilor erau otrăvitoare, puteai pregăti o pudră din ciupercile uscate care era foarte eficace în oprirea sângerărilor, dacă era aplicată direct pe rană. Sau așa spunea doamna Fitz; eram mai degrabă înclinată să îi dau ei crezare decât *Îndrumarului vindecătorului* pe care mi-l lăsase moștenire Davie Beaton.

– Ah, i-auzi! a spus ea, încă zâmbind. Dar știai că acestea…, a spus ea aplecându-se și culegând o mână de flori micuțe violet cu frunzele în formă de inimă... *pornesc* sângerarea?

– Nu, am răspuns, surprinsă. De ce ar vrea cineva să sângereze?

Ea m-a privit cu o expresie de calm exasperat.

– Ca să scapi de un copil pe care nu ți-l dorești. Îți dă drumul la sângerare, dar numai dacă le folosești devreme. Dacă e prea târziu, te pot ucide și pe tine, și pe copil.

– Pari să te pricepi la asta, am remarcat, încă iritată că părusem stupidă.

– Puțin. Fetele din sat mai vin la mine din când în când pentru astfel de leacuri și câteodată și femei măritate. Spun despre mine că sunt vrăjitoare, a zis lărgindu-și ochii strălucitori, prefăcându-se uimită, apoi a zâmbit. Dar soțul meu e procuratorul fiscal al comitatului, așadar nu o spun cu voce tare. Acum, flăcăul pe care l-ai adus cu dumneata, a continuat ea dând din cap, pentru el s-au băut câteva filtre de dragoste. E al dumitale?

– Al meu? Cine? Adică, ă-ă... Jamie? am întrebat, luată prin surprindere.

Tânăra femeie mă privea amuzată. S-a așezat pe o buturugă, învârtind absentă o șuviță de păr blond în jurul arătătorului.

– Ah, da. Sunt câteva care s-ar așeza la casa lor pentru un bărbat cu ochii și părul lui, indiferent de prețul care s-a pus pe capul lui sau dacă are sau nu bani. Tații lor sunt de altă părere, desigur. Acum, eu, a continuat ea privind în depărtare, eu sunt genul practic. M-am măritat cu un bărbat cu o casă frumoasă, cu ceva bani puși deoparte și

cu o poziție bună. Cât despre păr, nu are deloc, iar despre ochi, nu i-am observat niciodată, dar nu mă bate prea mult la cap.

Mi-a arătat coșul ei: înăuntru se aflau patru rădăcini bulboase.

– Rădăcină de nalbă, mi-a explicat ea. Soțul meu are din când în când probleme cu stomacul. Trage niște vânturi ca un taur.

M-am gândit că era bine să opresc conversația noastră înainte ca subiectul să scape de sub control.

– Dar nu m-am prezentat, am spus întinzând o mână pentru a o ajuta să se ridice de pe buturugă. Numele meu este Claire. Claire Beauchamp.

Mâna care a strâns-o pe a mea era delicată, cu degete albe, lungi și subțiri, deși am băgat de seamă că vârfurile erau pătate, probabil de la seva ierburilor și fructelor care se aflau în coș alături de rădăcinile de nalbă.

– Știu cine ești, a răspuns ea. Satul vuiește de zvonuri de când ai ajuns la castel. Numele meu este Geilie, Geillis Duncan.

A aruncat o privire în coșul meu.

– Dacă vrei să culegi *balgan-buachrach*, pot să îți arăt unde cresc cele mai bune.

M-am arătat de acord și ne-am plimbat o vreme prin vâlcelele din apropierea livezii, căutând pe sub buturugile putrezite și prin jurul malurilor lacurilor scânteietoare de munte, unde ciupercile otrăvitoare creșteau din belșug. Geilie era o adevărată enciclopedie a plantelor locale și a întrebuințărilor lor medicinale, deși despre unele din cele din urmă aveam îndoieli, asta ca să mă exprim delicat. De exemplu, consideram destul de improbabil ca sorbestreaua să facă să crească negi pe nasul unui dușman și mă îndoiam că creț ișorul de pădure putea transforma broaștele râioase în porumbei. Mi-a dat toate aceste explicații cu o privire șireată care mi-a dat de bănuit că îmi testa cunoștințele sau voia să vadă dacă eram sau nu vrăjitoare.

În ciuda câtorva tachinări, am găsit compania ei plăcută, cu o inteligență ageră și o filozofie de viață veselă, deși ușor cinică. Părea să știe totul despre toată lumea din sat, din împrejurimi și din castel. Explorarea noastră a fost întreruptă de momente de odihnă în timpul cărora m-a delectat cu povești despre problemele stomacale ale soțului ei și cu bârfe ușor malițioase, însă amuzante.

– Se spune că Hamish nu ar fi fiul tatălui său, a spus ea la un moment dat, referindu-se la unicul copil al lui Colum, băiețelul cu părul roșcat de vreo opt ani pe care îl văzusem la cina din sală.

Nu am fost foarte surprinsă să aud această bârfă, după ce îmi formasem propriile mele convingeri în privința asta. Am fost doar mirată că exista doar un singur copil cu origini chestionabile, presupunând că Letitia fusese fie norocoasă, fie suficient de inteligentă încât să apeleze din timp la cineva precum Geilie. Fără să mă gândesc prea mult, i-am spus asta însoțitoarei mele.

Și-a aruncat pe spate părul lung și blond și a râs.

– Nu, nu a apelat la mine. Frumoasa Letitia nu are nevoie de ajutor din partea nimănui în asemenea chestiuni, crede-mă. Dacă oamenii caută o vrăjitoare prin aceste locuri, ar face mai bine să caute la castel decât în sat.

Vrând să schimb cât mai repede subiectul spre ceva mai puțin delicat, am rostit primul lucru care mi-a venit în minte.

– Dacă Hamish nu e feciorul lui Colum, al cui se crede a fi? am întrebat, cățărându-mă pe o movilă de bolovani.

– Păi, al flăcăului, desigur.

Și-a întors fața spre mine, cu buzele zâmbind ironic și ochii verzi strălucind viclean.

– Al tânărului Jamie.

Întorcându-mă singură în livadă, m-am întâlnit cu Magdalen, cu părul despletit ieșindu-i de sub bonetă și ochii măriți de îngrijorare.

– Ah, aici erai, a spus ea cu un oftat de ușurare. Ne întorceam în castel când te-am pierdut.

– Foarte amabil din partea dumitale să te întorci pentru mine, am spus, ridicând coșul cu cireșe pe care îl lăsasem în iarbă. Dar știu drumul înapoi.

Ea a dat din cap.

– Ar trebui să ai grijă, draga mea, când umbli singură prin pădure, cu căldărari și țăranii care vin la Adunare. Colum a dat poruncă...

S-a oprit deodată, ducându-și mâna la gură.

– A dat poruncă să fiu supravegheată? am sugerat, cu voce blândă.

Ea a încuviințat din cap, fără convingere, de teamă, desigur, să nu mă ofenseze. Am ridicat din umeri și am încercat să zâmbesc, pentru a-i alunga temerile.

– Păi, e normal, mă gândesc, am spus. La urma urmelor, nu știe cine sunt și cum am ajuns aici. Are doar cuvântul meu în care să se încreadă.

Curiozitatea mi-a învins precauția:

– Cine crede Colum că sunt, am întrebat, însă fata doar a scuturat din cap.

– Ești englezoaică, a fost tot ce a spus.

A doua zi nu m-am dus în livadă. Nu pentru că mi s-a poruncit să rămân în castel, ci pentru că ocupanții castelului au fost afectați de o toxiinfecție alimentară care mi-a solicitat serviciile de vindecător. După ce am făcut tot ce am putut pentru bolnavi, am încercat să descopăr sursa acestei neplăceri. Care s-a dovedit a fi o carcasă de vită stricată, din abator. A doua zi, eram în adăpostul de sacrificat animale, mustruluindu-l pe starostele afumătorilor pentru lipsa de grijă în privința conservării cărnii, când ușa s-a deschis deodată în spatele meu, aruncând asupra mea un val de fum înecăcios.

M-am întors, cu ochii în lacrimi, pentru a vedea silueta amenințătoare al lui Dougal MacKenzie prin fumul de lemn de stejar.

– Acum supraveghezi și măcelăritul, pe lângă doftoriceală, eh, doamnă? a întrebat el batjocoritor. În curând o să ai întregul castel la degetul mic și jupâneasa Fitz o să-și caute de lucru în altă parte.

– Nu-mi doresc să am de a face cu castelul vostru mizerabil, i-am răspuns tăios, ștergându-mi ochii înlăcrimați, care au lăsat dâre negre de fum pe batistă. Nu vreau decât să plec de aici, cât mai curând posibil.

El și-a înclinat capul curtenitor, încă rânjind.

– În cazul ăsta, aș putea să-ți îndeplinesc dorința, a răspuns el. Cel puțin pentru o vreme.

Am lăsat batista jos și l-am fixat cu privirea.

– Ce vrei să spui?

A tușit și a făcut semn cu mâna spre fum, care acum se îndrepta în direcția lui. M-a tras afară din adăpost și m-a întors în direcția grajdurilor.

– Îi spuneai ieri lui Colum că ai nevoie de creț‌işor de pădure și de alte ierburi vrăjitorești?

– Da, să fac niște leacuri pentru cei care au fost otrăviți cu mâncare. Și ce e cu asta? am întrebat, încă bănuitoare.

El a ridicat din umeri, binedispus.

– Doar că mă duc în sat la fierar să potcovesc trei cai. Nevasta perceptorului se ocupă de leacuri și plante și are provizii la îndemână. Fără îndoială că are ierburile alea de care ai nevoie, că nu-s foarte greu de găsit. Și dacă binevoiești, doamnă, ești bine venită să călărești unul din cai, să mă însoțești până în sat.

– Soția perceptoruluil? Doamna Duncan?

M-am simțit deodată mai veselă. Gândul că voi scăpa din castel, chiar și pentru scurtă vreme, era irezistibil. Mi-am șters în grabă obrajii și mi-am vârât batista murdară în cingătoare.

– Să mergem.

Am savurat scurta călătorie călare la vale până în satul Cranesmuir, deși ziua era întunecată și norii acopereau cerul. Dougal era într-o dispoziție de zile mari, sporovăind și glumind vesel pe toată durata drumului.

Mai întâi ne-am oprit la fierar, unde Dougal a lăsat cei trei cai, apoi m-a luat pe șa în spatele lui până pe strada principală unde se afla casa familiei Duncan. Un conac impozant cu bârne din lemn, cu patru etaje, primele două fiind decorate cu ferestre elegante, cu ochiuri de geam în formă de romb, pictate în tonuri pastelate de purpuriu și verde.

Geilie ne-a întâmpinat veselă, încântată de companie într-o asemenea zi mohorâtă.

– Splendid! a exclamat ea. Abia așteptam să am o scuză să răscolesc cămara să aranjez anumite lucruri. Anne!

O servitoare scundă, între două vârste și cu un chip precum merele iarna, a apărut pe o ușă pe care nu o observasem, fiind ascunsă în curbura șemineului.

– Du-o pe doamna Claire în cămară, i-a poruncit Geilie, și pe urmă dă fuga și adu-ne o găleată cu apă de izor. De la izvor, te rog, nu de la fântâna din piață! S-a întors spre Dougal. Am pus deoparte tonicul pe care i l-am promis fratelui dumitale. Vrei să vii o clipă cu mine în bucătărie?

Am urcat în urma fundului rotund ca un dovleac al servitoarei un șir de trepte din lemn, ajungând într-un pod surprinzător de lung și de răcoros. Spre deosebire de restul casei, această încăpere avea ferestre cu ramă din lemn, închise acum pentru a ține la distanță umezeala, dar prin care intra mult mai multă lumină decât prin cele mohorâte și moderne ale salonului de la parter.

Era clar că Geilie își cunoștea meseria de vânzătoare de plante medicinale. Camera era echipată cu rame lungi pentru uscat plante, acoperite cu pânză, cârlige pentru uscat plantele deasupra șemineului și rafturi fără uși de-a lungul pereților, cu lemnul perforat pentru a permite aerului să circule. Aerul era impregnat de aroma delicioasă și piperată a busuiocului, rozmarinului și lavandei uscate. O tejghea lungă, surprinzător de modernă, se întindea de-a lungul unui perete. Acolo se aflau o varietate impresionantă de mojare, pistiluri, boluri pentru mixat și linguri, toate imaculate.

Geilie a apărut după un interval destul de lung de timp, îmbujorată de la urcatul scărilor, însă zâmbitoare, anticipând lunga după-amiază care ne aștepta, plină de ierburi tămăduitoare și bârfe.

A început să plouă ușor, stropii lovindu-se de ferestrele lungi, însă focul micuț care ardea în căminul cămării asigura o atmosferă confortabilă. Îmi plăcea foarte mult compania lui Geilie: avea o limbă ascuțită, un punct de vedere cinic, într-un contrast revigorant cu femeile blânde și timide ale clanului din castel și era evident că primise o educație aleasă pentru o femeie dintr-un sat neînsemnat.

De asemenea, cunoștea orice scandal izbucnit atât în sat, cât și la castel în ultimii zece ani și mi-a povestit o sumedenie de istorii amuzante. În mod straniu, mi-a pus foarte puține întrebări despre mine însămi. M-am gândt că poate nu era obiceiul ei; putea să afle tot

ce dorea întrebându-i pe alții.

O vreme, remarcasem zgomotele venind de afară, însă le pusesem pe seama sătenilor care se întorceau de la slujba de duminică; biserica se afla la capătul străzii de lângă fântână, iar Strada Mare se întindea de la biserică la piață, deschizându-se de acolo într-un evantai de alei și străduțe înguste.

De fapt, mă amuzasem pe drumul spre fierar imaginându-mi o privelițte aeriană a satului ca o reprezentare a unui schelet de antebrațt și palmă; Strada Mare era osul radius, de-a lungul căruia se înșirau prăvăliile și birourile și locuințele celor mai înstăriți. St Margaret Lane era cubitusul, o stradă mai îngustă ce mergea paralel cu Strada Mare, unde se aflau, cu chirie, fierăria, tăbăcăria și artizanii și meșteșugarii mai puțin importanți. Piața din centrul satului (care, asemenea tuturor piețelor de sate pe care le văzusem, nu era pătrată, ci mai degrabă dreptunghiulară) forma carpul și metacarpul mâinii, vreme în care cele câteva alei cu case țărănești formau articulațiile falangiale ale degetelor.

Casa familiei Duncan se înălța falnică în piața satului, așa cum se cuvenea reședinței procuratorului fiscal. Aceasta era o chestiune deopotrivă de convenință, dar și de statut social; piața putea fi utilizată pentru acele probleme juridice care, datorită interesului public sau din necesitate legală, depășeau limitele înguste ale biroului lui Arthur Duncan. Și era, după cum mi-a explicat Dougal, aproape de stâlpul infamiei, o construcție grosolană din lemn care se înălța pe un piedestal mic din piatră din centrul pieței, alături de un par din lemn folosit – cu economie – drept stâlp de biciuit, arminden, pavilion pentru drapel și pripon pentru cai, în funcție de necesitate.

Zgomotul de afară era acum mult mai puternic și totodată mai dezordonat decât părea potrivit pentru niște oameni care se întorceau cuminți de la biserică la casele lor. Geilie a pus enervată deoparte borcanele și a deschis repede fereastra pentru a vedea ce cauzase acest vacarm.

Venind lângă ea, am văzut o mulțime de oameni îmbrăcați în ținută de mers la biserică, cu rochii, robe, mantouri și bonete, conduși de figura bondoacă a părintelui Bain, preotul care slujea atât în sat, cât și la castel. Prelatul ținea lângă el un băiat, care trebuie să fi avut în jur de doisprezece ani, ai cărui pantaloni zdrențăroși și cămașă murdară arătau că era ucenic la tăbăcărie. Preotul îl ținea de ceafă, strânsoare oarecum dificil de menținut din cauza faptului că băiatul era nițel mai înalt decât amenințătorul părinte. Gloata venea la mică distanță în

urma celor doi, făcând comentarii dezaprobatoare precum un nor de tunete în urma unui fulger.

În timp ce priveam de la fereastra de sus, părintele Bain și băiatul au dispărut sub noi, în casă. Mulțimea a rămas afară, murmurând și înghiontindu-se. Câteva suflete mai îndrăznețe s-au prins de ramele ferestrelor și s-au săltat, încercând să arunce o privire înăuntru.

Geilie a închis fereastra trântind-o, curmând murmurul anticipativ de dedesubt.

– Probabil a furat ceva, a spus ea laconic, întorcându-se la masa cu ierburi. Băieții de la tăbăcărie fac asta destul de des.

– Ce se va întâmpla cu el? am întrebat, curioasă.

Ea a ridicat din umeri, sfărâmând rozmarin uscat între degete și punându-l înapoi în mojar.

– Depinde dacă Arthur a avut arsuri la stomac în dimineața asta, presupun. Dacă i-a priit micul dejun, băiatul ar putea scăpa doar cu câteva lovituri de bici. Dar dacă este constipat sau umflat, a spus ea strâmbându-se dezgustată, probabil că băiatul își va pierde o ureche sau o mână.

Eram îngrozită, însă nu îndrăzneam să intervin direct în această chestiune. Eram o străină și, mai rău, o englezoaică, și în timp ce mă gândeam că aș putea fi tratată cu un oarecare respect drept o musafiră la castel, îi văzusem pe mulți dintre săteni făcându-și pe furiș semnul crucii când treceam pe lângă ei. Intervenția mea putea să înrăutățească situația băiatului.

– Nu poți face nimic? am întrebat-o pe Geilie. Adică, să vorbești cu soțul tău, să îi ceri să fie, ă-ă, indulgent?

Geilie și-a ridicat surprinsă privirea de la munca ei. În mod evident, gândul de a interveni în treburile soțului ei nu îi trecuse niciodată prin minte.

– De ce ți-ar păsa dumitale de ce se întâmplă cu el? a întrebat ea, fără urmă de răutate, ci doar din curiozitate.

– Cum să nu îmi pese? am răspuns. E doar un copil; orice ar fi făcut, nu merită să fie mutilat pe viață!

Geilie a ridicat sprâncenele blonde; argumentul meu nu o convinsese

deloc. Cu toate acestea, a ridicat din umeri, întinzându-mi mojarul și pistilul.

– Ce nu fac eu pentru prieteni, a spus ea, dându-și ochii peste cap.

A scrutat rafturile cu privirea și a ales o sticluță cu ceva verzui în ea, pe care scria EXTRACT DE MENTĂ.

– Mă duc să îi dau medicamentul lui Arthur și, în timpul ăsta, o să văd ce se poate face pentru băiat. Dar e posibil să fie prea târziu, m-a avertizat ea. Și dacă și-a băgat nasul preotul acela bubos, o să ceară cea mai aspră pedeapsă pe care o poate căpăta. Însă eu voi încerca. Dumneata continuă să pisezi rozmarinul; durează o veșnicie până se face pulbere.

După plecarea ei m-am pus pe treabă, luând mojarul și pisând rozmarinul cu gândurile în altă parte, fără a fi atentă la ce făceam. Ferestrele închise mă fereau deopotrivă de răpăitul ploii și de strigătele mulțimii de afară; cele două sunete se împleteau într-un murmur difuz, repezit și amenințător. Ca elevă, citisem Dickens. Și de asemenea, ceilalți autori dinaintea lui, care descriseseră justiția fără milă a acestor vremuri, aplicată fără discernământ tuturor răufăcătorilor, fără a se ține seama de vârstă sau de circumstanțe. Dar a citi, de la distanța confortabilă de un secol sau două, despre copii spânzurați sau mutilați era cu totul altceva decât a fi martor la așa ceva, pisând liniștită ierburi medicinale la câțiva metri deasupra.

Aș avea oare curajul de a interveni direct, dacă sentința avea să fie în defavoarea băiatului? M-am îndreptat spre fereastră, luând și mojarul cu mine, și am aruncat o privire afară. Mulțimea se îngroșase, deoarece negustorii și gospodinele, atrași de adunare, veneau pe Strada Mare pentru a vedea despre ce este vorba. Nou-veniții se aproapiau, în vreme ce aceia care asistaseră la incident de la început le relatau detaliile, apoi se amestecau cu restul mulțimii și mai multe chipuri se întorceau expectativ spre ușa casei.

Privind în jos la oamenii care așteptau răbdători în ploaia măruntă verdictul, am avut deodată o revelație. La fel ca mulți alții, auzisem, oripilată, despre poveștile care circulau despre Germania postbelică, povești despre deportări și asasinate în masă, ori despre lagăre de concentrare și incinerări. Și, la fel cum făcuseră mulți alții, și aveau să o facă în anii ce vor urma, m-am întrebat cum de au putut permite oamenii să se petreacă asemenea grozăvii? Trebuie să fi știut, trebuie să fi văzut camioanele, venind și plecând, gardurile din sârmă ghimpată și fumul. Cum au putut sta cu mâinile în sân, fără să facă

nimic? Ei bine, acum înțelegeam.

În acest caz, miza nici măcar nu era viața sau moartea. Și, aflată sub protecția lui Colum, era puțin probabil că cineva mi-ar putea face vreun rău. Însă palmele au început să-mi transpire în jurul bolului de porțelan în timp ce mă imaginam pășind afară, singură și lipsită de putere, pentru a înfrunta o mulțime de cetățeni bine făcuți și cu principii morale bine inoculate, avizi de emoția justiției și a sângelui care să le mai alunge plictiseala vieții de zi cu zi.

Oamenii sunt sociabili din necesitate. Din vremurile primilor locuitori ai peșterilor, oamenii – lipsiți de păr, fără putere, fără ajutor, a căror singură armă era viclenia – au supraviețuit strângându-se în cete; știind, precum descoperiseră și multe alte creaturi comestibile, că scăparea lor constă în număr. Și această cunoaștere, transmisă genetic, stă în spatele regulii gloatei. Căci numai a ieși în afara grupului, și nu a i te împotrivi, duce de mii și mii de ani la moartea celui care îndrăznește să o facă. A sta împotriva mulțimii cere ceva mai mult decât curajul obișnuit; ceva care merge dincolo de instinctul uman. Și mă temeam că eu nu aveam acel ceva și faptul că mă temeam mă făcea să îmi fie rușine.

A trecut parcă o veșnicie până când ușa s-a deschis și Geilie a pășit înăuntru, cu aerul ei nepăsător și cu un bețișor de cărbune în mână.

– Trebuie să-l filtrăm după ce fierbe, a zis ea, ca și cum ar fi continuat conversația pe care o purtasem înainte. Cred că o să-l trecem prin cărbune în muselină; e cel mai bine.

– Geilie, am spus nerăbdătoare. Nu mă mai fierbe. Ce s-a întâmplat cu băiatul tăbăcarului?

– Ah, da.

A ridicat un umăr cu indiferență, însă un zâmbet viclean i-a îmbobocit în colțul buzelor. Apoi a lăsat să îi cadă masca și a râs.

– Trebuia să mă fi văzut, a spus ea, chicotind. Am fost strălucită și nu exagerez. Toată plină de grijă de soție și bunătate feminină și cu o picătură de milă maternă. „Ah, Arthur“, a dramatizat ea, „dacă uniunea noastră ar fi fost binecuvântată“ – nu că ar avea vreo șansă, dacă mă întreabă cineva, a spus ea, abandonând pentru o clipă masca plină de bunătate, întorcându-și capul spre rafturile cu ierburi, „gândește-te cum te-ai simți tu, dragul meu, dacă fiul nostru ar fi fost înhățat astfel? Fără îndoială că doar foamea l-a determinat să fure. Oh, Arthur, nu poți găsi în inima ta un dram de milă, tu, care ești

sufletul dreptății?“

S-a lăsat să cadă pe un taburet, râzând și bătând cu pumnul în picior.

– Ce păcat că aici nu ai unde să joci teatru!

Sunetul mulțimii de afară se schimbase și m-am apropiat de fereastră pentru a vedea ce se petrece, ignorând încântarea lui Geilie față de propriul ei talent actoricesc.

Gloata s-a dat la o parte și băiatul tăbăcarului a pășit înainte, mergând încet între preot și judecător. Arthur Duncan mergea afectat dând pe-afară de mărinimie, înclinându-se și dând din cap spre cei mai de vază membri ai adunării. Părintele Bain, pe de altă parte, semăna izbitor de mult cu un cartof morocănos, cu chipul smead umflat de mânie.

Mica procesiune s-a îndreptat spre centrul pieței, unde vătaful satului, un anume John MacRae, a ieșit din mulțime pentru a-i întâmpina. Acest personaj era învești mântat, cu o eleganță sobră pe măsura atribuțiilor sale, în pantaloni și veston din stofă închisă la culoare și o pălărie din catifea cenușie (scoasă pentru moment și adăpostită grijuliu de ploaie sub poala vestonului). Nu era, așa cum am presupus inițial, temnicerul satului, deși la nevoie îndeplinea și această funcție. Îndatoririle lui erau în principal cele ale unui polițist, vameș și, când situația o impunea, călău; titlul venea de la lingura de lemn [10] care îi atârna la cingătoare, cu care era îndreptățit să ia un procent din fiecare sac de grâne vândut la târgul de marți; era remunerația pentru slujba sa.

Toate astea îmi fuseseră povestite de el însuși cu doar câteva zile în urmă, când venise la castel pentru a vedea dacă nu-l puteam vindeca de panarițiul de la degetul mare care nu voia să treacă de la sine. I-l spărsesem cu un ac dezinfectat și i-l unsesem cu o alifie din muguri de plop. Atunci, Mac Rae era un bărbat timid, cu o voce blândă și cu un zâmbet plăcut.

Acum, nu mai purta nici urmă de zâmbet; chipul lui MacRae era neclintit, așa cum cerea situația. Rezonabil, m-am gândit; nimeni nu dorește să vadă un călău zâmbind cu gura până la urechi.

Răufăcătorul a fost pus să stea în picioare pe soclul din centrul pieței. Băiatul era palid și înspăimântat, însă nu a făcut nicio mișcare atunci când Arthur Duncan, perceptorul parohiei din Cranesmuir, și-a umflat pieptul rotofei pentru a conferi solemnitate momentului și s-a pregătit să pronunțe sentința.

– Când am ajuns eu, nătăflețul deja își recunoscuse vina, a spus o voce lângă urechea mea.

Geilie a aruncat o privire curioasă peste umărul meu.

– Nu am putut să îl scap cu totul. L-am ajutat cât am putut, totuși; doar un ceas la stâlp și o ureche bătută în cui.

– Bătută în cui! Bătută în ce?

– Păi, de stâlp, de ce altceva?

Mi-a aruncat o privire nedumerită, apoi s-a întors spre fereastră pentru a urmări execuția sentinței indulgente obținute prin intervenția ei milostivă.

Lumea era atât de îngrămădită în jurul stâlpului, încât micul tâlhar abia se vedea, însă oamenii s-au dat nițel în spate, lăsându-i spațiu de manevră vătafului pentru a bate în cui urechea băiatului. Copilul, palid și plăpând în fălcile stâlpului, stătea cu ochii strâns închiși, tremurând de frică. A scos un țipăt subțire și ascuțit când cuiul i-a intrat în ureche, audibil chiar și prin fereastra închisă, și m-am înfiorat ușor.

Ne-am întors la treburile noastre, la fel ca și cei mai mulți dintre spectatorii din piață, însă nu m-am putut împiedica să nu mă ridic din când în când pentru a arunca o privire afară. Câțiva trecători s-au oprit să facă glume răutăcioase despre victimă și să arunce în el cu bulgări de noroi. Din când în când, mai vedeai câte un sătean ceva mai sobru care, oprindu-se câteva momente din treburile zilnice, se ocupa de îndreptarea morală a delincventului cu ajutorul câtorva vorbe bine alese de mustrare și avertisment.

Mai era încă un ceas până la apusul târziu de primăvară și beam ceai în salonul de la parter, când o bubuitură în ușă a anunțat sosirea unui musafir. Ziua era atât de întunecată din cauza ploii, încât abia puteai zări unde era soarele pe cer. Cu toate acestea, casa familiei Duncan se mândrea cu un ceas, un mecanism magnific, cu panouri din lemn de nuc, penduluri din alamă și un heruvim cântând, iar acest instrument indica ora șase și jumătate.

Slujnica a deschis ușa salonului și a anunțat fără ceremonie:

– Aici.

Jamie MacTavish s-a aplecat din obișnuință când a trecut de cadrul

ușii, cu părul roșcat întunecat acum de la ploaie, de culoarea bronzului antic. Purta un veston vechi și ponosit ca să se apere de ploaie, sub braț având o pelerină grea din catifea verde pentru călărit.

A înclinat capul spre mine când m-am ridicat și i l-am prezentat lui Geilie.

– Doamnă Duncan, doamnă Beauchamp.

A fluturat o mână spre fereastră.

– Văd că ați avut ceva treabă în după-amiaza asta.

– Încă e acolo? am întrebat, privind afară.

Băiatul era doar o siluetă întunecată, văzut distorsionat prin ochiurile de geam vălurite ale salonului.

– Trebuie să fie ud până la piele.

– Este.

Jamie a desfăcut mantaua și mi-a întins-o.

– Colum s-a gândit că și dumneata vei fi la fel de murată. Eu aveam treabă în sat, așa că ți-a trimis mantaua. Te vei întoarce la castel cu mine.

– Foarte amabil din partea lui, am răspuns absent, cu gândul încă la băiatul tăbăcarului. Cât trebuie să stea acolo? am întrebat-o pe Geilie. Băiatul, la stâlp, am adăugat nerăbdătoare, văzându-i expresia nedumerită.

– Ah, băiatul, a răspuns ea, încruntându-se ușor din pricina abordării unui asemenea subiect de discuție lipsit de importanță. O oră, ți-am spus. Vătaful trebuia să îl fi eliberat până acum.

– L-a eliberat, a asigurat-o Jamie. L-am văzut când traversam maidanul. Doar că băiatul încă nu și-a făcut curaj să își smulgă urechea din cui.

Am rămas cu gura căscată.

– Vreți să spuneți că nu i se scoate cuiul din ureche? Va trebui să se smulgă pentru a se elibera?

– Ah, da, a răspuns Jamie cu o degajare veselă. E încă nițel speriat,

dar îmi închipui că va prinde curaj curând. Vremea e urâtă și se întunecă. Trebuie să plecăm și noi, dacă nu vrem să rămânem numai cu firimiturile de la cină.

A făcut o plecăciune spre Geilie și s-a întors spre ușă.

– Stai puțin, mi-a spus ea. Dacă tot ai drept tovarăș un flăcău atât de zdravăn, am o ladă cu măcriș de baltă uscat și alte nimicuri pe care i le-am promis doamnei FitzGribbon la castel. Poate că domnul MacTavish m-ar putea ajuta.

Jamie s-a învoit și ea a poruncit unui servitor să coboare lădița din camera ei de lucru, dându-ne în grijă și o cheie uriașă din fier. În timp ce servitorul era sus, Geilie și-a făcut de lucru pentru un moment în spatele unui birou de scris din colț. Până când lada, o cutie din lemn destul de masivă cu benzi din alamă, a fost adusă în cameră, ea terminase de scris biletul. L-a uscat în grabă, l-a împăturit și l-a sigilat cu o picătură de ceară din lumânare, apoi mi l-a îndesat în palmă.

– Gata, a spus ea. Asta e nota de plată pentru ierburi. Te rog, i-o poți da lui Dougal? El se ocupă de chestiunile financiare. Să nu o dai altcuiva, că nu mă mai plătește câteva săptămâni.

– Bineînțeles.

M-a îmbrățișat cu căldură și, zorindu-ne să nu înghețăm, ne-a condus până la ușă.

Am rămas adăpostită sub porticul casei în timp ce Jamie a legat cufărul de șaua calului. Începuse să plouă cu găleata și de pe streașină curgea o perdea franjurată de apă.

Am admirat spatele solid și brațele vânjoase ale lui Jamie când a ridicat lada grea, aparent fără prea mult efort. Apoi privirea mi-a alunecat spre soclul din centrul pieței, unde băiatul tăbăcarului, în ciuda încurajărilor din partea mulțimii care se adunase din nou, nu îndrăznea să se smulgă din cuiul care îi țintuia urechea. Deși acum nu mai era vorba despre o tânără frumoasă cu părul ca raza lunii, atitudinea lui Jamie de zilele trecute în sala de judecată a lui Colum m-a făcut să mă gândesc că poate nu era indiferent la chinurile prin care trecea băiatul.

– Ă-ă, domnule MacTavish? am început, șovăitor.

Nu am primit niciun răspuns. Chipul plăcut al tânărului nu și-a schimbat expresia; buzele pline au rămas relaxate, ochii albaștri

țintuiți pe cureaua pe care o strângea.

– Ah, Jamie? am încercat din nou, de data aceasta mai tare și îndată și-a ridicat privirea.

Vasăzică numele lui nu era MacTavish. M-am întrebat care era cel real.

– Dumneata ești, ă-ă… destul de puternic, nu-i așa?

Un zâmbet modest i-a înflorit pe buze și a încuviințat din cap, evident întrebându-se ce avea să urmeze.

– Destul de puternic pentru cele mai multe treburi, a răspuns.

Încurajată de răspunsul lui, m-am apropiat nonșalant, pentru a nu fi auzită de vreun cioflingar din piață.

– Și degetele dumitale sunt rezonabil de puternice? am întrebat.

Și-a flexat o mână și zâmbetul i s-a lățit.

– O, da. Ai ceva nuci și vrei să ți le sparg?

Și-a coborât privirea spre mine cu o sclipire perspicace și veselă.

Am aruncat iute o privire pe lângă el spre grupul de gură-cască din piață.

– Mai degrabă aș zice că am o castană de scos din foc.

Mi-am ridicat privirea, întâlnindu-i ochii albaștri întrebători.

– Poți s-o faci?

A rămas o clipă cu privirea la mine, zâmbind, apoi a ridicat din umeri.

– Da, dacă are coada destul de lungă încât s-o pot prinde. Dar poți să distragi atenția gloatei? O asemenea intervenție e pedepsită destul de aspru și eu nu sunt din partea locului.

Nu luasem în calcul posibilitatea ca rugămintea mea să îl pună în pericol și am șovăit, însă el părea hotărât să încerce, în ciuda riscurilor.

– Păi, dacă am merge amândoi acolo să aruncam o privire mai de aproape și eu aș leșina, crezi că…?

– Dumneata nefiind obișnuită cu sângele și cuiele?

A ridicat sardonic o sprânceană și a rânjit.

– Da, cred că ar merge. Și dacă faci cumva să cazi de pe platformă e și mai bine.

Sincer vorbind, aveam o oarecare teamă să privesc urechea țintuită, însă nu era o priveliște atât de înspăimântătoare pe cât mă temusem. Urechea era prinsă ferm prin partea de sus a lobului, aproape de margine, iar din coada pătrățoasă și fără cap a cuiului mai rămăseseră mai bine de cinci centimetri în afară. Nu cursese aproape deloc sânge și era clar, după fața băiatului, că, deși era speriat și obosit, nu avea dureri foarte mari. Am început să cred că Geilie avusese poate dreptate considerând o asemenea pedeapsă destul de indulgentă, ținând cont de starea generală a jurisprudenței scoțiene din acele vremuri, dar era o barbarie.

Jamie și-a făcut loc relaxat prin mulțimea de gură-cască. A dat din cap mustrător spre împricinat.

– Ce-ai făcut, măi, băiatule, a spus el pocnind din limbă. Te-ai jucat cu focul, ha?

A pus o mână mare și fermă pe marginea din lemn a stâlpului, prefăcându-se că se uită mai de aproape la ureche.

– Au, flăcăule, a continuat el batjocoritor, doar n-o să stai aici pe vremea asta. Smucești nițel capul și ai scăpat. Ia să te ajut, vrei?

A întins mâna, prefăcându-se că-l apucă pe băiat de păr ca să-l smulgă din strânsoare. Nefericitul a țipat înspăimântat.

Înțelegând că acum era rândul meu, m-am dat în spate, având grijă să o calc cu putere pe picioare pe femeia de lângă mine, care a țipat de durere când tocul cizmei mele i-a strivit metatarsienele.

– Vai, mă iertați, am oftat. Mă simt… atât de amețită! Vă rog…

M-am întors cu spatele la stâlp și am făcut doi-trei pași, împiedicându-mă teatral și agățându-mă de mânecile celor din apropiere. Marginea platformei era la doar cincisprezece centimetri. M-am apucat cu putere de o fată firavă pe care pusesem ochii dinainte și am căzut cu capul înainte peste margine, trăgând-o și pe ea.

Ne-am rostogolit pe iarba udă într-o încâlceală de fuste și țipete.

Dându-i drumul în cele din urmă la bluză, am adoptat o poziție artistică cu brațele și picioarele desfăcute, ploaia biciuindu-mi fața îndreptată spre cer.

La drept vorbind, eram ușor ametită din pricina impactului, căci tânăra căzuse peste mine, și mă chinuiam să îmi recapăt suflul, ascultând murmurul de voci îngrijorate strânse în jurul meu. Speculațiile, sugestiile și interjecțiile șocate plouau peste mine, mai grele decât picăturile de apă ce cădeau din cer, însă o pereche de brațe familiare m-au ridicat în picioare și o pereche de ochi albaștri, gravi și îngrijorați, mă priveau când i-am deschis pe ai mei. O sclipire slabă mi-a spus că misiunea fusese îndeplinită: l-am văzut pe băiatul tăbăcarului, cu o cârpă peste ureche, luând-o la picior în direcția casei lui, ignorat de mulțimea care își îndreptase atenția spre noua senzație.

Sătenii, care până nu de mult cereau sângele băiatului, erau bunătatea întruchipată față de mine. Am fost ridicată cu mare grijă și condusă înapoi spre casa familiei Duncan, unde mi s-au dat brandy, ceai, pături călduroase și atenție. Ni s-a îngăduit să plecăm în cele din urmă când Jamie a spus că trebuie să ne întoarcem și, fără prea multe menajamente, m-a luat pe sus de pe sofa și s-a îndreptat spre ușă, în ciuda protestelor gazdelor mele.

Ridicată încă o dată pe șa înaintea lui, calul meu fiind tras între timp de dârlogi, am încercat să îi mulțumesc pentru ajutor.

– Nicio problemă, domniță, a spus el, ignorând mulțumirile mele.

– Dar ai riscat, am răspuns eu, insistând. Nu mi-am dat seama că vei fi în pericol atunci când te-am rugat să mă ajuți.

– Ah, a rostit el, vag, apoi, după o clipă, a continuat cu o umbră de amuzament: Doar nu m-aș lăsa mai prejos de o plăpândă englezoaică, nu-i așa?

A mânat caii la galop în timp ce umbrele apusului se adunau deasupra drumului. Restul călătoriei l-am făcut mai mult în tăcere. Când am ajuns la castel, m-a lăsat la poartă, cu un salut ușor ironic.

– Noapte bună, doamnă englezoaică.

Însă am avut sentimentul că este prietenie mai profundă decât o bârfă sub meri.

10

Jurământul

O agitație teribilă a cuprins castelul în următoarele două zile, cu sosiri și plecări și pregătiri de toate felurile. Activitatea mea medicală a scăzut dramatic; victimele intoxicației alimentare se simțeau din nou bine și toată lumea părea a fi mult prea ocupată pentru a avea timp să se îmbolnăvească. Cu excepția unei erupții ușoare de așchii-în-degete printre băieții care cărau lemne de foc și alte asemenea epidemii de arsuri și opăriri printre slujnicele de la bucătărie, nu au mai avut loc alte accidente.

Eu însămi eram cuprinsă de frenezie. Aceasta era noaptea cea mare. Doamna Fitz îmi spusese că toți bărbații care luptau pentru clanul MacKenzie aveau să fie prezenți în Sala Mare în această seară, pentru a depune jurământul de credință față de Colum. Cu o ceremonie de o asemenea importanță având loc în castel, nimeni nu va observa ce se petrece la grajduri.

În timpul orelor în care ajutasem la bucătărie și în livezi, reușisem să șterpelesc suficientă mâncare cât să îmi ajungă pentru câteva zile, după cum consideram eu. Nu aveam o ploscă pentru apă, însă încropisem un substitut folosind unul dintre urcioarele de sticlă ceva mai groasă din cabinetul medical. Aveam cizme solide și o mantie călduroasă, mulțumită lui Colum. Voi avea și un cal decent; într-una din vizitele mele de după-amiază la grajduri, pusesem ochii pe unul pe care intenționam să îl iau. Nu aveam bani, însă pacienții mei îmi dăruiseră o mână de mărunțișuri, funde, diverse figurine cioplite sau mici bijuterii. La nevoie, m-aș putea folosi de ele pentru a le da la schimb pentru altceva de care voi avea nevoie.

Mă simțeam prost să abuzez de ospitalitatea lui Colum și de prietenia locuitorilor castelului părăsindu-i fără o vorbă sau un semn de rămas-bun, dar la urma urmelor, ce le puteam spune? Cântărisem în minte problema pentru o vreme, însă în cele din urmă luasem hotărârea să

plec pur și simplu. De altfel nici nu aveam hârtie de scris și nu doream să risc ducându-mă în biroul lui Colum pentru a căuta așa ceva. La un ceas după căderea serii, m-am apropiat cu băgare de seamă de grajduri, cu urechile ciulite la cel mai mic semn de prezență omenească, însă se părea că toată lumea era adunată în sală, pregătindu-se pentru ceremonie. Ușa era întepenită, însă a cedat după ce am împins-o ușor, balamalele din piele lăsând-o să se deschidă în tăcere spre grajd.

Aerul dinăuntru era cald și viu cu mișcările ușoare ale cailor care se odihneau. Era întuneric ca într-o pălărie de cioclu, după cum obișnuia să spună unchiul Lamb. Cele câteva ferestre erau doar pentru ventilație, fiind mici pentru a lăsa să pătrundă lumina stelelor. Cu palmele întinse în față, am pășit încet în încăperea principală a grajdului, picioarele fâșâindu-mi prin paie.

Am pipăit atent în față, căutând marginea unei boxe pentru a mă ghida. Palmele n-au întâlnit decât aer, însă gleznele s-au oprit într-o piedică solidă ce stătea lungită pe podea, astfel încât am plonjat cu capul înainte, cu un țipăt speriat care a răsunat prin grinzile vechii clădiri de piatră.

Piedica s-a rostogolit cu o înjurătură speriată și m-a apucat zdravăn de brațe. M-am trezit țintuită de-a lungul unui trup bărbătesc solid, respirația cuiva gâdilându-mi urechea.

– Cine ești? am întrebat fără aer, trăgându-mă îndărăt. Și ce cauți aici?

Auzindu-mi vocea, atacatorul meu nevăzut și-a slăbit strânsoarea.

– Aș putea să te întreb și eu același lucru, englezoaico, a spus vocea profundă și melodioasă a lui Jamie MacTavish, și am răsuflat ușurată. Paiele s-au mișcat și Jamie s-a ridicat în picioare.

– Deși aș putea încerca să ghicesc, a adăugat el sec. Cât de departe crezi că puteai ajunge, domniță, pe o noapte ca asta, cu un cal străin și jumătate din clanul MacKenzie pe urmele dumitale dis-de-dimineață?

M-am zburlit la el, la propriu și la figurat.

– Ba nu vor pleca după mine. Sunt cu toții strânși în Sala Mare și dacă unul din cinci dintre ei e destul de treaz încât să stea în picioare mâine-dimineață, darămite să mai poată călări, aș fi de-a dreptul surprinsă.

Jamie a început să râdă și ridicându-se, a întins brațul pentru a mă

ajuta să mă ridic și eu. Mi-a scuturat paiele de pe spatele fustei mele cu ceva mai multă forță decât am crezut că era nevoie.

– E un calcul destul de rezonabil din partea dumitale, englezoaico, a spus el, cu o voce ușor surprinsă de faptul că eram capabilă să gândesc. Sau ar putea fi, a adăugat el, dacă Colum nu ar fi plasat gărzi de jur împrejurul castelului și nu i-ar fi împrăștiat prin toți codrii din apropiere. Doar nu credeai că avea să lase castelul neprotejat și cu toți soldații clanului înăuntru. E drept că piatra nu arde la fel de repede ca lemnul…

Mi-am dat seama că făcea referire la îngrozitorul masacru de la Glencoe, când un anume John Campbell, la ordinele guvernului, trecuse prin sabie treizeci și opt de membri ai clanului MacDonald și le incendiase casa. Am făcut rapid un calcul mental. Asta trebuie să fi fost cu aproximativ cincizeci de ani în urmă; destul de recent pentru a justifica precauțiile defensive pe care și le lua Colum.

– Și oricum, nu ți-ai fi putut găsi o noapte mai proastă ca asta ca să evadezi, a continuat MacTavish.

Nu părea să-l afecteze ideea că încercasem să evadez, enumerându-mi doar motivele pentru care nu ar fi mers, ceea ce mi s-a părut puțin ciudat.

– În afară de gărzi și de faptul că toți călăreții buni de pe o rază de câțiva kilometri se află aici, drumul spre castel va fi plin cu oameni care vin din ținuturi mai îndepărtate pentru *tynchal* și celelalte jocuri.

– *Tynchal?*

– O vânătoare. De obicei cerbi, poate un porc mistreț acum; unul din băieții de la grajduri i-a spus lui Alec cel Bătrân că e unul mare în pădurea de la răsărit.

Și-a pus palma mare în mijlocul spatelui și m-a întors spre lumina palidă ce intra pe ușa deschisă.

– Hai, a spus el. Te duc înapoi la castel.

M-am îndepărtat de el.

– Nu te deranja, am răspuns repezit. Mă descurc și singură.

M-a apucat de cot cu o fermitate neobișnuită.

– Sunt convins că poți, dar nu cred că vrei să te întâlnești cu vreunul din gardienii lui Colum.

– Și de ce mă rog să nu vreau? m-am burzuluit. Doar nu am făcut nimic rău; nu există vreo lege care să interzică plimbarea pe lângă castel, sau o fi și nu știu eu!

– Nu. Și nu cred că ar vrea să îți facă vreun rău, a răspuns el străpungând întunericul cu o privire gânditoare. Însă nu e ceva neobișnuit ca un bărbat să ia cu el o sticlă să-i țină companie cât stă de strajă. Și băutura o fi tovarăș vesel, dar nu e un sfetnic foarte bun când vine vorba de comportament decent, când o domniță dulce și plăpândă vine spre tine singură în întuneric.

– Am venit la dumneata în întuneric, singură, i-am amintit, cu o oarecare îndrăzneală. Și nu sunt nici foarte plăpândă, nici foarte drăgălașă, cel puțin în acest moment.

– Așa-i, păi, eu dormeam, nu eram beat, a răspuns el scurt. Și lăsând la o parte chestiunea temperamentului dumitale blând, ești mică față de cei mai mulți dintre străjerii lui Colum.

Am renunțat la aceste argumente neproductive și am încercat o altă tactică.

– Și de ce, mă rog, dormeai în grajd? am întrebat. Nu ai vreun pat pe undeva?

Ajunsesem acum în apropierea grădinilor de zarzavat și îi puteam vedea chipul în lumina palidă. Era concentrat, cercetând atent arcadele de piatră în vreme ce pășeam, însă la remarca mea și-a întors deodată privirea spre mine.

– Am, a spus el.

A continuat să meargă înainte cu pași repezi, ținându-mă încă de braț, dar a continuat după o clipă:

– Am zis că e mai bine să stau deoparte.

– Pentru că nu vrei să-i juri credință lui Colum MacKenzie? mi-am dat cu părerea. Și nu vrei să-ți sară toți în cap?

La auzul întrebării mele, mi-a aruncat o privire amuzată.

– Cam așa ceva, a recunoscut.

Una dintre porțile laterale ale castelului fusese lăsată deschisă, primitor, iar torța de pe bordura din piatră de lângă ea arunca o lumină caldă și strălucitoare peste potecă. Ajunsesem aproape de cercul luminos al făcliei când o mână mi-a astupat gura și m-a trântit la pământ.

M-am zbătut și am mușcat, însă atacatorul meu purta mănuși groase și, așa cum spusese Jamie, era mult mai solid decât mine.

La rândul său, și Jamie părea să aibă niscaiva probleme, judecând după sunetele pe care le auzeam. Gemetele și înjurăturile mormăite au încetat deodată cu o bufnitură și o sudalmă enervată în galică.

Lupta din întuneric s-a oprit și s-a auzit un râs cu care nu eram familiarizată.

– Ei pe dracu'! Că doar n-oi fi flăcăul acela, nepotul lui Colum! Dar ai ajuns cam târziu la jurământ, băiete! Și cine e cu tine?

– E o fătucă, a răspuns bărbatul care mă ținea. Și încă una numa' bună, după cum o simt.

Mâna s-a îndepărtat de la gura mea și m-a pipăit pe îndelete peste tot. Am țipat de indignare, am întins un braț peste umăr, l-am apucat de nas și am tras puternic. Bărbatul m-a lăsat îndată înjurând la rândul lui de mama focului, mult mai slobod decât fusesem eu obișnuită între zidurile castelului. Damful de whisky m-a făcut să dau înapoi, brusc recunoscătoare pentru prezența lui Jamie. Poate că fusese prudent să mă însoțească, la urma urmei.

El părea să fie acum de altă părere, încercând în zadar să se elibereze din strânsoarea celor doi soldați. Gesturile lor nu aveau nimic ostil, însă vădeau fermitate. Au început să se îndrepte hotărât spre poarta deschisă, ducându-l cu ei pe prizonier.

– Nu, lăsați-mă să mă duc să mă schimb întâi, oameni buni, a protestat el. Nu mă pot duce în halul ăsta să jur credință.

Încercarea lui de a scăpa a fost zădărnicită de apariția neașteptată a lui Rupert, al cărui trup dolofan era splendid înveșmântat într-o cămașă plisată și un veston cu dantelă aurie. A țâșnit din poarta îngustă precum un dop dintr-o sticlă.

– Nu-ți face griji de cum arăți, flăcăule, a spus el, măsurându-l pe Jamie cu ochi strălucitori. Te îmbrăcăm noi cum trebuie… înăuntru.

A făcut semn din cap spre poartă și, cum nu se mai putea împotrivi, Jamie a dispărut înăuntru. O mână puternică m-a apucat de umăr și, vrând-nevrând, am intrat și eu în urma lui.

Rupert părea a fi într-o dispoziție de zile mari, la fel ca și ceilalți bărbați pe care i-am văzut în castel. Erau acolo cam șaizeci sau șaptezeci de bărbați, toți învești mântați în haine de sărbătoare, cu pumnale, săbii, pistoale și gențile tradiționale, plimbându-se încoace și încolo prin curtea din apropierea intrării din sală. Rupert a făcut un semn spre o ușă din zid și bărbații l-au înghesuit pe Jamie într-o cămăruță luminată. După toate aparențele, folosea de obicei drept depozit, căci o grămadă de nimicuri erau înghesuite pe mesele și rafturile cu care era mobilată.

Rupert l-a cercetat cu atenție pe Jamie, cu un ochi la paiele din păr și la petele de pe cămașă. Privirea i-a zburat la paiele din părul meu și am văzut un rânjet cinic încolțindu-i pe chip.

– Nici nu e de mirare că ai ajuns așa târziu, flăcăule, a spus el, împungându-l pe Jamie în coaste. Și eu, să fi fost în locul tău, la fel făceam. Willie! l-a strigat pe unul din bărbații de afară. Avem nevoie de niște haine aici. Ceva potrivit pentru nepotul căpeteniei. Ia vezi ce găsești, și grăbește-te!

Jamie privea în jur, cu buzele strânse, la bărbații care îl înconjurau. Șase bărbați ai clanului, cu toții euforici în așteptarea jurământului plini de mândria trufașă a clanului MacKenzie. Buna dispoziție fusese în mod evident ajutată de o cantitate impresionantă din conținutul butoiului cu bere pe care îl zărisem în curte. Jamie m-a fulgerat cu privirea, cu un aer întunecat. Totul era din vina mea, părea să spună chipul său.

Putea, fără îndoială, să-i anunțe că nu intenționa să jure credință în fața lui Colum și să se întoarcă la culcușul lui cald din grajduri. Asta dacă dorea să se aleagă cu o bătaie zdravănă sau chiar cu beregata tăiată. A ridicat o sprânceană spre mine, a ridicat din umeri și s-a lăsat cu o docilitate ostentativă în grija lui Willie care a dat năvală înăuntru cu un maldăr de rufărie albă ca neaua și o perie de păr. În vârful movilei de schimburi stătea o beretă turtită din catifea albastră, împodobită cu o broșă din metal ce prindea o ramură de stejar. Am ridicat bereta să o văd mai bine în vreme ce Jamie se lupta să intre în cămașa curată și își peria părul cu o brutalitate stăpânită.

Broșa era rotundă, iar gravura, surprinzător de fină. În centru înfățișa cinci vulcani scuipând niște flăcări redate cât se poate de realistic. Iar

pe margine era scris un motto: *Luceo non Uro.*

– *Strălucesc, dar nu ard,* am tradus cu voce tare.

– Așa, domniță, deviza clanului MacKenzie, a spus Willie, înclinând aprobator capul spre mine.

A înșfăcat bereta din mâinile mele și a îndesat-o în cele ale lui Jamie, înainte de a dispărea în căutarea altor haine.

– Ah… îmi pare rău, am spus în șoaptă, profitând de absența lui Willie pentru a mă apropia de el. Nu am vrut.

Jamie, care studiase broșa de pe beretă dezaprobator, s-a uitat în jos la mine și buzele lui s-au mai relaxat.

– Nu îți face griji în privința mea, englezoaico. Oricum se ajungea la asta, mai devreme sau mai târziu.

A scos broșa de pe beretă și a zâmbit amar privind-o, cântărind-o speculativ în palmă.

– Știi care e deviza mea? a întrebat el. Vreau să spun deviza clanului meu.

– Nu, am răspuns surprinsă. Care este?

A aruncat o dată broșa în aer, a prins-o și a lăsat-o să cadă scurt în geantă. A privit cu o expresie întunecată spre arcada deschisă unde bărbații clanului MacKenzie se îngrămădeau în niște formații aproximative.

– *Je suis prêt,* a răspuns el cu un accent franțuzesc surprinzător de clar.

A privit în spate, văzându-i pe Rupert și pe un alt bărbat MacKenzie pe care nu îl cunoșteam, amândoi cu obrajii arzând de la euforia datorată momentului și băuturii, venind spre noi cu pași hotărâți. Rupert i-a întins un tartan în culorile MacKenzie.

Fără nicio introducere, celălalt bărbat a întins brațul spre catarama de la kiltul lui Jamie.

– Mai bine pleacă de aici, englezoaico, m-a sfătuit repede Jamie. Aici nu are ce căuta o femeie.

– Asta văd, am răspuns sec și am fost recompensată cu un zâmbet strâmb în vreme ce coapsele i-au fost înfășurate într-un nou kilt și cel

vechi a fost scos dibace pe dedesubt, pentru a-i proteja modestia.

Rupert și prietenul său l-au apucat zdravăn de brațe și l-au împins spre arcadă.

M-am întors fără întârziere și mi-am croit drum spre treptele care duceau la galeria menestrelilor, evitând privirile bărbaților din clan pe care îi întâlneam. Îndată ce am dat colțul, m-am oprit, lipindu-mă de zid pentru a nu atrage atenția. Am așteptat un moment, până când coridorul a rămas pustiu, apoi am intrat pe ușa galeriei și am tras-o iute în urma mea, înainte ca cineva să apară de după colț și să vadă unde am dispărut. Scara era slab luminată de făcliile de sus și am pășit fără grijă pe treptele erodate. Am urcat spre lumină și spre zgomot, cu gândul la ultimele cuvinte pe care le schimbasem cu Jamie.

Je suis prêt. „Sunt pregătit.“ Speram ca Jamie să fie pregătit.

Galeria era luminată de torțe din lemn de pin, flăcări strălucitoare ce urcau din suporturile lor, conturate de negrul funinginii lăsate pe cele de dinaintea lor pe ziduri. Câteva chipuri s-au întors, clipind, pentru a mă privi când am ieșit din spatele draperiilor galeriei; din câte se părea, toate femeile din castel se aflau acolo. Le-am recunoscut pe Laoghaire, pe Magdalen și pe alte câteva femei pe care le întâlnisem la bucătării și, desigur, silueta rotofeie a doamnei FitzGibbons, în locul de onoare de lângă balustradă.

Zărindu-mă, mi-a făcut semn prietenoasă să vin lângă ea, iar femeile s-au îngrămădit una în cealaltă pentru a-mi da voie să trec. Când am ajuns în față, am văzut întreaga Sală Mare întinsă la picioarele noastre.

Pereții erau împodobiți cu ramuri de mirt, stejar și tisă, parfumul rășinii urcând până la balcon, împletindu-se cu fumul din vetre și cu izul iute al bărbaților. Erau zeci de bărbați, care intrau, care ieșeau, care stăteau în picioare vorbind în grupuri mici împrăștiate prin toată sala, cu toții purtând diversele variațiuni ale tartanului clanului, fie că era doar o eșarfă sau o beretă din tartan purtată cu o cămașă obișnuită de lucru și pantaloni ponosiți. Modelele variau foarte mult, însă culorile erau aceleași aproape la toată lumea: verde-închis și alb.

Cei mai mulți dintre ei aveau costumul complet, la fel ca Jamie, cu kilt, eșarfă, beretă și – în cele mai multe cazuri – fibulă. L-am zărit stând în picioare lângă zid, încă posomorât. Rupert dispăruse în mulțime, însă alți doi zdrahoni MacKenzie îl flancau pe Jamie, în mod

evident pe post de gărzi.

În sală începea încet să se facă ordine, rezidenții castelului împingându-i și conducându-i pe nou-veniți la locurile lor în capătul îndepărtat al încăperii.

Seara aceasta era fără îndoială specială; băiatul care cânta la cimpoi de obicei era acum acompaniat de alți doi cimpoieri, unul dintre aceștia, după solemnitate și instrumentul cu fluiere din fildeș, fiind probabil maestrul cimpoier. El le-a făcut semn din cap celorlalți doi și sala s-a umplut de zbârnâitul ascuțit al muzicii de cimpoi. Mult mai mici decât cimpoaiele impozante pe care nordicii le foloseau în bătălii, aceste versiuni făceau o hărmălaie la fel de eficientă.

Cântăreții au scos un tril ascuțit care a acoperit cimpoaiele și mi-a zburlit părul de pe șira spinării. Femeile în jurul meu au început să freamăte și în minte mi-a venit o strofă din „Maggie Lauder“:

Mi se spune Rab gură bogată
și mândrele toate înnebunesc
când suflu din cimpoi o dată.

Chiar dacă nu înnebuniseră de plăcere, femeile din jurul meu păreau foarte încântate, scoțând murmure de admirație în vreme ce se aplecau peste balustradă, arătând spre unul sau altul dintre bărbații care se plimbau prin sală îmbrăcați în cele mai bune straie. Una din fete l-a zărit pe Jamie și, cu o exclamație înăbușită, le-a făcut semn prietenelor ei să privească. Apariția lui a stârnit o mulțime de murmure și șoapte.

O parte din aceste șoapte se datorau înfățișării sale chipeșe, însă multe erau speculații privind prezența lui la acest jurământ. Am remarcat că Laoghaire, în special, strălucea precum o lumânare în timp ce îl privea și mi-am amintit de cuvintele lui Alec de la padoc.

Știi că tatăl ei nu-i va da voie să se mărite cu cineva din afara clanului. Dar el e nepotul lui Colum, nu-i așa? Băiatul ar putea fi o partidă chiar bună, din punctul ăsta de vedere. Dacă uiți că e fugar, desigur.

Muzica cimpoaielor s-a ridicat până la un țipăt agonizant, apoi a încetat deodată. În tăcerea de mormânt din sală, Colum MacKenzie a trecut pe sub arcadă și a străbătut cu pas apăsat încăperea până la mica platformă ce fusese ridicată în capătul încăperii. Dacă de obicei nu făcea niciun efort pentru a-și ascunde infirmitatea, acum nici nu

încerca să iasă în evidență cu ea. Era splendid îmbrăcat într-o haină azurie cu broderie bogată din fir de aur, încheiată cu nasturi din argint și cu manșete din mătase trandafirie care ajungeau aproape până la cot. Un kilt din tartan țesut din cea mai fină lână îi înfășura mijlocul până sub genunchi, acoperindu-i aproape în întregime picioarele ce aveau ciorapi în carouri. Bereta îi era albastră, însă fibula din argint strângea un mănunchi de pene, în loc de ramurile de ilice. Întreaga sală și-a ținut respirația când a ocupat mijlocul scenei. Orice se putea spune despre el, dar nimeni nu putea nega faptul că lui Colum MacKenzie îi plăcea să fie în centrul atenției.

S-a întors spre bărbații clanului adunați în sală, a ridicat brațele și i-a salutat cu un strigăt puternic.

– *Tulach Ard!*

– *Tulach Ard!* au tunat bărbații drept răspuns.

Femeia de lângă mine s-a înfiorat.

A urmat apoi un scurt discurs, ținut în galică, întrerupt din când în când de ropote de aplauze. Apoi a început ceremonia propriu-zisă a depunerii jurământului. Dougal MacKenzie a fost primul care s-a îndreptat spre platforma pe care stătea Colum. Tribuna scundă îi dădea șefului clanului suficientă înălțime încât cei doi frați să se privească în ochi. Dougal era bogat înveșmântat, însă în catifea simplă castanie, fără broderie din aur, pentru a nu distrage atenția de la măreția lui Colum.

Dougal și-a tras pumnalul cu un gest elaborat și s-a lăsat într-un genunchi, ținând arma de tăiș. Vocea îi era mai puțin puternică decât a lui Colum, dar suficient de puternică încât fiecare cuvânt să răsune până în cel mai îndepărtat ungher al sălii.

– Jur pe crucea domnului Iisus Hristos și pe oțelul sfânt pe care îl țin în mână să îți fiu loial și să slujesc cu credință numele clanului MacKenzie. Dacă vreodată mâna mea se va ridica împotriva ta, îți cer să-mi străpungi inima cu pumnalul acesta sfânt.

A sărutat pumnalul acolo unde mânerul se întâlnea cu lama și l-a vârât înapoi în teacă. Încă îngenuncheat, i-a întins palmele împreunate lui Colum, care le-a luat între ale sale și le-a ridicat la buze, pecetluind astfel jurământul. Apoi l-a săltat în picioare pe Dougal.

Întorcându-se, Colum a ridicat un *quaich* [11] din argint de pe masa acoperită cu tartan din spatele lui. A ridicat cupa grea, ținând ambele

toarte cu mâinile, a băut din ea și i-a oferit-o lui Dougal. Acesta a luat o înghițitură sănătoasă și i-a înapoiat-o. Apoi, cu o ultimă plecăciune în fața căpeteniei clanului MacKenzie, a făcut un pas într-o parte, lăsând locul următorului bărbat din șir.

Același ritual a fost repetat mereu și mereu, de la jurământ până la băutura ceremonială. Văzând numărul de bărbați care așteptau la rând, am fost încă o dată uimită de tăria lui Colum. Încercam să fac so and coteală cam câte cupe cu vin trebuie să fi băut până la sfârșitul serii, luând câte o sorbitură pentru fiecare jurământ, când l-am zărit pe Jamie apropiindu-se de capul șirului.

Dougal, după ce îndeplinise ceremonialul, se postase în spatele lui Colum, astfel încât l-a văzut pe Jamie înaintea fratelui său, care era ocupat cu un alt bărbat, și l-am zărit tresărind deodată, surprins. A făcut un pas spre Colum și i-a șoptit ceva. Colum a continuat să-l privească pe bărbatul dinaintea sa, însă am băgat de seamă că s-a încordat ușor. Părea la rândul său mirat și nu foarte încântat.

Emoția care cuprinsese Sala Mare la începutul serii crescuse în intensitate pe parcursul ceremoniei. Dacă Jamie refuza în acest moment să-i jure credință, putea foarte ușor, la cum vedeam eu lucrurile, să fie sfâșiat de bărbații din jurul lui, cuprinși de o stare aproape extatică. Mi-am șters pe furiș palmele de fustă, simțindu-mă vinovată de a-l fi pus într-o situație atât de primejdioasă.

Părea stăpân pe sine. Deși în sală era foarte cald, nu părea să fie afectat. Aștepta răbdător la rând, fără a da vreun semn că înțelege că era înconjurat de o sută de bărbați înarmați până în dinți care puteau lua foc la cea mai mică insultă adresată căpeteniei sau clanului MacKenzie. *Je suis prêt*, într-adevăr. Sau poate se hotărâse în al doisprezecelea ceas să ia în considerare sfatul lui Alec?

Unghiile îmi săpau în palme când i-a venit rândul.

S-a așezat grațios într-un genunchi și a făcut o plecăciune adâncă înaintea lui Colum. Dar, în loc să își scoată pumnalul pentru jurământ, s-a ridicat în picioare și l-a privit în ochi pe șeful clanului. Când stătea drept, Jamie era cu umerii și capul deasupra celor mai mulți din bărbații adunați acolo și îl depășea pe Colum, chiar și urcat pe podium, cu câțiva centimetri. Am aruncat o privire spre Laoghaire. Pălise și se ridicase în picioare și am băgat de seamă că avea și ea pumnii încleștați.

Toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra lui, însă el a vorbit ca și

cum era singur în fața căpeteniei clanului. Vocea îi era profundă ca a lui Colum și fiecare cuvânt răsuna limpede.

– Colum MacKenzie, vin înaintea ta ca nepot al tău și ca aliat. Jurământ nu îți pot aduce, căci jurământul meu e scris în numele pe care îl port.

Din mulțime a început să se înalțe un mârâit rău prevestitor, însă Jamie a continuat ignorându-l.

– Însă cu inima deschisă, îți ofer tot ce am, ajutorul și sprijinul meu, ori de câte ori vei avea nevoie de ele. Te voi asculta, ca nepot și lord al tău, și mă voi supune poruncii tale, atât timp cât picioarele mele vor călca pământurile clanului MacKenzie.

S-a oprit și a rămas în picioare drept ca bradul, cu brațele odihnindu-se pe lângă trup. „Acum mingea este în terenul oamenilor lui Colum“, mi-am zis. Un singur cuvânt din partea căpeteniei, cel mai mic semn și până la ivirea zorilor vor șterge de pe lespezi sângele tânărului. Șovăind o clipă, Jamie și-a așezat ușor palmele în cele ale lui Colum.

– Suntem onorați de promisiunea ta de prietenie și sprijin, a rostit limpede șeful clanului. Acceptăm supunerea ta și te cinstim cu bună-credință ca aliat al clanului MacKenzie.

Tensiunea din sală s-a diminuat și din galerie aproape s-a auzit un oftat de ușurare când Colum a sorbit din *quaich* și i l-a întins lui Jamie. Tânărul a acceptat cupa cu un zâmbet. În locul sorbiturii ceremoniale însă, Jamie a ridicat la buze vasul aproape plin, l-a înclinat și a început să bea din el. Și a băut. Mulțimea a exclamat uluită și amuzată în același timp, în vreme ce mușchii puternici ai gâtului continuau să se miște. Desigur, va trebui curând să se oprească să răsufle, m-am gândit. Însă m-am înșelat. A golit cupa, a coborât-o trăgând cu putere aer în piept și i-a întins-o lui Colum.

– Onoarea este a mea, a răspuns el, cu o voce ușor răgușită, să fiu aliat cu un clan al cărui whisky e atât de bun.

Sala a izbuncit în aplauze furtunoase și Jamie și-a făcut drum spre arcadă, cu greu, căci toată lumea îi strângea mâinile și îl bătea pe umăr, felicitându-l. Din câte se părea, Colum MacKenzie nu era singurul membru al familiei cu talent pentru arta dramatică.

Căldura din galerie era sufocantă, iar fumul care se înălța îmi făcea tâmplele să pulseze înainte ca ceremonia să se încheie cu ceea ce am presupus a fi o scurtă cuvântare de îmbărbătare din partea lui Colum.

Neafectată de cele șase *quaich*-uri de whisky pe care le împărțise cu supușii lui, vocea puternică încă făcea pietrele zidurilor să vibreze. „Cel puțin nu va avea dureri în seara aceasta, în ciuda faptului că a stat atâtea ceasuri în picioare“, mi-am spus.

De jos s-au auzit strigăte puternice, cimpoaiele au izbucnit în triluri stridente și scena solemnă s-a dizolvat într-un val tumultuos de urlete exaltate. Un strigăt și mai puternic a întâmpinat butoaiele cu bere și whisky care și-au făcut acum apariția pe estacade, acompaniate de tipsii uriașe cu turte de ovăz, *haggis* [12] și carne friptă. Doamna Fitz, care trebuie să fi coordonat această parte a serii, s-a aplecat periculos de mult peste balustradă, supraveghind cu o privire severă comportamentul valeților, cei mai mulți dintre ei băieți prea tineri pentru a depune jurământul oficial.

– Și unde au dispărut fazanii, eh? a bombănit ea în barbă, urmărind sosirea platourilor. Sau țiparii umpluți? Împielițatul acela de Mungo Grant, o să-l jupoi dacă mi-a ars țiparii!

Luând brusc o decizie, s-a întors și a început să-și facă loc cu greu înapoi spre ieșirea din galerie, evident nedorind să lase frâiele unui asemenea ospăț important în mâinile nepricepute ale lui Mungo Grant.

Profitând de ocazie, m-am strecurat și eu în urma ei, folosindu-mă de culoarul larg pe care îl lăsa trecerea ei prin mulțimea de la galerie. Și alte femei, bucuroase că aveau un motiv să plece, mi s-au alăturat în exod.

Ajungând la baza scărilor, doamna Fitz s-a răstit la femeile care veneau în urma ei.

– Hai, fuga în camerele voastre, micuțelor, în clipa asta, a poruncit ea. Dacă nu vreți să stați acolo sus, ferite de priviri, ați face bine să dispăreți în dormitoare. Și să nu vă prind că vă ascundeți prin coridoare sau că trageți cu ochiul pe la colțuri. Nu e bărbat în castel să nu fi tras ceva pe gât până acum și într-un ceas vor fi cu toții beți criță. Femeile nu au ce căuta aici în seara asta.

Împingând ușa, a aruncat o privire precaută în coridor. După toate aparențele, nu era niciun pericol, așa că le-a trimis pe toate în dormitoarele de la etaj.

– Aveți nevoie de o mână de ajutor? am întrebat când am ajuns lângă ea. La bucătărie, vreau să spun.

A dat din cap, dar a zâmbit.

– Nu, nu e nevoie, fetițo. Hai, fuga, că nu ești mai în siguranță decât celelalte fete.

Și m-a împins ușurel de la spate, trimițându-mă în coridorul abia luminat.

Eram înclinată să îi urmez sfatul, după întâlnirea pe care o avusesem cu paznicii de afară. Bărbații din Sala Mare chiuiau, dansau și beau, fără a mai încerca să se controleze. Într-adevăr, nu era loc pentru femei.

Însă drumul până în camera mea era altă poveste. Mă aflam într-o aripă a castelului cu care nu eram familiarizată și deși știam că următorul etaj avea o pasarelă care o lega de un coridor care ducea în camera mea, nu reușeam să găsesc niște scări care să mă ducă într-acolo.

Când m-am întors după un colț, am dat nas în nas cu câțiva bărbați pe care nu-i cunoșteam. Veniseră probabil de pe pământurile mai îndepărtate ale clanului și nu cunoșteau obiceiurile gentile ale castelului. Sau așa am dedus eu, văzându-l pe unul dintre ei, aparent în căutarea unei latrine, dându-se bătut și ușurându-se într-un colț al coridorului în momentul în care am dat peste ei.

M-am întors imediat, intenționând să o iau pe unde venisem, cu sau fără scări. Însă câteva brațe s-au întins să mă oprească și m-am trezit strivită de zidul coridorului, înconjurată de niște munteni bărboși care miroseau a whisky și pofteau la o femeie.

Fără a se mai deranja cu introducerile, bărbatul din fața mea m-a apucat de mijloc și și-a vârât cealaltă mână în corsajul meu. S-a aplecat mai aproape, frecându-și obrazul bărbos de urechea mea.

– Ce-ai zice de o sărutare dulce pentru vitejii bărbați ai clanului MacKenzie? *Tulach Ard!*

– *Erin go bragh*, am răspuns fără menajamente și l-am împins cu toată forța.

Amețit din cauza băuturii, a făcut câțiva pași nesiguri în spate, lovindu-se de unul din tovarășii lui. M-am smucit într-o parte și am luat-o la fugă, scăpând din picioare papucii incomozi.

O altă siluetă s-a ivit amenințătoare înaintea mea și am șovăit înspăimântată. În fața mea părea să fie un singur bărbat totuși, iar din spatele meu veneau cel puțin zece, ajungându-mă din urmă în ciuda

băuturii pe care o îngurgitaseră. M-am repezit înainte, cu intenția de a mă strecura pe lângă el. Însă el a făcut rapid un pas iute în fața mea, tăindu-mi calea, și m-am oprit atât de brusc, încât am fost nevoită să îmi pun palmele pe pieptul său pentru a nu mă izbi de trupul lui. Era Dougal MacKenzie.

– Ce dracu'..., a început el, apoi a văzut bărbații care veneau după mine.

M-a tras în spatele lui și a răcnit ceva în galică spre urmăritorii mei. Ei au protestat în aceeași limbă, însă după un scurt schimb de replici care sunau mai degrabă ca un mârâit de lupi, s-au dat bătuți și au plecat în căutare de ceva mai distractiv.

– Mulțumesc, am spus, puțin amețită. Mulțumesc. O să… mă duc. Nu ar trebui să fiu aici.

Dougal m-a privit și m-a luat de braț, trăgându-mă cu fața spre el. Era cumva schimbat, evident cuprins de euforia care domnea în Sala Mare.

– Adevărat spui, domniță. N-ar trebui să fii aici. Dar dacă tot ești, trebuie să plătești, a murmurat el cu ochii sclipind în semiîntuneric.

Și fără veste, m-a tras cu putere spre el și m-a sărutat. Sărutul a fost suficient de puternic ca să îmi rănească buzele și să le deschidă. Limba lui mi-a atins limba și gustul iute de whisky mi-a ars gura. Palmele lui m-au cuprins cu putere de fund și m-au lipit strâns de trupul lui, făcându-mă să simt tăria de sub kilt printre valurile de fustă și jupoane.

Apoi mi-a dat drumul la fel de repede precum mă prinsese. A dat din cap și mi-a făcut semn spre capătul coridorului, respirând sacadat. O șuviță de păr arămiu îi căzuse pe frunte și a împins-o înapoi cu o mână.

– Pleacă de aici, femeie, a spus el. Înainte să plătești un preț mai mare.

Desculță, am plecat.

Ținând cont de petrecerea din noaptea trecută, mă așteptasem ca majoritatea locatarilor castelului să se trezească târziu a doua zi dimineață, probabil coborând cu pași împleticiți să se întremeze cu o halbă de bere când soarele va fi sus pe cer, asta presupunând că se va ivi. Însă muntenii din clanul MacKenzie erau un neam mai zdravăn

decât îmi imaginasem eu, căci castelul fremăta ca un stup de albine cu mult timp înainte de ivirea zorilor, voci gălăgioase strigând în sus și în jos pe coridoare, un zăngănit asurzitor de armuri și un bubuit de cizme străbătându-l în vreme ce bărbații se pregăteau pentru *tynchal*.

Era frig și ceață, însă Rupert, pe care l-am întâlnit în curte în drum spre Sala Mare, m-a asigurat că aceasta e cea mai potrivită vreme pentru a vâna un porc mistreț.

– Bestiile au o blană atât de deasă, că frigul nu e o problemă pentru ele, mi-a explicat el, ascuțind entuziasmat un vârf de lance pe o tocilă cu pedală, și se simt în siguranță înconjurate de o ceață așa groasă… și nu văd vânătorii apropiindu-se de ei, înțelegi?

Nu am îndrăznit să îi atrag atenția că asta însemna că nici vânătorii nu vor putea vedea mistrețul de care se vor apropia, până în momentul în care vor fi la câțiva pași de el.

În timp ce soarele începea să străpungă ceața cu sulițe aurii și sângerii, ceata de vânători s-a strâns în curtea din fața castelului, cu hainele încărcate cu picături de apă și privirile sclipind de nerăbdare. Eram bucuroasă să văd că femeile nu erau așteptate să ia parte la vânătoare, ci se mulțumeau să ofere turte de ovăz și halbe de bere eroilor care se pregăteau să plece. Văzând ceata numeroasă de bărbați care se îndrepta spre pădurile dinspre răsărit, înarmați până în dinți cu sulițe, topoare, arcuri, tolbe cu săgeți și pumnale, am simțit o strângere de inimă pentru bietul porc mistreț.

Părerea mea s-a schimbat într-una de respect uimit o oră mai târziu, când am fost chemată în mare grabă la marginea pădurii pentru a pansa rănile unui bărbat care, din câte am înțeles, dăduse fără să își dea seama peste bestie în ceață.

– Iisuse Hristoase! am spus, examinând rana ce se căsca franjurată de la genunchi până la gleznă. Un *animal* a făcut asta? Dar ce, are dinți de oțel?

– Eh?

Victima era albă la față din cauza șocului și prea zdruncinat ca să îmi răspundă, însă unul dintre tovarășii care îl ajutase să iasă din pădure mi-a aruncat o privire curioasă.

– Nu contează, am spus și am smucit strâns compresa cu care îi înfășurasem pulpa rănită. Duceți-l la castel și spuneți-i doamnei Fitz să îi dea supă și pături. Rana trebuie cusută și nu am aici instrumentele

necesare.

Strigătele ritmice ale hăitașilor încă mai răsunau în ceața care învăluia dealul. Deodată s-a înălțat un urlet îngrozitor deasupra cetii și a pădurii și un fazan speriat a țâșnit în zbor din ascunzătoarea din apropiere cu o bătaie de aripi care m-a făcut să tresar.

– Dumnezeule din cer, ce s-a mai întâmplat acum?

Luând câteva bandaje, mi-am lăsat pacientul în mâinile îngrijitorilor săi și am luat-o la fugă în pădure. Pe sub ramuri, ceața era încă și mai pâcloasă și nu puteam vedea la o distanță mai mare de câțiva metri, dar strigătele agitate și zbaterea frunzelor m-au călăuzit în direcția potrivită.

A trecut prin spatele meu, ștergându-se de mine. Cu atenția îndreptată spre țipete, nu l-am auzit și nu l-am văzut până când nu mă depășise deja, o masă întunecată mișcându-se cu o iuțeală incredibilă, copitele absurd de mici aproape neauzite pe frunzișul îmbibat cu apă.

Eram atât de uluită de bruschețea aparitiei încât pe moment nici nu m-am speriat. Am rămas țintuită locului, cu privirea pironită în ceață, acolo unde se făcuse nevăzută creatura cu blana neagră și zburlită. Apoi, ridicând palma pentru a netezi pe spate șuvițele care mi se ondulau îmbibate cu apă în jurul frunții, am văzut pata mare de sânge. Privind în jos, am zărit o pată similară pe fustă. Fiara era rănită. Poate că mistrețul slobozise acel urlet.

Nu știam cum țipă o ființă rănită de moarte. Iar porcul alerga cu ușurință sub propria-i greutate când trecuse pe lângă mine. Am tras adânc aer în piept și am înaintat prin perdeaua groasă de ceață, în căutarea bărbatului rănit.

L-am găsit în adâncitura unui povârniș, înconjurat de bărbați în kilturi.

Îl acoperiseră pentru a-i ține de cald, dar la picioare tartanul era îmbibat de lichidul întunecat care nu prevestea nimic bun. O dâră adâncă în noroi arăta locul de unde alunecase din vârful pantei și o învolburare de frunze și pământ călcat în picioare pe cel unde omul se întâlnise cu fiara. M-am lăsat în genunchi lângă bărbat, am tras deoparte tartanul și m-am pus pe treabă.

Abia începusem când țipetele bărbaților din jurul nostru m-au făcut să mă întorc pentru a vedea arătarea de coșmar apărând, încă o dată, pe nesimțite dintre copaci. De data aceasta am avut răgazul să văd

mânerul pumnalului ieșind din coasta fiarei, poate împlântat acolo de bărbatul care zăcea la pământ în fața mea. Și fildeșul galben și nemilos, plin de sânge, la fel ca și ochii mici și înnebuniți de furie.

Bărbații din jurul meu, la fel de uluiți ca și mine, au început a se precipita, întinzându-se după arme. Mai iute decât ceilalți, un bărbat înalt a înșfăcat o suliță de vânat mistreți din mâinile unui tovarăș paralizat de frică și a înaintat în luminiș.

Era Dougal MacKenzie. Pășea aproape relaxat, ținând sulița coborâtă, strânsă cu ambele mâini, ca și cum ar fi vrut să sape cu ea în noroi. Privea țintă în ochii bestiei, vorbindu-i pe sub mustață, murmurându-i în galică, ademenind-o să iasă din adăpostul copacului lângă care stătea.

Primul atac a fost iute precum o explozie. Fiara s-a aruncat pe lângă el, atât de aproape încât tartanul cafeniu de vânătoare a fluturat în pala de vânt stârnită de asalt. S-a întors pe dată și a revenit, o furie de mușchi. Dougal a sărit într-o parte precum un toreador, împungându-l cu sulița. Înainte și înapoi, încă o dată și încă o dată. Era mai degrabă un dans decât o luptă violentă, ambii adversari bazându-se pe propria forță, amândoi atât de agili încât păreau să plutească deasupra pământului.

Totul a durat aproape un minut, deși timpul a părut să stea în loc. S-a sfârșit când Dougal, ferindu-se din calea colților ascuțiți, a ridicat vârful suliței scurte și groase și l-a împlântat drept între umerii povârniți ai fiarei. Sulița a scos un clinchet spart și bestia a slobozit un guițat ascuțit care mi-a ridicat părul de pe șira spinării. Ochii porcini mici și rotunzi se rostogoleau, întorcându-se sălbatic în căutarea dușmanului, iar copitele delicate se afundau tot mai mult în noroi în timp ce mistrețul încerca să atace și se împiedica. Guițatul a continuat, ridicându-se până la un țipăt neomenesc, în vreme ce trupul greoi s-a lăsat pe o parte, înfigând pumnalul până la plăsele în carnea păroasă. Copitele delicate au lovit sălbatic solul, smulgând brazde groase din pământul umed.

Guițatul s-a oprit dintr-odată. Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, apoi s-a auzit un grohăit și masa de carne a rămas nemișcată.

Dougal nu a așteptat să se asigure că omorâse fiara, ci a înconjurat animalul care se zbătea în agonie și s-a întors lângă bărbatul rănit. S-a lăsat în genunchi și l-a cuprins cu brațul de după umeri, luând locul celui care îl ajutase până atunci. Picături fine de sânge îi stropiseră pomeții înalți și pete de sânge uscat îi acopereau părul într-o parte.

– Gata, Geordie, a spus el, vocea aspră devenind deodată blândă. Gata. L-am omorât, bărbate. S-a terminat.

– Dougal? Tu ești, frate?

Bărbatul rănit și-a întors capul în direcția lui Dougal, luptându-se să deschidă ochii.

Am fost uimită, ascultându-l în timp ce îi verificam repede pulsul și semnele vitale. Dougal cel aprig, Dougal cel nemilos, îi vorbea bărbatului cu o voce joasă, repetându-i cuvinte de alinare, ținându-l strâns la piept, mângâindu-i părul ciufulit.

M-am dat în spate, pe călcâie, și am întins mâna din nou spre maldărul de tartane așezate pe pământ lângă mine. Avea o rană adâncă, ce se întindea pe mai bine de douăzeci de centimetri de la vintre în jos de-a lungul coapsei, din care curgea un șuvoi constant de sânge. Cu toate acestea, sângele nu țâșnea din rană; asta însemna că artera femurală nu era secționată, așadar aveam o șansă destul de bună să opresc hemoragia.

Ce nu puteam opri însă era scurgerea din pântecele bărbatului, acolo unde colții lungi despicaseră pielea, mușchii, mezenterul și intestinul deopotrivă. Nu erau rupte vase importante de sânge, însă intestinul era perforat; se vedea limpede, prin pânza sfâșiată a cămășii. Acest soi de rană abdominală este de cele mai multe ori fatală, chiar și într-o sală de operații modernă, unde o puteai sutura și administra antibiotice. Conținutul intestinului fisurat, vărsându-se în cavitatea abdominală, pur și simplu contamina întreaga zonă și declanșa infecția fatală. Iar aici, unde nu aveam la îndemână decât niște căței de usturoi și flori de coada-șoricelului…

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Dougal în timp ce, la rândul lui, își ridica ochii de pe rana hidoasă. Buzele i s-au mișcat, întrebându-mă mutește peste capul bărbatului „Are șanse?“.

Fără o vorbă, am dat din cap. S-a oprit o clipă, ținându-l pe Geordie în brațe, apoi a întins brațul și a desfăcut garoul improvizat pe care-l strânsesem în jurul coapsei bărbatului. M-a privit, provocându-mă să protestez, însă am încuviințat ușor din cap, rămânând nemișcată. Puteam opri sângerarea pentru ca bărbatul să poată să fie transportat pe targă înapoi la castel. Însă odată ajuns acolo, nu-l aștepta decât o agonie prelungită, în timp ce infecția avea să se instaleze și să cuprindă organele vitale până când în cele din urmă avea să îl ucidă, chinuindu-l poate pentru zile întregi într-o lungă durere fără scăpare.

O moarte mai bună, probabil, îi oferea acum Dougal – să moară sub cerul liber, sângele din inima sa pătând aceleași frunze îmbibate cu sângele bestiei care îl ucisese. M-am ghemuit peste frunzele de la capul lui Geordie, susținându-i greutatea cu brațul.

– Te vei simți mai bine curând, am spus, iar vocea mea suna calm, așa cum era întotdeauna, așa cum fusese învățată să fie. Durerea va trece imediat.

– Ah. E mai bine… acum. Nu-mi mai simt picioarele… nici brațele… Dougal… ești aici? Ești aici?

Mâinile amorțite se zbăteau orbește în fața ochilor bărbatului. Dougal le-a prins cu fermitate între ale sale și s-a aplecat spre el murmurându-i în ureche.

Spatele lui Geordie s-a arcuit deodată și călcâiele i s-au înfipt adânc în pământul moale, corpul protestându-i violent față de ceea ce mintea lui începuse deja să accepte. Din când în când trăgea adânc aer în piept, ca un om care își dă ultima suflare sângerând, flămând de oxigenul care nu-i mai hrănea trupul. Pădurea era straniu de tăcută. Nicio pasăre nu cânta în ceața deasă, iar bărbații așteptau răbdători, ghemuiți în întunericul copacilor, tăcuți precum pădurea însăși. Dougal și cu mine ne-am aplecat mai aproape peste trupul agonizând, șoptindu-i blând și mângâindu-l, împărțind povara dureroasă și sângeroasă de a ajuta un om să moară.

Drumul la deal spre castel a fost tăcut. Am mers alături de bărbatul mort, cărat pe o targă improvizată din crengi de pin. În spatele nostru, purtat aidoma, venea corpul celui care îl ucisese. Dougal pășea în față, singur. Când am intrat pe poarta curții principale, am zărit figura măruntă și grăsună a părintelui Bain, preotul satului, alergând tardiv în ajutorul enoriașului său căzut.

Dougal a întins brațul să mă oprească atunci când m-am întors spre scara care ducea la cabinetul medical. Oamenii care cărau trupul lui Geordie înfășurat în giulgiu de tartan au trecut pe lângă noi îndreptându-se spre capelă, lăsându-ne singuri în coridorul pustiu. Dougal mă ținea de încheietura mâinii, măsurându-mă cu o privire încordată.

– Ai mai văzut până azi oameni murind, mi-a spus fără ocolișuri. Oameni murind violent.

Nu era o întrebare, ci aproape o acuzație.

– Mulți, i-am răspuns, la fel de direct.

Și, eliberându-mi brațul, l-am lăsat stând acolo și am plecat să îmi îngrijesc pacienții încă în viață.

Moartea lui Geordie, hidoasă cum fusese, a mai domolit pentru moment entuziasmul sărbătorilor. O slujbă de înmormântare fastuoasă a avut loc în acea după-amiază în capela castelului și a doua zi dimineață au început jocurile.

Eu am văzut foarte puțin, îngrijindu-i pe participanți. Tot ce pot spune cu certitudine despre jocurile autentice scoțiene este că nu sunt o glumă. Am bandajat un împiedicat care a reușit să se taie încercând să danseze printre săbii, am pus la loc piciorul rupt al unui nefericit care nimerise în calea unui ciocan aruncat la întâmplare și am împărțit cu strângere de inimă ulei de castor și sirop de toporași copiilor care au mâncat prea multe dulciuri. Până la sfârșitul după-amiezii eram aproape epuizată.

M-am cățărat pe masa de consultații pentru a scoate capul pe fereastra minusculă, să respir puțin aer proaspăt. Strigătele, muzica și râsul dinspre câmpul unde se țineau jocurile încetaseră. Așadar, nu aveam să mi se mai aducă alți pacienți, cel puțin până mâine. Ce spusese Rupert că vor face pe urmă? Vor trage cu arcul? Hmmm. Am verificat proviziile de bandaje și am închis obosită ușa cabinetului în urma mea.

Părăsind castelul, am luat-o la vale spre grajduri. Aveam nevoie de compania unor ființe blânde care să nu fie oameni, să nu vorbească și să nu sângereze. De asemenea, mă gândeam că l-aș putea găsi pe Jamie, și cum l-o mai fi chemând, să încerc din nou să îmi cer iertare că îl băgasem în încurcătura cu jurământul. E drept că se descurcase de minune, însă era clar că, dacă ar fi fost după mintea lui, nu ar fi pus piciorul în Sala Mare. Cât despre bârfele pe care le putea împrăștia acum Rupert despre presupusa noastră escapadă amoroasă, preferam să nu mă gândesc.

Preferam să nu mă gândesc nici la situația în care mă aflam, însă știam că va trebui să o fac, mai devreme sau mai târziu. După ce eșuasem atât de lamentabil să evadez la începutul Adunării, mă întrebam dacă aveam mai multe șanse la sfârșit. E drept că cei mai mulți dintre cai aveau să plece, odată cu musafirii. Însă mai rămâneau câțiva cai ai castelului din care puteam alege. Și, cu puțin noroc, dispariția unuia ar putea fi luată drept un furt accidental; erau o

mulțime de derbedei cu înfățișare dubioasă care rătăceau pe lângă bâlci. Și în confuzia plecării, ar trece ceva timp înainte ca cineva să descopere că evadasem.

M-am strecurat pe lângă gardul padocului, trecând în revistă modalitățile prin care puteam evada. Dificultatea era că aveam doar o vagă idee despre locul în care mă aflam, față de locul unde doream să ajung. Și din moment ce eram acum cunoscută de toți membrii clanului MacKenzie de la Leoch până la graniță, deoarece îi îngrijisem în timpul jocurilor, nu puteam întreba pe nimeni încotro să o apuc.

Deodată, m-am întrebat dacă Jamie îi povestise lui Colum sau lui Dougal despre încercarea mea eșuată de a părăsi castelul în seara jurământului. Niciunul dintre ei nu îmi vorbise despre asta, deci probabil nu le spusese. În padoc nu se afla niciun cal. Am împins ușa grajdului și inima mi s-a oprit în loc o clipă când i-am văzut pe Jamie și pe Dougal așezați unul lângă celălalt pe un balot de paie. Păreau aproape la fel de surprinși de apariția mea ca și mine la vederea lor, dar s-au ridicat galant și m-au invitat să mă așez.

– Nu e nimic, am spus, întorcându-mă spre ușă. Nu vreau să vă întrerup discuția.

– Nu, domniță, a replicat Dougal, discuția pe care o aveam acum cu Jamie te privește și pe dumneata.

Am aruncat o privire iute spre Jamie care mi-a răspuns dând abia vizibil din cap. Așadar nu îi povestise lui Dougal despre tentativa mea de evadare.

M-am așezat, nițel speriată de Dougal. Îmi aminteam micul nostru episod din coridor în noaptea jurământului, deși Dougal nu scosese un cuvânt și nu făcuse niciun gest de atunci cu referire la ceea ce se întâmplase.

– Plec în două zile, a spus el deodată. Și vă iau și pe voi doi cu mine.

– Ne iei unde? am întrebat, tresărind.

Inima a început să îmi bată cu putere.

– Prin ținuturile clanului MacKenzie. Colum nu călătorește, așadar cade în sarcina mea să îi vizitez pe fermierii și pe arendașii care nu au putut veni la Adunare. Și ca să mă ocup de câteva probleme ici și colo…, a încheiat cu un gest al mâinii, ca și cum nu ar fi vrut să discute chestiuni atât de triviale.

– Dar de ce eu? Adică, de ce noi? am întrebat.

A cumpănit o clipă înainte de a răspunde.

– Păi, Jamie se descurcă bine cu caii. Cât despre tine, Colum a considerat înțelept să te duc până la Fortul William. Comandantul de acolo te-ar putea ajută să… îți găsești familia în Franța.

„Sau să te ajute pe tine, mi-am spus, să afli cine sunt cu adevărat? Și câte altele îmi mai ascunzi?“

Dougal m-a privit, evident curios să vadă cum primisem noutățile.

– Prea bine, am spus, senină. Sună foarte bine.

Aparent senină, dar în sinea mea săream de bucurie. Ce noroc! Acum nu mai eram nevoită să încerc să evadez din castel. Dougal avea să mă conducă cea mai mare parte din drum. Și din Fortul William, mă gândeam că îmi puteam găsi calea fără prea mare dificultate. Spre Craigh na Dun. Spre cercul de pietre. Și, cu puțin noroc, înapoi acasă.

Partea a III-a

LA DRUM

11

Conversații cu un avocat

Două zile mai târziu, ieșeam călare pe porțile castelului Leoch, chiar înainte de ivirea zorilor. În grupuri de câte doi, trei și patru, în strigătele de rămas-bun și în țipetele gâștelor sălbatice de pe lac, caii pășeau cu grijă peste podul de piatră. Din când în când aruncam câte o privire în spate, până când corpul masiv al castelului s-a făcut nevăzut după o perdea de ceață sclipitoare. Gândul că nu voi mai vedea niciodată grămada aceea mohorâtă de pietre sau pe locuitorii ei îmi dădea un sentiment straniu de regret.

Tropăitul copitelor cailor suna înăbușit în ceață. Vocile reverberau straniu prin aerul umed, așa încât strigătele de la un capăt al lungului cortegiu se auzeau uneori cu ușurință în celălalt, în vreme ce sunetul conversațiilor din apropiere se pierdea în murmure întrerupte. Parcă ne croiam drum printr-un abur populat cu fantome. Glasuri fără trup pluteau în aer, vorbind de la mare distanță, apoi uluitor de aproape.

Mă nimerisem undeva la jumătatea cortegiului, flancată într-o parte de un soldat al cărui nume nu îl cunoșteam și în cealaltă parte de micul secretar pe care îl văzusem la lucru în timpul Sfatului ținut de Colum. Am aflat că era ceva mai mult decât un secretar, când am început să stăm de vorbă pe drum.

Ned Gowan era avocat. Născut, crescut și educat în Edinburgh, era întruchiparea avocatului cuminte. Un bărbat mărunțel, între două vârste, cu obiceiuri statornice, purta un veston din stofă de lână moale și deasă, ciorapi din lână fină și o cămașă din pânză ale cărei mâneci aveau o urmă discretă de dantelă și pantaloni dintr-o stofă care făcea un compromis inteligent între rigorile călătoriei și statura funcției sale. O pereche minusculă de ochelari pentru citit cu ramă din aur în formă de semilună, părul prins ordonat cu o panglică și un bicorn din fetru albastru completau imaginea. Întruchipa atât de perfect chintesența omului care lucrează în slujba legii, încât nu îl puteam

privi fără să zâmbesc.

Călărea alături de mine pe o iapă blândă a cărei șa era încărcată cu două desagi enorme din piele roasă. Mi-a explicat că una din ele conținea instrumentele profesiei sale: călimară, pene de scris și hârtie.

– Și cealaltă pentru ce este? am întrebat, măsurând-o din priviri.

În vreme ce prima desagă era plină cu cele trebuitoare secretariatului, a doua părea aproape goală.

– Ah, cealaltă este pentru arenda lordului, mi-a explicat el, bătând ușor cu palma tolba care atârna goală.

– Înseamna că se așteaptă să primească o sumă considerabilă, am sugerat.

Domnul Gowan a ridicat din umeri vesel.

– Nu chiar, dragă doamnă. Însă majoritatea arendelor sunt plătite în mărunțiș. Iar aceștia, din păcate, ocupă mai mult loc decât banii cu valoare mai mare, a spus el zâmbind, o arcuire rapidă a buzelor subțiri și uscate. Din punctul ăsta de vedere, o grămadă grea de cupru și argint tot e mai ușor de transportat decât întregul venit al Înălțimii Sale.

S-a întors pentru a arunca o privire pătrunzătoare peste umăr la cele două căruțe greoaie trase de măgari care însoțeau convoiul.

– Sacii de grâne și snopurile de napi cel puțin au marea calitate că nu se mișcă. Păsările, dacă sunt bine legate și cuștile sunt zdravene, nu ridică nicio dificultate. Nici caprele, deși ele prezintă o oarecare inconveniență din cauza obiceiurilor lor omnivore; una din ele mi-a mâncat o batistă anul trecut, deși, recunosc, a fost vina mea pentru că, din neatenție, am lăsat să îmi scape un colț de pânză din buzunarul vestonului. Anul acesta însă, am impus condiții explicite, a adăugat el, strângându-și buzele într-o linie hotărâtă. *Nu* vom accepta porci vii.

Necesitatea de a proteja desagii domnului Gowan și cele două căruțe explica acum prezența celor aproximativ douăzeci de bărbați care compuneau restul convoiului de colectare a arendei. Cu toții erau călare și înarmați și mai erau și câteva animale de povară, purtând ceea ce socoteam a fi proviziile pentru întregul cortegiu. Doamna Fitz, printre cuvintele de drum bun și sfaturile de călătorie, mă prevenise că mă așteaptă condiții primitive sau chiar inexistente, cu multe nopți pe care le vom petrece sub cerul liber, pe marginea drumului.

Eram chiar curioasă să aflu ce îl mânase pe un bărbat cu calificările evidente ale domnului Gowan să ocupe un asemenea post în ținuturile izolate ale Scoției, departe de plăcerile vieții civilizate cu care trebuie să fi fost obișnuit.

– Păi, a început el, drept răspuns la întrebările mele, ca tânăr avocat, am avut un mic birou la Edinburgh. Cu perdele de dantelă la ferestre și o mică placă de alamă strălucitoare la ușă, cu numele meu. Dar am început să mă plictisesc scriind toată ziua testamente și întocmind titluri de proprietate, văzând aceleași chipuri pe stradă în fiecare zi. Așa că am plecat, a încheiat el simplu.

Își cumpărase un cal și niscaiva provizii și se pornise la drum, fără să știe încotro se îndreaptă și ce va face când va ajunge unde va ajunge.

– Vezi dumneata, trebuie să mărturisesc, a spus el, tamponându-și îngrijit nasul cu o batistă cu monogramă, am o oarecare apetență pentru… aventură. Cu toate acestea, nici înfățișarea mea, nici mediul în care am crescut nu m-au pregătit pentru o viață de tâlhar la drumul mare sau pirat, ocupații pe care la vremea aceea mi le imaginam drept cele mai aventuroase. Ca alternativă, am decis că cel mai bine este să o pornesc în sus, spre munți. M-am gândit că în timp aș putea convinge vreo căpetenie de clan să îmi permită, în fine, să îl slujesc în vreun fel sau altul.

Și în timpul călătoriilor sale chiar întâlnise o asemenea căpetenie de clan.

– Jacob MacKenzie, a spus el cu un zâmbet cald și nostalgic. Și ce hoțoman roșcovan bătrân și viclean era!

Domnul Gowan a făcut semn cu capul spre capătul convoiului, unde părul arămiu al lui Jamie MacTavish strălucea în ceață.

– Nepotul său seamănă foarte mult cu el, știi. Prima dată când ne-am întâlnit, Jacob și cu mine, eu eram la capătul țevii unui pistol, pe care îl ațintise asupra mea ca să mă jefuiască. I-am dat calul și desagii de bunăvoie, căci nu aveam altă soluție. Dar cred că a fost ușor surprins când am insistat să vin cu el, chiar și pe jos dacă era nevoie.

– Jacob MacKenzie. Tatăl lui Colum și al lui Dougal? am întrebat.

– Da, a încuviințat din cap bătrânul avocat. Dar pe atunci el nu era stăpân, desigur. Asta s-a întâmplat câțiva ani mai târziu… cu puțin ajutor din partea mea, a adăugat el cu modestie. Pe atunci lucrurile se petreceau mai puțin… civilizat, a zis el cu nostalgie.

– Ah, adevărat? am întrebat politicos. Și Colum, ă-ă… te-a primit drept moștenire, ca să spunem așa?

– Cam așa ceva, a răspuns domnul Gowan. Vezi dumneata, atunci când Jacob a murit, s-a creat o oarecare confuzie. Colum era moștenitorul Leochului, desigur, însă el…

Avocatul a făcut o pauză, aruncând o privire în față și în spate pentru a se asigura că nu era nimeni atât de aproape de noi încât să audă ce vorbim. Soldații o luaseră înainte pentru a sta de vorbă cu tovarășii lor și mai bine de patru lungimi de cal ne separau de căruțașul din spate.

– Colum a fost sănătos până pe la vârsta de optsprezece ani, și-a continuat el povestea, și promitea să fie un conducător bun. A luat-o pe Letitia de soție ca parte a alianței cu clanul Cameron – eu am întocmit contractul de căsătorie, a adăugat el. Dar la scurt timp după aceea, el a căzut în timpul unei călătorii. Și-a rupt osul lung al coapsei, care nu s-a prins bine.

Am încuviințat din cap. Era previzibil.

– Pe urmă, a continuat domnul Gowan oftând, s-a dat jos din pat prea curând, a căzut pe scări și și-a rupt și celălalt picior. A zăcut la pat aproape un an, însă a devenit curând evident că răul era iremediabil. Și din păcate, chiar atunci a murit Jacob.

Bărbatul mărunțel a făcut o pauză pentru a-și pune gândurile în ordine. S-a uitat din nou spre capătul convoiului, de parcă ar fi căutat pe cineva cu privirea. Negăsindu-l, s-a așezat din nou în șa.

– Cam în aceeași perioadă a izbucnit și scandalul cu mariajul surorii lui, a spus el. Și Dougal… în fine, mă tem că Dougal nu s-a achitat foarte bine de datoria pe care o avea. Altfel, înțelegi dumneata, la vremea aceea Dougal putea fi ales căpetenie, dar părerea generală a fost că încă nu era destul de copt la minte. Ah, a fost mare vânzoleală, a rostit el scuturând din cap. S-a adunat tot clanul atunci, și verișori, și unchi, și arendași ca să decidă cine să fie căpetenie.

– Dar la urmă l-au ales pe Colum? am întrebat.

M-am minunat încă o dată de forța personalității lui Colum MacKenzie. Și, aruncând o privire spre bătrânul micuț și încercat de vremuri care călărea alături de mine, m-am gândit că pe lângă carismă, Colum avusese și ceva noroc în alegerea aliaților săi.

– L-au ales, însă doar pentru că frații au rămas împreună fără să se clintească. Vezi dumneata, nimeni nu se îndoia de curajul lui Colum, sau de inteligența lui, ci doar de puterea trupească. Era limpede că niciodată nu își va mai putea conduce oamenii în bătălie. Însă era Dougal, sănătos la trup și întreg, deși nițel nesăbuit și iute la mânie. Și el a stat în spatele jilțului fratelui său și a jurat să respecte cuvântul lui Colum, să-i fie în bătălie picioarele și mâna care ține sabia. Așadar cineva a sugerat ca lui Colum să i se permită să devină stăpân pentru treburile obișnuite și Dougal să devină căpetenia oștirilor, să conducă clanul pe vreme de război. Nu era o situație fără precedent, a adăugat el cu afectare.

Modestia cu care spusese „Cineva a sugerat...“ îmi arătase foarte limpede a cui fusese sugestia respectivă.

– Și dumneata omul cui ești? am întrebat. Al lui Colum sau al lui Dougal?

– Interesele mele sunt ale clanului MacKenzie ca un tot, a răspuns domnul Gowan precaut. Dar ca formalitate, i-am jurat credință lui Colum.

„Ca formalitate pe naiba“, mi-am spus. Urmărisem întreaga ceremonie a jurământului și nu îmi aminteam să fi zărit silueta delicată a avocatului în mulțimea de bărbați adunați în sală. Niciun bărbat prezent la ceremonie nu ar fi depus acel jurământ doar ca formalitate, nici măcar cineva născut să fie avocat. Iar bărbatul mărunțel de pe iapa murgă, oricât de calculat ar fi fost și oricât de pătruns de litera legii, avea, conform propriilor sale mărturisiri, sufletul unui romantic.

– Trebuie să îi fii de mare ajutor, am răspuns diplomatic.

– Ah, da, din când în când îl mai ajut și eu câte puțin, a rostit el. La fel ca pe ceilalți. Și dumneata, dragă doamnă, dacă vei avea nevoie de vreun sfat, a spus el zâmbindu-mi bonom, sunt la dispoziția dumitale. Te poți baza pe întreaga mea discreție, te asigur, a încheiat, făcând o plecăciune nostimă în șa.

– La fel cum se poate baza și Colum MacKenzie pe loialitatea dumitale? am întrebat arcuindu-mi sprâncenele.

Ochii căprui și mici m-au privit drept și fără să clipească și am văzut în ei inteligența și umorul care se ascundeau în profunzimile lor șterse.

– Ah, în fine, a răspuns el, fără să se scuze. Am încercat și eu.

– Așa este, am spus, mai degrabă amuzată decât înfuriată. Însă te asigur, domnule Gowan, că nu am nevoie de discreția dumitale, cel puțin nu în acest moment.

„Hmm, stilul acesta e molipsitor“, mi-am spus, auzindu-mă. Vorbisem exact ca bătrânul avocat.

– Sunt o doamnă englezoaică, am adăugat cu fermitate. Atât și nimic mai mult. Colum își pierde timpul – și pe al lui și pe al dumitale – încercând să smulgă de la mine secrete care nu există.

„Sau există, dar nu sunt de povestit“, m-am gândit. Discreția domnului Gowan o fi poate absolută, însă nu și convingerile lui.

– Sper că nu te-a trimis în această călătorie pentru a încerca să mă tragi de limbă? am întrebat, venindu-mi brusc acest gând.

– Ah, nu.

Domnul Gowan a râs scurt la auzul unei asemenea idei.

– Nu, te asigur, dragă doamnă. Eu îndeplinesc o misiune esențială, ținând registrele și socotelile lui Dougal, și mai fac mici comisioane legale pentru diverși membri ai clanului din zone mai îndepărtate. Și mă tem că, în ciuda vârstei mele înaintate, nu mi-am pierdut cu totul spiritul de aventurier. Acum lucrurile sunt mult mai așezate decât pe vremuri, a rostit scoțând un oftat care trebuie să fi fost unul de regret, dar există mereu posibilitatea unei tâlhării pe drum sau a unui atac pe lângă hotare.

A bătut ușor cu palma cea de a doua desagă.

– Geanta aceasta nu e cu totul goală, să știi.

A ridicat partea din față suficient de mult încât să zăresc paturile strălucitoare ale unei perechi de revolvere, frumos aranjate în două buzunare care le păstrau la îndemână.

A cercetat cu privirea fiecare detaliu al ținutei mele.

– Dragă doamnă, ar trebui și dumneata să fii înarmată, a spus el cu un ton mustrător, dar blând. Deși cred că Dougal nu a considerat necesar… totuși. Voi vorbi cu el despre această chestiune, mi-a promis el.

Am petrecut restul zilei într-o conversație plăcută, rătăcind printre

amintirile lui despre vremurile dragi și apuse în care bărbații erau bărbați și buruiana otrăvitoare a civilizației era mai puțin răspândită pe întinderile frumoase și sălbatice ale Highlands.

La căderea nopții, ne-am oprit într-un luminiș de lângă drum. Aveam cu mine o pătură, făcută sul și legată în spatele șeii, și astfel m-am pregătit să îmi petrec prima noapte de libertate departe de castel. Cu toate acestea, simțeam privirile ațintite asupra mea când m-am ridicat de lângă foc și m-am îndreptat spre culcușul meu din spatele copacilor. Chiar și în aer liber, libertatea părea să aibă anumite limite bine stabilite.

Am ajuns în primul sat a doua zi pe la orele prânzului. Nu era mai mult decât un mănunchi de trei sau patru colibe, așezat lângă drumul principal, într-o mică vâlcea. Un scaun din lemn a fost scos dintr-unul din bordeie pentru Dougal și o scândură – prevăzător adusă cu noi într-una din căruțe – a fost așezată pe alte două scaune, pentru a servi drept birou pentru domnul Gowan. Avocatul mărunțel și-a extras o bucată enormă de pânză apretată din buzunarul de la spate al vestonului și a așezat-o frumos pe o buturugă, temporar degrevată de funcția obișnuită de buturugă de tăiat lemne. S-a așezat cu grijă pe scaunul improvizat și a început să își aranjeze călimara, registrele și catastiful, la fel de solemn în gesturi de parcă ar fi fost încă în spatele perdelelor sale de dantelă din Edinburgh.

Unul câte unul, bărbații din fermele din apropiere veneau pentru a-și încheia socotelile anuale cu reprezentantul stăpânului. Era o atmosferă destinsă, procesul desfășurându-se într-o manieră mult mai puțin formală decât audiențele din Sala Mare a castelului Leoch. Fiecare bărbat apărea, de la câmp sau din casă, trăgea un scaun liber și se așeza lângă Dougal, și începea, aparent ca de la egal la egal, să își spună păsurile, să îi explice sau pur și simplu să stea de vorbă.

Unii dintre ei erau însoțiți de câte unul sau doi fii, bine făcuți, purtând în brațe un sac de grâne sau de lână. La încheierea fiecărei discuții, neobositul Ned Gowan scria chitanța arendei pentru acel an, înregistrând tranzacția ordonat în catastiful său, și făcea semn cu degetul unuia dintre căruțași care căra cuminte produsele în căruță. Destul de rar câte un pumn de bănuți dispărea în adâncimile tolbei de piele cu un clinchet slab. Între timp, soldații stăteau tolăniți la umbra copacilor sau dispăreau prin pădurile de pe malul apei – probabil să vâneze.

În decursul următoarelor zile s-au repetat variațiuni ale acestei scene.

Din când în când eram poftită în câte o căsuță, să beau cidru sau lapte și toate femeile se înghesuiau în singura încăpere pentru a sta de vorbă cu mine. Uneori câte un mănunchi de bordeie sărăcăcioase era suficient de mare încât să țină o cârciumă sau chiar un han, care devenea cartierul general al lui Dougal pentru acea zi.

Uneori plata arendei însemna un cal, sau o oaie, sau alte animale vii. Acestea erau de obicei date cuiva dintr-un sat vecin, la schimb pentru ceva mai ușor de dus, ori, dacă Jamie socotea un cal potrivit pentru a fi ținut în grajdurile castelului, era adăugat convoiului nostru.

Chiar mă întrebam ce căuta Jamie în suita aceasta. Deși tânărul se pricepea bine la cai, după cum știam, la fel de pricepuți erau cei mai mulți dintre bărbații din convoiul nostru, inclusiv Dougal. De asemenea, luând în considerare că ni se ofereau foarte rar cai drept plată și de obicei nu era nimic spectaculos în materie de rasă, mă întrebam de ce se considerase necesar să aducem cu noi un cunoscător atât de fin. Trecuse o săptămână de când ne aflam pe drum, într-un sat al cărui nume nu îl pot pronunța, când am aflat adevăratul motiv pentru care Dougal îl luase pe Jamie.

Satul, deși micuț, era suficient de mare încât să se laude cu o tavernă cu două sau trei mese și câteva scaune betege. Acolo ținea Dougal audiențele și colecta arendele. Și după un prânz destul de greoi compus din carne de vită în saramură și napi, a ținut judecată, cumpărând bere pentru toți arendașii și fermierii care mai rămăseseră după ce-și încheiaseră socotelile și sătenii care se strecuraseră înăuntru după ce își terminaseră treburile zilnice pentru a căsca gura la străini și a afla noutăți.

Stăteam tăcută pe o bancă de lemn dintr-un colț, sorbind bere acră și savurând o pauză de la călătoria călare. Nu eram foarte atentă la conversația lui Dougal, care oscila între engleză și galică, pe subiecte variate de la bârfe la agricultură la ceea ce păreau a fi glume deocheate și povești încâlcite. Mă întrebam absentă cât timp ne va lua, în ritmul acesta, să ajungem la Fortul William. Și odată ajunși acolo, cum aș putea face să mă despart de scoțienii de la castelul Leoch fără să am de-a face cu garnizoana armatei engleze. Pierdută în propriile gânduri, nu băgasem de seamă că Dougal vorbea de unul singur de ceva vreme, de parcă ținea un soi de cuvântare. Spectatorii săi îl urmăreau cu sufletul la gură, scoțând din când în când scurte exclamații sau interjecții. Revenind treptat cu picioarele pe pământ, mi-am dat seama că Dougal își aducea dibaci audiența spre un punct culminant referitor la o anumită problemă.

Am privit în jur. Rupert cel gras și avocatul mărunțel, Ned Gowan, stăteau la perete în spatele lui Dougal, cu halbele de bere uitate pe masa de lângă ei, în timp ce îi sorbeau cuvintele. Jamie, încruntat în propria halbă, stătea aplecat în față, cu coatele pe masă. Orice spunea Dougal, nu părea să fie interesat.

Pe neașteptate, Dougal s-a ridicat în picioare, a apucat gulerul cămășii lui Jamie și a tras cu putere. Veche, și oricum cusută grosolan, cămașa s-a desfăcut exact de la cusături. Luat complet pe nepregătite, Jamie a înghețat. Ochii i s-au îngustat și fălcile i s-au încleștat, însă nu a făcut nicio mișcare atunci când Dougal a dat deoparte poalele cămășii pentru a-i expune spatele privirilor curioșilor.

Toată lumea și-a ținut respirația la vederea spatelui brăzdat de cicatrici, apoi s-a auzit un murmur de indignare agitată. Am deschis gura, însă am prins cuvântul „*englezoaică*“ pronunțat pe o intonație nu foarte prietenoasă și am închis-o la loc.

Jamie, cu chipul parcă cioplit în piatră, s-a ridicat și a făcut câțiva pași în spate, ferindu-se de cei care se înghesuiau în jurul său. Și-a scos cu grijă resturile cămășii, mototolindu-le ca pe-o minge. O femeie mărunțică și bătrână, care abia îi ajungea la umăr dădea din cap, bătându-l încetișor pe spate cu palma, murmurându-i ceea ce am presupus a fi cuvinte de îmbărbătare în galică. Dacă așa era, în mod evident n-au avut efectul sperat.

Abia a răspuns monosilabic câtorva întrebări din partea bărbaților prezenți. Cele două sau trei fete care fuseseră trimise de părinții lor să cumpere bere pentru cină se strânseseră lângă peretele îndepărtat, vorbind în șoaptă între ele, aruncând des priviri speriate în celălalt capăt al camerei.

Aruncându-i lui Dougal o privire care ar fi putut să îl împietrească pe bărbatul mai în vârstă, Jamie a azvârlit rămășițele cămășii într-un colț al căminului și a părăsit încăperea din trei pași lungi, stârnind murmure compătimitoare din partea mulțimii. Privați de spectacol, atenția lor s-a întors la Dougal. Nu am înțeles aproape nimic din comentariile lor, însă fragmentele pe care le-am prins păreau a fi profund antienglezești în esența lor. Pe de o parte aș fi vrut să îl urmez pe Jamie afară, pe de altă parte eram tentată să rămân acolo unde eram, fără a atrage atenția asupra mea. Mă îndoiam că avea nevoie de compania cuiva în asemenea clipe, așadar m-am făcut mică în colțul meu și am aplecat capul, studiindu-mi reflexia palidă și tulbure în oglinda berii din halbă.

Clinchetul de metal m-a făcut să ridic privirea. Unul dintre bărbați, un mic arendaș foarte hotărât, îmbrăcat în pantaloni de piele, aruncase câteva monede pe masa din fața lui Dougal și părea acum să țină un scurt discurs. S-a dat un pas în spate, cu degetele mari vârâte în centura de la brâu, ca și cum i-ar fi provocat pe ceilalți să facă ceva. După o pauză șovăielnică, alte două suflete îndrăznețe i-au urmat exemplul, apoi alți câțiva, scoțând din buzunare și genți câteva monede. Dougal le-a mulțumit cu căldură, făcându-i semn cu mâna cârciumarului pentru încă un rând de bere. Am remarcat că Ned Gowan punea cuminte noile contribuții într-un săculeț separat de tolba în care se adunau arendele neamului MacKenzie pentru sipetul lui Colum, și atunci am realizat care trebuie să fie scopul micii reprezentații jucate de Dougal.

Rebeliunile, ca și toate celelalte propuneri de afaceri, necesită capital. Adunarea și aprovizionarea unei armate are nevoie de aur, la fel și întreținerea comandanților ei. Și din cât de puțin îmi aminteam despre Bonnie Prince Charlie, tânărul pretendent la tron, o parte din acest suport venise din Franța, însă o altă parte a banilor din spatele ascensiunii lui eșuate provenise din buzunarele subțiri și roase ale poporului pe care voia să îl conducă. Așadar Colum, sau Dougal, sau amândoi, erau iacobini; suporteri ai tânărului pretendent împotriva ocupantului legitim al tronului Angliei, George al II-lea.

În cele din urmă, ultimii arendași și fermieri s-au dus la casele lor pentru cină, și Dougal s-a ridicat și s-a întins, cu o expresie destul de mulțumită, precum o pisică după ce a mâncat un castron de lapte, dacă nu de smântână. A cântărit în palmă săculețul și l-a aruncat înapoi spre Ned Gowan pentru bună păstrare.

– Eh, destul de bine, a concluzionat el. Nu te poți aștepta la cine știe ce dintr-o asemenea fundătură. Dar dacă adunăm de la toată lumea, se strânge o sumă respectabilă.

– „Respectabil“ nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi, am spus eu ridicându-mă țeapăn din locul în care mă chircisem.

Dougal s-a întors, de parcă uitase de mine.

– Nu? a întrebat el, strâmbându-și buzele amuzat. De ce nu? Ai ceva împotrivă ca supușii loiali să contribuie cu un bănuț pentru a-l ajuta pe conducătorul lor?

– Nu am nimic împotrivă, am răspuns privindu-l drept în ochi. Indiferent cine este conducătorul lor. Ce nu-mi place mie este metoda

pe care o folosești dumneata pentru a strânge acești bani.

Dougal m-a privit atent, de parcă putea citi în trăsăturile chipului meu.

– Indiferent cine este acest conducător? a repetat el blând. Credeam că nu înțelegi galica.

– Nu înțeleg, am răspuns scurt. Dar am inteligența cu care m-am născut și două urechi cu care aud foarte bine. Și oricum s-ar spune în scoțiană „în sănătatea regelui George“, am mari îndoieli că sună ca „Bragh Stuart“.

Dougal și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

– Într-adevăr, nu se spune așa, a încuviințat el. Ți-aș spune eu cuvintele scoțiene potrivite pentru suveranul și conducătorul dumitale, dar nu sunt potrivite pentru urechile unei doamne, *englezoaică* sau nu.

Aplecându-se, a scos ghemotocul de pânză din cenușa șemineului și l-a scuturat de funingine.

– Dacă tot nu ești de acord cu metodele mele, poate că vrei să mi le remediezi, a sugerat el, aruncându-mi în brațe cămașa murdară și ruptă. Ia un ac de la stăpâna casei și coase asta.

– Ba s-o coși dumneata!

I-am împins-o înapoi în brațe și m-am întors să plec.

– N-ai decât, a rostit Dougal mieros în spatele meu. Jamie își poate coase și singur cămașa, atunci, dacă nu vrei să-l ajuți.

M-am oprit, apoi m-am întors fără tragere de inimă, cu brațul întins.

– Prea bine..., am început, dar am fost întreruptă de o mână mare care s-a întins peste umărul meu și a smuls cămașa din mâna lui Dougal.

Aruncându-ne amândurora priviri întunecate, Jamie și-a îndesat cămașa sub braț și a ieșit din încăpere la fel de tăcut precum intrase.

Ne-am adăpostit peste noapte în casa unui mic arendaș. Bărbații au dormit afară, împrăștiați prin căpițe de fân, căruțe și tufe de ferigi. În semn de respect pentru că eram femeie sau pentru că eram un fel de prizonieră, mi s-a oferit o saltea de paie înăuntru, pe jos, în apropierea căminului.

În vreme ce salteaua părea mult mai confortabilă decât singurul pat în care dormeau cei șase membri ai familiei, mai degrabă îi invidiam pe bărbații care dormeau afară la aer curat. Focul nu fusese stins, ci doar mocnit pentru noapte, și aerul din casă era sufocant din cauza căldurii, a mirosurilor și a sunetelor locatarilor care se foiau, se întorceau, gemeau, sforăiau, transpirau și trăgeau vânturi. După o vreme, am renunțat la speranța de a adormi în acea atmosferă înăbușitoare. M-am ridicat și am ieșit pe tăcute afară, luând cu mine o pătură. Aerul nopții era atât de proaspăt în contrast cu mirosul greu din casă, încât m-am aplecat peste un zid de piatră, trăgând lacom în piept guri enorme de aer răcoros și savuros.

Un bărbat făcea de strajă stând fără să scoată o vorbă sub un copac de lângă potecă, însă abia mi-a aruncat o privire. După ce probabil ajunsese la concluzia că nu aveam să ajung prea departe doar în cămașă de noapte, și-a întors atenția la micul obiect din lemn pe care îl sculpta cu briceagul. Luna strălucea și lama micului cuțit de vânătoare sclipea în umbrele înfrunzite.

Am ocolit coliba și am urcat puțin pe dealul din spate, atentă la siluetele adormite din iarbă. Am găsit un loc ferit, plăcut, între doi bolovani uriași care formau un culcuș confortabil din iarba înaltă și deasă și pătura pe care o adusesem cu mine. Întinzându-mă, am privit luna plină în lunga sa călătorie pe cer.

La fel cum privisem luna răsărind de la fereastra castelului Leoch în prima noapte petrecută ca musafir fără voie al lui Colum. Așadar se scursese o lună de la trecerea mea catastrofală prin cercul de megaliți. Cel puțin acum credeam că știu de ce pietrele fuseseră poziționate acolo.

Lipsite probabil de importanță prin ele însele, pietrele acelea erau simboluri. La fel ca indicatoarele de pe marginea drumului care te avertizează că în apropierea unei stânci cad pietre, coloanele de piatră marcau un punct primejdios. Un loc unde… ce? Unde crusta timpului era subțire? Unde un soi de portal stătea deschis? Nu că cei care ar fi făcut cercurile ar fi știut ce făceau. Pentru ei, locul acela trebuie să fi fost simbolul unui teribil mister și al unei îngrozitoare puteri magice; un loc unde oamenii dispăreau fără veste. Sau apăreau, poate, din senin.

Era o idee. Ce s-ar întâmpla, m-am întrebat, dacă cineva ar fi acolo, pe dealul de la Craigh na Dun în momentul în care îmi făceam apariția inopinată? Socoteam că ar putea depinde de momentul în care intram. Aici, dacă vreun arendaș m-ar fi întâlnit în asemenea împrejurări, m-

ar fi luat fără îndoială drept o zână sau o vrăjitoare. Mai probabil o zână, născându-se chiar pe acel deal, împreună cu legenda lui.

Și poate chiar de la o astfel de întâmplare i se trăgea legenda, mi-a trecut prin gând. Dacă oamenii dispăruseră pe negândite de-a lungul anilor sau la fel de neașteptat apăruseră din neant într-un anume loc, ar fi putut pe bună dreptate căpăta reputația de loc vrăjit.

Mi-am scos un picior de sub pătură și m-am jucat cu degetele mele lungi în strălucirea lunii. Foarte nedemn de o zână, am hotărât critic. La aproape un metru șaptezeci, eram o femeie destul de înaltă pentru acele vremuri; la fel de înaltă ca mulți bărbați. Așadar, nu prea putem trece drept zână din neamul spiridușilor și cel mai probabil aș fi fost luată drept o vrăjitoare sau vreun soi de spirit malefic. Din puținele lucruri pe care le știam despre metodele curente de a trânsa astfel de întâmplări inexplicabile, eram chiar fericită că, de fapt, nimeni nu mă văzuse făcându-mi apariția.

Mă întrebam gânditoare ce s-ar întâmpla dacă funcționa și în sens invers. Dacă cineva din aceste vremuri ar dispărea și ar apărea în lumea mea? Ceea ce, la urma urmelor, era exact ceea ce intenționam eu să fac, dacă exista vreo posibilitate de a-mi duce la îndeplinire planul. Cum ar reacționa un scoțian din zilele moderne, precum doamna Buchanan, poștărița, dacă cineva precum Murtagh, de exemplu, i-ar răsări din pământul de sub picioare?

Cea mai probabilă reacție, mă gândeam, era să o iei la fugă, să chemi poliția, sau să nu faci nimic, doar să le povestești prietenilor și vecinilor ce lucru extraordinar ți s-a întâmplat în urmă cu câteva zile…

Cât despre vizitator? Păi, cred că ar reuși să se integreze în noua epocă fără a atrage prea mult atenția asupra lui, dacă era precaut și norocos. Până la urmă, eu reușisem să trec cu un oarecare succes drept un rezident normal al acestor timpuri și locuri, deși înfățișarea și vorbirea mea cu siguranță ridicaseră numeroase suspiciuni.

Dar dacă o persoană pierdută în timp era *prea* diferită, sau dacă povestea cu voce tare ce i se întâmplase? Dacă ieșirea era în epocile primitive, cel mai probabil un străin cu înfățișare neobișnuită ar fi fost ucis pe loc, fără alte întrebări. Iar în vremurile mai evoluate, lumea l-ar lua cel mai probabil drept nebun și l-ar încuia într-o instituție pe undeva, dacă nu își ținea gura.

Acest soi de episoade trebuie să se fi petrecut de când era lumea, am

reflectat. Chiar dacă beneficiam de martori, nu existau niciun fel de indicii, nimic care să spună ce s-a întâmplat, deoarece singura persoană care știa răspunsul nu mai era acolo. Cât despre cei care dispăreau, ei probabil aveau să își țină gura închisă la celălalt capăt al timpului.

Adâncită în gânduri, nu băgasem de seamă murmurul slab de voci sau fâșâitul pașilor prin iarbă și am sărit speriată când am auzit un glas vorbind de la câțiva metri depărtare.

– Dracu' să te ia, Dougal MacKenzie, spunea glasul. Neam sau nu cu tine, nu îți datoram asta.

Glasul era coborât, dar furios.

– Chiar nu? a spus celălalt glas, ușor amuzat. Eu parcă îmi amintesc un anume jurământ, prin care promiteai ascultare. „Atât timp cât picioarele mele calcă pe pământul clanului MacKenzie" cred că zicea.

S-a auzit o bufnitură înfundată, ca un picior care lovea pământul.

– Și ăsta e pământul clanului MacKenzie, flăcăule.

– I-am jurat supunere lui Colum, nu ție.

Așadar era tânărul Jamie MacTavish, și aveam voie să ghicesc din trei încercări motivul supărării sale.

– E același lucru, și tu știi asta foarte bine.

S-a auzit o plesnitură ușoară, ca și cum o palmă ar fi atins un obraz.

– Supunerea ta este față de căpetenia clanului și în afara castelului eu sunt capul, brațele și picioarele lui Colum.

– Și niciodată n-am văzut un exemplu mai bun în care dreapta nu știe ce face stânga, a venit imediat replica.

În ciuda amărăciunii din ton, se ghicea o inteligență poznașă ascunsă care se bucura de această ciocnire de spirite.

– Ce crezi că ar spune acum mâna dreaptă dacă ar afla că stânga adună aur pentru Stuarzi?

După o scurtă pauză, s-a auzit vocea lui Dougal:

– Cei din clanurile MacKenzie și MacBeolain și MacVinich sunt cu toții

oameni liberi. Nimeni nu îi forțează să dea ceva împotriva voinței lor și nimeni nu îi poate opri. Și, cine știe? Poate Colum va da mai mult pentru prințul Charles Edward decât toți ceilalți la un loc, la sfârșit.

– Poate, a răspuns vocea profundă. Și mâine poate să plouă de jos în sus. Asta nu înseamnă că o să stau să aștept în capul scărilor cu o găleată întoarsă cu susul în jos.

– Nu? Tu ai mai mult de câștigat dacă urcă un Stuart pe tron decât mine, băiete. Dacă rămân englezii, te alegi cu un laț în jurul gâtului. Dacă ție nu-ți pasă de propria beregată...

– Beregata mea mă privește numai pe mine, l-a întrerupt Jamie furios. La fel și spatele meu.

– Ba mă privește și pe mine, atât timp cât mergi cu mine, flăcăiașule, a răspuns unchiul său pe un ton batjocoritor. Dacă vrei să auzi ce are să-ți spună Horrocks, vei face precum ți se poruncește. Și foarte cuminte din partea ta; poate ești priceput să mânuiești acul, dar nu ai decât o singură cămașă curată.

S-au auzit un fâșâit, ca și cum cineva s-ar fi ridicat de pe locul lui pe o piatră și un zgomot înfundat de pași prin iarbă. Doar o singură pereche de pași, care totuși mi s-a părut că se apropie. M-am ridicat cât de discret am putut și am aruncat o privire precaută peste marginea unuia dintre bolovanii în spatele cărora mă ascunsesem.

Jamie era încă acolo, stând încovoiat pe o piatră la câțiva metri mai încolo, cu brațele în jurul genunchilor, cu chipul ascuns. Era aproape complet întors cu spatele la mine. Am dat să mă așez la loc, căci nu doream să îi tulbur singurătatea, când deodată l-am auzit vorbind.

– Știu că ești acolo, a spus el. Dacă vrei, poți să ieși.

Din tonul lui am înțeles că îi era indiferent. M-am ridicat și am dat să ies dintre pietre când mi-am dat seama că eram îmbrăcată doar în cămașă de noapte. Socotind că avea destule griji pe cap ca să nu se jeneze de ținuta mea indecentă, mi-am înfășurat plină de tact pătura în jurul meu înainte de a ieși din ascunzătoare.

M-am așezat aproape de el și m-am sprijinit cu spatele de stâncă, privindu-l ușor intimidată. După ce înclinase ușor fruntea când mă apropiasem de el, a continuat să mă ignore, complet absorbit de propriile gânduri care nu erau foarte plăcute, judecând după încruntătura sumbră de pe chip. Un picior bătea fără odihnă piatra pe care se așezase și își frământa degetele, împreunându-le, strângându-

le, apoi desfăcându-le cu o asemenea furie, încât s-au auzit câteva pârâituri ușoare ale încheieturilor care pocneau.

Degetele pocnind mi-au amintit de căpitanul Manson. Ofițerul care aproviziona spitalul de campanie unde lucrasem, căpitanul Manson îndura lipsurile, livrările întârziate și prostiile nesfârșite ale birocrației militare ca și cum ar fi fost niște lovituri ale sorții. În mod obișnuit un bărbat blând și cu voce plăcută, atunci când era copleșit de frustrare, se retrăgea pentru scurtă vreme în biroul său și lovea peretele din spatele ușii cu toată forța de care era capabil. Cei care așteptau afară în fața recepției pentru a fi primiți urmăreau cu fascinație cum pereții șubrezi se cutremurau sub forța loviturilor. După câteva minute, căpitanul Manson ieșea din birou, cu pumnii însângerați, dar din nou stăpân pe sine, pentru a face față crizei curente. Până când a fost transferat la o altă unitate, peretele din spatele ușii sale era perforat cu zeci de găuri de mărimea și forma unui pumn. Privindu-l pe tânărul bărbat așezat pe piatră încercând să își disloce propriile degete, mi-am amintit fără să vreau de căpitan, în fața problemelor de aprovizionare care nu își găseau rezolvarea.

– Trebuie să lovești ceva, i-am spus.

– Ha?

Și-a ridicat privirea, surprins, ca și cum ar fi uitat că mă aflam acolo.

– Trebuie să lovești ceva, l-am sfătuit. Te vei simți mai bine.

Buzele i-au tresărit ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Fără a scoate o vorbă, s-a ridicat de pe piatră și s-a îndreptat hotărât spre un cireș care părea destul de robust și i-a aplicat o lovitură teribilă. Găsind aparent o ușurare a tensiunii în acest gest, a aplicat cu sete câțiva pumni trunchiului tremurător al copacului, stârnind o ploaie de petale rozalii care au plutit feeric deasupra capului său.

Câteva clipe mai târziu, s-a înapoiat sugându-și încheietura care sângera.

– Mulțumesc, a spus el cu un zâmbet pieziș. Poate așa o să reușesc să adorm în noaptea asta.

– Te-ai rănit la mână? M-am ridicat pentru a-l examina, însă a dat din cap, ștergându-și ușor pumnul cu cealaltă palmă.

– Nu, nu e nimic.

Am rămas amândoi în picioare, învăluiți o clipă într-o tăcere stranie. Nu voiam să îi vorbesc despre scena la care asistasem mai devreme, nici de cele petrecute la tavernă.

Am rupt tăcerea, în cele din urmă.

– Nu știam că ești stângaci.

– Stângaci? Ah, adică mă folosesc mai mult de stânga. Da, așa am fost dintotdeauna. Dascălul meu obișnuia să îmi lege stânga la spate, să învăț să scriu cu dreapta.

– Și poți? Să scrii cu dreapta?

El a încuviințat din cap, ducându-și din nou pumnul rănit la gură.

– Da. Dar îmi dă dureri de cap.

– Lupți tot cu stânga? am întrebat, încercând să îi distrag atenția. Cu sabia, vreau să spun.

În acel moment, nu avea nicio armă cu excepția pumnalului și a cuțitului de vânătoare, însă în timpul zilei obișnuia să poarte atât sabie, cât și pistoale, la fel ca majoritatea bărbaților din convoi.

– Nu, mânuiesc sabia la fel de bine cu ambele mâini. Un spadasin stângaci are un dezavantaj cu o sabie scurtă, pentru că luptă cu stânga întoarsă spre dușman și în partea stângă e inima, înțelegi?

Prea tensionat pentru a sta liniștit, a început să se plimbe cu pași mari prin poiana acoperită cu iarbă, făcând gesturi ilustrative cu o sabie imaginară.

– Cu o sabie lungă nu are prea multă importanță, a spus el.

Și-a întins brațele cu palmele împreunate și a descris un arc grațios prin aer.

– De obicei ne folosim ambele brațe, mi-a explicat el. Sau, dacă ești suficient de aproape încât să folosești doar unul, nu contează prea mult pe care dintre ele, pentru că lovești de sus și seceri dușmanul prin umăr. Nu prin cap, a adăugat el pe un ton didactic, căci lama poate aluneca foarte ușor. Dar, dacă îl tai curat în jgheab, a spus el ducându-și patul palmei la joncțiunea dintre gât și umăr, e mort. Și chiar dacă nu e o tăietură curată, omul tot nu va mai fi bun de luptă în ziua aia… sau altă dată, probabil, a adăugat.

Brațul stâng i-a alunecat la centură și a scos pumnalul de parcă ar fi turnat apă dintr-un pahar.

– Acum, pentru a lupta și cu sabia, și cu pumnalul, dacă nu ai un *targe* [13] cu care să îți protejezi brațul cu jungherul, atunci lupți mai mult cu dreapta, atunci ții sabia scurtă în mâna aia și lovești de jos cu pumnalul, dacă lupta e corp la corp. Dar dacă brațul cu jungherul este protejat, poți lovi din ambele părți și poți să-ți rotești corpul – s-a lăsat în jos și mi-a arătat –, astfel încât să ții la distanță tăișul dușmanului și să folosești jungherul doar în cazul în care pierzi sabia sau nu mai poți folosi brațul cu sabia.

A coborât și a ridicat tăișul jungherului într-o mișcare iute și vicleană care s-a oprit la câțiva centimetri de pieptul meu. Fără să vreau, am făcut un pas în spate și în aceeași clipă tânărul s-a ridicat și și-a vârât pumnalul în teacă, zâmbindu-mi rușinat.

– Iartă-mă. M-a luat valul. Nu voiam să te sperii.

– Ești extraordinar de agil, am spus, sincer impresionată. Cine te-a învățat să lupți? am întrebat. Cred că ai avut nevoie tot de un profesor stângaci să îți explice.

– Așa este, era tot un luptător stângaci. Cel mai bun pe care l-am văzut vreodată.

A zâmbit scurt, fără urmă de umor.

– Dougal MacKenzie.

Florile de cireș îi căzuseră din păr; doar câteva petale rozalii îi mai rămăseseră agățate de umeri și am întins mâna să i le scutur. Cămașa îi fusese cusută cu grijă, am remarcat, deși fără îndemânare. Chiar și o mică fisură a materialului fusese însăilată.

– O va face din nou? am întrebat deodată, incapabilă să îmi țin în frâu curiozitatea.

Jamie a făcut o pauză înainte de a răspunde, însă nu s-a prefăcut a nu pricepe întrebarea mea.

– Ah, da, a răspuns în cele din urmă, aplecându-și capul. În felul ăsta va obține ajutorul de care are nevoie.

– Și tu îi vei permite? Să te folosească în felul ăsta?

A privit pe lângă mine, în josul dealului, spre tavenă, acolo unde o singură lumină mai sclipea printre crăpăturile bârnelor de lemn. Chipul îi era neted și lipsit de expresie ca un zid.

– Pentru moment.

Convoiul nostru și-a continuat periplul. Nu înaintam decât câțiva kilometri pe zi, adesea oprindu-ne pentru a-i permite lui Dougal să își rezolve treburile la o răscruce de drumuri sau într-o casă, unde câțiva arendași se strângeau cu desagile lor de grâne și legăturile în care adunaseră cu greu câțiva bănuți. Totul era înscris în catastife de penița ageră a lui Ned Gowan, și chitanțele erau emise, acolo unde era nevoie, din tolba lui cu hârtie și pergament.

Când ajungeam în câte un cătun sau sătuc suficient de extins încât să găsești un han sau o tavernă, Dougal își făcea numărul, cumpăra băutură pentru toată lumea, spunea povești, ținea discursuri și, în cele din urmă, dacă socotea că îi poate pica ceva, îl punea pe Jamie să se ridice în picioare, să își arate cicatricile. Și alți câțiva bănuți curgeau în tolba ascunsă, bani adunați pentru a fi trimiși în Franța, la curtea pretendentului.

Încercam să urmăresc scenele pe măsură ce ele aveau loc, ieșind înainte de punctul culminant, crucificările publice nefiind vreodată pe gustul meu. Deși reacția inițială la vederea spatelui lui Jamie fusese una de milă îngrozită, urmată de izbucniri de invective la adresa armatei engleze și a regelui George, adesea se făcea simțită o undă de dispreț pe care chiar și eu îl percepeam. O dată am auzit un bărbat șoptindu-i în engleză unui prieten:

– Ce priveliște îngrozitoare, nu-i așa? Iisuse, mai degrabă aș muri în propriul meu sânge înainte să-i dau voie unui saxon spălăcit să mă folosească în felul ăsta.

Jamie, care fusese inițial furios și amărât, devenea tot mai chinuit cu fiecare zi ce trecea. Își trăgea cămașa peste umeri cât de repede putea, evitând întrebările și mila celor adunați și găsea o scuză pentru a părăsi adunarea, evitând pe toată lumea până când încălecam din nou a doua zi dimineață.

Punctul critic a fost atins câteva zile mai târziu, într-un sătuc numit Tunnaig. De data aceasta, Dougal, cu o mână pe umărul dezgolit al lui Jamie, încă mai îndemna mulțimea să dea bani când unul dintre privitori, un tânăr mitocan cu niște plete castanii murdare, a făcut o

remarcă la adresa lui Jamie. Nu am înțeles ce a spus, dar efectul a fost instantaneu. Jamie a țâșnit din strânsoarea lui Dougal, aplicându-i o lovitură strașnică băiatului în stomac, doborându-l la pământ.

Învățam încet să leg câteva cuvinte în galică, deși nu puteau spune că înțelegeam limba. Cu toate acestea, observasem că înțelegeam adesea ce se spunea plecând de la atitudinea vorbitorului, fie că prindeam sensul cuvintelor sau nu. „Ridică-te și mai spune o dată“, arată la fel când e rostit în curtea unei școli, într-o cârciumă sau într-o alee de oriunde în lume. La fel și „Ai dreptate, prietene“ și “Pe el, băieți!“

Jamie a dispărut sub o avalanșă de haine de lucru soioase în timp ce masa de taxe a avocatului s-a răsturnat cu o bubuitură sub greutatea mocofanului cu plete și a doi dintre tovarășii săi. Privitorii nevinovați s-au lipit de pereții tavernei și s-au pregătit să savureze spectacolul. Eu m-am strecurat mai aproape de Ned și de Murtagh, urmărind neliniștită masa de trupuri care se luptau. Din când în când mai apărea câte o străfulgerare de păr roșcovan din marea de picioare și brațe contorsionate.

– Nu ar trebui să-i sari în ajutor? i-am murmurat lui Murtagh din colțul buzelor.

El m-a privit, surprins de idee.

– Nu, de ce?

– Dacă are nevoie de ajutor, o să ne anunțe, a răspuns Ned Gowan, de lângă mine, urmărind scena netulburat.

– Cum ziceți, am încuviințat, neîncrezătoare.

Nu eram deloc convinsă că Jamie ar putea striga după ajutor, dacă ar avea nevoie; în acel moment era sugrumat de un băiat voinic îmbrăcat în straie verzi. Eram convinsă că Dougal va rămâne curând fără un exponat de primă mână, însă el nu părea să fie de acord. De fapt, niciunul dintre privitori nu părea în vreun fel tulburat de vacarmul care se dezlănțuise pe podea la picioarele noastre. Câțiva bărbați puneau rămășaguri, însă toată lumea savura în liniște divertismentul zilei.

Spre ușurarea mea, am observat că Rupert a alunecat relaxat spre doi bărbați care păreau să vrea să se alăture acțiunii. Când ei au făcut un pas spre încăierare, Rupert le-a tăiat calea cu un aer absent, cu mâna sprijinită ușor de teaca jungherului. Cei doi s-au dat înapoi, hotărând că e mai bine să-i lase pe tovarășii lor să se descurce singuri.

Sentimentul general părea a fi că trei la unul e o luptă destul de echilibrată. Luând în considerare că acel unu era un luptător încercat, destul de masiv și evident cuprins de o furie turbată, probabil era adevărat.

Întrecerea a părut să se mai echilibreze când voinicul îmbrăcat în verde s-a retras deodată cu sângele șiroindu-i din nas în urma unei lovituri de cot bine aplicate.

Lupta a mai continuat câteva minute, dar a devenit din ce în ce mai evident cine va ieși învingător când un al doilea luptător a căzut pe o parte și s-a rostogolit sub o masă, gemând și ținându-se de vintre. Jamie și rivalul său de la început încă își mai cărau pumni în mijlocul cârciumii, dar cei care pariaseră pe Jamie își colectau deja câștigul. Un antebrat peste trahee, acompaniat de un pumn puternic în rinichi, l-a convins pe pletosul bădăran că discreția e cea mai importantă calitate a viteazului.

Eu am mai adăugat pe lista mea tot mai bogată de cuvinte galice-engleze traducerea mentală a „Ajunge, mă dau bătut.“

Jamie s-a ridicat încet de pe trupul ultimului său adversar în uralele mulțimii. Respirând cu dificultate, a dat din cap în semn de mulțumire și s-a apropiat cu pași nesiguri de una din puținele bănci de lemn care nu fusese răsturnată și s-a lăsat greu în jos, cu transpirația și sângele șiroindu-i, pentru a accepta o halbă de bere din partea cârciumarului. Dând-o pe gât pe nerăsuflate, a trântit halba goală pe bancă și s-a aplecat înainte cu coatele pe genunchi, abia trăgându-și respirația, cu cicatricile de pe spate expuse sfidător.

De data aceasta nu se mai grăbea să își tragă pe el cămașa; în ciuda răcorii din tavernă, a rămas pe jumătate despuiat, punându-și cămașa doar pentru a ieși afară când a sosit momentul să caute tabăra pentru a se culca. A plecat într-un cor respectuos de noapte bună, arătând mai relaxat decât îl văzusem în ultimele zile, în ciuda durerii pe care trebuie să o fi simțit din cauza zgârieturilor, tăieturilor și a diverselor contuzii.

– O gleznă luxată, o arcadă tăiată, o buză despicată, un nas spart, șase degete zdrobite, un deget mare scrântit, doi dinți care se clatină. Plus contuzii prea multe ca să le mai număr, am oftat eu încheindu-mi inventarul. Cum te simți?

Eram singuri, în micul adăpost din spatele hanului unde îl dusesem

pentru a-i acorda primul ajutor.

– Mă simt bine, a spus el rânjind.

A dat să se ridice în picioare, dar a rămas țintuit locului la jumătatea mișcării, strâmbându-se de durere.

– În regulă. Poate mă dor nițel coastele.

– Bineînțeles că te dor. Ești plin de vânătăi… iarăși. De ce faci asemenea lucruri? Din ce Dumnezeu crezi că ești făcut? Din fier? am întrebat enervată.

A rânjit trist, pipăindu-și nasul umflat.

– Nu, dar mi-aș dori să fiu.

Am oftat din nou și am apăsat ușor cu degetul în zona mijlocului.

– Nu cred că sunt fisurate; sunt doar niște zgârieturi. Dar pentru orice eventualitate, o să le imobilizez. Stai drept, ridică-ți cămașa și ține brațele întinse în lateral.

Am început să rup fâșii dintr-un șal vechi pe care îl primisem de la nevasta hangiului. Bombănind în barbă despre ghips și alte avantaje ale vieții civilizate, am improvizat un brâu, strângându-l bine și prinzându-l cu fibula rotundă de la tartanul său.

– Nu pot respira, s-a plâns el.

– Dacă respiri, o să te doară. Nu te mișca. Unde ai învățat să te bați așa? Tot Dougal te-a învățat?

– Nu, a rostit și s-a tras înapoi strâmbându-se din pricina oțetului cu care îi tamponam sprânceana tăiată. Tatăl meu m-a învățat.

– Adevărat? Și ce era tatăl tău, campionul local la box?

– Ce e aia „box“? Nu, era fermier. Și crescător de cai.

Jamie și-a ținut respirația în timp ce continuam să îi tamponez cu oțet pielea ferfenițită.

– Când aveam nouă sau zece ani, a spus că el crede că voi fi la fel de solid ca neamurile mamei, deci va trebui să învăț să lupt.

Acum respira mai ușor și mi-a întins o mână, lăsându-mă să îi aplic

alifie de gălbenele pe articulațiile pumnului.

– Mi-a spus: „Dacă ești mare, jumătate din bărbații pe care îi vei întâlni se vor teme de tine, iar cealaltă jumătate te vor pune la încercare. Doboară-l pe unul și ceilalți te vor lăsa în pace. Dar învață să faci asta repede și curat sau te vei bate toată viața.“ Așa că mă lua în șură și mă trântea în paie până am învățat să mă apăr. Au! Ustură ca naiba!

– Zgârieturile făcute de unghii sunt păcătoase, am spus, tamponându-i de zor pielea gâtului. Mai ales dacă unghiile care te zgârie sunt murdare. Și mă îndoiesc că băiatul acela cu plete soioase se spală mai des de o dată pe an. Bătaia din seara asta nu a fost chiar „rapidă și curată“, dar a fost impresionantă. Tatăl tău trebuie să fie mândru de tine.

Vorbisem cu o undă de sarcasm și am fost surprinsă văzând o umbră întunecându-i fața.

– Tatăl meu a murit, a răspuns el sec.

– Îmi pare rău.

Am terminat tamponarea, apoi am adăugat încet:

– Dar am fost sinceră. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Nu a răspuns, dar mi-a zâmbit. Deodată mi s-a părut foarte tânăr și m-am întrebat câți ani are. Eram pe punctul de a-l întreba, când o tuse din spate ne-a anunțat sosirea unui musafir în șopron.

Era bărbatul mărunțel și vânos pe care îl chema Murtagh. A cercetat coastele înfășurate ale lui Jamie cu o privire amuzată și a azvârlit în sus o traistă mică din piele. Jamie a ridicat o mână mare și a prins-o ușor cu un clinchet slab.

– Ce e asta? a întrebat el.

Murtagh a ridicat o sprânceană, nedumerit.

– Partea ta de câștig, ce altceva?

Jamie a dat din cap și a dat să îi arunce înapoi punga cu bani.

– Eu n-am pus niciun rămășag.

Murtagh a ridicat o mână, oprindu-l.

– Tu ai făcut treaba. În acest moment ești eroul serii, cel puțin în ochii celor care au ținut cu tine.

– Mai puțin în ochii lui Dougal, presupun, am intervenit eu.

Murtagh era unul din acei bărbați care par mereu nițel surprinși când află că femeile au glas, însă de data asta a încuviințat din cap cu un aer destul de politicos.

– Așa-i. Dar nu cred că ar trebui să te afecteze prea tare, i-a spus lui Jamie.

– Nu?

Cei doi bărbați au schimbat iute priviri al căror înțeles mi-a scăpat. Jamie a fluierat ușor printre dinți, dând din cap ca pentru sine.

– Când? a întrebat el.

– Într-o săptămână. Zece zile, poate. Lângă un loc care se numește Lag Cruime. Știi unde?

Jamie a dat din nou din cap, arătând atât de mulțumit cum nu îl mai văzusem de multă vreme.

– Știu unde e.

Mi-am plimbat privirea de la chipul unuia la al celuilalt, amândouă impenetrabile și tăinuitoare. Așadar, Murtagh aflase ceva. Ceva care avea legătură cu misteriosul „Horrocks“ poate? Am ridicat din umeri. Oricare ar fi fost motivul, se părea că zilele lui Jamie pe post de exponat se apropiau de sfârșit.

– Presupun că Dougal poate oricând să danseze step, dacă vrea să facă un ban, am spus.

– Poftim?

Privirile enigmatice s-au transformat în unele uimite.

– Nu contează. Noapte bună.

Mi-am luat cutia cu leacuri și am plecat și eu la culcare.

12

Comandantul garnizoanei

Ne apropiam de Fortul William și începeam să mă gândesc serios la planul meu de acțiune îndată ce aveam să ajungem la destinație.

Totul depindea, am socotit eu, de cum avea să reacționeze comandantul garnizoanei. Dacă el credea că eram o doamnă aflată la ananghie, îmi putea pune la dispoziție o escortă temporară spre coastă și îmbarcarea spre Franța, unde era evident că voiam să ajung.

Dar putea să fie circumspect în privința mea, dacă apăream în compania celor din clanul MacKenzie. Cu toate acestea, eu nu eram scoțiancă, așa că nu avea cum să creadă că eram vreun soi de spion. Aceasta era evident părerea lui Dougal și a lui Colum – că eram spion englez.

Ceea că m-a făcut să mă întreb ce puteam să spionez. Păi, probabil, acțiunile nepatriotice; una din ele fiind categoric strângerea de bani în sprijinul prințului Charles Edward Stuart, pretendentul la tron.

Dar în acest caz, de ce îmi îngăduise Dougal să fiu martoră la așa ceva? Putea foarte ușor să mă fi trimis afară înainte de acea parte a celor întâmplate. Desigur, vorbiseră mai mult în galică, am argumentat în sinea mea.

Dar poate tocmai asta era ideea. Îmi aminteam sclipirea stranie din ochii lui Dougal când îmi spusese „Credeam că nu înțelegi galica?“ Poate fusese un test, pentru a-și da seama dacă eram cu adevărat neștiutoare. Căci un spion englez nu ar fi fost trimis în inima Highlands incapabil să vorbească cu mai bine de jumătate din locuitori.

Însă nu, conversația pe care o surprinsesem între Jamie și Dougal părea să indice că Dougal era într-adevăr iacobit, deși, din câte

înțelesesem eu, Colum nu era… încă.

Capul a început să îmi bâzâie din pricina acestor supoziții și m-am bucurat să văd că ne apropiam de un sat destul de bine dezvoltat. Asta însemna că vom găsi un han bun și o cină decentă.

Hanul era într-adevăr primitor, după standardele cu care începusem să mă acomodez. În ciuda faptului că patul era, după toate aparențele, făcut pentru pitici – și aceia înțepați de purici – cel puțin se afla într-o cameră în adevăratul sens al cuvântului. În câteva din hanurile mai mici dormisem pe o banchetă de lemn în sala comună, înconjurată de trupurile bărbaților care sforăiau și de umbrele cocoșate ale siluetelor învelite în tartane.

De obicei adormeam imediat, indiferent de condițiile de somn, epuizată după o zi petrecută în șa și o seară de politică ascultându-l pe Dougal. Cu toate acestea, în prima seară petrecută la un han, rămăsesem trează jumătate de ceas, fascinată de varietatea remarcabilă a zgomotelor pe care le putea produce aparatul respirator al bărbaților. Un întreg dormitor plin cu infirmiere nici nu se compara.

Mi-am dat seama, ascultând corul, că bărbații din salonul de spital sforăiau foarte rar. Respirau greu, asta da. Horcăiau, uneori gemeau și alteori suspinau sau chiar țipau în somn. Dar nu se puteau compara cu gălăgia asta sănătoasă. Poate pentru că cei răniți sau bolnavi nu ajungeau să doarmă atât de profund încât să se relaxeze într-un asemenea sforăit.

Dacă observațiile mele erau corecte, atunci tovarășii mei erau în cea mai bună formă. Trupurile întinse fără grijă, chipurile relaxate, strălucind în lumina flăcărilor din cămin erau semne evidente ale acestei forme. Abandonul absolut al somnului lor pe scândurile tari satisfăcea un apetit la fel de sănătos precum cel cu care înfulecau cina. Legănată de sunetele din jurul meu, îmi trăsesem mantia de călătorie peste umeri și mă dusesem să mă culc la rândul meu.

Prin comparație, m-am trezit simțindu-mă nițel stingheră în splendoarea solitară a mansardei mele înghesuite și puturoase. Deși scosesem cearșafurile și bătusem salteaua pentru a alunga colocatarii nedoriți, nu reușeam să adorm, atât de întunecată și de tăcută părea să fie camera în jurul meu după ce suflasem în lumânare.

Auzeam câteva ecouri slabe din camera comună cu două etaje mai jos și o scurtă succesiune de zgomote și pași, care nu au făcut altceva

decât să îmi accentueze și mai mult starea de izolare. Era pentru prima dată când fusesem lăsată complet singură de la sosirea mea la castel și nu eram deloc sigură că îmi plăcea.

Pluteam agitată între somn și realitate când urechile mele au prins un scârțâit de podele pe coridor care nu prevestea nimic bun. Pasul era rar și șovăitor, de parcă intrusul ar fi ezitat în drumul său, atent la fiecare zgomot pe care îl făcea la fiecare pas. M-am ridicat în capul oaselor, pipăind după lumânarea și amnarul de lângă pat.

Mâna mea, căutând orbește, a lovit amnarul, răsturnându-l la podea cu o bufnitură surdă. Am înghețat, la fel ca și pașii de pe coridor.

S-a auzit o ușoară zgrepțănătură, ca și cum cineva căuta ivărul. Știam că ușa nu era încuiată; deși era prevăzută cu urechi pentru bară, îl căutasem în zadar înainte de a mă băga în pat. Am apucat suportul, am smuls din el capătul lumânării și am alunecat jos din pat încercând să fac cât mai puțin zgomot, strângând în mâini ceramica grea.

Ușa a scârțâit ușor din balamale și s-a deschis. Singura fereastră a camerei era bine închisă pentru a împiedica să intre vântul și lumina; cu toate acestea, am reușit să disting silueta ștearsă când s-a deschis ușa. Umbra a crescut, apoi, spre uimirea mea, s-a micșorat și a dispărut, închizând la loc ușa. Totul a fost din nou învăluit în tăcere.

Am rămas lipită de perete o vreme care mi s-a părut o veșnicie, ținându-mi respirația și încercând să disting ce se petrece printre bubuiturile inimii care îmi răsunau în urechi. În cele din urmă, m-am îndreptat spre ușă, înconjurând cu grijă camera pe lângă perete, gândind că scândurile podelei trebuie să fie mai solide pe acolo. Întindeam piciorul la fiecare pas, lăsându-mi treptat greutatea pe el, oprindu-mă apoi și căutând șanțul dintre două scânduri din podea, înainte de a pune celălalt picior în față.

Când am ajuns la ușă, m-am oprit, cu urechea lipită de tăbliile subțiri, cu mâinile întinse îmbrățișând cadrul, în gardă în cazul în care cineva ar da buzna înăuntru. Mi s-a părut că am auzit niște sunete foarte discrete, însă nu eram sigură. Erau doar sunetele bărbaților de jos sau era respirația înăbușită a cuiva de cealaltă parte a ușii?

Adrenalina, pompată constant în sistem, îmi provoca o ușoară stare de greață. Plictisită în cele din urmă de această pândă absurdă, am strâns zdravăn suportul de lumânare și, trăgând ușa cu putere, am sărit în coridor.

Am „sărit“ e mult spus; de fapt am făcut doi pași, mi-am prins

picioarele în ceva moale și am căzut cât eram de lungă pe jos, zdrobindu-mi palmele și lovindu-mă tare cu capul de ceva solid.

M-am ridicat, strângându-mi capul cu amândouă mâinile, fără să-mi pese câtuși de puțin că puteam fi ucisă în orice clipă.

Persoana peste care căzusem înjura înfundat. Prin ceața durerii, eram vag conștientă că individul (presupuneam, după mărime și mirosul de transpirație, că era bărbat) se ridicase în picioare și căuta pe bâjbâite cu palmele după obloanele de pe peretele de deasupra noastră.

O pală neașteptată de aer proaspăt m-a făcut să tresar și să închid ochii. Când i-am deschis, era suficientă lumină de la cerul nopții pentru a vedea chipul intrusului.

– Ce cauți aici? am întrebat furioasă.

În același timp, Jamie a întrebat tot pe un ton acuzator:

– Cât cântărești, englezoaico?

Încă ușor ametită, am răspuns imediat:

– Șaizeci și trei de kilograme.

Apoi mi-a venit în minte să întreb de ce.

– Pentru că mi-ai zdrobit ficatul, a zis el, pipăindu-și precaut zona afectată. Fără să mai spun că m-ai speriat de moarte.

A întins brațul și m-a ridicat în picioare.

– Ești teafără?

– Nu, m-am lovit la cap.

Frecându-mi cucuiul, am aruncat o privire ametită în jurul coridorului gol.

– De ce m-am lovit? am întrebat.

– De capul meu, a răspuns el, destul de enervat după cum mi s-a părut.

– Așa îți trebuie, am replicat tâfnoasă. Ce căutai aici, furișându-te pe lângă ușa mea?

Mi-a aruncat o privire acră.

– Nu mă „furișam“, Doamne ferește. Dormeam… sau încercam să dorm.

Și-a dus mâna la tâmplă, pipăind cucuiul care începea să se ridice.

– Să dormi? *Aici?*

Am privit într-o parte și în alta a coridorului pustiu, rece și murdar cu exagerată mirare.

– Îți alegi din cele mai bizare locuri în care să dormi; mai întâi prin grajduri, acum aici.

– Poate te-ar interesa să afli că niște dragoni englezi s-au oprit în cârciuma de sub noi, m-a informat el rece. Sunt nițel cam amețiți și s-au gândit să se distreze cu două localnice. Dar cum nu sunt decât două femei și cinci bărbați, unii dintre soldați păreau tentați să se aventureze la etaj în căutare de… ă-ă… partenere. M-am gândit că nu-ți dorești o asemenea atenție.

Și-a aruncat din nou peste umeri tartanul și s-a întors în direcția scărilor.

– Dacă m-am înșelat, atunci să fiu iertat. Nu aveam intenția să îți tulbur somnul. Noapte bună.

– Stai puțin.

S-a oprit, dar nu s-a întors, obligându-mă pe mine să mă apropii. M-a privit politicos, dar distant.

– Mulțumesc, am spus. A fost foarte frumos din partea ta. Și îmi cer scuze că am căzut peste tine.

La auzul vorbelor mele a zâmbit, masca distantă de pe chip fiind înlocuită imediat de expresia veselă cu care eram obișnuită.

– Nu face nimic, englezoaico, a spus el. Imediat cum îmi trece durerea de cap și mi se sudează coasta pe care mi-ai rupt-o, sunt ca nou.

S-a întors și a deschis ușa camerei mele, care se trântise în urma mea când căzusem, deoarece, după toate aparențele, constructorul nu folosise firul cu plumb. În tot hanul nu întâlneai niciun unghi drept.

– Acum întoarce-te în pat, a sugerat el. Eu o să stau aici.

Am privit în jos spre podea. În afară de răceala și duritatea ei inerentă, scândurile din stejar erau pline de expectorații, salivă alte forme de murdărie pe care nu doream să le cercetez îndeaproape. Hanul fusese construit în 1732, evident era data celei mai recente curățenii generale.

- Nu poți dormi aici, am spus. Vino înăuntru, cel puțin podeaua din cameră nu e atât de mizerabilă.

Jamie a înghețat, cu mâna pe tocul ușii.

– Adică să dorm în aceeași cameră cu dumneata? a întrebat el, părând de-a dreptul șocat. N-aș putea face una ca asta! Reputația dumitale ar fi distrusă!

Și vorbea cât se poate de serios. Am început să râd, dar pe urmă am încercat să îmi maschez hohotele cu o tuse diplomată. Ținând cont de exigențele călătoriei, înghesuiala din hanuri și primitivismul, dacă nu chiar de lipsa completă de facilități sanitare, eram atât de obișnuită fizic cu acești bărbați, inclusiv cu Jamie, încât am găsit cavalerismul lui puritan absolut ilar.

– Ai mai dormit în aceeași cameră cu mine și înainte, am observat eu când m-am mai liniștit puțin. Tu și încă alți douăzeci de bărbați.

– Dar nu e același lucru! a spus el bâlbâindu-se. Atunci era o sală comună și...

S-a oprit, parcă lovit de un gând teribil.

– Sper că nu ai crezut că am sugerat ceva nepotrivit! a exclamat el agitat. Te asigur că eu nu…

– Nu, nu. Deloc, m-am grăbit să îl reasigur că nu mă ofensase.

Văzând că nu îl puteam îndupleca, am insistat ca măcar să doarmă pe păturile de pe patul meu. În cele din urmă a acceptat fără tragere de inimă, și numai după ce l-am asigurat de câteva ori că eu nu aveam nevoie de ele și că intenționam să dorm acoperită ca de obicei cu mantia mea groasă de călătorie. Am încercat să îi mulțumesc din nou, când m-am oprit lângă patul improvizat înainte de a mă întoarce în sanctuarul meu fetid, dar mi-a oprit mulțumirile cu un gest amabil.

– Nu sunt aici doar din bunăvoință dezinteresată, dacă mă înțelegi, a remarcat el. Nici eu nu prea vreau să dau ochii cu ei.

Uitasem că el avea propriile lui motive pentru a se ține departe de soldații englezi. Cu toate acestea, nu am putut să nu mă gândesc că ar fi fost mai sigur, dacă nu mai confortabil, să își fi găsit un culcuș în grajdurile calde și aerisite ale hanului, decât pe podeaua murdară din fața ușii mele.

– Dar dacă urcă cineva aici, am protestat eu, te va găsi.

Jamie a întins brațul lung, a apucat oblonul deschis și l-a tras. Coridorul s-a cufundat în beznă și el nu părea decât o masă întunecată fără formă.

– Nu mi se vede fața, m-a asigurat el. Și în starea în care sunt ei acum, nici numele meu nu le-ar spune nimic, chiar dacă l-aș spune pe cel adevărat. Ceea ce nu intenționez să fac.

– Adevărat, am răspuns, sceptică. Dar nu s-ar întreba ce cauți aici în întuneric?

Nu îi puteam vedea chipul, însă după ton am dedus că zâmbea.

– Nu, englezoaico. Ar crede doar că îmi aștept rândul.

Am început să râd și am intrat în cameră. M-am încovrigat și am adormit minunându-mă de mintea întortocheată a lui Jamie care putea face asemenea glume deocheate, deși se speriase la gândul de a dormi în aceeași cameră cu mine.

Când m-am trezit, Jamie plecase. Coborând la micul dejun, m-am întâlnit la baza scărilor cu Dougal, care mă aștepta.

– Mănâncă repede, domniță, mi-a spus el. Noi doi o să mergem călare la Brockton.

A refuzat să îmi spună mai multe, însă mi s-a părut nițel neliniștit. Am mâncat în grabă și curând mergeam la trap prin ceața dimineții încă adormite. Păsările cântau de zor în tufărișuri și aerul blând purta promisiunea unei zile calde de vară.

– Cu cine urmează să ne întâlnim? am întrebat. Ai putea să îmi spui. Căci, dacă nu știu, voi fi surprinsă și, dacă știu, sunt destul de inteligentă încât să mă prefac a fi surprinsă.

Dougal a ridicat o sprânceană spre mine, chibzuind, dar în cele din urmă a decis că argumentul meu era solid.

– Cu comandantul garnizoanei din Fortul William, a spus el.

Am fost de-a dreptul șocată. Nu eram pregătită pentru o astfel de întâlnire. Crezusem că mai aveam trei zile până să ajungem acolo.

– Dar suntem încă departe de Fortul William! am exclamat.

– Mmmhmmm.

Se pare că acest comandant de garnizoană era un bărbat energic, căruia nu îi plăcea să stea acasă, îngrijind de garnizoana lui, ci mai degrabă să cutreiere ținuturile însoțit de un pluton de dragoni. Soldații care poposiseră cu o seară în urmă la hanul nostru erau unii dintre ei și îi spuseseră lui Dougal că în aceste zile comandantul lor era găzduit la hanul din Brockton.

Vestea generase o problemă și mi-am petrecut restul călătoriei în tăcere, analizând-o. Contasem pe faptul că mă voi putea îndepărta de Dougal în Fortul William, care, credeam eu, se afla la o zi distanță de dealul de la Craigh na Dun. Chiar nepregătită pentru a dormi sub cerul liber și fără mâncare și alte provizii, socotisem că voi putea străbate distanța singură, pentru a-mi găsi calea spre cercul de pietre. Cât despre ce avea să se petreacă acolo… păi, nu aveam să aflu până când nu ajungeam.

Dar această întorsătură a situației îmi dăduse planurile peste cap. Dacă mă despărțeam de Dougal aici, lucru deloc imposibil, eram la o depărtare de patru zile de deal, în loc de una. Și nu aveam suficientă încredere în simțul meu de orientare, fără a mai pune la socoteală rezistența mea fizică, pentru a risca o călătorie singură, la pas, printre stâncile și mlaștinile sălbatice. Ultimele săptămâni de călătorie în condiții aspre mă făcuseră să privesc cu teamă respectuoasă stâncile crestate și pârâiașele repezi ale Highlands, fără a mai pune la socoteală fiarele sălbatice care cutreierau pădurile. Nu voiam să dau nas în nas cu un porc mistreț, de exemplu, în vreo vâlcea pustie.

Pe la jumătatea dimineții am ajuns în Brockton. Ceața se ridicase și soarele strălucea vesel, dându-mi o dispoziție optimistă. Poate că totul avea să fie simplu și voi reuși să îl conving pe comandant să îmi dea o mică escortă care să mă conducă până la dealul de la Craigh na Dun.

Înțelegeam de ce comandantul alesese Brocktonul pentru a-și stabili temporar cartierul general. Satul era suficient de mare încât să aibă două hanuri, unul dintre ele o construcție impozantă de trei caturi și un grajd. Acolo ne-am oprit, dând caii în grija unui argat, care se mișca atât de încet, încât părea fosilizat. Abia reușise să ajungă până

la grajd când noi am intrat în han și Dougal i-a cerut hangiului să ne aducă ceva de băut.

Eu am rămas jos, contemplând o farfurie cu niște turte de ovăz cu un aspect ușor obosit, în timp ce Dougal a urcat scările până în sanctuarul comandantului. Mă simțeam ușor speriată văzându-l că pleacă. În cârciumă erau câțiva soldați englezi care mă măsurau cu priviri nedumerite, vorbind între ei cu glasuri coborâte. După o lună petrecută printre scoțieniiclanului MacKenzie, prezența dragonilor englezi îmi dădea o stare de nervozitate inexplicabilă. Mi-am spus că eram stupidă. La urma urmelor, ei erau concetățenii mei, indiferent în care epocă.

Cu toate acestea, m-am trezit ducând dorul companiei simpaticului avocat mărunțel și familiarității plăcute a lui Jamie cum-l-o-mai-fi-chemând. Mă gândeam cu o ușoară strângere de inimă că nu avusesem ocazia să îmi iau adio de la nimeni înainte de a pleca în acea dimineață, când l-am auzit pe Dougal strigându-mă de pe treptele din spatele meu. Stătea în capul scărilor, făcându-mi semn să urc.

Mi s-a părut cumva mai întunecat decât de obicei, stând într-o parte fără a-mi adresa o vorbă, făcându-mi doar semn cu mâna să intru în cameră. Comandantul garnizoanei stătea în picioare lângă o fereastră deschisă, silueta lui suplă și dreaptă fiind conturată de lumina soarelui. Când m-a văzut, a scos un hohot scurt de râs.

– Da, mă gândeam eu. Trebuia să fii dumneata, din descrierea lui MacKenzie.

Ușa s-a închis în spatele meu și m-am trezit singură față în față cu Jonathan Randall, căpitan al Regimentului al Optulea de Dragoni al Maiestății Sale.

De data aceasta era îmbrăcat într-o uniformă curată, în roșu și cafeniu, cu ciorapi cu margini de dantelă și perucă pudrată, cu bucle perfect ondulate. Însă chipul îi era același – al lui Frank. Mi s-a tăiat răsuflarea. De data aceasta, însă, am observat ridurile fine de cruzime din jurul buzelor și aerul de aroganță din felul în care își ținea umerii drepți. Cu toate acestea, mi-a zâmbit binevoitor și m-a invitat să iau loc. Camera era mobilată simplu, doar cu un birou și un scaun, o masă lungă din lemn de brad și câteva scaune. Căpitanul Randall i-a făcut semn unui caporal tânăr care stătea în poziție de drepți lângă ușă și o cană de bere a fost turnată stângaci și așezată în fața mea.

Căpitanul i-a făcut semn caporarului să se retragă și și-a turnat singur

bere, apoi s-a lăsat grațios pe un scaun în fața mea la masă.

– Așa, a spus el binedispus. Ce-ar fi să începi prin a-mi povesti cine ești și cum ai ajuns aici?

Neavând cale de scăpare, i-am îndrugat aceeași poveste pe care i-o servisem și lui Colum, lăsând deoparte referințele mai puțin politicoase la propriul său comportament, despre care oricum știa. Nu știam cât îi povestise Dougal și nu doream să risc să cad în vreo capcană.

Căpitanul a ascultat recitalul meu cu un aer politicos, însă sceptic. El s-a străduit chiar mai puțin decât Colum să își mascheze neîncrederea. S-a legănat pe scaun, cumpănind.

– Oxfordshire, spui? Din câte știu eu, în Oxfordshire nu e nicio familie Beauchamp.

– De unde știi dumneata? am replicat. Familia dumitale e din Sussex.

Ochii i s-au lărgit de surpriză. Mai bine mi-aș fi mușcat limba.

– Și aș putea să te întreb de unde știi asta? m-a chestionat el.

– Ă-ă... din felul cum vorbești. Da, accentul te trădează, am răspuns în grabă. Este evident din Sussex.

Sprâncenele întunecate frumos arcuite s-au ridicat, aproape atingând buclele perucii.

– Nici profesorii mei și nici părinții nu ar fi deosebit de încântați să audă că vorbirea mea reflectă atât de limpede locurile natale, doamnă, a răspuns el fără umor. S-au chinuit și au cheltuit o sumă importantă de bani pentru a remedia acest neajuns. Dar, dacă tot observ că avem printre noi un asemenea expert în lingvistică regională, a rostit întorcându-se spre bărbatul ce stătea în picioare lângă perete, poate ești atât de bună să identifici și locul de baștină al caporalului meu. Caporal Hawkins, fă-mi plăcerea și recită ceva. Orice! a adăugat, văzând confuzia de pe chipul bărbatului. Poate niște versuri populare?

Caporalul, un tânăr cu un aer stupid, obraji bucălați și umeri lați, și-a rotit speriat privirea prin cameră în căutare de inspirație, apoi s-a concentrat și a început să recite:

Meg, vecina mea nurlie

Mi-a luat hainele să-mi spele
Dar când nu le-a mai adus
Am dat-o cu cracii-n sus.

– Ă-ă, cred că ajunge, caporale, mulțumesc.

Randall l-a concediat cu un gest al mâinii și caporalul s-a retras lângă perete, cu transpirația șiroindu-i pe obraji.

– Ei? s-a întors spre mine Randall, cu o privire întrebătoare.

– Hmmm, Cheshire, am încercat eu să ghicesc.

– Aproape. Lancashire.

M-a cercetat cu ochii mijiți. Împreunându-și palmele la spate, s-a îndreptat spre fereastră și a privit afară. „Să vadă dacă Dougal și-a adus vreun om cu el?“ m-am întrebat.

S-a întors brusc pe călcâie, întrebându-mă fără veste:

– *Parlez-vous français*?

– *Très bien*, am răspuns prompt. Și ce-i cu asta?

Aplecându-și capul într-o parte, m-a măsurat atent cu privirea.

– Prost să fiu să cred că ești franțuzoaică, a spus el, ca pentru sine. Ai putea fi, presupun, dar încă n-am întâlnit vreun francez care să știe diferența dintre accentul unuia din Londra și cel al unuia din Cornwall.

Degetele cu manichiură impecabilă băteau darabana în lemnul mesei.

– Care e numele dumitale de fată, doamnă Beauchamp?

– Uite ce e, domnule căpitan, am spus zâmbind cât mai fermecător, oricât de distractiv ar fi să joc cu dumneata „Douăzeci de întrebări“, aș dori să trecem peste aceste introduceri și să vorbim despre un aranjament pentru a-mi putea continua călătoria. Am întârziat și așa destul de mult și…

– Nu te ajută cu nimic dacă adopți o atitudine frivolă, doamnă, m-a întrerupt el, îngustându-și ochii.

Văzusem asta la Frank atunci când nu îi convenea ceva și am simțit că

mi se moaie genunchii. Mi-am pus mâinile în șolduri și mi-am făcut curaj.

– Nu am ce să ajut, am răspuns, cu toată îndrăzneala de care eram capabilă. Nu aștept nimic de la dumneata, de la garnizoana dumitale sau de la clanul MacKenzie. Tot ce îmi doresc este să mi se permită să îmi continui liniștită călătoria. Și nu văd niciun motiv pentru care dumneata să ai ceva împotrivă.

Căpitanul Randall m-a străpuns cu privirea, cu buzele strânse de indignare.

– Ah, nu vezi? Păi, doamnă, ia pune-te pentru o clipă în locul meu și poate vei vedea mai bine ce aș putea avea eu împotrivă. În urmă cu o lună, eram, împreună cu oamenii mei, pe urmele unei bande de tâlhari scoțieni neidentificați care dispăruseră împreună cu o cireadă mică de vite de la o fermă din apropierea graniței când…

– Ah, deci asta făceau! am exclamat. Chiar mă întrebam, am adăugat neconvingător.

Căpitanul Randall a pufnit enervat, apoi și-a înghițit replica și a hotărât că e mai bine să își continue povestirea.

– În toiul acestei urmăriri în numele legii, a reluat el, cu un ton măsurat, am întâlnit o englezoaică îmbrăcată sumar – într-un loc unde nu ar avea ce să caute nicio englezoaică, nici măcar cu escorta potrivită – care a refuzat să răspundă întrebărilor mele, care m-a atacat...

– Dumneata m-ai atacat primul! am replicat enervată.

– Al cărei complice m-a atacat mișelește, lăsându-mă în stare de inconștiență și care a fugit de la locul faptei, evident cu ajutorul cuiva. Oamenii mei au cercetat zona cât se poate de atent, te asigur, doamnă, și nu au găsit nici urmă din servitorul dumitale ucis, sau din bagajele dumitale furate ori din rochia de care ai fost despuiată, nici cel mai mic semn de adevăr din întreaga dumitale poveste!

– Da? am rostit, slab.

– Exact. Ba, mai mult, nu a existat niciun raport în ultimele patru luni despre existența vreunor bandiți în acea zonă. Iar *acum,* doamnă, dumneata apari în compania căpeteniei de război a clanului MacKenzie, care îmi spune că fratele său Colum e convins că ești spion și că probabil spionezi pentru mine!

– Păi, și nu sunt, nu-i așa? am răspuns, rezonabil. Cel puțin am stabilit că nu sunt spionul dumitale.

– Da, am stabilit, a răspuns el cu o răbdare exagerată. Dar ce nu știu eu este cine dracu' ești! Dar intenționez să aflu, doamnă, și nu am nicio îndoială că voi găsi un răspuns. Sunt comandantul acestei garnizoane. Și în această calitate, am puterea de a lua anumite măsuri pentru a mă asigura că în zonă nu există trădători, spioni și alte persoane al căror comportament eu îl consider suspect. Și sunt foarte pregătit să iau asemenea măsuri, doamnă.

– Și care ar fi aceste măsuri? am întrebat.

Sincer doream să le aflu, deși cred că tonul întrebării mele trebuie să fi sunat mai degrabă sfidător. S-a ridicat și m-a privit de sus gânditor o clipă, apoi a ocolit masa, a întins brațul și m-a ridicat în picioare.

– Caporal Hawkins, a spus, cu privirea ațintită încă spre mine, voi avea nevoie de ajutorul tău pentru câteva momente.

Tânărul de lângă perete părea profund neliniștit, însă a făcut câțiva pași spre noi.

– Stai în spatele doamnei, te rog, i-a ordonat Randall cu o voce plictisită. Și ține-o strâns de coate.

Și-a retras brațul și m-a lovit cu putere în stomac.

Nu am scos niciun sunet, căci nu mai aveam aer. Am rămas ghemuită pe podea, luptându-mă să respir. Dincolo de durerea propriu-zisă a loviturii, care începea să se facă simțită, împreună cu un val amețitor de greață, eram peste măsură de uluită. În tot decursul vieții mele, destul de aventuroase, nimeni nu mă mai lovise vreodată cu intenție. Căpitanul Randall s-a lăsat pe vine în fața mea. Peruca îi era ușor dată într-o parte, însă dincolo de asta și de o anumită sclipire a ochilor, nu se schimbase nimic din eleganța sa controlată.

– Sper că nu porți un copil în pântece, doamnă, a spus el pe un ton degajat, căci mă tem că îl vei pierde foarte curând.

Am început să scot un fel de șuierat răgușit, pe măsură ce primele înghițituri de oxigen își găseau dureros calea de-a lungul traheii. M-am ridicat în palme și genunchi și m-am sprijinit tremurat de marginea mesei. Caporalul, aruncând o privire speriată spre căpitan, s-a aplecat să mă ajute să mă ridic.

Valuri de întuneric păreau să scalde încăperea. M-am lăsat greu pe scaun și am închis ochii.

– Uită-te la mine.

Vocea era blândă și calmă, de parcă voia să îmi ofere o cană de ceai. Am deschis ochii și l-am privit prin ceața subțire. Mâinile îi erau așezate pe coapsele înveșmântate în pantalonii cu o croială impecabilă.

– Vrei să îmi spui ceva acum, doamnă? a întrebat el.

– Ți s-a strâmbat peruca, am răspuns și am închis din nou ochii.

13

Anunțarea unei căsătorii

M-am așezat la o masă din cârciuma de jos, cu privirea pironită într-o cană cu lapte, luptându-mă cu valurile de greață.

Dougal aruncase o privire spre mine când coboram, ajutată de tânărul caporal solid, și a trecut înfuriat pe lângă mine, urcând în camera lui Randall. Podelele și ușile hanului erau solide și trainic lucrate, însă tot auzeam vocile ridicate de la etaj.

Am ridicat cana cu lapte, însă mâinile îmi tremurau prea tare pentru a putea bea.

Efectele fizice ale loviturii începeau să treacă, însă nu și șocul pe care aceasta mi-l provoase. *Știam* că acest bărbat nu era soțul meu, dar asemănarea era atât de puternică și obiceiurile mele atât de adânc înrădăcinate, încât fusesem gata să mă încred în el și îi vorbisem ca și cum aș fi discutat cu Frank, așteptând din partea lui măcar politețe, dacă nu simpatie. Iar starea de rău de acum fusese provocată de atacul lui hain care îmi alungase brusc toate acele sentimente.

Îmi provocase rău, dar și teamă. Îi văzusem ochii când se ghemuise lângă mine pe podea. Ceva tresărise în adâncul lor, doar o clipă. Dispăruse imediat, însă nu doream să mai văd așa ceva.

Sunetul ușii deschizându-se la etaj m-a smuls din reverie. Bubuitul pașilor grei a fost urmat de apariția rapidă a lui Dougal, urmat îndeaproape de căpitanul Randall. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât căpitanul părea să îl urmărească pe scoțian. S-a oprit însă când Dougal, zărindu-mă, s-a oprit și el brusc la capătul scărilor.

Cu o uitătură sălbatică peste umăr spre căpitanul Randall, Dougal s-a apropiat repede de locul în care stăteam, a aruncat o monedă mică pe masă și m-a ridicat în picioare fără o vorbă. M-a îmbrâncit pe ușă

afară, dar am avut răgazul de a vedea cu coada ochiului lăcomia anticipativă de pe chipul ofițerului în veston roșu.

Încălecasem și plecasem înainte să apuc să îmi strâng fustele voluminoase în jurul picioarelor și materialul se înfoia pe lângă mine ca o parașută dezumflată. Dougal nu scotea o vorbă, însă caii păreau să îi simtă starea de neliniște; galopam când am ajuns la drumul principal.

În apropierea unei răscruci marcate cu o cruce pictă, Dougal a oprit deodată caii. Descălecând, a legat frâiele animalelor de un arbust. M-a ajutat să descalec, apoi a dispărut pe neașteptate în tufișuri, făcându-mi semn să îl urmez.

Am urmat legănatul kiltului său urcând pe coama unui deal, ferindu-mă din calea crengilor care reveneau la locul lor, deasupra capului meu, după ce el le împingea într-o parte pentru a trece. Dealul era îmbrăcat într-o pădure de stejari și pini pitici. Auzeam pițigoii în crângul din stânga și un stol de gaițe strigându-se una pe cealaltă în timp ce se hrăneau, undeva în față. Iarba avea verdele proaspăt al verii timpurii, smocuri încăpățânate țâșnind din stânci și acoperind pământul de sub stejari. Nimic nu creștea, bineînțeles, sub pini; covorul gros de câțiva centimetri al acelor oferea însă adăpost micilor creaturi care se târau, ascunzându-se acolo de razele soarelui și de animalele de pradă.

Parfumurile puternice îmi ardeau gâtul. Mai urcasem pe asemenea dealuri și mirosisem aceleași parfumuri primăvăratice. Dar atunci, mirosul de rășină și de iarbă fusese diluat de cel de fum de benzină de pe strada de dedesubt, iar vocile turiștilor de o zi înlocuiseră strigătul gaițelor. Ultima dată când urcasem pe o asemenea potecă, pământul era acoperit de ambalaje de sandviciuri și de chiștoace și nu de flori de nalbă și violete. Ambalajele de sandviciuri păreau un preț destul de rezonabil, probabil, pentru binecuvântări ale civilizației precum antibioticele și telefoanele, însă pentru moment, preferam violetele. Aveam atât de multă nevoie de puțină liniște, iar aici o simțeam.

Dougal s-a întors deodată într-o parte chiar sub creasta dealului și s-a făcut nevăzut într-un tufiș gros de salcâm galben. Împingând într-o parte crengile cu o oarecare greutate, l-am găsit așezat pe o piatră turtită la marginea unui iaz mic. Un bloc de piatră ros de vremuri se ridica strâmb în spatele lui, cu o figură decolorată și vag umană gravată pe suprafața pătată. Mi-am dat seama că trebuie să fie iazul vreunui sfânt. Aceste mici altare închinate câte unui sfânt se întâlneau la tot pasul în Highlands și se găseau cel mai adesea în astfel de locuri

izolate, deși chiar și aici sus se vedeau bucăți de pânză ferfenițită zbătându-se în crengile unui frasin aplecat deasupra apei; semnele lăsate de cei care probabil se rugaseră pentru sănătate sau călătorie fără peripeții.

Dougal a dat din cap când m-a văzut apărând. Și-a făcut cruce, și-a plecat fruntea și a luat apă în căușul palmei. Apa avea o nuanță întunecată neobișnuită și un miros neplăcut – probabil un izvor cu apă sulfuroasă. Cu toate acestea, ziua era fierbinte și mie îmi era sete, așa că am urmat exemplul lui Dougal. Apa avea un gust ușor sălciu, dar era rece și destul de bună de băut. Am mai luat câteva înghițituri, apoi mi-am stropit obrajii, murdari de praf de la drum.

Am ridicat privirea, cu picăturile șiroindu-mi, și l-am surprins urmărindu-mă cu o expresie ciudată. O combinație de curiozitate și calcul.

– Cam lung urcușul pentru o gură de apă, nu crezi? l-am întrebat mai în glumă, mai în serios.

Aveam apă în ploștile pe care le țineam legate de șei. Și mă îndoiam că Dougal voia să se roage la sfântul izvorului pentru o călătorie tihnită până la hanul nostru. Părea un om care crede în metode mai lumești.

– Cât de bine îl cunoști pe căpitan? a întrebat el pe neașteptate.

– Mai puțin decât dumneata, am replicat. L-am întâlnit o singură dată până azi, și atunci din întâmplare. Nu ne-am înțeles foarte bine.

Spre surprinderea mea, chipul sever s-a luminat puțin.

– Așa, păi, nici eu nu pot spune că mă dau în vânt după el, a recunoscut Dougal.

A început să bată darabana pe malul apei, cumpănind ceva.

– Unii însă au o părere bună despre el, a spus, măsurându-mă cu privirea. Din câte am auzit, e un soldat curajos și un luptător viteaz.

– Dacă nu e general, nu mă impresionează, am spus ridicându-mi sprâncenele.

Dougal a început să râdă, arătându-și dinții surprinzător de albi. Sunetul a speriat trei corbi în copacul de deasupra, care și-au luat zborul, croncănind supărați.

– Ești spion pentru englezi sau pentru francezi? a întrebat el, schimbând din nou pe neașteptate subiectul.

Cel puțin acum era sincer.

– Categoric nu, am răspuns supărată. Sunt doar Claire Beauchamp și nimic altceva.

Mi-am muiat batista în apă și mi-am șters gâtul cu ea. Câteva firișoare răcoritoare de apă mi-au alunecat pe spate pe sub serjul rochiei de călătorie. Am dus batista îmbibată de apă la piept și am stors-o, producând un efect asemănător.

Dougal a rămas tăcut câteva minute, privind cu interes abluțiunile mele întâmplătoare.

– Ai văzut spatele lui Jack, a spus el deodată.

– Nu prea am avut încotro, am răspuns cu o oarecare răceală.

Renunțasem să mă mai întreb ce urmărea cu aceste întrebări fără o legătură aparentă între ele. Probabil că, atunci când va fi pregătit, îmi va spune.

– Vrei să mă întrebi dacă știu că Randall a făcut-o? Sau mă rog, dumneata știai că el a făcut-o?

– Da, știam asta prea bine, a răspuns el, măsurându-mă calm cu privirea, dar nu știam că dumneata știi.

Am ridicat din umeri, sugerând că ceea ce știam sau nu știam nu îl privea pe el.

– Eram acolo, știi? a întrebat el, ca și cum am fi vorbit despre lucruri banale.

– Unde?

– La Fortul William. Aveam ceva treabă, cu garnizoana. Funcționarul de acolo știa că sunt rudă cu Jamie și mi-a trimis vorbă că l-au arestat. Așa că m-am dus să văd ce pot face pentru el.

– Se pare că nu s-a putut face mare lucru, am spus, ușor sarcastic.

– Din păcate, nu, a răspuns Dougal, ridicând din umeri. Dacă la comandă ar fi fost un simplu sergent-major, l-aș fi putut salva pe Jamie, cel puțin de la a doua biciuire, dar s-a întâmplat că tocmai

fusese numit comandant Randall. El nu mă cunoștea și n-a vrut să asculte ce aveam de spus. La vremea aceea am crezut că face asta doar ca să dea un exemplu cu Jamie, să le arate tuturor de la bun început că sub comanda lui pedepsele vor fi aspre.

A bătut ușor cu degetele în sabia scurtă pe care o purta la cingătoare.

– E un principiu destul de sănătos, atunci când ai în subordine bărbați. Înainte de orice, trebuie să le câștigi respectul. Și dacă nu le poți câștiga respectul, câștigă-le frica.

Mi-am amintit de expresia de pe chipul caporalului lui Randall și m-am gândit că știam ce alesese căpitanul.

Ochii adânciți în orbite ai lui Dougal mă priveau cu interes.

– Deci știai că Randall a făcut-o. Jamie ți-a povestit?

– Puțin, am răspuns precaut.

– Înseamnă că are încredere în dumneata, a răspuns el gânditor. În general nu vorbește cu nimeni despre asta.

– Chiar mă mir că nu povestește întregii lumi! am exclamat, enervată.

Încă mai stăteam cu sufletul la gură de fiecare dată când ajungeam la un han sau la o tavernă într-un sat nou până când îmi devenea limpede că tovarășii mei de drum își vor petrece seara în jurul focului, bând bere și discutând banalități. Dougal mi-a zâmbit sardonic, înțelegând aluzia.

– Păi, nu ți-a spus ca să îmi spui mie, nu? Din moment ce eu știam deja.

Și-a plimbat gânditor mâna prin apa straniu de întunecată, stârnind un abur sulfuros.

– Nu știu care sunt obiceiurile în Oxfordshire, a mai spus el subliniind numele orașului cu un sarcasm care m-a făcut să mă înfior, dar prin părțile noastre, doamnele nu sunt expuse unor asemenea priveliști, precum o biciuire publică. Ai fost vreodată martoră la o astfel de pedeapsă?

– Nu și nici nu îmi doresc, am replicat tăios. Însă îmi pot imagina ce ar putea lăsa urme precum cele de pe spatele lui Jamie.

Dougal a dat din cap, împroșcând cu apă o gaiță curioasă care se

apropiase de noi.

– Ah, să mă ierți că o spun, dar te înșeli. Imaginația e foarte bună, dar nici nu se apropie de vederea unui om căruia i se smulge carnea de pe spate. E un lucru îngrozitor, menit să doboare un om și cel mai adesea reușește.

– Pe Jamie nu l-a doborât.

Vorbisem pe un ton mai aspru decât aș fi vrut. Jamie era pacientul meu și, într-o oarecare măsură, îmi era și prieten. Nu doream să discut istoria lui personală cu Dougal, deși aș fi recunoscut, dacă eram nevoită, că mă îmboldea o anumită curiozitate morbidă. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva atât de deschis și deopotrivă atât de misterios precum tânărul acesta înalt și solid, Jamie MacTavish.

Dougal a râs scurt, trecându-și mâinile ude prin păr, dând pe spate șuvițele care îi alunecaseră în timpul fugii noastre – căci așa o consideram eu – de la han.

– Păi, Jamie e la fel de încăpățânat ca și restul membrilor familiei lui – ca pietrele, cu toții, iar el e cel mai rău.

Dar în glasul lui am remarcat o notă de respect, deși înciudat.

– Jamie ți-a spus că a fost biciuit pentru că a încercat să evadeze?

– Da.

– Așa-i, a escaladat zidul închisorii imediat după căderea serii, în aceeași zi în care l-au adus dragonii. Asta se întâmplă în mod frecvent, pentru că închisorile nu sunt atât de sigure pe cât se dorește, așa încât englezii patrulează în apropierea zidurilor în fiecare noapte. Funcționarul garnizoanei mi-a povestit că Jamie s-a bătut zdravăn, după felul în care arăta când a fost adus înapoi, însă era unul împotriva a șase soldați, toți înarmați cu muschete, deci nu a durat mult. Jamie și-a petrecut noaptea în lanțuri și a fost dus la stâlpul infamiei la prima oră a dimineții.

A făcut o pauză, cercetându-mă cu privirea, probabil să vadă dacă nu cumva mi se făcuse rău.

– Biciuirile au loc imediat după careul de dimineață, ca să înceapă toată lumea ziua cu dispoziția potrivită. În acea zi au fost biciuiți trei bărbați și Jamie a fost ultimul dintre ei.

– Chiar ai văzut cu ochii dumitale toată scena?

– Ah, da. Și îți spun, nu e o priveliște plăcută. Am avut norocul să nu fiu niciodată biciuit, și cred că e groaznic. Dar cred că cel mai rău e să privești pe cineva cum e biciuit și să știi că tu urmezi la rând.

– Așa e, am murmurat.

Dougal a încuviințat din cap.

– Jamie părea destul de tulburat, dar nu a făcut nici cel mai mic gest, nici când au început strigătele și celelalte sunete… știai că poți auzi cum e smulsă carnea?

– Îh!

– La fel am zis și eu, a mai rostit el și a făcut o grimasă amintindu-și acea zi. Ca să nu mai spun de sânge și de răni. Îh!

A scuipat într-o parte pe lângă marginea iazului.

– Mi-a întors stomacul pe dos, și eu nu sunt ușor de impresionat.

Și a continuat să îmi povestească:

– Când a venit rândul lui Jamie, s-a urcat de unul singur pe eșafod – pe unii bărbați trebuie să îi târască până acolo, dar pe el nu – și-a ridicat brațele și caporalul i-a scos cătușele cu care fusese adus. Și soldatul a dat să-i tragă brațul să îl țină în loc, dar Jamie s-a smucit și a făcut un pas în spate. Eu mă așteptam să o ia la sănătoasa, dar el ce crezi că a făcut? Și-a scos cămașa de pe el. Era ruptă pe ici, pe colo și murdară ca o cârpă de șters podelele, dar el a împăturit-o cu grijă de parcă ar fi fost cămașa lui cea mai bună și a așezat-o jos. Pe urmă s-a îndreptat spre stâlp drept ca un soldat și și-a ridicat brațele, să fie legat.

Dougal a dat din cap, minunându-se. Razele soarelui, pătrunzând prin frunzele frasinului, îl împestrițau cu umbre dantelate, făcându-l să apară ca privit printr-un milieu de dantelă.

– Da, domniță, rar întâlnești un asemenea curaj. Dar să știi că nu era din ignoranță: tocmai văzuse doi bărbați biciuiți și știa că același lucru îl aștepta și pe el. Doar că el înțelesese că nu putea face nimic. Scoțienii sunt bărbați viteji în bătălie, dar ca să îți înfrunți propria frică cu sânge rece trebuie să fii bărbat făcut dintr-un alt aluat. Și pe atunci nu avea decât nouăsprezece ani, a adăugat el ca și cum și-ar fi

adus atunci aminte.

– Trebuie să fi fost destul de cumplit de urmărit, am replicat eu ironic. Mă mir că nu ți-a venit rău.

Dougal a sesizat sarcasmul, dar n-a reacționat.

– Drept să îți spun, eram cât pe ce, a spus el, ridicându-și sprâncenele negre. La prima lovitură i-a țâșnit sângele și într-o clipă spatele băiatului a devenit jumătate roșu, jumătate vinețiu. Dar nu a scos un icnet de durere și nu a implorat iertare, nu s-a întors să încerce să scape. Doar și-a înfipt fruntea bine în parul stâlpului și a rămas acolo. Când îl lovea biciușca tresărea, cum e de înțeles, dar nimic mai mult. Eu nu cred că aș fi în stare, a recunoscut el. Și nici nu erau acolo mulți care ar fi putut. Dar a leșinat pe la jumătate, și l-au stropit cu apă dintr-un urcior ca să-l trezească și să-i aplice toată pedeapsa.

– Într-adevăr, foarte neplăcut, am remarcat. Și de ce îmi povestești mie toate astea?

– Stai, că n-am terminat.

Dougal și-a scos jungherul de la cingătoare și a început să își curețe unghiile cu vârful ascuțit. Era un bărbat pedant, în ciuda condițiilor aspre ale călătoriei.

– Jamie atârna de sfoara cu care îi erau legate mâinile, iar sângele șiroia, murdărindu-i kiltul. Nu credeam că leșinase, era doar nesigur pe picioare. Și chiar în acel moment a coborât în curte căpitanul Randall. Nu știu de ce nu fusese acolo de la bun început; probabil fusese reținut cu niște treburi. Oricum, Jamie l-a văzut venind și a avut prezența de spirit să închidă ochii și să își lase capul să cadă, ca și cum și-ar fi pierdut cunoștința.

Dougal s-a încruntat, concentrat cu înverșunare pe o pieliță încăpățânată.

– Căpitanul s-a făcut foc și pară că deja îl biciuiseră pe Jamie; era, se pare, o plăcere pe care dorea să și-o rezerve lui însuși. Însă fapta fusese consumată. Dar pe urmă i-a trecut prin minte să afle cum reușise Jamie să evadeze.

A ridicat jungherul, cercetându-i ascuțișul, apoi a început să ascută lama de piatra pe care se așezase.

– A reușit să-i facă pe câțiva soldați să tremure în pantaloni până când

a terminat cu ei… se pricepe la vorbe, asta trebuie să recunosc.

– Într-adevăr, am încuviințat sec.

Jungherul zgâria ritmic piatra. Din când în când o scânteie țâșnea din metal când se lovea de o porțiune aspră din piatră.

– În timpul acestui interogatoriu a ieșit la iveală faptul că Jamie avea un codru de pâine și o bucată de brânză la el când a fost prins – pe care le luase când sărise gardul. La care căpitanul a stat pe gânduri o clipă, apoi a zâmbit, un zâmbet care te-ar băga în sperieți și a declarat că furtul este o faptă gravă, care trebuie pedepsită corespunzător și l-a condamnat pe Jamie la o sută de lovituri de bici administrate pe loc.

Fără să vreau, am tresărit.

– Asta l-ar fi ucis!

– Așa-i, a încuviințat Dougal. La fel a zis și doctorul garnizoanei. A spus că el nu putea permite așa ceva și, ca să fie cu conștiința curată, prizonierului trebuia să i se îngăduie o săptămână să se vindece, înainte de a primi alte lovituri de bici.

– Ah, ce milostiv din partea lui, am răspuns. Conștiință curată, pe dracu'! Și ce părere a avut căpitanul Randall despre asta?

– La început nu a fost prea încântat, dar s-a resemnat. Imediat ce a făcut-o, sergentul-major, care știa cum arată un leșin adevărat când vedea unul, a dat ordin ca Jamie să fie dezlegat. Băiatul s-a clătinat nițel, dar a rămas în picioare și câțiva bărbați din public l-au încurajat, iar asta nu i-a picat prea bine căpitanului. Nici când sergentul a cules cămașa de pe jos și i-a înapoiat-o lui Jamie nu i-a prea convenit căpitanului, deși oamenii au părut să aprecieze.

Dougal întorcea tăișul înainte și înapoi, examinându-l critic. Apoi l-a așezat pe genunchi și m-a privit drept în ochi.

– Știi, e destul de ușor să fii viteaz când stai într-o cârciumă caldă cu o halbă de bere în față. Dar nu e prea ușor să stai chircit pe câmpul de luptă, în frig și ghiulelele să-ți zboare pe deasupra capului și spinii să te înțepe în fund. Și e și mai greu când stai față în față cu propriul tău dușman, cu propriul tău sânge șiroindu-ți pe picioare.

– Așa o fi, am spus.

Mă simțeam nițel slăbită, deși eram obișnuită cu vederea sângelui. Mi-

am vârât mâinile în iaz, lăsând apa întunecată să îmi răcorească încheieturile.

– Mai târziu, în decursul aceleiași săptămâni, m-am dus să vorbesc cu Randall, a rostit Dougal pe un ton defensiv, ca și cum ar fi simțit nevoia să își justifice acțiunile. Am stat destul de mult de vorbă, i-am oferit chiar și o compensație bunicică.

– Ah, sunt impresionată, am murmurat, dar mi-am înghițit limba sub privirea ucigătoare pe care mi-a aruncat-o. Nu, chiar am fost sinceră. A fost un gest milostiv din partea dumitale. Dar înțeleg că Randall ți-a refuzat oferta.

– Da, m-a refuzat. Și încă nu știu de ce, căci ofițerii pe care i-am cunoscut în general nu sunt foarte scrupuloși când vine vorba să mai bage ceva în buzunar, iar hainele pe care le poartă căpitanul Randall trebuie să coste destul de mult.

– Poate are… alte surse de venit, am sugerat.

– Chiar are, de fapt, a confirmat Dougal aruncându-mi o privire ascuțită. Cu toate acestea…, a ezitat el o clipă, apoi și-a continuat povestirea, mai calm. Așadar m-am întors să fiu alături de Jamie când avea să fie iarăși biciuit, deși nu puteam să fac prea multe pentru bietul de el în acel moment.

A doua oară, Jamie fusese singurul prizonier biciuit. Gărzile îi scoseseră cămașa înainte de a-l aduce în curte, imediat după răsăritul soarelui într-o dimineață rece de octombrie.

– Am văzut că băiatul era speriat de moarte, a spus Dougal, deși mergea singur și nu a dat voie nimănui să îl atingă. Îl vedeam tremurând, și de frig, dar și de teamă, cu pielea de găină pe brațe și pe piept, dar cu transpirația șiroindu-i pe frunte.

Câteva minute mai târziu își făcuse apariția Randall, cu biciul sub braț, cu vârfurile de plumb are cozilor clincănind încetișor la fiecare pas. Îl măsurase pe Jamie cu o privire detașată și îi făcuse semn sergentului-major să întoarcă prizonierul astfel încât să îi expună spatele.

– O priveliște jalnică, a zis Dougal făcând o grimasă. Era doar pe jumătate vindecat și carnea era încă dezgolită, vânătăile înnegrite și restul acoperit cu coji galbene. Gândul la un bici lovind în carnea aceea rănită era suficient cât să mă facă să mă îngrozesc, și la fel gândeau aproape toți din cei prezenți.

Randall s-a întors spre sergentul-major și a spus: „Ai făcut o treabă minunată, sergent Wilkes. Să vedem dacă o să mă descurc la fel de bine.

Cu o scrupulozitate sadică, l-a chemat apoi pe doctorul garnizoanei căruia i-a cerut să îl declare pe Jamie apt pentru a fi biciuit.

– Ai văzut vreodată o pisică jucându-se cu un șoricel? a întrebat Dougal. Exact așa a fost. Randall s-a învârtit în jurul băiatului, făcând din când în când câte o remarcă, fiecare mai răutăcioasă decât cealaltă. Și Jamie stătea locului, ca un stejar, fără să scoată o vorbă, cu privirea ațintită la stâlp, fără să îl privească măcar o dată pe Randall. Îl vedeam pe băiat strângând din umeri ca să-și controleze tremuratul și era clar că a văzut și Randall. Buzele i s-au strâmbat și a spus: „Credeam că acesta e tânărul care cu doar o săptămână în urmă striga că lui nu îi e frică să moară. Cu siguranță cuiva căruia nu îi e frică să moară nu îi e frică nici de câteva lovituri de bici.“ Și l-a împus pe Jamie în burtă cu mânerul biciului. Atunci Jamie s-a uitat drept în ochii lui Randall și a zis: „Nu mă tem de bici, mă tem că o să îngheț până termini de vorbit.“

Dougal a oftat.

– Mă rog. A fost o replică frumoasă, dar a dracului de necugetată. Acuma, biciuirea nu e niciodată o treabă foarte plăcută, dar există modalități de a o face și mai cruntă decât poate fi: poți să lovești în lateral, ca să taie mai adânc, sau puternic peste rinichi. Foarte urât.

A dat din cap, apoi s-a încruntat, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Chipul lui Randall era – probabil dumneata ai folosi cuvântul absorbit – și cumva luminos, cum e chipul unui bărbat când se uită la o fată care-i place, dacă înțelegi ce vreau să spun. Era ca și cum îi făcea lui Jamie ceva mult mai rău decât să îl jupoaie de viu. Până la a cincisprezecea lovitură, sângele curgea șuvoaie pe picioarele băiatului și lacrimile i se împreunau pe obraji cu transpirația.

Am simțit că mă clatin și m-am sprijinit cu o mână de piatra de pe malul iazului.

– În fine, a spus el deodată, observându-mi expresia. Nu mai spun decât că a supraviețuit. Când caporalul i-a dezlegat brațele, băiatul ar fi căzut dacă sergentul-major și caporalul nu l-ar fi prins de brațe și nu l-ar fi sprijinit până când a fost în stare să se țină singur pe picioare. Tremura mai rău ca înainte, din cauza șocului și a frigului, dar își

ținea capul sus și ochii îi scăpărau. Îi vedeam privirea de la șase metri depărtare. Nu l-a slăbit pe Randall din ochi cât timp l-au coborât de pe eșafod, lăsând în urmă dâre însângerate, de parcă imaginea lui Randall era singurul lucru care îl ținea în picioare. Chipul lui Randall era aproape la fel de palid ca al lui Jamie și privirea îi era legată de a tânărului, de parcă unul dintre ei ar fi căzut dacă s-ar fi uitat în altă parte.

Privirea lui Dougal era fixă, retrăind acea cumplită scenă.

S-a lăsat o tăcere adâncă în mica vâlcea, întreruptă doar de șoapta vântului prin frunzișul frasinului. Am închis ochii și pentru câteva clipe am ascultat în liniște.

– De ce? am întrebat în cele din urmă, fără să deschid ochii. De ce mi-ai povestit toate astea?

Când am deschis ochii, Dougal mă privea intens. Mi-am înmuiat din nou palma în izvor și mi-am umezit tâmplele cu apa răcoritoare.

– Am zis că îți va folosi la ceea ce dumneata ai numi ilustrarea caracterului, a răspuns el.

– Ilustrarea caracterului căpitanului Randall? Am pufnit într-un râs lipsit de veselie. Îți mulțumesc, dar nu cred că aveam nevoie de alte dovezi ale caracterului său.

– Caracterul lui Randall, a încuviințat el, dar și caracterul lui Jamie.

Mi-am îndreptat privirea spre el, deodată neliniștită.

– Vezi dumneata, eu am primit niște *ordine,* a subliniat el sarcastic cuvântul, de la bunul nostru căpitan.

– Ordin să faci ce?

– Să îi predau o persoană de origine engleză, pe nume Claire Beauchamp, la Fortul William, luni, pe 18 iunie. Pentru interogatoriu.

Trebuie să fi avut o înfățișare cu adevărat alarmantă, căci Dougal a sărit în picioare și s-a repezit spre mine.

– Bagă-ți capul între genunchi, m-a instruit el, împingându-mi ceafa cu palma. Până îți trece amețeala.

– Știu ce să fac, m-am oțărât la el, dar i-am urmat sfatul.

Am închis ochii, simțind cum sângele începea să îmi zvâcnească din nou în tâmple. Senzația umedă și rece din jurul obrajilor și al urechilor a început să se atenueze, deși palmele îmi erau în continuare înghețate. M-am străduit să respir regulat, numărând unu-doi-trei-patru expirație, unu-doi inspirație, unu-doi-trei-patru…

În cele din urmă m-am ridicat, simțindu-mă mai mult sau mai puțin în deplinătatea tuturor funcțiilor. Dougal s-a așezat din nou pe marginea de piatră a lacului și a așteptat răbdător, urmărindu-mă pentru a se asigura că nu cad pe spate în apa izvorului.

– Există o cale de scăpare, a rostit el abrupt. Singura pe care o văd în acest moment.

– Du-mă la ea, am spus, încercând neconvingător să zâmbesc.

– Prea bine, atunci.

S-a ridicat, aplecându-se spre mine pentru a-mi explica.

– Randall are dreptul să te rețină pentru interogatoriu deoarece ești supus Coroanei engleze. În acest caz, noi trebuie să-ți schimbăm statutul.

L-am privit, neînțelegând.

– Ce vrei să spui? Și dumneata ești supus al Coroanei, nu? Și cum poți schimba un asemenea lucru?

– Legea scoțiană și legea englezească sunt similare, a spus el, încruntându-se. Dar nu sunt identice. Iar un ofițer englez nu poate acuza un scoțian decât dacă există o dovadă indubitabilă a crimei comise sau motive serioase de suspiciune. Chiar și în ultimul caz, nu îl poate ridica pe suspectul scoțian de pe pământurile clanului fără permisiunea căpeteniei clanului respectiv.

– Ai stat de vorbă cu Ned Gowan, am spus, începând să simt din nou cum mă cuprinde amețeala.

– Așa-i, am vorbit, a încuviințat din cap. M-am gândit eu că o să se ajungă aici, știi? Și el mi-a spus același lucru pe care îl gândisem și eu; singura cale prin care pot refuza pe cale legală să te predau lui Randall e să îți schimb statutul, din englez în scoțian.

– Scoțian? am spus, amețeala fiind înlocuită repede de o presimțire îngrozitoare.

Care mi-a fost confirmată de cuvintele care au urmat.

– Da, a răspuns el, privindu-mă. Trebuie să te măriți cu un scoțian. Cu Jamie.

– Nu pot face una ca asta!

– Păi, s-a încruntat el, chibzuind. Presupun că l-ai putea lua pe Rupert, dacă vrei. E văduv, are o mică fermă cu arendă. Dar e cam trecut și...

– Nici cu Rupert nu vreau să mă mărit! E... e... cât se poate de absurd!

Nu îmi mai găseam cuvintele. Cuprinsă de agitație, am sărit în picioare și am început să pășesc în jurul vâlcelei micuțe, strivind sub tălpi fructele căzute ale frasinului.

– Jamie e un flăcău bun, a încercat Dougal să argumenteze, așezat încă pe piatră. E drept că în momentul de față nu are cine știe ce avere, dar e un băiat cu inima bună.

Nu se va purta urât cu dumneata. Și e un luptător viteaz, cu motive strașnice să îl urască pe Randall. Așa că dacă te măriți cu el, o să lupte până la ultima lui suflare să te apere.

– Dar... dar eu nu mă pot mărita cu nimeni! am izbucnit.

Privirea lui Dougal a devenit deodată tăioasă.

– Dar de ce nu, mă rog? Soțul dumitale e încă în viață?

– Nu. Doar că e... e ridicol! Asemenea lucruri nu se întâmplă!

Dougal se relaxase de la primul meu „Nu“. Și-a urcat privirea spre soare și s-a ridicat, gata de plecare.

– Gata, domniță, e timpul să plecăm. Avem treburi de care să ne ocupăm. Trebuie să obținem o dispensă specială, a murmurat ca pentru sine. Dar Ned se poate ocupa de asta.

M-a luat de braț, încă murmurând pe sub mustață. M-am smucit enervată.

– Nu mă mărit cu nimeni, am rostit cu fermitate.

Dougal însă nu părea să mă ia în serios, abia ridicându-și sprâncenele.

– Vrei să te duc la Randall?

– Nu!

Atunci un gând mi-a venit deodată în minte:

– Stai, vasăzică cel puțin mă crezi când spun că nu sunt spion englez?

– Te cred acum, a răspuns el cu o oarecare convingere.

– De ce mă crezi acum și nu m-ai crezut înainte?

Dougal a înclinat capul spre izvor și spre chipul șters gravat în piatră. Trebuia să fie vechi de sute de ani, mult mai bătrân decât frasinul uriaș care umbrea apa și își scutura florile în ea.

– Izvorul Sfântului Ninian. Ai băut apa înainte să te întreb.

Eram deja cu gura căscată de uimire.

– Și ce are izvorul sfântului de a face cu întrebarea dumitale?

M-a privit surprins, apoi buzele i s-au ridicat într-un zâmbet.

– Nu știai? Se mai numește și Izvorul mincinoșilor. Apa miroase a fumul iadului. Oricine bea din izvor și nu spune adevărul este pedepsit. Îi face pipota scrum.

– Înțeleg, am răspuns printre dinți. Păi, pipota mea e destul de întreagă. Deci mă poți crede când spun că nu sunt spion, englez sau francez. Să mă crezi și când îți spun că nu mă mărit cu nimeni, Dougal MacKenzie!

Dar nu mă mai asculta. Se făcuse deja nevăzut prin frunzișul care ascundea izvorul. Doar o ramură de stejar mai tremura pe unde trecuse. Clocotind, l-am urmat.

Pe drumul de întoarcere la han, am încercat să îmi impun punctul de vedere. În cele din urmă, Dougal m-a sfătuit să nu îmi mai răcesc gura de pomană și restul călătoriei l-am petrecut în tăcere.

Ajungând la han, am aruncat frâiele și am urcat cu pași apăsați să mă refugiez în camera mea.

Ideea nu era doar imorală, ci și inimaginabilă. Am bătut camera înainte și înapoi, simțindu-mă tot mai mult ca un șoarece prins în cursă. De ce nu avusesem curajul să fug mai devreme de lângă scoțieni, oricare ar fi fost riscul?

M-am așezat pe pat și am încercat să gândesc cu calm. Privită strict din punctul de vedere al lui Dougal, ideea era fără îndoială bună. Dacă refuza să mă predea lui Randall fără a oferi vreun motiv, căpitanul putea încerca foarte ușor să mă ia cu forța. Și fie că mă credea sau nu, Dougal nu dorea, din motive lesne de înțeles, să se încaiere cu dragonii englezi ca să-mi scape mie pielea. Iar din punctul meu de vedere, privită la rece, ideea prezenta unele avantaje. Dacă mă căsătoream cu un scoțian, probabil scăpam de suspiciuni și supraveghere. Ar fi mult mai ușor să părăsesc castelul, când se va ivi momentul. Și dacă era Jamie… el mă plăcea, asta era evident. Și cunoștea ținuturile ca pe propriul său buzunar. Poate m-ar duce până la Craigh na Dun, sau cel puțin în direcția aceea. Da, o posibilă căsătorie ar fi calea cea mai bună pentru a-mi îndeplini țelul.

Acesta era un raționament cu sânge rece. Dar sângele meu numai rece nu era. Fierbeam de furie și agitație și nu puteam sta locului, mă perpeleam și îmi chinuiam mintea, căutând o cale de ieșire. Orice cale de ieșire. După o oră petrecută astfel, obrajii îmi ardeau și capul îmi pulsa de durere. M-am ridicat și am deschis larg obloanele, scoțându-mi capul afară în răcoarea de care aveam atâta nevoie.

Deodată s-a auzit o bătaie energică în spatele meu, la ușă. Dougal a intrat în vreme că mă trăgeam înapoi de la fereastră. Ducea în mâini ca pe o tipsie un vraf de hârtii bățoase și era urmat de Rupert și de imaculatul Ned Gowan, care încheia cortegiul, ca un ofițer al casei regale.

– Vă rog, intrați, am rostit curtenitor.

Ignorându-mă ca de obicei, Dougal a dat jos o cană de pe masă și a răsfirat pe suprafața aspră din stejar foile cu care venise.

– Totul rezolvat, a spus el cu mândria unui om care a condus o misiune dificilă până la încheierea încununată de succes. Ned a întocmit hârtiile; nimic nu e mai bun la casa omului decât un avocat… cât timp e de partea ta, nu-i așa, Ned?

Bărbații au izbucnit cu toți în râs, evident binedispuși.

– Nu e chiar ceva foarte complicat, a răspuns Ned cu modestie. Este doar un simplu contract.

A frunzărit hârtiile cu un aer autoritar, apoi s-a oprit, încruntându-se la un gând apărut pe neașteptate.

– Nu ai nicio proprietate în Franța, nu-i așa? a întrebat el, aruncându-

mi o privire îngrijorată peste ochelarii înguști pe care îi purta când se afla în exercițiul funcțiunii.

Am negat din cap și s-a mai destins, adunându-și din nou hârtiile, bătându-le ușor cu degetele colțurile pentru a le așeza unul peste celălalt.

– Atunci, asta e. E nevoie doar să semnezi aici la sfârșit. Dougal și Rupert sunt martori.

Avocatul a așezat pe masă călimara cu cerneală pe care o adusese și, ștergând penița pe care o scosese din buzunar, mi-a întins-o cu un gest elaborat.

– Și ce anume urmează să semnez?

Era o întrebare oarecum retorică, fiindcă pe prima pagină a maldărului de hârtii scria frumos CONTRACT DE CĂSĂTORIE cu litere de o șchioapă și uluitor de negre pe pagina albă.

Dougal și-a înghițit un oftat de nerăbdare din pricina îndărătniciei mele.

– Știi foarte bine ce trebuie să semnezi, mi-a tăiat-o el scurt. Și dacă nu cumva ai o altă idee strălucită de a scăpa din ghearele lui Randall, o să semnezi, ca să terminăm odată. Nu avem timp de pierdut.

Chiar în acel moment duceam mare lipsă de idei strălucite, deși îmi petrecusem o oră întorcând problema pe toate părțile. Începeam să înțeleg că această opțiune incredibilă era cea mai bună soluție acum, oricât mă opuneam eu.

– Dar eu nu vreau să mă *căsătoresc*! am spus eu încăpățânată.

Deodată mi-a trecut prin minte că nu eram singura persoană implicată în această situație. Mi-am amintit de fata cu părul blond care îl sărutase pe Jamie în alcovul castelului.

– Și poate Jamie nici nu vrea să se însoare cu mine! Ce spuneți de asta?

Dougal a respins imediat ideea, ca fiind lipsită de importanță.

– Jamie e un bun soldat, va face ce i se spune. La fel și dumneata, a zis el apăsat, doar dacă, desigur, nu preferi închisoarea englezilor.

L-am străpuns cu privirea, spumegând de furie. Fiersesem încă din

momentul plecării noastre intempestive din biroul lui Randall, iar nivelul meu de agitație în acest moment s-a ridicat considerabil, pusă în fața unei alegeri tranșante.

– Vreau să stau de vorbă cu el, am spus deodată.

Sprâncenele lui Dougal au sărit în sus.

– De ce?

– *De ce?* Pentru că mă obligați să mă mărit cu el și, din câte îmi dau seama, încă nu i-ați spus!

În opinia lui Dougal, asta era în mod evident irelevant, dar în cele din urmă a cedat și, acompaniat de suita lui, a plecat să îl aducă pe tânăr din taverna de jos.

La scurt timp, a apărut Jamie care părea, după cum era de așteptat, uluit.

– Știai că Dougal vrea să ne căsătorim? l-am întrebat direct.

Chipul i s-a luminat la auzul întrebării mele.

– Ah, da. Știam.

– Dar cu siguranță un bărbat tânăr ca tine; adică, vreau să spun, nu e nimeni altcineva de care… hmmm… să fii interesat?

Pentru o clipă m-a privit nedumerit, apoi a înțeles la ce făceam aluzie.

– Ah, dacă sunt promis? Nu, nu sunt o partidă prea bună pentru fete.

Apoi, parcă simțind că spusele lui ar putea suna ca o insultă, s-a grăbit să adauge:

– Vreau să spun că nu am nicio avere și nici alt venit din care să mă întrețin în afară de simbria de soldat.

Și-a scărpinat obrazul, măsurându-mă neîncrezător cu privirea.

– Apoi mai e și mica problemă cu recompensa care s-a pus pe capul meu. Niciun tată nu își vrea fiica măritată cu un bărbat care ar putea fi arestat și spânzurat în orice clipă. Te-ai gândit la asta?

Am dat din mână, apreciind problema spânzurătorii drept o bagatelă în comparație cu monstruozitatea căsătoriei. Trebuia să mai fac o

ultimă încercare.

– Nu te deranjează că nu sunt virgină?

Jamie a ezitat o clipă înainte să răspundă.

– Păi, nu, a rostit el rar, atât timp cât pe dumneata nu te deranjează că eu sunt.

Văzându-mi expresia uluită, a început să zâmbească, dându-se înapoi spre ușă.

– Bine măcar că unul din noi știe ce face, a încheiat el.

Ușa s-a închis ușor în urma lui; gata, curtatul luase sfârșit.

După ce am semnat cuminte hârtiile, am coborât cu grijă scările abrupte ale hanului și m-am îndreptat spre barul din cârciumă.

– Whisky, i-am cerut creaturii ramolite și ciufulite din spatele tejghelei.

M-a țintuit cu o privire sticloasă, însă la un semn din cap al lui Dougal s-a conformat, întinzându-mi o sticlă și un pahar. Paharul era dintr-o sticlă verzuie și groasă, nițel soioasă, cu marginea ciobită, însă avea o gaură prin care puteam bea și asta era tot ce conta în acel moment.

Îndată ce senzația de arsură provocată de prima înghițitură a trecut, m-a cuprins un soi de stare înșelătoare de liniște. M-am simțit detașată, observând detaliile din jurul meu cu o intensitate neobișnuită: medalionul micuț din sticlă colorată atârnat deasupra barului, care arunca umbre colorate peste burta cârciumarului și băuturile lui, curba cozii din cupru a polonicului atârnat pe perete lângă mine, o muscă cu burta verde luptându-se pe granițele unei pete lipicioare de pe masă. Cu un sentiment de milă aproape frățească, am salvat-o împingând-o cu marginea paharului.

Treptat, am remarcat glasurile ridicate din spatele ușii închise din colțul îndepărtat al camerei. Dougal dispăruse pe-acolo după încheierea târgului cu mine, probabil pentru a face aranjamentele cu cealaltă parte implicată. Eram încântată să aud că, judecând după intensitatea strigătelor, mirele meu promis nu se dădea bătut, în ciuda aparentei lipse de obiecții de mai devreme. Poate că nu dorise să mă ofenseze.

– Nu te da bătut, flăcăule, am murmurat, dând pe gât încă un pahar.

Mai târziu, am devenit vag conștientă de o mână care îmi desfăcea degetele pentru a-mi lua din mână paharul verzuliu. O altă mână mă ridica de subsuoară.

– Iisuse, e beată-criță, a spus o voce în urechea mea.

Vocea avea un timbru răgușit neplăcut, de parcă posesorul ei mâncase nisip. Am chicotit încetișor gândindu-mă la asta.

– Taci din gură, femeie! a spus glasul răgușit.

Vocea s-a estompat când individul s-a întors să vorbească cu altcineva.

– Se uită ca o curcă beată și țipă ca un papagal, dar la ce să te aștepți de la o ...

O altă voce a întrerupt-o pe prima, dar nu am putut înțelege ce spunea; cuvintele păreau să se amestece ininteligibil. Apoi s-a auzit un alt glas, mai plăcut, adânc și cumva mângâietor. S-a apropiat și am putut distinge câteva cuvinte. Am încercat să mă concentrez, însă atenția mea a început din nou să rătăcească. Musca își găsise drumul înapoi spre pata de murdărie și se zbătea în mijlocul ei, împotmolită fără cale de scăpare. Lumina de pe fereastra din sticlă colorată cădea pe ea, desenând pe burta verde steluțe sclipitoare. Privirea îmi era fixată pe punctul mic și verde, care părea să pulseze în vreme ce musca se zbătea și zvâcnea.

– Frate… n-ai nicio șansă, am spus și scânteia s-a stins.

14

Ceremonia de nuntă

Când m-am trezit, deasupra mea se vedea un tavan scund, din bârne de lemn și o pătură groasă mă învelea bine până sub bărbie. Păream să fiu îmbrăcată doar în cămașă de noapte. Am dat să mă ridic pentru a-mi căuta hainele, dar la jumătatea mișcării m-am răzgândit. Cu mare băgare de seamă m-am lăsat din nou pe spate, am închis ochii și mi-am ținut bine capul, să nu se rostogolească de pe pernă pe podea.

Ceva mai târziu m-am trezit din nou, când ușa camerei s-a deschis. Am întredeschis precaută un ochi. O siluetă abia vizibilă s-a concretizat în mutra acră a lui Murtagh, care mă privea dezaprobator de la picioarele patului.

Am închis la loc ochiul. Am auzit un sunet scoțian înăbușit, care probabil voia să sugereze dezgust îngrozit, dar când am deschis din nou ochii, se făcuse nevăzut.

Tocmai mă cufundam recunoscătoare în lumea viselor când ușa s-a deschis din nou, de data aceasta pentru a face loc unei femei între două vârste care cred că era nevasta cârciumarului, care adusese un urcior cu apă și un lighean. A năvălit veselă în cameră și a deschis obloanele cu o bubuitură care a reverberat prin capul meu ca o explozie uriașă. Înaintând spre pat ca o trupă de blindate nemțești, a smuls pătura din strânsoarea mea anemică și a azvârlit-o într-o parte, lăsându-mă tremurând și aproape goală.

– Hai trezirea, draga mea, a ciripit ea. Trebuie să te pregătim acum.

Și-a strecurat brațul voinic prin spatele umerilor mei și m-a ridicat în fund. Mi-am prins capul cu o mână și stomacul cu cealaltă.

– Să mă pregătesc? am spus, simțindu-mi gura cleioasă și amară.

Femeia a început să îmi șteargă veselă obrajii.

– Păi, da, a spus ea. Doar nu vrei să pierzi nunta, nu-i așa?

– Ba da, am răspuns, dar parcă nici nu m-a auzit, dându-mi jos fără prea multă ceremonie cămașa de noapte și ridicându-mă în mijlocul camerei pentru a mă șterge pe restul corpului.

Ceva mai târziu m-am așezat pe marginea patului complet îmbrăcată, simțindu-mă amețită, dar beligerantă, grație paharului de porto pe care mi-l turnase pe gât prea buna hangiță, eram cel puțin în stare de funcționare. Sorbeam cu grijă din al doilea pahar, în vreme ce femeia încerca să îmi pieptene șuvițele încâlcite.

Am sărit în sus speriată, scuipând vinul când ușa s-a dat încă o dată în lături. „De ce oare nu mă lasă în pace?“ m-am întrebat.. De data aceasta erau doi musafiri, Murtagh și Ned Gowan, amândoi cu aceleași expresii mustrătoare.

L-am străpuns cu privirea pe Ned care la rândul său mă privea dezaprobator în timp ce Murtagh a intrat în cameră și a ocolit patul, măsurându-mă din toate unghiurile. S-a întors la Ned și i-a șoptit ceva pe un ton mult prea jos pentru urechile mele. Cu o ultimă privire exasperată în direcția mea, au închis ușa în urma lor.

În cele din urmă părul meu a fost coafat, spre mulțumirea hangiței, pieptănat pe spate și strâns într-o coadă în vârful capului, cu buclele căzându-mi libere pe spate și câțiva zulufi peste urechi. Avem sentimentul că pielea capului avea să îmi pocnească de la tensiunea părului tras pe spate, însă imaginea din oglindă s-a dovedit a fi foarte plăcută. Am început să mă simt ușor mai bine și chiar am făcut efortul de a-i mulțumi pentru ajutor. M-a lăsat în fața oglinzii și a plecat, spunându-mi că am mare noroc să mă mărit într-o zi de vară, nu-i așa, pentru că puteam face coronița din atâtea flori.

– Noi, cei care vom muri curând, am rostit spre reflexia mea din oglindă, schițând un salut.

M-am prăbușit pe pat, cu o cârpă udă lipită pe față și am adormit din nou.

Tocmai aveam un vis frumos, ceva într-un câmp cu iarbă înaltă și flori sălbatice când am devenit conștientă că adierea care îmi umfla mânecile era de fapt strânsoarea unor mâini brutale. M-am ridicat cu o smucitură, dând din mâini orbește.

Când am reușit să deschid ochii, am băgat de seamă că micuța mea cameră aducea acum mai degrabă cu o stație de metrou, ticsită de

lume: Ned Gowan, Murtagh, hangiul, hangița și un tânăr deșirat care s-a dovedit a fi fiul hangiului cu brațele încărcate de toate felurile de flori, de unde venea probabil mirosul de iarbă și de flori de câmp din visul meu. Mai era de asemenea și o tânără, înarmată cu un coș de paie rotund, care a zâmbit cald spre mine, dezvăluind lipsa câtorva dinți destul de importanți.

Am înțeles că femeia era croitoreasa din sat, chemată pentru a repara deficiențele garderobei mele, ajustând pentru mine o rochie căpătată în grabă de la o cunoștință din sat a hangiului. Ned ducea rochia respectivă, care îi atârna de un braț ca un animal mort. Întinsă pe pat și netezită, s-a dovedit a fi o rochie cu decolteu adânc din satin greu de culoarea smântânii, cu un corsaj separat care se încheia cu zeci de nasturi minusculi îmbrăcați în satin, fiecare brodat cu câte un crin auriu. Decolteul și mânecile evazate erau festonate bogat cu dantelă, la fel cum era și fusta care venea deasupra, brodată din catifea de culoarea ciocolatei. Hangiul era pe jumătate îngropat sub jupoanele pe care le căra în brațe, favoriții zburliți abia zărindu-se peste munții de dantelă spumoasă.

Am aruncat o privire spre pata de porto de pe fusta mea din serj cenușiu și vanitatea a învins. Dacă chiar aveam să fiu mireasă, nu voiam să arăt precum cerșetoarea satului.

După un scurt episod de activitate frenetică, în timpul căruia eu am rămas în picioare țeapănă ca un manechin și toată lumea a dat fuga să aducă una, să ia alta, să tragă, să încheie, să critice, împiedicându-se unul de altul, produsul final era gata, până la margaretele albe și trandafirii galbeni prinși în păr și inima bătându-mi nebunește pe sub corsajul din dantelă. Corsajul nu îmi venea chiar perfect, iar rochia păstrase parfumul posesoarei anterioare, dar satinul era bogat și se învolbura fascinant în jurul gleznelor mele, peste jupoanele vaporoase. Mă simțeam foarte frumoasă și de-a dreptul regală.

– Nu mă puteți obliga să fac asta, am mârâit amenințător spre spatele lui Murtagh în vreme ce îl urmam pe scări în jos, dar amândoi știam că vorbele mele nu erau decât bravadă.

Dacă avusesem vreodată puterea să îl înfrunt pe Dougal și să îmi asum riscul, lăsându-mă pe mâna englezilor, această voință fusese spălată de whisky.

Dougal, Ned și restul bărbaților se aflau în sala principală de la baza scărilor, bând și schimbând amabilități cu alți câțiva localnici care păreau să nu aibă altceva mai bun de făcut cu după-amiaza lor decât

să stea la cârciumă să se îmbete.

Dougal m-a zărit cu coada ochiului coborând încet și s-a oprit deodată din vorbit. Ceilalți au tăcut și ei, și eu am plutit în cameră într-un nor de admirație respectuoasă care m-a încântat. Ochii adânciți în orbite ai lui Dougal m-au măsurat pe îndelete din cap până în picioare și s-au întors mulțumiți spre chipul meu cu o înclinare din cap. După toate câte se întâmplaseră, de mult nu mă mai privise un bărbat cu admirație și i-am răspuns cu o înclinare grațioasă a capului.

După prima tăcere, cei adunați în cârciumă au devenit vocali în admirația lor și chiar și Murtagh și-a permis să schițeze un zâmbet cruciș, încuviințând cu satisfacție rezultatul eforturilor sale. „Cine te-a desemnat stilistul casei?“ l-am întrebat în gând, răutăcios. Cu toate acestea, m-am văzut nevoită să admit că lui trebuia să îi fiu recunoscătoare că nu mă măritam în fusta pătată cu porto.

Mă măritam. Oh, Doamne! Înveselită temporar de vinul de porto și de dantela smântânie, reușisem pentru o clipă să ignor semnificația momentului. M-am apucat strâns de balustradă când brusca conștientizare m-a lovit ca un pumn în stomac.

Cu toate acestea, privind peste mulțime am observat că lipsea cineva important. Mirele meu nu se vedea nicăieri. Înviorată la gândul că Jamie reușise probabil să fugă pe fereastră și se afla acum la kilometri depărtare, am acceptat o cupă de vin înainte de plecare din partea hangiului, apoi l-am urmat pe Dougal afară.

Ned și Rupert au plecat să ia caii. Murtagh dispăruse pe undeva, probabil să-i dea de urmă lui Jamie.

Dougal mă ținea de mână, aparent pentru a mă ajuta dacă mă împiedicam în condurii de satin, în realitate pentru a descuraja orice tentativă de ultim moment de a evada.

Era o zi „caldă“ după standardele scoțiene, asta însemnând că ceața nu era îndeajuns de deasă încât să treacă drept burniță, dar nici departe nu era. Deodată, ușa hanului s-a dat într-o parte și soarele a năvălit înăuntru în persoana lui Jamie. Dacă eu eram o mireasă radiantă, mirele era, după toate standardele, splendid. Am rămas pur și simplu cu gura căscată. Un scoțian învești mântat în ținută de ceremonie este o priveliște impresionantă – orice scoțian, indiferent cât de bătrân, pipernicit sau urât ar fi. Iar un bărbat în floarea tinereții, drept ca bradul și chipeș este o imagine care îți taie respirația. Părul bogat roșcat-auriu fusese periat într-o cascadă care

sclipea molatic peste gulerul cămășii din batist fin, băgată în centură în partea din față, cu mâneci bufante, împodobite cu aceeași dantelă fină care se revărsa în jaboul apretat de pe piept, decorat cu un ac în capul căruia stătea un rubin.

Tartanul era purpuriu aprins cu negru care strălucea ca focul printre tartanele mai liniștite în verde și alb ale clanului MacKenzie. Lâna aprinsă, strânsă de o fibulă circulară din argint, îi cădea de pe umărul drept într-un val elegant, prinsă de o centură de sabie bătută în ținte de argint înainte de a-și continua căderea, ștergând pulpele line îmbrăcate în ciorapi lungi din lână, oprindu-se imediat deasupra cizmelor din piele neagră cu o cataramă din argint. Sabia, jungherul și geanta din piele de viezure completau ținuta.

Trecând bine de un metru optzeci, cu o constituție masivă și trăsături puternice, nu mai era grăjdarul murdar cu care mă obișnuisem… și el știa asta. Îndoind un genunchi curtenitor, a executat o plecăciune cu o grație impecabilă, murmurând „Sluga dumneavoastră preaplecată, doamnă“ cu ochii scânteind amuzați.

– Ah, am murmurat slab.

Rareori îl văzusem până acum pe taciturnul Dougal rămas fără cuvinte. Sprâncenele groase s-au încruntat pe chipul uimit, părând în felul său la fel de impresionat de această apariție precum eram și eu.

– Ai înnebunit, bărbate? a rostit el în cele din urmă. Dacă te vede careva?

Jamie și-a arcuit sardonic o sprânceană spre bărbatul mai în vârstă.

– Ah, unchiule, a spus el. Insulte? Chiar și în ziua nunții mele? Doar nu vrei să o facem de rușine pe soția mea, nu-i așa? Oricum, a adăugat el cu un licăr malițios, nu cred că ar fi legal dacă nu mi-aș folosi numele real la căsătorie. Și dumneata vrei ca totul să fie legal, nu?

Cu un aparent efort, Dougal și-a recăpătat stăpânirea de sine.

– Păi, dacă ai terminat, Jamie, aș zice să trecem la treabă, a spus el.

Dar Jamie încă nu terminase, din câte se părea. Ignorând furia mută a lui Dougal, a scos un șirag scurt de mărgele albe din geantă. A făcut un pas în față și a prins șiragul în jurul gâtului meu. Privind în jos, am văzut că era un rând de perle mici baroce, acele produse de formă neregulată ale stridiilor de apă dulce, printre care se intercalau cercuri minuscule din aur filigranat din care se legănau alte perle mai mici.

– Sunt doar niște perle scoțiene, a spus el, parcă scuzându-se, dar arată frumos la gâtul tău.

Degetele lui au mângâiat o clipă pielea gâtului meu.

– Sunt perlele mamei tale! a spus Dougal, privindu-le.

– Da, a răspuns Jamie calm, și acum sunt ale soției mele. Mergem?

Destinația noastră era la ceva distanță de sat. Alaiul de nuntă era morocănos, mirii fiind încojurați din toate părțile, ca niște condamnați conduși spre o închisoare aflată undeva departe. Singura conversație a fost o scuză murmurată de Jamie pentru că întârziase, explicându-mi că îi fusese greu să găsească o cămașă curată și un veston suficient de larg încât să îl cuprindă.

– Cred că ăsta aparține fiului lordului din părțile locului, a spus el, fluturând jaboul de dantelă. Din câte se pare, un soi de dandy.

Am descălecat, lăsându-ne caii la baza unui deal scund. Cărarea ducea în sus printre tufișuri.

– Ați făcut aranjamentele? l-am auzit pe Dougal mârâind spre Rupert, în timp ce legau hățurile cailor.

– Ah, da, a spus el arătându-și dinții prin barba întunecată. A fost greu să-l convingem pe părinte, dar i-am arătat dispensa specială.

Și-a bătut cu palma geanta, care a scos un clinchet melodios, dându-mi o idee despre natura acestei dispense speciale.

Prin ceață și burniță, am zărit capela ivindu-se dintre tufișuri. Nevenindu-mi a crede ochilor, am zărit acoperișul rotunjit și ferestrele inegale cu vitralii pe care le văzusem ultima oară în dimineața veselă și însorită a căsătoriei mele cu Frank Randall.

– Nu! am exclamat. Nu aici! Nu pot!

– Ștt, gata. Nu-ți face griji, gata. Totul va fi bine.

Dougal și-a pus mâna mare pe umărul meu, scoțând sunetele scoțiene menite să mă liniștească, de parcă aș fi fost un cal speriat.

– Puțină nervozitate e normală, a spus el, spre toată lumea.

O mână fermă pe spatele meu, m-a împins în sus pe potecă. Pantofii

mi se afundau în stratul de frunze îmbibat cu apă.

Jamie și Dougal pășeau foarte aproape de mine, de o parte și de alta, împiedicându-mă să o iau la goană. Prezențele lor impozante, înveșmântate în tartane, îmi dădeau o stare de nervozitate și am simțit cum mă cuprinde un val tot mai puternic de isterie. De acum în două sute de ani, mai mult sau mai puțin, făcusem nunta în această capelă, vrăjită, la acea vreme, de pitorescul ei secular. Acum capela sclipea de noutate, fără patina anilor, iar eu eram pe punctul de a mă căsători cu un tânăr scoțian catolic de douăzeci și trei de ani pe al cărui cap se pusese un preț și al cărui…

M-am întors spre Jamie, cuprinsă deodată de panică.

– Nu mă pot căsători cu tine! Nici măcar nu îți cunosc numele de familie!

A coborât privirea spre mine și a ridicat o sprânceană roșcovană.

– Ah. E Fraser. James Alexander Malcolm MacKenzie Frazer.

L-a rostit formal, fiecare nume răspicat și distinct.

Pierzându-mi cu totul capul, am spus:

– Claire Elizabeth Beauchamp.

Și am întins prostește mâna. Crezând probabil că aveam nevoie de ajutor, Jamie a luat-o și a vârât-o ferm în scobitura cotului său. Astfel prinsă și fără putință de scăpare, am lipăit pe deal în sus, spre propria-mi nuntă.

Rupert și Murtagh ne așteptau în capelă, păzindu-l cu strășnicie pe preotul captiv, un tânăr deșirat cu un nas roșu și o expresie, pe bună dreptate, îngrozită. Rupert spinteca absent o ramură de plop cu un pumnal mare și, deși își lăsase deoparte pistoalele cu mânere de os când intrase în biserică, ele îi erau la îndemână lângă cristelniță.

Și ceilalți bărbați renunțaseră la arme, după cum era potrivit în casa Domnului, formând un morman impresionant și zăngănitor pe rândul de bănci din spate. Doar Jamie își păstrase sabia și pumnalul, probabil ca parte ceremonială a ținutei sale.

Am îngenuncheat în fața altarului din lemn, Murtagh și Dougal ocupându-și locurile de martori, și ceremonia a început.

Ritualul căsătoriei catolice nu se schimbase prea mult în decursul ultimelor secole, iar cuvintele care mă legau de tânărul străin cu părul roșcat de lângă mine erau aproape identice cu cele pe care le auzisem în timpul nunții mele cu Frank. Mă simțeam ca o cochilie goală și rece.

Cuvintele bâlbâite ale tânărului preot răsunau undeva în coșul gol al pieptului meu.

M-am ridicat automat când a venit timpul pentru rostirea jurămintelor, urmărind cu un soi de fascinație amorțită cum degetele mele înghețate au dispărut în palmele mari ale soțului meu. Degetele lui erau la fel de reci ca ale mele, și pentru prima oară mi-a trecut prin minte că, în ciuda calmului său aparent, putea fi la fel de speriat ca și mine.

Până acum evitasem să mă uit spre el, însă acum, ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Jamie uitându-se în jos spre mine. Chipul îi era alb și lipsit de orice expresie; arăta la fel ca atunci când îi pansasem rana de la umăr. Am încercat să-i zâmbesc, însă colțurile buzelor mele au tremurat nesigure. Apăsarea degetelor sale a crescut. Aveam impresia că ne ținem unul pe celălalt; dacă unul din noi avea să slăbească strânsoarea sau să își mute privirea, aveam să cădem amândoi. Indiferent în ce ne băgam, măcar eram amândoi.

– Te iau pe tine, Claire, să îmi fii soție...

Vocea nu îi tremura, mâna însă da. Strânsoarea mi s-a întețit. Degetele noastre țepene s-au încleștat împreună ca fălcile unei menghine.

– ...să te iubesc, să te respect și să te protejez... la bine și rău...

Cuvintele veneau de la mare depărtare. Sângele mi se scurgea din cap. Corsajul din oase de balenă mă strângea infernal și, deși îmi era frig, șiroaie de transpirație îmi curgeau de-a lungul coastelor pe sub satin. Mă rugam să nu leșin.

Un vitraliu mic, cocoțat sus pe zidul dintr-o parte a altarului, îl înfățișa pe Ioan Botezătorul înveșmântat în blană de urs. Umbre verzi și albastre pluteau peste mâneca rochiei mele, amintindu-mi de sala comună de la han și îmi doream cu ardoare ceva de băut.

Îmi venise rândul. M-am bâlbâit de câteva ori, ceea ce m-a înfuriat.

– T-te iau pe tine, James...

Mi-am încordat spatele. Jamie se achitase destul de onorabil de partea lui; puteam și eu să încerc să mă descurc la fel de bine.

– …să te prețuiesc și să îți fiu alături, de astăzi înainte…

Vocea îmi devenise acum mai puternică.

– Până când moartea ne va despărți.

Cuvintele răsunau în capela tăcută cu o irevocabilitate dramatică. Totul rămăsese nemișcat, parcă suspendat în timp și spațiu. Apoi preotul a cerut inelul.

S-a produs o mică agitație și am zărit cu coada ochiului chipul îngrozit al lui Murtagh. Abia realizasem că cineva uitase să aducă un inel, când Jamie a dat drumul mâinii mele cât să scoată un inel de pe propriul său deget.

Eu încă purtam verigheta de la Frank pe mâna stângă. Degetele palmei drepte înghețate, palide și țepene în marea de lumină albastră, când cercul larg de metal a alunecat pe inelar, era prea mare și ar fi căzut dacă Jamie nu mi-ar fi strâns degetele și nu ar fi strâns pumnul meu în al său.

Preotul a continuat să murmure și Jamie s-a aplecat să mă sărute. Era clar că intenționase doar o atingere ceremonială, scurtă, a buzelor, însă gura îi era catifelată și caldă și instinctiv m-am întins spre el. Eram vag conștientă de sunetele din jurul nostru, exclamații scoțiene de entuziasm și încurajare din partea celor prezenți, însă nu simțeam nimic dincolo de îmbrățișarea caldă a brațelor sale puternice. Sanctuarul meu.

Ne-am despărțit, amândoi nițel mai stăpâni pe noi, zâmbind timid. L-am văzut pe Dougal trăgând pumnalul lui Jamie din teacă și m-am mirat. Cu privirea încă ațintită spre mine, Jamie și-a ridicat brațul, cu palma desfăcută. Am rămas fără aer când vârful pumnalului a alunecat adânc de-a curmezișul încheieturii, lăsând în urmă o linie întunecată de sânge șiroind. Nu am avut răgazul să mă trag în spate când propriul meu braț a fost apucat și am simțit tăișul fierbinte al pumnalului. Pe nesimțite, Dougal a apăsat încheietura mâinii mele de a lui Jamie și le-a legat pe amândouă cu o fâșie de pânză albă.

Trebuie să mă fi legănat nițel pe picioare, căci Jamie mi-a prins cotul cu brațul stâng liber.

– Mai suportă puțin, m-a încurajat el în șoaptă. Nu mai avem mult.

Repetă după mine.

Au urmat câteva propoziții în galică. Cuvintele nu însemnau nimic pentru mine, însă le-am repetat după Jamie, împiedicându-mă în vocalele lunecoase. Pânza a fost dezlegată, rănile șterse și curățate și eram căsătoriți. Pe drumul de întoarcere pe cărare plutea un aer de ușurare și entuziasm. Am fi putut fi ca oricare alai de nuntă veselă, deși nu foarte numeros și compus în întregime din bărbați, cu excepția miresei.

Ajunsesem aproape de sfârșitul coborâșului când lipsa mâncării, urmele mahmurelii din ajun și împrejurările extraordinare ale zilei m-au copleșit. Când mi-am revenit în simțire, zăceam pe covorul de frunze umede, cu capul în poala soțului meu. A pus jos pânza udă cu care îmi tamponase obrajii.

– Chiar atât de rău a fost?

A zâmbit larg în jos spre mine, însă privirea lui ascundea o expresie șovăitoare care m-a emoționat, în ciuda stării în care mă aflam. I-am zâmbit tremurat înapoi.

– Nu ești tu de vină, l-am liniștit. Doar că… cred că nu am mâncat nimic de ieri-dimineață și… mi-e teamă că am băut prea mult.

Colțurile buzelor au tresărit.

– Așa am auzit. Păi, asta se poate rezolva. Nu am multe să îi ofer soției mele, după cum am spus, dar îți promit că nu vei suferi de foame.

A zâmbit și a împins timid cu degetul o șuviță de păr care îmi alunecase pe obraji. Am dat să mă ridic și m-am strâmbat la usturimea de la încheietura mâinii. Uitasem ultima parte a ceremoniei. Tăietura se desfăcuse probabil în momentul în care căzusem. Am luat bucata de pânză de la Jamie și am strâns-o stângaci în jurul încheieturii.

– Am crezut că asta ți-a provocat leșinul, a spus el privindu-mă. Trebuia să mă fi gândit să te previn, dar nu mi-am dat seama că nu te așteptai la asta decât în clipa în care ți-am văzut expresia.

– Dar ce-a fost asta, mai exact? am întrebat, legând pansamentul.

– E nițel păgân, dar prin părțile locului se obișnuiește să ai un jurământ de sânge, alături de jurământul religios obișnuit. Unii preoți nu sunt de acord cu asta, dar capelanul nostru nu cred că ar fi îndrăznit să ridice vreo obiecție. Părea aproape la fel de speriat ca

mine, a spus el zâmbind.

– Un jurământ de sânge? Și cuvintele ce înseamnă?

Jamie mi-a luat mâna și a băgat dedesubt ultimul capăt al bandajului improvizat.

– Rimează, mai mult sau mai puțin, când îl rostim în engleză. Spune:

Ești sânge din sângele meu și carne din carnea mea
Îți dăruiesc trupul meu, până când noi doi vom fi unul
Îți dăruiesc sufletul meu, până când viața noastră se va termina.

– Aproape la fel ca jurămintele obișnuite, a spus el ridicând din umeri, doar că ceva mai… ă-ă... primitiv.

Am coborât privirea spre încheietura bandajată.

– Da, poți spune asta.

Am privit în jur, eram singuri pe potecă, sub un plop tremurător. Covorul de frunze de pe pământ strălucea îmbibat cu apă ca o puzderie de monede ruginite. Era liniște, cu excepția picăturilor de apă care cădeau din copaci.

– Unde sunt ceilalți? S-au întors la han?

– Nu, a răspuns Jamie strâmbându-se. I-am alungat eu ca să mă pot îngriji de tine, dar ne așteaptă la câțiva pași mai încolo, a rostit împungând aerul cu bărbia, cum făceau țăranii. Nu au încredere să ne lase singuri până când totul nu devine oficial.

– Păi, nu e oficial? am întrebat, nedumerită. Suntem căsătoriți, nu-i așa?

Jamie avea un aer rușinat, întorcându-se și îndepărtând cu palma frunzele moarte de pe kilt.

– Hmmm. Da, suntem căsătoriți, așa e. Dar nu vom fi legal uniți până când nu se consumă căsătoria, înțelegi?

Încet, o roșeață aprinsă a urcat din jaboul dantelat, acoperindu-i obrajii.

– Hmmm, am răspuns. Hai să mergem să găsim ceva de mâncare.

15

Revelațiile iatacului nupțial

La han ne aștepta mâncarea, sub forma unui ospăț modest de nuntă, care se compunea din vin, pâine proaspătă și friptură de vită.

Dougal m-a luat de braț când mă pregăteam să urc scările pentru a mă spăla puțin pe față înainte de masă.

– Vreau căsătoria asta consumată, fără putință de tăgadă, m-a instruit el ferm cu glas scăzut. Trebuie să fie o uniune legală care să nu poată fi pusă sub semnul întrebării și să nu poată fi anulată, căci ne-am pus cu toții capetele în joc.

– Mi se pare că oricum ne-ai pus capetele în joc, am replicat eu furioasă. În special pe al meu.

Dougal mi-a tras o palmă zdravăn la fund.

– Nu-ți face griji de asta; dumneata doar îndeplinește-ți rolul.

M-a măsurat cu o privire critică, parcă judecând capacitatea mea de a-mi juca rolul în mod corespunzător.

– L-am cunoscut pe tatăl lui Jamie. Dacă băiatul îi seamănă, nu ai de ce să îți faci griji. Ah, Jamie, băiatule!

A dat fuga în cealaltă parte a încăperii, pe unde intrase Jamie după ce băgase caii în grajd. După expresia chipului său, și el primise instrucțiuni.

„Cum oare, pentru numele lui Dumnezeu, s-a întâmplat una ca asta?“ m-am întrebat ceva mai târziu. În urmă cu șase săptămâni, culegeam inocentă flori sălbatice pe un deal în Scoția să i le duc acasă soțului meu. Acum eram închisă într-o cameră a unui han uitat de lume,

așteptându-mi soțul, un bărbat complet străin, pe care abia îl cunoșteam, cu ordine ferme de a consuma o căsătorie forțată, cu riscul de a-mi pierde viața și libertatea.

M-am așezat pe pat, încordată și îngrozită în gătelile mele de împrumut. S-a auzit un zgomot înfundat când ușa grea a camerei s-a deschis deodată, apoi s-a închis. Jamie s-a sprijinit de cadrul ei, privindu-mă. Senzația de stinghereală dintre noi s-a amplificat. În cele din urmă, Jamie a fost cel care a rupt tăcerea.

– Nu trebuie să îți fie teamă de mine, a rostit el cu blândețe. Nu am de gând să sar pe tine.

Fără să vreau, am izbucnit în râs.

– Păi, nici nu mă gândeam că o vei face.

De fapt, nici nu mă așteptam să mă atingă dacă și până când nu îl invitam; însă dificultatea era că se aștepta ca eu să îl invit să facă mult mai mult decât să mă atingă, și asta foarte curând.

L-am măsurat cu privirea, neîncrezătoare. Probabil ar fi mai greu dacă nu l-aș găsi atrăgător; însă adevărul era exact pe dos. Dar nu mă mai culcasem cu un alt bărbat în afară de Frank de mai bine de opt ani. În plus, acest tânăr bărbat era complet lipsit de experiență, după cum singur mărturisise. Chiar alungând obiecțiile mele vizavi de întregul aranjament și judecând situația strict din punct de vedere practic, de unde naiba să începem? La cum arătau lucrurile, cel puțin trei, patru zile de acum înainte puteam sta acolo, fiecare la locul lui, privindu-ne unul pe celălalt.

Mi-am dres vocea și am bătut ușor cu palma patul lângă mine.

– Ah, vrei să te așezi aici?

– Da.

A traversat camera, mișcându-se ca o felină mare. Însă, în loc să vină lângă mine, a tras un scăunel și s-a așezat pe el în fața mea. Încercând să-mi vadă reacția, a întins brațele spre mine și mi-a luat mâinile între ale lui. Palmele îi erau mari, cu degete pătrățoase și foarte calde, acoperite cu firișoare de păr fine și dese, de culoarea aramei. Am simțit un ușor șoc la atingere, și gândul mi-a zburat spre pasajul din Vechiul Testament: „Căci pielea lui Iacob era fină, în vreme ce fratele său, Essau, era un bărbat păros.“ Mâinile lui Frank erau lungi și fine, aproape lipsite de păr, aristocratice. Întotdeauna îmi plăcuse să le

privesc atunci când vorbea.

– Povestește-mi despre soțul tău, a spus Jamie, parcă citindu-mi gândurile.

Am fost atât de surprinsă, încât aproape mi-am smuls mâinile din strânsoarea lui.

– Poftim?

– Uite ce e. Avem câteva zile pe care să le petrecem împreună aici. Chiar dacă nu am pretins că aș ști tot ce trebuie să știu, mi-am petrecut destul de mulți ani din viață la o fermă și, dacă nu cumva oamenii nu sunt foarte diferiți de animale, n-o să ne ia prea mult să facem ce avem de făcut. Deci avem la dispoziție ceva timp să stăm de vorbă și să nu ne mai fie frică unuia de celălalt.

Abordarea aceasta atât de directă a situației în care ne găseam m-a relaxat puțin.

– Ți-e teamă de mine?

Nu dădea semne că i-ar fi fost. Cu toate acestea, probabil îi era puțin teamă. Deși nu era un flăcăiandru timid de șaisprezece ani, pentru el era ceva necunoscut. Jamie m-a privit în ochi și a zâmbit.

– Da. Mi-e mai teamă mie de tine decât ție de mine, cred. De asta te și țin de mâini, ca să nu tremur.

Nu credeam o iotă, dar i-am strâns ușor palmele, recunoscătoare.

– E o idee bună. Parcă e mai ușor să ne atingem în timp ce vorbim. Totuși, de ce m-ai întrebat de soțul meu?

M-am gândit, în zăpăceala mea, că poate dorea să îi povestesc despre viața mea sexuală cu Frank, să înțeleagă ce așteptam din partea lui.

– Păi, știam că trebuie să te gândești la el. Nici nu se putea altfel, în împrejurările de față. Nu vreau să simți vreodată că nu poți vorbi despre el cu mine. Deși eu sunt soțul tău acum… ce ciudat sună… nu e drept să îți cer să îl uiți, nici măcar să încerci să îl uiți. Dacă l-ai iubit, înseamnă că a fost un om bun.

– Da… a fost.

Vocea mi-a tremurat și Jamie mi-a mângâiat dosul palmelor cu degetele mari.

– Atunci mă voi strădui să îi onorez memoria, având grijă de soția lui.

Mi-a ridicat mâinile și le-a atins cu buzele pe fiecare, ceremonios.

– A fost un discurs foarte galant, Jamie, am spus, dregându-mi glasul.

– Da, a răspuns el zâmbind larg deodată. L-am ticluit în vreme ce Dougal ținea toasturi jos în cârciumă.

– Eu am câteva întrebări, am spus eu trăgând adânc aer în piept.

Jamie și-a coborât privirea, ascunzând un zâmbet.

– Cred că ai, a încuviințat el. Ai dreptul să fii nițel curioasă, bănuiesc, în aceste circumstanțe. Ce ai vrea să știi?

Pe neașteptate și-a ridicat ochii albaștri, scânteind poznaș în lumina lumânării.

– De ce sunt încă fecior?

– Ă-ă, aș spune că asta este mai mult sau mai puțin problema ta intimă, am murmurat.

Deodată mi s-a părut că era foarte cald în cameră și mi-am eliberat o mână pentru a bâjbâi după batistă. Atunci am simțit ceva tare în buzunarul rochiei.

– Ah, am uitat! Mai am încă inelul tău.

L-am scos și i l-am înapoiat. Era un cerculeț din aur masiv, împodobit cu un rubin caboșonat. În loc să îl pună din nou pe deget, și-a deschis geanta și i-a dat drumul înăuntru.

– A fost inelul de nuntă al tatălui meu, mi-a explicat el. Nu voiam să îl port după obicei, dar… mă rog, voiam să îți arăt respectul meu încercând să arăt cât mai bine.

Rușinat puțin de această mărturisire, și-a făcut de lucru închizând la loc geanta.

– Mi-ai făcut o mare onoare, am spus, zâmbind fără să vreau.

Adăugând un inel cu rubin la splendoarea strălucitoare a costumului său era ca și cum ai aduce cărbuni la Newcastle, însă eram emoționată de considerația din spatele gestului.

– Ți-l voi face pe măsură cât de repede pot, mi-a promis el.

– Nu este important, am spus, simțindu-mă ușor stingherită.

Intenționam, la urma urmelor, să îmi iau tălpășița cât de curând.

– Am o întrebare importantă, am spus, revenind la oile noastre. Dacă nu te deranjează să îmi spui. De ce ai acceptat să te căsătorești cu mine?

– Ah.

Mi-a dat drumul la mâini și s-a dat ușor în spate. S-a oprit o clipă înainte de a răspunde, netezindu-și stofa din lână care îi acoperea pulpele. Pe sub faldul tartanului greu, vedeam linia lungă a mușchiului încordat.

– Păi, în primul rând, mi-ar fi lipsit discuțiile noastre, a răspuns zâmbind.

– Nu, vorbesc serios, am insistat. De ce?

Atunci a devenit grav.

– Înainte să îți răspund, Claire, trebuie să te întreb și eu ceva, a răspuns el încet.

– Ce anume?

– Să-mi răspunzi sincer.

Trebuie să fi tresărit, surprinsă, căci s-a aplecat în față serios, cu palmele pe genunchi.

– Știu că sunt lucruri pe care nu dorești să mi le povestești, Claire. Poate lucruri pe care nu mi le poți povesti.

„Habar nu ai cât adevăr ai grăit“, i-am replicat în gând.

– Și niciodată nu te voi obliga și nu voi insista să aflu lucruri care te privesc doar pe tine, a continuat el serios.

Și-a coborât privirea spre palmele sale împreunate.

– Sunt lucruri pe care nici eu nu ți le pot povesti, cel puțin nu încă. Și nu îți cer nimic din ce nu îmi poți oferi. Dar ce îți cer este ca niciodată să nu mă minți. Și eu îți promit că tot ce îți voi spune va fi doar

adevărul. Nu avem nimic unul pentru celălalt acum decât poate respect. Și cred că din respect putem să ne ascundem anumite lucruri, dar să nu ne mințim. Ce zici, te învoiești?

A întins mâna spre mine, invitându-mă. Vedeam linia întunecată a jurământului de sânge tăindu-i încheietura. Mi-am așezat ușor mâinile în palmele lui.

– Da, mă învoiesc. Îți voi spune adevărul.

Degetele lui s-au închis abia simțit peste ale mele.

– Și eu ți-l voi spune. Acum, a continuat el trăgând adânc aer în piept, m-ai întrebat de ce m-am căsătorit cu tine.

– Eram doar nițel curioasă.

A zâmbit, buzele groase împrumutând umorul care se ascundea în priviri.

– Păi, nu pot spune că tu ai vreo vină. Din mai multe motive. De fapt, e unul… sau poate două… pe care nu ți le voi dezvălui încă, dar le vei afla în timp. Principalul motiv însă e același pentru care și tu te-ai căsătorit cu mine, cred: să nu cazi în ghearele lui Jack Randall.

M-am înfiorat puțin la amintirea căpitanului și mâinile lui Jamie s-au strâns în jurul degetelor mele.

– Ești în siguranță, a rostit el cu fermitate. Ai numele meu, familia mea și clanul meu și, la nevoie, te voi apăra cu propriul meu trup. Bărbatul ăsta nu va mai pune mâinile pe tine niciodată, cât timp eu voi trăi.

– Îți mulțumesc, am răspuns.

Privind chipul acela puternic, tânăr și hotărât, cu pomeții largi și bărbia puternică, am simțit pentru prima dată că planul absurd al lui Dougal ar putea fi de fapt o sugestie rezonabilă.

„Te voi apăra cu propriul meu trup.“ Propoziția avea un efect puternic, privindu-l acum – încordarea hotărâtă a umerilor lați și amintirea ferocității sale grațioase când „se dăduse în spectacol“ cu sabia în lumina lunii. Promisiunea lui era adevărată; și, în ciuda tinereții sale, știa ce spune, cicatricile pe care le purta fiind dovada cea mai elocventă. Nu era mai în vârstă decât mulți dintre piloții și infanteriștii pe care îi îngrijisem și el știa la fel de bine ca și ei prețul

unei promisiuni. Nu era un jurământ romantic, ci o făgăduială sinceră că mă va proteja cu prețul propriei sale vieți. Speram doar că îi voi putea oferi ceva în schimb.

– Foarte galant din partea ta, am spus cu toată sinceritatea. Dar a meritat să… în fine… să te căsătorești cu mine?

– A meritat, a spus el, înclinându-și capul.

A zâmbit din nou, de data aceasta puțin trist.

– Am un motiv bun să știu ce-i poate pielea. Dacă ai putea, nu i-ai da nici un câine în grijă, darămite o femeie neajutorată.

– Cât de flatant, am remarcat făcând o grimasă și Jamie a început să râdă.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre masa de lângă fereastră. Cineva – probabil hangița – pusese acolo un buchet de flori sălbatice, așezat într-o sticlă de whisky pe post de vază. În spatele lor erau două pahare de vin și o sticlă.

Jamie a turnat vin în pahare și s-a întors, întinzându-mi unul, apoi și-a reluat locul.

– Nu e la fel de bun ca vinul din proviziile lui Colum, a spus el zâmbind, dar nu e foarte rău. Să bem pentru doamna Fraser, a spus el cu voce blândă, ridicându-și ușor paharul.

Panica mi-a dat din nou un ghiont, însă am înăbușit-o și mi-am ridicat și eu paharul.

– Să bem pentru sinceritate, am spus și am băut amândoi. Așa, acesta ar fi unul din motivele pentru care ai acceptat să te căsătorești cu mine, am continuat, lăsând jos paharul. Mai sunt și altele pe care mi le poți dezvălui?

Jamie își studia atent paharul.

– Poate unul ar fi că vreau pur și simplu să mă culc cu tine, a spus el ridicându-și deodată privirea. Te-ai gândit la asta?

Dacă intenția lui fusese să mă bulverseze, îi reușise pe deplin, însă nu aveam de gând să o arăt.

– Aha, deci vrei să te culci cu mine? am întrebat cu îndrăzneală.

– Dacă e să fiu sincer, da, vreau.

Ochii albaștri mă priveau neclintit peste buza paharului.

– Dar nu era obligatoriu să te căsătorești cu mine pentru asta, am obiectat.

– Doar nu credeai că o să mă culc cu tine fără să te cer în căsătorie! a exclamat el cu un aer sincer scandalizat.

– Mulți bărbați ar face-o, am răspuns, amuzată de inocența lui.

A bâiguit ceva, rămas pentru o clipă fără cuvinte. Apoi și-a recăpătat cumpătul, răspunzându-mi cu o demnitate politicoasă:

– Poate că sunt arogant când spun asta, dar mie îmi place să cred că nu sunt ca „mulți bărbați“ și nici nu aș vrea neapărat să mă compar cu majoritatea cea mai de jos a bărbaților.

Emoționată fără să vreau de aceste cuvinte, l-am asigurat că până acum îi găsisem comportamentul galant și politicos, și i-am cerut iertare dacă îi pusesem vreodată, fără să îmi dau seama, motivele la îndoială.

Pe această notă diplomatică, am făcut o pauză în timp ce Jamie a umplut din nou paharele goale.

Am sorbit vinul în tăcere o vreme, amândoi simțindu-ne puțin rușinați după sinceritatea ultimului schimb de cuvinte. Așadar, din câte se părea, îi puteam oferi ceva. Sincer vorbind, nu puteam spune că acest gând nu îmi trecuse prin minte chiar înainte de a ne afla în această situație absurdă. Era un tânăr foarte atrăgător. Și fusese un moment, chiar după sosirea mea la castel, când mă ținuse în poala lui și...

Mi-am golit paharul până la ultima picătură. Apoi am bătut din nou cu palma pe pat.

– Vino aici lângă mine, am spus. Și – căutând un subiect de conversație neutru pentru a mai diminua din stânjeneala apropierii fizice – și povestește-mi despre familia ta. Unde ai crescut?

Patul s-a lăsat în jos sub greutatea lui și mi-am impus să nu mă rostogolesc spre el. S-a așezat atât de aproape de mine încât mâneca de la cămașă îmi atingea brațul. Mi-am pus palma desfăcută pe coapsă, relaxată. El a luat-o firesc într-a lui când s-a așezat și amândoi ne-am rezemat de perete, fără a coborî privirile, însă conștienți de

atingerea noastră de parcă fusesem sudați împreună.

– Ah, păi, de unde să încep?

Și-a pus picioarele mari pe taburet, încrucișându-și gleznele. Cu un oarecare amuzament, am recunoscut scoțianul care se așază pentru o disecție relaxată a încrengăturilor de familie și a relațiilor de clan care formează decorul pentru aproape orice eveniment important al Highlands. Frank și cu mine petrecusem o seară în cârciuma din sat, ascultând o conversație între doi bătrâni excentrici, în care responsabilitatea demolării recente a unui hambar străvechi fusese pusă pe seama unei dispute locale întortocheate care data, din câte înțelesesem, din 1790. Cu un soi de uimire cu care începusem să mă obișnuiesc, mi-am dat seama că acea dispută despre care îmi aminteam și ale cărei origini le considerasem pierdute în negura vremurilor, nici măcar nu începuse. Suprimând învălmășeala pe care această realizare o stârnise în mintea mea, m-am străduit să-mi îndrept atenția spre ce spunea Jamie.

– Tatăl meu era un Frazer, desigur, și era fratele mai mic și dinspre tată al actualului stăpân al Lovatului. Mama mea însă era o MacKenzie. Știi deja că Dougal și Colum sunt unchii mei.

Am încuviințat din cap. Asemănarea era destul de evidentă, în ciuda diferenței de ten. Pomeții largi și nasul lung, drept și ascuțit, erau în mod evident o moștenire a clanului MacKenzie.

– Da, păi, mama mea era sora lor și mai erau încă două surori în afară de ea. Mătușa mea Janet a murit, ca și mama mea, dar mătușa mea Jocasta s-a căsătorit cu un văr de-al lui Rupert și trăiește lângă lacul Eilean. Mătușa Janet a avut șase copii, patru băieți și două fete, mătușa Jocasta are trei, toate fete, Dougal are patru fete, Colum îl are doar pe Hamish și părinții mei ne-au avut pe mine și pe sora mea, pe care o cheamă după mătușa Jane, dar noi o strigăm mereu Jenny.

– Rupert e tot un MacKenzie? am întrebat, străduindu-mă deja să-l așez pe fiecare în arborele genealogic.

– Da. El e…, Jamie a făcut o pauză, gândindu-se o clipă, el e verișor primar cu Dougal, Colum și Jocasta, iar asta îl face verișor de-al doilea cu mine. Tatăl lui Rupert și bunicul meu Jacob erau frați, împreună cu…

– Stai o clipă. Nu mă duce înapoi în timp mai mult decât e nevoie, pentru că mi-e teamă că va deveni prea dificil pentru mine. Nici măcar nu am ajuns la neamul Frazer și deja am pierdut numărătoarea

verișorilor tăi.

Jamie și-a frecat barba, socotind.

– Hmmm. Păi, pe partea neamului Frazer e nițel mai complicat, pentru că bunicul meu Simon s-a căsătorit de trei ori, așa că tatăl meu are două rânduri de frați și surori vitrege. Pentru moment, să spunem doar că am șase unchi și trei mătuși din neamul Fraser încă în viață, și să lăsăm deoparte toți verișorii din partea aceea.

– Da, așa să facem.

M-am aplecat în față și am turnat din nou vin în pahare.

Teritoriile clanurilor MacKenzie și Fraser, din câte am înțeles, se învecinau pe o oarecare distanță de-a lungul hotarelor interne, mergând alături unul lângă celălalt de la mare pe lângă partea de jos a Loch Nessului. Această graniță comună era, așa cum sunt toate granițele, o linie neclară și neconsemnată în hărți, mutându-se în sus sau în jos, în funcție de timp, obiceiuri și alianțe. De-a lungul acestui hotar, la capătul de miazăzi al pământurilor clanului Fraser, se întindea mica moșie de la Broch Tuarach, proprietatea lui Brian Fraser, tatăl lui Jamie.

– E o bucată de pământ destul de roditor, cu ape unde se poate pescui destul de bine și un petic destul de întins de pădure pentru vânătoare. Are în jur de șaizeci de ferme și un sătuc, numit Broch Mordha. Apoi e conacul mare, sigur, care e modern, a spus el cu o oarecare mândrie, și vechiul *broch* [14] pe care îl folosim acum pentru animale și grâne. Dougal și Colum nu au fost deloc încântați ca sora lor să se mărite cu un Fraser și au insistat ca ea să nu trăiască pe pământul clanului Fraser ca arendaș, ci ca proprietar. Așadar Lallybroch – după cum îi spun cei care locuiesc acolo – i-a fost donat tatălui meu, dar a existat o clauză în titlul de proprietate în care se spune că pământul va fi donat mamei mele, Ellen, doar pe hârtie. Dacă ea murea fără copii, pământul urma să se întoarcă în proprietatea lordului Lovat după moartea tatălui meu, indiferent dacă tata va mai fi avut copii cu altă soție sau nu. Dar el nu s-a recăsătorit și eu sunt fiul mamei mele. Deci Lallybroch îmi aparține, atât cât e.

– Ieri parcă mi-ai spus că nu ai nicio proprietate.

Sorbeam din vin, părându-mi-se chiar bun; cu cât beam mai mult, cu atât mi se părea că devine mai bun. Mi-a trecut prin minte că poate ar trebui să mă opresc. Jamie a clătinat din cap.

– Păi, îmi aparține, de drept. Dar în acest moment nu îmi folosește la nimic, pentru că nu mă pot duce acolo. Pentru că există mica problemă cu prețul pus pe capul meu, a spus el cu un aer vinovat.

După ce evadase din Fortul William, fusese luat acasă la Dougal, la Beannachd (care însemna „Binecuvântat“, mi-a explicat el), pentru a-și vindeca rănile și febra care apăruse din cauza lor. De acolo, plecase în Franța, unde stătuse doi ani luptând în armata franceză, în apropierea graniței cu Spania.

– Ai petrecut doi ani în armata franceză și nu te-ai culcat cu nicio femeie? am izbucnit, nevenindu-mi a crede.

Îngrijisem o mulțime de soldați francezi și mă îndoiam mult că atitudinea galilor vizavi de femei se schimbase dramatic în decursul a două secole.

Un colț al buzelor lui Jamie a tresărit și m-a privit cu coada ochiului.

– Englezoaico, dacă ai fi văzut târfele cu care se culcă soldații francezi, te-ai mira că mai îndrăznesc să mai ating o femeie, darămite să mă mai culc cu una.

M-am înecat, scuipând vinul și tușind până când Jamie a fost nevoit să îmi dea câțiva pumni în spate. M-am liniștit, cu răsuflarea tăiată și roșie la față, și l-am îndemnat să își continue povestea.

Se întorsese în Scoția în urmă cu aproximativ un an și petrecuse șase luni singur sau cu o bandă de „bărbați fără căpătâi“ – bărbați fără clanuri, trăind de pe o zi pe alta în păduri sau furând cirezile de vite de lângă graniță.

– Și într-o bună zi, cineva m-a lovit în cap cu un topor sau ceva asemănător, a spus el, ridicând din umeri. Și trebuie să îl cred pe cuvânt pe Dougal pentru ce s-a întâmplat în decursul următoarelor două luni, căci eu nu prea știam ce se petrece în jurul meu.

Dougal era în momentul atacului la o moșie din apropiere. Chemat de tovarășii lui Jamie, reușise cumva să îl trimită pe nepotul său în Franța.

– De ce în Franța? am întrebat. Și-a asumat un risc enorm să te trimită atât de departe.

– Era mai riscant să mă lase acolo unde eram. În întregul comitat mișunau patrulele englezești – vezi tu, noi fusesem o bandă destul de

activă, eu și tovarășii mei, și cred că Dougal nu voia ca englezii să mă găsească prin bordeiul vreunului fermier, zăcând inconștient.

– Sau în propria lui casă? am întrebat, cu o undă de cinism.

– Cred că m-ar fi dus la el acasă, dacă nu l-ar fi împiedicat două motive, a răspuns Jamie. Unul, în acel moment avea un oaspete englez. Al doilea, s-a gândit, după cum arătam, că oricum aveam să mor, așa că m-a trimis la abație.

Abația Sfintei Anne de Beaupré, de pe coasta franceză, era, se pare, domeniul celui care odinioară fusese Alexander Fraser, acum abate al sanctuarului de închinăciune și educație. Unul din cei șase unchi ai lui Jamie din neamul Fraser.

– El și cu Dougal nu se înțeleg foarte bine, mi-a explicat Jamie, însă Dougal a înțeles că nu se putea face mare lucru pentru mine aici, iar dacă era să primesc ajutor, atunci acolo aveam să-l primesc.

Și așa a fost. Ajutat de cunoștințele medicale ale călugărilor și de propria sa constituție robustă, Jamie supraviețuise și se întremase în timp, sub îngrijirea sfinților călugări ai Sfântului Dominic.

– Îndată ce m-am întremat, m-am întors, mi-a explicat el. Dougal și oamenii lui m-au așteptat pe coastă și ne îndreptam spre pământurile clanului MacKenzie, când ne-am... ă-ă… întâlnit cu tine.

– Căpitanul Randall a spus că furați vite, am intervenit.

Jamie a zâmbit, netulburat de această acuzație.

– Păi, Dougal nu e omul care să piardă o ocazie de a câștiga ceva, a remarcat el. Am întâlnit în drum o cireadă frumoasă de vite, păscând liniștite și singure pe un imaș. Deci...

A ridicat din umeri, cu o acceptare fatalistă a inevitabilităților vieții.

Din câte se părea, eu mă nimerisem la încheierea confruntării dintre oamenii lui Dougal și dragonii lui Randall. Văzând că englezii îi înconjoară, Dougal își trimisese jumătate din oameni într-un crâng, mânând vitele înaintea lor, în timp ce ceilalți se ascunseseră printre copacii tineri, pregătiți să îi prindă pe englezi într-o ambuscadă, când aveau să se apropie.

– Și a funcționat, a spus Jamie încântat. Am țâșnit înaintea lor și am mânat caii drept prin ei, urlând din toți rărunchii. S-au luat după noi,

desigur, și am încins o cursă veselă pe deal în sus, prin gârle, peste stânci, tot mai departe, și asta în timp ce restul oamenilor lui Dougal se strecurau peste hotar cu vitele. Vestoanele roșii ne-au pierdut urma, iar noi ne-am ascuns în coliba unde te-am văzut pentru prima oară, unde am așteptat să se însereze, ca să ne strecurăm înapoi spre casă.

– Înțeleg, am spus. Dar de ce te-ai întors în Scoția? Probabil erai mult mai în siguranță în Franța.

Jamie a deschis gura să răspundă, apoi s-a răzgândit și a sorbit o gură de vin. Din câte se părea, mă apropiam de hotarul teritoriului său cu taine.

– Păi, e o poveste lungă, englezoaico, a răspuns el evitând subiectul. O să-ți povestesc altă dată, dar acum ce-ar fi să îmi spui ceva despre tine? Despre familia ta? Dacă vrei, bineînțeles, a adăugat el în grabă.

Am rămas pe gânduri o clipă, apoi am decis că nu riscam nimic dacă îi povesteam despre părinții mei și despre unchiul Lamb. La urma urmelor, aveam un avantaj cu profesia unchiului Lamb. Un profesor de istorie antică este la fel de credibil – sau la fel de puțin credibil – în veacul al optsprezecelea ca în secolul al douăzecilea.

Așadar i-am povestit, omițând câteva detalii minore precum automobilele sau avioanele și, desigur, războiul. Cât timp eu am vorbit, el a ascultat cu atenție, punându-mi din când în când întrebări, arătând părere de rău față de moartea părinților mei și interes față de unchiul Lamb și de descoperirile sale.

– Și pe urmă l-am cunoscut pe Frank, am încheiat eu.

M-am oprit, neștiind cât de mult îi puteam spune, fără a intra pe un teritoriu primejdios. Spre norocul meu, m-a salvat Jamie.

– Și ai prefera să nu vorbești despre el acum, a spus el înțelegător.

Am încuviințat, fără cuvinte, cu ochii în lacrimi. Jamie a dat drumul mâinii pe care o ținea și, strecurându-și un braț în jurul meu, mi-a aplecat ușor capul pe umărul lui.

– Gata, a spus el, mângâindu-mi tandru părul. Ești obosită? Vrei să te las să dormi?

Am fost tentată pentru o clipă să răspund da, însă am simțit că ar fi nedrept și laș. Mi-am dres glasul și m-am îndreptat de spate, scuturându-mi capul.

– Nu, am spus, trăgând adânc aer în piept.

Jamie mirosea discret a săpun și vin.

– Mă simt bine. Spune-mi… spune-mi ce jocuri obișnuiai să joci când erai copil.

În cameră era o lumânare groasă care ardea douăsprezece ceasuri, cu inele de ceară întunecată marcând orele. Am vorbit vreme de trei inele, dând drumul mâinilor doar pentru a turna vin și a ne ridica să folosim oala de noapte din spatele perdelei din colț. Întorcându-se dintr-una din aceste plimbări, Jamie a căscat și s-a întins.

– Vai ce târziu e! am spus, ridicându-mă la rândul meu. Poate ar trebui să ne băgăm în pat.

– Bună idee, a răspuns el, frecându-și ceafa. Să ne culcăm? Sau să dormim?

A ridicat o sprânceană interogativă la mine și colțul buzelor i-a tresărit. Adevărul este că mă simțisem atât de confortabil în prezența lui, încât aproape uitasem de ce ne aflam în aceeași cameră. La auzul cuvintelor lui, am simțit un gol în stomac din pricina panicii.

– Păi…, am început, cu voce slabă.

– Oricum ar fi, nu ai de gând să dormi cu rochia pe tine, nu-i așa? a întrebat el cu obișnuitul său simț practic.

– Păi, nu, nu cred.

De fapt, lucrurile se petrecuseră atât de repede încât nici măcar nu mă gândisem să iau cu mine o cămașă de noapte – pe care oricum n-o aveam. De obicei, dormeam în combinezon sau dezbrăcată, în funcție de vreme. Jamie nu avea nimic în afară de hainele de pe el; era clar că va dormi în cămașă sau gol, ceea ce avea să pună lucrurile rapid pe făgașul așteptat.

– Păi, atunci vino aici, să te ajut cu dantelele și celelalte dichisuri.

Când a început să mă dezbrace i-am simțit degetele tremurând ușor, însă, în timpul luptei cu zecile de copci care prindeau corsajul, a mai pierdut ceva din timiditate.

– Ha! a exclamat triumfal când ultima dintre ele s-a desfăcut și am

izbucnit amândoi în râs.

– Acum dă-mi voie să te dezbrac eu pe tine, am spus, hotărând că nu are niciun rost să mai tărăgănăm lucrurile.

Am întins brațul și i-am desfăcut cămașa, strecurându-mi palmele înăuntru, peste umeri. Le-am coborât ușor pe piept, mângâindu-i părul scurt și cârlionțat și părțile catifelate din jurul sfârcurilor. A rămas nemișcat, abia respirând, când am îngenuncheat pentru a-i desface cureaua bătută cu ținte din jurul coapselor.

Dacă avea să fie un moment potrivit, atunci putea la fel de bine să fie acum, m-am gândit și mi-am plimbat lin degetele de-a lungul coapselor tari și lungi pe sub kilt. Deși de pe acum știam foarte bine ce purtau cei mai mulți scoțieni pe sub kilturi – nimic –, am tresărit să îi simt pielea.

În acel moment m-a ridicat în picioare și, plecându-și capul, m-a sărutat. Sărutul a fost lung și mâinile lui s-au plimbat în jos pe trupul meu, găsind încheietoarea combinezonului meu care a alunecat spre podea într-o fluturare de volane apretate, lăsându-mă doar în cămașă.

– Unde ai învățat să săruți așa? am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

A rânjit spre mine și m-a tras din nou spre el.

– Am spus că sunt fecior, nu călugăr, a răspuns, sărutându-mă iar. Și dacă o să am nevoie de sfaturi, o să le cer.

M-a lipit cu putere de trupul lui, și am simțit că era mai mult decât pregătit pentru a lua taurul de coarne. Cu o oarecare surpriză, mi-am dat seama că și eu eram pregătită. De fapt, fie că era rezultatul orei târzii, al vinului, al virilității lui sau pur și simplu din cauza abstinenței îndelungate, îl doream cu ardoare.

I-am desfăcut cămașa la mijloc și mi-am ridicat palmele spre pieptul său, mângâindu-l în jurul sfârcurilor cu degetele mari. Într-o clipă s-au întărit și Jamie m-a zdrobit deodată la pieptul său.

– Au! am spus, luptându-mă să respir.

Mi-a dat drumul imediat, cerându-și iertare.

– Nu-ți face griji; sărută-mă din nou.

Și m-a sărutat, de data aceasta strecurându-mi bretelele cămășii peste

umeri. S-a dat ușor în spate, ridicându-mi sânii în căușul palmei și mângâindu-mi sfârcurile așa cum i le mângâiasem și eu. M-am luptat cu catarama care îi ținea kiltul; degetele lui le-au călăuzit pe ale mele și cureaua s-a desfăcut.

Deodată m-a ridicat în brațe și m-a așezat pe pat, ținându-mă în poală. Vocea îi era ușor răgușită.

– Să-mi spui dacă sunt prea dur sau dacă vrei să mă opresc. În orice clipă, până în momentul în care ne împreunăm; după aia nu cred că o să mă mai pot opri.

Drept răspuns, l-am cuprins cu brațele pe după gât și l-am tras peste mine. Tremurând, l-am călăuzit spre faldurile umede și alunecoase dintre picioarele mele.

– Dumnezeule mare, a spus James Fraser, care niciodată nu lua numele Dumnezeului său în deșert.

– Să nu te oprești acum, i-am șoptit.

Mai târziu, pe când stăteam îmbrățișați, mi s-a părut firesc să îmi așez capul pe pieptul lui. Ne potriveam bine împreună și mare parte din stânjeneala noastră de la început se risipise în entuziasmul și noutatea explorării propriilor noastre trupuri.

– A fost așa cum te gândeai că va fi? am întrebat, curioasă.

Jamie a râs înfundat, huruind adânc sub urechea mea.

– Aproape. Dar eu crezusem că… neh, nu contează.

– Nu, spune-mi. Ce credeai?

– Nu-ți spun, că râzi de mine.

– Îți promit că n-o să râd. Spune-mi.

Mi-a mângâiat părul, netezindu-mi buclele care îmi alunecaseră peste ureche.

– Bine, fie. Nu mi-am dat seama că o să facem dragoste față în față. Am crezut că trebuie să stai cu spatele; înțelegi, ca la cai.

A fost greu să-mi respect promisiunea, dar nu am râs.

– Știu că sună prostesc, a spus el defensiv. Doar că… mă rog, știi cum îți bagi idei în cap când ești copil și pe urmă rămân cumva acolo?

– Nu ai văzut niciodată doi oameni făcând dragoste?

Eram uimită să îi descopăr naivitatea aceasta, după ce văzusem colibele fermierilor, unde întreaga familie împărțea o singură cameră. Deși familia lui James nu era una de fermieri, rar găseai un copil din aceste locuri care să nu fi dat peste părinții lui făcând dragoste pe undeva.

– Sigur că am văzut, dar în general era sub așternuturi. Dar nu știu decât că bărbatul era deasupra. Măcar atât.

– Mmm. Am băgat de seamă.

– Te-am turtit? a întrebat el, nițel îngrijorat.

– Nu foarte tare. Dar serios, chiar așa ai crezut?

Nu râdeam, dar nu mă puteam împiedica să nu zâmbesc cu gura până la urechi. Jamie s-a înroșit până în vârful urechilor.

– Da. Am văzut un bărbat luând o femeie de-a dreptul, în văzul tuturor, o dată. Dar atunci… mă rog, o siluia și asta era. Și a pătruns-o pe la spate. Scena m-a impresionat și, după cum spuneam, ideea mi-a rămas în minte.

Continua să mă țină în brațe, folosind din nou tehnica de îmblânzire a cailor. Dar mângâierile lui s-au transformat încetul cu încetul într-o explorare curioasă.

– Vreau să te întreb ceva, a spus el, plimbându-și mâna de-a lungul spatelui meu.

– Ce anume?

– Ție ți-a plăcut? a întrebat, puțin rușinat.

– Da, mi-a plăcut, am răspuns destul de sincer.

– Ah. M-am gândit că îți place, deși Murtagh mi-a spus că de multe ori pe femei nu le interesează asta și că ar trebui să termin cât mai repede.

– Și de unde știe Murtagh ce vor femeile? am sărit indignată. Cu cât mai încet, cu atât mai bine, așa funcționează la cele mai multe dintre

femei.

Jamie a râs din nou pe înfundate.

– Păi, tu știi mai bine decât Murtagh. Aseară am primit multe sfaturi pe tema asta, de la Murtagh, Rupert și Ned. Dar cele mai multe păreau de-a dreptul trăsnite, așa că am zis că mai bine fac cum mă taie capul.

– Capul tău te-a dus foarte bine, am spus, învârtindu-i un fir de păr de pe piept în jurul degetului. Ce alte sfaturi înțelepte ți-au mai dat?

În strălucirea lumânării, pielea lui era de un auriu-roșcat; spre amuzamentul meu, s-a îmbujorat și mai tare de rușine.

– Multe dintre ele nu pot fi reproduse. Dar, cum ți-am spus, cred că oricum erau greșite. Am văzut multe animale împerechindu-se și aproape toate reușesc să se descurce fără niciun sfat. Presupun că oamenii fac la fel.

În sinea mea eram intrigată de faptul că cineva putea primi indicii despre tehnica sexuală din grajduri și codri în loc de vestiare și reviste deocheate.

– Și ce fel de animale ai văzut tu împreunându-se?

– Ah, de toate felurile. Moșia noastră era la marginea pădurii, vezi tu, și eu îmi petreceam mult timp acolo, vânând sau căutând vreo vacă rătăcită. Am văzut cai și vaci, bineînțeles, porci, găini, porumbei, câini, pisici, căprioare și cerbi, veverițe, iepuri, porci mistreți, ah, și o dată doi șerpi.

– Șerpi!?

– Da. Știai că șerpii au două puțe?... șerpii masculi, vreau să spun.

– Nu, nu știam. Ești sigur?

– Da, și amândouă sunt bifurcate, așa.

Și-a răsfirat arătătorul și mijlociul, arătându-mi.

– Pare teribil de incomod pentru șerpoaică, am răspuns, chicotind.

– Ba, părea să se simtă destul de bine, a spus Jamie. Din cât se putea vedea; șerpii nu au fețele foarte expresive.

Mi-am îngropat fața în pieptul lui, hohotind de râs. Parfumul lui

plăcut de mosc se amestecase cu mireasma aspră a pânzei.

– Scoate-ți cămașa, am spus ridicându-mă și trăgând de poala cămășii.

– De ce? a întrebat, dar s-a conformat.

Am îngenuncheat în fața lui, admirându-i trupul gol.

– Pentru că vreau să te privesc, i-am răspuns.

Era bine legat, cu oase lungi și grațioase și mușchi netezi care curgeau lin din curbele pieptului și ale umărului spre concavitățile înguste ale pântecului și coapselor. Și-a ridicat sprâncenele.

– Atunci să fie reciprocitate. Scoate-ți și tu cămașa.

A întins brațul și m-a ajutat să ies din cămașa încrețită, împingând-o în jos pe coapse. Odată ce am rămas goală, m-a ținut de mijloc, studiindu-mă cu o curiozitate încordată. Simțeam cum mă îmbujorez sub privirea sa intensă.

– Nu ai mai văzut niciodată până acum o femeie goală?

– Ba da, dar nu atât de aproape, a răspuns el, începând deodată să zâmbească cu gura până la urechi. Și nu una care să fie a mea, a continuat el mângâindu-mi șoldurile cu amândouă mâinile. Ai coapse bune și rotunde; o să-mi faci mulți copii, sper.

– Poftim?

M-am dat într-o parte indignată, însă el m-a tras înapoi și s-a prăbușit pe pat cu mine deasupra lui. M-a ținut până am încetat să mă zbat și m-a ridicat până am ajuns din nou la buzele lui.

– Știu că o singură dată e suficient ca să fie legal, dar...

S-a oprit, sfios.

– Vrei să facem dragoste din nou?

– Te-ar deranja foarte tare? a întrebat el.

Nici de data aceasta nu am râs, dar am simțit coastele pocnindu-mi sub presiune.

– Nu, am răspuns grav. Nu m-ar deranja.

– Ți-e foame? am întrebat încet, după o vreme.

– Sunt hămesit.

Și-a plecat capul, mușcându-mă ușor de sân, apoi și-a ridicat privirea, zâmbind larg.

– Dar am nevoie și de mâncare.

S-a rostogolit până la marginea patului.

– O să găsim friptură rece și pâine în bucătărie, sper, și probabil niște vin. Cobor și aduc ceva să mâncăm.

– Nu, nu te ridica. Mă duc eu.

Am sărit din pat și m-am îndreptat spre ușă, trăgând un șal peste cămașă, să îmi țină cald în frigul coridorului.

– Așteaptă, Claire! a strigat Jamie. Mai bine m-ai lăsa pe mine...

Dar deja deschisesem ușa. Apariția mea la ușă a fost întâmpinată de ovațiile răgușite a vreo cincisprezece bărbați, care trândăveau în jurul căminului din sala comună a hanului, bând, mâncând și jucând zaruri. Năucită, am rămas o clipă în capul scărilor, cincisprezece chipuri libidinoase clipind la mine din umbrele aruncate de flăcările vetrei.

– Hei, domniță! a strigat Rupert, unul dintre ei. Încă mai poți să mergi! Nu și-a făcut bine treaba Jamie, vasăzică?

Această vorbă de duh a fost întâmpinată de hohote de râs și câteva remarci mai deocheate privind bărbăția lui Jamie.

– Dacă deja l-ai dat gata pe Jamie, eu mă ofer cu dragă inimă să îi iau locul! mi-a sugerat un tânăr scund cu părul negru.

– Nu, nu, tu nu ești bun de nimic, băiete! Ia-mă pe mine! a strigat un altul.

– Nu vă ia pe niciunul din voi, mucoșilor! a strigat Murtagh beat criță. După Jamie, are nevoie de ceva mai tare să o satisfacă!

Și a fluturat deasupra capului un os mare de oaie, făcând întreaga asistență să se zguduie de râs.

M-am întors pe călcâie și m-am repezit în cameră, am trântit ușa și am rămas cu spatele rezemat de ea, străpungându-l cu privirea pe Jamie,

care stătea gol-pușcă pe pat, râzând în hohote.

– Am încercat să te previn, a spus el străduindu-se să respire. Ar trebui să vezi ce față ai!

– Ce naiba caută toți derbedeii ăia acolo? am mârâit printre dinți.

Jamie a alunecat grațios din patul nostru nupțial și a început să răscolească în genunchi prin maldărul de haine aruncate pe podea.

– Sunt martori, a răspuns el scurt. Dougal nu a vrut să-și asume niciun risc să ne trezim cu anularea căsătoriei.

S-a îndreptat de spate cu kiltul în mâini, zâmbind spre mine cu gura până la urechi în timp ce și-l înfășura în jurul mijlocului.

– Mă tem că reputația ta e compromisă pentru totdeauna, englezoaico.

Fără cămașă, s-a îndreptat spre ușă.

– Nu te duce acolo! am spus, cuprinsă deodată de panică.

Cu mâna pe clanță, s-a întors zâmbindu-mi liniștitor.

– Nu-ți face griji. Dacă e să fie martori, măcar să aibă ce vedea. Oricum, nu am de gând să mă înfometez în următoarele trei zile ca să nu mă ia ei peste picior.

A ieșit din cameră într-un cor de aplauze nerușinate, lăsând ușa întredeschisă. Se îndrepta spre bucătărie, acompaniat de strigăte de încurajare, de întrebări și sfaturi deocheate.

– Cum a fost prima oară, Jamie? Ai sângerat? a strigat Rupert, ușor de recunoscut după timbrul răgușit al vocii.

– Nu, dar o să sângerezi tu, nerușinat bătrân, dacă nu îți ții pliscul, a venit răspunsul lui Jamie, repezit și cu un puternic accent scoțian.

Replica lui a fost întâmpinată de urlete de încântare și zeflemeaua a continuat, urmându-l pe Jamie până la bucătărie și pe scări în sus.

Am deschis ușa să îl las pe Jamie înăuntru, roșu la față ca focul din căminul tavernei, cu mâinile pline cu mâncare și băutură. S-a strecurat în cameră, urmat de o ultimă izbucnire de veselie de jos. Pe care am curmat-o eu, trântind ușa hotărât și trăgând și ivărul.

– Am adus destul cât să nu fie nevoie o vreme să ieșim, a spus Jamie

așezând vasele pe masă, atent să nu mă privească. Vrei să mănânci?

Am întins brațul pe lângă el spre sticla de vin.

– Nu încă. Deocamdată am nevoie de ceva de băut.

În el era o poftă puternică ce mă chema să îi răspund, în ciuda stângăciei lui. Nevrând să îi explic anumite lucruri care ar fi pus în lumină experiența mea sexuală, îl lăsam să facă ce simte, doar oferindu-i din când în când câte o sugestie, cum ar fi să își sprijine greutatea pe coate și nu pe pieptul meu.

Fiind încă prea lacom și prea neîndemânatic pentru tandrețe, Jamie făcea dragoste cu un soi de bucurie neabătută care m-a făcut să mă gândesc că virginitatea masculină este un concept mult subestimat. Cu toate acestea, avea grijă să nu mă rănească, grijă pe care o găseam deopotrivă plăcută și iritantă.

Cândva în timpul celei de-a treia partide de dragoste, m-am arcuit toată și am strigat. S-a retras imediat, speriat și îngrijorat.

– Îmi pare rău, a spus el. Nu mi-am dat seama că te rănesc.

– Nu m-ai rănit, am spus întinzându-mă languros, plutind de plăcere.

– Ești sigură? m-a întrebat, cercetându-mă să vadă unde m-a rănit.

Deodată mi-am dat seama că unele detalii mai fine fuseseră probabil omise în timpul scurtei sale educații sexuale sub îndrumarea maeștrilor Murtagh și Rupert.

– Se întâmplă de fiecare dată? a întrebat el, fascinat, îndată ce am elucidat misterul.

Mă simțeam mai degrabă ca târgoveața din Bath sau ca o gheișă japoneză. Niciodată nu mă crezusem o expertă în arta amorului, dar trebuia să recunosc în sinea mea că rolul avea un oarecare farmec.

– Nu, nu de fiecare dată, am răspuns, amuzată. Doar dacă bărbatul este un amant priceput.

– Ah.

Urechile i s-au colorat ușor în roz. M-am alarmat puțin când am văzut interesul sincer din privirea lui înlocuit de o determinare crescândă.

– Îmi spui ce trebuie să fac data viitoare? a întrebat el.

– Nu e nevoie să faci nimic special, l-am asigurat. Doar mișcă-te încet și fii atent la mine. Dar de ce să așteptăm? Încă ești pregătit.

– Nu trebuie să aștepți? a întrebat el surprins. Eu nu pot imediat după…

– Păi, la femei este diferit.

– Așa-i, am observat, a murmurat el.

Cu degetul mare și arătătorul desena cercuri pe încheietura mâinii mele.

– Doar că… ești atât de fragilă; mi-e teamă să nu te rănesc.

– Nu o să mă rănești, am răspuns pierzându-mi răbdarea. Și dacă m-ai răni, nu m-ar deranja.

Văzându-i expresia surprinsă de pe chip, m-am hotărât să îi arăt ce voiam să spun.

– Ce faci? a întrebat el, speriat.

– Exact ce vezi că fac. Nu te mișca.

După câteva momente, am început să-mi folosesc dinții, apăsând gradual tot mai tare până când a șuierat printre maxilarele încleștate, fără aer. M-am oprit.

– Te-am rănit? am întrebat.

– Da, puțin, a răspuns cu glas răgușit.

– Vrei să mă opresc?

– Nu!

Am continuat, cu gesturi intenționat brute, până când s-a convulsionat deodată, cu un geamăt puternic de parcă îi smulsesem inima din piept. S-a lăsat pe spate, tremurând și cu răsuflarea tăiată. A murmurat ceva în galică, cu ochii închiși.

– Ce ai spus?

– Am spus, a răspuns el deschizând ochii, „Am crezut că o să-mi explodeze inima.“

Am zâmbind larg, foarte mândră de mine.

– Ah, Murtagh și compania au uitat să îți povestească și despre asta?

– Oh, mi-au povestit. Ăsta e unul din lucrurile pe care nu le credeam.

– În cazul ăsta, am râs eu, poate ar fi mai bine să nu îmi spui ce ți-au mai povestit. Vasăzică, ai înțeles ce am vrut să spun când te-am asigurat că nu mă deranjează dacă nu te porți cu mine ca și cum aș fi din porțelan?

– Am înțeles.

A tras adânc aer în piept și i-a dat drumul încet.

– Dacă eu îți fac același lucru, vei simți la fel?

– Păi, sinceră să fiu, am răspuns încet, habar n-am.

Mă străduisem cât mai bine să păstrez gândurile despre Frank cât mai ascunse, simțind că într-un pat matrimonial nu trebuie să fie decât doi oameni, indiferent prin ce concurs de împrejurări au ajuns acolo. Jamie se deosebea foarte mult de Frank, atât la trup, cât și prin felul de a gândi, însă adevărul este că trupurile se pot împreuna într-un număr limitat de feluri și noi încă nu stabilisem acel teritoriu al intimității în care actul iubirii ia o multitudine de înfățișări. Ecourile trupului erau inevitabile, însă mai rămăseseră teritorii încă neexplorate.

Sprâncenele lui Jamie erau încruntate într-o expresie de prefăcută amenințare.

– Ah, deci există ceva ce nu știi! Păi, nu ne rămâne decât să aflăm. Îndată ce îmi recapăt puterile, a spus el închizând din nou ochii. Cândva, în cursul săptămânii viitoare.

M-am trezit înainte de ivirea zorilor, tremurând și crispată de groază. Nu îmi puteam aminti visul care mă trezise, însă plonjarea abruptă în realitate a fost la fel de înspăimântătoare. Noaptea trecută uitasem pentru o vreme de situația în care mă aflam, pierdută în plăcerile intimității proaspăt descoperite. Acum eram singură, alături de un străin care dormea și de care viața mea era inextricabil legată, în voia sorții într-un loc plin cu pericole nevăzute.

Trebuie să fi scos vreun sunet de disperare, căci deodată așternuturile

s-au învolburat și străinul din patul meu a țâșnit pe podea cu bruschețea uluitoare a unui fazan care saltă în zbor. S-a aruncat ghemuit lângă ușa camerei, abia vizibil în lumina încă slabă dinainte de răsăritul soarelui. Stând nemișcat cu urechea ciulită, a inspectat repede cu privirea camera, apoi a alunecat fără zgomot de la ușă la fereastră și la pat. Unghiul brațului său îmi spunea că ținea în mână o armă, deși nu puteam vedea care anume, în întuneric. Așezându-se lângă mine, mulțumit că totul era în siguranță, a strecurat pumnalul sau ce o fi fost la loc în ascunzătoarea de deasupra căpătâiului patului.

– Te simți bine? mi-a șoptit el, mângâindu-mi obrazul umed.

– Da. Îmi pare rău că te-am trezit. Am avut un coșmar. Ce Dumnezeu...

Eram pe punctul să îl întreb ce îl făcuse să sară atât de brusc. Un braț solid și cald a coborât peste brațul meu gol, întrerupându-mi întrebarea.

– Nici nu e de mirare, ai înghețat.

Brațul m-a tras sub maldărul de pături, în spațiul cald din care sărise.

– E vina mea. Am luat toate păturile. Mă tem că nu sunt încă obișnuit să împart un pat.

A înfășurat păturile confortabil în jurul nostru și s-a întins la loc lângă mine. După un moment, a întins din nou brațul să îmi mângâie obrajii.

– E din cauza mea? a întrebat el încet. Nu mă suporți?

Am scos un sughiț, mai degrabă de râs decât de plâns.

– Nu, nu e din vina ta.

Am întins brațul în întuneric, să îi mângâi o mână pentru a-l liniști. Degetele mele au întâlnit o încurcătură de pături și carne caldă, dar în cele din urmă am găsit mâna pe care o căutam. Am rămas unul lângă altul, cu privirea ațintită spre tavanul scund, cu bârne din lemn.

– Dacă spuneam că nu te suport? am întrebat deodată. Ce puteai face?

Patul a scârțâit când a ridicat din umeri.

– Să-i spun lui Dougal că vrei anularea căsătoriei pe motiv că ea nu s-a consumat, presupun.

De data aceasta am izbucnit de-a dreptul în râs.

– Nu s-a consumat. Cu toți martorii?

Lumina era acum suficient de puternică încât să îi văd zâmbetul când s-a întors spre mine.

– Păi, și ce dacă, cu martori sau fără martori, doar tu și cu mine putem spune ce s-a întâmplat, nu? Și mai degrabă m-aș face de rușine decât să mă căsătoresc cu cineva care mă urăște.

M-am întors spre el.

– Eu nu te urăsc.

– Nici eu nu te urăsc. Și sunt multe căsătorii reușite care au început cu mai puțin decât atât.

Cu blândețe, m-a întors cu spatele la el și m-a cuprins în brațe, cuibărindu-ne împreună. Căușul palmei mi-a cuprins sânul, nu o invitație sau o cerere, ci pentru că părea să se potrivească acolo.

– Să nu îți fie teamă, mi-a șoptit el în păr. Acum suntem împreună.

Pentru prima dată în multe zile m-am simțit încălzită, mângâiată și protejată. Abia în clipele când alunecam în visare sub primele raze ale soarelui mi-am amintit de pumnalul de deasupra capului și m-am întrebat din nou ce amenințare ar determina un bărbat să doarmă iepurește și înarmat în dormitorul său matrimonial?

16

O zi minunată

Intimitatea greu dobândită din timpul nopții părea să se fi evaporat cu ivirea zorilor și între noi s-a instalat dimineață o stinghereală care părea să fi înghițit întreaga cameră.

După un dejun luat în tăcere aproape deplină în camera noastră, am urcat colina scundă din spatele hanului, schimbând din când în când politețuri destul de jenante.

În vârful dealului, m-am lăsat pe o buturugă să mă odihnesc, în vreme ce Jamie s-a așezat pe pământ, sprijinindu-se de un puiet de pin, la câțiva pași depărtare. O pasăre cânta într-un tufiș din spatele meu, un scatiu, am gândit, sau poate un sturz. Ascultam ciripitul zăbavnic, priveam norii mici și pufoși cum pluteau pe cer și mă întrebam cum ar trebui să ne purtăm într-o astfel de situație.

Tăcerea devenea din ce în ce mai greu de suportat, când deodată Jamie a spus:

– Sper că...

Apoi s-a oprit și obrajii i s-au îmbujorat. Deși mă gândeam că eu ar fi trebuit să fiu cea care se îmbujorează, mă bucuram că măcar unul dintre noi putea să se rușineze.

– Ce speri? l-am întrebat încercând să folosesc un ton încurajator.

– Nu contează, a scuturat el din cap, încă roșu în obraji.

– Hai, spune-mi.

Am întins un picior și l-am atins, ca o invitație pe picior.

– Îți amintești ce mi-ai promis? Sinceritate?

Nu era cinstit din partea mea, însă chiar nu mai puteam suporta tensiunea aceasta în care amândoi ne dregeam glasurile și ne evitam privirile.

Și-a așezat palmele strâns în jurul genunchilor și s-a legănat pe spate o clipă, însă și-a pironit privirea drept spre mine.

– Voiam să spun, a început el cu voce sfioasă, că sper că bărbatul care a avut onoarea de a face dragoste cu tine pentru prima oară a fost la fel de generos cu tine precum ai fost tu cu mine.

A zâmbit, ușor stânjenit.

– Dar gândindu-mă mai bine, parcă suna anapoda. Ce voiam eu să spun… în fine, voiam doar să îți mulțumesc.

– Generozitatea nu a avut nimic de a face cu asta! i-am tăiat-o, privind în jos și curățând enervată o pată inexistentă de pe rochia mea.

O cizmă mare s-a ivit în câmpul meu vizual și mi-a atins ușor glezna.

– Parcă vorbeam de sinceritate? mi-a imitat el îndemnul.

Ridicând privirea, am întâlnit o pereche de sprâncene ridicate vesel deasupra unui zâmbet larg.

– Păi, am răspuns eu defensiv, oricum, nu după prima noapte petrecută împreună.

Jamie a început să râdă și eu am descoperit, spre groaza mea, că și eu mă mai puteam încă îmbujora. O umbră răcoroasă a căzut peste obrajii mei înfierbântați și două mâini mari le-au apucat strâns pe ale mele și m-au ridicat în picioare. Jamie s-a așezat în locul meu pe buturugă și a bătut cu palma peste genunchi, invitându-mă:

– Așază-te.

I-am făcut pe plac fără tragere de inimă, fără să-l privesc. M-a așezat confortabil lângă pieptul lui, înfășurându-și brațele în jurul mijlocului meu. Îi simțeam bubuitul regulat al inimii la spate.

– Așa, ia să vedem acum, a spus el. Dacă nu putem vorbi ușor fără să ne atingem, atunci o să ne atingem o țâră. Spune-mi când te-ai acomodat din nou cu mine.

S-a lăsat pe spate, astfel încât eram la umbra unui stejar, și m-a ținut în brațe fără să îmi vorbească, doar respirând ușor, cât să îi simt

pieptul ridicându-se și coborând și suflul ușor al respirației în păr.

– Gata, am spus după un moment.

– Bun.

Și-a slăbit strânsoarea și m-a întors cu fața spre el. De aproape, îi puteam vedea țepii arămii și scurți acoperindu-i bărbia și obrajii: erau precum firele de pluș dintr-o sofa de modă veche, bățoși și moi în același timp.

– Îmi pare rău, nu m-am putut bărbieri în dimineața asta. Dougal mi-a dat o lamă de ras ieri înainte de ceremonie, dar a luat-o înapoi… ca să nu-mi tai beregata după noaptea nunții, probabil.

A zâmbit în jos spre mine și eu i-am răspuns zâmbind. Menționarea numelui lui Dougal mi-a amintit de conversația pe care o purtasem cu o seară înainte.

– Mă întrebam… Aseară, când mi-ai spus că Dougal și oamenii lui te-au așteptat pe coastă când te-ai întors din Franța. De ce te-ai întors cu el în loc să te îndrepți spre moșia ta sau spre pământurile clanului Fraser? Vreau să spun, felul în care se poartă Dougal cu tine…

M-am oprit, neîndrăznind să continui.

– Ah, a spus el mutându-și picioarele pentru a-mi sprijini mai bine greutatea.

Îl puteam aproape auzi gândindu-se. Foarte repede, s-a decis.

– Păi, cred că ar trebui să afli ceva, a spus el încruntându-se ca pentru sine. Ți-am spus că sunt proscris. Dar pentru o vreme… după ce am evadat din fort, nu mi-a păsat foarte mult… de nimic. Tatăl meu murise cam în aceeași perioadă și sora mea...

S-a oprit din nou și am simțit că în el se purta un soi de luptă. M-am întors să îl privesc. Chipul atât de vesel de obicei era acum umbrit de o emoție puternică.

– Dougal mi-a spus, a început el, rostind cuvintele rar, Dougal mi-a spus că… sora mea era grea. Cu copilul lui Randall.

– Oh, Doamne!

M-a privit, apoi și-a mutat privirea. Ochii îi străluceau precum safirele și de câteva ori a clipit repede.

– Nu… nu îmi venea să mă întorc, a continuat cu glasul coborât. Să o revăd, după tot ce se întâmplase. Și ea…, a oftat el, apoi și-a strâns buzele. Dougal mi-a povestit că ea… că după ce s-a născut copilul, ea… mă rog, bineînțeles că n-a putut face altceva; era singură… la naiba, am lăsat-o singură! Mi-a spus că se luase cu un alt soldat englez, unul din garnizoană, dar nu știa cu cine.

A înghițit greu, apoi a continuat cu o voce mai sigură.

– I-am trimis bani, cum am putut, dar nu am fost în stare… în fine, nu am găsit curajul să îi scriu… Ce puteam să îi spun? A ridicat disperat din umeri. Oricum, după o vreme am început să mă satur să lupt în Franța. Și am auzit prin unchiul Alex că umbla vorba despre un dezertor englez, pe nume Horrocks. Bărbatul ăla fugise din armată și se pusese în slujba lui Francis MacLean o'Dunweary. Într-o zi, când i se urcase băutura la cap, s-a apucat să spună că el fusese staționat cu garnizoana la Fortul William când am evadat eu. Și că îl văzuse pe bărbatul care îl împușcase pe sergentul-major în ziua aceea.

– Așadar, el poate dovedi că n-ai fost tu?

Asta părea a fi o veste bună și i-am spus lui Jamie, care a încuviințat din cap.

– Păi, da. Deși cuvântul unui dezertor nu valorează prea mult. Dar e un început. Cel puțin eu voi ști cine a fost. Și în timp ce eu… mă rog nu vedeam cum m-aș putea întoarce la Lallybroch; cu toate astea, ar însemna că aș putea călca pe pământul Scoției fără riscul de a fi spânzurat.

– Da, pare o idee bună, am răspuns sec. Dar unde intervin cei din clanul MacKenzie?

A urmat o analiză lungă și complicată a relațiilor de familie și a alianțelor de clan, dar când fumul s-a risipit, am înțeles că Francis MacLean era o rudă îndepărtată din partea clanului MacKenzie și îi trimisese vorbă despre Horrocks lui Colum, care îl trimisese pe Dougal să ia legătura cu Jamie.

– Așa a ajuns el să fie în apropiere când am fost rănit, a încheiat Jamie.

S-a oprit, mijind ochii spre soare.

– M-am întrebat, pe urmă, dacă nu cumva el a făcut-o.

– Să te lovească cu un topor? Propriul tău unchi? De ce ar face-o?

S-a încruntat, ca și cum ar fi cumpănit cât de mult să îmi povestească, apoi a ridicat din umeri.

– Eu nu știu cât știi tu despre clanul MacKenzie, deși îmi imaginez că nu se poate să fi călătorit alături de Ned Gowan atâtea zile fără să fi auzit ceva. Nu rezistă multă vreme fără să vorbească despre ei.

A încuviințat din cap văzându-mă zâmbind ca răspuns.

– Așa, pe Colum l-ai văzut cu ochii tăi. Oricine poate vedea că n-o să-l apuce bătrânețile. Și micul Hamish abia are opt ani, nu va putea conduce clanul cel puțin zece ani de aici încolo. Și atunci ce se întâmplă dacă moare Colum înainte ca Hamish să fie pregătit?

M-a privit, așteptând un răspuns din partea mea.

– Păi, cred că Dougal ar urma în fruntea clanului, am spus rostind cuvintele rar, cel puțin până crește Hamish.

– Așa-i, e adevărat, a înclinat el din cap. Dar Dougal nu e din același aluat ca fratele lui și sunt câțiva în clan care nu l-ar urma foarte bucuroși… dacă ar exista o alternativă.

– Ah, înțeleg, am răspuns încet. Și tu ești alternativa.

L-am măsurat atent cu privirea și am fost nevoită să admit că avea ceva șanse de a ajunge căpetenia clanului. Era nepotul bătrânului Jacob; un MacKenzie după sânge, chiar dacă doar din partea mamei. Un bărbat înalt, chipeș, bine legat, fără îndoială inteligent și cu un talent moștenit din familie de a ști cum să se poarte cu oamenii. Luptase în Franta și își dovedise abilitatea de a conduce oamenii în bătălie; un amănunt important. Nici măcar prețul pus pe capul său nu părea un obstacol insurmontabil… dacă ar fi căpetenie.

Englezii aveau destulă bătaie de cap în Highlands, prinși între micile răscoale, raidurile de la hotare și clanurile care se luptau între ele, ca să mai riște o revoltă majoră acuzând căpetenia unui clan important de o crimă… care, pentru toți membrii clanului nu ar fi deloc o crimă.

Să spânzuri un membru insignifiant al clanului Fraser era una; să iei cu asalt castelul Leoch și să târăști afară căpetenia clanului MacKenzie pentru a se supune justiției engleze era cu totul altceva.

– Tu ai vrea să devii căpetenie, dacă moare Colum?

Era o ieșire din dificultățile în care se afla, la urma urmelor, deși suspectam că era un drum îngrădit cu propriile sale obstacole.

Jamie a schițat un zâmbet fugar la acest gând.

– Nu. Chiar dacă m-aș simți îndreptățit să devin căpetenie, dar nu mă simt, asta ar împărți clanul, oamenii lui Dougal împotriva celor care m-ar putea urma pe mine. Nu mă interesează puterea dobândită cu prețul sângelui altor oameni. Dar Dougal și Colum nu pot fi siguri de asta, nu-i așa? Deci ar putea socoti că ar fi mai sigur dacă m-ar omorî în loc să riște.

M-am încruntat, chibzuind.

– Dar, cu siguranță, ai putea să le spui că tu nu ai de gând să… oh.

L-am privit, cuprinsă de un respect profund.

– Dar asta ai și făcut. Când ai jurat credință.

Mă gândisem de multe ori cât de bine se descurcase în acea împrejurare primejdioasă; acum însă îmi dădeam seama cât de primejdioasă fusese cu adevărat. Era limpede că bărbații din clan doriseră ca el să facă acel jurământ; la fel de limpede ca faptul că actuala căpetenie a clanului nu dorise. Rostind jurământul, devenea un membru al clanului MacKenzie și, drept urmare, un potențial candidat la conducerea clanului. Dacă refuza să jure, risca să fie provocat la luptă sau chiar ucis; dacă jura, risca același lucru, dar mai pe ascuns.

Intuind pericolul, luase decizia prudentă de a se ține departe de ceremonie. Iar când eu, în încercarea mea nesăbuită de a evada, îl împinsesem direct înapoi pe marginea prăpastiei, el pășise curajos pe o funie suspendată foarte fragilă și traversase până în partea cealaltă. *Întotdeauna pregătit*, într-adevăr.

Jamie a încuviințat din cap, văzând gândurile care mi se citeau pe chip.

– Da. Dacă aș fi jurat supunere ca membru al clanului în acea seară, probabil că nu aș mai fi prins răsăritul de soare.

M-am cutremurat ușor la acest gând, precum și la conștientizarea faptului că eu însămi, în nechibzuința mea, îl expusesem unui asemenea pericol. Pumnalul ascuns deasupra patului mi s-a părut deodată doar o precauție de bun-simț. M-am întrebat câte nopți își

petrecuse înarmat la Leoch, așteptând să vină moartea în vizită.

– Întotdeauna am dormit înarmat, englezoaico, a răspuns el gândului pe care nu îl rostisem cu voce tare. Cu excepția zilelor petrecute la abație, aseară a fost prima dată în multe luni când nu am dormit strângând în mână jungherul.

A zâmbit cu gura până la urechi, evident amintindu-și ce ținuse noaptea trecută în mână.

– De unde mama naibii ai știut la ce mă gândeam? am sărit, ignorându-i rânjetul.

A dat din cap, binedispus.

– Englezoaico, dacă ai fi spion, ai fi prinsă imediat. Chipul tău e ca o carte deschisă. Te-ai uitat la pumnalul meu și pe urmă te-ai îmbujorat.

M-a cântărit din priviri, cu capul roșcovan lăsat într-o parte.

– Seara trecută ți-am cerut sinceritate, dar văd că nu era nevoie; nu ești făcută să minți.

– Nu, din moment ce mint atât de prost, am remarcat cu o oarecare asprime. Deci să înțeleg că cel puțin tu nu crezi că sunt spion?

Nu mi-a răspuns. Privea pe lângă umărul meu spre han, cu trupul deodată încordat ca un arc. Pentru o clipă am rămas nemișcată abia respirând, apoi am auzit sunetele care îi atrăseseră atenția. Tropăitul înfundat al copitelor și clinchetul hamurilor; un grup numeros de bărbați călare venea pe drumul ce ducea spre han.

Mișcându-se cu grijă, Jamie s-a ghemuit în spatele unui paravan din tufe joase, într-un punct din care se vedea bine drumul. Mi-am suflecat poalele rochiei și m-am ghemuit lângă el, cu cât mai puțin zgomot.

Drumul se povârnea deodată trecând pe lângă un afloriment stâncos, apoi coborâșul se înmuia până în scobitura în care era cuibărit hanul. Vântul ușor al dimineții ducea sunetele grupului ce se apropia în direcția noastră, însă au trecut câteva minute până când primul cal din convoi și-a făcut apariția.

Era un grup de vreo douăzeci sau treizeci de bărbați, majoritatea purtând pantaloni de piele și tartane în jurul umerilor, dar într-o varietate de culori și modele. Cu toții, fără excepție, erau înarmați

până în dinți. Fiecare cal purta cel puțin o muschetă legată cu curele de șa, dar și numeroase pistoale, pumnale și săbii la vedere, plus ce alte arme mai aveau ascunse prin desagile încăpătoare ale celor patru animale de povară. Șase dintre bărbați duceau și alți cai, neînșeuați și fără poveri.

În ciuda înfățișării lor războinice, bărbații păreau relaxați; vorbeau între ei și râdeau în mici grupuri în vreme ce își mânau caii, deși ici și colo se ițea câte un cap, scrutând împrejurimile. Mi-am înfrânt impulsul de a mă lăsa în jos când privirea unuia dintre ei a alunecat peste ascunzătoarea noastră; părea că acea privire cercetătoare avea în mod sigur să descopere vreo mișcare involuntară sau sclipirea soarelui în părul lui Jamie.

La acest gând mi-am ridicat ochii și mi-am dat seama că același lucru îi trecuse și lui prin minte; își trăsese un fald al tartanului peste umeri și cap, astfel că imprimeul discret de vânătoare îl făcea parte din tufișul în care ne ascunsesem. Când ultimul dintre bărbați a intrat în curtea hanului, Jamie a lăsat în jos tartanul și a luat-o înapoi spre poteca ce urca dealul.

– Știi cine sunt? am spus abia respirând în vreme ce îl urmam în sus prin tufăriș.

– Ah, da.

Jamie se cățăra pe poteca abruptă ca o capră de munte, fără a-și pierde suflul sau calmul. Privind în urmă, a observat suișul meu chinuit și s-a oprit, întinzându-mi o mână.

– Sunt Gardienii, a spus el, înclinând capul în direcția hanului. Suntem în siguranță, dar am socotit că e mai bine să ne îndepărtăm nițel.

Auzisem despre celebra Gardă Neagră, poliția neoficială care ținea Highlands sub control, și de asemenea auzisem că existau și altele, fiecare patrulând într-o anumită zonă, colectând „subcripții“ de la clienți, pentru a le păzi cirezile și moșiile. Unii se puteau trezi într-o dimineață descoperind că toate animalele lor se evaporaseră în timpul nopții și nimeni nu știa unde au dispărut – cu atât mai puțin bărbații din Gardă. Am fost cuprinsă deodată de un val inexplicabil de teamă.

– Dar nu te caută pe tine, nu-i așa?

Speriat, s-a întors de parcă s-ar fi așteptat să dea cu ochii de o ceată de bărbați cățărându-se pe deal pe urmele lui, însă nu era nimeni. Și-a întors privirea la mine cu un zâmbet ușurat și și-a strecurat un braț în

jurul mijlocului meu.

– Nu cred. Zece lire sterline nu sunt suficiente pentru a pune o astfel de ceată pe urmele mele. Și dacă știau că sunt la han, nu ar fi venit cum au venit, apărând toți în grup în fața porții. Nu, a scuturat el din cap hotărât, dacă ar fi vânat pe cineva, i-ar fi trimis pe o parte din ei să păzească ușa din spate și ferestrele înainte să intre pe ușa din față. Dar cel mai probabil, s-au oprit aici să se răcorească.

Ne-am continuat urcușul, trecând de punctul în care poteca sălbatică se termina în smocuri de salcâm galben și rododendron. Eram printre colinele de la poalele munților și stâncile de granit se ridicau mai înalte decât capul lui Jamie, amintindu-mi dureros de stâncile de la Craigh na Dun.

Am ieșit apoi în vârful unui fort, dealurile întinzându-se jos într-un splendid povârniș de pietre și iarbă de jur împrejurul nostru. Cele mai multe locuri din Highlands îmi dădeau senzația că sunt înconjurate de copaci sau stânci sau munți, însă aici eram expuși vânturilor răcoroase și razelor soarelui care se ivise parcă pentru a celebra căsătoria noastră neobișnuită.

M-a cuprins un sentiment euforic de libertate că scăpasem de sub influența lui Dougal și de compania claustrofobică a atâtor bărbați. Eram tentată să îl rog pe Jamie să fugă departe și să mă ia cu el, dar rațiunea a învins. Niciunul dintre noi nu avea niciun ban și nimic de mâncare în afară de cele câteva merinde pentru prânz pe care le avea în geantă. Cu siguranță aveau să plece pe urmele noastre, dacă nu ne întorceam la han până la apusul soarelui. Și în vreme ce Jamie se putea cățăra cu ușurință pe stânci o zi întreagă fără să transpire și fără să își piardă suflul, eu nu aveam o condiție fizică atât de bună. Văzându-mi obrajii înroșiți de efort, m-a așezat pe o piatră și s-a așezat lângă mine, plimbându-și mulțumit privirea peste coamele dealurilor în timp ce aștepta ca eu să îmi recapăt răsuflarea. Eram fără îndoială în siguranță aici. Gândindu-mă la Gardă, am pus dintr-un impuls o mână pe brațul lui Jamie.

– Mă bucur din suflet că nu valorezi prea mult, am spus.

M-a privit un moment, frecându-și nasul, care începuse să se înroșească.

– Păi, aș putea să iau asta în mai multe feluri, englezoaico, dar având în vedere împrejurările, mulțumesc.

– Eu ar trebui să îți mulțumesc, am răspuns eu, că te-ai căsătorit cu

mine. Trebuie să recunosc, prefer să fiu aici decât în Fortul William.

– Îți mulțumesc pentru compliment, doamna mea, a spus el cu o plecăciune ușoară. Și eu de asemenea. Și dacă tot ne mulțumim unul altuia, eu ar trebui să îți mulțumesc că te-ai căsătorit cu mine.

– Ă-ă… păi…, m-am îmbujorat încă o dată.

– Nu doar pentru asta, englezoaico, a mai adăugat el, cu zâmbetul larg. Deși doar atât era suficient. Dar pe deasupra, cred că mi-ai salvat viața, cel puțin din punctul de vedere al clanului MacKenzie.

– Ce vrei să spui?

– Una e să fii pe jumătate MacKenzie, mi-a explicat el. Dar să fii pe jumătate MacKenzie, însurat cu o englezoaică e alta. Șansele ca o muiere saxonă să devină vreodată stăpâna Leoch-ului sunt minime, indiferent ce ar crede membrii clanului despre mine. De asta m-a ales Dougal pe mine să te iau de nevastă, înțelegi?

A ridicat o sprânceană roșcovană strălucind ca aurul în soarele dimineții.

– Sper că nu l-ai fi preferat pe Rupert, totuși?

– Nu, deloc, am răspuns cu emfază.

Jamie a început să râdă și s-a ridicat, scuturându-și acele de pin de pe kilt.

– Păi, mama mi-a spus că într-o zi o să mă aleagă și pe mine o fată.

A întins mâna, ajutându-mă să mă ridic.

– Eu i-am spus, a continuat el, că parcă bărbatul e cel care trebuie să aleagă.

– Și ea ce a răspuns? am întrebat.

– Ea și-a dat ochii peste cap și a zis „Ai să vezi tu, cocoșelul meu mic, ai să vezi tu.“ Și am văzut, a încheiat el, râzând.

Și-a ridicat privirea, acolo unde soarele se furișa printre acele de pin, scăpărând săgeți de aur.

– Și ce zi frumoasă. Hai, englezoaico, te duc la pescuit.

Am urcat în inima dealurilor. De data aceasta, Jamie a pornit spre nord, peste o îngrămădeală de bolovani și printr-o crevasă, ajungând în capul unei văi înguste, înverzite, cu pereții de stâncă, plină de murmurul apei unui izvor în care se vărsau bolborosind și stropind o duzină de mici cascade repezite printre stânci, alunecând mai departe învolburat de-a lungul canionului în seria de pârâiașe și iazuri de mai jos.

Ne-am legănat picioarele în apă, mutându-ne de la umbră la soare și înapoi la umbră pe măsură ce ne înfierbântam, vorbind despre una și despre alta, însă lucruri lipsite de importanță, amândoi conștienți de cea mai mică mișcare a celuilalt, amândoi așteptând liniștiți până când norocul ne va aduce în acel moment în care privirea avea să întârzie și o atingere avea să invite la mai mult.

Deasupra unui iaz cu pistrui de umbră, Jamie mi-a arătat cum se prind păstrăvii. Ghemuit pentru a se feri de crengile joase de deasupra capului, a înaintat pe vine de-a lungul unui prag înalt din piatră, cu brațele în lateral pentru a-și menține echilibrul. La jumătatea drumului, s-a întors cu mare grijă pe piatră și a întins brațul, făcându-mi semn să îl urmez.

Aveam deja fustele suflecate, după plimbarea prin tufărișul aspru al dealului și m-am descurcat destul de bine. Ne-am întins cât eram de lungi pe piatra răcoroasă, cap lângă cap, cercetând adâncurile apei, crengile de salcie mângâindu-ne spinările.

– Nu trebuie, a spus Jamie, decât să alegi un loc bun și pe urmă să aștepți.

Și-a scufundat un braț sub apă, lin, fără să stropească, și a așezat palma pe albia acoperită cu nisip, chiar în afara liniei de umbră făcute de malul de piatră. Degetele lungi s-au îndoit delicat spre palmă, distorsionate de apă, astfel încât păreau să se unduiască ușor înainte și înapoi la unison, precum frunzele unei plante acvatice, deși vedeam, din încordarea antebrațului, că nu își mișca deloc mâna. Coloana brațului se îndoia abrupt la suprafață, părând ieșită din articulație, așa cum era când îl cunoscusem, cu o lună și câteva zile în urmă – Dumnezeule, trecuse doar o lună?

Ne cunoșteam de o lună și eram căsătoriți de o zi. Legați prin jurăminte și prin sânge. Și prin prietenie. Când avea să vină timpul să plec, speram că nu îl voi răni foarte tare. M-am trezit bucurându-mă că, pentru moment, nu era nevoie să mă gândesc la momentul despărțirii; eram departe de Craigh na Dun și pentru moment nu

exista nicio șansă de a scăpa de Dougal.

– Uite-l.

Vocea lui Jamie abia se auzea, o șoaptă ca o răsuflare; mă avertizase că păstrăvul are urechile sensibile.

Din unghiul din care priveam, păstrăvul era abia o tresărire a nisipului tărcat de umbre. Adânc în umbra stâncii nu se vedea sclipirea solzilor care să îl dea de gol. Petele înaintau pe pete, mișcându-se prin vânturarea aripioarelor transparente, vizibil doar atunci când se unduia. Plevuștile care se adunaseră să ciugulească curioase firele de păr de pe mâna lui Jamie s-au făcut nevăzute în strălucirea apei. Un deget s-a îndoit ușor, atât de încet încât era greu să vezi mișcarea. Știam că se mișcă doar pentru că își schimba poziția față de celelalte degete. Un alt deget ușor îndoit. După un alt foarte lung moment, s-a îndoit altul.

Abia îndrăzneam să respir și inima îmi bătea pe piatra rece într-un ritm mai rapid decât respirația peștelui. Încet de tot, degetele s-au îndreptat, răsfirându-se, unul câte unul și valul hipnotic de lent a început din nou, un deget, un deget și un alt deget, o mișcare ca o undă lină, precum adierea unei aripioare de pește.

Atras parcă de chemarea molatică, botul păstrăvului s-a împins înainte, cu gura și branhiile deschise, inspirând și respirând ritmat, dunga roz apărând, dispărând, apărând, dispărând, în vreme ce operculul bătea ca o inimă.

Gura flămândă se deschidea și mușca apa. Aproape întregul corp ieșise acum de sub piatră, atârnând lipsit de greutate în apă, încă ascuns în umbră. Puteam vedea un ochi, mișcându-se înainte și înapoi cu o privire oarbă, lipsită de direcție.

Câțiva centimetri și aripioarele unduitoare care acopereau branhiile aveau să ajungă chiar deasupra degetelor amăgitoare care îl îmbiau să se apropie. M-am trezit strângând piatra tare cu amândouă mâinile, apăsându-mi obrazul de granit, ca și cum aș fi vrut să mă ascund și mai bine.

Deodată s-a produs o explozie teribilă. Totul s-a mișcat atât de repede, încât nici nu am putut vedea ce anume s-a întâmplat. Stropi grei de apă au țâșnit peste stâncă până la câțiva centimetri de obrajii mei și tartanul lui Jamie s-a învolburat în jurul meu când el s-a rostogolit pe piatră peste mine și trupul peștelui a zburat prin aer împroșcând apă, aterizând pe malul înfrunzit.

Jamie a sărit în sus de pe piatră și a dispărut în adâncimile iazului, aruncându-se înainte pentru a pune mâna pe prada lui înainte ca peștele uluit să reușească să ajungă înapoi în ascunzătoarea apei. Apucându-l de coadă, l-a pocnit cu dibăcie de piatră, omorându-l pe loc, apoi s-a întors prin apă pentru a mi-l arăta.

– E destul de mare, a spus el, ținând în sus un pește cam de treizeci și cinci de centimetri. Merge foarte bine pentru micul dejun.

A zâmbit larg spre mine, ud până la coapse, cu părul atârnându-i pe obraji, cu cămașa stropită cu apă și plină de frunze moarte.

– Ți-am spus că n-o să îți fie niciodată foame cu mine.

A învelit păstrăvul în straturi de frunze de brusture și noroi rece. Apoi și-a clătit degetele în apa rece a pârâului și, cățărându-se înapoi pe piatră, mi-a întins pachetul frumos ambalat.

– O fi un dar de nuntă mai neobișnuit, a spus el înclinând capul spre păstrăv, dar nu e fără precedent, cum ar spune Ned Gowan.

– A mai oferit cineva în dar proaspetei sale soții un pește? am întrebat amuzată.

Jamie și-a scos șosetele și le-a întins la uscat pe piatră în bătaia soarelui. Degetele lungi de la picioare s-au înfiorat de bucuria căldurii.

– E un cântec vechi de dragoste, din insule. Vrei să îl auzi?

– Da, desigur. Ă-ă… în engleză, dacă se poate, am adăugat.

– Ah, da. Nu am voce, dar o să-ți spun versurile.

Și, netezindu-și pe spate părul care îi intrase în ochi, a început să recite:

O, prințesă a castelului strălucitor
Când noaptea nunții noastre va veni,
Și eu voi fi încă în viață în Duntulm
Te voi scălda în daruri
Îți voi dărui o sută de bursuci, care locuiesc pe malurile apelor,
O sută de vidre cafenii, ce trăiesc în râuri
Și o sută de păstrăvi argintii, ce înoată în iazuri…

Și a continuat cu o listă impresionantă de plante și animale din insule.

Aveam timp, privindu-l recitând, să reflectez la cât de straniu era să stau pe o piatră, într-un iaz din Scoția, ascultând cântece scoțiene de dragoste, cu un pește mare și mort în poală. Dar și mai straniu era că mă simțeam nemaipomenit de bine.

Când a terminat, am aplaudat, ținând peștele între genunchi, ca să nu-mi scape.

– Ah, îmi place cântecul ăsta. Mai ales partea cu „te voi scălda în daruri“. Pare un iubit foarte entuziast.

Jamie a început să râdă, cu ochii închiși din cauza soarelui.

– Iar eu cred că aș putea adăuga un vers pentru mine: „Voi sări în iazuri de dragul tău.“

Amândoi am râs, apoi am rămas tăcuți o vreme, bucurându-ne de soarele călduț al începutului de vară. Era foarte liniște aici, fără nici un alt sunet în afară de murmurul apei de după iazul nostru nemișcat. Respirația lui Jamie se liniștise. Îi vedeam pieptul coborând și sălțând, și bătaia discretă a pulsului la gât. Avea o cicatrice mică, triunghiulară, chiar la baza gâtului.

Simțeam cum timiditatea și rigiditatea începeau să se strecoare iar între noi. Am întins o mână și i-am cuprins-o pe a sa ușor, sperând că atingerea va restabili dezinvoltura dintre noi, așa cum o făcuse și înainte. Jamie și-a trecut brațul în jurul umerilor mei, dar a reușit doar să mă facă conștientă de mușchii tari ai trupului său pe sub pânza subțire a cămășii. M-am tras îndărăt sub pretextul că voiam să culeg câteva flori roz de greghetin care ieșeau dintr-o crăpătură în stâncă.

– E bună pentru durerea de cap, am explicat, îndesându-le în cingătoare.

– Te deranjează, a răspuns, întorcându-și capul pentru a mă privi intens. Nu durerea de cap. Frank. Te gândești la el, deci te deranjează când te ating, pentru că nu ne poți cuprinde pe amândoi în mintea ta. Așa e?

– Ai un spirit de observație foarte dezvoltat, am răspuns surprinsă.

El a zâmbit, însă nu a făcut nici o altă încercare de a mă atinge.

– Nu e foarte complicat să îți dai seama. Știam de când ne-am căsătorit că nu vei putea reuși să nu te gândești la el, fie că vrei sau

nu.

Nu voiam, în acel moment, dar Jamie avea dreptate, nu mă puteam împiedica.

– Semăn mult cu el? a întrebat el deodată.

– Nu.

De fapt, era greu de imaginat un contrast mai puternic. Frank era suplu, zvelt și întunecat, pe când Jamie era solid, puternic și blond ca o rază de soare rumenă. În timp ce amândoi bărbații aveau grația compactă a atleților, Frank era construit ca un jucător de tenis, iar Jamie avea trupul unui războinic, clădit – și călit – prin contactul cu adversitatea fizică pură. Frank era cu puțin mai înalt decât mine, care aveam un metru șaizeci și cinci. Față în față cu Jamie, nasul meu se potrivea confortabil în scobitura puțin adâncă din mijlocul pieptului său, iar obrazul lui se putea odihni ușor pe capul meu.

Și nu doar fizicul îi deosebea pe cei doi bărbați. Între ei era o diferență de vârstă de aproape cincisprezece ani, unul din motivele diferenței dintre reticența elaborată a lui Frank și francheța deschisă a lui Jamie. Ca amant, Frank era senzual, sofisticat, atent și experimentat. Lipsit de experiență sau de pretenția de experiență, Jamie mi se dăruia cu totul, fără rezerve. Iar profunzimea răspunsului meu îmi stârnea o mare neliniște.

Jamie îmi urmărea înțelegător zbuciumul sufletesc.

– Păi, în cazul acesta, se pare că nu am decât două soluții la îndemână, a spus el. Ori te las să fierbi în propriul suc, ori…

S-a lăsat în jos spre mine și și-a potrivit cu blândețe buzele peste ale mele. Mă sărutasem cu mulți bărbați înainte, mai ales în perioada războiului, când flirturile și poveștile de amor erau soluția cea mai frumoasă pentru a uita de moarte și de nesiguranța zilei de mâine. Cu Jamie însă, ceva era diferit. Blândețea lui extremă nu era deloc șovăielnică, ci mai degrabă o promisiune a unei forțe pe care el o cunoștea și pe care o ținea în frâu; o provocare și o încercare cu atât mai tentantă prin lipsa de pretenții. Nu spunea decât că era al meu. Și dacă mă vei avea, atunci…

Voiam să îl am și buzele mi s-au deschis sub ale lui, acceptând fără rezerve atât promisiunea, cât și provocarea. După un lung moment, și-a ridicat capul și mi-a zâmbit.

– Sau pot încerca să-ți distrag gândurile, a încheiat el.

Mi-a lipit capul de umărul lui, mângâindu-mi părul și netezindu-mi șuvițele rebele în spatele urechilor.

– Nu știu dacă te va ajuta, a spus el, cu voce șoptită, dar îți spun doar că pentru mine este un dar și o minune să știu că îți pot produce plăcere, că trupul tău simte plăcere la contactul cu trupul meu. Nu mi-am imaginat că e posibil înainte.

Am tras adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

– Da, am spus. Mă ajută. Cred.

Între noi s-a lăsat din nou tăcerea pentru o vreme care a părut îndelungată. În cele din urmă, Jamie s-a retras și a privit în jos spre mine, zâmbind.

– Ți-am spus că nu am nici bani, nici proprietăți, englezoaico?

Am încuviințat din cap, întrebându-mă încotro bătea.

– Trebuia să te fi avertizat că e foarte posibil să ajungem să dormim în căpițe de fân, să nu avem nimic de mâncat și de băut decât bere ieftină și niște porridge.

– Nu mă deranjează, am răspuns.

A înclinat capul spre un luminiș în copaci, fără să-și ia privirea de la mine.

– Nu avem o căpiță de fân acum, dar acolo sunt niște tufe de ferigi moi. Dacă vrei să vezi cum e în natură, ca să te obișnuiești…?

Puțin mai târziu, l-am mângâiat pe spatele umed din pricina efortului și de la seva ferigilor zdrobite.

– Dacă îmi mai spui „mulțumesc“ încă o dată, te plesnesc, am spus.

Drept răspuns, am auzit un sforăit moale. O creangă de ferigă atârnând deasupra capului îi mângâia obrazul și o furnică s-a cățărat curioasă pe mâna lui, făcându-i degetele lungi să tresară în somn.

Am dat-o ușor la o parte și m-am lăsat pe spate într-un cot, privindu-l. Genele lui erau lungi, lăsate acum peste ochii închiși, și dese. De o culoare neobișnuită, însă: arămiu-închis la vârf, în rest erau foarte deschise, aproape blonde la rădăcină. Linia fermă a buzelor se

îmblânzise în somn. În timp ce un colț era ușor ridicat, buza de jos era acum relaxată într-o curbă mai plină care părea deopotrivă senzuală și nevinovată.

– La naiba, am șoptit în barbă.

Mă tot luptam cu asta de la o vreme încoace. Chiar și înainte de această căsătorie ridicolă, fusesem mai mult decât conștientă de atracția pe care o simțeam față de el. Mi se mai întâmplase înainte, cum fără îndoială că se întâmplă celor mai mulți dintre noi. O sensibilitate neașteptată la prezența, la apariția unui anume bărbat… sau a unei anume femei, presupun. Nevoia de a-l urmări cu privirea, de a pune la cale mici întâlniri „întâmplătoare“, de a-l privi pe ascuns când el își vede de treburile lui, o sensibilitate delicioasă la micile detalii ale trupului său – omoplații pe sub pânza cămășii, oasele bombate ale încheieturii mâinii, pielea moale de sub bărbie, unde începeau a se vedea primii țepi din barbă.

Pasiune. Era ceva comun, între asistente și medici, asistente și pacienți, între cei mulți care trăiesc sau lucrează unii în compania altora pentru lungi perioade de timp.

Unii dădeau curs impulsului, iar poveștile de dragoste intense și scurte se înfiripau frecvent. Dacă erau norocoși, scânteia se stingea în câteva luni fără să lase urme. Dacă aveau ghinion… Sarcini nedorite, divorțuri și uneori câte o boală venerică rușinoasă. Periculoasă treabă, pasiunea.

Îmi dăduse și mie târcoale de câteva ori, însă avusesem tăria de a nu ceda ispitei. Și, așa cum se întâmplă întotdeauna, după o vreme atracția s-a atenuat și bărbatul și-a pierdut aura și și-a ocupat locul obișnuit în cotidianul meu, fără vreun rău făcut lui sau mie sau lui Frank. Și acum. Acum fusesem obligată să cedez. Și doar Dumnezeu știa ce rău fusese făcut de această faptă. Dar nu mai exista cale de întoarcere.

Era relaxat, dormind pe burtă. Soarele strălucea în coama de păr roșcat și aprindea firele minuscule și subțiri care îi creșteau de-a lungul coloanei vertebrale, coborând până jos la puful auriu-roșcat care îi acoperea fesele și coapsele și pătrundea până la desișul de bucle scurte și moi care se vedeau puțin între picioarele depărtate.

M-am ridicat, admirându-i picioarele lungi și linia dreaptă a mușchilor care îmbrăcau coapsa de la șold până la genunchi și pe cea care cobora de la genunchi până la talpa lungă și elegantă. Tălpile îi erau

fine și roz, ușor tăbăcite de la mersul desculț.

Mă mâncau degetele, aș fi vrut să îi mângâi conturul urechii mici și fine și unghiul colțuros al bărbiei. Păi, mi-am spus, zarurile au fost aruncate, iar vremea timidității „a trecut de mult.“ Nimic din ce făceam acum nu putea face lucrurile mai dificile, pentru niciunul dintre noi. Am întins mâna și l-am atins ușor.

Dormea superficial. Cu o iuțeală care m-a făcut să sar speriată, s-a întors cu fața în sus, sprijinit în coate, parcă gata să se ridice în picioare. Dând cu ochii de mine, s-a relaxat, zâmbind.

– Doamnă, m-ați prins într-o postură vulnerabilă.

A făcut o plecăciune foarte elaborată pentru un om întins cât era de lung pe un petic de ferigi, înveșmântat doar în petele pistruiate de soare. Am început să râd. Zâmbetul a rămas pe chipul lui, dar s-a schimbat în timp ce mă privea, goală în ferigi. Glasul i-a devenit deodată răgușit:

– De fapt, doamnă, sunt la mila dumneavoastră.

– Adevărat? am spus, moale.

Nu a făcut nicio mișcare când eu am întins din nou brațul și l-am mângâiat leneș pe obraz și pe gât, peste curbura sclipitoare a umărului și mai jos. Nu s-a mișcat, dar a închis ochii.

– Doamne Dumnezeule sfânt.

A tras scurt aer în piept.

– Nu-ți face griji, i-am răspuns. Voi avea milă.

– Mulțumescu-ți, Doamne, pentru îndurare.

– Nu te mișca.

Degetele lui s-au înfipt adânc în pământul sfărâmicios, dar s-a supus.

– Te rog, a spus el după o vreme.

Ridicându-mi privirea, am văzut că acum deschisese ochii.

– Nu, am spus, savurând momentul.

El a închis din nou ochii.

– Vei plăti pentru asta, a spus după o vreme.

O rouă fină de transpirație sclipea pe conturul drept al nasului său.

– Adevărat? am răspuns. Și ce ai de gând să faci?

Tendoanele i s-au văzut pe sub pielea antebrațelor când și-a apăsat palmele de pământ și a vorbit cu un oarecare efort, ca și cum ar fi avut dinții încleștați.

– Nu știu, dar… Iisuse și Sfântă Agnes… am să… găsesc eu ceva! Doamne! Te rog!

– Ah, fie, am spus, dându-i drumul.

Și am scos un țipăt ușor când s-a rostogolit peste mine, pironindu-mă peste ferigi.

– Acum e rândul tău, a spus el cu o considerabilă satisfacție.

Ne-am întors la han la apusul soarelui, oprindu-ne în vârful dealului pentru a ne asigura că în față nu mai erau priponiți caii Gărzii.

Hanul arăta primitor, cu luminile deja pâlpâind prin ferestrele micuțe și prin crăpăturile pereților. Ultima rază de soare strălucea în spatele nostru, astfel încât tot ce era pe vârful dealului arunca o umbră dublă. Se stârnise un vânticel odată cu scăderea temperaturii și frunzele fluturânde ale copacilor făceau umbrele multiple să danseze în iarbă. Îmi puteam ușor imagina că erau zânele dealului, dansâns cu acele umbre, croindu-și drum prin trunchiurile suple ale copacilor pentru a se amesteca în adâncurile pădurii.

– Nici Dougal nu s-a întors încă, am observat în vreme ce coboram dealul.

Armăsarul castrat mare și negru pe care îl călărea în mod obișnuit nu era în micul padoc al hanului. Mai lipseau și alți cai; de pildă, cel al lui Ned Gowan.

– Nu, va lipsi cel puțin o zi, poate chiar două.

Jamie mi-a oferit brațul și am coborât dealul încet, atenți la mulțimea de pietre care se iveau din iarba scurtă.

– Unde Dumnezeu s-a dus?

Prinsă în vârtejul ultimelor evenimente, nu m-am gândit să pun sub semnul întrebării absența lui sau măcar să o observ.

Jamie m-a trecut în brațe peste pârleazul din spatele hanului.

– Să își rezolve treburile cu arendașii din vecinătate. Nu are decât o zi sau două până când e așteptat să te predea la fort.

Mi-a strâns brațul ușor, îmbărbătându-mă.

– Căpitanul Randall n-o să fie foarte încântat când Dougal o să-l anunțe că nu poate pune mâna pe tine și după asta Dougal ar prefera să nu mai stea prea mult prin zonă.

– Ce rezonabil din partea lui, am remarcat. De asemenea, câtă bunătate din partea lui să ne lase aici să ne... ăăă…. cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

– Bunătate vezi să nu, a pufnit Jamie. A fost una din condițiile pe care le-am pus ca să facem nunta. Am spus că, dacă trebuie, mă însor, dar blestemat să fiu dacă o să-mi consum căsătoria sub un tufiș, cu douăzeci de derbedei căscând gura și dându-mi sfaturi.

M-am oprit, cu privirea ațintită asupra lui. Vasăzică asta fusese discuția pe care o auzisem.

– Una din condiții? Am rostit cuvintele rar. Și care au fost celelalte?

Lumina era prea slabă pentru a-i vedea bine chipul, dar mi s-a părut că avea o expresie stânjenită.

– Doar altele două, a spus într-un final.

– Care erau?

– Păi, a zis el lovind timid cu piciorul o piatră din drum, am spus că trebuie să ne căsătorim cum se cuvine, într-o biserică, înaintea unui preot. Nu doar printr-un certificat. Și cealaltă… că trebuie să îți găsească o rochie potrivită în care să te măriți.

S-a uitat în altă parte, evitându-mi privirea, iar glasul îi era atât de slab încât abia îl auzeam.

– Știam că… nu vrei să te căsătorești. Și am vrut să îți fac momentul… cât mai plăcut cu putință. M-am gândit că o să te simți cumva mai puțin… mă rog, voiam să ai o rochie decentă, atâta tot.

Am deschis gura să spun ceva, dar s-a întors cu fața spre han.

– Hai englezoaico, a spus ursuz. Mi-e foame.

Prețul mâncării era compania, după cum a devenit evident din momentul în care ne-am făcut apariția pe ușa salonului principal al hanului. Am fost întâmpinați de urale răgușite și împinși în grabă pe scaunele de la masă, unde o cină consistentă fusese deja servită.

De data aceasta, fiind oarecum pregătită, nu m-au mai deranjat glumele neobrăzate și remarcile necioplite pe seama noastră. Acum am fost încântată să mă retrag, înfulecând cu zgomot într-un colț și să îl las pe Jamie să se descurce cu înțepăturile grosolane și speculațiile obscene despre ce făcusem întreaga zi.

– Am dormit, a răspuns Jamie la una din aceste întrebări. Noaptea trecută nu am apucat să pun geană pe geană.

Hohotele de râs care au izbucnit la auzul răspunsului au fost acoperite de strigătele care s-au dezlănțuit când Jamie a adăugat pe un ton confidențial.

– Nevasta mea sforăie de rupe.

L-am tras de urechi, în glumă, iar el m-a strâns la pieptul lui și m-a sărutat zgomotos, în aplauzele tuturor.

După cină, hangiul a cântat la vioară și toată lumea a dansat. Niciodată nu am fost o bună dansatoare, având tendința de a mă împiedica în propriile picioare când aveam emoții. Nu mă așteptam să mă descurc mai bine acum, în fuste lungi și încălțăminte incomodă. Îndată ce mi-am scos saboții însă, am fost surprinsă să constat că dansam cu mare ușurință și cu o nemăsurată plăcere.

Femei fiind foarte puține, nevasta hangiului și cu mine ne-am suflecat fustele și am dansat fără încetare, până când am fost nevoită să mă opresc și să mă sprijin de o bancă, roșie în obraji și abia mai respirând.

Bărbații erau neobosiți, învârtindu-se ca niște sfârleze din tartan, de unii singuri sau unii cu alții. În cele din urmă s-au rezemat de perete, privind, ovaționând și bătând din palme când Jamie m-a luat de mâini și m-a condus într-un dans rapid și complicat numit „Cocoșul nordului“.

Făcând în așa fel încât să ajungem în apropierea scărilor, am încheiat dansul învârtindu-ne, cu brațul lui Jamie în jurul mijlocului meu. Aici ne-am oprit, Jamie a ținut un mic discurs în galică amestecată cu engleză, care a fost primit cu și mai multe aplauze, mai ales când a băgat mâna în geantă și a aruncat un săculeț din piele spre hangiu, cerându-i să aducă whisky în cârciumă până se termină banii. Mi-am dat seama că aceia erau banii pe care îi primise după lupta din cârciuma de la Tunnaig. Probabil erau singurii bani pe care îi avea pe lumea asta; și m-am gândit că nu ar fi putut fi mai bine cheltuiți.

Ajunsesem aproape de balcon, urmați de un potop de urări de bine lipsite de orice pudoare, când o voce mai ridicată decât a celorlalți a rostit numele lui Jamie. Întorcându-ne, am văzut chipul lătăreț al lui Rupert, mai roșcocan decât de obicei, răsărind din smocul întunecat de păr care îi ținea loc de barbă, rânjind la noi din încăperea de jos.

– Degeaba, Rupert, a strigat Jamie. E a mea.

– Se ofilește lângă tine, băiete, a replicat Rupert, ștergându-și fața cu mâneca. Te pune la pământ într-o oră. N-au vlagă, copilandrii ăștia, a strigat spre mine. Domniță, dacă vrei un bărbat care nu pierde vremea dormind, dă-mi de veste. Între timp...

Și a aruncat ceva în sus.

Un săculeț burdușit a căzut clincănind la picioarele mele.

– Un cadou de nuntă, a strigat el. Din partea Gărzii de la Shimi Bogil.

– Chiar așa? a spus Jamie aplecându-se să îl ridice.

– Unii dintre noi nu și-au pierdut toată ziua dormind pe malurile înverzite ale râurilor, a spus el mustrător, întorcându-și ochii nerușinat spre mine. Banii au fost câștigați cu sudoarea frunții.

– Oh, îmi imaginez, a răspuns Jamie râzând. La zaruri sau la cărți?

– La amândouă! a răcnit el rânjind cu gura până la urechi în mijlocul bărbii stufoase. I-am belit până la os, băiete. Până la os!

Jamie a deschis gura, însă Rupert a ridicat palma mare, bătătorită.

– Noo, băiete, nu-i nevoie să îmi mulțumești. Doar să îți faci treaba cum trebuie și din partea mea, bine?

Mi-am apăsat degetele pe buze și i-am trimit o bezea. Lipindu-și palma

de față ca și cum ar fi fost lovit de sărutul meu, a făcut câțiva pași în spate, împiedicat și cu un strigăt uimit, și s-a întors în sala comună, de parcă ar fi fost beat, deși nu era. După veselia din tavernă, camera noastră părea un liman de pace și liniște. Jamie, încă râzând pe înfundate în barbă, s-a întins pe pat să-și tragă răsuflarea. Mi-am desfăcut corsajul care era inconfortabil de strâns și m-am așezat să îmi pieptăn părul încâlcit după dans.

– Ai un păr minunat, a spus Jamie, urmărindu-mă cu privirea.

– Ce? Ăsta?

I-am arătat buclele mele, care de obicei puteau fi cu îngăduință considerate un talmeș-balmeș.

Jamie a început să râdă, apoi a redevenit serios.

– Mă rog, mie îmi place și celălalt, a spus el, păstrându-și deliberat expresia serioasă. Dar da, mă refeream la ăsta.

– Dar e atât de… creț, am spus, înroșindu-mă ușor.

– Da, bineînțeles, a spus el, mirat. Am auzit-o pe una din fetele lui Dougal spunându-i unei prietene de la castel că i-ar lua trei ceasuri cu cleștele fierbinte să îl facă la fel ca al tău. Zicea că îi vine să îți scoată ochii când tu nu pari să ridici un deget ca să arăți așa.

S-a ridicat și a tras ușor de una dintre bucle, întinzând-o: desfăcută, ajungea până aproape de sânul meu.

– Sora mea Jenny are părul la fel, dar nu atât de ondulat ca al tău.

– Părul surorii tale e la fel de roșcat ca al tău? am întrebat încercând să îmi dau seama cum ar putea arăta misterioasa Jenny.

Jamie părea să se gândească adesea la ea. El a dat din cap, încă jucându-se cu buclele mele.

– Nu. Părul lui Jenny e negru. Negru ca noaptea. Eu sunt roșcovan ca mama mea, Jenny seamănă cu tata. Brian Dhu, așa îl strigau, „Brian cel Negru“, pentru păr și barbă.

– Am auzit că Jack Randall e poreclit „Jack cel Negru“, am replicat.

Jamie a început să râdă, fără veselie.

– Ah, da. Dar e de la culoarea sufletului, nu a părului.

Privirea i s-a asprit când s-a uitat la mine.

– Nu-ți faci grji în privința lui, sper. Nu ai motive.

Mâinile lui au dat drumul buclelor mele și s-au oprit pe umerii mei cu o apăsare posesivă.

– Eu am vorbit serios, a spus el blând. Că te voi proteja. De el sau de oricine altcineva. Pâna la ultima picătură de sânge, *mo duinne*.

– *Mo duinne?* am întrebat, ușor tulburată de intensitatea cuvintelor lui.

Nu doream să fiu cauza niciunei picături de sânge vărsat, ultima sau prima.

– Înseamnă „castania mea“.

A ridicat o șuviță spre buze și a zâmbit, cu o sclipire în ochi care a aprins toate picăturile mele de sânge, făcându-le să gonească nebunește prin vene.

– *Mo duinne*, a repetat el încetișor. Tânjeam să te strig așa.

– Întotdeauna castaniul mi s-a părut o culoare destul de banală, am răspuns, pragmatic, încercând să trag puțin de timp.

Aveam tot mai mult sentimentul că lucrurile se petreceau mult mai repede decât aș fi vrut.

Jamie a dat din cap, încă zâmbind.

– Nu, n-aș spune asta englezoaico. Nu e deloc banal.

A ridicat masa de păr buclat și l-a lăsat să cadă înapoi răsfirat.

– E ca apa unui pârâu când se învolburează peste pietre. Întunecată în locurile vălurite, cu scântei de argint la suprafață, acolo unde o ating razele de soare.

Tulburată și fără suflare, m-am tras din mâinile lui să ridic pieptenele pe care îl scăpasem pe podea. M-am ridicat dând nas în nas cu Jamie care mă privea fără să se clintească.

– Am spus că nu-ți voi cere să îmi spui lucruri pe care nu dorești să mi le spui, și n-o s-o fac, dar pot să trag singur niște concluzii. Colum credea că poate ești spion englez, deși nu înțelegea de ce, în cazul ăsta, nu vorbești galica. Dougal crede că ești agent francez, poate

căutând sprijin pentru regele James. Dar în cazul *ăsta,* nu înțelege de ce ești singură.

– Dar tu? am întrebat, trăgând cu putere de o șuviță încâlcită. Tu ce crezi că sunt?

Aplecându-și capul într-o parte, m-a măsurat atent cu privirea.

– După înfățișare, ai putea fi franțuzoaică. Ai figura aceea fină pe care o au unele doamne angevine. Franțuzoaicele au de obicei fața pământie, iar tu ai pielea ca un opal.

Și-a plimbat degetul încetișor peste curbura claviculei, și am simțit pielea strălucindu-mi sub atingerea lui. Degetul a urcat spre față, desenând de la tâmplă la obraz, netezindu-mi părul în spatele urechii. Am rămas nemișcată sub atingerea lui cercetătoare, încercând să nu mă mișc când palma lui a apăsat pielea de la ceafă, buricul degetului mare mângâind lobul urechii.

– Ochi aurii; am văzut niște ochi asemănători o dată… la un leopard. Nu, domniță, a spus el dând din cap. Ai putea fi franțuzoaică, dar nu ești.

– De unde știi?

– Pentru că am stat mult de vorbă cu tine și am fost atent la felul cum vorbești. Dougal crede că ești franțuzoaică pentru că vorbești franceza bine… foarte bine.

– Mulțumesc, am răspuns, sarcastic. Faptul că vorbesc bine franceza dovedește că nu sunt franțuzoaică?

A zâmbit și apăsarea de pe ceafă s-a accentuat.

- *Vous parlez très bien*… dar nu la fel de bine ca mine, a adăugat el, revenind la engleză.

Deodată mi-a dat drumul.

– Am stat un an în Franța după ce am plecat de la castel și alți doi ani în armată. Știu să recunosc un vorbitor nativ de franceză când aud unul. Și franceza nu e limba ta maternă.

A dat încet din cap.

– Spaniolă? Poate, dar de ce? Pe spanioli nu îi interesează Highlands. Nemțoaică? Cu siguranță nu.

A ridicat din umeri.

– Oricine ai fi, englezii vor dori să afle. Nu își pot permite ca persoane necunoscute să umble nestingherite pe aici, cu răscoalele clanurilor și cu prințul Charlie așteptând un semn să ridice pânzele din Franța. Și metodele lor de a obține informații nu sunt foarte gentile. Am aflat asta pe pielea mea.

– Și atunci, de unde știi că nu sunt spion englez? Dougal a crezut că sunt, chiar tu ai spus-o.

– E posibil, deși engleza ta e neobișnuită. Dacă ai fi, să zicem, de ce ai alege să te măriți cu mine, în loc să te întorci printre ai tăi? Ăsta a fost un alt motiv pentru care Dougal te-a pus să te măriți cu mine, să vadă dacă nu fugi când venea clipa cea mare.

– Și nu am dat bir cu fugiții. Deci ce demonstrează asta?

Jamie a început să râdă și s-a lăsat pe spate pe pat, cu un braț peste ochi pentru a-i feri de lumina lămpii.

– Să fiu al naibii dacă știu, englezoaico. Să fiu al naibii dacă știu. Nu există nicio explicație rezonabilă la care să mă pot gândi. Ai putea fi și zână, dacă mă gândesc… Mi-a aruncat o privire pe sub braț. Dar cred că nu. Ești prea înaltă.

– Nu ți-e teamă că te-aș putea ucide în somn într-o noapte, dacă nu știi cine sunt?

Nu mi-a răspuns, însă și-a ridicat brațul de pe ochi și zâmbetul i s-a lărgit. Ochii probabil erau din partea familiei Fraser, mi-am spus. Nu la fel de înfundați în orbite ca ai celor din clanul MacKenzie, erau așezați într-un unghi neobișnuit, pomeții înalți îi făceau să pară aproape oblici.

Fără a se deranja să își ridice capul, a deschis nasturii cămășii și a dat pânza deoparte, dezvelindu-și pieptul până la mijloc. Și-a scos pumnalul din teacă și l-a azvârlit spre mine. A căzut cu o bufnitură înfundată pe podea la picioarele mele. Și-a așezat la loc brațul peste ochi și și-a dat capul pe spate, dezvelindu-și locul unde perii întunecați ai bărbii scurte se opreau deodată, chiar sub bărbie.

– Dintr-o lovitură, chiar sub osul de la piept, m-a sfătuit el. Repede și curat, deși e nevoie de ceva forță. Tăiatul gâtului e mai ușor, dar e foarte murdar.

M-am aplecat și am ridicat pumnalul.

– Chiar ai merita să te înjunghii, am observat. Ticălos impertinent.

Rânjetul vizibil de sub îndoitura cotului s-a lărgit și mai mult.

– Englezoaico?

M-am oprit, cu pumnalul încă în mâini.

– Da?

– Aș muri fericit.

17

Cerșetorul

A doua zi dimineață ne-am trezit destul de târziu, iar soarele era sus pe cer când am plecat de la han, de data aceasta apucând-o spre miazăzi. Cei mai mulți cai dispăruseră din padoc și niciunul dintre bărbații de la petrecerea noastră nu părea să fie prin preajmă. M-am întrebat cu glas tare unde plecaseră.

Jamie a început să zâmbească cu gura până la urechi.

– Nu sunt sigur, dar pot să ghicesc. Garda a apucat-o într-acolo ieri, a arătat el spre soare-apune, deci aș fi înclinat să cred că Rupert și ceilalți au plecat în direcția opusă, a încheiat el, arătând spre soare-răsare. Vite, mi-a explicat, văzând că tot nu înțelegeam. Nobilii și arendașii îi plătesc pe cei din Gardă să stea cu un ochi pe hoți și să le aducă înapoi vitele, dacă sunt furate în timpul vreunui raid. Dar dacă Garda se îndreaptă spre Lag Cruime, înspre apus, toate cirezile de la răsărit sunt lipsite de ajutor – cel puțin pentru o vreme. Într-acolo sunt pământurile clanului Grant și Rupert e unul din cel mai iscusiți hoți de vite pe care i-am văzut vreodată. Animalele îl urmează oriunde, fără să scoată un sunet. Și din moment ce aici nu mai e mare distracție, probabil că nu mai are astâmpăr.

Jamie însuși părea a nu mai avea astâmpăr și s-a pus la drum cu pas iute. Prin pădure era o cărare făcută de căprioare și drumul era destul de ușor, așa încât țineam pasul cu el fără dificultate. După o vreme am ajuns într-o porțiune de teren mlăștinos, unde puteam păși unul lângă celălalt.

– Dar cum rămâne cu Horrocks? am întrebat deodată.

Auzindu-l menționând numele orașului Lag Cruime, îmi amintisem de dezertorul englez și de veștile pe care le putea aduce el.

– Trebuia să te întâlnești cu el la Lag Cruime, nu-i așa?

– Da, a încuviințat el din cap. Dar nu pot pleca nicăieri acum, când și Randall și Garda au apucat-o într-acolo. E prea primejdios.

– Nu s-ar putea duce cineva în locul tău? Sau nu ai atâta încredere în nimeni?

Și-a plecat privirea spre mine și a zâmbit.

– Păi, aș avea în tine. Din moment ce nu m-ai ucis aseară, cred că aș putea avea încredere în tine. Dar mă tem că nu te poți duce la Lag Cruime singură. Nu, dacă e nevoie, se poate duce Murtagh. Dar s-ar putea să pot aranja altceva… vom vedea.

– Ai încredere în Murtagh? am întrebat, curioasă. Nu aveam sentimente foarte prietenești față de omulețul cu barbă zburlită, din moment ce el era, mai mult sau mai puțin, responsabil pentru situația în care mă aflam, după ce mă răpise inițial. Cu toate acestea, între el și Jamie era evident un soi de amiciție.

– Ah, da, a răspuns el aruncându-mi o privire surprinsă. Murtagh mă cunoaște de când m-am născut, e verișor de al doilea cu tatăl meu, cred. Tatăl lui era…

– Adică e un Fraser, vrei să spui, l-am întrerupt în grabă. Am crezut că e membru al clanului MacKenzie. Era cu Dougal când te-am întâlnit.

– Așa este, a încuviințat el. Când m-am decis să mă întorc din Franța, i-am trimis vorbă, cerându-i să mă aștepte pe coastă. Vezi tu, a zâmbit el, nu știam dacă Dougal fusese cel care încercase să mă omoare. Și nici nu mă prea tenta ideea de a mă întâlni singur cu câțiva membri ai clanului MacKenzie, pentru orice eventualitate. Nu voiam să ajung să plutesc dus de curent pe undeva pe țărmurile insulei Skye, dacă aveau de gând să îmi facă felul.

– Înțeleg. Deci Dougal nu e singurul care crede în martori.

– Martorii sunt foarte folositori la nevoie, a încuviințat din cap.

În cealaltă parte a mlaștinilor se întindea un șir de stânci răsucite, goale pe dinăuntru și scobite din cauza avansării și retragerii ghețarilor care dispăruseră demult. Apa de ploaie umplea cavernele mai adânci și ciulinii, vetricele și crețuștele creșteau din abundență în jurul acestor lacuri mici de munte, florile reflectându-se în apa neclintită.

Lipsite de pești și de alte forme de viață, aceste mici lacuri împânzeau zona, adevărate capcane pentru călătorii neatenți care puteau cu ușurință cădea într-unul din ele în întuneric, fiind astfel obligați să își petreacă o noapte udă și inconfortabilă în mlaștină. Ne-am oprit lângă unul din lacuri, să mâncăm micul dejun care consta în pâine cu brânză.

Măcar lacul lângă care ne-am așezat avea păsări; rândunicile se lăsau în jos să bea apă, iar fluierarii de zăvoi și găinușele de baltă își băgau ciocurile lungi în pământul noroios de pe maluri, căutând insecte.

Le-am aruncat păsărilor firimiturile de pâine. O găinușă de baltă măsura o firimitură cu priviri suspicioase, dar cât ea a șovăit, o rândunică rapidă s-a aruncat din zbor, a înhățat-o și dusă a fost cu festinul în cioc. Găinușa și-a zburlit penele și s-a întors la săpăturile ei laborioase.

Jamie mi-a arătat un fluierar de zăvoi care țipa, târându-și aripa care părea ruptă în apropiere de noi.

– Are un cuib undeva în apropiere, am spus eu.

– Uite acolo.

Jamie a fost nevoit să îmi arate de câteva ori până când l-am zărit în cele din urmă: o curmătură puțin adâncă, într-un loc destul de expus privirilor, însă cele patru ouă pistruiate din cuib semănau atât de bine cu frunzele de pe malul lacului, încât atunci când am clipit, am pierdut din nou cuibul.

Luând un băț, Jamie a împuns ușor cuibul, împingând unul dintre ouă într-o parte din cuib. Mama, agitată, a țopăit până a ajuns aproape în fața lui. Jamie s-a lăsat pe călcâie, aproape nemișcat, lăsând pasărea să sară înainte și înapoi, certându-l. Pe neașteptate s-a petrecut o explozie de mișcare și Jamie a ridicat în pumn pasărea, deodată liniștită. I-a spus ceva în galică, vorbe abia auzite, aproape șuierate, în vreme ce îi mângâia cu degetul penele pestrițe de culoare cafenie. Pasărea s-a ghemuit în pumnul lui, complet nemișcată, chiar și reflexiile din ochii rotunzi și negri înghețând. A așezat-o blând pe jos, însă pasărea nu a încercat să se îndepărteze până când el nu i-a mai șoptit câteva cuvinte, mișcându-și mâna înainte și înapoi în spatele ei. S-a smucit deodată și s-a repezit direct în ierburi. Jamie a privit-o zburând și, fără să își dea seama, și-a făcut cruce.

– De ce ai făcut asta? am întrebat, curioasă.

– Ce anume?

Pe moment nu a înțeles întrebarea mea; cred că uitase că mă aflam acolo.

– Ți-ai făcut cruce când a zburat pasărea; mă întrebam de ce.

A ridicat din umeri, ușor stânjenit.

– Ah. E o poveste din bătrâni, nimic mai mult. De ce fluierarii cântă așa și de ce fug țipând atât de trist în jurul cuiburilor.

Mi-a arătat cu brațul spre celălalt mal al lacului unde un alt fluierar făcea exact același lucru. Absorbit, a privit pasărea câteva clipe.

– Fluierarii au sufletele mamelor tinere care au murit la naștere, a zis el, aruncându-mi timid priviri furișe. Povestea spune că ei plâng și fug în jurul cuibului pentru că nu le vine a crede că puii lor sunt în siguranță; și întotdeauna plâng după puiul pierdut… sau îl caută pe cel care a rămas în urmă.

S-a lăsat pe călcâie din nou lângă cuib și a împins ușurel oul căzut într-o parte cu bățul, întorcându-l puțin câte puțin până când capul mai ascuțit era îndreptat spre interior, ca și al celorlalte ouă. A rămas în aceeași poziție chiar și după ce pusese oul la loc, balansând bățul peste coapse, privind în gol peste apele nemișcate ale lacului.

– E doar un obicei, bănuiesc, a spus el. Prima dată mi-am făcut cruce acum mulți ani, când eram copil și am auzit povestea pentru prima dată. Nu credeam cu adevărat că au suflete, desigur, dar chiar și atunci am făcut-o așa, în semn de respect… A ridicat privirea spre mine și a zâmbit. Am făcut-o de atâtea ori, încât acum nici nu îmi mai dau seama. Sunt destul de mulți fluierari în Scoția, știi?

S-a ridicat și a aruncat într-o parte bățul. Hai să mergem; e un loc pe care vreau să ți-l arăt, în apropiere de vârful dealului aceluia.

Mi-a luat brațul pentru a mă ajuta să ies din povârniș și am început să urcăm dealul. Știam ce îi spusese fluierarului pe care îl eliberase. Deși cunoșteam doar puține cuvinte în galică, auzisem fraza străveche de suficiente ori încât să fiu familiarizată cu ea. “Dumnezeu să fie cu tine, mamă“, spusese Jamie.

O mamă tânără, care murise la naștere. Și un copil rămas în urmă. I-am atins brațul și el și-a coborât privirea spre mine.

– Câți ani aveai? am întrebat.

– Opt, a răspuns el zâmbind trist. Măcar eram înțărcat.

M-a condus pe deal în sus, fără a mai spune altceva. Ne aflam acum la poalele munților, urcând panta, printre tufele înalte și dese. În fața ochilor, peisajul s-a schimbat pe neașteptate, cu stânci imense de granit răsărind din pământ, înconjurate de pâlcuri de sicomori și zade. Am urcat pe coama dealului și am lăsat în urma noastră fluierarii plângând lângă lacuri.

Soarele începea să ardă și după un ceas în care ne-am croit drum dând la o parte frunzișul des – deși Jamie se ocupa cel mai mult de asta – voiam să mă odihnesc. Am găsit un colț umbros la baza uneia din stâncile de granit. Spațiul în care ne aflam îmi amintea puțin de locul în care îl întâlnisem prima dată pe Murtagh și mă despărțisem de căpitanul Randall. Cu toate acestea, era plăcut aici. Jamie mi-a spus că suntem singuri, căci păsările cântau neîncetat peste tot în jurul nostru. Dacă se apropia cineva, cele mai multe dintre ele și-ar opri ciripitul, dar gaițele și stăncuțele ar începe să țipe, alarmate.

– Întotdeauna să te ascunzi într-o pădure, englezoaico, m-a sfătuit el. Dacă te miști încet, păsările îți vor da de veste din timp dacă se apropie cineva.

Întorcându-și capul după ce îmi arătase gaița gălăgioasă din copacul de deasupra noastră, privirea lui s-a oprit asupra mea. Și am rămas ca împietriți, unul lângă celălalt, fără să ne atingem, abia respirând. După o vreme, gaița s-a plictisit de noi și a zburat. Jamie a fost primul care și-a mutat privirea, cu un tremur aproape imperceptibil, de parcă i-ar fi fost frig.

Capetele ciupercilor cu perucă se iteau albicioase prin mușchii de sub ferigi. Degetul arătător bont al lui Jamie a pocnit una din pălării de pe tulpină și a trasat cu vârful degetului lamelele în vreme ce își rânduia în minte următoarele cuvinte. Când vorbea cu grijă, ca acum, aproape își pierdea accentul scoțian care de obicei îi caracteriza vorbirea.

– Nu vreau ca să… adică… nu vreau să spun că...

Și-a ridicat deodată ochii spre mine și a zâmbit, cu un gest neajutorat.

– Nu vreau să te insult sugerând că eu cred că ai o experiență vastă în privința bărbaților, asta e tot. Dar ar fi o prostie să pretind că nu știi mai multe decât mine în privința asta. Ce voiam să te întreb este dacă

e ceva… obișnuit? Ce se întâmplă între noi, când te ating, când… suntem împreună? Așa e mereu relația între un bărbat și o femeie?

În ciuda exprimării lui anevoioase, știam exact ce vrea să spună. Privirea lui era directă, țintuindu-mi ochii în timp ce aștepta să îi răspund. Aș fi vrut să îmi feresc privirea, însă nu puteam.

– Adesea este cam așa, am răspuns, și pe urmă m-am oprit să îmi dreg vocea. Dar nu. De obicei nu este. Nu am idee de ce, dar nu se întâmplă. Între noi e… diferit.

S-a mai relaxat puțin, ca și cum i-aș fi confirmat ceva la care se gândise mult.

– M-am gândit eu că poate nu. Nu am mai fost în pat cu o femeie până acum, dar am mai… ah, am pus mâna pe câteva.

A zâmbit timid și a dat din cap.

– Nu am simțit același lucru. Vreau să spun că am mai ținut femei în brațe înainte, și le-am sărutat și… în fine, a fluturat o mână, anulând ultimul „și“. A fost într-adevăr foarte plăcut. Mi-a făcut inima să bată cu putere și răsuflarea să mi se gâtuie și toate astea. Dar nu a fost deloc cum simt când te iau pe tine în brațe și te sărut.

Mi s-a părut că ochii lui erau de culoarea lacurilor și a cerului și la fel de abisale ca ele.

A întins brațul și mi-a atins buza de jos, abia mângâindu-i conturul.

– Începe întotdeauna la fel, dar pe urmă, după o clipă, a spus el, vorbind moale, dintr-odată parcă aș avea o flacără în brațe.

Atingerea lui a devenit mai fermă, plimbându-și degetele peste conturul buzelor și mângâind linia bărbiei.

– Și tot ce îmi doresc este să mă arunc în ea și să ard.

Mi-a trecut prin minte să îi spun că atingerea lui îmi ardea pielea și îmi aprindea sângele. Dar mă aprinsesem deja și străluceam ca un cărbune încins. Am închis ochii și i-am simțit atingerea fierbinte pe obraz și pe tâmplă, pe ureche și pe gât, și m-am înfiorat când palmele lui au coborât spre mijloc și m-au lipit de trupul lui.

Jamie părea să știe bine încotro ne îndreptam. În cele din urmă s-a

oprit la baza unei stânci uriașe de vreo șapte metri, plină de umflături și crăpături neregulate. Verticele și trandafirii sălbatici își agățaseră rădăcinile în fisuri și se unduiau ca niște steaguri galbene înfipte precar în piatră. Jamie mi-a luat mâna și a făcut semn din cap spre stânca dinaintea noastră.

– Vezi treptele, acolo, englezoaico? Crezi că te descurci?

Într-adevăr, se zăreau niște protuberanțe în piatră, ridicându-se pieziș de-a lungul suprafeței stâncii. Unele erau trepte bine definite, pe altele abia se puteau cățăra lichenii. Nu puteam spune dacă erau naturale, sau poate cineva ajutase la formarea lor, însă am zis că m-aș putea cățăra pe ele, chiar cu o fustă lungă și un corsaj strâns.

După câteva spaime și alunecări și cu Jamie împingându-mă din când în când de la spate, am reușit să ajung în vârf și m-am oprit pentru a arunca o privire în jur. Priveliștea era spectaculoasă. Lanțul întunecat al munților răsărea la est, în vreme ce jos în depărtare spre sud se întindeau dealurile mai joase până în ținuturile mlăștinoase golașe și nesfârșite. Capul stâncii era prăvălit înspre interior de jur împrejur, formând un cuib adânc. În centrul acestuia se afla un cerc înnegrit, cu rămășițele acoperite de funingine ale unor bețe arse. Vasăzică nu eram primii vizitatori.

– Știai de locul ăsta?

Jamie stătea mai într-o parte, observându-mă și savurându-mi încântarea. A ridicat din umeri cu modestie.

– Ah, da. Cunosc majoritatea locurilor din aceste părți ale Highlands. Vino aici, e un loc unde poți să te așezi și să vezi jos pe unde trece drumul pe lângă deal.

Și hanul se vedea de acolo, micșorat dintr-o casă de păpuși până la dimensiunile unei cutii de chibrituri din cauza distanței. Câțiva cai erau priponiți mănunchi sub copacii de pe marginea drumului, de aici văzându-se ca niște puncte cafenii și negre.

Niciun copac nu creștea în vârful stâncii și soarele mă ardea pe spate. Am stat unul lângă altul cu picioarele atârnând peste margine, împărțind tovărășește una din sticlele de bere pe care Jamie, prevăzător, le luase din puțul aflat în curtea hanului când am plecat.

Nu creștea niciun copac în vârful stâncii însă creșteau plante mai mici, din cele care se puteau prinde în crăpăturile primejdioase ale rocii, înfigându-și rădăcinile în solul firav, aruncat ici și colo, întorcându-și

curajoase fețele spre soarele aprins de primăvară. Un smoc firav de margarete își făcuse loc într-o scobitură a unui afloriment din apropierea mâinii mele și am întins brațul să culeg una.

S-a auzit un șuierat slab și margareta a sărit, rupându-se de tulpină, căzând pe genunchiul meu. M-am uitat la ea, stupid, mintea mea fiind incapabilă să găsească vreun sens acestei întâmplări bizare. Jamie, cu simțurile mult mai ascuțite decât ale mele, se aruncase cu tot trupul pe stâncă.

– *Lasă-te jos!* a spus el.

O mână mare m-a apucat de cot și m-a forțat să mă las pe spate lângă el. În timp ce atingeam mușchiul spongios, am zărit coada unei săgeți, încă tremurând deasupra capului meu, unde se înțepenise în crăpătura din afloriment.

Am înghețat, prea înspăimântată să privesc în jos, și am încercat să mă lipesc și mai mult de stâncă. Jamie rămăsese nemișcat lângă mine, atât de liniștit încât ai fi zis că făcea parte din peisaj. Chiar și păsările și insectele păreau să se fi oprit din ciripit, iar aerul plutea fără zgomot, în așteptare. Deodată Jamie a început să râdă. S-a ridicat și, apucând săgeata de coadă, a învârtit-o cu grijă, scoțând-o din piatră. Am văzut că era împănată cu penele despicate ale cozii unei ciocănitori și legată cu un fir albastru, învârtit într-o linie lată de un centimetru sub pene. Punând săgeata deoparte, Jamie și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a scos un sunet care imita la perfecție strigătul ciocănitorii verzi. Și-a coborât palmele și a așteptat. Într-o clipă, s-a auzit răspunsul din crângul de dedesubt și un zâmbet larg i s-a așternut pe chip.

– Un prieten de-al tău? am ghicit.

El a încuviințat din cap cu privirea ațintită pe poteca îngustă ce urca pe peretele stâncii.

– Hugh Munro, dacă nu s-a apucat altcineva să facă săgeți ca el.

Am mai așteptat câteva minute, însă nimeni nu și-a făcut apariția de jos.

– Ah, a exclamat Jamie încetișor și s-a învârtit, chiar la timp să dea nas în nas cu cel care se ițise de după marginea stâncii, în spatele nostru.

Capul a izbucnit într-un zâmbet larg ca al dovlecilor de Halloween, cu

toată gura și cu dinții încălecați, radiind de bucuria de a ne fi luat prin surprindere. Capul în sine avea în mare forma unui dovleac, impresie întărită și de pielea tăbăcită, de un portocaliu-maroniu, care nu îi acoperea doar fața, ci și creștetul rotund și lipsit de păr. Puțini dovleci se puteau mândri însă cu o asemenea tufă luxuriantă de barbă sau cu o pereche de ochi de un albastru strălucitor. Niște palme mici și grase cu unghii negre s-au plantat sub barbă și au ridicat iute restul trupului prietenului lui Jamie.

Trupul se potrivea destul de bine cu capul, având un aer distinct de spiriduș de Halloween. Umerii îi erau foarte lați, dar povârniți și aduși în față, unul fiind considerabil mai sus decât celălalt. De asemenea, un picior părea cumva mai scurt decât tovarășul său, făcându-l pe bărbat să șchiopăteze într-un fel aparte, ca și cum ar fi sărit pe loc.

Munro, dacă era într-adevăr prietenul lui Jamie, era îmbrăcat în ceea ce păreau a fi mai multe straturi de zdrențe, culorile fanate ale unei stofe vopsite într-o nuanță zmeurie ieșind la iveală printre resturile unei îmbrăcăminți fără formă care ar fi putut fi cândva o bluză de femeie.

Nu avea geantă la cingătoare – care oricum nu era decât o bucată de sfoară roasă, din care atârnau două leșuri îmblănite, cu capetele în jos. În schimb, peste piept purta o desagă grasă din piele, de surprinzătoare bună calitate, luând în considerare restul costumației. De cureaua acesteia atârna o colecție de obiecte mici metalice: medalii religioase, decorații militare, ceva ce aducea cu nasturii unei vechi uniforme, monede roase, găurite și cusute și trei sau patru bucăți mici și dreptunghiulare de metal, de un argintiu lipsit de strălucire, pe care erau gravate o serie de semne criptice.

Jamie s-a ridicat când creatura a săltat zglobie peste marginile neregulate ale stâncii și cei doi bărbați s-au îmbrățișat călduros, bătându-se cu putere pe spate unul pe celălalt, în maniera stranie în care se salută bărbații.

– Și cum merge treaba cu casa Munro? a întrebat Jamie, dându-se un pas înapoi și măsurându-și cu privirea vechiul tovarăș.

Munro și-a lăsat capul între umeri și a scos un sunet ca de spiriduș, rânjind. Apoi, ridicându-și sprâncenele, a înclinat capul în direcția mea și a fluturat mâinile scurte și îndesate într-un gest interogativ neașteptat de grațios.

– E soția mea, a spus Jamie, îmbujorându-se nițel într-un amestec de

timiditate și mândrie la această nouă prezentare. Suntem căsătoriți doar de două zile.

Munro a zâmbit și mai larg auzind această veste și a executat o plecăciune remarcabil de complexă și de elegantă, în care și-a atins cu repeziciune fruntea, inima și buzele, sfârșind într-o poziție aproape orizontală, la picioarele mele. După această manervă surprinzătoare, a țâșnit în picioare cu suplețea unui acrobat și l-a bătut din nou pe Jamie pe spate, acum aparent felicitându-l. Apoi Munro a început un extraordinar balet al mâinilor, gesticulând spre sine, apoi spre pădure, spre mine și din nou spre el, cu o asemenea complexitate de gesturi și fluturări de mâini, încât abia îi puteam urmări mâinile zburând. Mai văzusem limbajul surdomuților înainte, însă niciodată executat cu o asemenea ușurință și finețe.

– Așa, deci? a exclamat Jamie.

De data aceasta a fost rândul lui Jamie să îl bată pe spate pe celălalt bărbat pentru a-l felicita. Nici nu e de mirare că bărbații deveneau atât de insensibili la durerea superficială, mi-am spus. Li se trăgea de la obiceiul acesta de a se lovi unul pe celălalt fără încetare.

– Și el s-a însurat, mi-a explicat Jamie, întorcându-se spre mine. De șase luni, cu o văduvă… ah, scuze, cu o văduvă grasă, a făcut el precizarea, drept răspuns la gestul emfatic al lui Munro, cu șase copii, în satul Dubhlairu.

– Ce drăguț, am exclamat politicoasă. Se pare că acum vor mânca din belșug.

Am arătat spre iepurii care îi atârnau la cingătoare.

Munro a desfăcut îndată unul din leșuri și mi l-a întins, cu o expresie radiind atâta bunătate, încât mi-a fost imposibil să îl refuz, zâmbindu-i înapoi și sperând că nu era plin de muște.

– Un cadou de nuntă, a spus Jamie. Foarte bine venit, Munro. Dar trebuie să ne dai voie să îți dăruim și noi ceva.

A scos una din sticlele de bere din ascunzătoarea de mușchi și i-a întins-o.

Astfel îndeplinite politețurile, ne-am așezat tustrei să împărțim tovărășește cea de a treia sticlă. Jamie și Munro au început să schimbe ultimele vești și bârfe, purtând o conversație pe cât de liber se putea ținând cont că doar unul dintre ei vorbea.

Eu nu am luat prea mult parte la discuție, fiind incapabilă să înțeleg semnele lui Munro, deși Jamie s-a străduit să mă includă cât mai mult, traducându-mi și făcând referiri la mine. La un moment dat, Jamie a împuns cu degetul în bucățile dreptunghiulare de plumb care împodobeau cureaua lui Munro.

– Acum ești cu acte în regulă deci? a întrebat el. Sau doar pentru când vânatul e pe sponci?

Munro a dat din cap repede ca o păpușă pe arcuri.

– Ce sunt acelea? am întrebat, curioasă.

– *Gaberlunzies*.

– Ah, am înțeles, am răspuns. Scuzați-mi ignoranța.

– O *gaberlunzie* este o licență pentru cerșit, englezoaico, mi-a explicat Jamie. Sunt foarte bune în interiorul unei parohii, și doar într-o singură zi din săptămână când e permis cerșitul. Fiecare parohie are cerșetorii ei, așa încât cerșetorii dintr-o parohie nu pot profita de milostenia alteia.

– Un sistem destul de flexibil, din câte văd, am spus, pironindu-mi privirea pe cele patru licențe de plumb ale lui Munro.

– Ah, păi, Munro e un caz special, vezi tu. El a fost capturat de turci pe mare. Și-a petrecut mulți ani vâslind înainte și înapoi într-o galeră și alți câțiva ani ca sclav în Alger. Acolo și-a pierdut și limba.

– I-au… tăiat limba? am întrebat, simțind că mă ia cu leșin.

Jamie nu părea tulburat de acest gând, dar, se pare că îl cunoștea pe Munro de ceva timp.

– Ah, da. Și i-au rupt și picioarele. Și spatele, nu, Munro? Nu, s-a corectat el, la o serie de gesturi ale prietenului său, spatele a fost un accident, care s-a petrecut când a sărit de pe zidul Alexandriei. Picioarele, însă, alea au fost isprava turcilor.

Subiectul mă îngrozea, dar atât Jamie, cât și Munro păreau să ardă de nerăbdare să îmi povestească.

– Prea bine, am spus, resemnată. Ce s-a întâmplat cu picioarele lui?

Cu un aer care aducea cu o oarecare mândrie, Munro și-a dat jos saboții și ciorapii ponosiți, expunând niște picioare late și turtite pe

care pielea se îngroșase și se înăsprise, porțiunile albe strălucitoare alternând cu pete de un roșu violent.

– Ulei încins, a spus Jamie. Așa îi fac ei pe captivii creștini să se convertească la mahomedanism.

– Pare o metodă de convingere foarte eficace, am replicat. De asta mai multe parohii îl lasă să cerșească. Pentru a compensa chinurile pe care le-a îndurat în numele creștinismului?

– Exact.

Jamie era în mod evident încântat de rapiditatea cu care înțelesesem întreaga situație. Și Munro și-a exprimat admirația cu un al *salaam* adânc, urmat de o foarte expresivă suită de fluturări ale mâinii lipsite de delicatețe, care am intuit că se voiau admirative față de aspectul meu fizic.

– Mulțumesc, prietene. Da, cred că mă va face mândru.

Jamie, văzându-mi sprâncenele ridicate, l-a întors plin de tact pe Munro cu spatele la mine, ascunzându-i degetele expresive.

– Acu, spune-mi ce mai e prin sate?

Cei doi bărbați s-au dat mai aproape unul de celălalt, continuându-și conversația dezechilibrată cu o intensitate sporită. Din moment ce rolul lui Jamie părea limitat în principal la mormăituri și exclamații de interes, eu nu înțelegeam foarte bine despre ce este vorba și mi-am făcut de lucru cercetând mai bine plantele ciudate de stâncă ce răsăreau de pe suprafața locului în care stăteam. Până când au încheiat conversația, eu culesesem un buzunar de frăsinei și siluri. Atunci Hugh Munro s-a ridicat să plece. Cu o ultimă plecăciune spre mine și o palmă pe spatele lui Jamie, s-a ghemuit pe marginea stâncii și a dispărut cu rapiditatea cu care unul din iepurii pe care îi vânase ar fi dispărut în vizuina lui.

– Ce prieteni fascinanți ai, am spus.

– Ah, da. E un om de treabă Hugh. Anul trecut am vânat cu el și cu alți câțiva. El e pe cont propriu, acum că e cerșetor cu acte în regulă, dar munca îl poartă prin toate parohiile; el știe tot ce se întâmplă între hotare de la Ardagh până la Chesthill.

– Inclusiv unde se află Horrocks? am presupus.

Jamie a încuviințat din cap.

– Da. Și el îi va duce un mesaj din partea mea, să schimbe locul de întâlnire.

– Chiar pe sub nasul lui Dougal, am remarcat. Dacă intenționează să te țină pe tine drept răscumpărare pentru Horrocks.

El a încuviințat din cap și un zâmbet i-a înflorit în colțul buzelor.

– Da, cam asta ar fi ideea.

Când am ajuns la han, era din nou vremea cinei. De data aceasta însă, armăsarul negru al lui Dougal și cinci dintre tovarășii lui erau priponiți în curtea hanului, savurându-și mulțumiți paiele.

Dougal era înăuntru, spălându-și praful din gât cu bere acră. A înclinat capul spre mine și a țâșnit în sus de pe scaun să își salute nepotul. Dar în loc să vorbească, a rămas în picioare nemișcat, cu capul aplecat într-o parte, măsurându-l curios pe Jamie.

– Ah, asta-i, a spus el, cu vocea mulțumită a unui om care a rezolvat o ghicitoare complicată. Acum știu de ce-mi aduci aminte, băiete.

S-a întors spre mine.

- Ai văzut vreodată un cerb roșu la sfârșitul sezonului de împerechere? mi-a spus pe un ton confidențial. Biata jivină nu a dormit și nu a mâncat de câteva săptămâni, că nu are timp de pierdut, luptându-se cu ceilalți cerbi și încercând să servească ciutele. La sfârșitul sezonului rămân numai piele și os. Ochii li se înfundă în orbite și singura parte din trupul lor care nu tremură e…

Ultima parte a frazei s-a pierdut într-un cor de râsete în vreme ce Jamie m-a tras pe scări în sus. Nu am coborât la cină.

Mult mai târziu, în pragul somnului, am simțit brațul lui Jamie încolăcit în jurul mijlocului și răsuflarea caldă pe gât.

– Va trece vreodată? Dorința asta pe care o simt pentru tine?

Mâna a urcat, mângâindu-mi sânul.

– Nici bine nu mă desprind de tine, că mi se strânge inima în piept de dorință și degetele tremură de nerăbdare să te atingă din nou.

În întunericul camerei, mi-a prins obrajii în căușul palmelor, mângâindu-mi cu degetele mari arcurile sprâncenelor.

– Când te țin în brațe și simt cum tremuri, cum arzi de dorință să te pătrund, Doamne, vreau să îți dăruiesc plăcere până când țipi de extaz sub mine și te deschizi. Și când îmi dăruiești plăcere cu trupul tău, simt că ți-am oferit și sufletul meu împreună cu mădularul meu.

S-a rostogolit peste mine și mi-am desfăcut picioarele, crispându-mă ușor când a intrat în mine. Jamie a râs încetișor.

– Ah, și pe mine mă cam ustură. Vrei să mă opresc?

Mi-am încolăcit picioarele în jurul coapselor lui drept răspuns și l-am tras mai adânc în mine.

– Te-ai opri?

– Nu. Nu pot.

Am râs împreună, unduindu-ne leneș, buzele și degetele explorând în întuneric.

– Înțeleg de ce Biserica spune că e un sacrament, a spus Jamie visător.

– Asta? am întrebat, uimită. De ce?

– Sau măcar sfântă, a răspuns el. Mă simt ca însuși Dumnezeu când sunt în tine.

Am râs atât de tare încât era cât pe ce să iasă din mine. S-a oprit și m-a apucat de umeri să mă țină în loc.

– Ce e așa de distractiv?

– Mi-e greu să mi-l imaginez pe Dumnezeu făcând asta.

Jamie și-a reluat unduirile.

– Păi, dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, îi imaginez că are mădular.

A început și el să râdă, pierzându-și din nou ritmul.

– Deși tu nu prea semeni cu Fecioara Maria, englezoaico.

Am început amândoi să ne zguduim de râs ținându-ne în brațe, râzând

până când ne-am desprins din îmbrățișare și ne-am rostogolit într-o parte.

Oprindu-se din râs, Jamie m-a bătut cu palma peste coapsă.

– Treci în genunchi, englezoaico.

– De ce?

– Dacă nu mă lași să fiu spiritual, atunci va trebui să faci cunoștință cu natura mea mai animalică. Am să fiu o bestie, a spus el mușcându-mă de gât. Vrei să fiu un armăsar, un urs sau un dulău?

– Un arici.

– Un arici? Și cum face dragoste un arici? a întrebat el.

Nu, mi-am spus. Nu o voi face. Nu. Dar am făcut-o.

– Cu mare grijă, am răspuns, chicotind incapabilă să mă opresc.

Acum știm câtă maturitate zace în mine, mi-am zis.

Jamie s-a prăbușit, ghemuit, hohotind de râs. În cele din urmă s-a ridicat în genunchi, bâjbâind după amnarul de pe masă. Strălucea ca un cărbune înroșit în bezna camerei când s-a aprins fitilul și lumina a crescut în spatele lui. A sărit înapoi la piciorul patului, zâmbind cu gura până la urechi spre mine, care mă zguduiam de hohote pe perne. Și-a frecat obrazul cu dosul palmei și a arborat o expresie prefăcut serioasă.

– Ajunge, femeie. Văd că a sosit momentul să îmi exercit autoritatea de soț.

– Vai, da?

– Da.

S-a aruncat peste mine, apucându-mi coapsele și desfăcându-le. Am scos un țipăt și am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui.

– Nu, nu face asta!

– De ce nu?

Stătea pe jumătate întins între picioarele mele, privindu-mă cu ochii mijiți. Mă ținea strâns de coapse, împiedicându-mă să le apropii.

– Ia spune-mi, englezoaico. De ce nu vrei să fac asta?

Și-a frecat obrazul de interiorul coapsei mele, părul aspru al bărbii proaspăt crescute zgâriind pielea fină.

– Spune-mi drept. De ce nu?

A mângâiat și celălalt picior, făcându-mă să lovesc și să mă zbat sălbatică, însă fără succes.

Mi-am întors fața în pernă, simțind-o răcoroasă pe obrazul meu arzând.

– Ah, dacă vrei să știi, am murmurat, nu cred că… ah, mă tem că nu… vreau să spun, mirosul.

Vocea mi s-a stins într-o tăcere rușinată. Între picioarele mele s-a produs deodată agitație când Jamie s-a ridicat. Mi-a înconjurat șoldurile cu brațele și și-a așezat obrazul pe coapsa mea, râzând până când a început să lăcrimeze.

– Iisuse Hristoase, englezoaico, a spus el în cele din urmă, înecându-se de atâta râs. Nu știi care e primul lucru pe care îl faci când vrei să îmblânzești un cal?

– Nu, am spus, complet derutată.

A ridicat brațul, arătând un smoc de păr de culoarea scorțișoarei.

– Îți freci subsuoara de nasul calului de câteva ori, să îți recunoască mirosul și să se obișnuiască cu tine, să nu mai fie agitat în preajma ta.

S-a ridicat în coate, uitându-se la mine peste curbura pântecului și ridicăturile sânilor.

– Același lucru trebuia să îmi fi făcut și tu mie, englezoaico. Trebuia să îmi fi băgat nasul între picioarele tale de la bun început. În felul ăsta n-aș mai fi fost sperios.

– Sperios!

Și-a coborât fața și a plimbat-o intenționat peste coapsa mea înainte și înapoi, inspirând și pufnind, imitând adulmecarea unui cal. M-am zbătut și l-am lovit în coaste, cu același efect dacă aș fi lovit un zid de piatră. În cele din urmă m-a liniștit și m-a privit.

– Acum, a spus el, cu un ton care nu tolera nesupunerea. Stai

nemișcată.

Mă simțeam expusă, invadată și neajutorată, ca și cum eram pe punctul de a mă dezintegra. Respirația lui Jamie era când caldă, când rece pe pielea mea.

– Te rog, am șoptit.

Nu știam dacă vreau să spun „te rog, oprește-te“ sau „te rog, nu te opri“. Dar nu conta, căci Jamie nu avea de gând să se oprească.

Conștiința s-a fragmentat în câteva mici senzații separate: asprimea pernei de pânză, cu protuberanțele florilor brodate; mirosul înecăcios al lămpii cu ulei, amestecat cu aroma ceva mai discretă de friptură de vită și bere și parfumul și mai slab de câmp ce emana din florile ce se ofileau în vază; răcoarea lemnului de pe perete pe piciorul stâng și palmele ferme de pe coapse. Senzațiile s-au învolburat ca un vârtej și s-au amestecat în spatele pleoapelor mele într-un soare strălucitor care s-a extins și s-a strâns și în cele din urmă a explodat cu o pocnitură mută care m-a lăsat într-o beznă caldă și pulsândă.

Slab, ca de la mare distanță, l-am auzit pe Jamie ridicându-se.

– Aha, acum e ceva mai bine, a spus o voce suflând greu printre cuvinte. E nevoie de ceva efort ca să te îmblânzesc cu totul, nu-i așa?

Patul a scârțâit când greutatea s-a mutat și mi-am simțit genunchii depărtați și mai mult.

– Sper că nu ești la fel de leșinată precum pari? a spus o voce apropiindu-se.

M-am arcuit în sus cu un sunet lipsit de noimă în timp ce țesuturile minunat de sensibile erau ferm desfăcute pentru un nou asalt.

– Iisuse Hristoase, am murmurat.

Lângă ureche am auzit un chicot înfundat.

– Eu am spus doar că mă simt ca Dumnezeu, englezoaico, a șoptit el. Niciodată n-am spus că aș fi Dumnezeu.

Și mai târziu, când răsăritul soarelui începuse să estompeze strălucirea lămpii, când m-am trezit din somn înainte de a adormi din nou, l-am auzit pe Jamie murmurând încă o dată.

– Se va duce vreodată, Claire? Dorința?

Capul mi-a căzut la loc pe umărul lui.

– Nu știu, Jamie. Chiar nu știu.

18

Tâlhari în munți

– Ce a spus căpitanul Randall? am întrebat.

Cu Dougal de o parte și Jamie de cealaltă, abia era loc pentru trei cai să meargă grumaz la grumaz pe drumul îngust. Din când în când, unul sau amândoi companionii mei rămâneau în urmă sau o luau înainte pentru a evita să se încurce în tufele care creșteau pe marginea drumului și amenințau să acapareze poteca primitivă.

Dougal a aruncat o privire spre mine, apoi din nou spre drum, pentru a-și îndruma calul în jurul unei stânci uriașe. Un zâmbet viclean i-a apărut încet pe chip.

– Nu a fost foarte fericit să audă, a răspuns el circumspect. Deși nu sunt foarte sigur că aș putea reproduce cuvintele pe care le-a rostit; există limite chiar și ale toleranței dumitale față de limbajul vulgar, doamnă Fraser.

Am ignorat folosirea sardonică a noului meu titlu, precum și insulta subînțeleasă, deși l-am văzut pe Jamie crispându-se în șa.

– Păi, ăăă… sper că nu are de gând să ia vreo măsură împotriva mea, am spus.

În ciuda asigurărilor lui Jamie, aveam viziuni despre dragoni în vestoane roșii țâșnind din tufe, măcelărindu-i pe scoțieni și luându-mă cu forța, târându-mă până în vizuina lui Randall pentru interogatoriu. Aveam un sentiment de neliniște că ideile lui Randall despre un interogatoriu ar putea fi cel puțin creative.

– Nu cred, a răspuns Dougal relaxat. Are alte griji pe cap decât o muiere saxonă lăsată de izbeliște, oricât de apetisantă ar fi.

A ridicat o sprânceană spre mine și a făcut o plecăciune ușoară, ca și

cum complimentul s-ar fi vrut un fel de scuză pentru mai devreme.

– De asemenea, are mai multă minte decât să și-l pună în cap pe Colum, răpindu-i nepoata, a mai adăugat, pe un ton ceva mai formal.

Nepoata. Am simțit un fior coborându-mi pe șira spinării în ciuda vremii calde. Nepoata căpeteniei clanului MacKenzie. Fără a mai menționa căpetenia de război a clanului MacKenzie care călărea atât de nonșalant alături de mine. Pe de altă parte, eram acum probabil legată și de lordul Lovat, căpetenia clanului Fraser, și de abatele unei abații puternice în Franța și de cine știe câți alți oameni de vază ai clanului Fraser. Nu, poate că John Randall nu va considera că merită efortul de a pleca pe urmele mele.

Și acesta fusese, la urma urmelor, scopul acestui aranjament ridicol. Am privit cu coada ochiului spre Jamie care acum călărea în fața noastră. Spatele îi era drept precum un vlăstar de anin, iar părul îi strălucea în soare precum o cască din metal lustruit. Dougal mi-a urmărit privirea.

– Ar fi putut fi și mai rău, nu? a spus, ridicând ironic o sprânceană.

Două nopți mai târziu, făcusem tabără pe o porțiune de teren mlăștinos de la baza unuia din acele aflorimente ciudate de granit ciupit de urmele ghețarilor. Mersesem o zi întreagă, abia mâncasem pe fugă în șa și toată lumea era mulțumită să ne oprim pentru o cină caldă. Încercasem mai devreme să ajut la gătit, însă ajutorul meu fusese mai mult sau mai puțin politicos refuzat de bărbații taciturni care aparent cu asta se îndeletniceau în convoiul nostru.

Unul dintre ei ucisese o căprioară în acea dimineață și o parte din carnea proaspătă, gătită cu niște napi, ceapă și ce mai găsise, făcuse o cină delicioasă. Plini-ochi de mulțumire și mâncare, ne răsfirasem în jurul focului, ascultând povestiri și cântece. Spre surprinderea mea, micul Murtagh, care arareori se obosea să deschidă gura să vorbească, s-a dovedit a avea o voce plăcută și clară de tenor. Deși se lăsase cu greu convins să cânte, a meritat efortul.

M-am cuibărit lângă Jamie, încercând să găsesc un loc confortabil pe granitul tare. Campasem la marginea aflorimentului pietros, unde o bucată largă de granit roșiatic ne asigurase o vatră naturală pentru foc, iar amestecătura de pietre înalte din spatele lui posibilitatea de a ascunde caii. Când am întrebat de ce nu dormeam într-un loc mai confortabil pe iarba moale a mlaștinii, Ned Gowan m-a informat că ne

aflam acum în apropierea hotarului sudic al pământurilor clanului MacKenzie. Așadar, în apropierea teritoriilor clanurilor Grant și Chisholm.

– Iscoadele lui Dougal spun că nu e niciun semn că ar fi cineva în apropiere, îmi spusese el stând în picioare pe un bolovan uriaș pentru a privi apusul soarelui, dar nu poți ști niciodată. Mai bine să fii în siguranță decât să îți pară rău, știi cum vine vorba.

Când Murtagh a terminat de cântat, Rupert a început să spună povești. Deși îi lipsea eleganța exprimării lui Gwyllyn, Rupert compensa prin repertoriul inepuizabil de povești despre zâne, fantome, spirite bune sau spirite malefice și alți locuitori ai Highlands, precum calul de apă. Aceste creaturi, după cum mi s-a dat de înțeles, trăiau aproape în orice apă, întâlnindu-se cel mai adesea în vaduri sau la confluențe de ape, deși mulți dintre ei trăiau în adâncul lacurilor.

– E un loc la Loch Garve, în capătul dinspre soare-răsare, a spus el, rotindu-și ochii pentru a se asigura că toată lumea e cu urechile ciulite la el, care nu îngheață niciodată. Apa e mereu întunecată acolo, chiar și când restul lacului e înghețat bocnă, pentru că acolo e hogeagul unui cal de apă.

Calul de apă de la Loch Garve, precum atâția alții din neamul lui, răpise o tânără fată care venise la lac după apă și a dus-o cu el să trăiască în adâncuri și să fie soția lui. Vai de fecioare sau de orice muritor, căci orice om odată urcat pe grumazul calului nu se mai putea da jos, iar calul se repezea la galop în apă, transformându-se într-un pește, și înota spre vizuina lui cu neputinciosul călăreț încă prins strâns de coama lui.

– Acum, un cal de apă sub valuri are dinți de pește, a spus Rupert, unduindu-și palma asemenea unui pește înotând, și se hrănește cu melci și alge de baltă și lucruri reci și ude. Sângele îi e rece precum apa și nu are nevoie de foc, înțelegeți voi, dar o ființă omenească e nițel mai caldă.

Aici mi-a făcut cu ochiul și m-a sorbit libidinos din priviri spre deliciul ascultătorilor lui.

– Vasăzică, nevasta calului de apă era tristă, și înfrigurată și flămândă în noua ei casă de sub valuri, pentru că ei nu îi plăcea să mănânce melci și alge de baltă la cină. Așadar calul nostru, fiind de felul lui inimos, a ieșit pe malul lacului în apropierea casei unui om care era cunoscut drept zidar. Și când bărbatul s-a apropiat de malul râului și a

văzut calul falnic din aur cu căpăstrul de argint, strălucind în bătaia soarelui, nu a rezistat ispitei de a apuca hățurile, urcând în șa. După cum era de așteptat, calul nostru s-a dus drept sub apă și în adâncuri, spre casa lui rece și mâloasă. Și acolo i-a spus zidarului că îl lasă liber dacă îi construiește o sobă mare și frumoasă și un șemineu, ca soția lui să se poată încălzi la foc și să-și prăjească peștele.

Îmi odihneam capul pe umărul lui Jamie simțind cum mă cuprinde o moleșeală plăcută, abia așteptând să mergem la culcare, chiar dacă era doar o pătură întinsă peste granitul rece. Deodată i-am simțit trupul încordându-se. Și-a așezat o mână pe gâtul meu, avertizându-mă să nu mă mișc. Am rotit privirea în jurul taberei, însă nu puteam vedea nimic nelalocul lui, dar tensiunea părea să plutească în aer, împânzindu-se de la un bărbat la celălalt, parcă transmisă pe calea unor unde nevăzute. Privind în direcția lui Rupert, l-am văzut încuviințând abia simțit când a prins privirea lui Dougal, deși și-a continuat netulburat povestea.

– Așadar, zidarul, neavând de ales, a făcut precum i s-a poruncit. Iar calul și-a respectat promisiunea și l-a întors pe bărbat pe malul din apropierea casei lui. Și nevasta calului de apă a fost pe urmă fericită că îi era cald și avea o mulțime de pește prăjit la cină. Așa că apa nu îngheață niciodată la coada estică a lacului Garve, căci căldura din șemineul nevestei calului de apă topește gheața.

Rupert stătea pe o piatră, cu partea dreaptă spre mine. În vreme ce povestea, s-a aplecat ca și cum și-ar fi scărpinat piciorul. Fără nici cea mai mică tulburare a mișcărilor sale, a înhățat pumnalul care zăcea pe jos lângă talpa cizmei și l-a strecurat nevăzut în poală, unde l-a ascuns între faldurile kiltului.

M-am răsucit mai aproape și am aplecat capul lui Jamie spre mine, copleșită parcă de pasiune.

– Ce se întâmplă? i-am șoptit la ureche.

El mi-a prins între dinți lobul urechii și mi-a răspuns.

– Caii sunt neliniștiți. În apropiere e cineva.

Unul dintre bărbați s-a ridicat și s-a îndreptat spre marginea stâncii pentru a se ușura. Când s-a întors, s-a așezat în alt loc, alături de unul din căruțași. Un altul s-a ridicat și s-a uitat în ceaunul de mâncare, servindu-se cu o bucată de vânat. Prin toată tabăra s-a produs o mișcare subtilă, în timp ce Rupert continua să povestească.

Privind în jur cu atenție și cu brațul lui Jamie strâns încordat în jurul meu, încetul cu încetul am băgat de seamă că bărbații se dădeau mai aproape de locurile în care își lăsaseră armele pe care le aveau cu ei. Cu toții dormeau cu jungherele, însă în general își lăsau pistoalele și săbiile și scuturile rotunde din piele numite *targe* în niște grămezi ordonate în apropiere de marginea taberei.

Perechea de pistoale ale lui Jamie zăceau la pământ împreună cu sabia, la doar câțiva metri depărtare.

Vedeam flăcările dansând pe tăișul incrustat cu aur. În vreme ce pistoalele lui nu erau decât obișnuitele „vechituri“ cu mânere de fildeș purtate de majoritatea bărbaților, atât paloșul, cât și sabia pentru două mâini erau speciale. Mi le arătase cu mândrie în timpul unui popas, întorcând tandru tăișurile strălucitoare în mâini.

Sabia cu două tăișuri era înfășurată în pătura lui; îi vădeam mânerul în formă de T, cu apucătoarea asprită pentru bătălie prin frecare grijulie cu piatra. Încercasem să o ridic, însă a fost cât pe ce să o scap din mâini. Cântărea aproape opt kilograme, îmi spusese Jamie.

Dacă sabia arăta letală și sumbră, paloșul era frumos. Cântărea două treimi din greutatea sabiei mai mari, era o armă strălucitoare, ucigătoare, cu un motiv arăbesc șerpuind de-a lungul tăișului din oțel albastru spre mânerul spiralat împletit, emailat în nuanțe de roșu și albastru. Îl văzusem pe Jamie jucându-se cu ea, exersând, întâi cu brațul drept cu unul dintre soldați, apoi cu stângul, cu Dougal. Era o plăcere să îl urmărești în acele momente, suplu și sigur cu o grație cu atât mai impresionantă având în vedere masivitatea trupului său. Dar am simțit gura uscându-mi-se la gândul că îi voi vedea această îndemânare folosită acum cu toată seriozitatea.

S-a plecat spre mine, depunând un sărut tandru sub curba obrazului meu și profitând de ocazie pentru a mă întoarce ușor, astfel încât să ajung cu fața spre una din grămezile de bolovani.

– Curând, cred, a murmurat el, sărutându-mă fără a se opri. Vezi mica deschizătură dintre pietre?

O văzusem. Un gol înalt de mai puțin de un metru se căsca între două mari blocuri de piatră care se prăvăliseră împreună.

Mi-a prins obrajii între palme și m-a mângâiat drăgăstos cu vârful nasului.

– Când o să-ți spun eu, te ascunzi acolo și nu te miști. Ai cu tine

jungherul?

Insistase ca eu să păstrez pumnalul pe care mi-l aruncase în seara aceea la han, în ciuda protestelor mele că nu am nici îndemânarea, nici dorința de a-l folosi. Și când venea vorba despre insistență, Dougal avusese dreptate: Jamie era încăpățânat. În consecință, pumnalul se afla acum într-unul din buzunarele adânci ale rochiei mele. După o zi în care greutatea lui mă incomodase pe coapsă, ajunsesem aproape să nu o mai simt. Jamie și-a plimbat jucăuș o palmă de-a lungul piciorului meu, asigurându-se că pumnalul era acolo.

Apoi și-a ridicat capul, precum o pisică ce adulmecă aroma vântului. Privind în sus, l-am văzut uitându-se spre Murtagh, apoi spre mine. Bărbatul mărunțel nu a schițat niciun gest, dar s-a ridicat și și-a întins oasele. Când s-a așezat din nou, era cu câțiva metri mai aproape de mine.

Un cal a nechezat nervos în spatele nostru. Ca și cum acesta ar fi fost un semnal, au năvălit cu toții asupra noastră urlând peste pietre. Nu erau englezi, cum mă temusem, nici bandiți. Erau scoțieni, țipând ca niște *banshee*. M-am gândit că erau cei din clanul Grant. Sau poate din clanul Campbell.

În mâini și genunchi, m-am furișat spre pietre. M-am lovit la cap și mi-am stâlcit genunchii, dar am reușit să mă strecor în mica crevasă. Cu inima bătându-mi să spargă pieptul, am bâjbâit după pumnal în buzunar, cât pe ce să mă tai. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac cu jungherul lung, viclean, însă mă simțeam ceva mai în siguranță având-l în mână. Pe mânerul său fusese incrustat un adular și era liniștitor să simt mica umflătură în palmă; cel puțin știam că țin de capătul corect în întuneric.

Lupta era atât de confuză încât la început nici nu am înțeles ce se petrece. Micul luminiș era plin cu trupuri care urlau, aruncându-se în toate părțile, rostogolindu-se pe pământ, alergând înainte și înapoi. Spre norocul meu, ascunzătoarea în care mă strecurasem se afla într-o parte a câmpului de luptă, astfel încât nu mă găseam în pericol pentru moment. Aruncând o privire în jur, am zărit o siluetă încovrigată în apropiere, lipită de stânca mea, în umbră. Am prins cu putere mânerul jungherului, însă mi-am dat seama aproape imediat că era Murtagh. Așadar acesta fusese înțelesul privirii lui Jamie. Lui Murtagh i se ordonase să rămână deoparte, pentru a mă păzi. Nu îl puteam vedea nicăieri pe Jamie. Lupta se dădea în principal pe stâncile și în umbrele din apropierea căruțelor.

Desigur, acela trebuia să fie scopul raidului: căruțele și caii. Atacatorii erau o bandă organizată, bine înarmată și decent hrănită, din cât de puțin îi puteam vedea în lumina flăcărilor care se stingeau. Dacă aceștia erau membri ai clanului Grant, atunci poate căutau fie pradă, fie răzbunare pentru vitele pe care Rupert și prietenii săi le șterpeliseră cu câteva zile în urmă. Confruntat cu rezultatele acelui raid impromptu, Dougal fusese vag enervat – nu de raidul în sine, ci doar îngrijorat că vitele ne vor încetini călătoria. Reușise să se debaraseze de aproape toate, laolaltă, la un mic târg de vite dintr-unul din sate.

A devenit însă clar curând că atacatorii nu voiau în mod special să le facă vreun rău celor din tabăra noastră, ci doar să le ia caii și căruțele. Unul sau doi chiar au reușit. M-am ghemuit la pământ când unul dintre cai, neînșeuat, a sărit în foc și a dispărut în bezna mlaștinilor, cu un bărbat țipând agățat de grumazul lui. Alți doi sau trei au luat-o la fugă la picior, strângând în brațe desagi cu grânele lui Colum, urmăriți de bărbații MacKenzie urlând ocări în galică în urma lor. După cum strigau, raidul se potolea. Apoi un grup numeros de bărbați s-a înghesuit împiedicat în lumina flăcărilor și lupta s-a înviorat din nou.

De data aceasta, părea o luptă serioasă, după sclipirea tăișurilor săbiilor și după mormăielile participanților care însă nu urlau. În cele din urmă am început să înțeleg ce se întâmplă. Jamie și Dougal erau în centrul bătăliei, luptând spate în spate. Fiecare dintre ei ținea în mâna stângă sabia cu tăișul gros și jungherul în mâna dreaptă, și amândoi își foloseau ambele brațe din greu, din câte puteam vedea.

Erau înconjurați de patru bărbați – sau poate cinci; am pierdut socoteala în întuneric – înarmați cu săbii scurte, deși unul dintre ei avea o sabie lată atârnată la centură și cel puțin doi dintre ei purtau pistoale, pe care însă nu le scoseseră din teacă.

Îl voiau pe Dougal sau poate pe Jamie, ori poate pe amândoi. În viață, dacă se putea. Pentru recompensă, bănuiam. Astfel se explica folosirea intenționată a săbiilor scurte, care abia dacă lăsau răni ușoare, față de rănile mult mai primejdioase pe care le puteau pricinui săbiile late sau pistoalele.

Dougal și Jamie nu aveau astfel de scrupule, și se ocupau de luptă cu o eficiență supărată. Spate în spate, formau un cerc complet letal, fiecare bărbat acoperind punctele slabe ale celuilalt. Când Dougal și-a ridicat brațul cu jungherul cu o forță extraordinară, m-am gândit că termenul „slab“ nu era termenul cel mai potrivit.

Tot tăvălugul de agitație, mormăieli și blesteme se învălmășea înspre mine. M-am tras îndărăt cât am putut, însă crevasa abia avea 60 de centimetri adâncime. Cu coada ochiului am prins o mișcare ușoară. Murtagh luase hotărârea de a se implica mai activ în tevatură.

Abia puteam să îmi desprind privirea îngrozită de la Jamie, însă l-am văzut pe bărbatul mărunțel trăgându-și pistolul, fără să tragă cu el, ca și cum și-ar fi scos o batistă din buzunar. A verificat mecanismul de aprindere cu grijă, a frecat țeava cu mâneca, a sprijinit-o pe antebraț și s-a pus pe așteptat.

Și a așteptat. Tremuram de teamă pentru Jamie, care renunțase la finețe și secera sălbatic în toate părțile, luptându-se cu cei doi bărbați care acum îl confruntau cu o furie însângerată. „De ce naiba nu trage Murtagh?“ m-am întrebat furioasă. Dar pe urmă mi-am dat seama de ce nu o făcea. Atât Jamie, cât și Dougal erau în bătaia focului. Parcă îmi aminteam că flintele nu erau întotdeauna cele mai precise arme.

Presupunerea mi-a fost întărită în următorul minut, când unul din oponenții lui Dougal s-a aruncat pe neașteptate asupra lui, împlântându-și tăișul în încheietura mâinii. Lama i-a spintecat antebrațul pe toată lungimea, făcându-l să cadă într-un genunchi. Simțindu-și unchiul doborât, Jamie și-a retras propria sabie și a făcut doi pași repezi în spate. Mișcarea i-a adus spatele în apropiere de fața stâncii, cu Dougal ghemuit într-o parte, sub protecția sabiei lui. Această manevră a adus de asemenea atacatorii chiar lângă ascunzătoarea mea și pistolul lui Murtagh.

De aproape, detunătura pistolului a fost șocant de puternică. A luat atacatorii prin surprindere, mai ales pe cel care fusese împușcat. Bărbatul a rămas nemișcat pentru o clipă, scuturându-și capul fără a înțelege ce se întâmplă, apoi s-a lăsat foarte încet la pământ, a căzut lipsit de vlagă pe spate și s-a rostogolit ușor într-o parte până la focul care se stingea mocnit.

Profitând de avantajul surprizei, Jamie a smuls sabia din mâna unuia dintre atacatori. Dougal s-a ridicat din nou în picioare și Jamie s-a dat mai într-o parte pentru a-i lăsa spațiu de manevră. Unul dintre luptători a abandonat bătălia și a luat-o la fugă la vale să își scape tovarășul rănit din cărbunii încinși ai focului. Cu toate acestea, mai rămăseseră încă trei tâlhari și Dougal era rănit. Vedeam picăturile întunecate stropind piatra în timp ce își rotea sabia.

Erau suficient de aproape încât să văd chipul lui Jamie, calm și încordat, absorbit de exaltarea luptei. Deodată, Dougal i-a strigat ceva.

Jamie și-a desprins ochii de pe chipul inamicului său pentru o fracțiune de secundă și s-a uitat în jos. Apoi și-a ridicat din nou privirea chiar în momentul potrivit pentru a se feri de vârful tăișului, apoi s-a lăsat brusc într-o parte, împlântându-și sabia.

Oponentul său a rămas cu privirile uluite ațintite la sabia care i se înfipsese în picior. A atins-o cu o expresie cumva amuzată, apoi a prins-o strâns și a tras-o afară. Din ușurința cu care a ieșit, am socotit că rana trebuie să fi fost destul de superficială. Bărbatul continua să pară ușor uluit și a ridicat privirea parcă pentru a-l întreba pe Jamie ce l-a apucat să atace atât de prostește.

A scos un țipăt, scăpând sabia din mână și a luat-o la fugă, șchiopătând. Uluiți de țipăt, ceilalți doi atacatori au ridicat capetele, apoi s-au întors și au luat-o la fugă la rândul lor, urmăriți de Jamie care s-a aruncat asupra lor ca o avalanșă. Reușise să smulgă paloșul din pătura cu care îl învelise și îl rotea cu ambele mâini într-un arc ucigător. În urma lui venea Murtagh, urlând sudalme în galică, învârtind sabia și flinta reîncărcată.

Pe urmă lucrurile s-au petrecut destul de repede și a trecut abia un sfert de oră până când tabăra clanului MacKenzie se readunase și își evalua pagubele. Care nu erau foarte mari; fuseseră luați doi cai, trei saci cu grâne, căruțașii care dormeau pe încărcăturile lor împiedicând prădarea mai gravă a căruțelor, în vreme ce soldații reușiseră să îi alunge pe așa-zișii hoți de cai. Cea mai mare pierdere părea să fie unul dintre oameni.

La început, când am auzit că lipsea, am crezut că trebuie să fi fost rănit sau ucis în ambuscadă, însă după ce au căutat peste tot împrejur, au băgat de seamă că nu era de găsit.

– A fost răpit, a spus Dougal supărat. La naiba, răscumpărarea o să mă coste venitul pe o lună.

– Putea fi mai rău, Dougal, a răspuns Jamie, ștergându-și fața cu mâneca. Gândește-te la ce ar spune Colum dacă te-ar fi luat pe tine.

– Dacă te-ar fi luat pe *tine,* flăcăule, le-aș fi zis să te păstreze și puteai să îți schimbi numele în Grant, i-a replicat Dougal și atmosfera s-a destins considerabil.

Am dezgropat micul sipet cu provizii medicale pe care îl adusesem cu mine și am aliniat răniții în ordinea gravității rănilor. Am fost fericită să constat că nicio rană nu era deosebit de gravă. Cea de la brațul lui Dougal părea să fie cea mai rea.

Lui Ned Gowan îi sclipeau ochii și fremăta de vitalitate, după toate aparențele atât de intoxicat de euforia bătăliei, încât abia băgase de seamă că un mâner de pumnal îl lovise din greșeală, scoțându-i un dinte. Avusese, totuși, suficientă prezență de spirit, încât să îl ascundă grijuliu sub limbă.

– Nu poți ști niciodată, vezi dumneata, mi-a explicat el, scuipându-l în palmă.

Rădăcina nu fusese ruptă și gingia încă îi mai sângera puțin, așa că am profitat de situație și i-am presat cu putere dintele la loc. Bărbatul mărunțel s-a albit nițel la față, însă nu a scos un sunet. Pe urmă și-a clătit recunoscător gura cu whisky pentru a o dezinfecta și, ca să nu risipească bunătate de băutură, l-a înghițit.

Îi legasem imediat rana lui Dougal cu un bandaj de presiune și m-am bucurat că sângerarea se oprise cu totul până când i l-am desfăcut din nou. Era o tăietură curată, însă adâncă. O dungă îngustă de grăsime galbenă apăruse la marginea tăieturii căscate, care se adâncea în mușchi cel puțin trei centimetri. Niciun vas de sânge important nu fusese atins, din fericire, dar trebuia cusut. Singurul ac disponibil s-a dovedit a fi un soi de priboi mai fin, folosit de căruțași pentru a coase hamurile. Am măsurat din ochi neîncrezătoare acul solid, însă Dougal doar a ridicat brațul, ferindu-și privirea.

– În general nu mă deranjează să văd sânge, mi-a explicat el, dar am o problemă când îl văd pe al meu.

A stat pe o piatră în timp ce eu îi coseam rana, cu maxilarele atât de încleștate încât mușchii fălcilor îi tremurau. Aerul nopții devenise tot mai rece, însă broboane de transpirație îi împodobeau fruntea înaltă. La un moment dat m-a rugat politicos să mă opresc pentru o clipă, s-a întors cu spatele și a vomat civilizat în spatele unui bolovan, apoi s-a întors spre mine, așezându-și din nou brațul peste genunchi.

Spre norocul lui, un cârciumar alesese să își plătească arenda pe ultimele trei luni cu un butoiaș cu whisky care s-a dovedit de mare ajutor. L-am folosit pentru a dezinfecta unele răni deschise, apoi i-am lăsat pe pacienții mei să se automedicheze după pofta inimii. Am acceptat și eu o cană, la sfârșitul consultațiilor. Am dat-o pe gât cu mare plăcere și m-am lăsat ostenită pe pătură. Luna apunea și eu tremuram, pe jumătate din pricina frigului, pe jumătate din cauza întâmplărilor serii. Era o senzație minunată să îl am pe Jamie întins alături, strângându-mă cu putere la trupul lui cald și solid.

– Crezi că se vor întoarce? am întrebat, însă el a scuturat din cap.

– Nu, erau Malcolm Grant și cei doi băieți ai lui – pe cel mai mare l-am lovit eu în picior. Acum cred că sunt deja acasă în paturile lor, a răspuns el.

Mi-a mângâiat părul și a continuat pe un ton mai moale.

– Ai muncit ceva în seara asta, fetițo. Sunt mândru de tine.

M-am întors și mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului său.

– Nu la fel de mândră cum sunt eu. Ai fost minunat, Jamie. Niciodată nu am mai văzut o asemenea vitejie.

A pufnit modest, dar mi-am dat seama că era încântat.

– A fost doar un raid, englezoaico. Fac asta de când aveam paisprezece ani. E doar de distracție, vezi tu? E altceva când te lupți cu cineva care chiar vrea să te omoare.

– Distracție, am spus, cu glasul ușor stins. Da, într-adevăr.

Brațul i s-a strâns în jurul meu și una din mâini, cu care mă mângâia, a alunecat mai jos, începând să îmi tragă fusta în sus. Evident, emoția luptei se transforma într-un alt soi de excitare.

– Jamie! Nu aici! am spus zbătându-mă să scap și îndreptându-mi fusta.

– Ești obosită, englezoaico? a întrebat el îngrijorat. Nu-ți face griji, nu-mi ia mult.

Acum ambele mâini coborâseră, mototolindu-mi stofa groasă în față.

– Nu! am răspuns, conștientă deodată de toți ceilalți douăzeci de bărbați care stăteau întinși la câțiva metri depărtare. Nu sunt obosită, doar că...

Am tras cu putere aer în piept când mâna lui și-a făcut drum printre picioarele mele.

– Doamne, a spus el încetișor. E alunecoasă ca o iarbă de apă.

– Jamie! Sunt douăzeci de bărbați care dorm chiar lângă noi! am strigat în șoaptă.

– N-or să mai doarmă mult, dacă continui să vorbești.

S-a rostogolit peste mine, țintuindu-mă pe piatră. Genunchiul i s-a strecurat între coapsele mele și a început să se miște încet înainte și înapoi. Împotriva voinței mele, picioarele începuseră să mi se înmoaie.

Douăzeci și șapte de ani de bună-cuviință nu se puteau împotrivi celor câtorva sute de mii de ani de instinct. În timp ce mintea mea putea avea ceva împotriva unei întâlniri senzuale pe piatra goală, alături de câțiva soldați adormiți, trupul meu dădea toate semnele că se consideră prada învingătorului și era dornic să încheie formalitățile de capitulare. Jamie m-a sărutat, lung și adânc, cu limba dulce și mângâietoare în gura mea.

– Jamie, am gemut.

Și-a împins kiltul într-o parte și mi-am apăsat palma pe trupul lui.

– Doamne, am murmurat, copleșită împotriva voinței mele.

Buna mea cuviință s-a mai atenuat nițel.

– După ce lupți, ți se scoală în draci. Mă vrei, nu-i așa? a întrebat el, aruncându-mi o privire.

Mi se părea inutil să neg, cu toate dovezile la îndemână. Era tare ca oțelul pe coapsa mea goală.

– Ăăă… da… dar...

Mi-a apucat strâns umerii cu ambele mâini.

– Taci din gură, englezoaico, mi-a spus el cu autoritate. Nu durează mult.

Și am tăcut. Am început să simt valurile orgasmului imediat cum l-am simțit intrând în mine, în spasme lungi, puternice. Mi-am înfipt degetele adânc în pielea spatelui său și nu i-am mai dat drumul, mușcând pânza cămășii lui pentru a camufla orice sunet. În mai puțin de zece penetrări, i-am simțit testiculele contractându-se, strâns lipită de trupul lui, și pe urmă jetul cald al eliberării lui. S-a dat jos de pe mine încet și a rămas întins tremurând.

Sângele încă îmi bătea cu putere în urechi, ecou stins al pulsului dintre picioarele mele. Palma lui Jamie s-a lăsat peste sânul meu, moale și grea. Întorcându-mi fața, am zărit silueta ștearsă a santinelei,

sprijinindu-se de piatră în cealaltă parte a focului. Se întorsese cu spatele la noi, plin de tact. Am constatat cu o oarecare stupoare că nici măcar nu îmi era jenă. M-am întrebat ca prin vis dacă îmi va fi rușine dimineață, iar pe urmă nu m-am mai întrebat nimic.

Dimineață, toată lumea se purta ca de obicei, deși se mișca nițel greoi, efectul luptei și al nopții dormite pe pietre. Cu toții erau într-o dispoziție veselă, chiar și cei cu răni ușoare.

Dispoziția generală s-a îmbunătățit și mai mult când Dougal a anunțat că vom călători doar până la pâlcul de copaci pe care îi vedeam de la marginea platformei de piatră pe care ne aflam. Acolo puteam să adăpăm și să lăsăm caii să pască și să ne mai odihnim și noi nițel. Mă întrebam dacă această schimbare nu îi va afecta lui Jamie planurile în legătură cu misteriosul Horrocks, însă el nu a părut tulburat de anunțul lui Dougal.

Norii acopereau cerul, însă nu ploua și aerul era călduț. Îndată ce am instalat din nou tabăra, caii au fost lăsați să pască și toți răniții au fost verificați din nou, toată lumea a fost lăsată să facă ce poftește, să doarmă în iarbă, să vâneze, să pescuiască sau doar să își întindă picioarele după câteva zile petrecute călare.

Eu stăteam sub un copac de vorbă cu Jamie și cu Ned Gowan, când unul dintre soldați s-a apropiat și a aruncat ceva în poala lui Jamie. Era pumnalul cu mânerul cu adular.

– E al tău, băiete? a întrebat el. L-am găsit între stânci azi-dimineață.

– Trebuie să îmi fi scăpat, în toată agitația, am răspuns. E totuna; și așa nu știam ce să fac cu el. Probabil m-aș fi tăiat dacă aș fi încercat să îl folosesc.

Ned l-a cercetat pe Jamie cu o privire mustrătoare peste ochelarii de citit.

– I-ai dat un pumnal și nu ai învățat-o să îl folosească.

– Nu am avut răgazul, în împrejurările de aseară, s-a apărat Jamie. Dar Ned are dreptate, englezoaico. Ar trebui să înveți cum să folosești armele. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla pe drum, după cum ai văzut aseară.

Așadar am mărșăluit până în mijlocul luminișului și am început lecțiile. Văzându-ne, câțiva dintre bărbați au venit să vadă ce facem și

au rămas pentru a oferi sfaturi. Cât ai clipi aveam deja o jumătate de duzină de instructori, cu toții certându-se între ei în privința celor mai importante aspecte ale tehnicii. După o discuție interminabilă, dar amiabilă, toată lumea a căzut de acord că Rupert era fără îndoială cel mai priceput dintre ei în mânuirea pumnalelor și el mi-a devenit instructor.

A găsit un loc rezonabil de plat, lipsit de pietre și conuri de pin, în care să îmi demonstreze arta mânuirii pumnalului.

– Uite, domniță, a spus el, balansând pumnalul pe buricul degetului mijlociu, odihnindu-se la aproximativ trei centimetri sub mâner. Punctul de echilibru, de aici trebuie să îl ții, ca să stea confortabil în mână.

Am încercat cu pumnalul meu. Când l-am ținut confortabil, mi-a arătat diferența dintre a străpunge de sus în jos și a înjunghia de jos în sus.

– În general, tu vrei să îl folosești de jos în sus; de sus în jos e bine doar atunci când te arunci asupra cuiva, lovindu-l de sus cu o forță considerabilă.

M-a măsurat gânditor, apoi a scuturat din cap.

– Nu, ești înaltă pentru o femeie, dar chiar dacă ai putea ajunge până la gât, nu ai avea forța să împingi, chiar dacă dușmanul ar sta jos. Cel mai bine e să te bazezi pe lovitura de jos în sus.

Și-a ridicat cămașa, dezvăluind o burtă bombată, acoperită cu păr, strălucind deja de transpirație.

– Acum, aici, a spus el, arătând în centru, chiar sub osul pieptului, este punctul în care vrei să lovești, dacă lupți față în față. Lovește drept în sus și înăuntru, cât de puternic poți. Vârful va pătrunde direct în inimă și îl va omorî într-un minut sau două. Singura problemă e să eviți osul pieptului; coboară mai mult decât ai crede și dacă îți înțepenești pumnalul în vârful acela moale, abia dacă o să-ți rănești victima, dar vei rămâne fără jungher și inamicul te omoară. Murtagh! Tu ai spinarea costelivă, ia vino încoace și arată-i fetei unde să înfigă pumnalul de la spate.

Întorcându-l mai cu voie, mai fără voie, pe Murtagh cu spatele la mine, Rupert i-a ridicat cămașa ponosită, dezvelind o șiră a spinării noduroasă și niște coaste proeminente. A înfipt un deget arătător durduliu sub ultima coastă din dreapta, făcându-l pe Murtagh să

chițăie de surpriză.

– Ăsta-i locul în spate, pe ambele părți. Vezi tu, cu toate coastele astea, e foarte dificil să lovești ceva vital atunci când înjunghii din spate. Dacă poți strecura pumnalul printre ele, e bună treaba, dar e mai greu de făcut decât ai crede. Dar aici, sub ultima coastă, împungi în sus în rinichi. Dacă bagi drept în sus, cade ca un bolovan.

Pe urmă, Rupert m-a pus să exersez în diverse poziții și ipostaze. Pe măsură ce el devenea tot mai pasionat în explicații, toți bărbații făceau cu rândul pentru a juca rolul victimei, evident, găsind eforturile mele foarte comice. Ca niște copii mari, zăceau în iarbă sau se întorceau cu spatele ca eu să îi pot ataca, sau săreau la mine din spate sau se prefăceau că mă strâng de gât pentru ca eu să îi pot înjunghia în burtă.

Spectatorii mă impulsionau cu strigăte de încurajare și Rupert m-a instruit ferm să nu șovăi în ultimul moment.

– Lovește cu toată forța, mi-a spus el. Dacă vrei să înveți, nu îți trage mâna îndărăt. Și dacă vreunul din trântorii ăștia nu este în stare să se ferească la timp, o să primească ce merită.

La început am fost timidă și neîndemânatică, dar Rupert era un profesor bun, foarte răbdător și priceput la demonstrarea mișcărilor, de câte ori era nevoie. Și-a rotit ochii cu o prefăcută desfrânare când s-a mișcat în spatele meu, așezându-și brațele în jurul mijlocului meu, dar pe urmă a fost foarte disciplinat când mi-a apucat încheietura mâinii pentru a-mi arăta cum se lovește dușmanul peste ochi.

Dougal stătea sub un copac, oblojindu-și brațul rănit și emițând comentarii sardonice despre instruirea mea, pe măsură ce avansa. Cu toate acestea, el a fost cel care a sugerat să mi se aducă o marionetă.

– Dați-i ceva în care să își poată înfige pumnalul, a spus el când începusem să devin mai abilă la fandări și împunsături. Prima dată e șocant.

– Așa este, a răspuns Jamie. Odihnește-te nițel, englezoaico, până când îți găsesc ceva.

A plecat spre căruțe cu alți doi soldați și îi vedeam stând cu capetele împreunate, gesticulând și scoțând ceva din spatele căruței. Abia trăgându-mi răsuflarea, m-am prăbușit sub copac lângă Dougal. Și-a înclinat capul, cu un zâmbet subțire pe buze. Ca majoritatea bărbaților, nu se deranjase să se radă în timpul călătoriei și o barbă

groasă, castanie, îi încadra gura, accentuându-i buza de jos, groasă.

– Ei, și cum e? a întrebat el, nefăcând referire la talentul meu în mânuirea armelor mici.

– Destul de bine, am răspuns precaută, fără a vorbi despre cuțite, la rândul meu.

Privirea lui Dougal a zburat spre Jamie care era ocupat cu ceva lângă căruțe.

– Băiatului pare să îi priască însurătoarea, a remarcat el.

– Îi face bine, având în vedere împrejurările, am încuviințat eu, cu o oarecare răceală.

Buzele lui Dougal s-au curbat la auzul tonului meu.

– Și dumitale îți prieste. Din câte se pare, a fost un aranjament convenabil pentru toată lumea.

– În mod special pentru dumneata și fratele dumitale. Și dacă tot vorbim despre asta, care crezi că va fi reacția lui Colum când va auzi despre căsătoria asta?

Zâmbetul s-a lărgit.

– Colum? Ah, bine. Cred că va fi foarte încântat să primească o asemenea nepoată în sânul familiei.

Manechinul era gata și eu m-am întors la antrenament. Momâia nu era decât un sac mare umplut cu lână, cam de mărimea unui trup de bărbat, cu o bucată de piele de bou tăbăcită înfășurată în jurul lui, legată cu o sfoară. Cu manechinul acesta trebuia să exersez eu înjunghierea. Mai întâi l-au legat de un copac la înălțimea unui om, apoi l-au aruncat spre mine sau l-au rostogolit pe lângă mine. Jamie nu îmi spusese însă că vârâseră în el câteva bucăți plate de lemn între sacul de lână și umplutură; pentru a simula oasele, după cum mi-a explicat el mai târziu. Primele câteva împunsături au fost lipsite de evenimente, deși am nevoie de câteva încercări pentru a reuși să străpung sacul. Era mai tare decât părea la prima vedere. La fel era și pielea de pe burta unui om, mi s-a adus la cunoștință. La următoarea încercare, am exersat lovitura de sus în jos și am nimerit într-una din bucățile de lemn.

Pentru o clipă, am avut impresia că mâna mea a căzut deodată. Șocul

impactului a reverberat prin tot brațul până în umăr și pumnalul a căzut la pământ din degetele mele amorțite. Tot brațul de la cot în jos era ca paralizat. Singurul lucru pe care îl simțeam era o furnicătură teribilă care m-a avertizat că amorțeala nu va mai dura.

– Sfinte Iisuse Roosevelt Hristoase, am izbucnit.

Am rămas în picioare strângându-mi cotul și ascultând hohotele generale de râs. În cele din urmă, Jamie m-a apucat de umăr și mi-a masat brațul până când am început să simt ceva, presând tendonul din spatele cotului și înfigându-și degetul mare în golul de la baza încheieturii mâinii.

– Aha, bun, am spus printre dinți, flexându-mi precaută palma dreaptă care mă furnica. Și ce faci când lovești un os și îți pierzi pumnalul? E vreo procedură standard pentru o astfel de situație?

– Ah, da, a răspuns Rupert, zâmbind larg. Îți scoți pistolul cu mâna stângă și îl împuști pe ticălos drept în frunte.

Această remarcă a fost întâmpinată cu alte hohote de râs pe care le-am ignorat.

– Prea bine, am rostit, mai mult sau mai puțin calm.

Am arătat spre pistolul cu mânerul lung și încovoiat pe care Jamie îl purta pe coapsa stângă.

– Vasăzică ai de gând să îmi arăți cum se încarcă și se folosește un pistol?

– Nu am de gând să fac asta, a răspuns el cu fermitate.

– De ce nu? am întrebat simțind cum îmi sare mușchiul.

– Pentru că ești femeie, englezoaico.

Am simțit cum mi se aprind obrajii.

– Da? am întrebat, sarcastic. Și crezi că femeile nu sunt îndeajuns de inteligente ca să înțeleagă cum funcționează un pistol?

S-a uitat drept în ochii mei, buzele mișcându-i-se puțin, ca și cum s-ar fi gândit la diverse forme de răspuns.

– Poate că o să te las să încerci, a spus el într-un final. Ca să te înveți minte.

Rupert a țâțâit, enervat pe amândoi.

– Nu fi prost, Jamie. Cât despre dumneata, domniță, a spus el, întorcându-se spre mine, nu e vorba că femeile sunt proaste, deși îți spun eu că unele dintre ele sunt; doar că femeile sunt mai mici decât bărbații.

– Ha? m-am uitat la el nedumerită o clipă, cu gura căscată.

Jamie a pufnit și a scos pistolul. Văzut de aproape, era enorm; mai bine de 45 de centimetri de armă argintie, măsurată din vârful țevii până la butuc.

– Uite, a spus el, ținând-o în fața ochilor mei. O apuci de aici, îți întărești antebrațul și ochești într-acolo. Și când apeși trăgaciul, parcă o să te lovească un măgar cu copita. Eu sunt cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât tine, cu 35 de kilograme mai greu decât tine și știu ce fac. Când trag cu el, mă zdruncină bine; pe tine s-ar putea să te dea pe spate; asta dacă nu te lovește drept în ochi.

A învârtit pistolul și l-a lăsat să alunece înapoi în teacă.

– Te-aș lăsa să îl încerci, a spus el, ridicând o sprânceană, dar îmi place de tine așa cum ești, cu toți dinții în gură. Ai un zâmbet frumos, englezoaico, chiar dacă ești nițel țâfnoasă.

Ușor atinsă în orgoliu de acest episod, am acceptat fără să crâcnesc părerea bărbaților că chiar și o sabie mai mică și mai ușoară era prea grea pentru mine, fiind incapabilă să o mânuiesc eficient.

Micul *sgian dhu*, pumnalul pe care scoțienii îl poartă la ciorap, a fost considerat acceptabil și mi s-a dat unul, o armă cu înfățișare ucigătoare, ascuțit ca briciul, cu lamă din oțel negru de aproape opt centimetri lungime și un mâner scurt. Am exersat încercând să îl scot repede din teacă de nenumărate ori în vreme ce bărbații mă urmăreau cu priviri severe până când am reușit să îmi ridic fusta, să înșfac pumnalul din teaca lui și să mă ghemuiesc gata de atac, toate într-o singură mișcare fluidă, sfârșind cu pumnalul în pumn cu vârful îndreptat în sus, gata să sfârtec beregata dușmanului.

În cele din urmă, am fost promovată la rangul de cuțitar novice și mi s-a îngăduit să stau alături de toți ceilalți la cină, în ovațiile generale, cu o singură excepție. Murtagh dădea din cap, sceptic.

– Eu rămân la părerea mea că singura armă potrivită unei femei e otrava.

– Poate, a replicat Dougal, dar otrava are lipsurile ei când vine vorba de lupta corp la corp.

19

Calul de apă

În următoarea seară, ne-am așezat tabăra pe unul din dealurile care mărginesc Loch Nessul. Aveam un sentiment straniu revăzând împrejurimile; atât de puține se schimbaseră. Sau se vor fi schimbat, mai bine spus. Zadele și aninii erau de un verde intens, căci acum era toiul verii și nu sfârșitul primăverii. Florile se transformaseră din violetul, rozul și albul fragil al florilor de mai în galbenul și auriul cald al grozamei și salcâmului. Cerul era de un albastru mai intens, dar suprafața lacului era aceeași; un albastru întunecat și nemișcat care prindea reflexiile malurilor de deasupra și le ținea prizoniere, înmuindu-le culorile, ca sub o bucată de sticlă afumată.

În depărtare, pe lac, se vedeau chiar și câteva ambarcațiuni. Deși, atunci când una din ele s-a apropiat, am remarcat că era o luntre pescărească, o jumătate de cochilie grosolană din piele tăbăcită învelind un cadru, nu silueta suplă din lemn cu care eram obișnuită.

Același miros înțepător care se ridică din toate apele era și aici; o amestecătură ascuțită de verdeață iute și frunze putrezite, apă proaspătă, pești morți și noroi cald. Deasupra tuturor, plutea același aer de stranietate ascunsă. Bărbații, la fel ca și caii, păreau să îl simtă și atmosfera în tabără era apăsătoare.

După ce am găsit un loc confortabil în care să așez pătura de dormit pentru mine și Jamie, m-am aventurat până la malul lacului pentru a-mi clăti fața și mâinile înainte de cină. Malul se prăvălea abrupt până dispărea cu totul într-o formațiune de lespezi de piatră așezate ca un soi de dig neregulat. Sub mal era liniște, acesta fiind ferit de privirile și de zgomotele din tabără și m-am așezat sub un copac pentru a mă bucura de un moment de relaxare. Din ziua căsătoriei mele grăbite cu Jamie, nu mai eram urmărită la fiecare pas; măcar atât reușisem.

Cu mintea aiurea, culegeam mănunchiuri de samare zburătoare dintr-

o creangă aplecată mai jos și le aruncam în apă, când am observat valurile unduitoare care se băteau de pietre crescând în intensitate, parcă împinse de un vânt ce se apropia. Un cap mare și turtit a ieșit la suprafață la mai puțin de trei metri depărtare. Vedeam apa retrăgându-se de pe solzii rotunzi care coborau din coamă de-a lungul greabănului sinuos. Apa era agitată pe o distanță destul de mare și din loc în loc am observat o unduire masivă și întunecată pe sub suprafața lacului, deși capul rămăsese nemișcat.

Am rămas aproape nemișcată. În mod straniu, nu îmi era teamă. Aveam un sentiment vag de înțelegere pentru o creatură care, la fel ca și mine, era într-un alt timp, căruia nu îi aparținea, cu ochii plați vechi precum străvechile ei mări eocene, ochi deveniți tulburi în adâncurile mâloase ale refugiului său îmbătrânit. Și mai era un sentiment de familiaritate, amestecat cu irealitatea lui. Pielea alunecoasă era fină, de un albastru adânc, cu o linie aprinsă verde aruncând irizații scânteietoare sub maxilar. Și ochii fantastici, lipsiți de pupile, erau de culoarea ambrei, strălucitoare, profundă. Atât de frumoasă.

Și atât de diferit de replica mult mai mică, de culoarea mâlului, pe care mi-o aminteam împodobind diorama de la al cincilea etaj din British Museum. Dar silueta era inconfundabilă. Culorile ființelor vii încep să se estompeze cu ultima răsuflare și pielea moale, elastică și mușchii supli încep să putrezească în câteva săptămâni. Însă uneori oasele rămân, ecouri fidele ale formei, pentru a lăsa o ultimă și slabă mărturie a gloriei de odinioară.

Nările ca niște valve s-au deschis deodată cu o respirație șuierată care m-a uluit; o clipă de mișcare suspendată și creatura s-a scufundat din nou, o învolburare teribilă de ape fiind singura dovadă a trecerii sale.

Când se ivise, mă ridicasem pe vârfuri. Și fără să îmi dau seama, trebuie să mă fi apropiat pentru a o privi, căci m-am trezit stând în picioare pe una din lespezile de piatră care răsăreau din apă, urmărind valurile ce se stingeau, căzând înapoi în liniștea lacului.

Am rămas acolo pentru o clipă, cu privirea rătăcind peste apele fără sf \rșit.

– Adio, am spus în cele din urmă apei pustii.

M-am scuturat și m-am întors la mal.

În vârful pantei, un bărbat stătea în picioare. La început am tresărit speriată, apoi l-am recunoscut drept unul din căruțașii convoiului

nostru. Numele lui era Peter, din câte îmi aminteam, iar găleata din mâna lui mi-a arătat motivul prezenței sale acolo. Eram pe punctul să îl întreb dacă a văzut monstrul, însă expresia lui când m-am apropiat era un răspuns mai mult decât suficient. Chipul îi era mai alb decât petalele margaretelor de la picioarele lui și picături de transpirație îi curgeau din barbă. Ochii îi erau albi în jurul pupilelor la fel ca ai unui cal îngrozit, iar mâna îi tremura atât de tare, încât găleata i se lovea de picior.

– Gata, i-am spus, ajungând în fața lui. A plecat.

În loc să se liniștească la auzul vorbelor mele, a părut și mai agitat. A aruncat găleata la picioare și a căzut în genunchi, făcându-și cruce.

– Ai milă de mine, doamnă, a bâiguit el.

Spre marea mea uluire și rușine, bărbatul s-a aruncat apoi cu fața la pământ și a apucat poala rochiei mele.

– Te faci de rușine, am răspuns cu asprime. Ridică-te!

L-am împuns ușor cu vârful piciorului, însă omul nu s-a mișcat, tremurând, lungit la pământ ca o ciupercă turtită.

– Ridică-te, am repetat. Nu fi prost, e doar un...

Am făcut o pauză, încercând să gândesc. Probabil că nu l-ar ajuta dacă i-aș spune numele în latină al monstrului.

– E doar un monstru mititel, am spus în cele din urmă, apucându-l de mână și trăgându-l în picioare.

Am fost nevoită să îi umplu eu găleata, căci el nu avea de gând să mai calce pe malul apei, și nu fără motiv. M-a urmat înapoi în tabără, păstrând o distanță respectuoasă și s-a făcut nevăzut imediat, să se îngrijească de măgarii lui, aruncându-mi priviri înfricoșate peste umăr în timp ce se îndepărta.

Cum el părea să nu dorească să vorbească despre creatură celorlalți, m-am gândit că poate ar fi bine să păstrez și eu tăcerea. În vreme ce Dougal, Jamie și Ned primiseră o educație, restul bărbaților erau în cea mai mare parte oameni de munte din cele mai îndepărtate stânci și văi ale pământurilor clanului MacKenzie, care nu știau nici să citească. Erau luptători viteji și războinici neînfricați, însă erau superstițioși precum triburile primitive din Africa sau din Orientul Mijlociu.

Așadar mi-am mâncat cina în liniște și m-am dus la culcare, conștientă de privirea înfricoșată a căruțașului Peter care mă urmărea.

20

Poienile pustii

La două zile după raid, am cotit din nou spre miazănoapte. Ne apropiam de locul de întâlnire cu Horrocks și Jamie părea pierdut în gânduri din când în când, probabil cântărind însemnătatea pe care ar putea-o avea veștile dezertorului englez. De atunci nu îl mai văzusem pe Hugh Munro, însă mă trezisem în întuneric, cu o noapte înainte și băgasem de seamă că Jamie plecase de sub pătura de lângă mine. Am încercat să rămân trează, așteptându-l să se întoarcă, însă am adormit când luna începuse să apună. Dimineață, dormea dus lângă mine, iar pe pătura mea se odihnea un pachet mic, învelit într-o foaie de hârtie subțire, cu pana de la coada unei ciocănitori înfiptă prin hârtie. Desfăcându-l cu grijă, privirea mi-a căzut pe o bucată mare de chihlimbar neprelucrat. Una din fețetele bulgărelui de ambră fusese netezită și șlefuită și prin această fereastră am putut vedea silueta delicată și întunecată a unei libelule minuscule, suspendată într-un zbor etern.

Am netezit hârtia cu care fusese învelit. Un mesaj era inscripționat pe suprafața albă și murdară, scris într-o caligrafie măruntă și surprinzător de elegantă.

– Ce scrie? l-am întrebat pe Jamie, mijind ochii spre literele și semnele stranii. Cred că e în galică.

S-a ridicat într-un cot, cu privirea ațintită spre hârtie.

– Nu e în galică. E în latină. Munro a fost învățător cândva, înainte să îl ia turcii prizonier. E un fragment din Catullus, a spus el.

…da mi basia mille, diende centum,
dein mille altera, dein secunda centum…

Urechile mi s-au înroșit când a început să traducă:

Dă-mi sărutări o mie, apoi o sută
Și iar o mie și-apoi iar o sută!
Când la sfârșit mai multe mii vom face,
Le-om încurca, să nu le dăm de capăt. [15]

– Ah, păi asta e ceva mai elevat decât o prăjitură cu răvaș obișnuită, am remarcat, amuzată.

– Poftim? a întrebat Jamie cu un aer nedumerit.

– Nu contează, am răspuns în grabă. L-a găsit Munro pe Horrocks?

– Ah, da. S-a aranjat. Ne vom întâlni într-un locșor pe care îl știu între dealuri, la câțiva kilometri deasupra Lag Cruime. În patru zile, dacă nu se întâmplă ceva neplăcut între timp.

Gândul că s-ar putea întâmpla ceva neplăcut îmi dădea o ușoară stare de nervozitate.

– Crezi că ești în siguranță? Adică, ai încredere în Horrocks?

Jamie s-a ridicat, alungând ultimele rămășițe ale somnului de pe ochi și clipind.

– Să am încredere într-un dezertor englez? Doamne, nu. Sunt convins că m-ar vinde lui Randall cât ai clipi, numai că nu poate ajunge la el. Pentru că englezii îi spânzură pe dezertori. Nu, nu am încredere în el. De aceea am venit cu Dougal în expediția asta, în loc să îl caut singur pe Horrocks. Dacă pune la cale ceva, măcar voi avea pe cineva de partea mea.

– Ah.

Nu eram foarte sigură că prezența lui Dougal era atât de reconfortantă, având în vedere relația dintre Jamie și unchii lui complotiști.

– Păi, dacă tu așa consideri, am spus cu o jumătate de gură. Cel puțin, nu cred că Dougal ar profita de ocazie ca să te împuște.

– Dar Dougal m-a împușcat! a răspuns Jamie vesel, închizându-și nasturii cămășii. Tu ar trebui să știi, doar mi-ai pansat rana.

Am scăpat pieptănul pe care îl țineam în mână.

– Dougal? Am crezut că englezii te-au împușcat!

– Păi, de fapt, englezii au tras spre mine, s-a corectat el. Și nu ar trebui să spun că m-a împușcat Dougal; probabil a fost Rupert – el e cel mai bun țintaș dintre oamenii lui Dougal. Nu, când fugeam noi de englezi, mi-am dat seama că eram în apropierea hotarului cu pământurile clanului Fraser și m-am gândit să îmi încerc norocul acolo. Așa că am țâșnit și am luat-o la goană în stânga, înconjurându-i pe Dougal și ceilalți. Acum, e drept că în jurul meu toată lumea trăgea, dar glonțul care m-a lovit a venit din spate. Și în momentul acela, în spatele meu erau Dougal, Rupert și Murtagh. Și englezii erau în față cu toții – de fapt, când am căzut de pe cal, m-am rostogolit pe deal în jos și eram gata să le pic în gheară.

S-a aplecat peste căldarea cu apă pe care o adusesem, stropindu-și obrajii. Și-a scuturat capul pentru a-și limpezi ochii și a clipit la mine, zâmbind vesel, stropii de apă strălucindu-i în genele dese și sprâncene.

– Pe urmă, Dougal s-a luptat crâncen să mă aducă înapoi. Eu zăceam la pământ, fără vlagă, și el stătea în picioare deasupra mea, cu o mână pe centura mea încercând să mă ridice și cu o mână pe sabie, luptându-se cu un dragon care voia să îmi facă de petrecanie. Dougal l-a omorât pe soldat și m-a ridicat pe calul lui, a încheiat el dând din cap. Atunci totul era cam începețoșat; nu mă gândeam decât la cât de greu trebuie să îi fie calului, încercând să urce un deal ca ăla cu două sute de kilograme în șa.

M-am așezat pe spate, nițel uluită.

– Dar… dacă ar fi vrut, Dougal te-ar fi putut ucide atunci.

Jamie a scuturat din cap, ridicând briceagul drept pe care îl împrumutase de la Dougal. A mișcat ușor găleata, astfel încât suprafața apei să formeze o oglindă și, făcând grimasa chinuită pe care o fac toți bărbații când se rad, a început să se bărbierească.

– Nu, nu în fața oamenilor. Oricum, Dougal și Colum nu mă vor neapărat mort… mai ales Dougal.

– Dar...

Capul începea din nou să mi se învârtă, ca de fiecare dată, se pare, când mă confruntam cu complexitățile vieții de familie scoțiene.

Cuvintele lui Jamie erau puțin înfundate, când își întorcea obrazul, înclinându-și capul pentru a ajunge la firele de păr de sub bărbie.

– Este Lallybroch, mi-a explicat el, pipăind cu palma liberă firele de păr pe care nu le tăiase. Pe lângă faptul că e un petic de pământ bogat, moșia se află la capătul unei trecători, înțelegi? Singura trecătoare bună din Highlands pe o lungime de 15 kilometri, în ambele direcții. Dacă va începe o altă răscoală, Lallybroch e o porțiune de pământ valoroasă, pe care e bine să o poți controla. Și dacă eu mor înainte de nuntă, pământul se va întoarce cel mai probabil la clanul Fraser.

A rânjit spre mine, pipăindu-și gâtul.

– Nu, sunt un junghi în coasta fraților MacKenzie. Pe de o parte, dacă devin o problemă pentru numirea lui Hamish în fruntea clanului, o să mă ucidă fără să se gândească de două ori. Pe de altă parte, dacă stau în banca mea, au nevoie de mine – și de proprietatea mea – de partea lor, dacă se ajunge la război, și nu de partea clanului Fraser. De asta vor să mă ajute cu Horrocks, înțelegi? Eu nu pot face nimic cu Lallybroch cât timp sunt proscris, deși pământul e încă al meu.

Am făcut sul păturile, scuturând din cap uimită de complicatele și periculoasele circumstanțe prin care Jamie părea să se miște atât de nonșalant. Și deodată mi-a trecut prin minte că acum nu doar Jamie era implicat.

– Spuneai că dacă ai muri înainte de nuntă, pământul s-ar întoarce la clanul Fraser, am spus. Dar acum ești căsătorit. Deci cine…

– Așa este, a spus el, încuviințând din cap spre mine cu un zâmbet strâmb.

Soarele dimineții îi aprindea părul în flăcări de aur și aramă.

– Dacă sunt ucis acum, englezoaico, Lallybroch va deveni a ta.

Îndată ce negura s-a risipit, dimineața a devenit frumoasă și însorită. Păsările ciripeau vesel în tufișuri și drumul era neobișnuit de larg aici, ușor prăfuit sub copitele cailor.

Jamie călărea alături de mine în timp ce urcam pe coama unui deal scund. Și-a întors capul spre dreapta.

– Vezi poiana aceea micuță acolo, dedesubt?

– Da.

Era un petic verde mic de pini, stejari și plopi tremurători așezați într-o parte la o oarecare distanță de drum.

– Acolo sub copaci e un izvor cu un iaz și iarbă moale. Foarte frumos.

L-am privit, nedumerită.

– E cam devreme pentru prânz, nu crezi?

– Dar nu mă gândeam numai la mâncare.

Jamie, după cum descoperisem întâmplător cu câteva zile în urmă, nu deprinsese niciodată arta de a face cu ochiul. În schimb, clipea solemn, închizând ambele pleoape, precum o bufniță foarte mare și foarte solemnă.

– Dar la ce îți e gândul? am întrebat.

Privirea mea bănuitoare a întâlnit o pereche de ochi inocenți de copil.

– Doar mă întrebam cum ai arăta… pe iarbă… sub copaci… lângă apă… cu fustele ridicate în jurul capului.

– Ăă...

– Îi spun lui Dougal că mergem să aducem apă.

A mânat calul înainte, întorcându-se într-o clipă cu sticlele de apă de la ceilalți cai. L-am auzit pe Rupert strigând ceva în urma noastră în galică în timp ce coboram dealul, însă nu am putut distinge cuvintele.

Am ajuns prima în luminiș. Alunecând de pe cal, m-am întins pe iarbă și mi-am închis ochii sub razele aprinse ale soarelui. Jamie și-a mânat calul lângă mine o clipă mai târziu, descălecând. A bătut calul cu palma, trimițându-l, cu hățurile atârnându-i, să pască lângă al meu, înainte de a se lăsa în genunchi în iarbă. Am întins brațele și l-am tras peste mine.

Era o zi caldă, parfumată cu aromele ierburilor și florilor. Trupul lui Jamie mirosea precum un fir de iarbă proaspăt rupt, proaspăt și dulce.

– Va trebui să ne grăbim, i-am spus. Se vor întreba de ce ne ia atât de mult să aducem apa.

– Nu vor avea nicio bănuială, a spus el, desfăcându-mi panglicile cu o

îndemânare exersată. Știu deja.

– Ce știu deja?

– Nu ai auzit ce a strigat Rupert când plecam?

– L-am auzit, dar nu am înțeles ce a spus.

Galica mea se îmbunătățise până în punctul în care înțelegeam cele mai uzuale cuvinte, însă conversațiile erau încă cu mult peste nivelul meu.

– Bun. Pentru că nu era potrivit pentru urechile tale.

După ce îmi eliberase sânii, își îngropase fața între ei, sugând și mușcând ușor până când am simțit că nu mai pot suporta și am alunecat sub el, ridicându-mi fustele. Simțindu-mă absurd de rușinată după acel episod pasional și primitiv de pe piatră, mă jenasem să îi dau voie lui Jamie să facă dragoste cu mine în apropierea taberei, și codrii erau prea deși pentru a ne îndepărta foarte mult de ceilalți. Amândoi simțeam tensiunea domoală și pasională a abstinenței și acum, la adăpost de priviri și de urechi curioase, am făcut dragoste cu o intensitate care mi-a făcut buzele și degetele să vibreze datorită sângelui care gonea fierbinte.

Ne apropiam amândoi de apogeu când Jamie a înghețat deodată. Deschizând ochii, i-am văzut chipul întunecat împotriva soarelui, cu o expresie absolut indescriptibilă. Ceva negru era presat de ceafa lui. Ochii mi s-au obișnuit în cele din urmă cu strălucirea soarelui și am văzut țeava unei muschete.

– Ridică-te, porc în călduri.

Țeava s-a mișcat brutal, împungând tâmpla lui Jamie. Foarte încet, s-a ridicat în picioare. Un strop de sânge a început să se adune la marginea zgârieturii, întunecată pe pielea lui albă.

Erau doi bărbați; dezertori englezi, după rămășițele ferfenițite ale uniformelor. Amândoi erau înarmați cu muschete și pistoale și arătau foarte încântați de ceea ce șansa le pusese în brațe. Jamie stătea cu brațele ridicate, țeava muschetei înfiptă în piept, cu chipul atent lipsit de orice expresie.

– Trebuia să îl fi lăsat să termine, ’Arry, a spus unul dintre ei, rânjind cu gura până la urechi, dezvăluind o expoziție de dinți stricați. Face rău la sănătate să întrerupi omul în toiu’ acțiunii.

Tovarășul lui l-a împuns pe Jamie în piept cu muscheta.

– Ce mă privește pe mine sănătatea lui? În scurtă vreme, nici pe el n-o să-l mai privească. Mă ocup eu de bucățica asta, a spus el făcând semn cu capul în direcția mea, și n-am nicio problemă să fiu al doilea, cu atât mai puțin după un pui de lele scoțian ca ăsta.

Dinți-stricați a început să râdă.

– Eu nu-s așa de pretențios. Atunci omoară-l și să terminăm tevatura.

Harry, un bărbat mic și îndesat cu o privire șașie, a stat pe gânduri o clipă, măsurându-mă speculativ din priviri. Rămăsesem întinsă la pământ, cu genunchii ridicați și fustele strânse ferm în jurul gleznelor. Încercasem să îmi închei corsajul, însă o mare parte îmi rămăsese încă descoperită. În cele din urmă, bărbatul scund a râs și i-a făcut semn tovarășului său.

– Nu, lasă-l să vadă. Vino încoa', Arnold, și ține muscheta pe el.

Arnold s-a conformat, încă rânjind cu gura până la urechi. Harry și-a pus jos muscheta și a aruncat centura cu pistolul lângă ea, pregătindu-se.

Presându-mi fustele în jos, am devenit conștientă de un obiect tare în buzunarul din partea dreaptă. Pumnalul pe care mi-l dăruise Jamie. Oare m-aș putea încumeta să îl folosesc? Da, am hotărât, privind spre chipul libidinos, plin de coșuri, al lui Harry, cu siguranță m-aș putea încumeta.

Deși voi fi nevoită să aștept până în ultima secundă și aveam unele îndoielile că Jamie s-ar putea stăpâni atât de mult timp. Vedeam nevoia de a ucide punând stăpânire pe trăsăturile puternice ale chipului său; foarte curând, aprecierea consecințelor nu va fi suficientă pentru a-l opri.

Nu îndrăzneam să las prea mult să mi se citească pe chip, dar mi-am îngustat ochii și l-am străpuns cu privirea cât de aspru am putut, poruncindu-i fără cuvinte să nu facă nicio mișcare. Venele i se umflaseră pe sub pielea gâtului, iar obrajii i se coloraseră din pricina sângelui care năvălea cu furie, însă am zărit o încuviințare infinitezimală a înțelegerii mesajului meu.

M-am zbătut în vreme ce Harry m-a apăsat la pământ și a încercat să îmi ridice fustele, dar mai mult pentru a pune mâna pe mânerul pumnalului decât pentru a-i opune rezistență. M-a pălmuit cu putere

peste față, poruncindu-mi să stau nemișcată. Obrazul îmi ardea și ochii îmi lăcrimau, dar pumnalul era acum în mâna mea, ascuns în faldurile fustei. M-am lăsat pe spate, respirând adânc. M-am concentrat pe ținta mea, încercând să îmi alung toate gândurile din minte. Va trebui să îl înjunghii în spate. Era prea aproape de mine pentru a încerca să îi tai beregata.

Degetele mizerabile săpau acum în carnea coapselor mele, încercând să le depărteze. În mintea mea, puteam vedea degetul dolofan al lui Rupert împungând coastele lui Murtagh și îi auzeam glasul: „Aici, domniță, sub ultima coastă, aproape de șira spinării. Împinge cu putere, în sus spre rinichi, și va cădea ca un bolovan."

Aproape sosise momentul; respirația puturoasă a lui Harry sufla dezgustător și cald pe obrazul meu în timp ce bâjbâia între picioarele mele goale, concentrat pe misiunea lui.

– Cască bine ochii, flăcăiașule, să vezi cum se face treaba, a gâfâit el, o să-ți fac târfa să geamă sub mine înainte...

Mi-am încolăcit brațul stâng în jurul gâtului său, pentru a-l ține locului; ridicând brațul cu pumnalul, l-am înfipt cu toată forța de care eram capabilă. Șocul impactului a reverberat de-a lungul brațului până spre umăr și am fost cât pe ce să scap pumnalul din mână. Harry a scâncit și s-a zvârcolit, încercând să să se elibereze. Incapabilă să văd unde loveam, îl străpunsesem prea sus și lama alunecase pe o coastă.

Dar acum nu îi puteam da drumul. Din fericire, picioarele îmi erau libere de poalele fustelor. Le-am înfășurat strâns în jurul coapselor asudate ale lui Harry, ținându-l lângă mine cele câteva secunde prețioase de care aveam nevoie pentru a mai încerca o dată. L-am înjunghiat din nou, cu o tărie disperată, și de data aceasta am găsit punctul.

Rupert avusese dreptate. Trupul lui Harry s-a contractat într-o parodie a actului dragostei și s-a prăbușit fără un sunet într-o grămadă lipsită de viață deasupra mea, cu sângele țâșnindu-i în jeturi tot mai slabe din rana din spate.

Atenția lui Arnold fusese pentru o clipă distrasă de spectacolul de la picioarele sale și o clipă a fost mai mult decât suficientă pentru scoțianul înnebunit pe care îl ținea la capătul țevii. Până când îmi făcusem eu suficient curaj pentru a mă extrage de sub defunctul Harry, Arnold plecase pe lumea cealaltă alături de camaradul său, cu

beregata tăiată de la o ureche la cealaltă cu micul pumnal de vânătoare pe care Jamie îl ținea la ciorap.

Jamie a îngenuncheat lângă mine, trăgându-mă de sub leș. Tremuram amândoi din cauza tensiunii și a șocului și am rămas minute întregi strâns îmbrățișați, fără a rosti un cuvânt. Rămânând în continuare mut, Jamie m-a luat în brațe și m-a dus departe de cele două cadavre, într-un loc plin cu iarbă în spatele unui paravan de plopi tremurători.

M-a lăsat ușor la pământ și s-a așezat stângaci lângă mine, prăbușindu-se de parcă nu l-ar mai fi ținut genunchii. M-am simțit deodată singură și mi-a înghețat sângele în vine ca și cum un vifor îmi străbătea trupul și am întins brațul spre el. Și-a ridicat capul dintre genunchi, cu chipul răvășit, și m-a privit de parcă atunci mă vedea pentru prima dată. Când mi-am așezat palmele pe umerii lui, m-a tras cu putere la pieptul său cu un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate suspin.

Ne-am împreunat apoi, într-o tăcere sălbatică, disperată, aruncându-ne unul în celălalt cu ferocitate, culminând în câteva clipe, mânați de o forță pe care nu o înțelegeam, dar pe care știam că trebuie să o urmăm sau aveam să ne pierdem unul pe celălalt pentru vecie. Nu era un act de iubire, ci unul de necesitate, de parcă știam că, lăsați singuri, niciunul dintre noi nu ar putea sta pe propriile sale picioare. Singura noastră putere stătea în fuziune, înecând amintirea morții și a unui viol care fusese la un pas de a se întâmpla, într-un ocean de senzații.

La sfârșit, am rămas strâns îmbrățișați în iarbă, răvășiți, murdari de sânge și tremurând în strălucirea soarelui. Jamie a murmurat ceva, dar glasul îi era atât de încet încât abia am înțeles cuvântul „regret“.

– Nu a fost vina ta, am murmurat, mângâindu-i părul. Este în regulă, amândoi am scăpat teferi.

Mă simțeam ca într-un vis, ca și cum nimic nu ar fi fost real în jurul meu și am recunoscut vag simptomele șocului întârziat.

– Nu e asta, a răspuns el. Nu asta. A fost vina mea… Am fost atât de prost să vin aici, fără a cerceta înainte zona. Și să te las… dar nu am vrut asta. Am vrut… îmi pare rău că m-am folosit de tine. Să mă reped asupra ta, la atât de puțin timp după… ca un animal. Îmi pare rău, Claire… Nu știu cum am… nu m-am putut împiedica… Doamne, ești atât de rece, *mo duinne*, mâinile tale parcă sunt de gheață. Vino aici, lasă-mă să te încălzesc.

Și el era în stare de șoc, m-am gândit amețită. Interesant cum șocul îi face pe unii oameni să vorbească. Alții doar tremură în tăcere. Ca mine. I-am lipit buzele de umărul meu pentru a-l face să tacă.

– Gata, am repetat iar și iar. Gata, s-a terminat.

Deodată, o umbră a căzut peste amândoi, făcându-ne să tresărim. Dougal ne străpungea pe amândoi din priviri, cu brațele încrucișate. Și-a ferit delicat ochii în timp ce eu îmi strângeam în grabă corsajul, încruntându-se în schimb la Jamie.

– Acum, flăcăule, n-am nimic împotrivă să îți satisfaci nevasta și toate cele, dar când vine vorba să ne lași pe toți să te așteptăm mai bine de o oră, și să fiți atât de absorbiți unul de celălalt încât nici măcar să nu mă auziți venind… o astfel de prostie o să te bage într-o zi în bucluc, băiete. Păi, cineva putea veni prin spatele tău și să-ți ardă un pistol peste ceafă înainte să te dezmeticești…

Și-a oprit tirada pentru a își muta privirea uluită spre mine, care mă tăvăleam prin iarbă râzând isteric. Jamie, roșu ca o sfeclă, l-a condus pe Dougal în cealaltă parte a perdelei de plopi, vorbindu-i cu o voce scăzută. Eu am continuat să hohotesc și să chicotesc incontrolabil, în cele din urmă înfundându-mi o batistă în gură pentru a-mi înăbuși râsul. Eliberarea subită a emoțiilor, împreună cu mustrarea lui Dougal, îmi adusese în minte o imagine a chipului lui Jamie, prins în miezul acțiunii, pe care am găsit-o cu totul ilară în starea de șoc în care mă aflam. Am râs și am gemut până au început să mă doară coastele. În cele din urmă, m-am ridicat, ștergându-mi ochii cu batista, trezindu-mă cu Dougal și cu Jamie stând în picioare în fața mea, cu expresii identice de dezaprobare. Jamie m-a ridicat pe picioare și m-a condus, încă sughițând și pufnind din când în când, spre locul unde ne așteptau ceilalți bărbați cu caii.

Cu excepția tendinței persistente de a râde isteric din nimic, nu am părut să sufăr de alte efecte ale întâlnirii noastre cu dezertorii, deși am devenit mult mai precauți când părăseam tabăra. Dougal m-a asigurat că banditii nu erau, de fapt, foarte des întâlniți pe drumurile din Highlands, pentru simplul motiv că nu existau atât de mulți călători care să merite jefuiți, însă mă trezeam adesea tresărind speriată la sunetele ce veneau din pădure și întorcându-mă repede de la sarcinile obișnuite precum adusul apei sau culesul lemnelor, nerăbdătoare să îi văd și să îi aud pe bărbații MacKenzie. De asemenea, am găsit o nouă plăcere reconfortantă în sforăiturile care mă înconjurau noaptea și am pierdut orice pudoare pe care o avusesem vreodată față de atingerile

noastre discrete sub pături.

Încă mai aveam o oarecare teamă de a rămâne singură când, câteva zile mai târziu, a sosit timpul pentru întâlnirea cu Horrocks.

– Să rămân aici? am întrebat nevenindu-mi a crede. Nu! Vin cu tine!

– Nu poți, mi-a mai spus o dată, răbdător, Jamie. Cei mai mulți din grup pleacă la Lag Cruime cu Ned să adune arendele, cum e stabilit. Dougal și alți câțiva vin cu mine la întâlnire, în caz că Horrocks îmi întinde vreo capcană. Nu poți fi văzută lângă Lag Cruime, oamenii lui Randall ar putea fi în apropiere și nu ar fi imposibil să încerce să te ia cu forța. Cât despre întâlnirea cu Horrocks, habar nu am ce se poate întâmpla. Nu, în apropiere de cotitura drumului e o mică pădure – deasă, cu iarbă moale și cu un pârâu. O să fii în siguranță acolo până mă întorc să te iau.

– Nu, am spus încăpățânată, vin cu tine.

Un soi de orgoliu mă împiedica să îi mărturisesc că îmi era teamă să stau departe de el. Dar eram dispusă să îi mărturisesc că mă temeam pentru viața lui.

– Ai spus tu însuți că nu știi ce se va întâmpla la întâlnirea cu Horrocks, am argumentat. Nu vreau să aștept aici, făcându-mi griji dacă ești bine. Lasă-mă să vin cu tine, am insistat. Îți promit să stau ascunsă în timpul întâlnirii. Dar nu vreau să rămân aici toată ziua să îmi fac griji.

Jamie a oftat exasperat, însă nu a mai încercat să mă convingă. Cu toate acestea, când am ajuns lângă micul pâlc de copaci, s-a aplecat și a apucat hățurile calului meu, scoțându-mă lângă drum, în iarbă. A descălecat, legând ambele hățuri de un tufiș. Ignorându-mi protestele înflăcărate, s-a făcut nevăzut între copaci. Încăpățânată, am refuzat să descalec. „Nu mă poate forța să rămân“, mi-am spus.

În cele din urmă, a apărut din nou la drum. Ceilalți plecaseră înainte, însă Jamie, precaut după ultima noastră peripeție în poiana pustie, nu ar fi plecat până nu ar fi cercetat temeinic dumbrava, cercetând amănunțit printre copaci și bătând iarba înaltă cu un băț. Întorcându-se, a dezlegat caii și a sărit iute în șa.

– Ești în siguranță, a spus el. Mergi călare până în inima desișului, Claire, și ascunde-te și ascunde și calul. Vin înapoi după tine imediat cum termin treburile. Nu știu să îți spun cât va dura, dar sigur o să mă întorc până la apus.

– Nu! Vin cu tine.

Nu puteam îndura gândul că voi fierbe în suc propriu într-o pădure, fără să știu ce se întâmplă. Mai degrabă aș fi preferat să fiu expusă unui pericol decât să fiu lăsată să aștept, perpelindu-mă, ore întregi. Și singură.

Jamie a făcut eforturi pentru a se stăpâni. A întins un braț și m-a apucat de umăr.

– Nu ai promis că mă vei asculta? a întrebat el, scuturându-mă ușor.

– Ba da, dar...

Doar pentru că am fost nevoită, eram pe punctul de a-i răspunde, însă el deja împingea botul calului meu înspre desiș.

– E foarte primejdios și eu nu te iau cu mine, Claire. Voi fi preocupat și, dacă se întâmplă ceva, nu pot să lupt și să te protejez și pe tine în același timp.

Văzându-mi privirea răzvrătită, și-a coborât mâna în desagă și a început să bâjbâie.

– Ce cauți?

– Sfoară. Dacă nu vrei să te supui de bunăvoie, o să te leg de un copac până mă întorc.

– Nu poți face una ca asta!

– Ah, ba pot!

Și părea să vorbească serios. În cele din urmă am acceptat și, fără nicio tragere de inimă, am apucat hățurile calului. Jamie s-a aplecat și m-a sărutat repede pe obraz, întors pe jumătate la drum.

– Ai grijă, englezoaico. Ai pumnalul? Bine. Mă întorc cât de repede pot. Ah, și încă ceva.

– Ce anume? am spus oțărâtă.

– Dacă pleci din pădurice înainte să mă întorc după tine, te bat la fundul gol cu cureaua de la sabie. Și nu ți-ar plăcea să mergi cu fundul înroșit tocmai până la Bargrennan. Să nu uiți, a încheiat el, ciupindu-mă tandru de obraji. Eu nu fac promisiuni deșarte.

Și așa a fost. Am călărit fără grabă spre crâng, privind înapoi pentru a-l urmări îndepărtându-se în goana calului, aplecat în șa, una cu animalul, capetele tartanului zburând în urma lui.

Sub copaci era răcoare; atât eu, cât și calul am răsuflat ușurați când am intrat la umbră. Era una din acele zile fierbinți în Scoția, când soarele arde pe un cer alburiu de muselină și ceața zilei e arsă până la ora opt. Pâlcul de copaci era animat de ciripitul păsărilor; o ceată de pițigoi se agita în pâlcul de stejari din stânga mea și undeva în apropiere auzeam un ciripit pe care l-am luat drept al unui sturz.

Întotdeauna am fost o ornitofilă amatoare entuziastă. Dacă tot fusesem lăsată acolo pentru cât timp avea să binevoiască protectivul, dominatorul, încăpățânatului catâr care era soțul meu să își riște capul stupid, măcar aveam să folosesc acest timp pentru a vedea ce păsări cântau în pădurice. Am priponit armăsarul și l-am lăsat să pască în voie în iarba luxuriantă de la marginea pădurii, știind că nu avea să se ducă departe. Iarba se termina deodată la câțiva metri depărtare de copaci, înăbușită de tufele atotstăpânitoare.

Era o pădure tânără amestecată de conifere și puieți de stejar, perfectă pentru urmăritul păsărilor. M-am plimbat printre copaci, încă spumegând de furie în urma lui Jamie, însă calmându-mă pe măsură ce ascultam ciripitul distinctiv al unui muscar și piuitul ascuțit al unui sturz.

Păduricea se încheia destul de abrupt în capătul îndepărtat, pe buza unei mici prăpăstii. Mi-am croit drum printre puieți și cântecul păsărilor a fost acoperit de clipocitul apei. Stăteam pe marginea unui pârâiaș de munte, un canion abrupt, stâncos, cu cascade bolborosind de-a lungul pereților neregulați pentru a se arunca apoi în iazurile cafenii și argintii de dedesubt. M-am așezat pe malul râului și mi-am lăsat picioarele să se legene deasupra apei, savurând căldura soarelui care îmi scălda obrajii.

Un corb a trecut în zbor pe deasupra capului meu, urmat îndeaproape de o pereche de codroși. Trupul solid și negru a zigzagat aerul, încercând să evite micile bombardiere. Am zâmbit, urmărind micii părinți furioși certând neîntrerupt corbul și m-am întrebat dacă corbii, lăsați de capul lor, zburau cu adevărat în linie dreaptă. Acela, dacă își continua zborul drept, s-ar duce direct în…

Și m-am oprit ca fulgerată.

Fusesem atât de absorbită de ciorovoiala mea cu Jamie încât până în

acel moment nu îmi trecuse prin minte că situația pe care o așteptasem în zadar în ultimele aproape două luni mi se oferise în sfârșit. Eram singură. Și știam unde mă aflu.

Privind peste pârâiaș, ochii mi-au fost orbiți de strălucirea soarelui printre frasinii roșii de pe malul îndepărtat. Așadar, acolo era estul. Inima a început să îmi bată mai repede. Estul era într-acolo, Lag Cruime era în spatele meu. Lag Cruime se afla la șapte kilometri nord de Fortul William. Iar Fortul William nu era la o depărtare mai mare de cinci kilometri la vest de dealul de la Craigh na Dun.

Așadar, pentru prima dată de la întâlnirea mea cu Murtagh, știam cu aproximație unde mă aflam - la mai puțin de unsprezece kilometri de afurisitul acela de deal și de blestematul lui cerc de pietre. Unsprezece kilometri – poate – de casă. De Frank.

Am dat să mă înapoiez în pădure, dar m-am răzgândit. Nu îndrăzneam să apuc drumul. Atât de aproape de Fortul William și de cele câteva sate care îl înconjurau, riscam prea mult să mă întâlnesc cu cineva. Și nu puteam să duc calul de-a lungul cursului povârnit al pârâiașului. De fapt, mă îndoiam că putea fi parcurs cu piciorul; pereții stâncoși erau abrupți în unele locuri, aruncându-se direct în apele învolburate ale pârâului, fără a oferi suport piciorului, cu excepția pietrelor împrăștiate care se iveau din apele repezi.

Însă era de departe cea mai dreaptă cale în direcția pe care o doream. Și nu îndrăzneam să apuc pe un drum prea întortocheat; mă puteam ușor rătăci în plantele sălbatice ori puteam fi ajunsă din urmă de Jamie și de Dougal, la întoarcere.

Stomacul meu s-a contractat deodată, gândindu-mă la Jamie. Doamne, cum puteam să fac una ca asta? Să îl las fără o explicație sau o scuză? Să dispar fără urmă, după tot ce făcuse pentru mine?

Cu acel gând am hotărât în cele din urmă să las calul. Cel puțin, va crede că nu am plecat de lângă el de bunăvoie; ar putea crede că am fost ucisă de fiarele sălbatice – am atins pumnalul din buzunar – sau poate răpită de bandiți fugari. Și dacă nu va da de mine, într-un final mă va da uitării și se va recăsători. Poate cu fata aceea drăguță, Laoghaire, de la castel.

Într-un mod cât se poate de absurd, am găsit gândul că Jamie ar putea împărți patul cu Laoghaire la fel de supărător ca și cel de a-l părăsi. M-am blestemat în sinea mea pentru prostie, dar nu mă puteam împiedica să nu îmi imaginez chipul dulce și rotund, aprins de dorință

arzătoare, și mâinile lui mari îngropându-se în părul ei ca raza de lună…

Mi-am descleștat dinții și mi-am șters lacrimile de pe obraji. Nu aveam nici timp, nici energie pentru astfel de reflecții lipsite de noimă. Trebuia să plec, chiar în acel moment, cât încă mai puteam. Putea fi singura mea șansă. Speram ca Jamie să mă uite. Știam că eu nu îl voi putea uita niciodată. Însă pentru moment, trebuia să mi-l scot din minte, altfel nu aș mai fi capabilă să mă concentrez la misiunea mea, care era destul de primejdioasă.

Precaut, am coborât de-a lungul malului abrupt până la mal. Sunetul apei învolburate înăbușea cântecul păsărilor din pădurice a de deasupra. Avea să fie un drum anevoios, dar cel puțin aici era suficient spațiu cât să poți păși pe lângă marginea apei. Malul era noroios, și presărat cu pietre, însă puteam merge pe acolo. Mai la vale, am văzut că urma să fiu nevoită să pășesc pur și simplu prin apă și să-mi croiesc drum cu mare băgare de seamă sărind din piatră în piatră, balansându-mă deasupra șuvoiului, până când malul avea să se lărgească suficient încât să îmi permită să pășesc pe el.

Mi-am croit drum anevoie, estimând cât timp aveam la dispoziție. Jamie spusese doar că se vor întoarce până la apusul soarelui. Cinci sau șase kilometri până la Lag Cruime, însă nu aveam cum să știu în ce stare se aflau drumurile, nici cât timp avea să le ia întâlnirea cu Horrocks. Dacă se afla acolo. Dar va fi acolo, mi-am spus în gând. Hugh Munro spusese că va fi acolo și, oricât de stranie fusese acea apariție, Jamie în mod evident îl considera o sursă de informație demnă de încredere.

Piciorul mi-a alunecat de pe prima piatră a pârâului și am plonjat în apa înghețată până la genunchi, udându-mi fusta. M-am retras pe mal, mi-am ridicat fustele cât de mult am putut și mi-am scos ciorapii și pantofii, pe care mi i-am strecurat în buzunarul făcut din fusta mea suflecată, apoi am pus din nou piciorul pe piatră.

Am băgat de seamă că dacă îmi chirceam degetele de la picioare, reușeam să pășesc de pe o piatră pe cealaltă fără să alunec. Fusta strânsă nu îmi dădea voie să văd unde puneam piciorul și nu doar o dată m-am trezit alunecând în apă. Picioarele îmi erau înghețate și, când tălpile mi-au amorțit, îmi era tot mai greu să îmi mențin strânsoarea.

Spre norocul meu, malul s-a lărgit din nou, și am păsit recunoscătoare pe țărm, în noroiul lipicios și cald. Scurte perioade de lipăit mai mult

sau mai puțin confortabil alternau cu perioade mult mai lungi de pășit într-un echilibru precar de pe o piatră pe alta, prin apele repezi și înghețate și am descoperit spre ușurarea mea că eram mult prea concentrată ca să mă gândesc prea mult la Jamie.

După o vreme, am pus la punct un soi de secvență de mișcări. Pășeam, mă prindeam bine de piatră, făceam o pauză, priveam în jur, localizam următoarea piatră. Pas, încleștare, pauză și așa mai departe. Trebuie să fi devenit prea încrezătoare în forțele proprii, sau poate doar obosită, căci am devenit mai puțin precaută și am ieșit din rutina pe care mi-o impusesem. Talpa mi-a alunecat neputincioasă dedesubt, pe lângă suprafața pietrei acoperite cu mâzgă. Mi-am aruncat mâinile în aer frenetic, încercând să mă întorc pe piatra de pe care plecasem, însă centrul meu de greutate era prea în față. Fuste, jupoane, pumnal și toate celelalte au căzut în apă. Și s-au scufundat mai adânc. În vreme ce pârâiașul avea de obicei o adâncime care abia atingea treizeci și șase de centimetri, din loc în loc erau porțiuni adânci, unde curentul puternic de apă săpase depresiuni în rocă. Piatra pe care îmi pierdusem eu echilibrul era la marginea unei asemenea gropi adânci și când am plonjat în apă, m-am scufundat la rândul meu ca un bolovan.

Am fost atât de uluită de șocul apei înghețate care a năvălit în nasul și în gura mea încât nu am țipat. Bule argintii au ieșit din corsajul rochiei mele și au alunecat pe lângă ochii mei, în sus spre suprafața apei. Pânza s-a îmbibat cu apă aproape instantaneu și încleștarea înghețată a apei mi-a tăiat răsuflarea. Am început aproape imediat să mă lupt să mă ridic la suprafață, însă greutatea straielor mele mă trăgea în jos. Am tras cu sălbăticie de panglicile corsajului, însă nu aveam nicio șansă de a le dezlega pe toate înainte de a mă îneca. Am făcut pe mutește câteva remarci furioase și deloc plăcute la adresa croitorilor, a creatorilor de modă feminină și a prostiei fustelor lungi, în vreme ce încercam cu disperare să îmi țin faldurile acaparatoare departe de picioare.

Apa era limpede precum cristalul. Degetele mele atingeau pereții stâncii, alunecând printre fâșiile întunecate și lunecoase ale lintiței și algelor. Alunecoasă ca o iarbă de apă, spusese Jamie despre…

Gândul m-a smuls din starea de panică. Deodată mi-am dat seama că nu trebuie să mă epuizez încercând să mă ridic la suprafață. Bulboana nu putea să fie mai adâncă de doi sau trei metri; ce trebuia să mă relaxez, să plutesc în jos până la fund, să mă arcuiesc pe picioare și să mă salt spre suprafață. Cu puțin noroc, puteam să trag o gură de aer sus, chiar dacă aveam să mă scufund din nou, și voi continua să sar în apă până la fund până când aveam să ajung mai aproape de mal, să

mă apuc de o piatră.

Coborârea a fost agonizant de lentă. Cum eu nu mă mai zbăteam să mă ridic la suprafață, fustele mi s-au ridicat în jur, plutindu-mi prin fața ochilor. Le-am dat la o parte; trebuia să văd ce se întâmplă. Plămânii îmi ardeau și câmpul vizual îmi era înțesat cu pete negre până am atins fundul puțului. Mi-am lăsat genunchii să se îndoaie ușor, apăsându-mi fustele pe lângă mine și m-am împins în sus cu toată puterea.

A funcționat, cel puțin în parte. Capul mi-a ieșit la suprafață în săritură și abia am avut timp să trag câteva guri de aer salvator înainte ca apele să se închidă deasupra mea din nou. Însă era suficient. Acum știam că o pot face din nou. Mi-am lipit brațele de trup pentru a deveni mai hidrodinamică și a face coborârea mai rapidă. „Încă o dată, Beauchamp“, mi-am spus. „Îndoaie-ți genunchii, arcuiește-te și sari!“

Am țâșnit în sus cu brațele întinse deasupra capului. Când am ieșit o dată la suprafață am văzut o strălucire roșiatică; trebuie să fie un scoruș deasupra apei. Poate m-aș putea prinde de o creangă.

Când capul a ieșit din apă, ceva mi-a apucat brațul întins. Ceva tare, cald, și liniștitor de solid. Apoi un alt braț.

Tușind și scuipând, am pipăit orbește cu brațul liber, prea fericită de a fi fost salvată pentru a regreta întreruperea încercării mele de a evada. Bucuroasă, cel puțin până când, dându-mi la o parte părul din ochi, am ridicat privirea dând cu ochii de chipul bovin și îngrijorat al tânărului caporal Hawkins din Lancashire.

21

Un mauvais quart d'heure după altul

Am ridicat delicat o algă încă îmbibată cu apă de pe mânecă și am depus-o fără prea multă ceremonie în mijlocul sugativei. Apoi, văzând călimara la îndemână, am ridicat alga și am înmuiat-o în cerneală, folosind rezultatul pentru a picta modele interesante pe coala groasă de sugativă. Prinzând gustul artistic, mi-am terminat capodopera cu un cuvânt porcos, peste care am presărat cu mare grijă nisip și am uscat-o înainte de a o propti de șirul de sertare mici ale biroului.

Am făcut un pas în spate pentru a admira efectul, apoi am aruncat o privire în jur în căutarea altor diversiuni cu care să îmi ocup mintea pentru a nu mă gândi la sosirea dintr-o clipă în alta a căpitanului Randall.

Nu era rău pentru un birou personal al unui căpitan, am gândit, măsurând din priviri tablourile de pe perete, obiectele din argint trebuitoare scrisului de pe birou și covorul gros de pe podea. M-am mutat din nou pe covor, pentru a picura și mai multă apă. Călătoria la Fortul William îmi uscase hainele de deasupra destul de bine, însă straturile de dedesubt ale jupoanelor erau încă îmbibate de apă.

Am deschis un mic dulap din spatele biroului și am descoperit peruca de rezervă a căpitanului, frumos așezată pe unul din suporturile din fier forjat, alături de un set din argint compus dintr-o oglindă, câteva perii fără mâner și un pieptăn din baga, așezate în ordinea rangului în fața perucii. Ducând suportul cu peruca până la birou, am presărat grijuliu rămășițele nisipului din clepsidră peste ea înainte de a o pune la loc în dulap.

Stăteam la birou, cu pieptănul în mână, studiindu-mi reflexia în oglindă când și-a făcut apariția căpitanul Randall. Mi-a aruncat o privire în care a cuprins ținuta mea răvășită, dulapul vandalizat și sugativa desfigurată.

Fără să clipească, a tras un scaun și s-a așezat în fața mea, ridicându-și relaxat un picior încălțat cu cizmă, așezându-l pe genunchiul celălalt. O cravașă se legăna în mâna fină, aristocratică. I-am privit coada împletită din fâșii de piele negre și stacojii, cum se legăna încet înainte și înapoi peste covor.

– Ideea are atracțiile ei, a spus el observând cum privirea mea urmărea mișcarea biciului. Dar probabil pot veni cu una mai bună, dacă îmi îngădui câteva minute în care să îmi revin.

– Așa mă gândeam și eu, am spus, dându-mi la o parte o șuviță groasă de păr care îmi alunecase peste frunte. Dar nu ai voie să biciuiești femei, nu-i așa?

– Doar în anumite circumstanțe, a răspuns el politicos. Care nu se potrivesc situației dumitale… încă. Dar biciuitul e ceva destul de public. Eu crezusem că am putea mai întâi să ne cunoaștem mai bine în intimitate.

A întins brațul spre bufetul din spatele său de unde a scos o carafă. Am sorbit vinul roșu în tăcere, privindu-ne unul pe celălalt pe deasupra paharelor.

– Ah, uitasem să te felicit pentru căsătorie, a spus el deodată. Te rog să-mi ierți lipsa de maniere.

– Nu face nimic, am răspuns amabil. Sunt sigur că familia soțului meu îți va fi nespus de recunoscătoare pentru ospitabilitatea pe care mi-o oferi.

– Ah, mă îndoiesc, a răspuns el cu un zâmbet cuceritor. Dar pe urmă, nici nu am considerat necesar să îi anunț că ești aici.

– Și ce te face să crezi că nu știu unde sunt? am răspuns, începând să simt un gol în stomac, în ciuda deciziei mele de a-l sfida.

Am aruncat o privire iute spre fereastră, dar eram în aripa nepotrivită a clădirii. Soarele nu era vizibil, însă lumina era aurie; să fi fost pe la jumătatea amiezii? Cât va mai trece până când Jamie avea să ajungă la calul meu abandonat? Și cât timp va mai trece până când va pleca pe urma mea de-a lungul râului – pe care o va pierde? Dispariția fără urme are dezavantajele ei. De fapt, dacă Randall decidea să nu-i trimită vorbă lui Dougal că mă aflam în grija lui, scoțienii nu aveau cum să știe vreodată unde dispărusem.

– Dacă ar fi știut, a spus căpitanul, arcuind o sprânceană elegant

conturată, probabil ar fi luat deja legătura cu mine. Luând în considerare „complimentele“ pe care mi le-a făcut Dougal MacKenzie cu ocazia ultimei noastre întâlniri, nu prea cred că mă consideră o companie potrivită pentru o doamnă. Și clanul MacKenzie pare să creadă că dumneata ești atât de importantă, încât mai degrabă te-ar adopta ca una de-a lor decât să te vadă picând în mâinile mele. Nu prea îmi imaginez că ar permite ca dumneata să întârzii pe la noi, închisă într-o temniță umilitoare.

M-a măsurat cu o privire mustrătoare, înregistrând cel mai mic detaliu al ținutei mele îmbibate cu apă, părul ciufulit și întreaga mea apariție răvășită.

– Să fiu al naibii dacă înțeleg pentru ce te vor, a confirmat el. Sau, dacă ești atât de importantă pentru ei, de ce dracu' te-au lăsat de capul dumitale să umbli pe coclauri? Credeam că până și barbarii au mai multă grijă de femeile lor.

O sclipire bruscă i-a aprins privirile.

– Ah, sau poate ai decis să te desparți de ei?

S-a lăsat pe spate, intrigat de această nouă ipoteză.

– Noaptea nunții a fost mai grea decât ai anticipat? a întrebat el. Trebuie să mărturisesc, am fost oarecum dezamăgit că ai preferat alternativa căsătoriei cu unul din sălbaticii aceia păroși și pe jumătate despuiați, în locul unei discuții cu mine. Asta dovedește o mare abnegație, doamnă, și trebuie să îl felicit pe cel care te-a trimis aici, pentru abilitatea de a stârni o asemenea inspirație. Dar, a spus el lăsându-se și mai mult pe spate în scaun, balansând paharul de vin pe genunchi, mă tem că trebuie să insist în a afla numele angajatorului dumitale. Dacă într-adevăr te-ai despărțit de cei din clanul MacKenzie, cea mai probabilă supoziție este că ești un agent francez. Dar al cui?

M-a țintuit cu privirea, precum un șarpe care speră să hipnotizeze o pasăre. Dar acum aveam destul vin ca să umplu golul din stomac și i-am răspuns cu aceeași privire.

– Ah, am spus, cu o politețe exagerată, nu știam că sunt inclusă în conversație! Credeam că te descurci foarte bine doar cu dumneata însuți. Continuă, rogu-te.

Linia elegantă a buzelor sale s-a strâns ușor și cuta adâncă din colț s-a adâncit și mai mult, însă nu a spus nimic. Punându-și paharul deoparte, s-a ridicat și, scoțându-și peruca, s-a îndreptat spre dulap,

unde a așezat-o pe suportul liber. L-am văzut oprindu-se o clipă când a văzut firele de nisip împodobindu-i cealaltă perucă, însă expresia chipului său nu s-a schimbat aproape deloc. Fără perucă, părul său era întunecat, des, cu firul subțire și strălucitor. Mi se părea tulburător de familiar, deși era lung până la umeri și prins la spate cu o panglică de mătase albastră. Și-a scos panglica, a ridicat pieptănul de pe birou și și-a netezit părul turtit de perucă, apoi și-a reînnodat panglica cu deosebită pedanterie. Amabilă, i-am ținut oglinda ridicată pentru a putea inspecta rezultatul final. Apoi mi-a luat-o din mână nițel repezit și a așezat-o la locul ei, închizând ușa dulapului cu bruschețe, aproape trântind-o.

Nu îmi dădeam seama dacă prin această întârziere spera să mă descurajeze – caz în care, îi reușise de minune – sau pur și simplu nu putea decide care să fie pasul următor. Tensiunea a fost ușor risipită prin intrarea unei ordonanțe, aducând cele trebuitoare ceaiului. Încă tăcut, Randall a turnat și mi-a oferit o cană cu ceai. Apoi am început să ne bem ceaiul.

– Nu-mi spune, am rostit în cele din urmă. Lasă-mă să ghicesc. E o nouă formă de convingere pe care ai inventat-o – tortura prin vezică. Mă îndopi cu lichide până când îți promit orice în schimbul a cinci minute cu o oală de noapte.

A fost atât de surprins, încât chiar a izbucnit în râs. Râsul îi transforma cu totul chipul, și am înțeles de ce erau atâtea plicuri parfumate scrise în caligrafie feminină în ultimul sertar din stânga al biroului său. După ce își lăsase masca să cadă puțin, nu și-a înfrânat râsul, ci a continuat. În cele din urmă, m-a privit din nou, cu o jumătate de zâmbet încă întârziindu-i pe buze.

– Orice altceva ai fi, doamnă, dar cu siguranță ești o diversiune, a remarcat el.

A tras de sfoara unui clopoțel de lângă ușă, și când ordonanța și-a făcut din nou apariția, l-a instruit să mă conducă spre toaletă.

– Dar ai grijă să nu o pierzi pe drum, Thompson, a adăugat el el, deschizându-mi ușa cu o plecăciune sardonică.

M-am rezemat slăbită de ușa toaletei unde fusesem condusă. Era o ușurare să fiu departe de prezența căpitanului Randall, însă era o bucurie de scurtă durată. Avusesem suficiente ocazii în care să îi judec adevăratul caracter, atât din poveștile pe care le auzisem, cât și din experiența personală. Însă privindu-l, aveam momente în care parcă îl

întrezăream pe Frank prin înfățișarea strălucitoare și necruțătoare. Fusese o greșeală că îl făcusem să râdă, mi-am spus.

M-am așezat jos, ignorând mirosul pestilențial, absorbită de problema urgentă cu care mă confruntam. Nu vedeam nicio cale de scăpare. Fără a-l pune la socoteală pe vigilentul Thompson, biroul lui Randall se afla într-o clădire aflată în apropierea centrului garnizoanei. Și în vreme ce fortul în sine nu era decât o palisadă din piatră, zidurile erau înalte de trei metri, iar porțile duble erau strașnic păzite.

Mi-a trecut prin minte să mă prefac că îmi este rău și să rămân închisă în refugiul meu, însă am alungat gândul – nu doar din cauza decorului neplăcut. Adevărul greu de înghițit era că nu avea niciun rost tactica mea de a întârzia lucrurile, dacă nu cumva aș fi avut vreun motiv pentru care să le întârzii, și nu aveam. Nimeni nu știa unde sunt și Randall nu intenționa să spună nimănui. Eram la cheremul lui, pentru cât timp va avea chef să se distreze cu mine.

Încă o dată, mi-a părut rău că îl făcusem să râdă. Un sadic cu simțul umorului este și mai periculos.

Căutând disperată prin minte ceva de care să mă agăț în privința căpitanului, am dat peste un nume. Auzit doar cu o ureche și memorat fără prea multă atenție, speram că mi-l aminteam corect. Era o carte jalnic de slabă de jucat, însă era singura pe care o aveam. Am tras adânc aer în piept și l-am expirat în grabă, ieșind din sanctuarul meu. Înapoi în birou, am pus zahăr în ceai și am amestecat cu grijă. Apoi am adăugat lapte. Prelungind ceremonia cât de mult puteam, eram forțată să privesc spre Randall. Stătea din nou în poza lui favorită, cu ceașca elegant suspendată în aer, pentru a mă privi mai bine peste ea.

– Așadar? am spus. Nu trebuie să îți fie teamă că îmi strici pofta de mâncare, căci nu prea am. Ce intenționezi să faci cu mine?

El a zâmbit și a sorbit cu grijă ceaiul fierbinte înainte să răspundă.

– Nimic.

– Adevărat? am întrebat ridicându-mi sprâncenele surprinsă. Te-a părăsit imaginația?

– Nu aș spune chiar așa, a răspuns el, politicos ca de obicei.

Privirea i-a alunecat de-a lungul trupului meu încă o dată, cu totală lipsă de politețe.

– Nu, a rostit el, privirea întârziindu-i la buza corsajului meu, acolo unde eșarfa vârâtă înăuntru lăsa să se vadă umflătura de sus a sânului meu, oricât mi-ar plăcea să îți aplic o lecție binemeritată de maniere, mă tem că plăcerea trebuie să fie amânată până la noi ordine. Te trimit la Edinburgh cu următoarea poștă. Și nu aș vrea să ajungi vătămată vizibil în vreun fel; superiorii mei m-ar putea crede neatent.

– Edinburgh? am întrebat neputându-mi ascunde surprinderea.

– Da. Ai auzit de Tolbooth, presupun?

Auzisem. Una din cele mai oribile și mai cunoscute pușcării ale acelor vremuri, era faimoasă pentru mizeria, crimele, bolile și întunericul ei. Mulți dintre prizonierii ținuți acolo mureau înainte de a ajunge la judecată. Am înghițit un nod, forțându-mi înapoi bila amară care îmi urcase în gât, amestecată cu o gură de ceai dulce.

Randall își sorbea propriul ceai, mulțumit de sine însuși.

– Ar trebui să te simți în largul dumitale acolo. La urma urmelor, pari să ai o preferință pentru decorurile împuțite.

A aruncat o privire severă spre poala juponului meu, murdară și udă.

– Ar fi aproape ca acasă, după castelul Leoch.

Aveam mari îndoieli că bucătăria de la Tolbooth era la fel de bună precum cea a castelului lui Colum. Și lăsând la o parte chestiunile de igienă ale închisorii, nu puteam – chiar nu puteam – să îi dau voie să mă trimită la Edinburgh. Odată întemnițată în Tolbooth, nu puteam să mă mai întorc vreodată la cercul de pietre.

Sosise timpul să îmi joc cartea. Acum ori niciodată. Mi-am ridicat ceașca de ceai.

– După cum ți-e voia, am răspuns calm. Și ce crezi că va spune ducele de Sandringham despre asta?

A vărsat ceaiul fierbinte în poala de culoarea porumbelului, scoțând câteva sunete supărate.

– Țțț, a rostit, enervat.

S-a lăsat înapoi pe scaun, privindu-mă mustrător. Ceașca de ceai zăcea răsturnată într-o parte, lichidul maroniu îmbibând covorul de un verde pal, însă căpitanul Randall nu făcea nicio mișcare spre sfoara de

la capătul soneriei. Un mic mușchi i se zbătea într-o parte a gâtului.

Deja găsisem un maldăr de batiste apretate în sertarul de sus din partea stângă a biroului, împreună cu o cutie de tutun smălțuită. Am tras o batistă din sertar și i-am întins-o.

– Sper că nu se pătează, am rostit dulce.

– Nu, a spus el, ignorând batista și cercetându-mă cu privirea îndeaproape. Nu, nu e posibil.

– De ce nu? am întrebat, mimând nonșalanța, întrebându-mă ce nu era posibil.

– Mi s-ar fi spus. Și dacă dumneata lucrezi pentru Sandringham, de ce dracu' ai acționa într-o manieră atât de ridicolă?

– Poate pentru că ducele îți testează loialitatea? am întrebat la întâmplare, pregătindu-mă să sar în picioare, la nevoie.

Pumnii îi erau strânși pe lângă trup și cravașa abandonată era mult prea la îndemână pe birou, lângă el. A pufnit drept răspuns la sugestia mea.

– Ai putea să îmi testezi credulitatea. Sau toleranța la iritare. Amândouă, doamnă, sunt extrem de scăzute.

Ochii i s-au mijit speculativ și m-am pregătit să sar.

S-a aruncat spre mine și eu am sărit într-o parte. Apucând ceainicul, l-am aruncat spre el. Randall s-a ferit și ceainicul s-a izbit de ușă, cu un pocnet teribil. Ordonanța, care trebuie să fi așteptat afară, a strecurat un cap uluit înăuntru. Respirând greu, căpitanul i-a făcut semn nerăbdător să intre.

– Ține-o, i-a ordonat el repezit, pășind spre birou.

Am început să respir adânc, pe de o parte sperând să mă liniștesc și pe de alta de teamă că nu voi putea să mă liniștesc atât de repede.

În loc să mă lovească însă, căpitanul a deschis doar un sertar, ultimul din partea dreaptă, pe care nu avusesem vreme să îl inspectez și a scos o bucată lungă de sfoară.

– Ce soi de gentleman ține sfoară în sertarele biroului? am întrebat indignată.

– Unul pregătit, doamnă, a murmurat el, legându-mi zdravăn mâinile la spate.

– Ieși, i-a poruncit pe urmă enervat ordonanței, smucindu-și capul înspre ușă. Și să nu intri, indiferent ce auzi.

Asta nu suna deloc bine și presimțirile mele rele au fost din plin justificate când a întins din nou mâna în sertarul biroului.

Lama unui pumnal are ceva tulburător în ea. Bărbați care sunt neînfricați în lupta personală se fac mici în fața unui tăiș de pumnal. Eu însămi m-am făcut mică până când mâinile mele legate s-au lovit de peretele văruit. Vârful strălucind viclean s-a lăsat în jos și a împuns pielea dintre sânii mei.

– Acum, a spus el pe un ton relaxat, ai să îmi spui tot ce știi despre ducele de Sandringham.

Vârful a presat mai mult, zgâriindu-mi stofa rochiei.

– Ia-ți cât timp ai nevoie, draga mea. Eu nu mă grăbesc nicăieri.

S-a auzit un pocnet slab când vârful a rupt stofa. Am simțit, rece ca frica, un punct minuscul chiar deasupra inimii mele.

Randall a plimbat leneș cuțitul într-un semicerc sub unul din sânii mei. Stofa grosolană s-a desprins și a căzut într-o fluturare de pânză albă și sânul mi-a ieșit din rochie. Randall își ținuse pesemne respirația; acum a expirat încet, cu ochii țintă la mine.

M-am dat îndărăt dinaintea lui, însă nu aveam foarte mult spațiu de manevră. Am sfârșit lipită de birou, cu mâinile legate, strângându-i cu putere marginea. Dacă se apropia suficient de mult, am socotit, aș putea să mă dau în spate sprijinită în mâini și să-l lovesc peste brat cu piciorul, aruncându-i cuțitul. Mă îndoiam că avea de gând să mă ucidă; cu siguranță avea să mă țină în viață până când afla ce știam despre relațiile lui cu ducele. Cumva această concluzie mi-a adus o oarecare mângâiere.

A zâmbit, cu acel zâmbet care amintea tulburător de mult de zâmbetul lui Frank; acel surâs plăcut cu care văzusem cum cucerește studenții și cu care îl topise pe cel mai împietrit administrator de colegiu. Poate în alte împrejurări, l-aș fi găsit pe acest bărbat șarmant, însă în actualele circumstanțe… nu.

S-a mișcat cu iuțeală, înfigându-și un genunchi între coapsele mele,

împingându-mi umerii în spate. Incapabilă să îmi mențin echilibrul, am căzut cu greutate cu spatele pe birou, răcnind de durere în timp ce cădeam peste mâinile legate la spate. S-a apăsat între picioarele mele, bâjbâind cu o mână să îmi ridice fustele, în timp ce cu cealaltă mi-a strâns sânul, rotindu-l și pișcându-l. Loveam disperată cu picioarele, însă jupoanele mă împiedicau. M-a prins de un picior și a împins cu mâna în sus juponul ud, fusta și cămașa, dându-le din calea lui, azvârlindu-le deasupra taliei. Mâna i-a alunecat apoi spre pantaloni.

La fel ca și Harry dezertorul, m-am gândit furioasă. Încotro se îndrepta armata britanică, pentru numele lui Dumnezeu? Tradiții glorioase, pe naiba. În inima unei garnizoane englezești nu aveam prea multe șanse de a primi vreun ajutor, însă mi-am umplut plămânii cu aer și am încercat o dată, mai mult sub formă de protest, dacă nu de altceva. Mă așteptasem ca Randall să mă lovească ori să mă scuture bine, pentru a mă face să încetez. Dar, spre marea mea surpriză, a părut să fie încântat.

– Așa, dulceață, țipă, a murmurat el, ocupat cu nasturii pantalonilor. Mă exciți și mai mult când țipi.

L-am privit drept în ochi și am izbucnit „Du-te dracului!“ cu o claritate perfectă și o prostie teribilă.

O șuviță de păr întunecat i s-a desfăcut și a căzut peste frunte într-o dezordine strengărească. Semăna atât de bine cu urmașul de peste șase generații încât am fost cuprinsă de impulsul oribil de a-mi desface picioarele drept răspuns. Mi-a strâns sânii cu sălbăticie și impulsul a dispărut imediat.

Eram cumplit de furioasă, dezgustată, umilită și revoltată, însă în mod curios, nu foarte înspăimântată. Am simțit o mișcare grea, surdă, lângă picior și am înțeles de ce. Nu se putea bucura de moment până nu țipam – și probabil nici atunci.

– Ah, numai așa îți place? am spus și am fost răsplătită pe dată cu o palmă puternică peste obraji.

Am închis gura înfuriată și mi-am întors fața într-o parte pentru a nu fi tentată să mai fac alte observații jignitoare la adresa lui. Mi-am dat seama că, viol sau nu, eram în mare primejdie oricum din cauza temperamentului său instabil. Deodată, mutându-mi privirea de la Randall, am prins cu coada ochiului o mișcare fugară la fereastră.

– Ți-aș fi recunoscător, a spus o voce rece, joasă, dacă ți-ai lua labele de pe nevasta mea.

Randall a înghețat cu o palmă încă peste sânul meu. Jamie era ghemuit în rama ferestrei cu un pistol lung, cu mâner de alamă ridicat peste un antebraț.

Căpitanul a rămas țintuit locului o clipă, parcă incapabil să își creadă urechilor. În timp ce capul i se întorcea încet spre fereastră, mâna lui dreaptă, ferită de privirile lui Jamie, a părăsit sânul meu, alunecând pe furiș spre pumnalul pe care îl așezase pe birou, lângă capul meu.

– Ce ai spus? a întrebat, parcă nevenindu-i a crede.

În vreme ce palma i se încolăcea în jurul pumnalului, s-a întors suficient de mult încât să vadă cine vorbise. S-a oprit din nou pentru un moment, privind uimit, apoi a început să râdă.

– Măi să fie, chiar pisica sălbatică scoțiană. Am crezut că te-am învățat minte o dată pentru totdeauna! Da' ce, ți s-au vindecat până la urmă rănile de pe spate? Și zici că asta e nevasta ta? Bună muierușcă, adevărat, aproape la fel de bună ca soră-ta.

Încă ascuns de trupul său pe jumătate întors, Randall roti pumnalul; acum tăișul era îndreptat spre gâtul meu. Îl puteam vedea pe Jamie peste umărul lui, arcuit în cadrul ferestrei precum o pisică gata să sară. Țeava pistolului nu a tremurat; nici chipul său nu și-a schimbat expresia. Singurul indiciu al emoțiilor sale era roșeața întunecată care i se strecura pe gât în sus; gulerul cămășii îi era desfăcut și cicatricea de pe gâtul lui îi ardea într-un roșu aprins.

Ca din întâmplare, Randall a ridicat pumnalul la vedere, cu vârful aproape atingându-mi pielea gâtului. S-a întors pe jumătate spre Jamie.

– Poate ai vrea să arunci pistolul ăsta încoace – asta dacă nu cumva ți s-a urât cu viața de familist. Dacă mai degrabă preferi să rămâi văduv, sigur...

Privirile li s-au întâlnit, fără să se slăbească, ca între îndrăgostiți și pentru o lungă clipă nici unul, nici celălalt nu a făcut nicio mișcare. În cele din urmă, trupul lui Jamie s-a relaxat. A răsuflat cu zgomot, parcă resemnat, și a aruncat pistolul în cameră. A atins podeaua cu un pocnet și a alunecat aproape de picioarele lui Randall.

Căpitanul s-a aplecat și a cules de jos pistolul cu o mișcare rapidă și fluidă. Îndată ce pumnalul s-a îndepărtat de la gâtul meu, am încercat să mă ridic, însă Randall și-a așezat palma pe pieptul meu și m-a împins înapoi pe spate. Mă ținea lipită de birou cu o mână, folosindu-

se de cealaltă pentru a îndrepta pistolul spre Jamie. Pumnalul aruncat zăcea undeva pe podea lângă picioarele mele, am socotit. Acum, ce bine ar fi dacă degetele mele de la picioare ar fi prehensile… Jungherul din buzunar era băgat undeva printre fuste, imposibil de apucat.

Zâmbetul nu părăsise chipul lui Randall de la apariția lui Jamie. Acum s-a lărgit, suficient pentru a-i dezvălui caninii ascuțiți.

– Aha, ceva mai bine.

Mâna apăsată pe pieptul meu s-a ridicat pentru a se întoarce la nasturii pantalonilor.

– Eram destul de ocupat când ți-ai făcut apariția, dragul meu prieten. Mă vei ierta dacă mă întorc la ce făceam, înainte să mă ocup de tine.

Sângele i-a năvălit cu totul în obraji lui Jamie, însă a rămas nemișcat, cu pistolul ațintit spre burta lui. În vreme ce Randall era ocupat cu manevrele lui, Jamie s-a aruncat în gura căscată a pistolului. Am încercat să țip, pentru a-l opri, dar gura îmi era uscată de teroare. Monturile degetelor lui Randall s-au albit când a apăsat trăgaciul.

Ciocanul lovea într-un butuc gol și pumnul lui Jamie s-a împlântat în stomacul lui Randall. S-a auzit o trosnitură seacă atunci când celălalt pumn i-a spart nasul ofițerului și o ploaie fină de sânge mi-a stropit fusta. Ochii lui Randall s-au învârtit în cap și a căzut la podea precum un bolovan. Jamie era în spatele meu, trăgându-mă în sus, desfăcând sfoara din jurul încheieturilor mele.

– Ai venit până aici cu un pistol gol? am răcnit isteric, cu o voce răgușită.

– Dacă ar fi fost încărcat, l-aș fi împușcat din prima, nu? a mârâit Jamie.

Se auzeau pași pe coridor, îndreptându-se spre birou. Sfoara s-a desfăcut și Jamie m-a smucit spre fereastră. Până jos erau aproape trei metri, însă pașii ajunseseră aproape de ușă. Am sărit împreună. Am aterizat cu o zguduitură care mi-a făcut oasele să vibreze și m-am rostogolit într-o învolburare de fuste și jupoane. Jamie m-a ridicat iute în picioare și m-a lipit de zidul clădirii. Se auzeau pași venind de după colț și pe lângă noi au trecut șase soldați, care nu s-au întors în direcția noastră.

Imediat ce ne-au depășit, Jamie m-a luat de mână și m-a tras spre

celălalt colț. Am alunecat de-a lungul clădirii, oprindu-ne la mică distanță de colț. Acum vedeam unde ne aflam. La aproximativ șapte metri, o scară urca spre un soi de platformă care se întindea în interiorul zidului exterior al fortului. A înclinat din cap spre platformă; acela era obiectivul nostru.

Și-a apropiat fruntea de a mea și a șoptit:

– Când auzi o explozie, fugi cât poți de repede și urcă pe scara aceea. Eu o să te urmez.

Am încuviințat din cap. Inima îmi bătea ca un ciocan în piept; privind în jos, am băgat de seamă că unul dintre sâni îmi era încă expus. Însă pentru moment nu aveam ce face. Mi-am ridicat fustele, gata să o iau la fugă.

Din cealaltă parte a clădirii s-a auzit o detunătură puternică, ca o explozie de tun. Jamie mi-a dat un ghiont și am luat-o din loc, fugind cât de repede puteam. Am sărit spre scară, m-am prins de ea și am urcat; am simțit lemnul smucindu-se și vibrând când greutatea lui Jamie a lovit scara sub mine.

Întorcându-mă în capul scării, vedeam întregul fort. Fumul negru zvâcnea dintr-o clădire micuță din apropierea zidului îndepărtat și soldații alergau într-acolo din toate direcțiile.

Jamie a sărit lângă mine.

– Pe aici.

A alergat ghemuit de-a lungul platformei, cu mine pe urmele lui. Ne-am oprit lângă stâlpul în care era arborat pavilionul înfipt în zid. Drapelul flutura greoi deasupra noastră, sfoara bătând într-un ritm constant în metalul stâlpului. Jamie era aplecat peste zid, căutând cu privirea ceva.

Am aruncat o privire în urmă în tabără. Soldații se adunau lângă clădirea micuță, alergând și strigând. Într-o parte, am observat o platformă din lemn, așezată la o înălțime de aproape doi metri, cu trepte care duceau la ea. O construcție greoaie din lemn răsărea în mijlocul ei, din două grinzi de lemn încrucișate, cu inele din sfoară atârnând de brațele crucii.

Deodată, Jamie a scos un fluierat; privind peste zid, l-am văzut pe Rupert, călare și conducând calul lui Jamie. Rupert a ridicat capul urmărind fluieratul și a dus animalele lângă zid, sub noi.

Jamie tăia funia cu care era legat pavilionul. Faldurile grele roșii și albastre s-au lăsat în jos și au alunecat la pământ cu o bufnitură foșnită la picioarele mele. Învârtind rapid un capăt al funiei în jurul unuia dintre stâlpi, Jamie a aruncat celălalt capăt peste zid.

– Haide! a spus. Prinde-te bine cu amândouă mâinile, proptește-ți picioarele în zid! Hai!

Mi-am dat drumul, cu picioarele sprijinite de zid, strângând funia; corzile subțiri alunecau și îmi ardeau palmele. Am căzut lângă cai și am sărit să încalec. Jamie a țâșnit în șa în spatele meu o clipă mai târziu, și am zburat în galop. La câțiva kilometri de garnizoană am încetinit, când a devenit limpede că următorii noștri ne pierduseră urma. După un schimb scurt de replici, Dougal a decis că cel mai bine ar fi dacă ne-am îndrepta spre hotarul cu pământurile clanului Mackintosh, fiind cel mai sigur teritoriu.

– Putem ajunge la Doonesbury până la căderea serii, unde probabil vom fi în siguranță. Mâine se va afla despre noi, dar noi vom fi traversat hotarul până ajung veștile acolo.

Trecusem de jumătatea după-amiezii și am pornit la drum cu toată forța, calul nostru și povara lui dublă rămânând nițel în urma celorlalți. Calul meu, am socotit, încă mai păștea fericit iarba din pădure, așteptând să fie dus acasă de oricine era destul de norocos încât să îl găsească.

– Cum m-ați găsit? am întrebat.

Începeam să tremur din pricina șocului și mi-am înfășurat brațele în jurul propriului meu trup pentru a-mi potoli tremuratul. Hainele mi se uscaseră complet, dar simțeam un fior rece până în măduva oaselor.

– Nu am vrut să te las singură și am trimis un om înapoi să stea cu tine. El nu te-a văzut plecând, însă i-a văzut pe soldații englezi traversând vadul, și pe tine cu ei.

Glasul lui Jamie era rece. Nici nu îl puteam învinovăți, la o adică. Dinții mei au început să clănțăne.

– M-mă mir că n-nu ai zis că s-sunt spion englez și s-să mă fi lăs-sat acolo.

– Dougal voia să te lase. Dar bărbatul care te văzuse cu soldații a spus că te zbăteai. Am zis că măcar mă duc să văd.

A coborât privirea spre mine, fără a-și schimba expresia.

– Ai noroc, englezoaico, că am văzut ce am văzut în camera aceea. Cel puțin Dougal trebuie să admită că nu ești înhăitată cu englezii.

– D-dougal, eh? Dar tu? T-tu ce crezi? am întrebat.

Nu mi-a răspuns, ci doar a pufnit scurt. În cele din urmă i s-a făcut milă de mine, și smucindu-și tartanul, l-a aruncat peste umerii mei, însă nu și-a pus brațele în jurul meu, nici nu m-a atins mai mult decât era nevoie. Am călătorit într-o tăcere supărată, Jamie trăgând de hățuri cu o bruschețe nervoasă, el care de obicei mâna caii cu o grație calmă.

– Păi, ce este, atunci? Ce s-a întâmplat? am întrebat, pierzându-mi răbdarea. Nu sta așa îmbufnat, la naiba!

Vorbisem mai aspru decât aș fi vrut și l-am simțit încordându-se și mai mult. Deodată a întors căpăstrul într-o parte și a scos calul într-o parte a drumului. Înainte să îmi dau seama ce se petrece, se dăduse jos de pe cal și m-a tras din șa lângă el. Am rămas într-o poziție incomodă, care m-a împiedicat să îmi țin echilibrul când picioarele au atins pământul.

Dougal și ceilalți au stat văzându-ne pe noi că ne oprim. Jamie a făcut un gest scurt, enervat, trimițându-i înainte și Dougal a fluturat din mână că a înțeles.

– Nu întârziați prea mult, a strigat el în timp ce se îndepărtau.

Jamie a așteptat până s-au făcut nevăzuți. Apoi m-a tras cu fața la el. Era evident că fierbea, gata să dea în clocot. Mi-am simțit propria furie izbucnind: ce drept avea să se poarte așa cu mine?

– Îmbufnat! a rostit el. Îmbufnat zici? Mă stăpânesc cât pot să nu te scutur până îți clănțăne dinții în gură și tu îmi spui mie să nu mă îmbufnez!

– Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine? am întrebat furioasă.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui, dar degetele i se înfipseseră în brațul meu ca dinții unei capcane.

– Ce se întâmplă cu mine? Îți spun eu ce se întâmplă cu mine, dacă tot vrei să știi! a mârâit el printre fălcile încleștate. M-am săturat să trebuiască de fiecare dată să conving lumea că nu ești spion englez. M-

am săturat să fiu nevoit să stau cu ochii pe tine în fiecare minut, de teamă că imediat vei face o tâmpenie. Și m-am săturat până peste cap de oamenii care încearcă să mă oblige să privesc în timp ce te violează! Chiar nu îmi place!

– Și crezi că mie îmi place? am strigat. Încerci cumva să dai de înțeles că ar fi vina mea?

La auzul vorbelor mele, chiar m-a scuturat puțin.

– Dar e vina ta! Dacă ai fi stat locului acolo unde ți-am poruncit să stai azi-dimineață, toate astea nu s-ar fi întâmplat! Dar nu, tu nu vrei să mă asculți, eu nu sunt decât prostul de bărbat al tău, de ce să ții cont de mine? Ți-a intrat în cap să faci ce dracu' vrei și în următoarea clipă, ce să vezi?, te găsesc pe spate cu fustele în sus și cea mai mare javră de pe pământul ăsta e între picioarele tale, pe punctul de a te silui sub ochii mei!

Accentul său scoțian, de obicei discret, se accentua cu fiecare clipă, semn sigur că era nervos, în cazul în care aveam nevoie de mai multe indicii.

Ajunsesem aproape nas în nas, strigând unul la celălalt. Jamie se înroșise de nervi, iar eu îmi simțeam propriii obraji arzând.

– Este vina ta că mă ignori și mă suspectezi mereu. Ți-am spus adevărul despre cine sunt! Și ți-am spus că nu e niciun pericol dacă mă iei cu tine, dar m-ai ascultat? Nu! Pentru că eu sunt doar o femeie, de ce ai băga în seamă ce zic eu? Femeile sunt făcute ca să facă precum li se poruncește, să execute ordine și să stea unde le pui cu brațele încrucișate, așteptând ca bărbații să se întoarcă să le spună ce să facă!

M-a scuturat din nou, incapabil să se stăpânească.

– Și dacă ai fi făcut asta, nu am fi pe fugă, cu o sută de vestoane roșii pe urma noastră. Dumnezeule, femeie, nu știu dacă să te strâng de gât sau să te trântesc la pământ și să îți dau una să te las fără suflare, dar Iisuse, ceva tot o să-ți fac.

La auzul acestor cuvinte, am dat să îl lovesc între picioare. S-a ferit, băgându-și propriul genunchi între picioarele mele, împiedicându-mă astfel să mai încerc să mă mișc.

– Dacă mai faci asta o dată, îți dau una de o să-ți zbârnâie urechile! a urlat el.

– Ești o brută și un prost! am icnit, încercând să scap din strânsoarea ca o menghină în jurul umerilor. Crezi că am plecat de nebună și am fost capturată din proprie voință?

– Cred că ai făcut-o intenționat, ca să te răzbuni pe mine pentru ce s-a întâmplat în poiană!

Am rămas cu gura căscată.

– În poiană? Cu dezertorii englezi?

– Da! Crezi că ar fi trebuit să te protejez atunci și ai dreptate. Dar nu am putut; trebuia să o faci singură, și acum încerci să te răzbuni și te pui cu bună știință, tu, soția mea, în mâinile omului care m-a mutilat!

– Soția *ta!* Soția *ta!* Nu îți pasă de mine nici cât negru sub unghie! Sunt doar proprietatea ta; contez pentru tine pentru că tu crezi că îți aparțin și nu suporți gândul ca cineva să ia ceva ce îți aparține!

– Dar îmi aparții! a urlat el, înfigându-și degetele ca niște clești în umerii mei. Și tu ești soția mea, fie că îți convine sau nu!

– Nu-mi convine! Nu-mi convine deloc! Dar nici asta nu contează, nu-i așa? Atât timp cât sunt acolo să îți încălzesc așternutul, nu îți pasă ce gândesc eu sau ce simt! Pentru tine, asta e soția – ceva în care să-ți bagi mădularul când îți vine ție pofta!

La aceasta, chipul i s-a făcut alb ca hârtia și a început să mă scuture zdravăn. Capul mi se scutura violent și dinții îmi clănțăneau, făcându-mă să îmi mușc limba dureros.

– Lasă-mă în pace! am strigat. Dă-mi drumul… – am folosit intenționat cuvintele lui Harry dezertorul, încercând să îl rănesc – porc în călduri!

De data aceasta, m-a eliberat, dându-se un pas în spate, cu ochii scăpărând.

– Cățea cu gură spurcată! Să nu-mi vorbești mie așa!

– Îți vorbesc cum vreau! Și nu îmi poți spune tu mie ce să fac!

– Se pare că nu pot! Faci ce vrei tu, indiferent cine are de suferit din cauza ta, nu-i așa? Măgăriță egoistă…

– Blestemata ta de mândrie e rănită! am strigat. Eu am reușit ca amândoi să ne salvăm din poiana cu dezertori și nu suporți gândul ăsta, nu-i așa? Tu stăteai ca prostul! Dacă eu nu aș fi avut pumnalul,

am fi amândoi morți acum!

Până nu rostisem cuvintele, nu realizasem cât de furioasă fusesem pe el că nu reușise să mă apere de dezertorii englezi. Într-o dispoziție mai rațională, gândul acesta nu mi s-ar fi strecurat niciodată în minte. Nu era vina lui, aș fi spus. Fusese doar norocul meu că avusesem pumnalul, aș fi spus. Dar acum îmi dădeam seama că, drept sau nu, rațional sau nu, cumva simțeam că era responsabilitatea lui să mă protejeze și el mă dezamăgise. Poate pentru că el însuși simțea clar asta.

A rămas în picioare fulgerându-mă cu privirea, respirând greu de emoție. Când a vorbit din nou, vocea îi era joasă și răgușită de patimă.

– Ai văzut crucea din curtea fortului?

Am încuviințat scurt din cap.

– Așa, eu am fost legat de parul acela, legat ca un animal și biciuit până mi-a țâșnit sângele. Și voi purta cicatricile până voi închide ochii. Dacă nu aș fi avut un noroc chior în după-amiaza asta, nu aș fi scăpat doar cu atât. Cel mai probabil m-ar fi biciuit din nou, apoi m-ar fi spânzurat.

A înghițit cu greu, apoi a continuat.

– Știam asta și nu am ezitat nicio clipă să intru acolo să te salvez, chiar gândind că poate Dougal avea dreptate! Știi de unde am luat pistolul pe care l-am folosit?

Am scuturat ca prin vis din cap, propria mea furie începând să se stingă.

– Am ucis un soldat care stătea de pază în apropierea zidului. El a tras în mine; de aceea nu mai avea gloanțe. Nu m-a nimerit și eu l-am ucis cu pumnalul; l-am lăsat acolo, înfipt în osul pieptului său când te-am auzit țipând. Și aș mai fi ucis încă o duzină, ca să te salvez, Claire.

Vocea i s-a frânt.

– Și când tu ai țipat, eu am fugit la tine, doar cu un pistol fără gloanțe și cu mâinile goale.

Jamie vorbea acum ceva mai calm, însă ochii îi erau încă sălbatici de durere și furie. Eu am rămas mută. Tulburată de groaza întâlnirii cu Randall, nu conștientizasem pe deplin curajul disperat de care avusese

nevoie pentru a veni după mine în fort.

S-a întors pe neașteptate cu spatele la mine, cu umerii lăsați.

– Ai dreptate, a spus el încet. Da, ai dreptate.

Deodată furia îi dispăruse din voce, fiind înlocuită cu un ton pe care nu îl mai auzisem până atunci la el, nici în clipele de cea mai cruntă durere fizică.

– Mândria mea e rănită. Dar mândria e ultimul lucru care mi-a mai rămas.

Și-a rezemat brațele de trunchiul aspru al pinului, lăsându-și capul să cadă pe ele, epuizat. Glasul îi era atât de jos, încât abia îl auzeam.

– Mă omori, Claire.

Același lucru îl simțeam și eu. Șovăielnic, m-am apropiat de el. Nu a făcut nicio mișcare, nici atunci când mi-am strecurat brațele în jurul mijlocului său. Mi-am odihnit obrajii pe spatele lui încovoiat. Cămașa îi era îmbibată de transpirație, de intensitatea pasiunii. Tremura.

– Îmi pare rău, am rostit simplu. Te rog, iartă-mă.

Atunci s-a întors și m-a ținut strâns în brațe. Am simțit cum tremuratul s-a mai domolit puțin.

– Ești iertată, a murmurat el în cele din urmă în părul meu.

Eliberându-mă, a coborât privirea spre mine, sumbră și politicoasă.

– Și mie îmi pare rău, a spus el. Îmi cer iertare pentru ce am spus. Eram supărat și am spus mai multe decât aș fi vrut. Mă ierți și tu pe mine?

După ultimul său discurs, simțeam că nu avea pentru ce să își ceară iertare, însă am încuviințat din cap și i-am strâns mâinile.

– Te-am iertat.

Într-o tăcere ceva mai relaxată, am urcat din nou pe cal. Drumul era drept aici pe o porțiune întinsă, căci înaintea noastră vedeam un norișor de praf acolo unde trebuie să fi fost Dougal și ceilalți bărbați.

Jamie era din nou cu mine; m-a cuprins cu un braț și m-am simțit mai în siguranță. Însă mai plutea între noi un sentiment vag de durere și

sfiiciune; rănile noastre încă nu se vindecaseră. Ne iertasem unul pe celălalt, însă cuvintele încă întârziau în minte și nu aveau să fie ușor date uitării.

22

Răfuieli

Am ajuns la Doonesbury mult după lăsarea întunericului. Era o oprire a poștalionului destul de însemnată și cu un han, spre norocul nostru. Dougal a închis o clipă ochii de durere când i-a plătit hangiului; a fost nevoie de ceva argint în plus pentru a ne asigura că nu va sufla o vorbă despre prezența noastră acolo.

Argintul, din fericire, ne-a asigurat și o cină îmbelșugată cu bere la discreție. În ciuda ospățului, atmosfera în timpul cinei a fost încordată, aceasta fiind luată în mare parte în tăcere. Stând acolo în rochia mea distrusă, acoperită modest cu cămașa de schimb a lui Jamie, căzusem în mod evident în dizgrație. Cu excepția lui Jamie, bărbații se purtau ca și cum aș fi fost invizibilă și chiar și Jamie abia împingea pâinea și carnea în direcția mea din când în când. A fost o ușurare în cele din urmă să ne retragem în camera noastră, așa mică și înghesuită cum era.

M-am prăbușit pe pat cu un suspin, ignorând starea în care se aflau așternuturile.

– Sunt ruptă de oboseală. A fost o zi lungă.

– Da, a fost lungă.

Jamie și-a deschis gulerul și manșetele, desfăcându-și centura cu sabia, însă nu s-a dezbrăcat mai departe. A tras cureaua de la teacă și a îndoit-o, flexându-i pielea gânditor.

– Hai în pat, Jamie. Ce mai aștepți?

S-a apropiat de pat în picioare, legănând cureaua ușor înainte și înapoi.

– Păi, mi-e teamă că avem niște lucruri de rezolvat între noi înainte să

dormim în noaptea asta.

Am simțit un nod în stomac de teamă.

– Ce este?

Nu mi-a răspuns imediat. Evitând intenționat să se așeze pe pat lângă mine, și-a tras un scăunel și s-a așezat pe el în fața mea.

– Tu realizezi, Claire, a spus el încet, că am fost cu toții în după-amiaza asta la un pas de moarte?

Am coborât privirea în jos spre pătură, cu obrajii arzându-mi de rușine.

– Da, știu. A fost din vina mea. Îmi pare rău.

– Ah, deci realizezi, a răspuns el. Știi că dacă vreunul dintre noi ar fi făcut un asemenea lucru, să îi pună pe ceilalți în pericol, i s-ar fi tăiat urechile sau ar fi fost biciuit, dacă nu chiar omorât pe loc?

M-am albit la față.

– Nu, nu știam.

– Așa, păi știu că nu ești încă familiarizată cu obiceiurile noastre și asta e o scuză. Cu toate astea, eu ți-am spus să stai ascunsă și, dacă m-ai fi ascultat, un asemenea necaz nu s-ar fi întâmplat niciodată. Acum englezii ne vor căuta peste tot: va trebui să ne ascundem ziua și să călătorim noaptea.

A făcut o pauză.

– Cât despre căpitanul Randall… a mai adăugat un cap de acuzare.

– Vrei să spui că acum te va căuta în mod special pe tine, acum că știe că ești aici?

A încuviințat din cap absent, cu privirea în flăcările din cămin.

– Da. El… la el e ceva personal, știi?

– Îmi pare rău, Jamie, am rostit.

Jamie a concediat scuzele mele cu o fluturare a mâinii.

– Eh, dacă mi-ai fi făcut doar mie rău, nici nu aș mai vorbi. Deși, dacă

tot am deschis subiectul, a spus el aruncându-mi o privire aspră, trebuie să îți spun că am simțit că mor când am văzut labele animalului ăluia pe tine.

Și-a întors privirea spre flăcări, cu chipul întunecat, parcă retrăind evenimentele acelei după-amiezi.

Mi-a trecut prin minte să îi povestesc despre… dificultățile lui Randall, însă mi-a fost teamă că doar aș înrăutăți lucrurile. Doream cu disperare să îl strâng în brațe pe Jamie și să îl implor să mă ierte, însă nu îndrăzneam să îl ating. După un lung moment de tăcere, a oftat și s-a ridicat, lovindu-și pulpa cu cureaua din piele.

– Păi, în cazul ăsta, cel mai bine e să terminăm odată, a spus el. Ai făcut destul rău când nu mi-ai respectat poruncile, și am de gând să te pedepsesc, Claire. Îți aduci aminte ce ți-am spus când am plecat azi-dimineață de lângă tine?

Îmi aminteam foarte bine și am sărit în grabă peste pat, astfel încât spatele îmi era lipit de perete.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine ce vreau să spun, a răspuns el cu fermitate. Treci în genunchi lângă pat și ridică-ți fustele.

– Nu vreau!

M-am prins zdravăn de capătul patului cu amândouă brațele și m-am strâns și mai departe de el într-un colț.

Jamie m-a privit o clipă cu ochii îngustați, gândindu-se ce să facă mai departe. Mi-a trecut prin minte că nu exista nimic care să îl împiedice să facă ce poftea cu mine; era mai greu decât mine cu cel puțin treizeci și cinci de kilograme. Cu toate acestea, spre norocul meu, a hotărât să stăm de vorbă înainte să treacă la fapte și a pus cu grijă cureaua într-o parte înainte să se strecoare peste așternuturi pe pat, așezându-se lângă mine.

– Acum, Claire…, a început el.

– Am spus că îmi pare rău! am izbucnit. Și chiar îmi pare rău! N-o să mai fac niciodată!

– Păi, tocmai asta e ideea, a răspuns el calm. Ai putea să mai faci, pentru că tu nu privești lucrurile la fel de serios cum le iau ei. Tu vii

dintr-un loc unde lucrurile sunt mai ușoare, cred. Nu e o chestiune de viață și de moarte, acolo unde ai crescut tu, să desconsideri o poruncă sau să faci după cum te taie capul. În cel mai rău caz, ai putea cauza unele neplăceri sau ai putea enerva pe cineva, dar nu ai pune nimănui viața în pericol.

Îi urmăream degetele cu care netezea tartanul kiltului său în vreme ce își punea ordine în gânduri.

– Adevărul dur este că o acțiune oricât de neînsemnată poate avea consecințe foarte serioase în vremurile și locurile noastre… mai ales pentru cineva ca mine.

M-a bătut ușor cu mâna peste umăr, văzând că eram în pragul lacrimilor.

– Știu că nu ai pus în pericol viața mea sau a altcuiva în mod intenționat. Dar o poți face foarte ușor fără să vrei, cum ai făcut astăzi, pentru că tu încă nu mă crezi atunci când îți spun că unele lucruri sunt foarte primejdioase. Ești obișnuită să gândești singură și înțeleg, a spus el îndreptându-și capul într-o parte spre mine, că nu ești obișnuită să tolerezi ca un bărbat să îți spună ce să faci. Dar trebuie să înveți să o faci, pentru siguranța noastră, a tuturor.

– Prea bine, am spus, rostind rar cuvintele. Înțeleg. Ai dreptate, desigur. Foarte bine, îți voi urma poruncile, chiar dacă nu voi fi de acord cu ele.

– Bun.

S-a ridicat și a apucat cureaua.

– Acum, hai, dă-te jos din pat, să terminăm odată.

Am rămas cu gura căscată de indignare.

– Poftim? Dar am promis că îți voi respecta poruncile!

A oftat exasperat și s-a așezat din nou pe scăunel. M-a țintuit cu o privire severă.

– Acum, ascultă. Tu mă înțelegi, zici tu, și eu te cred. Dar e o diferență între a înțelege ceva cu mintea și a ști acel ceva în adâncul minții tale.

Am încuviințat din cap, fără tragere de inimă.

– Prea bine. Acum, eu va trebui să te pedepsesc, din două motive:

unul, ca să știi.

Deodată a zâmbit.

– Pot să îți spun din propria mea experiență că o ascunzătoare bună te face să cântărești lucrurile într-o lumină mai serioasă.

Am strâns și mai aprig căpătâiul patului.

– Al doilea motiv, a continuat el, este din cauza celorlalți. Ai observat cum s-au purtat în seara asta?

Observasem. Fusese atât de neplăcut în timpul cinei, încât mă bucurasem când reușisem să părăsesc camera.

– Claire, ei au nevoie să li se facă dreptate. Tu ai greșit față de ei toți și tu trebuie să suferi pentru asta.

A tras adânc aer în piept.

– Eu sunt soțul tău și e de datoria mea să mă ocup de asta și am de gând să o fac.

Aveam obiecții serioase împotriva unei astfel de propuneri, din mai multe puncte de vedere. Oriunde ar fi fost dreptatea în această situație – și eram nevoită să admit că cel puțin o parte din ea era de partea lui – amorul meu propriu era profund lezat la gândul de a fi bătută, de oricine și din orice pricină.

Mă simțeam adânc trădată că bărbatul de care depindeam, atât ca prieten, cât și ca protector și iubit, îmi provoca o asemenea suferință. Și simțul meu de autoconservare era în taină îngrozit la gândul că mă supuneam toanelor cuiva care mânuia o sabie de opt kilograme ca și cum ar fi fost un plici de muște.

– Nu îți voi permite să mă bați, am răspuns ferm, strângând cu putere căpătâiul patului.

– Ah, nu-mi permiți? a întrebat el ridicându-și sprâncenele arămii. Păi, dă-mi voie să îți spun, fetițo, că nu prea mă interesează ce îmi permiți tu. Ești nevasta mea, că vrei sau că nu vrei. Dacă aș vrea să îți rup un braț sau să îți dau doar pâine și apă – și să nu crezi că nu m-am gândit la asta – aș putea să o fac. E floare la ureche să îți înroșesc fundul.

– O să țip!

– Așa o să faci. Dacă nu înainte, cu siguranță în timp ce te bat. Mă

aștept să te audă de la ferma vecină; ai plămâni zdraveni.

A rânjit la mine odios și s-a întins peste pat să mă apuce.

Mi-a desfăcut degetele cu o oarecare dificultate și m-a tras cu fermitate, aducându-mă într-o parte a patului. L-am lovit în fluierul piciorului, dar fiind desculță, nu am avut niciun succes. Mârâind nițel, a reușit să mă întoarcă cu fața spre pat, răsucindu-mi brațul pentru a mă ține în loc.

– Claire, eu tot te bat. Dacă stai cuminte, ne achităm la o duzină de lovituri!

– Și dacă nu stau? am strigat tremurând.

A ridicat cureaua și a lovit-o de pulpa piciorului cu o plesnitură aprigă.

– Atunci te pun pe genunchi și te bat până îmi obosesc mâinile și, te previn, o să obosești tu înaintea mea.

Am țâșnit peste pat, întorcându-mă cu fața spre el, cu pumnii încleștați.

– Ești un barbar! Ești un… sadic! am mârâit furioasă. Faci asta pentru propria ta plăcere! Niciodată n-o să ți-o iert!

Jamie s-a oprit, învârtind cureaua. Apoi mi-a răspuns sever.

– Nu știu ce e un sadic. Și dacă eu te-am iertat pe tine pentru azi după-amiază, mă gândesc că o să mă ierți și tu pe mine, imediat ce o să poți sta în fund. Cât despre plăcerea mea, a rostit și buzele i-au zvâcnit, am spus că va trebui să te pedepsesc. Nu am spus că o să-mi facă plăcere.

A îndoit un deget spre mine.

– Vino aici.

A doua zi dimineață nu voiam să părăsesc dormitorul și mă tot foiam fără rost prin cameră, înnodând și deznodând panglici și pieptănându-mi părul. Nu vorbisem cu Jamie din seara trecută, însă el a băgat de seamă șovăiala mea și m-a îndemnat să cobor cu el la micul dejun.

– Nu trebuie să îți fie teamă să dai ochii cu ceilalți, Claire. Te vor ironiza puțin, probabil, dar nu va fi foarte rău. Capul sus.

M-a mângâiat sub barbă și i-am mușcat mâna, cu putere, dar nu adânc.

– Auu! și-a tras el degetele. Ai grijă, domniță, nu știi pe unde au fost degetele astea.

M-a lăsat, râzând pe înfundate și a coborât la micul dejun. Lui îi convenea să fie într-o dispoziție bună, m-am gândit cu amărăciune. Dacă voise răzbunare noaptea trecută, o avusese.

Fusese o noapte din cele mai neplăcute. Supunerea mea fără tragere de inimă durase exact până în clipa în care am simțit mușcătura curelei de piele pe fundul meu. A urmat o luptă scurtă și violentă care l-a lăsat pe Jamie cu nasul însângerat, trei zgârieturi încântătoare de-a lungul obrazului și o încheietură adânc mușcată. După cum era de așteptat, eu am sfârșit pe jumătate sufocată cu nasul în păturile soioase cu un genunchi apăsându-mă în spate, bătută ca un sac de fasole.

Jamie, blestemat fie-i sufletul negru de scoțian, s-a dovedit a avea dreptate. Bărbații m-au salutat cu o oarecare reținere, însă au fost destul de prietenoși; ostilitatea și disprețul din noaptea trecută dispăruseră.

În vreme ce îmi puneam ouă în farfurie, Dougal a venit în spatele meu, așezându-și părintește un braț în jurul umerilor mei. Barba îmi gâdila urechea când mi-a șoptit cu un ton secretos:

– Sper că Jamie nu a fost prea aspru cu tine azi-noapte, fetițo. După cum ai urlat, am zis că te omoară. Cel puțin.

Am simțit obrajii înroșindu-mi-se și m-am întors ca să nu mă vadă. După remarcile îngrozitoare ale lui Jamie, mă hotărâsem să nu scot un sunet pe parcursul întregii cazne. Oricum, dacă îmi puneam mintea, Sfinxul era mic copil pe lângă mine, când venea vorba să îmi țin gura închisă în timp ce îmi primeam pedeapsa de la capătul curelei de piele mânuite de Jamie Fraser.

Dougal s-a întors să îl strige pe Jamie, care stătea la masă, mâncând pâine cu brânză.

– Hei, Jamie, acum, nu era nevoie să o snopești în bătaie pe fată. O mustrare blândă ar fi fost suficientă.

M-a bătut tare cu palma peste posterior pentru a-i arăta, făcându-mă să tresar de durere. L-am străpuns cu privirea, amenințător.

– Un fund înroșit nu a omorât pe nimeni, a spus Murtagh cu gura plină de pâine.

– Nu, cum bine spui, a intervenit Ned, rânjind. Hai, vino să stai jos, domniță.

– Ba mai bine stau în picioare, mulțumesc, am răspuns cu demnitate, stârnind un hohot general de râs.

Jamie îmi evita grijuliu privirile, tăind concentrat o bucată de brânză.

Pe parcursul zilei am mai avut de îndurat alte ironii nu lipsite de răutate și fiecare dintre bărbați a găsit câte o scuză să mă bată ușor cu palma peste fund, prefăcându-se a mă consola. Însă în general, a fost suportabil și fără tragere de inimă am început să accept că Jamie poate avusese dreptate, deși eu încă voiam să îl strâng de gât.

Din moment ce îmi era imposibil să stau jos, mi-am făcut de lucru în timpul dimineții cu mici treburi, cum ar fi să cos nasturi sau poalele rochiei, operațiune care putea fi făcută lângă fereastră, susținând că aveam nevoie de lumină. După prânz, pe care l-am luat tot în picioare, ne-am retras cu toții în camerele noastre pentru siestă. Dougal hotărâse că ar fi mai bine să așteptăm până la căderea nopții pentru a pleca spre Bargrennan, următoarea oprire în călătoria noastră. Jamie a urcat în urma mea, însă i-am trântit ușa în nas. Lasă-l să doarmă din nou pe jos.

Noaptea trecută fusese destul de plin de tact, legându-și la loc cureaua și ieșind din cameră fără o vorbă imediat după ce terminase. Se întorsese un ceas mai târziu, după ce eu stinsesem lumina și se culcase, însă avusese suficient bun-simț să nu încerce să se bage în pat lângă mine. După ce privise în beznă spre partea unde stăteam eu nemișcată, oftase adânc, se înfășurase cu tartanul și se culcase pe podea lângă ușă.

Prea furioasă, tristă și afectată fizic pentru a dormi, zăcusem aproape toată noaptea trează, alternând între dorința de a mă ridica și a-l lovi într-un loc delicat și gândul la vorbele pe care mi le spusese mai devreme.

Dacă era să fiu obiectivă, deși dispoziția mea era departe de o judecată obiectivă, puteam să admit că avea dreptate când îmi spusese că nu priveam lucrurile cu seriozitatea cuvenită. Însă nu avea dreptate când îmi spusese că asta se datora mediului meu mai puțin primejdios… oricare ar fi fost acela. De fapt, dacă mă gândeam, adevărul era chiar pe dos.

Aceste timpuri erau încă ireale pentru mine, în multe privințe; ceva dintr-o piesă de teatru sau o serbare cu costume de epocă. Comparate cu priveliștea războiului în masă mecanizat pe care îl cunoșteam eu, micile bătălii pe care le văzusem – câțiva oameni înarmați cu săbii și muschete – păreau mai degrabă pitorești decât amenințătoare în ochii mei.

Aveam probleme cu dimensiunile lucrurilor. Un om ucis de o muschetă e la fel de mort ca și unul ucis de un obuz. Doar că obuzul ucidea impersonal, nimicind zeci de oameni, în timp ce cu muscheta trăgea un om care îi putea vedea privirea celui pe care îl omora. Aceasta era crimă, după părerea mea, nu război. De câți oameni era nevoie pentru a declanșa un război? Suficienți poate, încât să nu trebuiască să se privească unii pe alții în față? Și cu toate acestea, pentru Dougal, Jamie, Rupert și Ned, acesta era în mod evident război – sau, cel puțin, o problemă foarte serioasă. Chiar și micul Murtagh cu față de viezure avea un motiv să devină mai violent decât îi stătea în fire.

Dar care erau aceste motive? Un rege mai degrabă decât un alt rege? Cei din Casa Hanovra și cei din Casa Stuart? Pentru mine, acestea nu erau altceva decât niște nume pe o schemă de pe peretele laboratorului de istorie. Ce erau ei, în comparație cu un rău inimaginabil precum Reich-ul lui Hitler? Era important pentru cei care trăiau sub acei regi, mă gândeam, deși asemenea motive mi se păreau triviale. Dar, puteam eu considera trivial dreptul cuiva de a trăi așa cum dorea? Era lupta de a alege propriul destin mai puțin importantă decât necesitatea de a opri un mare rău? M-am mișcat, iritată, pipăindu-mi cu mare grijă fundul rănit. I-am aruncat o privire fioroasă lui Jamie, strâns ghem lângă ușă. Respirația îi era egală, însă ușoară; probabil că nici el nu putea dormi. Speram că nu.

La început fusesem înclinată să iau toată această aventură nefericită drept o melodramă; asemenea lucruri pur și simplu nu se întâmplau în viața reală. Suferisem multe șocuri de când trecusem prin menhir, însă cel mai grav până acum fusese cel din această după-amiază. Jack Randall, atât de asemănător și atât de oribil de diferit de Frank. Atingerea lui pe sânii mei crease o legătură între vechea și noua mea viață, aducând cele două realități separate ale mele împreună cu un bubuit asemănător tunetului. Și pe urmă, a mai fost Jamie; chipul său, încremenit de teamă la fereastra biroului lui Randall, schimonosit de furie pe marginea drumului, crispat de durere la auzul insultelor mele.

Jamie. Jamie era real, de fapt, mai real decât fusese vreodată ceva în existența mea, chiar și Frank și viața mea în 1945. Jamie, iubitul

tandru și tâlharul perfid.

Poate că aceasta era o parte din problemă. Jamie îmi năpădea într-atât simțurile, încât mediul în care trăia el mi se părea aproape irelevant. Însă nu îmi mai puteam permite să îl ignor. Nechibzuința mea îl adusese la un pas de moarte în această după-amiază și stomacul mi se chircea la gândul că l-aș fi putut pierde. M-am ridicat deodată, hotărâtă să mă duc să îl trezesc și să îi spun să vină în pat cu mine. Dar când greutatea mea s-a lăsat cu totul pe rezultatele strădaniei lui, m-am răzgândit brusc și m-am aruncat enervată înapoi pe burtă.

O noapte petrecută oscilând între filozofie și crize de furie mă lăsase complet epuizată. Am dormit întreaga după-amiază, am orbecăit ametită până în tavernă pentru o cină frugală când Rupert m-a trezit chiar înainte de lăsarea întunericului.

Dougal, care fără îndoială își băgase unghia în gât la câți bani cheltuise, mi-a adus un alt cal. Un exemplar solid, deși nu foarte elegant clădit, cu o privire blândă și un păr scurt și aspru; îndată ce l-am văzut, i-am spus Thistle.

Nu anticipasem care puteau fi efectele unei lungi călătorii în șa cu fundul tăbăcit în bătaie. Am privit șaua lui Thistle cu o strângere de inimă, realizând deodată ce mă aștepta. O mantie groasă a căzut peste ea și ochiul negru de viezure al lui Murtagh a clipit conspirativ spre mine în partea cealaltă a calului. Am decis că măcar voi suferi într-o tăcere demnă și încruntată, mi-am încleștat maxilarele și am încălecat.

Între bărbați părea să fie o conspirație tacită și galantă; făceau cu rândul în a opri convoiul cât mai des pentru a se ușura, permițându-mi să descalec câteva minute, să îmi masez fundul dureros. Din când în când, câte unul sugera să ne oprim să bem apă, ceea ce însemna ca și eu să mă opresc, din moment ce Thistle purta sticlele cu apă.

Vreme de câteva ore ne-am hurducat cu opriri dese, însă durerea se amplifica văzând cu ochii, făcându-mă să mă ridic în șa neîncetat. În cele din urmă am zis la naiba cu suferința demnă, trebuie să mă dau jos de pe cal o vreme.

– Hoo! i-am spus lui Thistle și am sărit jos.

M-am prefăcut că îi cercetez piciorul stâng din față, în timp ce ceilalți cai s-au oprit în jurul nostru.

– Mă tem că i-a intrat o piatră în copită, am mințit. I-am scos-o, dar ar fi mai bine dacă aș plimba-o puțin; nu vreau să șchioapete.

– Nu, nu vrem asta, a spus Dougal. Prea bine, mergi nițel, dar cineva trebuie să rămână cu tine. E un drum destul de liniștit, dar nu poți să rămâi singură.

Jamie a sărit imediat din șa.

– Merg eu cu ea, a spus el încet.

– Bun. Dar să nu întârziați prea mult; trebuie să ajungem în Bargrennan până în zori. Semnul Mistrețului Roșu; un prieten al lordului.

Cu un semn al mâinii, i-a adunat pe ceilalți și s-au depărtat iute la trap, lăsându-ne într-un nor de praf.

Câteva ceasuri petrecute în șa nu îmi îmbunătățiseră dispoziția. Lasă-l să meargă cu mine. Blestemată să fiu dacă voi vorbi cu bruta violentă și sadică. Nu arăta foarte fioros în lumina semilunii care tocmai răsărea, însă mi-am împietrit inima și am pornit la drum șchiopătând, evitând să mă uit spre el. Mușchii mei abuzați au protestat la început, neobișnuiți cu exercițiul, însă după vreo jumătate de oră am început să mă mișc mult mai ușor.

– Te vei simți mult mai bine mâine, m-a anunțat Jamie pe un ton relaxat. Deși nu vei putea sta fără să te doară decât poimâine.

– Și de unde știi tu atât de bine, mă rog? m-am rățoit la el. Bați oameni cu cureaua la fund atât de des?

– Ah, nu, a spus el, netulburat de atitudinea mea. Acum am încercat pentru prima oară. Dar am o experiență vastă la capătul celălalt al curelei.

– Tu? am rostit cu gura căscată.

Gândul că cineva ar putea s-o bată la fund cu cureaua o asemenea masă de mușchi și forță era complet inimaginabil.

– Când eram ceva mai mic, englezoaico, a spus el râzând văzându-mi expresia. Am fost bătut la fund de atâtea ori încât le-am pierdut numărul, între opt și treisprezece ani. Atunci am crescut mai înalt decât tatăl meu și n-a mai putut să mă mai aplece peste bârna gardului.

– Tatăl tău te-a bătut?

– Da, tata m-a bătut cel mai mult. Și învățătorul, desigur, și Dougal sau unul sau altul dintre unchi din când în când, în funcție de unde eram și ce făceam.

Îmi captase atenția, în ciuda hotărârii mele de a-l ignora.

– Și ce făceai?

A râs din nou, un râs șoptit, dar molipsitor în tăcerea nemișcată a nopții.

– Păi, nu îmi pot aminti totul. Dar eu zic că în general o meritam. Sau cel puțin, nu cred că tata m-ar fi bătut vreodată fără să o merit.

A pășit fără să scoată o vorbă câteva clipe, căzut pe gânduri.

– Mmm. Să vedem, o dată a fost pentru că am bătut găinile cu pietre și o dată pentru că am călărit vacile și le-am speriat prea tare ca să mai dea lapte, și pe urmă pentru că am mâncat toată dulceața de pe prăjituri și am lăsat numai aluatul. Ah și o dată am scăpat caii din grajd, că am lăsat poarta neîncuiată. Și o dată că am dat foc la stuful de pe porumbar – asta a fost un accident, nu am făcut-o intenționat; și pentru că mi-am pierdut cărțile de școală – asta a fost intenționat. Și...

S-a oprit ridicând din umeri, în timp ce eu râdeam fără să vreau.

– Poznele obișnuite. Dar cel mai des pentru că deschideam gura când trebuia să o țin închisă.

Amintindu-și de o întâmplare a pufnit în râs.

– O dată, sora mea Jenny a spart un urcior; eu am supărat-o, că o șicanam, și ea s-a enervat și a aruncat cu urciorul în mine. Când a intrat tata și a întrebat cine a făcut-o, ea era prea înfricoșată ca să scoată o vorbă. Doar s-a uitat la mine, cu ochii mari și speriați – și are ochi albaștri, ca ai mei, doar că sunt mai frumoși, conturați cu gene negre. Oricum, a încheiat el, ridicând din umeri, i-am spus tatei că eu am făcut-o.

– A fost foarte nobil din partea ta, am răspuns sarcastic. Sora ta trebuie să îți fi fost recunoscătoare.

– Ah, păi, ar fi putut să îmi fie. Doar că tata fusese de cealaltă parte a ușii mai devreme și văzuse ce se întâmplase cu adevărat. Așa că ea a fost bătută că și-a pierdut cumpătul și a spart urciorul și eu am fost bătut de două ori: o dată pentru că am necăjit-o și o dată pentru că l-

am mințit.

– Dar nu e drept! am sărit, indignată.

– Tatăl meu nu era întotdeauna blând, dar era aproape întotdeauna drept, a răspuns Jamie netulburat. El a spus că adevărul e adevăr și oamenii trebuie să își asume responsabilitatea propriilor fapte. Ceea ce era drept. Mi-a aruncat o privire furișă. Dar a spus că a fost frumos din partea mea să iau vina asupra mea și, deși era nevoit să mă pedepsească, puteam alege dacă să fiu bătut cu cureaua sau să mă culc fără să mănânc.

A râs trist, dând din cap.

– Tata mă cunoștea foarte bine. Am ales cureaua fără să mă gândesc de două ori.

– Ești o poftă de mâncare pe două picioare, Jamie.

– Adevărat, a încuviințat el fără supărare, întotdeauna am fost mâncăcios. Și tu, flămânzilă, a spus el calului. Stai nițel până ne oprim să ne odihnim.

A învârtit căpăstrul, îndepărtând botul animalului de smocurile tentante de iarbă de pe marginea drumului.

– Dar tata era un om drept, a continuat el, și avea grijă de noi, deși eu cu siguranță nu apreciam asta la vremea respectivă. Dacă greșeam ceva, nu zăbovea cu pedeapsa, eram mustruluit pe loc sau îndată ce afla. Întotdeauna se asigura că știu de ce sunt pedepsit și, dacă voiam să pledez în apărarea mea, aveam dreptul.

„Ah, deci din ăsta-mi ești“, mi-am spus. Șantajist emoțional. Mă îndoiam că mă putea fermeca astfel încât să îmi schimb hotărârea de a-i scoate măruntaiele cu prima ocazie, dar putea să încerce.

– Ai câștigat vreo pledoarie? am întrebat.

– Nu. În general era un caz destul de curat, cu acuzatul condamnat după propria mărturisire. Dar uneori mi se mai reducea nițel pedeapsa. Și-a scărpinat nasul. O dată i-am spus că eram de părere că a-ți bate copilul era cea mai barbară metodă de a-ți impune punctul de vedere. El a zis că am la fel de multă minte precum stâlpul de care mă rezemam, ba chiar mai puțină. Mi-a spus că respectul pentru cei mai în vârstă era una din pietrele de temelie ale comportamentului civilizat și, până când voi învăța asta, aș face bine să mă uit la

degetele de la picioare în timp ce unul din părinții mei barbari îmi înroșește fundul.

De data aceasta am râs împreună cu el. Era liniște pe drum, acel soi de tăcere absolută care se înstăpânește când te afli la kilometri depărtare de alți oameni. Soiul de liniște pe care era atât de greu să îl întâlnești în timpul meu mult mai aglomerat, când mașinile depășeau influența omului, așa încât un singur om putea produce la fel de mult zgomot ca o mulțime întreagă. Singurele sunete aici erau freamătul plantelor, țipătul ocazional al câte unei păsări de noapte și bocănitul înfundat al copitelor. Pășeam cu mai multă ușurință acum, când mușchii mei contractați începeau să se destindă datorită exercițiului. Și resentimentele mele au început să scadă, ascultând poveștile lui Jamie, pline de umor și autoironie.

– Nu îmi plăcea deloc să fiu bătut, îți imaginezi, dar, dacă aș fi avut de ales, preferam bătăile tatei decât pe cele ale învățătorului. De cele mai multe ori ne bătea cu o riglă la palmă, în școală, în loc să ne altoiască la fund. Tata zicea că dacă mă lovea peste palme, nu voi mai fi în stare să muncesc, în schimb, dacă îmi înroșea fundul, nu voi fi tentat să mă așez să mă odihnesc. De obicei aveam câte un învățător diferit în fiecare an; nu stăteau mult – majoritatea se făceau fermieri sau se mutau în zone mai bogate. Învățătorii sunt plătiți atât de prost, încât tot timpul sunt sfrijiți și rupți de foame. Am avut odată unul gras, niciodată n-am crezut că era învățător; arăta ca un pastor deghizat.

Gândul mi-a zburat la rotofeiul părinte Bain și am zâmbit încuviințând.

– Pe unul mi-l amintesc în mod special, pentru că ne scotea mereu în fața clasei cu palma întinsă și pe urmă ne ținea o predică interminabilă despre greșelile noastre, apoi ne bătea și ne mai predica și între lovituri. Stăteam acolo cu palma întinsă, usturând, și mă rugam să termine odată cu pălăvrăgeala și să treacă la treabă înainte să îmi pierd curajul și să încep să plâng.

– Îmi imaginez că tocmai asta voia să faci, am spus, simțind o oarecare milă, fără să vreau.

– Ah, da, a răspuns el firesc. Dar mi-a luat ceva timp să înțeleg. Dar îndată ce am făcut-o, ca de obicei, nu mi-am putut ține gura.

A oftat.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat, furia mea fiind dată cu totul uitării.

– Păi, într-o zi m-a scos în fața clasei – mă scotea adesea pentru că nu puteam scrie frumos cu mâna dreaptă și tot scriam cu stânga. M-a lovit de trei ori – luându-i aproape cinci minute să o facă, ticălosul – și se tot burzuluia la mine că sunt prost, încet la minte și încăpățânat înainte să îmi aplice următoarea lovitură. Palma îmi ardea cumplit, pentru că era pentru a doua oară în acea zi și eram speriat pentru că știam că urma să fiu pedepsit și acasă – așa era regula; dacă eram pălmuit la școală, eram bătut și acasă, pentru că tatăl meu considera că școala este foarte importantă – oricum, mi-am ieșit din fire.

Mâna stângă i s-a strâns involuntar în jurul hățului, de parcă ar fi vrut să-și protejeze palma sensibilă.

S-a oprit și a privit spre mine.

– Eu îmi ies rar din fire, englezoaico, și în general îmi pare rău după aceea.

„Iar asta, mi-am spus, este probabil cea mai apropiată formă de scuză pe care aveam să o primesc.“

– Atunci ți-a părut rău?

– Păi, am ridicat pumnii și l-am străpuns cu privirea – era un tip înalt, deșirat, avea undeva la douăzeci de ani, cred, deși mie mi se părea mai bătrân – și i-am spus: „Nu mi-e teamă de dumneata și nu mă poți face să plâng, oricât de tare m-ai lovi!“

A tras adânc aer în piept și l-a expirat încet.

– Cred că a fost o greșeală tactică din partea mea să îi răspund în timp ce ținea încă în mână cureaua.

– Nu-mi spune. A încercat să îți demonstreze că te poate face să plângi?

– Ah, da, a încercat.

Jamie a încuviințat, în glas simțindu-i-se o satisfacție tristă la cuvântul „încercat“.

– Deci nu a reușit?

Părul zburlit s-a scuturat dintr-o parte în alta.

– Nu. Cel puțin nu a reușit să mă facă să plâng. Dar a reușit să mă facă să regret că deschisesem gura.

S-a oprit o clipă, întorcându-și fața spre mine. Norul de deasupra se risipise pentru o clipă și lumina îi mângâia colțul bărbiei și al obrazului, făcându-l să pară poleit, ca unul din arhanghelii lui Donatello.

– Când Dougal ți-a descris în câteva vorbe temperamentul meu, înainte de nuntă, a menționat cumva că uneori sunt nițel încăpățânat?

Ochii oblici au sclipit, aducând mai degrabă cu Lucifer decât cu Mihail.

– Asta ca să folosim un termen blând, am râs eu. Dacă îmi aduc bine aminte, el a spus că toți din neamul Fraser sunt încăpățânați ca pietrele, iar tu ești cel mai rău dintre toți. De fapt, am continuat eu cu un ton sec, am simțit pe pielea mea ceva din încăpățânarea asta.

A zâmbit și a tras calul în jurul unei bălți adânci din drum, ducându-l pe al meu de căpăstru în spatele lui.

– Hmmm, păi, nu zic că Dougal nu are dreptate, a continuat el după ce a scos caii la drum uscat. Chiar dacă sunt încăpățânat, măcar sunt sincer. Tatăl meu era la fel de încăpățânat și din când în când ne încontram de nu ne mai înțelegeam până nu ceda unul din noi și de obicei se termina cu mine cu fundul în sus peste bârna gardului.

Pe neașteptate, a ridicat o mână pentru a apuca dârlogii calului meu, când animalul s-a dat înapoi și a pufnit.

– Gata! Șșș! Stai, *mo dhu!*

Calul său, mai puțin speriat, doar s-a tras și a scuturat din cap neliniștit.

– Ce s-a întâmplat?

Nu vedeam nimic, în ciuda peticelor de lumină a lunii care marmorau drumul și câmpul. Înaintea noastră se ridica un crâng de pini, însă caii nu păreau dornici să se apropie de el.

– Nu știu. Stai aici și nu face niciun zgomot. Încalecă și ține-l și pe al meu. Dacă strig la tine, lasă hățurile și fugi cât mai repede.

Vocea lui Jamie era șoptită și calmă pentru a ne liniști, atât pe mine, cât și pe cai. Cu un îndemn spre calul său și o palmă pe grumaz pentru a-l face să se apropie de mine, a dispărut în tufișuri, cu jungherul în mână.

Mi-am ascuțit privirea și auzul pentru a-mi da seama ce anume tulbura caii încă; pufneau și pocneau din copite, cu urechile și cozile tremurând de agitație. Norii se risipiseră acum și zburaseră cu vântul nopții, lăsând doar urme împrăștiate pe chipul strălucitor al semilunii. În ciuda luminii destul de puternice, nu puteam zări nimic pe drum sau în tufișurile întunecate.

Părea o oră cam târzie și un drum destul de prost pentru tâlhari, oricât de puțini ar fi fost ei pe drumurile Highlands; erau prea puțini călători pentru a merita o ambuscadă.

Crângul era întunecat, dar nu nemișcat. Pinii mugeau blând unii spre alții, milioane de ace tremurând în vânt. Copaci foarte bătrâni, pinii, și cu înfățișare ireală în întunericul nopții. Gimnosperme, purtători de conuri, risipitori de semințe înaripate, mai bătrâni și mai vajnici decât stejarii sau plopii tremurători, cei cu frunzele moi și tulpini firave. Un sălaș potrivit pentru fantomele și spiritele malefice ale lui Rupert.

„Numai tu, mi-am spus enervată, puteai să te convingi să îți fie teamă de o pădure.“ Totuși, unde era Jamie?

Palma care mi-a strâns coapsa m-a făcut să chiți ca un liliac speriat; o consecință naturală atunci când încerci să țipi cu inima în gât. Cu o furie irațională împotriva spaimei mele lipsite de motiv, l-am lovit, împingându-l cu piciorul în piept.

– Nu te furișa așa pe lângă mine!

– Șșș! a spus el. Vino cu mine.

Trăgându-mă fără prea multe menajamente din șa, m-a așezat pe picioare și a apucat în grabă caii de dârlogi – animalele nechezau ușor, neliniștite – în vreme ce mă conducea prin iarba înaltă.

– Ce este? am murmurat, împiedicându-mă orbește de rădăcini și pietre.

– Șșș. Nu vorbi. Uită-te în pământ și urmărește-mi picioarele. Pășește unde pășesc eu și oprește-te când te ating.

Încet și mai mult sau mai puțin tăcut, ne-am strecurat până la marginea pâlcului de pini. Sub copaci era întuneric, doar firimituri de lumină trecând printre crengi până la covorul de ace de dedesubt. Nici măcar Jamie nu putea păși fără zgomot aici, însă foșnetul acelor uscate se pierdea în murmurul celor verzi de deasupra. Covorul de pini se crăpa acolo unde o masă de granit răsărea din pământ.

Acolo, Jamie m-a așezat în fața lui, ghidându-mi mâinile și picioarele pentru a mă cățăra pe panta crestată a bolovanului uriaș. În vârf, era suficient loc pentru amândoi să stăm unul lângă celălalt, pe burtă. Jamie și-a apropiat buzele de urechea mea, abia respirând.

– La zece metri în față, spre dreapta. În luminiș. Îi vezi?

Odată ce i-am zărit, i-am și auzit. Lupi, o haită mică, de opt sau zece, din câte puteam vedea. Nu urlau, nu aceștia. Prada zăcea în umbră, un bulgăre întunecat cu un picior în sus, uscat ca un băț și vibrând sub impactul dinților care trăgeau de carcasă. Se mai auzeau din când în când un urlet slab și un chelălăit când un pui era dat la o parte de pe halca unui adult și clefăielile mulțumite ale fălcilor și crănțănitul, pocnetul unui os rupt.

Pe măsură ce privirea mi s-a obișnuit cu scena în lumina marmorată a lunii, am putut distinge câteva siluete zburlite, întinse sub copaci, sătule și nemișcate. Smocuri de blană argintie sclipeau ici și colo, în timp ce lupii care încă se ospătau din carcasă împingeau și smulgeau bucățile fragede pe care cei dinaintea lor le pierduseră din vedere.

Un cap mare, cu niște ochi galbeni, s-a ivit deodată într-un con de lumină, cu urechile ciulite. Lupul a scos un sunet moale, de alarmă, ceva între un schelălăit și mârâit și sub copacii de dedesubt totul a încremenit într-o clipă.

Ochii de șofran păreau să mă privească fix. În postura animalului nu se putea citi nici teama, nici curiozitatea, ci doar o recunoaștere prudentă. Palma lui Jamie pe spatele meu m-a avertizat să rămân nemișcată, deși nu simțeam niciun impuls să o iau la fugă. Aș fi putut rămâne cu ochii țintă la privirea lupului ore întregi, cred, însă ea – eram sigură că e o femelă, deși nu știam cum știam asta – și-a fluturat urechile o dată, parcă ajungând la concluzia că nu eram o primejdie și a plecat capul din nou spre cina ei.

I-am urmărit câteva minute, nemișcați în lumina palidă. În cele din urmă, Jamie m-a atins ușor pe braț, avertizându-mă că sosise timpul să plecăm. Și-a păstrat mâna pe brațul meu pentru pentru a mă ajuta în timp ce ne strecuram înapoi printre copaci spre drum. Era pentru prima dată când îi îngăduiam să mă atingă de când mă salvase din Fortul William. Încă vrăjiți de imaginea lupilor, nu am vorbit foarte multe, însă am început din nou să ne simțim confortabil unul cu celălalt.

În timp ce mergeam, gândindu-mă la ce îmi povestise, nu m-am putut

împiedica să nu-i admir măiestria. Fără cuvinte sau scuze, îmi transmisese mesajul pe care dorea să îl înțeleg. Eu ți-am făcut dreptate, îmi spusese, așa cum am fost învățat. Și ți-am arătat și clemență, cât am putut. Deși nu te pot scăpa de durere și umilință, îți dăruiesc propriile mele dureri și umilințe, astfel încât să îți fie mai ușor să le înduri pe ale tale.

– Te supăra foarte tare? am întrebat deodată. Să fii bătut, vreau să spun. Îți trecea repede?

Mi-a strâns blând mâna înainte să îi dea drumul.

– De cele mai multe ori îmi trecea înainte să se termine. Cu excepția ultimei dăți; atunci mi-a luat o vreme să uit.

– De ce?

– Păi, ah, în primul rând aveam șaisprezece ani, flăcău în toată firea… credeam eu. Și în al doilea rând, a durut ca naiba.

– Nu trebuie să îmi povestești, dacă nu vrei, am spus, simțindu-i șovăiala. E o poveste dureroasă?

– Nu la fel de dureroasă ca bătaia în sine, a spus el, râzând. Nu, nu mă deranjează să îți povestesc. Doar că e o poveste lungă.

– Și noi mai avem cale lungă până la Bargrennan.

– Așa e. Păi, bine. Îți amintești că ți-am spus că mi-am petrecut un an la castelul Leoch când aveam șaisprezece ani? A fost o înțelegere între Colum și tatăl meu – pentru a mă familiariza cu clanul mamei mele. Am stat acasă la Dougal doi ani și pe urmă am locuit la castel un an, ca să învăț bunele maniere, latina și din astea.

– Ah. Chiar mă întrebam cum ai ajuns la castel atunci.

– Da, așa am ajuns. Eram mare pentru vârsta mea, sau cel puțin, eram înalt; un spadasin priceput, încă de pe atunci. Și un călăreț mai bun decât cei mai mulți dintre băieții de vârsta mea.

– Și modest, am adăugat.

– Nu chiar. Eram numai cu nasul pe sus și cu o limbă mai ascuțită decât acum.

– Mi-e imposibil să cred una ca asta, am glumit, amuzată.

– Ba să crezi, englezoaico. Mi-am dat seama că puteam face oamenii să râdă cu glumele mele și le făceam toată ziua, fără să îmi pese prea mult ce îmi ieșea din gură și la adresa cui. Uneori eram crud cu unii dintre ceilalți băieți, fără să vreau, doar că nu îmi puteam ține gura dacă îmi cocea mintea câte o glumă. A ridicat privirea spre cer, să măsoare timpul. Cerul era și mai întunecat, acum când luna apusese. Am recunoscut cei trei cosași din constelația Orionului plutind deasupra liniei orizontului și am fost neașteptat de mângâiată de prezența lor familiară.

– După cum era de așteptat, într-o zi am mers prea departe. Eram împreună cu câțiva din ceilalți băieți, mergând de-a lungul unui coridor când am zărit-o pe doamna FitzGibbons la celălalt capăt. Ducea în mâini un coș mare, aproape la fel de mare ca ea, și se clătina când mergea. Știi cum arată acum; nici atunci nu era cu mult mai slabă.

Și-a frecat nasul, jenat.

– Eh, am făcut o suită de remarci lipsite de bun-simț la adresa înfățișării ei. Foarte hazlii, dar foarte mârlănești. Tovarășii mei s-au amuzat teribil. Însă nu mi-am dat seama că ea mă auzea.

Îmi aminteam de voinica doamnă de la castelul Leoch. Deși niciodată nu o văzusem altfel decât binedispusă, nu mi se părea a fi genul de persoană pe care, dacă o superi, să te lase nepedepsit.

– Ce a făcut?

– Nimic… atunci. Nu știam că auzise până când s-a ridicat în picioare în timpul Judecății de a doua zi și i-a spus totul lui Colum.

– Vai ție.

Știam cât de mult respect avea Colum pentru doamna Fitz și știam că nu ar privi cu îngăduință nicio ireverență la adresa ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Același lucru care i s-a întâmplat și lui Laoghaire… sau aproape, a râs el înfundat. Dar eu am fost foarte îndrăzneț, m-am ridicat și am spus că aleg să îmi primesc pedeapsa cu pumnii. Încercam să fiu foarte calm și matur privind întreaga situație, deși inima îmi bătea în piept precum ciocanul fierarului și am simțit că mi se face nițel rău când am privit pumnii lui Angus; arătau ca niște bolovani: mari și tari. Oamenii adunați în sală au râs nițel; nu eram atât de înalt cât sunt acum și

cântăream pe jumătate. Angus cel Mic putea să îmi rupă gâtul dintr-o lovitură.

– Oricum, Colum și Dougal s-au încruntat amândoi la mine, deși eu am crezut că erau de fapt încântați că avusesem curajul să cer schimbarea pedepsei. Dar pe urmă Colum a zis nu, dacă am de gând să mă comport ca un copil, atunci voi fi pedepsit ca atare. A încuviințat din cap și, înainte să apuc să fac vreo mișcare, Angus m-a îndoit pe genunchiul lui, mi-a ridicat poala kiltului și mi-a înroșit fundul cu cureaua, în fața întregii adunări.

– Ah, Jamie.

– Mmmhm. Ai observat că Angus e foarte conștiincios când vine vorba de funcția lui. Mi-a dat cincisprezece lovituri și până în ziua de azi îți pot spune cu exactitate unde a căzut fiecare.

A ridicat din umeri, amintindu-și.

– Am avut semne o săptămână.

A întins mâna și a rupt un smoc de ace dintr-un pin de lângă drum, desfășurându-le ca un evantai între degetul mare și celelalte. Mirosul de rășină a devenit dintr-odată mai ascuțit.

– Dar nu mi s-a permis să mă retrag în liniște să îmi ling rănile. Când a terminat Angus cu mine, Dougal m-a luat de ceafă și a mărșăluit cu mine până în capătul îndepărtat al sălii. Pe urmă, am fost pus să vin înapoi în genunchi pe lespezile de piatră. A trebuit să îngenunchez în fața jilțului lui Colum și să îi cer iertare doamnei FitzGibbons, apoi să îmi cer iertare în fața tuturor celor prezenți pentru neobrăzarea mea și, la final, să îi mulțumesc lui Angus că m-a bătut cu cureaua. La asta era cât pe ce să mă înec, dar a fost foarte cuminte, mi-a întins o mână și m-a ajutat să mă ridic. Apoi am fost trântit pe un scăunel lângă Colum și obligat să stau așa până când s-a sfârșit Judecata.

Și-a aplecat protector umerii în față.

– Acela a fost cel mai negru ceas al vieții mele. Obrajii îmi ardeau de rușine, fundul îmi ardea de usturime, genunchii îmi erau jupuiți și nu mă puteam uita nicăieri decât la propriile mele picioare, dar cel mai rău era că făceam pe mine. Am crezut că o să mor; mai degrabă mi-ar fi plesnit vezica decât să fac pipi în fața tuturor, după ce mă făcusem de rușine, dar am fost aproape. Am transpirat ca un porc.

Mi-am suprimat un hohot de râs.

– Nu puteai să îi spui lui Colum ce se întâmplă? am întrebat.

– Colum știa foarte bine ce se întâmplă; și toată lumea de acolo știa ce se întâmplă, după cum mă zvârcoleam pe scaun. Oamenii puneau rămășaguri dacă o să reușesc să mă abțin sau o să fac pe mine.

A ridicat din umeri.

– Colum m-ar fi lăsat, dacă i-aș fi cerut voie. Dar, m-am încăpățânat.

A zâmbit larg, nițel rușinat, arătându-și dinții albi pe chipul întunecat.

– Am zis că mai bine mor decât să-i cer voie și era cât pe ce. Când în cele din urmă Colum mi-a spus că pot pleca, am ieșit ca vântul din sală, dar abia am apucat să ajung la cea mai apropiată ușă. M-am aruncat în spatele zidului și am izbucnit în șuvoaie; am crezut că n-o să mă mai opresc niciodată. Așa, a spus el răsfirându-și palmele dezaprobator, lăsând acele de pin să cadă, acum știi cel mai rușinos lucru care mi s-a întâmplat.

Nu m-am putut abține; am râs până când am fost nevoită să mă așez pe marginea drumului. Jamie a așteptat răbdător un minut, apoi s-a lăsat în genunchi.

– De ce râzi? a întrebat. Nu a fost deloc distractiv.

Dar pe buzele lui înflorise un zâmbet.

Am dat din cap, încă râzând.

– Nu, nu e. E o poveste îngrozitoare. Doar că… mi te și imaginez stând acolo, încăpățânat ca un catâr, cu fălcile încleștate și aburul ieșindu-ți pe urechi.

Jamie a pufnit, dar a râs ușor.

– Da. Nu e foarte ușor să ai șaisprezece ani, nu-i așa?

– Vasăzică tu ai ajutat-o pe Laoghaire fiindcă îți părea rău pentru ea, am spus când mi-am mai revenit. Știai cum e să fii de vârsta ei.

Jamie a părut surprins.

– Da, am spus asta. E mult mai ușor să primești un pumn în față când ai douăzeci și trei de ani decât să fii bătut cu cureaua la fund în public când ai șaisprezece. Mândria rănită doare mai tare decât orice altceva și la vârsta aceea e foarte ușor de rănit.

– Mă gândeam că n-am mai văzut pe nimeni rânjind în așteptarea pumnului în gură.

– Păi, pe urmă mi-ar fi fost mai greu să rânjesc.

– Mmh, am încuviințat. M-am gândit…

Am tăcut, rușinată.

– La ce te-ai gândit? Ah, despre mine și Laoghaire vrei să spui? a întrebat el, ghicindu-mi gândul. Tu și Alec și toată lumea, inclusiv Laoghaire. Aș fi făcut același lucru și dacă era urâtă.

M-a împuns cu degetul în coastă.

– Deși nu mă aștept să mă crezi.

– Păi, v-am văzut împreună în acea zi în alcov, m-am apărat, e clar că cineva te-a învățat să săruți.

Jamie a scormonit praful de pe drum cu picioarele, rușinat. Și-a înclinat capul, timid.

– Englezoaico, nu sunt mai bun decât alți bărbați. Încerc, dar nu reușesc întotdeauna. Știi versetul acela din Sfântul Pavel, unde spune el că e mai bine să te însori decât să arzi? Ei bine, pe mine mă ardea destul de rău acolo.

Am râs din nou, simțindu-mă ușoară ca la șaisprezece ani.

– Deci te-ai însurat cu mine ca să nu păcătuiești? l-am tachinat.

– Da. De asta e bună căsătoria; ca să facă un sacrament din lucrurile pe care altfel trebuie să le mărturisești la spovedanie.

Am izbucnit din nou în râs.

– Oh, Jamie, te iubesc!

De data aceasta, era rândul lui să râdă. S-a aplecat și s-a culcat pe marginea drumului, înecându-se de râs. Încet, s-a întins pe spate și a zăcut în iarba înaltă, hohotind și sufocându-se.

– Ce Dumnezeu e cu tine? am întrebat uitându-mă nedumerită spre el.

În cele din urmă, s-a ridicat, ștergându-și ochii înlăcrimați. A scuturat din cap, trăgând aer în piept.

– Murtagh avea dreptate în privința femeilor, englezoaico. Mi-am riscat viața pentru tine, am furat, am escaladat ziduri, am dat foc la clădiri, am omorât chiar și un om. Și tu ce faci? Mă jignești, îmi insulți bărbăția, îmi dai una la ouă și mă zgârii mai-mai să-mi scoți ochii. Pe urmă eu te snopesc în bătaie și îți povestesc cele mai umilitoare lucruri care mi s-au întâmplat vreodată și tu îmi spui că mă iubești.

Și-a lăsat capul între genunchi și a continuat să râdă. În cele din urmă, s-a ridicat și mi-a întins un braț, ștergându-se la ochi cu celălalt.

– Nu ești foarte rațională, englezoaico, dar mie îmi placi așa cum ești. Hai să mergem.

Se făcea târziu... sau devreme, depinde cum priveai și trebuia să încălecăm, dacă voiam să ajungem la Bargrennan până în zori. Îmi revenisem destul de bine până acum pentru a suporta să stau în șa, deși efectele se făceau încă simțite. O parte din drum am călărit într-o tăcere relaxată. Lăsată cu propriile mele gânduri, mi-am pus întrebarea, pentru prima dată fără panică, ce se va întâmpla dacă și când voi reuși să găsesc drumul până la cercul de pietre? Căsătorită cu el din constrângere și dependentă de el din necesitate, începusem fără îndoială să țin foarte mult la Jamie.

Însă mai interesante erau, poate, sentimentele lui pentru mine. Mai întâi fusesem legați prin împrejurări, apoi prin prietenie și în cele din urmă printr-o pasiune carnală tulburător de profundă, însă el nu făcuse niciodată nici cea mai mică aluzie la sentimentele pe care le avea pentru mine.

Cu toate astea...

Își riscase viața pentru mine. Măcat atât putea face de dragul jurământului de căsătorie; mă va proteja, îmi spusese, până la ultima picătură de sânge și eram convinsă că ăsta era adevărul.

Eram mai impresionată de evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore acum, după ce îmi dezvăluise pe neașteptate emoțiile sale și viața sa personală, cu bune și cu rele. Dacă el ținea la mine atât de mult pe cât credeam eu că ține, cum s-ar simți el dacă eu aș dispărea fără veste? Urmele disconfortului fizic s-au mai estompat în vreme ce mă luptam cu aceste gânduri incomode.

Mai aveam cam cinci kilometri până la Bargrennan când Jamie a rupt deodată tăcerea.

– Nu ți-am povestit cum a murit tatăl meu, a spus el abrupt.

– Dougal mi-a zis că a suferit un atac… o apoplexie, am răspuns surprinsă.

Am bănuit că Jamie, lăsat la rândul său cu propriile sale gânduri, le văzuse rătăcind spre tatăl său, urmare a conversației de mai devreme, deși nu îmi puteam imagina ce îl condusese spre acest episod anume.

– Așa este. Dar… el…

S-a oprit, căutându-și cuvintele, apoi a ridicat din umeri, renunțând la precauții. A tras adânc aer în piept și l-a expirat.

– Ar trebui să știi despre asta. Are legătură cu… multe lucruri.

Drumul era acum destul de larg încât să putem călări unul lângă altul, dacă eram atenți la pietrele ascuțite; scuza față de Dougal în legătură cu calul meu nu fusese aleasă la întâmplare.

– S-a întâmplat la fort, a spus Jamie, strecurându-se cu grijă pe o porțiune de drum accidentată, acolo unde am fost ieri. Acolo unde Randall și oamenii lui m-au dus când m-au luat de la Lallybroch. Unde m-au biciuit. La două zile după prima biciuire, Randall m-a chemat în biroul lui – doi soldați au venit după mine, m-au luat din celulă și m-au dus sus în biroul lui –, același în care te-am găsit pe tine; așa am știut unde să mă duc. Chiar afară, ne-am întâlnit cu tatăl meu în curte. Aflase unde mă aduseseră și venise să vadă dacă mă poate scoate în vreun fel sau cel puțin să vadă cu ochii lui dacă sunt bine.

Jamie a lovit ușor calul în coaste, grăbindu-l cu un ușor plescăit al limbii.

Încă nu era nicio urmă de lumină a zilei, iar cea a nopții se schimbase. Zorii erau la o depărtare nu mai mare de un ceas.

– Până când nu l-am văzut nu realizasem cât de singur mă simțisem acolo – sau cât de speriat. Soldații nu ne-au lăsat singuri, dar măcar mi-au permis să îl salut.

A înghițit greu și a continuat.

– I-am spus că îmi pare rău – de Jenny, adică, și de întreaga tevatură. Mi-a spus să tac și m-a strâns cu putere la pieptul lui. M-a întrebat dacă sunt grav rănit – știa despre biciuire – și i-am răspuns că o să-mi revin. Soldații ne-au zis că trebuie să mergem și el mi-a strâns mâinile

și mi-a spus să nu uit să mă rog. M-a asigurat că va fi lângă mine indiferent ce se va întâmpla și că trebuie să îmi țin fruntea sus și să încerc să nu îmi fac griji. M-a sărutat pe obraz și soldații m-au luat. Atunci l-am văzut pentru ultima dată.

Glasul îi era puternic, deși tremura puțin. Eu simțeam un nod în gât și l-aș fi atins dacă aș fi putut, dar drumul s-a îngustat printr-o vâlcea strâmtă și am fost nevoită să rămân în urma lui pentru o clipă. Până când am ajuns din nou lângă el, își recăpătase stăpânirea de sine.

– Așadar, a continuat el, trăgând adânc aer în piept. Am urcat să îl văd pe căpitanul Randall. A trimis soldații afară, astfel încât am rămas singuri și mi-a oferit un scaun. A spus că tatăl meu se oferise să îmi plătească el cauțiunea, ca să mă elibereze, dar că fapta pentru care eram acuzat era prea gravă și nu puteam fi eliberat fără acordul scris al ducelui de Argyll, pe ale cărui proprietăți eram. M-am gândit că tatăl meu într-acolo se îndrepta, să vorbească cu ducele de Argyll. Între timp, a continuat Randall, mai era chestiunea celei de-a doua biciuri la care fusesem condamnat.

S-a oprit un minut, parcă neștiind cum să continue.

– Randall… mi s-a părut că se purta ciudat. Foarte cordial, dar era ceva ce nu înțelegeam. Continua să mă privească, parcă așteptând să fac ceva, deși eu nu făceam nimic. S-a scuzat pe departe, spunând că îi pare rău că relațiile noastre erau atât de dificile în acest moment, că își dorea ca împrejurările să fi fost diferite și așa mai departe.

Jamie a dat din cap.

– Nu înțelegeam despre ce vorbește; cu două zile în urmă, mă bătuse încercând din răsputeri să mă termine. Când într-un final a ajuns la ceea ce voia, a spus pe șleau.

– Păi și ce voia? am întrebat.

Jamie s-a uitat la mine, apoi în altă parte. Întunericul îi ascundea trăsăturile, însă mi s-a părut că părea rușinat.

– Pe mine mă voia, a răspuns el fără ocolișuri.

Am tresărit atât de violent încât calul și-a întors capul și a nechezat supărat. Jamie a ridicat din nou din umeri.

– A fost destul de deschis. Dacă aș… i-aș da trupul meu, ar renunța la cea de a doua biciuire. Dacă nu mă învoiam… atunci îmi voi dori să

nu mă fi născut, a spus.

Simțeam că îmi vine rău.

– Deja începusem să cam regret că mă născusem, a spus el cu o sclipire de umor. Îmi simțeam stomacul de parcă înghițisem sticlă pisată și, dacă nu aș fi stat pe scaun, mi s-ar fi tăiat genunchii.

– Dar ce...

Vocea îmi era răgușită, așa că mi-am dres glasul și am început din nou.

– Și ce ai făcut?

A oftat.

– Păi, nu o să te mint, englezoaico. Am stat în cumpănă. Primele lovituri erau încă atât de dureroase pe spatele meu încât abia suportam o cămașă pe mine și simțeam că mă ia amețeala de fiecare dată când mă ridicam. Gândul că voi trece iar prin toate – să fiu legat și lipsit de ajutor, așteptând următoarea lovitură…, glasul i s-a pierdut și s-a cutremurat fără să vrea. Nu aveam cu adevărat idee, a bolborosit el, dar mă gândeam că cel puțin sodomizarea e ceva mai puțin dureroasă. Oamenii mureau uneori sub loviturile de bici, englezoaico, și, din expresia de pe chipul lui, am înțeles că era hotărât ca eu să fiu unul dintre ei, dacă alegeam bătaia, a oftat el din nou. Dar… simțeam încă pe obraz sărutul tatălui meu și m-am gândit la ce îmi spusese și… în fine, nu am avut puterea să o fac. Nu am stat să mă gândesc ce ar însemna moartea mea pentru tatăl meu.

A pufnit ușor, ca și cum ar fi găsit un gând amuzant.

– Apoi, iarăși, m-am gândit că omul deja o siluise pe sora mea – la naiba dacă avea să mă siluiască și pe mine.

Totul mi se părea îngrozitor. Îl vedeam pe Jack Randall într-o lumină nouă și revoltătoare. Jamie și-a frecat ceafa, apoi a lăsat mâna să cadă pe oblâncul șeii.

– Așadar, mi-am adunat puținul curaj care îmi mai rămăsese și am zis nu. Și am strigat cu voce tare și i-am mai strigat și cuvintele spurcate care îmi veneau la gură, cât de tare m-au ținut plămânii. Mi-era teamă că mă voi răzgândi, dacă mă mai gândeam mult, a spus el făcând o grimasă. Voiam să mă asigur că nu va mai fi cale de întors. Deși, a adăugat el gânditor, nu cred că există o metodă cu adevărat diplomată

prin care să refuzi o asemenea ofertă.

– Nu, am încuviințat sec. Și nu cred că ar fi fost mulțumit, indiferent ce i-ai fi spus.

– Nu a fost. Mi-a tras un pumn în gură, ca să mă amuțească. Am căzut – eram încă slăbit – și s-a repezit asupra mea, străpungându-mă cu privirea. Nu eram atât de nebun încât să încerc să mă ridic, așa încât am rămas întins acolo până când a chemat soldații să mă ducă înapoi în celulă. Nu și-a schimbat deloc expresia feței, a continuat el dând din cap; când am ieșit din cameră, mi-a spus doar „Ne vedem vineri“ de parcă am fi avut o întâlnire de afaceri sau ceva asemănător.

Soldații nu îl conduseseră pe Jamie în aceeași celulă pe care o împărțise cu alți trei prizonieri. În schimb, fusese închis într-o celulă mică, singur, să aștepte răfuiala de vineri fără altceva care să îi distragă atenția în afară de vizita zilnică a medicului garnizoanei, care venea să îi panseze spatele.

– Nu era el cine știe ce doctor, a spus Jamie, dar mă trata cu destulă blândețe. A doua zi când a venit, împreună cu untura de gâscă și cărbunele, mi-a adus o Biblie care-i aparținuse unui prizonier care murise. A zis că el înțelegea că eu sunt papist și, fie că voi găsi sau nu alinare în cuvântul Domnului, cel puțin îmi puteam compara necazurile cu ale lui Iov.

A început să râdă.

– Ciudat, însă am găsit o oarecare alinare. Și Domnul nostru a suportat să fie biciuit; și mi-am dat seama că măcar eu nu urma să fiu târât și crucificat pe urmă. Pe de altă parte, a spus el judicios, nici Domnul nostru nu a fost obligat să asculte propuneri nerușinate din partea lui Ponțiu Pilat.

Jamie păstrase mica Biblie. A cotrobăit prin desaga de la șaua lui și mi-a întins-o să arunc o privire. Era un volum jerpelit, îmbrăcat în piele, lung de cincisprezece centimetri, tipărit pe o hârtie atât de subțire, încât se vedea scrisul pe ambele fețe ale paginii. Pe forzaț era scris ALEXANDER WILLIAM RODERICK MACGREGOR, 1733. Cerneala se decolorase și se estompase, iar copertele erau atât de scorojite de parcă ajunseseră în apă nu doar o singură dată. Am întors Biblia în mâini curioasă. Deși era mică, trebuie să îi fi cerut un oarecare efort să o poarte peste tot cu el, în toate călătoriile și aventurile ultimilor patru ani.

– Nu te-am văzut niciodată citind-o, am spus, dându-i-o înapoi.

– Nu, că nu de asta o păstrez, a spus el.

A băgat-o înăuntru, mângâind marginea copertei roase cu degetul mare. A bătut cu palma desaga, cu gândul în altă parte.

– E o datorie pe care o am față de Alex MacGregor; și am de gând să o onorez într-o bună zi. Oricum, a continuat el întorcându-se la povestirea lui, a venit în sfârșit ziua de vineri și nu știu dacă eram bucuros sau trist să o trăiesc. Așteptarea și teama erau mai rele decât crezusem că vor fi. Însă când a venit ziua… A făcut acel gest al lui, ridicând doar pe jumătate umerii, întinzându-și cămașa pe spate.

– Ai văzut semnele. Știi cum a fost.

– Doar pentru că mi-a povestit Dougal. A spus că era acolo.

Jamie a încuviințat din cap.

– Da, era acolo. Și tatăl meu era, deși atunci nu am știut. În ziua aceea nu îmi stătea gândul la nimic altceva decât la propriile mele probleme.

– Ah, am rostit încet, și tatăl tău…

– Mmm. Atunci s-a întâmplat. Unii bărbați mi-au spus după aceea că ei au crezut pe la jumătate că sunt mort și cred că și tata a crezut asta.

A tăcut o vreme, șovăind, iar când a vorbit, glasul îi era răgușit.

– Când am căzut, mi-a povestit Dougal, tata a scos un sunet scurt și și-a dus mâna la cap. Apoi a căzut ca secerat. Și nu s-a mai ridicat.

Păsările se mișcau în tufișuri, ciripind și cântând dintre frunzele încă întunecate ale copacilor. Capul lui Jamie era plecat, chipul încă invizibil.

– Nu am știut că a murit, a zis el blând. Nu mi-au spus decât abia o lună mai târziu…. când m-au considerat suficient de întremat încât să suport. Deci nu eu l-am îngropat, așa cum s-ar fi cuvenit să facă fiul său. Și nu i-am văzut niciodată mormântul… pentru că îmi este teamă să mă duc acasă.

– Jamie, am șoptit. Oh, Jamie, dragul meu.

După o tăcere care mi s-a părut nesfârșită, am continuat.

– Dar nu trebuie – nu *poți* – să te simți responsabil. Jamie, nu ai fi

putut face nimic sau altceva.

– Nu? a întrebat el. Nu, poate că nu; deși mă întreb dacă ar fi murit și dacă aș fi ales cealaltă soluție. Dar a ști asta nu mă ajută să mă simt altfel – și mă simt de parcă l-aș fi băgat în mormânt cu propriile mele mâini.

– Jamie… am spus din nou, dar m-am oprit, căci știam că e în zadar.

O vreme nu a scos o vorbă, apoi s-a îndreptat de spate și a ridicat din nou din umeri.

– Nu am mai povestit nimănui despre asta, a spus deodată. Dar m-am gândit că acum ar trebui să știi… despre Randall, adică. Ai dreptul să știi ce este între mine și el.

Ce este între mine și el. Viața unui om bun, onoarea unei fete și pofta desfrânată care și-a găsit calea de a se slobozi în sânge și teroare. Și, am bănuit, cu un nod în stomac, că acum mai era un motiv care să atârne în balanță. Eu. Pentru prima dată, am început să îmi dau seama ce simțise Jamie, ghemuit la fereastra camerei lui Randall, cu un pistol descărcat în mână. Și am început să îl iert pentru tot ce îmi făcuse. Parcă citindu-mi gândurile, el mi-a spus, fără a privi spre mine:

– Știi… adică, poți înțelege, poate, de ce am considerat că e nevoie să te bat?

Am așteptat un moment înainte de a răspunde. Înțelegeam, prea bine, însă asta nu fusese totul.

– Înțeleg, i-am spus. Și în privința asta, te iert. Ce nu pot ierta, am spus și glasul mi s-a ridicat ușor împotriva voinței mele, este că ți-a făcut plăcere.

S-a aplecat în șa, apucând oblâncul și a râs până n-a mai putut. A savurat această eliberare de tensiune înainte să își întoarcă privirea spre mine. Cerul era acum mult mai luminos și îi puteam vedea chipul, brăzdat de oboseală, tensiune și veselie. Zgârieturile de pe obraz erau negre în lumina slabă.

– Mi-a făcut plăcere! Englezoaico, a spus el trăgându-și sufletul, nici nu ai idee câtă plăcere mi-a făcut. Erai atât de… Dumnezeule, erai atât de frumoasă. Eu eram atât de nervos și tu m-ai înfruntat cu atâta patimă. Uram să te rănesc, dar în același timp, voiam să o fac… Iisuse, a spus, oprindu-se pentru a-și șterge nasul. Da. Mi-a făcut plăcere. Deși, dacă tot a venit vorba, trebuie să recunoști că am fost cuminte.

Începusem iarăși să mă enervez. Îmi simțeam obrajii aprinzându-se în aerul rece al zorilor.

– Cumințenie a fost aceea? Eu am trăit cu impresia că îți exersai brațul stâng. Aproape m-ai ologit, ticălos scoțian arogant!

– Englezoaico, dacă voiam să te ologesc, ți-ai fi dat seama, a răspuns el sever. Am fost cuminte după aceea. Când am dormit pe podea, dacă îți amintești.

Am mijit ochii spre el, pufnind.

– Ah, deci aceea a fost cumințenie!

– Păi, nu mi s-a părut frumos să te tăvălesc în starea în care te aflai, oricât de mult mi-aș fi dorit. Și mă durea de cât te doream, a adăugat el, râzând din nou. A fost o mare înfrânare a instinctelor mele naturale.

– Să mă tăvălești? am spus, distrasă de expresia lui.

– Păi, nu puteam să spun „să fac dragoste cu tine“ în împrejurările alea, nu?

– Oricum i-ai spune, am răspuns eu serioasă, a fost un lucru bun că nu ai făcut-o, pentru că acum s-ar putea să îți fi lipsit câteva părți valoroase din anatomie.

– Gândul ăsta mi-a trecut și mie prin minte.

– Și dacă crezi că meriți să fii aplaudat pentru că nu m-ai violat după ce m-ai bătut… m-am înecat de furie.

Am călărit în tăcere cam opt sute de metri. În cele din urmă a scos un oftat adânc.

– Văd că nu ar fi trebuit să încep această conversație. Ce încercam să fac era să te înduplec ca să te pot întreba dacă mi-ai îngădui să împărțim patul din nou, îndată ce ajungem la Bargrennan.

A făcut o pauză, timid.

– E cam frig pe podea.

Am călărit cinci minute bune înainte de a-i răspunde. Când m-am decis ce voiam să spun, am strunit calul, întorcându-mă de-a curmezișul drumului, pentru a-l forța și pe Jamie să se oprească. Se

zărea Bargrennanul, acoperișurile caselor fiind abia vizibile în lumina răsăritului.

Mi-am mânat calul lângă celălalt, ajungând la nu mai mult de treizeci de centimetri de Jamie. L-am privit în ochi un minut înainte să vorbesc.

– Îmi vei face onoarea să împarți patul cu mine, o, stăpâne al meu? am întrebat politicos.

Evident, suspectând ceva, a stat pe gânduri o clipă, apoi a înclinat capul, la fel de ceremonios.

– Da. Îți mulțumesc.

Tocmai când ridica hățurile să o ia din loc, l-am oprit.

– Încă un lucru, stăpâne, am spus la fel de politicos.

– Da?

Mi-am învârtit mâna din buzunarul ascuns al fustei și lumina răsăritului a scăpărat în lama pumnalului pe care l-am lipit de pieptul său.

– Dacă, am spus printre dinți, mai ridici o dată mâna la mine, James Fraser, o să-ți scot inima și o să ți-o frig pentru micul dejun!

S-a lăsat o lungă tăcere, tulburată doar de freamătul și scârțâitul cailor și ale hățurilor, apoi și-a întins brațul, cu palma în sus.

– Dă-mi pumnalul.

Când am șovăit, mi-a spus, nerăbdător.

– Nu-ți fac nimic. Dă-mi-l!

A ținut pumnalul de tăiș, în sus, astfel încât lumina soarelui care răsărea să cadă în adularul de pe mâner, făcându-l să strălucească. Ținând pumnalul ca un crucifix, a rostit ceva în galică. Am recunoscut cuvintele din jurământul pe care îl auzisem la Judecata lui Colum, dar a vorbit apoi în engleză, ca să îl înțeleg:

– Jur pe crucea Domnului meu Iisus și pe oțelul sfânt pe care îl țin în mână că îți voi fi loial și te voi sluji cu credință. Dacă vreodată voi mai ridica mâna la tine, din mânie sau nesupunere, îți cer să îmi străpungi inima cu acest pumnal sfânt.

A sărutat pumnalul la joncțiunea dintre tăiș și plăsele și mi l-a dat înapoi.

– Eu nu fac amenințări deșarte, englezoaico, a spus el ridicând o sprânceană, și nu rostesc jurăminte frivole. Acum, putem merge la culcare?

23

Întoarcerea la Leoch

Dougal ne aștepta la semnul Mistrețului Roșu, pășind nerăbdător înainte și înapoi în fața hanului.

– Ați reușit, ha? a întrebat el, privind mulțumit cum am descălecat fără ajutor, clătinându-mă foarte puțin. Ai fost vitează, domniță – cincisprezece kilometri fără un scâncet. Du-te la culcare, dară; o meriți pe deplin. Jamie și cu mine băgăm caii în grajd.

Și m-a concediat cu o palmă ușoară pe fund. I-am urmat sfatul fără întârziere și am adormit în timp ce capul îmi cobora spre pernă.

Nici nu am simțit când Jamie s-a strecurat lângă mine, dar m-am trezit subit pe la sfârșitul amiezii, convinsă că uitasem ceva foarte important.

– Horrocks! am exclamat deodată, sărind ca fulgerul în pat.

– Ce?

Jamie, speriat din somnul adânc, s-a aruncat într-o parte din pat, ajungând ghemuit pe podea, cu pumnul pe jungherul pe care îl lăsase pe grămada lui de haine împăturite.

– Ce? a întrebat, aruncând priviri sălbatice în jurul camerei. Ce s-a întâmplat?

Mi-am înăbușit un chicot de râs, văzându-l ghemuit și gol pe podea, cu părul zburlit ca niște pene jumulite.

– Arăți ca un porc spinos supărat, am spus.

Mi-a aruncat o privire aprigă și s-a ridicat pe picioare, așezând jungherul pe scaunul scund pe care își pusese hainele.

– Nu puteai să aștepți până mă trezeam ca să îmi spui asta? a întrebat el. Credeai că produci o impresie mai puternică dacă mă trezești dintr-un somn profund strigând „iarmaroc“ în urechea mea?

– Nu „iarmaroc“, i-am explicat. Horrocks. Mi-am amintit deodată că uitasem să te întreb de el. L-ați găsit?

S-a așezat pe marginea patului, prinzându-și capul în mâini. Și-a frecat obrajii zdravăn, parcă pentru a restabili circulația sângelui.

– Ah, da, a spus mormăind printre degetele apăsate pe gură. Da, l-am găsit.

Îmi puteam da seama din tonul vocii că veștile dezertorului nu fuseseră tocmai pe placul lui.

– Nu ți-a spus chiar nimic până la urmă? am întrebat, compătimitor.

Asta fusese întotdeauna o posibilitate, deși Jamie plecase pregătit să îi ofere nu doar banii lui, ci și o sumă din partea lui Dougal și Colum, și chiar și inelul tatălui său dacă va fi fost nevoie.

Jamie s-a culcat pe pat lângă mine, cu privirile în tavan.

– Nu, a spus el. Nu, mi-a spus ce voiam să aflu. Și la un preț rezonabil.

M-am întors într-un cot pentru a-l privi în față.

– Păi, și atunci? Cine l-a împușcat pe sergentul-major?

Și-a întors privirea spre mine și a zâmbit, ușor trist.

– Randall, a spus și a închis ochii.

– Randall? am întrebat, neînțelegând. Dar de ce?

– Nu știu, a răspuns el, rămânând cu ochii închiși. Aș putea ghici, dar nu prea contează. S-a dus naibii orice șansă de a dovedi că sunt nevinovat.

Eram nevoită să admit că era adevărat. M-am cufundat din nou în pat alături de el și am rămas cu privirile spre grinzile din stejar brun ale tavanului scund.

– Și atunci ce poți face? am întrebat. Te duci în Franța? Sau poate – mi-a trecut prin minte un gând strălucit –, poate în America? Ai putea să te descurci foarte bine în Lumea Nouă.

– Peste ocean? a spus el scuturându-se ușor. Nu. N-aș putea face asta.

– Și atunci ce o să faci? am întrebat, întorcându-mi capul pentru a-l privi.

A deschis un ochi suficient cât să îmi arunce o privire supărată.

– Mă gândeam pentru început că aș putea dormi încă vreun ceas, a spus el, dar se pare că nu se mai poate.

Resemnat, s-a tras în sus pe pat, rezemându-se de perete. Fusesem prea obosită să scot lenjeria înainte de a mă culca și am zărit acum un punct negru dubios pe plapumă lângă genunchiul lui. Ascultându-l, cercetam cu o privire circumspectă punctul.

– Ai dreptate, a încuviințat el, am putea merge în Franța.

L-am privit nedumerită, uitând pentru moment că, orice decizie lua el, eu eram acum inclusă în respectiva hotărâre.

– Însă nu prea am ce face acolo, a spus el, scărpinându-și gânditor coapsa. Doar armata, dar aia nu e viață. Sau am putea merge la Roma, să ne alăturăm curții regelui James. Asta poate fi rezolvat; am câțiva unchi și verișori din partea neamului Fraser cu un picior în tabăra aceea care m-ar putea ajuta. Nu prea am eu mare dragoste pentru politică, iar pentru prinți nici atât, însă e o posibilitate. Dar aș încerca mai întâi să mă reabilitez în Scoția. Și dacă aș face asta, în cel mai rău caz aș putea sfârși ca un mic arendaș pe pământurile clanului Fraser; în cel mai bun caz, m-aș putea întoarce la Lallybroch.

Chipul i s-a întunecat și am înțeles că se gândea la sora lui.

– Dacă ar fi după mine, a spus el în șoaptă, eu nu aș pleca, însă acum nu mai sunt singur.

A privit spre mine și a zâmbit, mângâindu-mi părul cu blândețe.

– Uneori uit că acum ești cu mine, englezoaico.

Mă simțeam stânjenită. Mă simțeam, de fapt, ca un trădător. Jamie stătea alături de mine, punând la cale planuri care urmau să îi afecteze întreaga viață, luând în considerare siguranța și confortul meu, în timp ce eu făceam tot posibilul să îl părăsesc, târându-l între timp în tot soiul de primejdii extraordinare. Nu intenționasem să îi fac niciun rău, însă faptele erau fapte. Chiar și acum, mă gândeam că ar trebui să încerc să îl conving să nu plecăm în Franța, căci aceasta m-ar

îndepărta și mai mult de destinația mea: cercul de pietre.

– Dar există vreo posibilitate de a rămâne în Scoția? am întrebat, ferindu-mi privirea.

Am avut impresia că punctul negru se mișcase, însă nu eram sigură. Mi-am fixat ochii pe el, privind concentrată.

Mâna lui Jamie a coborât pe sub părul meu și a început să mă mângâie absent pe gât.

– Da, a spus el gânditor. Ar putea fi. De aceea m-a așteptat Dougal; avea oarece vești.

– Adevărat? Ce fel de vești?

Mi-am întors capul pentru a-l privi din nou; mișcarea mi-a adus urechea lângă degetele lui și a început să îmi mângâie ușor pielea din jurul ei. Îmi venea să îmi arcuiesc spatele și să torc ca o pisică. Mi-am reprimat impulsul, totuși, ca să aflu ce intenționa să facă.

– Un mesager al lui Colum, a spus el. Nu credea că o să ne găsească aici, dar a trecut pe lângă Dougal pe drum din întâmplare. Dougal trebuie să se întoarcă imediat la Leoch, să-l lase pe Ned Gowan să se descurce cu restul arendelor. Dougal crede că ar trebui să ne întoarcem cu el.

– Înapoi la Leoch?

Nu era în Franța, dar nici nu era cu mult mai bine.

– De ce?

– La castel se așteaptă în scurt timp sosirea unui musafir, un nobil englez care a mai avut afaceri cu Colum înainte. E o persoană influentă și ar putea fi convins să facă ceva pentru mine. Nu am fost acuzat sau condamnat pentru crimă. El ar putea să îmi anuleze condamnarea și să aranjeze să fiu amnistiat. E cumva anapoda să fiu iertat pentru o faptă pe care nu am comis-o, a rânjit el strâmb, dar e mai bine decât să fiu spânzurat.

– Da, e adevărat.

Punctul se mișca. Mi-am mijit ochii, încercând să mă concentrez pe el.

– Ce nobil englez?

– Ducele de Sandringham

Am țâșnit în sus, scoțând un țipăt.

– Ce s-a întâmplat, englezoaico? a întrebat Jamie, alarmat.

Am întins un deget tremurător spre punctul negru care acum o luase la deal pe piciorul lui Jamie, într-un ritm lent, dar determinat.

– Ce e asta?!

Jamie s-a uitat la el și l-a aruncat cu o pocnitură de unghie.

– Ah, asta? E o ploșniță de pat, englezoaico. N-ai de ce să…

A fost întrerupt de ridicarea mea bruscă. La cuvântul „ploșniță“ am țâșnit de sub cearșafuri și m-am oprit în picioare lipită de perete, cât mai departe de cuibul de gângănii care era acum patul nostru. Jamie m-a măsurat cu o privire apreciativă.

– Porc spinos agitat spuneai? a întrebat.

Și-a lăsat capul într-o parte, cercetându-mă curios.

– Mmm, a spus, trecându-și o mână peste cap, încercând să își netezească părul. Agitat, cel puțin. Iar tu ești un titirez neastâmpărat când te trezești, asta e sigur.

S-a rostogolit spre mine, întinzând un braț.

– Hai încoace, buburuza mea mică. Nu plecăm până la apusul soarelui. Dacă tot nu dormim…

În cele din urmă, am mai dormit puțin, încolăciți tandru pe podea, pe un pat tare, făcut din pelerina mea de călătorie și kiltul lui Jamie.

A fost o idee bună că am dormit cât am avut ocazia. Nerăbdător să ajungă la castelul Leoch înaintea ducelui de Sandringham, Dougal gonea nebunește, într-un ritm infernal. Fără căruțe, călătoream mult mai repede, în ciuda drumurilor proaste. Însă Dougal ne presa, oprind doar cât să ne tragem sufletul.

Când am intrat din nou pe porțile castelului, eram aproape la fel de murdari ca atunci când ajunsesem aici pentru prima dată și cu siguranță la fel de obosiți. Am alunecat de pe calul meu în curte și a trebuit să mă prind de scărița șeii pentru a nu mă prăbuși. Jamie m-a prins de cot, apoi, dându-și seama că nu mă puteam ține pe picioare,

m-a luat în brațe. M-a dus prin arcadă, lăsând caii în grija valeților și a grăjdarilor.

– Ți-e foame, englezoaico? a întrebat, oprindu-se în coridor.

Bucătăriile erau într-o parte, iar scările spre dormitoare, în cealaltă. Am mormăit ceva, încercând să îmi țin ochii deschiși. Îmi era foame, dar știam că voi sfârși cu nasul în supă dacă încercam să mănânc înainte de a mă odihni.

Într-o parte s-a auzit un zgomot de pași și, adormită, am ridicat pleoapele pentru a da cu ochii de silueta masivă a doamnei FitzGibbons, care, umplea coridorul.

– Vai de mine, dar ce s-a întâmplat cu biata fată? l-a întrebat pe Jamie. A suferit vreun accident?

– Nu, doar că s-a măritat cu mine, care și ăsta tot un accident se poate considera.

S-a întors într-o parte, împingând prin ceea ce s-a dovedit un șir tot mai aglomerat de slujnice, valeți, bucătari, grădinari, soldați și alți locuitori ai castelului, cu toții curioși să vadă ce se întâmplă, atrași acolo de întrebările alarmate ale doamnei FitzGibbons.

Hotărându-se, Jamie și-a forțat drumul spre dreapta, înspre scări, strigând răspunsuri împrăștiate spre ploaia de întrebări care curgeau din toate părțile. Clipind orbește la pieptul lui Jamie, abia puteam să înclin capul spre cei care ne înconjurau urându-ne bun venit, deși cele mai multe dintre chipuri păreau deopotrivă prietenoase și curioase.

Când ne-am apropiat de colțul coridorului, am zărit un chip care părea mult mai prietenos decât al celorlalți. Era Laoghaire, cu obrajii îmbujorați și radiind când a auzit vocea lui Jamie. Ochii i s-au rotunjit și buzele ca bobocul de trandafir i s-au desfăcut necuviincios când a văzut ce ducea în brațe. Nu a fost însă timp de întrebări înainte ca aglomerația și agitația din jurul nostru să înceteze abrupt. Jamie s-a oprit și el. Ridicând capul, l-am văzut pe Colum, al cărui chip uluit era acum la același nivel cu al meu.

– Ce…, a început el.

– S-au căsătorit! a spus doamna FitzGibbons, radiind de încântare. Ce frumos! Le poți da binecuvântarea dumitale, domnule, cât le pregătesc eu o cameră.

S-a întors și s-a avântat pe scări, lăsând un gol considerabil în mulțime prin care am văzut chipul acum alb ca varul al lui Laoghaire.

Colum și Jamie vorbeau amândoi în același timp, întrebările și răspunsurile ciocnindu-se în aer. Începeam să mă trezesc, deși aș exagera dacă aș spune că îmi revenisem în simțiri.

– Păi, spunea Colum, părând să nu fie întru totul de acord, dacă ești însurat, ești însurat. Va trebui să stau de vorbă cu Dougal și cu Ned Gowan – vor fi chestiuni legale pe care să le punem la punct. Sunt lucruri care ți se cuvin în momentul în care te căsătorești, prin termenii stipulați în contractul de zestre al mamei tale.

L-am simțit îndreptându-se ușor de spate.

– Dacă tot ai amintit, a spus el relaxat, cred că e adevărat. Și unul din lucrurile care mi se cuvin este o parte din arendele trimestriale de pe pământurile clanului MacKenzie. Dougal a adus ce a colectat până acum; poate ai putea să îi spui să pună deoparte ce mi se cuvine când face socotelile? Acum să mă ierți, unchiule, dar soția mea e obosită.

Și, aruncându-mă într-o poziție mai comodă, s-a întors și a pornit pe scări în sus.

Am traversat camera clătinându-mă, încă nesigură pe picioare și m-am prăbușit recunoscătoare pe patul cu baldachin uriaș din camera de proaspăt căsătoriți care se pare că ni se cuvenea. Era moale, tentant și – mulțumită mereu vigilenței doamnei Fitz – curat. M-am întrebat dacă merita efortul de a mă ridica și a mă spăla pe față înainte de a ceda în fața dorinței aprinse de a dormi.

Tocmai eram pe punctul de mă hotărî că nu mă voi trezi decât la sunetul trâmbiței Arhanghelului Gabriel, când l-am văzut pe Jamie, care nu doar că își spălase obrajii și mâinile, dar își pieptănase și părul pe deasupra, îndreptându-se spre ușă.

– Nu vii la culcare? am strigat.

Mă gândeam că trebuie să fie cel puțin la fel de obosit ca mine, chiar dacă probabil nu la fel de crispat de la statul în șa.

– Vin imediat, englezoaico. Am o mică problemă de rezolvat mai întâi.

A ieșit, lăsându-mă cu ochii la ușa din stejar și cu o senzație foarte neplăcută în coșul pieptului. Îmi aminteam privirea de anticipație

fericită de pe chipul lui Laoghaire când apăruse de după colț, auzind vocea lui Jamie și privirea de uimire mânioasă care a înlocuit-o când m-a văzut cuibărită în brațele lui. Îmi aminteam încordarea fugară a brațelor lui când a văzut-o și îmi doream cu ardoare să fi putut în acea clipă să văd chipul lui Jamie. M-am gândit că probabil se dusese acum, fără să se odihnească, dar spălat și pieptănat, să o găsească pe fată și să îi spună că se căsătorise. Dacă i-aș fi putut vedea chipul, cel puțin mi-aș fi făcut o idee despre ce avea să îi spună.

Absorbită de evenimentele ultimei luni, uitasem cu totul de fată – și ce ar putea însemna ea pentru Jamie sau el pentru ea. În mod cert, mă gândisem la ea când chestiunea căsătoriei noastre grăbite se pusese pentru prima dată și pe urmă Jamie nu dăduse niciun semn că ea ar fi constituit un impediment pentru el. Dar, desigur, dacă tatăl ei nu îi permitea să se căsătorească cu un proscris – și dacă Jamie avea nevoie de o soție pentru a pune mâna pe partea lui din arendele clanului MacKenzie, în acest caz, o soție e la fel de bună ca oricare alta și el fără îndoială avea să accepte orice îi cădea în mână. Credeam că îl cunosc destul de bine pe Jamie acum pentru a ști că avea un profund simț practic, așa cum e și firesc la un bărbat care și-a petrecut ultimii ani din viață ascunzându-se. Nu va fi înduplecat, m-am gândit eu, în hotărârile sale, de sentimente sau de drăgălășenia unor obraji ca petalele de trandafir și sau a unor bucle precum aurul lichid. Dar asta nu însemna că sentimentul sau atracția nu exista.

La urma urmelor era acea scenă pe care o surprinsesem în alcov, când Jamie o ținea pe fată pe genunchi și o săruta cu patimă (*Am ținut femei în brațe înainte*, mi-am amintit vocea lui, *care mi-au făcut inima să-mi bată și răsuflarea să mi se gâtuie*...). Am băgat de seamă că pumnii îmi erau încleștați, strângând pătura cu verde și galben. I-am dat drumul și mi-am șters palmele de fustă, dându-mi seama în timp ce făceam asta cât de murdare erau, unsuroase cu mizeria de două zile de ținut frâiele, în care nu avusesem răgazul să le spăl. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ligheanul cu apă, uitând de oboseală. Mi-am dat seama, cu o oarecare mirare, că îmi displăcea profund când îmi aminteam cum o săruta Jamie pe Laoghaire. Îmi aminteam și ce spusese el despre acea întâmplare: *E mai bine să te căsătorești decât să arzi. Și pe mine mă ardea rău atunci.* Am simțit și eu cum ard, sângele năvălindu-mi în obraji când mi-am amintit efectul pe care îl aveau sărutările lui Jamie pe buzele mele. Ardeam, într-adevăr.

Mi-am dat cu apă pe față, stropindu-mă din belșug, încercând să alung sentimentul. Nu puteam avea nicio pretenție la afecțiunea lui Jamie, mi-am amintit sever. Mă căsătorisem cu el din necesitate. Și el se căsătorise cu mine din propriile lui motive, unul din ele fiind dorința

recunoscută fățiș de a scăpa de virginitate.

Un alt motiv părea să fie că avea nevoie de o soție pentru a obține un venit și nu putea convinge o fată din clasa lui socială să se căsătorească cu el. Un motiv mai puțin flatant decât primul, dacă nu mai nobil.

Acum trezită de-a binelea, am început să mă schimb cu gesturi lenețe din hainele mele de călătorie murdare în cămașa de noapte pe care o lăsaseră acolo ajutoarele doamnei Fitz, împreună cu un lighean și un urcior cu apă. Cum reușise să pregătească o cameră matrimonială în răgazul scurt dintre anunțul abrupt spre Colum și momentul în care urcasem noi scările era una din enigmele secolului. Doamna Fitz, mi-am spus, s-ar fi descurcat de minune ca administrator la Waldorf-Astoria sau la Ritz în Londra.

Aceste gânduri mi-au trezit un dor după lumea din care veneam cum nu mai simțisem de multe zile *Ce caut eu aici?* m-am întrebat pentru a mia oară. Aici, în acest loc straniu, la distanțe imposibile de orice loc familiar, de casă, de soț și de prieteni, la cheremul sorții și singură între niște oameni aproape sălbatici? Începusem să mă simt în siguranță și chiar din când în când fericită în decursul ultimelor săptămâni alături de Jamie. Dar acum mi-am dat seama că fericirea nu era decât o iluzie, chiar dacă siguranța nu era.

Nu aveam nicio îndoială că Jamie va continua să se achite de ceea ce el considera a fi responsabilitatea lui și să continue să mă protejeze de orice rău care m-ar amenința. Dar aici, întoarsă din izolarea ireală a zilelor petrecute între dealuri sălbatice și drumuri prăfuite, hanuri mizerabile și căpițe parfumate de fân, cu siguranță Jamie simțea chemarea vechilor lui obiceiuri, așa cum și eu o simțeam pe a mea. Ne apropiasem foarte mult în ultima lună de când ne căsătorisem, însă eu văzusem acea apropiere fisurându-se sub presiunea ultimelor zile, iar acum credeam că se va spulbera complet, înapoi în mijlocul realităților practice ale vieții de la castelul Leoch.

Mi-am rezemat fruntea de piatra în care era tăiată fereastra, privind afară peste curte. Alec MacMahon și cei doi grăjdari ai lui se vedeau în colțul îndepărtat, țesălând caii pe care îi adusesem cu noi. Animalele, hrănite și adăpate după pofta lor pentru prima dată în ultimele două zile, respirau mulțumite în vreme ce mâinile dibace le periau grumajii lucioși și le curățau murdăria de la fuler și chișiță cu mănunchiuri de paie. Un băiat de la grajduri a condus-o deoparte pe bondoaca mea Thistle, care îl urma fericită spre o binemeritată odihnă în boxa ei.

Și cu ea, m-am gândit, se duceau și speranțele mele într-o iminentă evadare și întoarcere în lumea mea. Ah, Frank. Am închis ochii, lăsând o lacrimă să mi se prelingă pe un obraz. Apoi am deschis ochii mari spre curte, am clipit și i-am închis din nou, strâns, încercând cu disperare să îmi amintesc trăsăturile lui Frank. Doar pentru o clipă, când am închis ochii, nu văzusem trăsăturile iubitului meu soț, ci pe ale strămoșului său, Jack Randall, cu buzele pline ridicate într-un zâmbet batjocoritor. Înfricoșată de acea imagine, mintea mea a proiectat îndată imaginea lui Jamie, cu chipul crispat de teamă și furie, așa cum îl văzusem la fereastra biroului privat al lui Randall. Oricât am încercat, nu am reușit să îmi readuc în memorie imaginea lui Frank, cea pe care o știusem înainte.

Am simțit deodată un fior rece de panică și mi-am înfășurat brațele în jurul coatelor. Și dacă reușeam să scap și să găsesc drumul înapoi spre cercul de pietre? m-am gândit. Apoi ce? Jamie își va găsi, speram, curând alinare în brațele lui Laoghaire, poate. Înainte îmi făcusem griji în privința reacției lui când va descoperi că dispărusem. Dar dincolo de acel moment fugar de părere de rău pe marginea pârâului, niciodată nu îmi trecuse până acum prin minte să mă întreb cum m-aș simți eu despărțindu-mă de el. Mă jucam absentă cu șnurul care ținea strânsă cămașa de noapte, legându-l și dezlegându-l. Dacă voiam să plec, și voiam, nu ne făceam niciunuia un serviciu îngăduind legăturii noastre să se întărească. Nu trebuia să îi dau voie să se îndrăgostească de mine.

Dacă avea de gând să facă un asemenea lucru, mi-am spus, amintindu-mi încă o dată de Laoghaire și de conversația cu Colum. Dacă se căsătorise cu mine mânat de un simț practic rece, așa cum părea, poate că emoțiile lui erau mai în siguranță decât ale mele.

Acumulând oboseala, foamea, dezamăgirea și nesiguranța, reușisem de data aceasta să mă cufund într-o asemenea stare de disperare confuză, încât nu puteam nici să dorm, nici să stau locului. În schimb, băteam camera în lung și în lat, nefericită, ridicând lucrurile și punându-le jos, fără să judec.

Curentul stârnit de ușa deschisă a tulburat echilibrul delicat al pieptănului pe care îl balansam de coadă, anunțând revenirea lui Jamie. Arăta ușor îmbujorat și ciudat de agitat.

– Ah, nu dormi, a exclamat el, evident surprins și tulburat să mă găsească trează.

– Nu, am răspuns înțepată, sperai să mă găsești dormind, ca să te poți întoarce la ea?

Sprâncenele i s-au împreunat o clipă, apoi s-au ridicat nedumerite.

– La ea? La Laoghaire te referi?

Auzindu-i numele rostit cu accentul scoțian degajat – „L'heer" –, m-am simțit deodată cuprinsă de o furie irațională.

– Aha! Deci ai fost cu ea! am sărit.

Jamie părea nedumerit și precaut, și vag iritat.

– Da. Am întâlnit-o pe scară când am ieșit. Te simți bine, englezoaico? Ești nițel tulburată, văd.

M-a măsurat cu o privire circumspectă. Am ridicat oglinda și am băgat de seamă că părul îmi stătea ridicat într-o coroană zburlită și în jurul ochilor aveam cearcăne vineții. Am pus-o jos cu o bufnitură.

– Nu, sunt chiar foarte bine, am răspuns, încercând să par cât mai stăpână pe mine. Și Laoghaire ce mai face? am întrebat, mimând dezinvoltura.

– Ah, destul de bine, a răspuns el.

S-a rezemat de ușă, cu brațele încrucișate la piept, privindu-mă curios.

– Nițel surprinsă să audă că ne-am căsătorit, bănuiesc.

– „Bine", am spus, trăgând adânc aer în piept.

Am ridicat privirea spre el și l-am văzut rânjind cu gura până la urechi.

– Doar nu îți faci griji în privința fetei, acum, englezoaico? a întrebat el viclean. Nu are nimic cu tine… sau cu mine, a adăugat el.

– Ah, nu? Ea nu voia – sau nu putea – să se mărite cu tine. Tu trebuia să iei pe cineva, așadar m-ai luat pe mine când s-a ivit ocazia. Și nu te judec pentru asta (nu foarte mult, nu) – însă eu…

A traversat camera din doi pași și mi-a luat mâinile, întrerupându-mă. Mi-a ridicat bărbia cu un deget, obligându-mă să îl privesc în ochi.

– Claire, a spus el serios, la timpul potrivit îți voi spune motivul

pentru care m-am căsătorit cu tine… sau nu ți-l voi spune. Am cerut sinceritate din partea ta și același lucru ți-am oferit și eu în schimb. Și îți vorbesc și acum sincer. Nu aveam nicio obligație față de față, dincolo de curtoazie, a rostit el ciupindu-mă ușor de obraz. Dar am obligația să mă port frumos cu ea și o voi onora.

Mi-a dat drumul obrazului, strângându-mă încetișor de bărbie.

– M-ai auzit, englezoaico?

– Da, te-am auzit.

M-am tras îndărăt, frecându-mi cu ciudă bărbia.

– Și sunt sigur că vei fi foarte curtenitor cu ea. Dar data viitoare să tragi perdelele la alcov. Că nu vreau să vă văd.

Sprâncenele arămii au săltat uimite și chipul i s-a îmbujorat ușor.

– Vrei să sugerezi că te-aș înșela? a întrebat el nevenindu-i să creadă. Suntem la castel de mai puțin de un ceas, sunt plin de transpirația și de praful de două zile pe cal, sunt atât de obosit încât îmi tremură genunchii și tu crezi că m-am dus direct să seduc o copilă de șaisprezece ani?

A dat din cap, uluit.

– Nu știu sigur dacă se vrea un compliment la adresa virilității mele, englezoaico, sau o insultă la adresa moravurilor mele, dar nu mă interesează. Murtagh mi-a spus că femeile sunt irațională, dar nici chiar așa!

Și-a trecut mâna prin păr, făcând șuvițele scurte să se zburlească furioase.

– Sigur că nu încercam să spun că ai sedus-o, am replicat încercând zadarnic să infuzez calm în tonul meu. Dar cred…

Mi-a trecut prin minte că Frank rezolvase astfel de situații mult mai diplomatic decât reușeam eu acum să o fac, dar, în ciuda tactului său, tot mă înfuriasem. În mod cert, nu exista o modalitate de a sugera o astfel de ipoteză partenerului tău fără a-i stârni enervarea.

– Voiam să spun doar că… îmi dau seama că te-ai căsătorit cu mine din motivele tale – și că aceste motive te privesc doar pe tine, am adăugat în grabă, și că eu nu am niciun drept asupra ta. Ai totală

libertate să te comporți precum dorești. Și dacă… te simți atras de o altă femeie… mă rog… nu voi sta în calea voastră, am sfârșit jalnic.

Sângele îmi inundase obrajii și îmi simțeam urechile arzând.

Ridicându-mi privirea, am băgat de seamă că și urechile lui Jamie ardeau, după cum ardea cu totul, de la gât în sus. Chiar și ochii, înroșiți din pricina lipsei somnului, păreau să ardă mocnit.

– Nu ai niciun drept asupra mea! a exclamat el. Și tu ce crezi că înseamnă jurământul de nuntă, fato? Doar niște cuvinte spuse în biserică?

A trântit un pumn mare pe măsuța de toaletă cu o bubuitură care a scuturat urciorul de porțelan.

– Niciun drept, a bâiguit el ca pentru sine. Libertatea să mă comport precum doresc. Și tu nu îmi vei sta în cale?

S-a aplecat să își scoată cizmele, apoi le-a ridicat și le-a aruncat, una după cealaltă, cu toată forța în perete. Am strâns pleoapele când fiecare din ele s-a lovit cu putere de pietrele zidului și au căzut apoi pe podea. Și-a smuls eșarfa și a azvârlit-o peste umăr. Apoi s-a repezit spre mine, cu o privire ucigătoare.

– Vasăzică nu ai niciun drept asupra mea, englezoaico? Din partea ta, sunt liber să îmi găsesc plăcerea unde poftesc, nu-i așa? Ia spune, așa e? a răcnit la mine.

– Ă-ă, păi, da, am spus, făcând, fără să vreau, un pas în spate. Asta am vrut să spun.

M-a apucat de brațe și mi-am dat seama că sângele îi luase foc și în mâini. Palmele bătătorite îi erau atât de fierbinți pe pielea mea, încât m-am tras îndărăt involuntar.

– Păi, dacă tu nu ai niciun drept asupra mea, englezoaico, atunci am eu unul asupra ta! Vino aici.

Mi-a prins obrajii în mâini, apăsându-și buzele peste ale mele. Sărutul lui era aspru și dominator și m-am zbătut, încercând să mă trag de lângă el.

S-a aplecat și m-a ridicat, trecându-și un braț pe sub genunchii mei, ignorându-mi încercările de a mă desprinde din îmbrățișare. Până acum nu îmi dădusem seama cât de puternic era cu adevărat.

– Lasă-mă! Ce crezi că faci?

– Ah, am crezut că e destul de clar ce cred că fac, englezoaico, a mârâit el printre dinți.

Și-a aplecat capul, ochii albaștri străpungându-mă ca un fier înroșit.

– Deși, dacă vrei să îți spun, am de gând să te duc în pat. Acum. Și am de gând să te țin acolo până ai să înțelegi ce drept am eu asupra ta.

M-a sărutat din nou, brutal în mod deliberat, înghițindu-mi protestele.

– Nu vreau să mă culc cu tine! am spus, când am reușit să îmi eliberez buzele.

– Nici nu vreau să ne culcăm, englezoaico, a răspuns el sever. Deocamdată.

A ajuns lângă pat și m-a așezat cu grijă pe plapuma învelită în pânză pe care erau desenați trandafiri.

– La naiba, știi foarte bine ce vreau să spun!

M-am rostogolit, cu gândul să scap printr-o parte, dar am fost oprită de un braț puternic pe umăr care m-a rostogolit pe spate, față în față cu el.

– Nu vreau nici să fac dragoste cu tine!

Ochii albaștri scăpărau atât de aproape de mine și am simțit că nu mai am aer.

– Nu te-am întrebat ce vrei, englezoaico, a răspuns cu o voce primejdios de coborâtă. Ești soția mea, după cum ți-am spus de atâtea ori. Chiar dacă nu ai vrut să te măriți cu mine, totuși ai făcut-o. Și dacă întâmplător nu ai băgat de seamă în momentul acela, partea ta de jurăminte includea cuvântul „supunere“. Ești nevasta mea, femeie și, dacă te doresc, atunci o să te am, la naiba!

Glasul i se ridicase pe măsură ce vorbea, până când ajunsese aproape să urle.

M-am săltat în genunchi, cu pumnii strânși pe lângă trup, și am țipat și eu la el. Toată tristețea care fiersese mocnit în mine în ultima oră a dat pe afară și i-am spus tot ce aveam pe suflet, fără să mă mai gândesc.

– Blestemată să fiu dacă mă culc cu tine, porc dominator! Crezi că îmi poți porunci să mă culc cu tine? Să te folosești de mine când ai chef? Ei bine, nu poți, derbedeu futangiu! Dacă faci asta, nu ești cu nimic mai bun decât dragul tău căpitan Randall!

M-a privit înmărmurit o clipă, apoi a sărit într-o parte.

– Pleacă, atunci, a spus, smucindu-și capul înspre ușă. Dacă asta crezi tu despre mine, pleacă. Eu nu te împiedic.

Am șovăit o clipă, privindu-l. Fălcile îi erau încleștate de furie și mă domina cu înălțimea lui asemenea Colosului din Rhodos. De data aceasta temperamentul său era ținut bine în frâu, deși era la fel de mânios acum precum fusese pe marginea drumului în apropiere de Doonesbury. Însă vorbea sincer. Dacă alegeam să plec, nu avea să mă împiedice.

Mi-am ridicat bărbia, cu fălcile la fel de strânse ca ale lui.

– Nu, am spus. Nu. Eu nu fug de lucruri. Și nu mi-e teamă de tine.

Privirea i s-a ațintit asupra gâtului meu, unde pulsul îmi bătea nebunește.

– Aha, văd.

M-a țintuit cu privirea, pe măsură ce chipul i s-a relaxat treptat într-o privire de acceptare îndărătnică. S-a așezat precaut pe pat, păstrând o distanță considerabilă între noi, și eu m-am lăsat ușor în jos. A tras de câteva ori adânc aer în piept înainte de a vorbi, obrajii începând a-și recăpăta culoarea naturală, a unui bronz roșcovan.

– Nici eu nu fug, englezoaico, a mormăit el. Așa. Ce înseamnă „futangiu“?

Surpriza mea trebuie fi fost evidentă, pentru că m-a întrebat iritat:

– Că trebuie să mă insulți, înțeleg. Dar nu îmi place să mi se spună lucruri la care nu știu ce să răspund. Știu că e un cuvânt spurcat, după felul în care l-ai rostit, dar ce înseamnă?

Luată prin surprindere, am început să râd, nițel tremurat.

– Înseamnă... ă-ă… ce încercai tu să îmi faci.

Cu o sprânceană ridicată, a zâmbit acru.

– Ah, adică să te dau cu cracii în sus? Deci am avut dreptate; e un cuvânt spurcat. Și un sadic ce e? Așa mi-ai spus deunăzi.

Mi-am înghițit hohotul de râs.

– Este, ă-ă, o persoană care… care, ă-ă, simte plăcere sexuală provocând durere celuilalt.

Obrajii îmi ardeau, însă nu mi-am putut opri colțurile buzelor să se ridice ușor.

Jamie a pufnit scurt.

– Aha, nu prea m-ai flatat cine știe ce, dar ai avut dreptate.

A tras adânc aer în piept și s-a întins pe spate, desfăcându-și palmele. Și-a răsfirat degetele deliberat, apoi și-a așezat palmele plate pe genunchi și m-a privit țintă.

– Deci, ce se întâmplă? De ce faci asta? Din cauza fetei? Ți-am spus adevărul gol-goluț. Dar nu trebuie să o demonstrez. Întrebarea e dacă tu mă crezi sau nu. Mă crezi?

– Da, te cred, am recunoscut fără tragere de inimă. Dar nu e asta. Sau nu e totul, am adăugat într-o încercare de a fi sinceră. Este… fiindcă am aflat că te-ai căsătorit cu mine pentru banii pe care îi vei obține.

Am coborât privirea, urmărind cu degetul modelul de pe plapumă.

– Știu că nu am dreptul să mă supăr – și eu m-am căsătorit cu tine din motive egoiste, dar – mi-am mușcat buza și am înghițit pentru a-mi stăpâni vocea – am și eu puțină mândrie, înțelegi?

I-am aruncat pe furiș o privire și am băgat de seamă că mă privea cu o expresie de uluire completă.

– Bani? a întrebat el, neînțelegând.

– Da, bani! am răcnit, enervată de ignoranța lui mincinoasă. Când ne-am întors, abia ai așteptat să îi spui lui Colum că te-ai însurat și că vrei partea ta din arendele clanului!

A rămas cu privirea ațintită asupra mea încă un moment, deschizând încet buzele ca și cum ar fi vrut să spună ceva. În schimb, a început să își scuture ușor capul într-o parte și în alta și pe urmă a început să râdă. Și-a aruncat capul pe spate, hohotind și pe urmă și-a prins capul în palme, continuând să râdă isteric. M-am azvârlit pe spate între

perne, indignată. Ce era atât de amuzant? Încă scuturându-și capul și șuierând din când în când, s-a ridicat în picioare și și-a dus mâinile la catarama curelei. Fără să vreau, m-am crispat văzându-l și Jamie a observat.

Cu obrajii încă îmbujorați într-un amestec de furie și râs, a privit în jos spre mine cu o exasperare fără margini.

– Nu, a spus sec. Nu am de gând să te bat din nou. Ți-am dat cuvântul meu că nu o să te mai bat, deși nu mă gândeam că o să ajung să îmi pară rău atât de curând.

Și-a așezat deoparte cureaua, luând geanta care era prinsă de ea.

– Partea mea din arendele clanului MacKenzie înseamnă cam douăzeci de lire în trei luni, englezoaico, a spus el, cotrobăind prin geanta de piele. Lire scoțiene, nu sterline. Cu ele poți cumpăra cam o jumătate de vacă.

– Asta… asta e tot? am întrebat stupid. Dar…

– Asta-i tot, a confirmat el. Și asta e tot ce voi primi de la clanul MacKenzie. Probabil ai băgat de seamă că Dougal nu prea e cu dare de mână și Colum e de două ori mai strâns la pungă decât frate-său. Dar pentru suma princiară de douăzeci de lire pe trimestru nu prea se merită să te însori, a adăugat el sarcastic, privindu-mă. Și nici pe ăștia nu i-aș fi cerut așa direct, a rostit el scoțând un pachet mic învelit cu hârtie, dar voiam să cumpăr ceva. Când am plecat din cameră, aveam o treabă; am întâlnit-o pe Laoghaire din întâmplare.

– Și ce voiai să cumperi de n-ai mai putut aștepta? am întrebat, curioasă.

A oftat și a șovăit o clipă, apoi mi-a aruncat ușor pachețelul în poală.

– Un inel de nuntă, englezoaico. L-am cumpărat de la Ewan, armurierul; el face lucruri din astea în timpul liber.

– Ah, am spus cu glas abia auzit.

– Hai, a spus el o clipă mai târziu. Deschide-l. E al tău.

Contururile micului pachet se estompau sub degetele mele. Am clipit de câteva ori și mi-am tras nasul, dar nu am făcut niciun gest să îl deschid.

– Îmi pare rău, am spus.

– Păi, ar trebui să îți pară, englezoaico, a spus, însă vocea nu îi mai era furioasă.

Întinzând brațul, a luat pachețelul din poala mea și i-a smuls hârtia, dând la iveală o verighetă lată din argint, decorată cu împletitura scoțiană, cu o floare mică și delicată de ciulin gravată în centrul fiecărei bucle.

Atât am văzut și pe urmă ochii mi s-au tulburat din nou.

M-am trezit cu o batistă strecurată în palmă și m-am străduit să opresc șuvoiul cu ea.

– Este… minunat, am spus, dregându-mi vocea și tamponându-mi ochii.

– Îl vei purta, Claire?

Vocea lui era acum blândă și folosirea numelui meu, rezervat mai ales pentru ocazii cu o deosebită încărcătură formală sau sufletească, a fost la un pas să îmi stârnească un alt șuvoi de lacrimi.

– Nu trebuie să îl porți, a spus el, privind spre mine serios peste mâna strânsă. Contractul de căsătorie între noi a fost îndeplinit – este legal. Ești în siguranță, ești protejată de orice, în afară de un mandat de arestare și chiar și de acela, cât timp ești la Leoch. Dacă dorești, putem trăi separat – dacă asta încercai să spui cu toate prostiile acelea despre Laoghaire. Nu e nevoie să ai prea mult de a face cu mine, dacă asta e alegerea ta sinceră.

A rămas nemișcat, ținând inelul minuscul aproape de inima lui.

Așadar el îmi oferea mie alegerea pe care începusem eu a i-o oferi. Obligat să se apropie de mine prin circumstanțe, acum va accepta să stea departe de mine, dacă alegeam să îl resping. Desigur, mai era o variantă: să accept inelul și tot ce implica acesta.

Soarele apunea. Ultimele raze de lumină străluceau prin carafa de sticlă albastră așezată pe masă, lovind peretele cu o săgeată de lapislazuli strălucitor. Mă simțeam la fel de fragilă și de strălucitoare ca sticla, ca și cum mă puteam sfărâma la cea mai mică atingere și cădea în fragmente sclipitoare pe podea. Dacă intenționasem să menajez emoțiile fie ale lui Jamie, fie ale mele, se părea că era mult, mult prea târziu.

Nu puteam vorbi, dar am întins palma dreaptă spre el, cu degetele tremurând.

Inelul a alunecat rece și luminos pe deget și s-a cuibărit la bază – se potrivea perfect. Jamie mi-a ținut mâna o clipă, uitându-se la ea, apoi deodată a lipit-o de buzele lui și a sărutat-o. Și-a ridicat fruntea și i-am văzut chipul pentru o clipă, pasionat și febril, înainte de a mă trage brutal în poala lui. Pe urmă m-a ținut strâns la piept, fără să rostească un cuvânt, și îi simțeam pulsul bătând cu putere în gât, la fel de repede ca al meu. Palmele lui s-au ridicat cuprinzându-mi umerii goi, și m-a ținut ușor la distanță, așa încât să ridic ochii să îl privesc. Palmele lui erau foarte mari și foarte calde și am simțit cum mă cuprinde o ușoară amețeală.

– Te doresc, Claire, a spus el cu voce gâtuită.

A tăcut un moment, parcă nesigur de ce urma să îmi spună.

– Te doresc atât de mult… încât abia pot respira. Mă…, a înghițit, apoi și-a dres vocea. Mă vrei?

Eu îmi recăpătasem vocea între timp. Era răgușită și tremura, dar funcționa.

– Da, am spus. Da, te vreau.

– Cred..., a început, apoi s-a oprit.

A bâjbâit, lărgindu-și centura de la kilt, apoi a ridicat privirea spre mine, lipindu-și mâinile de trup. Vorbea cu greutate, încercând să stăpânească ceva atât de puternic, încât palmele îi tremurau din pricina efortului.

– Nu voi… nu pot… Claire, nu cred că pot fi tandru.

Abia am avut timp să încuviințez din cap, drept înțelegere sau permisiune, înainte să mă tragă înapoi lângă el, greutatea trupului său țintuindu-mă pe pat. Nu s-a oprit să se dezbrace mai mult. Simțeam în nări praful de pe drum de pe cămașă și pe limbă soarele și transpirația călătoriei de pe pielea lui. M-a ținut, cu brațele ridicate, cu încheieturile mâinilor strâns lipite de zid. O mână a șters peretele și am simțit o verighetă scârțâind slab când a zgâriat piatra. Un inel pe fiecare mână, unul din aur, celălalt din argint. Și metalul subțire deodată greu precum legăturile căsătoriei, de parcă verighetele erau mici cătușe, legându-mă cu brațele depărtate de pat, întinsă pentru totdeauna între doi stâlpi, ținută în robie, precum Prometeu pe stânca

lui singuratică, iubind vulturul care îmi sfâșia inima.

Mi-a desfăcut pulpele cu genunchiul și s-a împlântat în mine până la capăt dintr-o singură lovitură care m-a lăsat fără suflare. A scos un sunet aproape ca un muget și m-a prins mai strâns.

– Ești a mea, *mo duinne*, a spus el încet, împingându-se adânc în mine. A mea și doar a mea, acum și întotdeauna. A mea, fie că vrei sau nu.

Am încercat să scap din strânsoare și mi-am tras răsuflarea într-un „Ah“ slab când l-am simțit împingând și mai adânc.

– Da, și am de gând să te țin lângă mine, englezoaico, mi-a șoptit. Vreau să te posed, să fii a mea, cu trupul și cu sufletul.

M-am zbătut ușor când m-a apăsat, lovindu-și trupul de al meu, o bătaie neînduplecată care îmi pătrundea în pântec cu fiecare izbitură.

– O să te fac să îmi spui „stăpâne“, englezoaico.

Vocea lui șoptită era o promisiune a răzbunării pentru agonia ultimelor minute.

– O să te fac să fii a mea.

Am început să tremur și să gem, carnea mea strângându-se în spasme în jurul prezenței invadatoare, brutale. Mișcarea a continuat, neînduplecată, minute întregi, aducându-mă mereu și mereu la hotarul dintre plăcere și durere. Mă simțeam dizolvată, de parcă aș fi existat doar în punctul de asalt, fiind împinsă la marginea unui soi de abandon total.

– Nu! am țipat, fără aer. Oprește-te, te rog, mă rănești!

Broboane de sudoare mi se scurgeau pe obraji și cădeau pe pernă și pe sâni. Acum carnea noastră se împreuna cu forța unei lovituri care se apropia repede de hotarul durerii. Pielea de pe pulpe devenea tot mai sensibilă din cauza impactului repetat și încheieturile mâinilor parcă erau pe punctul de a se rupe, însă strânsoarea lui era implacabilă.

– Așa, cere îndurare, englezoaico. Dar nu o vei căpăta; nu încă.

Respirația îi era fierbinte și repezită, însă el nu arăta vreun semn de oboseală. Întregul trup mi s-a convulsionat, picioarele mi s-au încolăcit în jurul lui, încercând să prelungească senzația. Simțeam tresărirea cu fiecare lovitură adâncă în pântec și mă crispam la

perceperea ei, deși coapsele mi se ridicau trădătoare pentru a o primi. Jamie mi-a simțit răspunsul și a întețit asaltul, apăsându-mă acum pe umeri pentru a mă ține nemișcată sub el.

Răspunsul meu nu avea nici început, nici sfârșit, doar o continuă cutremurare care creștea în intensitate cu fiecare penetrare. Lovitura era ca o întrebare, repetată mereu și mereu în carnea mea, cerând un răspuns. Mi-a împins din nou picioarele pe pat și m-a trecut peste pragul durerii într-o senzație pură, la hotarul abandonului.

– Da! am țipat. Oh Doamne, Jamie, da!

M-a tras de păr, forțându-mi capul pe spate pentru a-i întâlni privirea, strălucind de triumf furios.

– Așa, englezoaico, a murmurat el, răspunzând mai degrabă mișcărilor mele decât cuvintelor. O să te călăresc bine!

Palmele i-au alunecat pe sânii mei, strângând și mângâind, apoi s-au strecurat în jos de-a lungul trupului meu. Întreaga lui greutate se sprijinea acum pe mine, când mi-a luat fundul în palme și l-a ridicat, pătrunzându-mă și mai adânc. Am scos un țipăt și mi-a astupat gura cu a lui, dar nu într-un sărut, ci într-un nou atac, deschizându-mi gura cu forța, rănindu-mi buzele și zgâriindu-mi obrajii cu părul aspru al bărbii sale. A lovit mai puternic și mai rapid, de parcă voia să mă ia cu asalt, forțându-mi corpul. În trup sau în suflet, undeva a aprins o scânteie și o furie de pasiune și dorință s-a ridicat din cenușa adandonului. M-am arcuit în sus pentru a-i veni în întâmpinare, lovitură pentru lovitură. I-am mușcat buzele până când am simțit gustul sângelui.

Apoi i-am simțit dinții pe gât și mi-am înfipt unghiile în spatele lui. L-am sfâșiat de la ceafă până la fese, făcându-l să sară îndărăt și să urle la rândul lui. Ne-am devorat unul pe altul cu o dorință disperată, mușcându-ne și zgâriindu-ne cu unghiile până la sânge, încercând să pătrundem unul în celălalt, smulgându-ne carnea în dorința mistuitoare de a fi un tot. Țipătul meu s-a împletit cu al lui și ne-am pierdut în cele din urmă unul în celălalt în acel moment culminant de disoluție și perfecțiune.

Cu greu am coborât pe pământ, zăcând pe jumătate pe pieptul lui Jamie, trupurile noastre transpirate încă legate unul de celălalt, coapsă lângă coapsă. Jamie respira greu, cu ochii închiși. Îi auzeam inima sub ureche, bătând cu ritmul nefiresc de puternic și lent care

urmează orgasmului.

M-a simțit trezindu-mă și m-a tras aproape, parcă încercând să prelungească momentul de contopire pe care îl atinsesem în ultimele secunde ale împreunării noastre primejdioase. M-am ghemuit lângă el, punându-mi brațele în jurul lui.

Apoi a deschis ochii și a oftat, buzele mari arcuindu-se într-un zâmbet slab când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Am ridicat sprâncenele într-o întrebare mută.

– Oh, da, englezoaico, a răspuns el nițel trist, eu sunt stăpânul tău… și tu ești stăpâna mea. Se pare că nu îți pot poseda sufletul fără să mi-l pierd pe al meu.

M-a întors pe o parte și și-a încolăcit trupul în jurul meu. Camera se răcorea în adierea serii care intra pe fereastră și a întins brațul, acoperindu-ne pe amândoi cu plapuma.

Înveți repede, flăcăule, i-am spus în gând, toropită. Frank nu a descoperit niciodată punctul acela. Am adormit cu brațele învăluindu-mă strâns și respirația lui suflându-mi caldă în ureche.

Mă dureau toate oasele și fiecare mușchi când m-am trezit a doua zi dimineață. M-am strecurat tiptil până la toaletă, apoi la ligheanul cu apă. Îmi simțeam măruntaiele ca untul bătut. Parcă fusesem bătută cu un par solid, am reflectat, apoi m-am gândit că era foarte aproape de adevăr. Parul solid în chestiune era la vedere când m-am întors în pat, arătând acum relativ inofensiv. Posesorul lui s-a trezit când m-am așezat lângă el și m-a examinat cu o expresie care aducea foarte mult cu îngâmfare masculină.

– Se pare că cineva te-a călărit puternic, englezoaico, a spus el, atingând ușor o vânătaie pe interiorul coapsei. Ești puțin sensibilă de la șa?

Mi-am îngustat ochii și am atins cu degetul o urmă adâncă de mușcătură de pe umăr.

– Și tu arăți destul de călărit, flăcăul meu.

– Ah, daaa, a spus el cu un puternic accent scoțian, dacă te bagi în pat cu o vulpe, te aștepți să fii mușcat.

A întins brațul și m-a apucat de ceafă, trăgându-mă lângă el.

– Vino aici, vulpițo. Și mai mușcă-mă.

– Ah, nu, am spus trăgându-mă înapoi. Nu pot, mă dor toate.

Jamie Fraser nu era omul care să accepte un refuz.

– Voi fi foarte tandru, a spus el lingușitor, trăgându-mă fără milă sub plapumă.

Și a fost tandru cum numai un bărbat solid poate fi, mângâindu-mă ca pe un ou de prepeliță, curtându-mă cu o răbdare umilă pe care am recunoscut-o drept alinare și cu o insistență blândă care știam că e o continuare a lecției pe care o începuse atât de brutal cu o seară înainte. S-a purtat cu blândețe și a fost răsplătit.

A tremurat în brațele mele terminând la rândul lui, vibrând de efortul de a nu se mișca pentru a nu mă răni lovind, lăsând clipa să îl acapareze.

Pe urmă, încă împreunați, a mângâiat vânătăile care se estompau, pe care le lăsaseră degetele lui pe umerii mei în urmă cu două zile pe marginea drumului.

– Îmi pare rău pentru astea, *mo duinne*, a spus el, sărutând-o pe fiecare. Eram atât de furios când am făcut-o, dar nu e o scuză. E rușinos să rănești o femeie, furios sau nu. N-o să mai fac.

Am râs, cumva ironic.

– Îți ceri iertare pentru alea? Dar pentru restul? Sunt plină de vânătăi, din cap până în picioare!

– Da?

S-a tras mai în spate să mă examineze cu atenție.

– Așa, păi, pentru astea mi-am cerut iertare, a spus el atingându-mi umărul, pe astea, a spus el bătându-mă ușor cu palma peste fund, le-ai meritat și n-o să spun că îmi pare rău, pentru că nu îmi pare. Și pentru astea, a rostit, atingându-mi coapsa, nici pentru astea nu îmi cer iertare. Pentru că m-ai răsplătit pentru ele cu vârf și îndesat.

Și-a frecat umărul, strâmbându-se.

– În cel puțin două locuri mi-a dat sângele englezoaico și mă doare spatele ca naiba.

– Păi, când ești în pat cu o vulpe…, am răspuns rânjind. Nu primești scuze pentru asta.

A râs drept răspuns și m-a tras deasupra lui.

– Nici nu am spus că vreau să îți ceri iertare, ba, dacă îmi amintesc bine, eu ți-am spus „Mușcă-mă din nou“.

Partea a IV-a

ADIERE DE PUCIOASĂ

24

Oaspeți de seamă

Vacarmul iscat cu ocazia sosirii noastre intempestive și a anunțării căsătoriei noastre a fost aproape imediat umbrit de un eveniment de o mult mai mare importanță. A doua zi serveam prânzul în sală, acceptând toasturile și urările de bine, rostite în cinstea noastră.

– *Buidheachas, mo caraid*, a spus Jamie, făcând o plecăciune ceremonioasă spre ultimul vorbitor și s-a așezat în mijlocul aplauzelor din ce în ce mai anemice.

Banca din lemn s-a zguduit sub greutatea lui și a închis ochii pentru o clipă.

– E deja prea mult pentru tine? i-am șoptit.

Dusese greul toasturilor, răspunzând cu câte o cupă de vin fiecărei cupe băute în cinstea noastră, în timp ce eu scăpasem până acum doar cu câteva înghițituri, acompaniate de zâmbete largi la incomprehensibilele cuvântări în scoțiană.

A ridicat pleoapele și a coborât privirea spre mine, zâmbind.

– Vrei să spui dacă sunt beat? Nu, aș putea bea toată noaptea.

– Exact asta ai și făcut, am spus, aruncând o privire la șirul de sticle de vin și urcioare de lut cu bere goale aliniate pe masă din fața noastră. Se face destul de târziu.

Lumânările de pe masa lui Colum erau aproape pe sfârșite în suporturile lor și ceara scobită strălucea auriu, lumina marcându-i pe frații MacKenzie cu pete stranii de umbră și piele incandescentă în timp ce erau aplecați unul spre celălalt, vorbind cu voci scăzute. Ar fi putut acompania capetele gnomice cioplite care mărgineau căminul uriaș, și m-am întrebat câte din aceste chipuri caricaturale fuseseră de

fapt sculptate plecând de la trăsăturile asupritoare ale căpeteniilor timpurii ale clanului MacKenzie – de un cioplitor cu un simț al umorului poate… sau cu o legătură de familie puternică.

Jamie s-a întins discret în locul său, strâmbându-se, vag înțepenit.

– Pe de altă parte, a spus el, vezica o să-mi pocnească în câteva clipe. Mă întorc repede.

Și-a pus palmele pe spătarul băncii și a sărit agil peste el, dispărând prin arcada din partea îndepărtată a camerei. Mi-am întors atenția în cealaltă parte, unde stătea Geillis Duncan, sorbind senină dintr-o cupă de argint cu bere slabă. Soțul ei, Arthur, stătea la masă cu Colum, după cum se cuvenea perceptorului comitatului, însă Geilie insistase să se așeze lângă mine, spunând că nu vrea să se plictisească în timpul mesei ascultând discuțiile bărbaților.

Ochii înfundați în orbite ai lui Arthur erau pe jumătate închiși, încercănați, bulbucați și cețoși din cauza vinului și a oboselii. Se lăsa cu greutate pe antebrațe, cu fălcile atârnându-i, ignorând conversația fraților MacKenzie de lângă el. În timp ce lumina îmblânzea trăsăturile aspre ale căpeteniei și ale fratelui său, pe Arthur Duncan îl făcea să pară gras și bolnav.

– Soțul dumitale nu arată foarte bine, am remarcat. Indigestia lui s-a agravat?

Simptomele lui erau destul de stranii; nu părea nici ulcer, mi-am spus, nici cancer – nu cu atâta slănină încă pe oase – poate doar gastrită cronică, după cum insista Geilie.

Ea a aruncat o privire rapidă spre soțul ei înainte de a se întoarce spre mine ridicând din umeri.

– Ah, se simte destul de bine. Sau oricum, starea nu i s-a înrăutățit. Dar soțul dumitale?

– Ă-ă, ce e cu soțul meu?

M-a împuns familiar, dar destul de puternic în coaste cu cotul și am băgat de seamă că și în colțul ei de masă erau înșirate câteva sticle.

– Păi, ce părere ai? Arată la fel de bine gol cum arată îmbrăcat?

– Hmmm…

Căutam un răspuns când și-a întors capul spre intrare.

– Și dumneata care pretindeai că nu îți pasă deloc de el. Femeie deșteaptă. Jumătate din fetele de la castel te-ar scalpa și, dacă aș fi în locul dumitale, aș fi mai atentă la ce mănânc.

– La ce mănânc?

Am privit uluită în jos la farfuria mea din lemn, goală cu excepția unei dâre de untură și a unei cepe fierte singuratice.

– Otravă, mi-a șoptit ea dramatic în ureche, invadându-mi nările cu un damf puternic de whisky.

– Prostii, am spus cu o oarecare răceală, trăgându-mă de lângă ea. Nimeni nu ar vrea să mă otrăvească doar pentru că eu… mă rog… pentru că...

Am început să mă bâlbâi și mi-a trecut prin minte că poate băusem și eu ceva mai mult decât îmi dădusem seama.

– Nu, serios, Geilie. Căsătoria asta… nu am planificat-o, înțelegi? Eu nu am vrut-o!

Nu mințeam.

– A fost doar… un fel de… aranjament de afaceri necesar, am rostit, sperând ca lumina torțelor să îmi ascundă obrajii îmbujorați.

– Ha! a exclamat ea cinic. Știu cum arată o femeie care a fost satisfăcută cum trebuie.

A aruncat o privire spre arcada unde dispăruse Jamie.

– Și să fiu a naibii dacă o să cred că urmele alea de pe gâtul flăcăului sunt pișcături de țânțari.

A ridicat spre mine o sprânceană argintie.

– Dacă a fost o afacere, atunci aș zice că a meritat banii.

S-a aplecat din nou spre mine.

– E adevărat? mi-a șoptit. Despre degetele mari?

– Degetele mari? Geilie, ce Dumnezeu bălmăjești acolo?

S-a uitat de-a lungul nasului ei mic și drept spre mine, încruntându-se de concentrare.

Frumoșii ei ochi cenușii priveau nițel absent, însă nădăjduiam că nu va cădea cu nasul pe masă.

– Hai că trebuie să știi! Toată lumea știe! Degetele mari de la mână ale unui bărbat îți spun lungimea mădularului său. Și degetele mari de la picioare, desigur, a adăugat ea înțelept, dar alea sunt de obicei mai greu de măsurat, cu pantofii și toate alea. Dar puiul tău micuț de vulpe, a întors ea capul spre arcadă, unde Jamie tocmai își făcuse apariția, ar avea un cârnat bunicel în mâinile alea ale lui. Sau un fund numai bun, hm? a adăugat ea, înghiontindu-mă din nou.

– Geillis Duncan… taci… din … gură! am mârâit, cu obrajii în flăcări. Cineva te-ar putea auzi!

– Ah, nimeni care…, a început ea, apoi s-a oprit cu privirea țintă.

Jamie a trecut pe lângă masa noastră parcă nici nu ne-ar fi văzut. Chipul îi era palid și buzele strânse ferm, de parcă avea de îndeplinit o sarcină neplăcută.

– Ce-l doare pe flăcău? a întrebat Geilie. Arată precum Arthur după ce a mâncat napi cruzi.

– Nu știu.

Am împins în spate banca, șovăind.

Jamie se îndrepta spre masa lui Colum. Ar trebui oare să mă duc la el? În mod clar se întâmplase ceva. Geilie, privind în spatele sălii, m-a tras deodată de mânecă, arătând în direcția din care apăruse Jamie.

Un bărbat stătea în cadrul arcadei, ezitând ca și mine să-l urmeze pe Jamie. Straiele îi erau pline de noroi și de praf; un călător. Un mesager. Și oricare ar fi fost mesajul, i-l transmisese lui Jamie care chiar în acea clipă se apleca pentru a-l șopti în urechea lui Colum.

Nu, nu în urechea lui Colum. A lui Dougal. Capul roșcovan plecat între cele două întunecate, trăsăturile largi și chipeșe ale celor trei chipuri semănând nenatural în lumina lumânărilor care se stingeau. În timp ce îi priveam mi-am dat seama că această similaritate nu se datora atât moștenirii genetice pe care o împărțeau, cât expresiei de durere uluită pe care o aveau acum în comun.

Degetele lui Geilie săpau în pielea antebrațului meu.

– Vești proaste, a spus ea, inutil.

– Douăzeci și patru de ani de căsătorie, am spus șoptit. Pare o perioadă atât de lungă.

– Da, este, a încuviințat Jamie.

Un vânticel cald tulbura ramurile copacului de deasupra noastră, ridicându-mi părul de pe umeri și gâdilându-mi obrajii.

– Mai mulți ani decât am eu de viață.

L-am privit cum se rezema de gardul padocului, un trup de o grație suplă și oase puternice. Mereu uitam cât de tânăr era în realitate; era atât de sigur pe sine și destoinic.

– Cu toate acestea, a spus el, aruncând un pai în noroiul bătucit al padocului, nu cred că Dougal a petrecut trei ani cu ea din cei douăzeci și patru. În general e aici, știi, la castel – sau pe ici, pe colo prin ținuturi, acționând în numele lui Colum.

Soția lui Dougal, Maura, murise la conacul lor de la Beannachd. O febră neașteptată. Dougal însuși plecase în zori, în compania lui Ned Gowan și a mesagerului care adusese vestea cu o seară înainte, pentru a organiza înmormântarea și a se ocupa de moștenirea soției.

– Vasăzică nu erau foarte apropiați? am întrebat, curioasă.

Jamie a ridicat din umeri.

– La fel de apropiați ca majoritatea, cred. Ea avea grijă de copii și de gospodărie ca să își ocupe timpul; mă îndoiesc că se stingea de dorul lui, deși părea destul de bucuroasă să-l vadă când venea acasă.

– Ai dreptate, tu ai trăit cu ei o vreme, nu-i așa?

Am rămas tăcută, pe gânduri. Mă întrebam care era concepția lui Jamie despre căsătorie; vieți separate, întâlnindu-se ocazional pentru a face și a crește copii. Cu toate acestea, din cât de puțin îmi povestise, căsătoria părinților lui fusese una strânsă și plină de dragoste. Cu acel talent al său misterios de a-mi citi gândurile, a spus:

– Cu ai mei a fost altceva. Căsătoria lui Dougal a fost aranjată, cum a fost și a lui Colum, mai mult o chestiune de pământuri și afaceri decât

dorința unuia pentru celălalt. Dar părinții mei… mă rog, s-au căsătorit din dragoste, împotriva voinței ambelor familii, deci noi am fost… nu chiar izolați, dar mai degrabă de capul nostru la Lallybroch. Părinții mei nu se duceau prea des în vizită la rude și nu făceau afaceri în afara moșiei, așadar cred că ei erau mai legați unul de celălalt decât sunt de obicei soții și soțiile.

Și-a pus mâna pe spatele meu și m-a tras ușor spre el. Și-a aplecat capul, plimbându-și buzele pe creștetul meu.

– Și căsătoria noastră a fost aranjată, a șoptit el blând. Dar eu sper că poate… într-o zi...

A tăcut, stânjenit, cu un zâmbet strâmb, măturând aerul cu mâna.

Nedorind să îl încurajez în acea direcție, i-am zâmbit cât de indiferent am putut și m-am întors spre padoc. Îl simțeam acolo lângă mine, neîndrăznind să mă atingă, strângând în mâini bârna de sus a gardului. Am strâns și eu traversa din lemn, ca să nu îl prind de mână. Voiam mai mult decât orice să mă întorc spre el, să îl liniștesc, să îl asigur cu trupul și cuvintele mele că între noi era mai mult decât un contract de afaceri. Însă tocmai adevărata natură a relației noastre m-a împiedicat să o fac.

Ce se întâmpla între noi, îmi spusese, *când fac dragoste cu tine, când mă atingi.* Nu, de obicei relațiile nu erau așa. Și nici nu era o simplă infatuare, cum crezusem inițial. Nimic nu putea fi mai complicat.

Eu eram în continuare legată de un alt bărbat, prin jurăminte, prin loialitate și prin lege. Și prin iubire.

Nu puteam, nu puteam să îi spun lui Jamie ce simțeam pentru el. A face acest lucru și a pleca pe urmă, cum trebuia, ar fi fost culmea cruzimii. Însă nici nu îl puteam minți.

– Claire.

Se întorsese spre mine, își coborâse privirea spre mine; o simțeam. Nu am spus nimic, dar mi-am ridicat buzele spre el când s-a aplecat să mă sărute. Nici nu îl puteam minți în privința asta și nu am făcut-o. La urma urmelor, m-am gândit confuză, îi promisesem onestitate.

Am fost întrerupți de o tuse discretă din spatele gardului padocului. Jamie, luat prin surprindere, s-a întors după sunet, trăgându-mă instinctiv în spatele lui. Apoi s-a oprit și a zâmbit larg, văzându-l pe Alex cel Bătrân MacMahon stând acolo în pantalonii lui soioși,

privindu-ne sardonic cu singurul lui ochi scânteietor și albastru. Bărbatul în vârstă ținea în mâini o foarfecă pentru jugănit pe care a ridicat-o într-un salut ironic.

– Aveam de gând să folosesc asta pe Mahomed, ne-a informat el. Dar dacă stau bine și mă gândesc, aici ar fi și mai util, nu-i așa?

A pocnit lamele groase, ademenitor.

– Ca să te gândești mai mult la muncă și mai puțin la mătărângă, flăcăiașule.

– Nici în glumă să nu zici asta, a spus Jamie, rânjind. Ai nevoie de mine, nu-i așa?

Alec a ridicat o sprânceană ca o omidă de lână.

– Noo, de unde ți-a venit ideea asta? Am zis să încerc să castrez un mânz de doi ani de unul singur, așa, de distracție.

A râs șuierat de propria lui glumă, apoi a vânturat foarfeca spre castel.

– Întinde-o de aici, domniță. Ți-l dau înapoi la prânz – dacă o să mai fie bun de ceva atunci.

Aparent neîncrezându-se în subtilitățile ultimei remarci, Jamie a întins o mână lungă și a înșfăcat iute foarfeca din mâna lui Alec.

– E mai în siguranță la mine, a spus el, ridicând o sprânceană spre bătrân. Du-te, englezoaico. Când termin de făcut treaba lui Alec, vin eu să te caut.

S-a aplecat să mă sărute pe obraz și mi-a șoptit în ureche:

– La grajduri. Când soarele e la amiază.

Grajdurile castelului Leoch erau mai trainic construite decât multe din bordeiele fermierilor pe care le văzusem în călătoria noastră cu Dougal. Podele de piatră și ziduri de piatră, singurele deschizături fiind ferestrele înguste dintr-un capăt, ușa din celălalt și fantele de sub acoperișul gros de stuf, plasate special acolo pentru găzduirea bufnițelor care nu lăsau șoarecii să se înmulțească pe sub paie. Însă ele lăsau să treacă suficient aer și suficientă lumină, încât grajdurile să nu rămână întunecate, ci mai degrabă învăluite într-o lumină palidă.

Sus în fânar, chiar sub acoperiș, lumina era chiar și mai bună,

dungând fânul stivuit în panglici galbene și luminând firele de praf care pluteau precum o pulbere de aur. Aerul pătrundea prin crăpături în pale calde, încărcate cu parfum de micsandre, garofițe și usturoi, iar mirosul animalic plăcut al cailor se ridica în aburi de dedesubt.

Jamie a tresărit sub mâna mea și s-a ridicat, mișcarea aducându-i capul din umbră într-o baie de lumină aurie precum strălucirea unei lumânări.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat adormită, întorcându-mi capul în direcția în care privea.

– Hamish cel Mic, a spus el în șoaptă, furișând o privire peste marginea fânarului în grajdul de dedesubt. Vrea să-și ia poneiul, bănuiesc.

M-am rostogolit cu greu pe burtă lângă el, trăgând materialul cămășii peste mine pentru a-mi proteja părțile intime: un gând prostesc, căci nimeni de dedesubt nu îmi vedea decât capul.

Fiul lui Colum, Hamish, păși încet de-a lungul grajdului între boxe. Părea să ezite în preajma unora, deși a ignorat capetele curioase ale cailor roibi și murgi care se întindeau să îl miroasă. În mod evident căuta ceva și nu era poneiul său cafeniu și gras, care își mesteca placid paiele în boxa din apropierea ușii grajdului.

– Dumnezeule mare, se duce la Donas!

Jamie și-a apucat kiltul și l-a înfășurat în grabă în jurul mijlocului, alunecând în jos de la marginea podului. Fără a se obosi cu scara, s-a agățat cu mâinile de buza fânăriei și s-a aruncat pe podea. A aterizat ușor pe lespezile de piatră acoperite cu paie, dar bufnitura înfundată l-a făcut pe Hamish să se întoarcă cu o exclamație speriată.

Chipul micuț și pistruiat s-a relaxat cumva când și-a dat seama cine este, însă ochii mari și albaștri și-au păstrat expresia prudentă.

– Ai nevoie de ajutor, vere? a întrebat Jamie prietenos.

S-a apropiat de boxe și s-a rezemat de bârna uneia, reușind să se interpună între Hamish și cea spre care se ducea băiatul.

Hamish a șovăit, apoi s-a îndreptat de spate, înfigându-și bărbia micuță în aer.

– Am de gând să îl călăresc pe Donas, a spus el, pe un ton care încerca

să sugereze în zadar determinare.

Donas – numele său însemna „demon“ și nu era folosit ca un compliment – era într-o boxă de unul singur în capătul îndepărtat al grajdului, înțelept separat de o boxă goală de calul vecin. Un armăsar murg cu un temperament nestăpânit, nu putea fi călărit de nimeni și doar Alec cel Bătrân și Jamie îndrăzneau să se apropie de el. S-a auzit un nechezat iritat din penumbra boxei și un cap uriaș roșcat s-a repezit afară, două rânduri de dinți mari și galbeni pocnind încleștați când calul a încercat în van să muște umărul gol, atât de tentant de aproape.

Jamie a rămas nemișcat, știind că armăsarul nu îl poate atinge.

Hamish a sărit înapoi scoțând un țipăt scurt, rămas fără cuvinte, de groază la ivirea neașteptată a monstruosului cap strălucind în bătaia soarelui, cu ochii injectați și nările fremătânde.

– Nu cred, a răspuns Jamie, blând.

A întins brațul în jos, cuprinzându-l pe vărul său mai mic de după umăr, îndepărtându-l de lângă cal, care lovea ușa boxei cu copita. Hamish a tremurat aidoma scândurilor când copitele letale au bătut furioase în lemn.

Jamie l-a întors pe băiat cu fața la el și a rămas cu privirea în jos la copil, cu palmele pe coapsele acoperite cu tartanul kiltului.

– Așa, acum, a spus el cu fermitate. Ce s-a întâmplat? De ce vrei să îl călărești pe Donas?

Bărbia lui Hamish s-a ridicat încăpățânată, însă chipul lui Jamie era deopotrivă încurajator și ferm. L-a atins pe băiat cu pumnul ușor pe umăr, primind un zâmbet slab drept răspuns.

– Hai, *duine*, a șoptit Jamie blând. Știi că n-o să spun nimănui. Ai făcut vreo poznă?

Obrajii palizi ai băiețelului s-au îmbujorat slab.

– Nu. Cel puțin… nu. Adică, poate o mică prostie.

După câteva încurajări, povestea a ieșit la iveală, mai fără voie la început, apoi un torent nestăvilit de confesiuni.

Cu o zi în urmă, fusese la plimbare cu poneiul său, călărind împreună

cu ceilalți băieți. Câțiva dintre cei mai mari începuseră să se ia la întrecere, pentru a vedea care poate sări cu calul său peste un obstacol mai mare. Cuprins de gelozie admirativă, cumpătarea lui Hamish a fost în cele din urmă înghițită de bravadă și a încercat să își împingă poneiul scund și rotofei peste un gard de piatră. Lipsit atât de abilitate, cât și de interes, animalul se înțepenise pe picioare în fața obstacolului, aruncându-l pe Hamish peste cap, peste gard, într-o tufă de urzici, făcându-l de rușine. Înțepat atât de urzici, cât și de hohotele de râs ale tovarășilor săi, Hamish era hotărât să iasă astăzi cu un „cal adevărat“, după cum a mărturisit el.

– N-ar mai râde de mine dacă aș călări pe Donas, a spus el, imaginându-și scena cu o satisfacție amară.

– Nu, nu ar râde, a încuviințat Jamie. Ar fi prea ocupați să te culeagă de pe jos.

Și-a măsurat din priviri vărul, scuturând încet din cap.

– Îți spun ceva, flăcăule. Ca să fii un bun călăreț, ai nevoie de curaj și înțelepciune. Tu curaj ai, îți mai lipsește încă puțină înțelepciune.

A așezat un braț consolator în jurul umerilor lui Hamish, trăgându-l spre celălalt capăt al grajdului.

– Hai cu mine, bărbate, ajută-mă să întorc niște paie cu furca și îți facem cunoștință cu Cobhar. Ai dreptate; ar trebui să ai un cal mai bun, dacă ești pregătit, dar nu e nevoie să călărești dracul acela împielițat ca să o dovedești.

Aruncând o privire spre pod în drum spre ieșire, s-a încruntat și a ridicat din umeri neajutorat. I-am zâmbit și i-am făcut semn cu mâna, îndemnându-l să plece, că este în regulă. I-am urmărit cu privirea în timp ce Jamie a luat un măr din coșul de nuiele aflat lângă ușă.

– Ia de aici, vere, a spus el oprindu-se.

Apoi a fluierat ușor printre dinți și un cal murg cu o privire inteligentă și-a scos capul, cu nările fremătând. Ochii mari și negri erau blânzi, iar urechile îi erau ușor ridicate în față, dându-i o expresie de alertă prietenoasă.

– Acum, Cobhar, *ciamar a tha thu?*

Jamie a bătut cu palma greabănul lucios al calului, scărpinându-l pe după urechile ciulite.

– Hai mai aproape, a spus el, făcându-i semn verișorului său să se apropie. Așa, lângă mine. Destul de aproape încât să te miroasă. Cailor le place să te miroasă.

– Știu, a răspuns Hamish supărat cu vocea lui subțirică.

Abia ajungea la botul calului, însă a întins brațul și l-a mângâiat. A stat curajos când capul mare s-a aplecat spre el și l-a mirosit curios pe după urechi, pufnind în părul lui.

– Dă-mi un măr, i-a cerut lui Jamie care s-a conformat.

Buzele moi și catifelate au cules fructul delicat din palma lui Hamish și l-au împins în spate între molarii uriași, unde a dispărut cu un crănțănit zemos. Jamie privea aprobator.

– Da. Vă înțelegeți foarte bine. Hai atunci, împrieteniți-vă, în timp ce eu o să-i hrănesc pe ceilalți, apoi îl poți scoate tu la plimbare.

– Pot să-l scot singur? a întrebat Hamish nerăbdător.

Cobhar, al cărui nume însemna „Spumă“, era un frumos armăsar castrat cu un temperament blând, însă robust, înalt de aproape un metru și jumătate. O îmbunătățire considerabilă față de poneiul bondoc.

– Două ture în jurul padocului supravegheat de mine și, dacă nu cazi și nu îl smucești de căpăstru, poți să îl scoți afară. Dar nu sari până nu spun eu.

Spatele lung s-a lăsat în jos, strălucind în soarele palid din grajd când Jamie a apucat o furcă de fân din grămada din colț și a dus-o lângă una din boxe. S-a îndreptat și a zâmbit spre băiat.

– Dă-mi și mie un măr, te rog.

A rezemat furca de stal și a mușcat din fructul oferit. Cei doi au rămas mâncând merele într-o tăcere plăcută, rezemați unul lângă celălalt de peretele grajdului. Când a terminat, Jamie a întins cotorul murgului și a apucat din nou furca. Hamish l-a urmat de-a lungul coridorului, mestecând încet.

– Am auzit că tata a fost un călăreț bun, a început timid Hamish, după un moment de tăcere. Înainte… înainte să nu mai poată călări deloc.

Jamie i-a aruncat o privire furișă, însă nu i-a răspuns până nu a

terminat de așezat fânul în jgheabul murgului. Când a vorbind, a răspuns mai degrabă gândului care se ascundea sub vorbele băiatului.

– Nu l-am văzut niciodată călare, dar dă-mi voie să-ți spun, flăcăule, că nu am văzut niciodată un om mai curajos decât Colum.

Am văzut privirea lui Hamish oprindu-se curioasă pe spatele plin de cicatrici al lui Jamie, însă nu a spus nimic. După un al doilea măr, gândurile lui au părut să se mute spre alt subiect.

– Rupert a spus că ai fost nevoit să te însori, a remarcat el, cu gura plină.

– M-am însurat pentru că așa am vrut eu, a răspuns Jamie ferm, rezemând din nou furca de perete.

– Ah. Păi… bun, a spus el, timid, parcă dezorientat de această veste nouă. Doar că mă întrebam… te deranjează?

– Ce să mă deranjeze?

Văzând că discuția ar putea dura o vreme, Jamie s-a așezat pe un balot de paie.

Picioarele lui Hamish nu atingeau podeaua. În loc să și le legene în aer, a bătut ușor cu călcâiele în paiele presate.

– Te deranjează că ești însurat? a spus el, privindu-l curios pe vărul său. Să te culci în fiecare noapte cu o doamnă, vreau să spun.

– Nu, a răspuns Jamie. Nu, chiar îmi place foarte mult.

Hamish i-a aruncat o privire sceptică.

– Nu cred că mie mi-ar plăcea foarte mult. Dar pe urmă toate fetele pe care le cunosc sunt slabe ca niște vreascuri și miros a ceai de orz. Doamna Claire, doamna ta, vreau să spun, a adăugat el în grabă, parcă dorind să evite orice neînțelegere, arată, ă-ă, pare frumos să dormi cu ea. Moale, vreau să spun.

Jamie a încuviințat.

– Așa e, ai dreptate. Și miroase destul de frumos, a remarcat.

Chiar și în lumina slabă, vedeam un mușchi mic zbătându-se lângă colțul buzelor și știam că nu îndrăznește să ridice privirea în direcția podului.

S-a lăsat o tăcere lungă.

– Cum știi? a întrebat Hamish.

– Ce să știi?

– Care este doamna potrivită cu care să te căsătorești, a răspuns băiatul pierzându-și răbdarea.

– Ah.

Jamie s-a rezemat cu spatele la zidul de piatră, punându-și mâinile la ceafă.

– Același lucru l-am întrebat și eu pe tatăl meu, o dată. Tata mi-a răspuns că o să îmi dau seama. Și dacă n-o să-mi dau seama înseamnă că nu e fata potrivită.

– Mmmhm.

Aceasta nu părea să fie o explicație mulțumitoare, judecând după expresia chipului micuț stropit cu pistrui. Hamish s-a rezemat cu spatele de zid, imitându-l pe Jamie. Picioarele încălțate cu ciorapi până la genunchi se legănau pe marginea balotului de paie. Deși era mic de statură, constituția robustă promitea ca într-o zi să fie la fel de solid ca și vărul său. Rotunzimea umerilor drepți, înclinarea capului solid, grațios, erau aproape identice.

– Dar unde-ți sunt pantofii, a întrebat Jamie mustrător. Doar nu ți i-ai lăsat iarăși pe izlaz? Maică-ta o să te tragă de urechi dacă i-ai pierdut.

Hamish a ridicat din umeri la auzul acestei amenințări lipsite de consecințe. În mod evident altceva mai important îi ocupa gândurile.

– John…, a început el, încruntându-și sprâncenele roșcovane de concentrare. John spune…

– John grăjdarul, John bucătarul sau John Cameron? a întrebat Jamie.

– John grăjdarul, a răspuns Hamish fluturând o mână, nerăbdător. A spus că, ă-ă, atunci când te însori…

– Mmm? a scos Jamie un sunet încurajator, fără să-l privească pe băiat, plin de tact.

Ridicându-și ochii spre mine, care îi urmăream de pe marginea podului, privirile ni s-au întâlnit. I-am zâmbit cu gura până la urechi,

făcându-l să își muște buza ca să nu îmi întoarcă zâmbetul.

Hamish a tras adânc aer în piept și a izbucnit deodată, scuipând cuvintele la foc automat.

– A-spus-că-trebuie-să-servești-o-fată-cum-o-încalecă-armăsarul-pe-iapă-dar-eu-nu-l-am-crezut-dar-e-adevărat?

M-am mușcat tare de deget pentru a nu izbucni în râs. Jamie, mai puțin norocos decât mine, și-a înfipt degetele în pulpe, înroșindu-se ca sfecla în fața lui Hamish. Arătau amândoi ca două pătlăgele roșii, așezate una lângă cealaltă pe un balot de paie pentru a fi examinate de juriul concursului „Cea mai frumoasă roșie“.

– Ă-ă, da… păi, într-un fel, a început el cu o voce strangulată.

Apoi s-a scuturat, redevenind stăpân pe sine.

– Da, a răspuns ferm. Da, așa se întâmplă.

Hamish a aruncat o privire pe jumătate îngrozită înspre boxa din apropiere unde armăsarul murg se odihnea, cu vreo douăzeci de centimetri din echipamentul lui reproductiv ieșind la iveală. A coborât privirea speriată înapoi în poală și eu mi-am îndesat un pumn de pânză în gură, cât de adânc am putut.

– Dar e o oarecare diferență, înțelegi? a continuat Jamie.

Roșeața începuse a i se estompa din obraji, deși mușchiul de la buze continua să tresară.

– În primul rând este… mai blând.

– Vasăzică nu le muști de gât?

Hamish avea expresia concentrată și serioasă a cuiva care urmărește cu atenție o lecție importantă.

– Ca să le faci să stea cuminți?

– Ă-ă…. nu. Nu de obicei, nu.

Exersându-și răbdarea de care nu ducea deloc lipsă, Jamie a acceptat cu bărbăție responsabilitatea iluminării copilului.

– Mai sunt și alte diferențe, a spus el, atent să nu ridice privirea. Poți să o faci față în față, în loc să o faci pe la spate. Cum preferă doamna.

– Doamna? a întrebat Hamish, neîncrezător. Cred că aș prefera să o fac pe la spate. Nu cred că mi-ar plăcea să se uite cineva la mine când fac așa ceva. E greu, a întrebat el, să te abții să nu râzi?

Încă mă gândeam la Jamie și la Hamish când m-am dus la culcare în acea seară. Am întors plăpumile groase, zâmbind în sinea mea. De la fereastră venea un curent rece și abia așteptam să mă cuibăresc sub pături, la pieptul lui Jamie. Neafectat de frig, părea să aibă în el un mic furnal, căci pielea îi era întotdeauna caldă; câteodată aproape fierbinte, de parcă ardea mai aprig ca răspuns la atingerea mea rece.

Eu eram încă o străină și o venetică, însă nu mai eram considerată musafiră a castelului. Deși femeile măritate păreau cumva mai prietenoase, acum că eram una dintre ele, fetele mai tinere păreau să nu mă privească deloc cu ochi buni pentru că scosesem din circulație un burlac eligibil. De fapt, remarcând nenumăratele priviri încruntate și înțepături pe la spate, am început să mă întreb câte dintre fecioarele castelului se duseseră în alcovul ascuns cu Jamie MacTavish în scurta lui ședere la castel.

Nu mai era MacTavish, desigur. Cei mai mulți din locuitorii castelului știuseră întotdeauna cine este și, fie că eram sau nu spion englez, acum știam și eu din necesitate. Așadar, a devenit Fraser pentru toată lumea, la fel și pentru mine. Ca doamna Fraser am fost întâmpinată când am intrat în încăperea de deasupra bucătăriilor, unde gospodinele coseau și își legănau copiii, schimbând informații despre maternitate și măsurându-mi talia fără ocolișuri.

Din cauza dificultăților mele de a rămâne însărcinată de-a lungul anilor, nu luasem în calcul posibilitatea unei sarcini atunci când acceptasem să mă căsătoresc cu Jamie, și am așteptat cu o oarecare teamă să îmi vină menstruația la timp. De data aceasta am simțit o mare ușurare, fără tristețea care o acompania de obicei. Viața mea era mult prea complicată în acest moment fără a mai avea și un copil. M-am gândit că poate Jamie simțea o mică strângere de inimă, deși el a părut la rândul său ușurat. Paternitatea era un lux pe care un bărbat în poziția lui nu și-l prea putea permite.

Ușa s-a deschis și Jamie a intrat, încă frecându-și capul cu un prosop de pânză, picăturile de apă căzute din părul său ud întunecându-i cămașa.

– Unde ai fost? am întrebat uimită.

Oricât de luxos ar fi fost Leoch în comparație cu casele sătenilor sau ale fermierilor, nu era înzestrat cu facilități de baie în afară de o cadă din aramă în care Colum obișnuia să își înmoaie picioarele suferinde și una ceva mai mare folosită de doamnele care considerau că dificultatea umplerii ei era compensată de intimitatea îmbăierii. Toată lumea se spăla fie pe bucăți, folosind ligheanul și urciorul, fie în lac sau într-o cameră mică, cu podele din piatră din capătul grădinii, unde tinerele femei obișnuiau să stea în picioare dezbrăcate în timp ce prietenele lor aruncau găleți de apă peste ele.

– În *loch*, a răspuns el, atârnând prosopul ud ordonat peste pervazul ferestrei. Cineva a lăsat ușa boxei întredeschisă la fel și pe cea a grajdului, și Cohbar a făcut o mică baie în lac în lumina amurgului.

– Ah, deci de asta nu ai apărut la cină. Dar cailor nu le place să înoate, nu-i așa?

A dat din cap, plimbându-și degetele prin păr pentru a-l usca.

– Nu, nu le place. Dar și ei sunt ca oamenii, diferiți. Și lui Cohbar îi plac foarte mult ierburile fragede care cresc lângă apă. Păștea liniștit pe malul lacului când o haită de câini l-a fugărit în lac. A trebuit să îi alung și pe urmă să intru după el. Să vezi când oi pune mâna pe Hamish, a spus el cu o hotărâre supărată, îl învăț eu să mai lase deschise ușile.

– Ai de gând să îi povestești lui Colum despre asta? am întrebat, simțind o strângere de inimă compătimitoare pentru vinovat.

Jamie a dat din cap, apucându-și geanta. A scos din ea un codru de pâine și o bucată de brânză, pe care se pare că le șterpelise din bucătării înainte să urce în cameră.

– Nu, a spus el. Colum e destul de aspru cu băiatul. Dacă ar auzi că a fost atât de zăpăcit, nu i-ar mai da voie să călărească o lună… nu că ar mai putea sta în șa, după bătaia pe care ar mânca-o. Iisuse, sunt mort de foame.

A mușcat cu poftă din pâine, împrăștiind firimituri.

– Să nu urci în pat cu pâinea, am spus, alunecând sub plapumă. Ce ai de gând să faci cu Hamish?

A înghițit restul de pâine și mi-a zâmbit.

– Nu-ți face griji. Am de gând să îl duc pe lac mâine chiar înainte de

cină și să-l arunc în apă. Până ajunge el la mal și se usucă, cina se va fi isprăvit.

A terminat brânza din trei înghițituri și a început să își lingă nerușinat degetele.

– Lasă-l să se ducă și el la culcare ud și flămând, să văd dacă îi place, a încheiat el, sumbru.

A scormonit rapid în sertarul măsuței de toaletă în care uneori mai păstram mere și alte mici gustări. Dar în seara aceasta nu era nimic, și a închis sertarul cu un oftat.

– Probabil voi trăi să apuc micul dejun, a spus el cu un aer filozofic.

S-a dezbrăcat iute și s-a ghemuit în pat lângă mine, tremurând. Deși picioarele și mâinile îi erau amorțite de frig de la baia în lacul înghețat, trupul îi era din fericire cald.

– Mmm… ce bună ești de cocolit, a murmurat el, făcând ceea ce am presupus a fi cocolitul. Miroși altfel; ai săpat la plante astăzi?

– Nu, am spus, surprinsă. Am crezut că de la tine… vine mirosul, vreau să spun.

Era un miros picant, vegetal, destul de plăcut, însă nefamiliar.

– Eu miros a pește, a remarcat el, mirosindu-și dosul palmei. Și a cal ud. Nu, s-a aplecat mai aproape, inhalând. Nu, nici de la tine nu e. Dar e de aproape.

S-a dat jos din pat și a întors pe dos păturile, căutând. Am găsit-o sub perna mea.

– Ce naiba…?

Am ridicat-o și imediat i-am dat drumul.

– Au! Are spini!

Era un buchet de plante, smulse grosolan de la rădăcină și legate cu o bucată mică de sfoară neagră. Plantele erau ofilite, însă un miros puternic emana din frunzele moleșite. Era o floare, o primulă zdrobită, a cărei tulpină țepoasă îmi zgâriase degetul mare. Am supt degetul afectat, întorcând mai precaut legătura cu cealaltă mână. Jamie a rămas nemișcat, cu ochii ațintiți în pământ o clipă. Apoi mi-a smuls deodată buchetul și, traversând camera până la fereastra deschisă, a

azvârlit legătura în aerul nopții. Întorcându-se în pat, a început să strângă pământul ce căzuse de pe rădăcinile plantelor în palmă și l-a aruncat pe fereastră după buchet. A închis geamul cu o pocnitură și a revenit lângă mine, scuturându-și palmele.

– Gata, a spus el, deși nu era nevoie.

S-a băgat la loc sub plapumă.

– Hai înapoi în pat, englezoaico.

– Ce a fost asta? am întrebat, urcând lângă el.

– O glumă, bănuiesc. Una proastă, dar a fost doar o glumă.

S-a ridicat într-un cot și a suflat în lumânare.

– Hai încoace, *mo duinne*. Mi-e frig.

În ciuda buchetului descântat care mă tulburase, am dormit destul de bine, protejată de două ori, de ușa încuiată și de brațele lui Jamie. Spre dimineață, am visat poieni pline cu iarbă grasă peste care zburau o mulțime de fluturi. Galbeni, cafenii, albi și portocalii, se învârteau în aer în jurul meu precum frunzele toamna, așezându-se ușor pe capul și pe umerii mei, alunecând în jos pe trupul meu precum picăturile de ploaie, fiori abia simțiți pe piele, aripile catifelate bătând ca ecourile slabe ale propriei mele inimi.

Am plutit ușor la suprafața realității și am realizat că picioarele fluturilor pe stomacul meu erau șuvițele aprinse ale părului scurt de pe capul lui Jamie, iar fluturele prins între coapsele mele era limba lui.

– Mmm, am spus ceva mai târziu. Asta e foarte bine pentru mine, dar cu tine ce facem?

– Păi, se rezolvă cam în trei sferturi de minut, dacă vei continua în același fel, a spus el, dându-mi la o parte mâna cu un rânjet. Dar mai degrabă aș prefera să savurez momentul, eu sunt un bărbat mai molcom și chibzuit prin natură, înțelegi tu. Dar mi-ai putea face onoarea companiei tale în această seară, stăpână?

– Onoarea va fi a mea, am spus.

Mi-am așezat brațele sub cap și i-am aruncat printre pleoapele pe

jumătate închise o privire provocatoare.

– Vrei să spui că ești atât de ramolit încât nu mai poți mai mult de o dată pe zi?

M-a privit cu ochii îngustați de unde stătea la marginea patului. Deodată am văzut ceva alb imens care s-a repezit la mine, și m-am trezit băgată adânc în pat.

– Da, prea bine, a spus el în șuvițele încâlcite ale părului meu, să nu spui că nu ai fost prevenită.

Două minute și jumătate mai târziu, a gemut și a deschis ochii. Și-a frecat obrajii și pielea capului viguros cu amândouă mâinile, capătul șuvițelor ridicându-se precum penele. Apoi, cu o înjurătură mormăită în galică, s-a extras fără tragere de inimă dintre așternuturi și a început să se îmbrace, tremurând în aerul rece al dimineții.

– Oare n-ai putea, am întrebat plină de speranță, să îi spui lui Alec că ești bolnav și să vii înapoi în pat?

A început să râdă și s-a aplecat să mă sărute înainte să bâjbâie sub pat după șosete.

– Aș putea face asta, englezoaico. Dar mi-e teamă că lista de boli acceptate ca scuză e foarte scurtă: varicela, ciuma și diverse răni serioase. Dacă nu sângerez, te trezești cu Alec aici într-o clipită, târându-mă de pe patul de moarte să îl ajut să țesale caii.

Admiram pulpele lungi și grațioase ale lui Jamie în timp ce își trăgea ciorapii, îndoindu-le grijuliu marginea.

– Răni serioase zici? Te-aș putea ajuta în privința asta, am răspuns cu substrat.

A mormăit în timp ce întindea brațul spre cealaltă șosetă.

– Păi, ai grijă unde îți arunci săgețile de spiriduș, englezoaico.

A încercat să îmi facă cu ochiul nerușinat, dar a sfârșit prin a miji ochii la mine.

– Dacă ții prea sus, s-ar putea să nu fie bine nici pentru tine.

Am arcuit o sprânceană și m-am cuibărit înapoi sub plapumă.

– Nu-ți face griji, dragul meu. Nu țintesc mai sus de genunchi, promit.

A bătut ușor cu palma una din rotunjimile mele și a plecat la grajduri, cântând destul de tare melodia „Sus între ierburi“. Refrenul a plutit înapoi dinspre scări.

Stăteam c-o fetișcană ținând-o pe genunchi,
Când m-a-nțepat un bondar, chiar de un genunchi,
Sus între ierburi, pe deal la Bendikee.

Jamie avea mare dreptate, am hotărât; nu avea deloc ureche muzicală.

M-am cufundat din nou pentru o vreme într-o stare de somnolență satisfăcută, însă m-am ridicat după puțin timp și am coborât la micul dejun. Cei mai mulți dintre locuitorii castelului mâncaseră și plecaseră deja la treburile lor; aceia care mai erau încă în sală m-au salutat politicoși. Nu erau priviri ascunse, nu erau expresii de ostilitate mascate, și nu m-a întrebat nimeni cât de bine funcționase mica glumă de prost-gust. Însă am urmărit toate fețele pentru orice eventualitate.

Mi-am petrecut dimineața singură în grădină și pe câmp cu coșul sub braț și bățul de săpat într-o mână. Proviziile de ierburi uzuale scăzuseră. În general, sătenii mergeau la Geillis Duncan pentru ajutor, dar câțiva pacienți din sat apăruseră în ușa cabinetului meu la ore târzii din noapte și leacurile fuseseră aproape epuizate. Poate că boala soțului ei o solicita prea mult pentru a se mai ocupa de clienții ei obișnuiți.

Mi-am petrecut a doua partea a după-amiezii în dispensarul meu. Am consultat doar câțiva pacienți; un caz de eczemă persistentă, un deget mare dislocat și un băiat de la bucătărie care vărsase un ceaun cu supă fierbinte pe un picior. După ce am aplicat o alifie de sunătoare și iris și am pus la loc și am legat degetul mare, am pisat niște gențiană, numită și rădăcină de piatră, într-unul din mojarele mici ale răposatului Beaton.

Era o muncă anevoioasă, însă foarte potrivită pentru după-amiezi lenețe precum aceasta. Vremea era frumoasă și am văzut umbrele albastre lungindu-se pe sub ulmii de la apus când m-am suit pe masă și am privit afară.

Înăuntru, recipientele din sticlă străluceau în șiruri disciplinate, alături de grămezile ordonate de bandaje și comprese din dulapuri. Farmacia fusese curățată temeinic și dezinfectată și acum găzduia sertare întregi de frunze uscate, rădăcini, ciuperci, frumos împachetate în săculețe din pânză. Am tras adânc în piept aerul parfumat și

condimentat al cabinetului meu și am scos un oftat de mulțumire. Apoi m-am oprit din pisat și am așezat pisălogul în mojar. Cu un oarecare șoc mi-am dat seama că eram mulțumită. În ciuda miriadelor de incertitudini ale vieții de aici, în ciuda stării proaste pe care mi-o generase legătura de plante descântate și a dorului constant și dureros după Frank, nu eram deloc nefericită. Ba dimpotrivă.

Imediat m-am simțit rușinată și lipsită de loialitate. Cum reușeam să fiu fericită când Frank trebuia să fie nebun de îngrijorare? Presupunând că timpul continua de fapt să treacă fără mine – și nu vedeam de ce nu ar fi așa –, trebuie să fi dispărut deja de aproape patru luni. Mi-l imaginam scotocind ținuturile rurale ale Scoției, apelând la poliție, așteptând vreun semn, vreun cuvânt din partea mea. De acum, trebuie să fi renunțat aproape la orice speranță, așteptând în schimb vestea că trupul meu a fost găsit.

Am așezat mojarul pe masă și am început să măsor camera îngustă, ștergându-mi palmele de șorț, în spasme de tristețe vinovată și regret. Trebuia să fi plecat mai curând. Trebuia să mă fi străduit să mă întorc. Dar încercasem, mi-am amintit. Încercasem în repetate rânduri. Și uite ce se întâmplase.

Da, uite. Eram căsătorită cu un proscris scoțian, amândoi eram urmăriți de un căpitan de dragoni sadic și trăiam cu un clan de barbari care l-ar omorî imediat pe Jamie dacă ar considera că reprezintă o amenințare la prețioasa succesiune la conducerea clanului. Și cel mai rău era că eram fericită. M-am așezat, privind disperată la șirul de sticle și borcane. De la întoarcerea la Leoch, trăisem de la o zi la alta, suprimând în mod deliberat amintirile vechii mele vieți. În adâncul sufletului știam că în curând va trebui să iau o decizie, însă o amânasem, de la o zi la alta, de la o oră la alta, îngropându-mi nesiguranțele în plăcerile oferite de compania și brațele lui Jamie. Afară pe coridor s-au auzit deodată pași grei și înjurături și m-am ridicat în grabă, dând fuga la ușă, chiar la timp pentru a-l vedea pe Jamie venind șchiopătând, ajutat de silueta încovrigată a lui Alec MacMahon cel Bătrân într-o parte și de eforturile sincere, dar inutile ale băiatului de la grajduri în cealaltă. S-a lăsat să cadă pe scaunul meu, cu piciorul stâng întins, strâmbându-se chinuit la el. Strâmbătura părea să fie mai degrabă de enervare decât de durere, așadar am îngenuncheat pentru a examina piciorul fără a-mi face prea multe griji.

– E o luxație ușoară, am spus după o examinare superficială. Ce ai făcut?

– Am căzut, a răspuns Jamie scurt.

– De pe gard? am întrebat, tachinându-l.

– Nu, a răspuns el uitându-se urât la mine. De pe Donas.

– Călăreai bestia aceea? am întrebat nevenindu-mi a crede. În acest caz, ai fost norocos că te-ai ales doar cu o gleznă luxată.

Am luat din dulap o fașă lungă și am început să leg articulația.

– Păi, nu a fost chiar atât de rău, a spus Alec cel Bătrân pe un ton rațional. La o adică te-ai înțeles destul de bine cu el o țâră, flăcăule.

– Știu că m-am înțeles, a replicat Jamie strângând din dinți în vreme ce trăgeam fașa strâns. L-a înțepat o albină.

Sprâncenele stufoase s-au ridicat mirate.

– Ah, deci asta a fost? Bestia a sărit de parcă ar fi înțepat-o o săgeată de spiriduș, mi-a mărturisit el. A țâșnit în aer cu toate patru picioarele și pe urmă s-a lăsat în jos, s-a înțepenit, întorcându-și ochii în toate părțile ca un bondar într-un borcan. Și flăcăul cel mic a rezistat pe al lui, a mai spus el, privindu-l pe Jamie care a inventat o nouă bombăneală drept răspuns, până când diavolul acela galben a sărit peste gard.

– Peste gard? Și unde e acum? am întrebat, ridicându-mă și scuturându-mi palmele.

– În drum spre iad, bănuiesc, a răspuns Jamie, punând jos piciorul și încercând precaut să își sprijine greutatea pe el. Și n-are decât să rămână acolo.

Strângându-și ochii, s-a așezat la loc.

– Mă îndoiesc că diavolul are mare nevoie de un armăsar pe jumătate sălbatic, a intervenit Alec. Când se poate el însuși transforma într-un cal la nevoie.

– Poate Donas chiar asta este, am sugerat, amuzată.

– Nu m-aș mira, a răspuns Jamie, crispat încă, dar începând să își recapete umorul obișnuit. Totuși, parcă diavolul era un armăsar negru, nu?

– Ah, da, a răspuns Alec. Un armăsar mare și negru, care aleargă la fel

de repede ca gândul dintre un bărbat și o fecioară.

A rânjit vesel spre Jamie și s-a ridicat să plece.

– Și vorbind despre asta, a spus el, făcându-mi cu ochiul. Mâine să nu vii în grajduri. Stai în pat, flăcăule și, ă-ă… odihnește-te.

– Oare de ce, am întrebat privind în urma bătrânului îngrijitor de cai uscățiv, toată lumea crede că nouă nu ne stă mintea decât la pat toată ziua?

Jamie a încercat din nou să își sprijine greutatea pe picior, ajutându-se de blatul mesei.

– Unu la mână, suntem căsătoriți de mai puțin de o lună, a remarcat el. Și doi la mână...

A ridicat privirea și a rânjit, dând din cap.

– Ți-am spus și înainte, englezoaico. Chipul tău e ca o carte deschisă.

– Fir-ar să fie!

În afară de o fugă scurtă până la dispensar pentru a verifica urgențele, mi-am petrecut următoarea după-amiază îngrijind de nevoile destul de solicitante ale pacientului meu singur, special.

– Ar trebui să te odihnești, l-am mustrat la un moment dat.

– Și mă odihnesc. Cel puțin glezna mea se odihnește. Vezi?

O gleznă, fără ciorap a împuns aerul și o talpă lungă, osoasă, s-a scuturat înainte și înapoi. În mijlocul scuturării s-a oprit în aer cu un „au“ mormăit din partea posesorului ei. Glezna încă umflată a fost coborâtă și masată cu grijă.

– Așa o să te înveți minte, am spus, scoțându-mi propriile picioare de sub plapumă. Acum hai afară. Ai lâncezit destul în pat, ai nevoie de aer curat.

S-a ridicat, șuvițele căzându-i pe frunte.

– Am crezut că am nevoie de odihnă.

– Și te poți odihni la aer curat. Ridică-te. Vreau să fac patul.

Printre bombăneli privind lipsa mea de înțelegere și considerație față de un biet bărbat grav rănit, s-a îmbrăcat și a stat în picioare suficient de mult timp încât să îi pansez glezna înainte ca exuberanța lui naturală să se facă din nou simțită.

– E cam urâtă vremea afară, a spus el, aruncând o privire pe geam unde o burniță măruntă tocmai se hotărâse a se înfuria, transformându-se într-o ploaie torențială. Hai să mergem pe acoperiș.

– Pe acoperiș? Ah, cu siguranță. Nici nu mă puteam gândi la un tratament mai bun pentru o gleznă luxată decât urcatul a șase rânduri de scări.

– Cinci. Și oricum, am un băț.

A scos la iveală, din spatele ușii, bățul în chestiune, o bâtă veche din lemn de păducel, cu o înfloritură triumfală a brațului.

– De unde ai luat asta? am întrebat, examinând-o.

De aproape, era și mai ponosită, un toiag de un metru cioplit din lemn tare, întărit de-a lungul vremurilor precum un diamant.

– Alec mi l-a împrumutat. El îl folosește la măgari; îi împunge cu el între ochi ca să îi facă să fie atenți la el.

– Pare foarte eficace, am răspuns, măsurând din priviri lemnul uzat. Ar trebui să îl folosesc și eu din când în când. Pe tine.

Am ieșit în cele din urmă într-un loc micuț, acoperit, chiar sub panta acoperișului din ardezie. Un parapet scund mărginea capătul acestui mic observator.

– Oh, ce frumos e!

În ciuda rafalelor de ploaie, priveliștea de pe acoperiș era magnifică; vedeam șerpuirea argintie a lacului lat și piscurile care se înălțau amenințător în zare, străpungând cenușiul pâclos al cerului ca niște pumni zimțați întunecați. Jamie s-a rezemat de parapet, ca să nu-și sprijine greutatea pe piciorul rănit.

– Da, este. Pe vremuri obișnuiam să vin aici sus când am stat la castel.

A arătat cu degetul peste lacul încrețit de bătaia ploii.

– Vezi curmătura de acolo, dintre cei doi colți de stâncă?

– În munți? Da.

– Pe acolo se ajunge la Lallybroch. Când mă simțeam singur și îmi era dor de casă, uneori veneam aici și mă uitam într-acolo. Îmi imaginam că zbor precum un corb peste trecătoare, peste dealurile și câmpiile care coboară pe cealaltă parte a muntelui, până la conac, la capătul văii.

I-am atins ușor brațul.

– Vrei să te întorci, Jamie?

Și-a aplecat capul și a zâmbit spre mine.

– Păi, m-am gândit la asta. Nu știu dacă chiar vreau, dar cred că vom fi nevoiți. Nu știu ce vom găsi acolo, englezoaico. Dar… da. Acum sunt însurat. Tu ești stăpână la Broch Tuarach. Proscris sau nu, trebuie să mă întorc, chiar dacă pentru scurt timp pentru a pune lucrurile la punct.

Am simțit un fior, deopotrivă de ușurare și de teamă, la gândul că vom părăsi Leochul, cu suita lui de intrigi.

– Când plecăm?

S-a încruntat, bătând cu degetele în parapet. Piatra era întunecată și alunecoasă din cauza ploii.

– Păi, cred că trebuie să așteptăm sosirea ducelui. E posibil ca el să accepte să îi facă o favoare lui Colum, preluând cazul meu. Dacă nu îmi poate anula pedeapsa, măcar ar putea să aranjeze grațierea. Pe urmă ar fi mult mai puțin primejdios să mă întorc la Lallybroch, înțelegi?

– Da, însă...

Mi-a aruncat o privire aspră simțindu-mă că ezit.

– Ce s-a întâmplat, englezoaico?

Am tras adânc aer în piept.

– Jamie… dacă îți mărturisesc ceva, îmi promiți că nu mă vei întreba de unde știu?

M-a prins cu ambele brațe, privind în jos spre chipul meu. Ploaia îi cădea pe păr, mici picături de apă alunecându-i de-a lungul tâmplelor.

A zâmbit.

– Ți-am spus că nu-ți voi cere să îmi spui nimic din ce nu dorești să îmi spui. Da, îți promit.

– Hai să ne așezăm. Nu ar trebui să stai atât de mult în picioare.

Ne-am îndreptat spre zidul unde țiglele acoperișului adăposteau o porțiune îngustă și uscată de lespezi și ne-am așezat confortabil, cu spatele la perete.

– Așa, englezoaico. Ce s-a întâmplat?

– Ducele de Sandringham, am spus, mușcându-mi buza. Jamie, să nu ai încredere în el. Eu nu știu totul despre el, însă știu… ceva despre el. Ceva rău.

– Știi despre asta? m-a privit el surprins.

Acum era rândul meu să îl privesc uimită.

– Vrei să spui că tu știi deja despre el? L-ai cunoscut?

Mă simțeam ușurată. Poate că misterioasele legături între Sandringham și cauza iacobită erau mult mai bine cunoscute decât crezuseră Frank și pastorul.

– Ah, da. Era aici, în vizită, când eu aveam șaisprezece ani. Când… am plecat.

– De ce ai plecat?

Eram curioasă, amintindu-mi deodată ce îmi spusese Geillis Duncan când o întâlnisem pentru prima dată în pădure. Zvonul straniu cum că Jamie ar fi tatăl biologic al lui Hamish, fiul lui Colum. Știam că nu era, nu avea cum să fie, dar eram probabil singura persoană din castel care aflasem asta. O suspiciune de o asemenea gravitate putea ușor să fi condus la încercarea lui Dougal din urmă cu câteva luni de a-i lua viața lui Jamie – dacă acesta fusese în realitate scopul atacului de la Carryarick.

– Nu a fost din cauza… doamnei Letitia, nu-i așa? am întrebat, cu o oarecare șovăială.

– Letitia?

Surpriza lui era evidentă și ceva în mine care trebuie să fi fost

încleștat fără știrea mea s-a relaxat deodată. Nu mă gândisem că supoziția lui Geilie ar fi putut fi adevărată, însă…

– Dar ce îți veni să vorbești despre Letitia? a întrebat Jamie curios. Am locuit în castel vreme de un an și, din câte îmi amintesc, am vorbit cu ea o singură dată, când m-a chemat în camera ei și m-a mustrat aspru pentru că am condus un joc de *shinty* [16] prin grădina ei de trandafiri.

Atunci i-am povestit ce mi-a spus Geilie și el a râs scoțând aburi în aerul rece și umed.

– Doamne, a spus el, ca și cum aș fi avut curajul!

– Oare Colum ar putea suspecta un asemenea lucru? am întrebat.

Jamie a dat hotărât din cap.

– Nu, nu cred, englezoaico. Și dacă ar fi avut doar o vagă bănuială, nu cred că aș mai fi trăit să apuc șaptesprezece ani, darămite să mai ajung la vârsta venerabilă de douăzeci și trei de ani.

Astfel mi-a confirmat propria părere despre Colum; cu toate acestea, însă, mă simțeam ușurată. Expresia lui Jamie a devenit mai gânditoare, iar privirea albastră absentă.

– Totuși, dacă stai să te gândești, nu știu dacă Colum știe de ce am plecat atunci atât de repede de la castel. Și dacă Geillis Duncan împrăștie astfel de bârfe peste tot… atunci femeia asta e primejdioasă, englezoaico; e o bârfitoare și o mahalagioaică, dacă nu vrăjitoare, cum zic oamenii că ar fi – păi, aș face bine să îi spun lui Colum, în acest caz.

A ridicat privirea spre perdeaua de apă care cădea din țiglele parapetului nostru.

– Cred că ar fi bine să coborâm, englezoaico. Începe să fie prea umed.

Am urmat o cale diferită, traversând acoperișul spre scara exterioară care ducea jos în grădinile bucătăriilor, de unde voiam să culeg o mână de limba-mielului, dacă îmi permitea ploaia torențială. Ne-am adăpostit sub zidul castelului, unul din pervazele ferestrelor ieșite în afară deversând ploaia de deasupra.

– Ce vrei să faci cu limba-mielului? a întrebat Jamie curios, privind tulpinile firave și plantele anemice, culcate la pământ de ploaie.

– Cât e verde, nimic. Mai întâi trebuie să o usuc, și apoi…

Am fost întreruptă de niște lătrături și țipete teribile, venind din cealaltă parte a gardului grădinii. M-am repezit în fugă spre zid, urmată ceva mai încet de Jamie, șchiopătând.

Părintele Bain, preotul satului, alerga de-a lungul potecii, băltoacele explodându-i sub picioare, urmat de o haită de câini lătrând. Încurcat de sutana sa voluminoasă, preotul s-a împiedicat și a căzut, împroșcând apă și noroi de jur împrejurul lui. Într-o clipită, câinii s-au repezit asupra lui, lătrând și pocnind din fălci.

Un fulger înveșmântat în tartan a sărit peste zidul grădinii de lângă mine și Jamie s-a aruncat în mijlocul lor, învârtind ciomagul și răcnind în galică, adăugându-și vocea la hărmălaia generală. Dacă strigătele și înjurăturile nu aveau prea mare efect, ciomagul în schimb avea ceva mai mult impact. S-au auzit câteva schelălăieli când parul a lovit carnea păroasă și treptat haita s-a retras, în cele din urmă întorcându-se și luând-o la goană în direcția satului. Jamie și-a dat la o parte părul care îi căzuse în ochi, trăgându-și răsuflarea.

– Sunt răi ca niște lupi, a spus el. I-am vorbit deja lui Colum despre haita asta; sunt cei care l-au băgat pe Cohbar în lac zilele trecute. Cel mai bine ar fi să-i împuște înainte să omoare pe cineva.

A privit în jos spre mine, care îngenuncheasem lângă preotul căzut, inspectându-l. Ploaia cădea din păr și simțeam șalul îmbibându-se cu apă.

– Încă nu au ucis pe nimeni, am spus. Cu excepția câtorva urme de colți, este bine.

Sutana părintelui Bain era ruptă într-o parte, dezvăluind o porțiune de piele lipsită de păr de pe coapsă cu o tăietură urâtă și câteva urme de înțepături care sângerau. Preotul, alb ca hârtia la față din cauza șocului, se chinuia să se ridice în picioare; evident nu era foarte grav rănit.

– Părinte, dacă vii cu mine în cabinet, îți voi dezinfecta rănile, m-am oferit, suprimându-mi un zâmbet la spectacolul pe care îl oferea preotul mic și rotofei, când sutana i s-a ridicat, dezvăluind ciorapii împletiți cu romburi colorate.

În cele mai bune momente ale sale, chipul părintelui Bain semăna cu un pumn strâns. Similaritatea era accentuată în acel moment de petele roșii care îi marmorau fălcile lăsate și îi scoteau și mai mult în

evidență cutele verticale dintre obraji și gură. S-a holbat la mine de parcă i-aș fi sugerat să comită un act de indecență în public.

Din câte a reieșit din următoarele sale cuvinte, chiar asta făcusem.

– Poftim, un trimis al lui Dumnezeu să își expună părțile intime îngrijirii unei femei? În acest caz, dă-mi voie, doamnă, să îți spun că eu nu am idee ce acte imorale sunt permise în cercurile pe care dumneata ești obișnuită să le frecventezi, dar trebuie să afli că asemenea lucruri nu sunt tolerate aici – nu atât timp cât eu păstoresc sufletele acestei parohii!

Apoi, s-a întors și s-a îndepărtat cu pași demni, șchiopătând și încercând fără succes să își țină împreună poalele rupte ale sutanei.

– După cum poftești! am strigat în urma lui. Dar dacă nu mă lași să-ți curăț rănile, se vor infecta!

Pastorul nu a răspuns, dar și-a aplecat în față umerii rotunzi, urcând anevoie scările grădinii, câte o treaptă o dată, ca un pinguin sărind pe o plută de gheață.

– Bărbatul ăsta nu iubește foarte mult femeile, nu-i așa? l-am întrebat pe Jamie.

– Având în vedere ocupația lui, nici nu cred că e de mirare, a răspuns el. Hai să mergem la masă.

După prânz, mi-am trimis pacientul în pat să se odihnească – singur de data aceasta, în ciuda protestelor lui – și m-am întors în cabinetul meu. Ploaia grea părea să îmi fi afectat afacerea; oamenii aveau tendința să rămână în casele lor în siguranță, decât să își treacă lama plugului peste picioare sau să cadă de pe acoperișuri.

Mi-am petrecut timpul destul de plăcut, aducând la zi agenda de consultații a lui Davie Beaton. Imediat ce am terminat însă un vizitator a apărut în cadrul ușii, întunecând-o.

A întunecat-o la propriu, trupul său umplând-o dintr-o parte în cealaltă. Mijindu-mi ochii în semiîntuneric, am zărit silueta lui Alec MacMahon, înfășurat într-o grămadă de vestoane, șaluri și pături pentru cai.

A înaintat cu o încetineală care îmi amintea de prima vizită a lui Colum în cabinet împreună cu mine și îmi oferea un indiciu în

privința suferinței lui.

– Reumatism, ha? am întrebat cu simpatie, în timp ce el s-a lăsat înțepenit în singurul meu scaun cu un geamăt înfundat.

– Da. Umezeala îmi intră în oase, a spus el. Ce se poate face în privința asta?

Și-a așezat palma uriașă, noduroasă, pe masă, relaxându-și degetele. Mâinile i s-au desfăcut lin, precum o floare care se deschide noaptea, dând la iveală palmele asprite de muncă.

Am ridicat mâna deformată și am întors-o blând într-o parte și în cealaltă, întinzându-i degetele și masându-i palma bătucită. Chipul ridat de deasupra mâinii s-a crispat o clipă când l-am atins, apoi s-a relaxat când primele înțepături au trecut.

– E tare ca lemnul. Un gât bun de whisky și un masaj zdravăn e cel mai bun remediu pe care ți-l pot recomanda. Ceaiul de vetrice ajută, dar nu face minuni.

El a început să râdă, șalurile alunecându-i de pe umeri.

– Whisky, nu? Aveam eu îndoielile mele, fătucă, dar văd că ai stofă de vraci.

Am întins brațul în spatele dulapului de medicamente și am tras o sticlă brună fără etichetă în care îmi păstram proviziile din distileria castelului. Am pus-o pe masă înaintea lui, împreună cu o cupă din os de corn.

– Bea, i-am spus, și dă jos de pe dumneata cât mai multe haine fără să rămâi dezbrăcat și întinde-te pe masă. Voi face focul cât să îți fie suficient de cald.

Ochiul albastru a cântărit sticla cu bucurie și o mână strâmbă s-a întins spre gâtul ei.

– Ar trebui să iei și dumneata o gură, fătucă, m-a sfătuit el. O să ai mult de muncă.

A gemut, un sunet în care se amestecau durerea și plăcerea, când m-am lăsat cu putere peste umărul lui stâng, pentru a slăbi tensiunea, apoi l-am ridicat și i-am rotit partea stângă a trupului.

– Soția mea obișnuia să mă apese cu fierul de călcat pe spate, a

observat el, pentru lumbago. Dar acum e și mai bine. Ai o pereche de brațe zdravene, domniță. Ai putea să mă ajuți la grajduri.

– Presupun că ăsta e un compliment, am răspuns sec, turnând mixtura încălzită de ulei și seu în palmă și întinzând-o pe spatele său.

Pe pielea bronzată a brațelor sale bătrâne era o linie bruscă de demarcație, acolo unde mânecile suflecate ale cămășii se opreau și începea pielea albă ca laptele a umerilor și spatelui.

– În tinerețe ai fost un bărbat pe cinste, am remarcat. Pielea de pe spatele dumitale e la fel de albă ca a mea.

Un râs înfundat a zdruncinat carnea sub mâinile mele.

– N-o să știi niciodată, nu-i așa? Da, Ellen MacKenzie m-a văzut odată fără cămașă, mișind un mânz și mi-a spus că arăt ca și cum bunul Dumnezeu ar fi pus capul greșit pe trupul meu – ar fi trebuit să am un castron cu budincă de lapte pe umeri, în loc să îmi dea chipul uneia din statuile de la altar.

Mi-am imaginat că se referea la catapeteasma din capelă, pe care erau pictați o serie de demoni îngrozitori care îi chinuiau pe păcătoși.

– Ellen MacKenzie pare să fi fost o persoană destul de liberală în opinii, am remarcat.

Eram foarte curioasă în privința mamei lui Jamie. Din puținele lucruri pe care mi le povestea din când în când, îmi făcusem o imagine destul de clară în privința tatăul său, Brian, însă nu o menționase niciodată pe mama sa și nu știam nimic despre ea în afară de faptul că murise de tânără, la naștere.

– Ah, avea o limbă ascuțită, Ellen, și o minte ageră foc.

Dezlegându-i jartiera pantalonilor din lână, i-am suflecat și am început să îi masez pulpele musculoase.

– Dar avea atâta dulceață în glas, încât nimeni nu se supăra pe ea, în afară de frații ei. Dar ea nu prea îi lua în seamă pe Colum și pe Dougal.

– Mmm. Așa am auzit. A fugit de acasă ca să se mărite, nu?

Mi-am înfipt degetele mari în tendoanele din spatele genunchiului și Alec a scos un sunet ca un chițăit din gura cuiva mai puțin serios.

– Ah, da. Ellen era cea mai în vârstă dintre cei șase copii ai lui MacKenzie – cu un an sau doi mai mare decât Colum și lumina ochilor bătrânului Jacob. De aceea și rămăsese atât de mult nemăritată; nu voia să audă nici de John Cameron ori de Malcolm Grant sau de oricare dintre flăcăii cu care s-ar fi putut mărita și taică-su nu avea inimă să o căsătorească împotriva voinței ei.

Însă când bătrânul Jacob a murit, Colum nu a mai suportat hachițele surorii lui. Luptându-se cu disperare să își consolideze poziția precară în fruntea clanului, a încercat o alianță cu Munro la nord sau cu Grant la sud. Ambele clanuri aveau căpetenii tinere, care i-ar fi devenit cumnați de folos. Tânără Jocasta, în vârstă de doar cincisprezece ani, acceptase cuminte curtea lui John Cameron și plecase în nord. Ellen, pe cale să rămână fată bătrână la douăzeci și doi de ani, se dovedise mult mai puțin cooperantă.

– Să înțeleg că Malcolm Grant a fost refuzat, judecând după comportamentul lui din urmă cu două săptămâni, am remarcat.

Alec cel Bătrân a început să râdă, râsul transformându-se într-un geamăt mulțumit când am apăsat mai tare.

– Da. Nu am auzit niciodată vorbele pe care i le-a spus, dar probabil l-au durut. Era în timpul Adunării mari când s-au întâlnit, știi? S-au dus în grădina de trandafiri, într-o seară, și toată lumea aștepta să vadă dacă îl ia sau nu. A venit seara și ei tot așteptau. Și pe urmă noaptea, toate lămpile s-au aprins, cântecul a început și niciun semn încă din partea lui Ellen sau a lui Malcolm Grant.

– Dumnezeule, trebuie să fi fost o conversație foarte interesată.

Am picurat încă o mână de unguent între omoplații bărbatului și a mormăit de plăcere.

– Așa a zis toată lumea. Dar timpul trecea și ei nu se întorceau și lui Colum a început să i se facă teamă că Grant a fugit cu ea; a luat-o cu forța, înțelegi? Și așa arătau toate semnele, căci au găsit grădina de trandafiri pustie. Și când au trimis după mine la grajduri, eu le-am spus adevărul, că oamenii lui Grant veniseră după cai și plecaseră cu toții fără o vorbă de rămas-bun.

Furios, Dougal, care pe atunci avea optsprezece ani, încălecase îndată pe calul său și pornise pe urmele lui Malcolm Grant, fără să mai aștepte tovărășie sau un sfat din partea lui Colum.

– Când Colum a aflat că Dougal plecase după Grant, m-a trimis pe

mine și pe alții repede după el, Colum știind prea bine că Dougal era iute la mânie și nedorind să-și vadă viitorul cumnat ucis înainte ca anunțul căsătoriei să fi fost făcut. Căci el a crezut că Malcolm Grant, neputând să o convingă pe Ellen să se mărite cu el, trebuie să o fi luat cu forța pentru a o silui și a o obliga în felul ăsta să îl ia de bărbat.

Alec s-a oprit, pe gânduri.

– Dougal nu putea vedea decât insulta, desigur. Însă, drept să îți spun, mie nu mi s-a părut că Colum ar fi fost foarte supărat, insultă sau nu. I-ar fi rezolvat problema – și Grant ar fi luat-o fără îndoială pe Ellen fără zestre și i-ar mai fi plătit și lui Colum reparații pentru onoare.

Bătrânul a pufnit, cinic.

– Colum nu e omul care să lase o ocazie să treacă pe lângă el. Este iute și e nemilos, așa e Colum.

Singurul ochi albastru precum gheața s-a întors pentru a mă privi peste umărul gheboșat.

– Ar fi înțelept să nu uiți asta niciodată, fătuco.

– Ah, nu uit eu așa de repede, l-am asigurat iritată.

Îmi aminteam prea bine cum îmi povestise Jamie că fusese pedepsit din porunca lui Colum și mă întrebam cât din pedeapsă fusese răzbunare pentru nesupunerea mamei lui.

Cu toate acestea, Colum nu avusese norocul să profite de ocazie, măritând-o pe sora lui cu căpetenia clanului Grant. În zori, Dougal îl găsise pe Malcolm Grant, lângă drum împreună cu tovarășii lui, dormind sub un tufiș de grozamă, învelit cu tartanul.

Și când Alec și ceilalți ajunseseră pe rând în tabăra clanului Grant ceva mai târziu, se opriseră ca secerați, văzându-i pe Dougal MacKenzie și pe Malcolm Grant, amândoi goi până la mijloc, plini de răni, legănându-se și împleticindu-se pe drum, încă împărțindu-și lovituri de fiecare dată când se întâlneau. Tovarășii lui Grant erau aliniați pe marginea drumului ca niște bufnițe, întorcându-și capetele când într-o parte, când în alta, în vreme ce lupta șerpuia în zorile care începeau a lumina cerul.

– Amândoi pufneau precum niște cai, aburi ieșind din trupurile lor în aerul rece al dimineții. Nasul lui Grant era de două ori mai mare, iar Dougal abia putea vedea cu un ochi și amândoi aveau dâre de sânge

uscat pe piept.

La ivirea oamenilor lui Colum, soldații lui Grant săriseră cu toții pe picioare, cu mâinile pe săbii, și întâlnirea s-ar fi lăsat probabil cu vărsare de sânge dacă unul din băieții MacKenzie, cu privire mai ageră, nu ar fi observat un detaliu destul de important: Ellen MacKenzie nu se zărea printre bărbații clanului Grant.

– Așaaa, după ce l-au stropit cu apă pe Malcolm Grant și l-au adus în simțiri, a reușit să povestească ceea ce Dougal nu îi dăduse răgazul să spună – că Ellen își petrecuse cu el un sfert de ceas în grădina de trandafiri. Nu a vrut să mărturisească ce își spuseseră, însă orice ar fi fost, el fusese atât de ofensat, încât alesese să plece imediat, fără a se mai întoarce în Sala Mare. O lăsase acolo, nu o mai văzuse de atunci și nici nu dorea vreodată să mai audă rostindu-se numele lui Ellen MacKenzie în prezența lui. Și cu aceasta, s-a urcat pe cal – încă ușor amețit – și dus a fost. Și de atunci prietenia s-a rupt cu toți membrii clanului MacKenzie.

Ascultam, fascinată.

– Și unde era Ellen în tot acest timp?

Alec cel Bătrân a râs ca scârțâitul balamalelor ruginite de la ușa grajdului.

– Departe, departe peste dealuri. Dar ei nu au aflat decât mai târziu. Ne-am întors și ne-am împrăștiat din nou spre casă. Când am ajuns, Ellen era tot plecată și Colum stătea alb ca hârtia în mijlocul curții, sprijinindu-se de Angus Mhor.

A urmat o confuzie și mai mare, căci, cu toți oaspeții, camerele castelului erau pline, la fel ca toate podurile și coridoarele, bucătăriile și cămările. Părea imposibil de spus care dintre toți musafirii din castel mai dispăruse, dar Colum a dat poruncă să se adune toate slugile și a trecut cu grijă în revistă listele de invitați, întrebând cine fusese văzut în seara de dinainte și unde și când. În cele din urmă a găsit o slujnică de la bucătărie care își amintea că văzuse un bărbat trecând prin coridorul din spate, chiar înainte de a lua cina.

Ea îl remarcase doar pentru că era atât de chipeș; înalt și bine făcut, spunea ea, cu un păr ca al unei *selkii* negre și ochii precum ai unei pisici. Îl privise cum se îndepărta pe coridor, admirându-l, și îl văzuse cum se întâlnise cu cineva la ușa de afară – o femeie învești mântată în negru din cap până în picioare, învăluită într-o mantie cu glugă.

– Ce e o *selkie?* am întrebat.

Ochiul lui Alec s-a îndreptat spre mine, ridurile la colțuri fiind vizibile.

– În engleză voi le ziceți foci. O vreme, chiar și după ce au aflat adevărul, oamenii din sat își povesteau unii altora că Ellen MacKenzie a fost luată în mare să trăiască împreună cu ele. Știai că *selkiile* își leapădă pieile când vin la mal și umblă ca oamenii? Și dacă găsești o piele de *selkie* și o ascunzi, el… sau ea, a adăugat el, corect, nu mai poate intra în apă și trebuie să rămână cu tine pe uscat. Se spune că e bine să îți iei o nevastă dintre *selkii*, deoarece sunt niște gospodine desăvârșite și cele mai devotate mame. Cu toate astea, a continuat el, cumpătat, Colum nu avea de gând să creadă că sora lui a fugit în lume cu o focă. Și chiar așa a spus. Așa că a chemat oaspeții jos, unul câte unul, și i-a întrebat dacă știau un bărbat care să se potrivească descrierii. În cele din urmă, au aflat că numele lui ar fi Brian, însă nimeni nu îi știa numele de familie ori de clan; fusese la Jocuri, însă acolo toată lumea îl strigase doar Brian Dhu.

Așadar, povestea a fost abandonată pentru o vreme, căci căutătorii nu aveau nicio idee încotro să o apuce. Cu toate acestea, chiar și cei mai buni vânători sunt nevoiți să se oprească din când în când pe la vreo colibă, să ceară o mână de sare ori un blid cu lapte. Și în cele din urmă, a ajuns vorbă la Leoch despre cei doi, căci Ellen MacKenzie nu era o fecioară cu o înfățișare obișnuită.

– Avea părul ca de foc, a rostit Alec cu o voce visătoare, savurând căldura uleiului pe spate. Și ochii precum ai lui Colum – cenușii, conturați cu gene lungi și negre –, foarte frumoasă, dar genul de femeie care trece prin tine precum fulgerul. O femeie înaltă; chiar mai înaltă decât dumneata. Și atât de frumoasă încât te dureau ochii când o priveai. Mai târziu am auzit povestindu-se că se întâlniseră la Adunare și dintr-o privire își dăduseră seama că erau făcuți unul pentru altul. Așadar, au pus totul la cale și s-au făcut nevăzuți, pe sub nasul lui Colum MacKenzie și ale celor trei sute de oaspeți.

A izbucnit brusc în râs, amintindu-și.

– Dougal i-a găsit în cele din urmă, trăind într-o fermă de arendaș la hotarul pământurilor clanului Fraser. Hotărâseră că singura cale era să se ascundă până când Ellen avea să rămână grea și cu burta atât de mare încât să nu încapă îndoieli al cui ar putea fi. Atunci Colum și-ar fi dat acceptul pentru căsătorie, de voie sau de nevoie… Dar el nu a făcut-o.

Alec a rânjit.

– Cât ați fost pe drum, ai avut ocazia să vezi cicatricea de pe pieptul lui Dougal?

O văzusem; o linie albă argintie care îi tăia inima și se întindea de la umăr la coaste.

– Brian i-a făcut-o? am întrebat.

– Nu. Ellen.

A început să zâmbească și mai larg văzându-mi chipul.

– Ca să îl împiedice să îi taie gâtul lui Brian, când se pregătea s-o facă. Dacă aș fi în locul dumitale, nu i-aș aminti întâmplarea lui Dougal.

– Nu, cred că aș face bine să îmi țin gura.

Din fericire, planul funcționase și Ellen era însărcinată în luna a cincea când i-a descoperit Dougal.

– Au fost mare tam-tam și o serie de scrisori foarte dure schimbate între Leoch și Beauly, dar în cele din urmă au ajuns la o înțelegere și Ellen și Brian s-au mutat la Lallybroch cu o săptămână înainte ca primul lor copil să vină pe lume.

S-au căsătorit în curtea din fața casei, a adăugat el, amintindu-și acest detaliu, ca să o poată trece pragul casei pentru prima dată ca mireasă. Pe urmă Brian a povestit că a fost cât pe ce să se rupă, când a ridicat-o.

– Vorbești de parcă i-ai fi cunoscut destul de bine, am spus.

Terminând masajul, mi-am șters palmele unsuroase cu un prosop.

– Ah, doar puțin, a spus Alec, amețit de căldură.

Pleoapa îi cădea peste ochi, iar ridurile chipului său bătrân își pierduseră din expresia de durere surdă care îi dădea de obicei aerul acela atât de crunt.

– O cunoșteam bine pe Ellen, desigur. Apoi pe Brian l-am cunoscut mulți ani mai târziu – când l-a adus pe flăcău aici – și ne-am înțeles. Se pricepea bine la cai.

Vocea i s-a stins și pleoapa s-a lăsat grea.

Am tras o pătură peste silueta nemișcată a bătrânului și am ieșit pe vârfuri, lăsându-l să viseze lângă foc.

Lăsându-l pe Alec dormind, am urcat în camera noastră și l-am găsit pe Jamie făcând același lucru. Nu sunt foarte multe activități de făcut în casă într-o zi întunecată și ploioasă, având în vedere că nu voiam să îl trezesc pe Jamie, nici să îl însoțesc în lumea viselor, nu îmi mai rămânea altceva de făcut decât să citesc sau să cos. Având în vedere talentul meu submediocru în arta cusutului, m-am decis să împrumut o carte din biblioteca lui Colum.

Conform principiilor arhitecturale neobișnuite care guvernaseră construcția castelul – bazate pe aversiunea generală față de liniile drepte –, scările care duceau spre camerele lui Colum aveau două coturi în unghi drept, fiecare marcat de o mică platformă. Pe cea de a doua platformă stătea de obicei un valet, gata să îndeplinească diverse însărcinări sau să îl ajute pe Colum. Astăzi însă nu era la post. Auzeam murmurul ușor de glasuri de deasupra; poate că valetul era cu Colum. M-am oprit în fața ușii, neștiind dacă puteam să îi întrerup.

– Întotdeauna am știut că ești prost, Dougal, dar nu am crezut că ești atât de idiot.

Obișnuit cu prezența tutorilor încă din copilărie și neobișnuit să se aventureze afară, cum se amestecase fratele său printre soldați și țărani, vocea lui Colum nu avea în mod normal accentul scoțian care marca vorbirea lui Dougal. Însă accentul cultivat șchiopăta nițel în acest moment și cele două glasuri erau aproape imposibil de deosebit, amândouă îngroșate de furie.

– M-aș fi putut aștepta la un asemenea comportament din partea ta când aveai douăzeci de ani, dar, pentru numele lui Dumnezeu, bărbate, ai patruzeci și cinci!

– Da, dar *tu* nu prea ai de unde să știi cum e, nu-i așa? a răspuns Colum, cu o insinuare răutăcioasă.

– Nu.

Răspunsul lui Colum fusese tăios.

– Și, deși nu de multe ori am considerat că e cazul să îi mulțumesc lui Dumnezeu, poate că mi-a făcut un bine mai mare decât am crezut eu. Am auzit spunându-se adesea că mintea unui bărbat încetează să mai funcționeze când i se scoală mădularul, iar acum cred că e adevărat.

S-a auzit un scârțâit ca și cum picioarele scaunelor erau împinse înapoi pe lespezile de piatră.

– Dacă frații MacKenzie au doar un mădular și un creier de împărțit, atunci eu sunt mulțumit cu câștigul meu!

Am hotărât că un al treilea participant la o astfel de conversație nu ar fi chiar binevenit și m-am îndepărtat de ușă, să cobor pe scări.

Foșnetul unor fuste venind de pe platforma de jos m-a făcut însă să mă opresc. Nu doream să fiu descoperită trăgând cu urechea lângă ușa biroului căpeteniei și m-am întors din nou spre ușă. Platforma era aici largă, și o tapiserie acoperea unul din pereți aproape în întregime. Mi se vedeau tălpile, însă nu aveam încotro. Stând la pândă ca un șoarece în spatele tapiseriei, am auzit pașii de dedesubt încetinind pe măsură ce se apropiau de ușă și oprindu-se în partea îndepărtată a platformei, ca și cum musafira nevăzută înțelesese, la fel ca și mine, natura privată a conversației dintre cei doi frați.

– Nu, spunea Colum, ceva mai calm acum. Sigur că nu. Femeia e o vrăjitoare sau ceva asemănător.

– Da, dar...

Răspunsul lui Dougal a fost curmat îndată de vocea agitată a fratelui său.

– Am spus că mă voi ocupa de asta. Și nu îți face griji, frate, voi avea grijă de ea.

O notă de afecțiune înciudată se strecurase în vocea lui Colum.

– O să-ți spun. I-am scris ducelui căci s-ar putea să se ducă să vâneze în pădurile de deasupra Erlickului – se știe că îi place să împuște cerbi acolo. Am de gând să îl trimit pe Jamie cu el; poate că are încă niște sentimente pentru băiat...

Dougal l-a întrerupt cu o replică în galică, evident o remarcă grosolană, căci Colum a râs și a spus:

– Nu, cred că Jamie e destul de matur acum să-și poarte singur de grijă. Dar dacă ducele are de gând că intervină pentru el pe lângă Maiestatea Sa, aceasta e cea mai bună șansă a băiatului să obțină amnistia. Dacă vrei, îi spun Înălțimii Sale că te duci și tu. Îl poți ajuta pe Jamie cum vrei și nu vei fi aici când eu voi rezolva treburile.

S-a auzit o bufnitură în capătul îndepărtat al platformei și am riscat să arunc o privire. Era Laoghaire, palidă precum peretele văruit din spatele ei. Ținea în mâini o tavă cu o carafă; cupa de cositor căzuse de pe tavă pe covorul de pe podea, scoțând sunetul pe care îl auzisem.

– Ce-i asta?

Vocea lui Colum, devenită brusc tăioasă, s-a auzit din birou.

Laoghaire a lăsat tava pe masa de lângă ușă, aproape scăpând carafa în graba ei și, întorcându-se, a luat-o la fugă pe scări.

Auzeam pașii lui Dougal apropiindu-se de ușă și știam că nu voi ajunge la scări fără a fi descoperită. Abia am avut răgazul să ies din ascunzătoare și să ridic cupa căzută când s-a deschis ușa.

– Ah, dumneata ești, a spus Dougal părând ușor surprins. Asta a trimis doamna Fitz pentru gâtul roșu al lui Colum?

– Da, am răspuns volubilă. Doamna Fitz i-a urat însănătoșire grabnică.

– Mulțumesc.

Mișcându-se mai greu, Colum și-a făcut apariția prin ușa deschisă.

– Mulțumește-i doamnei Fitz din partea mea, a spus el zâmbindu-mi. Și mulțumesc și dumitale, draga mea, pentru că ai venit până aici. Vrei să stai o clipă cât timp îl beau?

Conversația pe care o auzisem reușise să mă facă să uit scopul inițial pentru care urcasem, dar acum mi-am amintit de intenția mea de a împrumuta o carte. Dougal s-a scuzat și eu l-am urmat încet pe Colum în bibliotecă, unde m-a poftit să mă uit prin rafturi.

Colum era încă roșu în obraji, disputa cu fratele său fiindu-i încă proaspătă în memorie, dar a răspuns întrebărilor mele despre cărți cu o stăpânire de sine foarte aproape de cea obișnuită. Doar strălucirea ochilor săi și o anume tensiune în postură îi trădau gândurile.

Am găsit una sau două cărți despre plante care păreau interesante și le-am pus deoparte în vreme ce răsfoiam un roman.

Colum s-a îndreptat spre colivia păsărilor, fără îndoială cu gândul de a se liniști după cum îi era obiceiul privind micuțele creaturi atât de absorbite de joaca lor printre ramuri, fiecare o lume în sine.

Țipetele de afară mi-au atras atenția. Din acest punct înalt, câmpurile

din spatele castelului se vedeau până departe, spre lac. Câțiva călăreți galopau de-a lungul malului lacului, strigând în ploaia care cădea în rafale.

Când s-au apropiat, am realizat că nu erau bărbați în toată firea, ci băieți, cei mai mulți dintre ei adolescenți. Din loc în loc se zărea un băiețel pe un ponei, încercând să țină pasul cu cei mai mari. M-am întrebat dacă Hamish era cu ei și imediat am zărit claia de păr arămiu strălucind sălbatic din spatele lui Cobhar, în mijlocul grupului.

Banda venea în goana mare spre castel, îndreptându-se spre unul din nenumăratele ziduri de piatră care separau câmpurile. Unul, doi, trei, patru, băieții mai mari pe caii lor au sărit peste zid cu nepăsarea născută din experiență.

Era fără îndoială imaginația mea care a făcut ca murgul să pară a rămâne în urmă o clipă, căci Cobhar i-a urmat pe ceilalți cai cu aparent entuziasm. S-a îndreptat spre gard, s-a pregătit, s-a cambrat și a sărit.

Nimic nu părea să fie altfel, însă ceva s-a întâmplat. Poate o ezitare a călărețului, hățurile trase prea tare, ori o șa nu foarte bine prinsă. Căci copitele din față au lovit zidul cu câțiva centimetri prea jos și cal și călăreț s-au rostogolit peste obstacol în cea mai spectaculoasă parabolă a unei prăbușiri pe care am văzut-o vreodată.

– Oh!

Auzind exclamația mea, Colum și-a întors privirea spre fereastră chiar în momentul în care Cobhar se prăbușea greoi pe o parte, cu trupul firav al lui Hamish țintuit dedesubt. Așa olog cum era, Colum s-a mișcat rapid. A apărut lângă mine, aplecându-se peste fereastră înainte ca Cobhar să înceapă măcar să se zbată, încercând să se ridice în picioare.

Vântul și ploaia băteau înăuntru, udând vestonul lui Colum. Privind speriată peste umărul lui, am văzut un grup de băieți, împingând și înghiontindu-se unul pe celălalt, încercând să ajute. A părut să treacă o veșnicie până când mulțimea s-a dispersat și am zărit silueta scundă, dar voinică ieșind de sub cal, ținându-se de stomac. A refuzat dând din cap numeroasele propuneri de ajutor și s-a îndreptat clătinându-se, dar hotărât spre zid, peste care s-a aplecat și a vomitat. Apoi s-a prelins pe lângă zid și s-a așezat pe iarba udă, cu picioarele depărtate, cu capul dat pe spate. Când l-am văzut scoțându-și limba pentru a prinde picăturile de ploaie, am pus o mână pe umărul lui Colum.

– Este bine, i-am spus. Doar a rămas fără aer.

Colum a închis ochii și a răsuflat adânc, trupul prăbușindu-i-se odată cu eliberarea tensiunii. L-am privit, compătimindu-l.

– Îl iubești la fel de mult ca și cum ar fi propriul tău fiu, nu-i așa? l-am întrebat.

Ochii cenușii m-au străpuns deodată cu o privire în care se citea o panică teribilă. Pentru o clipă, nu s-a auzit decât ticăitul ceasului de sticlă de pe raft. Apoi o picătură de ploaie s-a rostogolit pe nasul lui Colum, rămânând agățată de vârf. Am întins mâna involuntar să o șterg cu batista mea și tensiunea de pe chipul său s-a risipit.

– Da, a răspuns simplu.

În cele din urmă i-am povestit lui Jamie doar despre intenția lui Colum de a-l trimite la vânătoare cu ducele. Mă convinsesem că sentimentele lui față de Laoghaire erau doar unele de prietenie cavalerească, dar nu știam cum ar putea reacționa dacă ar afla că unchiul său o sedusese pe fată și o lăsase însărcinată. Din câte înțelesesem, Colum nu dorea să apeleze la serviciile lui Geillis Duncan; m-am întrebat dacă fata urma să se căsătorească cu Dougal sau dacă Colum îi va găsi un alt soț înainte ca sarcina să fie vizibilă. În orice caz, dacă Jamie și Dougal urmau să stea într-o cabană de vânătoare zile întregi, m-am gândit că ar fi mai bine dacă umbra lui Laoghaire nu ar bântui printre ei.

– Hm, a răspuns el gânditor. Merită încercat. Te împrietenești când vânezi întreaga zi și te întorci și bei whisky lângă foc.

Mi-a terminat de legat rochia la spate și s-a aplecat să îmi sărute repede umărul.

– Îmi pare rău că te părăsesc, englezoaico, dar poate e cel mai bine așa.

– Nu-ți face griji în privința mea, i-am răspuns.

Nu realizasem înainte că plecarea lui va însemna să mă lase singură la castel și gândul acesta îmi dădea o stare de nervozitate. Dar eram hotărâtă să mă descurc, dacă asta l-ar ajuta.

– Ești gata de cină? a întrebat el.

Mâna lui îmi mângâia talia și m-am întors spre el.

– Mmm, a spus el un moment mai târziu. Mi-ar plăcea să rabd de foame.

– Dar mie nu mi-ar plăcea, i-am răspuns. Va trebui să mai ai puțintică răbdare.

Am aruncat o privire de-a lungul mesei și peste Sala Mare. Acum recunoșteam cele mai multe dintre chipuri, pe unele chiar foarte bine. Și ce mulțime pestriță, m-am gândit. Frank ar fi fost fascinat de această adunare – atât de multe tipare faciale.

Să mă gândesc la Frank era ca și cum aș fi atins un dinte dureros; aveam tendința să mă feresc să o fac. Dar se apropia clipa când nu voi mai putea amâna gândul și mi-am obligat mintea să se întoarcă la el, desenându-l cu grijă, mângâindu-i sprâncenele lungi, moi și arcuite cu gândul, la fel cum obișnuiam să i le mângâi cu degetele. Nu conta că degetele mele s-au înfiorat deodată la amintirea unor sprâncene mai groase și mai aspre și a unor ochi albaștri.

M-am întors în grabă spre cel mai apropiat chip, ca un antidot împotriva unor gânduri atât de tulburătoare. S-a nimerit să fie al lui Murtagh. Păi, cel puțin el nu arăta ca niciunul dintre bărbații care îmi bântuiau gândurile.

Mărunt, cu o constituție firavă, dar vânjos precum un gibon, cu brațe lungi care accentuau asemănarea simiană, avea o frunte joasă și o bărbie îngustă care mă duceau fără să vreau cu gândul la locuitorii peșterilor și la desenele cu omul timpuriu din cărțile lui Frank. Însă nu la omul de Neanderthal. Un pict. Asta era. Era ceva foarte durabil în bărbații scunzi al clanului care îmi amintea de pietrele bătute de vremuri, cu înscrisuri, antice chiar și acum, care stăteau de strajă neclintite la răscruci de drumuri și în cimitire.

Amuzată de idee, am privit peste ceilalți meseni, atentă să reperez tipare etnice. Un bărbat de lângă cămin, de exemplu, John Cameron pe numele său, era normand, dacă aș fi văzut vreodată unul – deși nu văzusem –, cu pomeți înalți și o frunte lată și păroasă, buza de sus lunguiață și tenul întunecat al unui gal.

Câte un saxon de o frumusețe stranie din loc în loc… ah, Laoghaire, exemplarul perfect. Cu tenul palid și ochii albaștri și doar nițel bucălată… mi-am reprimat observația nepoliticoasă. Evita grijulie să ne privească pe mine și pe Jamie, vorbind animată cu prietenele ei la

o masă mai îndepărtată. Am privit în direcția opusă, la masa alăturată, unde Dougal MacKenzie mânca pentru prima oară separat de Colum. Un viking sângeros, Dougal. Cu o înălțime impresionantă și acei pometi lați și plați, mi-l puteam cu ușurință imagina la comanda unui vas de dragoni, ochii înfundați în orbite strălucind de avariție și pofte în timp ce încerca să pătrundă cu privirea prin ceață spre un sătuc ridicat pe stâncile de pe coastă.

O mână mare, cu încheietura acoperită cu un puf ușor de culoarea aramei, s-a întins pe lângă mine să ia o pâine mică de ovăz din tavă. Un alt nordic, Jamie. Îmi amintea de legendele doamnei Baird despre rasa de uriași care cutreieraseră cândva pământurile Scoției și își lăsaseră oasele lungi în pământul din nord.

Conversația era banală, ca de obicei, mici grupuri murmurând printre îmbucături. Însă urechile mele au prins din zbor un nume familiar, despre care se vorbea la o masă din apropiere. Sandringham. Mi s-a părut că vocea îi aparținea lui Murtagh și m-am întors să văd. Stătea lângă Ned Gowan, mestecând preocupat.

– Sandringham. Ah, bătrânul Willie, banditul sodomit? a spus Ned meditativ.

– Poftim?! a întrebat unul din soldații mai tineri, înecându-se cu berea.

– Distinsul nostru duce are o apetență pentru băieți sau cel puțin așa am înțeles eu, a explicat Ned.

– Mmm, a încuviințat Rupert cu gura plină.

Apoi înghițind, a adăugat:

– Avea nițică poftă la Jamie al nostru, ultima dată când a fost în vizită pe la noi, dacă îmi amintesc eu bine. Când a fost asta, Dougal? Treișopt? Treișnouă?

– Treizeci și șapte, a răspuns Dougal de la masa alăturată.

Și-a mijit ochii spre nepotul său.

– Erai un flăcău destul de chipeș, la șaisprezece ani, Jamie.

Jamie a încuviințat din cap, mestecând.

– Așa-i. Și iute de picior.

Când hohotele de râs s-au mai liniștit, Dougal a început să îl tachineze pe Jamie.

– Nu știam că erai unul din preferații lui, Jamie, băiatule. Sunt câțiva care au dat la schimb o usturime de fund pentru pământuri și funcții.

– După cum vezi, eu n-am nici unele, nici altele, a răspuns Jamie cu un rânjet, stârnind noi hohote de râs.

– Ce? Nici măcar nu s-a apropiat? a întrebat Rupert, clămpănind.

– Ba s-a apropiat chiar mai mult decât mi-ar fi plăcut mie, dacă e să spun adevărul.

– Ah, dar cât de aproape ți-ar fi plăcut ție, eh, băiete?

Strigătul a venit din capătul celălalt al mesei de la un bărbat înalt cu barbă castanie pe care nu l-am recunoscut și care a fost întâmpinat cu și mai multe râsete și remarci deocheate. Jamie a zâmbit liniștit și a întins brațul după altă pâine, netulburat de aceste răutăți.

– De asta ai plecat așa de repede de la castel și te-ai întors la tatăl tău? a întrebat Rupert.

– Da.

– Vai de mine, trebuia să îmi fi spus că ai greutăți în privința asta, Jamie, a spus Dougal, prefăcându-se a fi îngrijorat.

Jamie a scos o exclamație scoțiană din gât.

– Și dacă ți-aș fi spus, mi-ai fi strecurat nițel sirop de mac în bere într-o seară și m-ai fi lăsat în patul Înălțimii Sale ca un mic dar din partea ta, potlogar bătrân ce ești.

Masa s-a cutremurat de râsete și Jamie s-a lăsat în jos când Dougal a aruncat în el cu o ceapă. Rupert a mijit ochii spre Jamie peste masă.

– Dar, flăcăule, parcă te-am văzut, cu puțin timp înainte de a pleca, intrând în camera ducelui la căderea serii. Ești sigur că nu ne ascunzi ceva?

Jamie a apucat o altă ceapă și a aruncat-o spre el. N-a nimerit ținta și s-a rostogolit mai departe.

– Nu, a spus Jamie râzând, sunt încă neprihănit – cel puțin acolo. Dar dacă nu poți dormi de grija asta, Rupert, o să-ți spun, și ești binevenit.

Printre îndemnurile de „Spune! Spune!“, și-a turnat deliberat pe îndelete o cană cu bere și s-a rezemat pe spate în postura tipică a povestitorului. Îl vedeam pe Colum în capătul mesei cu gâtul întins pentru a auzi mai bine, la fel de atent ca și grăjdarii și soldații de la masa noastră.

– Păi, a început el, este destul de adevărat ce spune Ned; Înălțimea Sa avea o oarecare simpatie față de mine, deși, fiind atât de inocent ca mine la șaisprezece ani...

Aici a fost întrerupt de o serie de observații cinice și a ridicat vocea pentru a continua.

– Fiind, după cum am spus, neștiutor în asemenea chestiuni, nu aveam idee ce voia să sugereze, deși mi s-a părut nițel neobișnuit felul în care Înălțimea Sa mă mângâia întotdeauna ca pe un câine mititel și era așa de interesat de ce aș putea avea eu în geantă.

– Sau sub ea! a strigat un glas de bețiv.

– Și mai straniu mi s-a părut, a continuat el, când m-a găsit spălându-mă la râu și s-a oferit să mă frece pe spate. Când a terminat cu spatele și a continuat cu restul, am început să mă simt nițel stingher și când și-a băgat mâna sub kilturile mele, am început să înțeleg ce se petrece. Poate oi fi fost eu inocent, dar nu și prost, înțelegeți. Am ieșit din acea situație jenantă scufundându-mă în apă cu kilturi cu tot și înotând până pe celălalt mal, Înălțimea Sa nedorind să își strice bunătate de haine scumpe în noroi și apă. Oricum, după asta am încercat să nu mai rămân singur cu el. M-a prins o dată sau de două ori în grădină sau în curte, însă aveam pe unde să scap, fără nimic mai grav decât o sărutare pe ureche. Singura întâmplare mai serioasă a fost când a venit peste mine la grajduri și m-a prins singur.

– În grajdurile *mele?* a sărit Alec cel Bătrân, stupefiat.

S-a ridicat pe jumătate în picioare și a strigat peste încăpere spre masa din față.

– Colum, ai grijă ca omul ăsta că stea departe de grajdurile mele! Că nu vreau să îmi sperie caii, oricât ar fi el de mare duce! Sau să îmi sperie băieții, a mai adăugat el, gândindu-se mai bine.

Jamie a continuat cu povestea lui, netulburat de întrerupere. Cele două fete adolescente ale lui Dougal erau numai ochi și urechi.

– Eram într-o boxă și nu aveam prea mult spațiu de manevră. Eram

aplecat… (și mai multe remarci deșănțate) …peste iesle, din câte îmi amintesc, amestecând grăunțele, când am auzit un sunet în spatele meu și, când am dat să mă ridic, kilturile mele au zburat pe lângă mijloc în sus și ceva tare mi s-a apăsat de fund.

A făcut semn cu mâna pentru a liniști tumultul înainte de a continua.

– Acum, nu îmi plăcea să fiu înghesuit într-o boxă de cai, dar nici nu vedeam vreo cale de scăpare în acel moment. Scrâșneam din dinți și speram să nu mă doară prea tare când calul – era armăsarul ăla castrat, Ned, ăla pe care l-ai luat de la Brocklebury, știi, ăla pe care l-a vândut Colum la Bradalbin - oricum, calului nu i-au plăcut sunetele pe care le scotea Înălțimea Sa. După cum știți, cailor le place în general să le vorbești: la fel era și ăsta, însă avea o aversiune ciudată pentru vocile foarte înalte; nu îl puteam scoate în curte dacă erau în preajmă copii mici, pentru că devenea nervos când auzea plânsetele și începea să bată din copite și să se ridice în două picioare. Înălțimea Sa, după cum vă amintiți, are o voce pițigăiată și în acel moment era ceva mai ascuțită decât de obicei, fiind nițel ațâțat. Și, după cum vă spuneam, calului nu prea i-a păsat de plăcerea ducelui – nici mie, trebuie să recunosc - și a început să bată din copite, să pufnească, să se învârtă pe loc și l-a înghesuit pe Înălțimea Sa într-o parte a boxei. Îndată ce ducele mi-a dat drumul, am sărit în iesle și m-am strecurat prin cealaltă parte a calului, lăsându-l pe Înălțimea Sa să iasă de acolo cum o putea.

Jamie s-a oprit să își tragă sufletul și să bea o gură de bere. Întreaga sală era cu atenția îndreptată spre el, cu chipurile întoarse spre el, strălucind în lumina torțelor. Din loc în loc se putea observa câte o încruntătură la auzul acestor dezvăluiri în privința unuia din cei mai puternici nobili ai Coroanei engleze, dar mare parte a celor prezenți păreau să se delecteze fără griji cu o bârfă scandaloasă. Mi-am dat seama că ducele nu era un personaj foarte îndrăgit la castelul Leoch.

– După ce fusese atât de aproape, cum s-ar spune, Înălțimea Sa s-a ambiționat și mai mult să mă aibă, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Așadar, a doua zi i-a spus căpeteniei MacKenzie că valetul lui s-a îmbolnăvit și dacă mă pot duce să îl ajut să se spele și să se îmbrace.

Colum și-a acoperit ochii, prefăcându-se îndurerat, spre amuzamentul mulțimii. Jamie a încuviințat din cap spre Rupert.

– De aceea m-ai văzut intrând în camera Înălțimii Sale în acea seară. S-ar putea spune că primisem ordin.

– Mi-ai fi putut mărturisi, Jamie. Și nu te-aș fi obligat să te duci, a spus Colum cu o privire mustrătoare.

Jamie a ridicat din umeri și a zâmbit.

– Rușinea m-a împiedicat, unchiule. Oricum, știam că încercai să ajungi la o învoială cu omul; am crezut că ți-ar putea strica apele dacă erai obligat să îl sfătuiești pe Înălțimea Sa să-și țină mâinile departe de fundul nepotului dumitale.

– Foarte cuminte din partea ta, Jamie, a răspuns Colum sec. Deci te-ai sacrificat pentru interesele mele, nu-i așa?

Jamie și-a ridicat cana, de parcă ar fi rostit un toast.

– Interesele dumitale sunt întotdeauna mai presus de orice pentru mine, unchiule.

Mi s-a părut că în spatele tonului glumeț era o urmă de adevăr, una pe care Colum a sesizat-o la fel de bine ca și mine. Jamie și-a golit cana de bere și a pus-o pe masă.

– Dar nu, a continuat el, ștergându-se la gură, în acest caz, nu am simțit că datoria față de familie îmi cere un asemenea sacrificiu. M-am dus în camerele ducelui pentru că mi-ai poruncit, însă asta a fost tot.

– Și ai ieșit de acolo cu gaura fundului neatinsă? a întrebat Rupert cu o voce sceptică.

– Da, a răspuns Jamie zâmbind larg. Vezi tu, imediat cum am auzit de asta m-am dus la doamna Fitz și i-am spus că am nevoie disperată de sirop de smochine. Când mi l-a dat, am văzut unde a pus sticla și mai târziu m-am întors și am băut-o pe toată.

Camera s-a zguduit de râsete, inclusiv doamna Fitz, care s-a făcut atât de roșie la față, încât am crezut că i se va face rău. S-a ridicat ceremonios de pe scaunul ei, a mărșăluit în jurul mesei și l-a tras veselă de urechi pe Jamie.

– Deci asta s-a întâmplat cu siropul meu, pușlama ce-mi ești!

Cu mâinile în șolduri, a dat din cap, făcându-și cerceii verzi să danseze ca niște libelule.

– Și era cel mai bun pe care l-am făcut vreodată!

– Ah, și cel mai eficace! a asigurat-o el, râzând spre voinica doamnă.

– Trebuie să fi fost! Când mă gândesc ce trebuie să fi făcut atâta purgativ mațelor tale, flăcăule, sper că a meritat. Probabil că n-ai mai fost bun de nimic vreo câteva zile pe urmă.

Jamie a dat din cap încă râzând.

– Nu am mai fost bun de nimic, dar, n-am mai fost bun nici pentru ce plănuia Înălțimea Sa. Nu a părut deloc deranjat când l-am implorat să mă lase să plec cât mai repede. Dar știam că a doua oară nu mai scap și îndată ce m-au mai lăsat durerile de burtă, am încălecat un cal din grajduri și dus am fost. Mi-a luat mult timp să ajung acasă, din moment ce eram nevoit să mă opresc cam la fiecare zece minute, dar am ajuns până a doua zi la cină.

Dougal a făcut semn cu mâna să îi fie adusă încă o cană cu bere, pe care a trecut-o prin sală din mână în mână până la Jamie.

– Așa-i, taică-tu a trimis vorbă că el considera că pentru moment ai învățat destule despre viața de la castel, a spus el, zâmbind trist. Mi s-a părut mie că scrisoarea avea un ton pe care la vremea aceea nu l-am înțeles.

– Păi, sper, doamnă Fitz, că ați pregătit provizii noi de sirop de smochine, l-a întrerupt Rupert, împungând-o familiar cu degetul în coaste. Înălțimea Sa va fi probabil aici într-o zi sau două. Sau o să te ascunzi pe după fustele nevesti-tii de data asta, Jamie?

Mi-a aruncat o privire pofticioasă.

– Din câte știu eu, s-ar putea să fie nevoie să ai tu grijă de ea. Am auzit că valetul ducelui nu îi împărtășește preferințele, deși este la fel de activ.

Jamie a împins în spate banca și s-a ridicat de la masă, întinzând o mână spre mine. Și-a așezat brațul în jurul umerilor mei și a zâmbit spre Rupert.

– Păi, atunci, presupun că vom fi nevoiți amândoi să luptăm, spate în spate.

Ochii lui Rupert s-au căscat de surpriză îngrozită.

– Spate în spate?! a exclamat el. Știam eu că am uitat să îți spun ceva înainte de nuntă, flăcăule! Nici nu e de mirare că încă nu ai lăsat-o grea!

Brațul lui Jamie s-a strâns pe umărul meu, întorcându-mă spre arcadă și am ieșit din sală, urmați de o ploaie de râsete și sfaturi deocheate. În întunericul coridorului, Jamie s-a sprijinit de zid, cutremurându-se de râs. Nemaiputând să rezist m-am prăbușit la picioarele lui și am izbucnit într-un râs incontrolabil.

– Tu nu i-ai spus, nu-i așa? a întrebat Jamie trăgându-și sufletul în cele din urmă.

Am dat din cap.

– Nu, sigur că nu.

Încă suflând greu, am bâjbâit după mâna lui și m-a ridicat. M-am aplecat spre pieptul lui.

– Lasă-mă să văd dacă de data asta am înțeles bine.

Mi-a cuprins obrajii între palmele sale și și-a apăsat fruntea de a mea, chipul fiindu-i atât de aproape încât ochii i se estompau într-o orbită albastră imensă și respirația îi era caldă pe pielea mea.

– Față în față. Așa e bine.

Hohotele de râs mi se stingeau în sânge, înlocuite de altceva, la fel de puternic. I-am atins buzele cu limba, în timp ce mâinile îmi erau ocupate mai jos.

– Fețele nu sunt părțile esențiale. Dar înveți.

A doua zi, eram în cabinet, ascultând răbdătoare o doamnă în vârstă venită din sat, o rudă îndepărtată a bucătarului care făcea supele, care îmi povestea în detaliu despre o criză morbidă de roșu în gât a nurorii ei, care teoretic avea ceva de a face cu amigdalita de care suferea ea acum, deși eu nu reușeam să văd legătura. O umbră s-a așternut peste pragul ușii, întrerupând pomelnicul lung de simptome al bătrânei doamne.

Mi-am ridicat privirea, surprinsă, și l-am văzut pe Jamie năvălind înăuntru, urmat de Alec cel Bătrân, amândoi bărbații părând îngrijorați și agitați. Fără prea multă ceremonie, Jamie mi-a smuls spatula improvizată dintre degete și m-a ridicat în picioare, strângându-mi ambele palme între ale lui.

– Ce…, am început, dar am fost întreruptă de Alec, privind peste

umărul lui Jamie la palmele mele, desfăcute acum spre el.

– Da, este foarte bine, dar brațele? Are brațe bune?

– Privește.

Jamie mi-a apucat una din mâini și mi-a întins brațul, punându-l lângă al lui.

– Hmmm, a spus Alec, examinându-l gânditor, ar merge. Da, ar putea.

– Ați putea să îmi spuneți și mie ce credeți că faceți? am întrebat, însă înainte de a apuca să termin, eram trasă pe scări în jos între cei doi bărbați, lăsându-mi bătrâna pacientă cu gura căscată de uluire.

Câteva momente mai târziu, măsuram cu priviri sceptice posteriorul lat, strălucitor și cafeniu al unui cal, aflat undeva la cincisprezece centimetri înaintea ochilor mei. Misterul fusese elucidat în drum spre grajduri, Jamie explicându-mi și Alec cel Bătrân completându-l cu observații, înjurături și interjecții. Losgann, o iapă bună de prăsilă și o membră de vază a grajdurilor lui Colum, avea probleme. Asta puteam să văd și eu: iapa stătea întinsă pe o parte și din când în când coastele strălucitoare se ridicau și corpul enorm părea să tremure. Aplecată în genunchi la fundul iepei, vedeam buzele vaginului căscându-se ușor cu fiecare contracție, însă nimic altceva nu se întâmpla; nu se zărea nici o copită micuță, nici un botic delicat și umed nu se ivea în deschizătură. Iapa, aflată într-un stadiu avansat de gestație, avea probabil mânzul întors pe o parte sau invers. Alec credea că mânzul era pe o parte, Jamie credea că e invers și s-au oprit o clipă să se contrazică până când i-am întrerupt întrebându-i ce voiau de la mine, indiferent de poziția mânzului.

Jamie m-a privit de parcă aș fi fost proastă.

– Păi, să întorci mânzul, firește, a răspuns el, răbdător. Întoarce-i picioarele din față astfel încât să poată ieși.

– Ah, asta e tot?

Am privit calul.

Losgann, al cărei nume elegant însemna de fapt „Broască“, avea oase delicate pentru un cal, însă era foarte solidă.

– Ă-ă, adică să bag mâna înăuntru?

Am aruncat o privire furișă spre mână. Probabil ar intra – deschizătura era suficient de largă – dar pe urmă?

Mâinile ambilor bărbați erau evident prea mari pentru asta. Iar Roderick, băiatul de grajd care de obicei avea această sarcină în asemenea situații delicate, avea brațul drept imobilizat cu o atelă și o orteză făcute de mine, după ce și-l rupsese cu două zile în urmă. Willie, celălalt băiat de grajd, fugise să îl aducă pe Roderick, așa bolnav cum era, pentru sfaturi și suport moral. Chiar în acest moment crucial și-a făcut apariția, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni ponosiți, pieptul sfrijit strălucind albicios în lumina palidă a grajdului.

– E muncă grea, a spus el neîncrezător, văzând ce se întâmplă și înțelegând că urma să îl înlocuiesc. Complicată, înțelegi? Are o șmecherie, dar e nevoie și de o țâră de putere.

– Nu-ți face griji, a spus Jamie încrezător. Claire e de departe mai puternică decât bietul de tine. Tu trebuie doar să îi spui ce să simtă și ce să facă și ea o să-l întoarcă cât ai zice pește.

Apreciam votul de încredere, însă nu mă simțeam atât de stăpână pe mine. Spunându-mi în gând cu fermitate că nu avea cum să fie mai rău decât să asist la o operație abdominală, m-am retras într-o boxă pentru a-mi schimba rochia cu o pereche de pantaloni și o cămașă aspră din pânză de sac și mi-am spălat mâna și brațul până la umăr cu săpun gras de seu.

– Păi, să purcedem, am mormăit în barbă și mi-am strecurat brațul înăuntru.

Era foarte puțin spațiu de manevră și la început nu mi-am dat seama ce ating. Am închis ochii pentru a mă concentra mai bine și am pipăit precaut. Erau porțiuni line și porțiuni mai proeminente. Părțile netede trebuie să fie corpul, iar proeminențele – picioarele sau capul. Eu voiam picioarele – mai precis picioarele din față. Treptat am început să mă obișnuiesc cu atingerea și cu nevoia de a rămâne aproape nemișcată când începeau contracțiile; mușchii uterului, uluitor de puternici, se strângeau în jurul brațului meu ca o menghină, apăsându-mi dureros oasele, până când încleștarea slăbea și îmi puteam relua pipăitul.

În cele din urmă, degetele mele au întâlnit ceva despre care știam sigur ce era.

– Sunt cu degetele pe botul lui! am strigat triumfătoare. I-am găsit capul!

– Bun, fătucă, bun. Nu-l lăsa din mână!

Alec s-a ghemuit lângă mine neliniștit, bătând ușor iapa cu palma când a început o nouă contracție. Am strâns din dinți și mi-am sprijinit fruntea de crupa mătăsoasă în timp ce încheietura îmi era zdrobită de forță. Însă nu i-am dat drumul până când contracția nu a încetat. Pipăind precaut mai sus, am găsit arcada și fruntea și creasta micuță a urechii lipite de cap. Așteptând să mai treacă o contracție, am urmat curba gâtului până la grumaz.

– Are capul întors în spate, am raportat. Dar măcar capul e în direcția bună!

– Bun.

Jamie, la capul calului, își plimba blând palma de-a lungul gâtului castaniu.

– Cel mai probabil picioarele sunt îndoite sub piept. Vezi dacă poți ajunge cu mâna la vreun genunchi.

Am continuat, simțind, bâjbâind până la umăr în întunericul cald al calului, simțind forța infernală a contracțiilor și ușurarea lor binecuvântată, luptându-mă orbește să îmi ating țelul. Mă simțeam de parcă năștеam eu însămi, atât de tare mă chinuiam.

În cele din urmă am atins cu mâna o copită; îi simțeam suprafața rotundă și muchia ascuțită a curbei încă nefolosite. Urmând instrucțiunile anxioase și adesea contradictorii ale tovarășilor mei cât de bine puteam, trăgeam și împingeam, răsucind masa inertă a mânzului, aducând un picior înainte, împingând un altul în spate, asudând și gemând împreună cu iapa.

Și pe urmă brusc, totul s-a liniștit. O contracție a încetat și mânzul s-a așezat așa cum trebuie. Am așteptat, fără să fac vreo mișcare, următoarea contracție. Când a venit, un bot micuț și umed s-a ițit deodată, împingându-mi mâna afară. Nările minuscule s-au înfiorat o clipă, curioase parcă de această nouă senzație, apoi năsucul s-a făcut nevăzut.

– La următoarea vine!

Alex aproape dansa de fericire, silueta sa artritică săltând în sus și în jos prin fân.

– Hai, Losgann. Hai, broscuță dulce!

Parcă auzindu-l, iapa a scos un nechezat convulsiv. Crupa i s-a flexat brusc și mânzul a alunecat lin în fânul curat într-o învălmășeală de picioare noduroase și urechi clăpăuge.

M-am lăsat pe spate în fân, zâmbind prostește. Eram plină de săpun, limfă și sânge, epuizată și cu brațul zdrobit și miroseam a balegă. Eram euforică.

I-am urmărit pe Willy și pe Roderick, cu o mână legată la gât, cum îngrijeau mânzul abia fătat, ștergându-l cu mănunchiuri de paie. Și am strigat fericită împreună cu ceilalți când Losgann a întors capul și l-a lins, mușcându-l ușor și împingându-l să stea pe picioroangele uriașe și tremurânde.

– A dracului de bună treabă, fătuco! A dracului de bună!

Alec era exuberant, smucindu-mi brațul curat și felicitându-mă. Deodată, dându-și seama că nu mă țineam prea bine pe picioare, nu foarte elegant, s-a întors și a poruncit unuia dintre băieți să îmi aducă niște apă. Apoi a venit în spatele meu și și-a așezat mâinile noduroase și bătrâne pe umerii mei. Cu o uimitoare îndemânare și gentilețe, a apăsat și mi-a masat mușchii, slăbind tensiunea și relaxându-mi nodurile din ceafă.

– Așa, fătucă, a spus el în cele din urmă. Muncă grea, nu?

Mi-a zâmbit, apoi ochiul i-a strălucit adorator spre noul mânz.

– Frumos flăcău, l-a dezmierdat el. Cine e flăcăul ăsta frumos?

Jamie m-a ajutat să mă spăl și să îmi schimb hainele. Degetele îmi erau prea amorțite pentru a manevra nasturii corsajului și știam că întregul braț avea să fie plin de vânătăi până dimineață, însă mă simțeam liniștită și mulțumită.

Ploaia părea să fi durat o veșnicie, astfel încât, atunci când s-au ivit zorile senine și însorite în cele din urmă, am mijit ochii în lumina soarelui ca o cârtiță de abia ieșită de sub pământ.

– Pielea ta e atât de fină, încât îți văd sângele alergând pe sub ea, a spus Jamie, urmând cu degetul o rază de soare de pe burta mea dezgolită. Ți-aș putea urmări venele de la mână până la inimă.

Și-a plimbat degetul ușor peste încheietura mâinii până la cot, apoi în sus pe partea interioară a brațului și a traversat panta de sub

claviculă.

– Aceea e vena subclaviană, am spus, privind pe sub nas la urma pe care o trasa degetul lui.

– Așa se cheamă? Ah, da, pentru că e sub claviculă. Mai spune-mi, m-a îndemnat el coborându-și blând degetul. Îmi place să aud denumirea latină a lucrurilor; niciodată nu mi-aș fi imaginat că e atât de plăcut să faci dragoste cu o vindecătoare.

– Asta, am răspuns cu glas afectat, este o areolă, și tu știi asta, pentru că ți-am spus săptămâna trecută.

– Mi-ai spus, da, a murmurat el. Și uite încă una, ca să vezi.

Capul roșcovan s-a aplecat pentru a înlocui degetul, continuând călătoria mai jos.

– Umbiculus, am spus, trăgând ușor aer în piept.

– Um, a zis el, buzele înfundate lățindu-se într-un zâmbet pe pielea mea translucidă. Și asta ce e, atunci?

– Tu să-mi spui mie, am rostit, prinzându-i capul între mâini.

Însă Jamie nu putea răspunde.

Mai târziu, stăteam tolănită în scaunul meu din cabinet, depănând visătoare amintiri despre trezitul într-un pat de raze de soare, cearșafurile șifonate precum bancurile albe de nisip ale unei plaje. O mână mi se odihnea pe piept și mă jucam absentă cu sfârcul, încântată de senzația pe care mi-o dădea când mi se ridica în palmă pe sub stamba fină a corsajului.

– E bine?

Vocea sarcastică venind dinspre ușă m-a făcut să mă ridic în picioare atât de repede, încât m-am lovit cu capul de un raft.

– Ah, am spus pe un ton nițel morocănos. Geilie. Cine altcineva? Ce faci aici?

A alunecat în cabinet, mișcându-se de parcă ar fi fost pe roți. Știam că are picioare; i le văzusem. Ce nu reușisem să înțeleg era unde le punea când pășea.

– Am venit să îi aduc doamnei Fitz puțin șofran din Spania; îl aștepta

înainte de sosirea ducelui.

– Și mai multe condimente? am întrebat, începând să îmi recapăt simțul umorului. Dacă omul ăsta mănâncă jumătate din mâncărurile pe care i le pregătește doamna Fitz, vor fi nevoiți să îl rostogolească până acasă.

– Ar putea face asta acum. Am auzit că e un bărbat destul de rotofei.

Concediindu-l pe duce și fizicul său, Geilie m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să o însoțesc într-o expediție pe dealurile din apropiere.

– Am nevoie de puțin mușchi, mi-a explicat ea, măturând aerul cu o mână grațioasă, parcă lipsită de oase. Din el se face o loțiune minunată pentru mâini, fiert în lapte cu puțină lână de oaie.

Am aruncat o privire pe fereastra mea îngustă, unde firele de praf zburau nebunește în lumina aurie. O aromă delicată de fructe coapte și iarbă proaspăt cosită plutea în vânticelul care intra pe fereastră.

– De ce nu?

Așteptându-mă să îmi adun coșurile și borcanele, Geilie s-a plimbat prin cabinetul meu, ridicând lucruri și punându-le la loc absentă. S-a oprit în fața unei măsuțe joase și a cules obiectul care era pus acolo, încruntându-se.

– Ce e asta?

M-am oprit și am venit lângă ea. Ținea în mână mica legătură de plante uscate, legate cu trei fire de sfoară: negru, alb și roșu.

– Jamie zice că e un descântec de rău.

– Are dreptate. Cum a ajuns la dumneata?

I-am povestit cum găsisem legăturica în pat.

– M-am dus și am găsit-o sub fereastră a doua zi, acolo unde o aruncase Jamie. Am vrut să ți-o aduc și să te întreb dacă știi ceva despre ea, dar am uitat.

A rămas gânditoare, lovindu-și dinții din față cu unghia, dând din cap.

– Nu, habar n-am. Dar ar fi o cale să afli cine ți-a lăsat-o.

– Adevărat?

– Da. Vino mâine-dimineață la mine acasă și îți voi spune atunci.

Refuzând să îmi dea mai multe detalii, s-a învârtit pe călcâie într-o învolburare a mantiei verzi și a plecat, lăsându-mă să o urmez când voi dori.

M-a condus sus în inima poienilor de la baza dealurilor, călărind acolo unde drumul era suficient de bun și mergând pe jos acolo unde nu exista drum. La o oră de mers călare din sat, s-a oprit în apropierea unui pârâiaș, mărginit de sălcii.

Am trecut vadul și am cutreierat colinele de la poalele dealurilor, adunând plantele care creșteau la sfârșitul verii, împreună cu fructele sălbatice care se coceau la începutul toamnei și pălăriile groase și galbene ale ciupercilor care răsăreau din trunchiurile copacilor în vâlcelele mici și umbrite.

Silueta lui Geilie a dispărut între ferigile de deasupra mea când m-am oprit să tai puțină coajă de plop tremurător pe care am așezat-o în coșul meu. Globulele de sevă uscată de pe coaja albicioasă arătau ca niște picături de sânge înghețat, purpuriul întunecat în care sclipea lumina soarelui.

Un sunet m-a făcut să tresar din reveria mea și mi-am ridicat privirea pe colină, în direcția din care părea să fi venit.

Sunetul s-a auzit din nou; un țipăt ascuțit, ca un scâncet. Părea să vină de deasupra, de la crenelura stâncoasă din apropierea vârfului dealului. Mi-am așezat coșul pe iarbă și am început să urc.

– Geilie! am strigat. Vino aici. Cineva a lăsat un copil!

Sunetul de pași urcând și blestemele bombănite au precedat-o în sus pe deal, în vreme ce își croia drum prin tufișurile încâlcite. Chipul blond era îmbujorat și înfuriat și avea crenguțe agățate în păr.

– Ce Dumnezeu…, a început ea, apoi s-a repezit spre mine. Pe sângele lui Hristos! Pune-l jos!

Mi-a smucit repezită copilul din brațe și l-a pus la loc acolo unde îl găsisem, în mica adâncitură din stâncă. Cuibul de piatră netedă avea un diametru de mai puțin de un metru. Într-o parte a scobiturii se găsea un castron de lemn, pe jumătate plin cu lapte, iar la picioarele copilului era un buchețel de flori de câmp, legat cu o bucată de sfoară roșie.

– Dar e bolnav! am protestat, aplecându-mă din nou spre copil. Cine ar lăsa un copil bolnav aici, nesupravegheat?

Pruncul era în mod evident foarte bolnav; chipul micuț și slab avea o tentă verzuie, cu cearcăne vinețiii, iar pumnii micuți de abia se mișcau sub pătură.

Copilul zăcea slăbit în brațele mele când l-am ridicat; mă miram că avusese puterea să plângă.

– Părinții lui, a răspuns repede Geilie, oprindu-mă cu o mână pe braț. Lasă-l. Să plecăm de aici.

– Părinții lui? am întrebat, indignată. Dar…

– E un copil schimbat la naștere, a răspuns ea pierzându-și răbdarea. Lasă-l și vino. Acum!

Târându-mă în urma ei, s-a îndreptat repede spre tufele înalte. Protestând, am urmat-o coborând panta până când am ajuns, fără suflare și roșii în obraji, la baza dealurilor, unde am forțat-o să se oprească.

– Ce înseamnă asta? am întrebat. Nu poți pur și simplu abandona un copil bolnav, așa, în mijlocul sălbăticiei! Și ce vrei să spui că e un copil schimbat la naștere?

– Un copil schimbat la naștere, a răspuns ea furioasă. Sigur știi ce este un copil schimbat la naștere. Când zânele fură un copil al oamenilor și lasă în locul lui un copil al lor. Știi că e schimbat la naștere pentru că plânge și e mofturos și nu ia în greutate sau nu crește.

– Sigur că am auzit despre asta, am răspuns. Dar sper că tu nu crezi în asemenea prostii, nu-i așa?

Mi-a aruncat deodată o privire stranie, plină de suspiciune îngrozită. Apoi liniile chipului ei s-au relaxat, revenindu-și la expresia normală de cinism pe jumătate amuzat.

– Nu, nu cred, a recunoscut ea. Însă oamenii de aici cred.

A aruncat priviri precaute pe deal în sus, însă din cuibul de piatră nu se mai auzeau plânsete.

– Familia trebuie să fie undeva în apropiere. Să mergem.

Fără tragere de inimă, am urmat-o în direcția satului.

– De ce l-au pus acolo? am întrebat, așezându-mă pe o piatră pentru a-mi scoate ciorapii înainte de a traversa un pârâiaș. Speră că zânele vor veni și îl vor vindeca?

Încă îmi făceam griji pentru copil, părea foarte bolnav. Nu știam ce avea, dar mă gândeam că îl puteam ajuta.

Poate dacă aș lăsa-o pe Geilie în sat și pe urmă să mă întorc. Însă trebuia să mă mișc repede; am ridicat privirea spre soare-răsare unde norii pufoși și cenușii întunecau repede cerul purpuriu al amurgului. O sclipire rozie încă lumina cerul spre apus, însă nu aveam mai mult de o jumătate de ceas.

Geilie și-a petrecut toarta albă împletită a coșului peste gât, și-a suflecat poalele și a pășit în curent, tremurând la atingerea apei reci.

– Nu, a răspuns ea. Sau mai degrabă, da. Acesta e unul din dealurile zânelor, și e periculos să dormi acolo. Dar dacă lași un copil schimbat peste noapte într-un asemenea loc, zânele vor veni și îl vor lua înapoi, lăsând în locul lui copilul furat al oamenilor.

– Dar nu îl vor lua, pentru că nu a fost schimbat la naștere, am spus, ținându-mi respirația la atingerea apei reci precum gheața topită. E doar un copil bolnav. S-ar putea să nu apuce dimineața dacă îl lasă acolo peste noapte!

– Nu o va prinde, a răspuns ea scurt. Până dimineață va muri. Și mă rog lui Dumnezeu ca nimeni să nu ne fi văzut în preajma lui.

M-am oprit deodată în timp ce îmi puneam pantofii.

– Să moară! Geilie, eu mă întorc! Nu îl putem lăsa acolo.

M-am răsucit și am pornit din nou să traversez pârâul. M-a prins din urmă și m-a trântit în apa puțin adâncă. Zbătându-mă și luptându-mă să respir, am reușit să mă ridic în genunchi, împroșcând apă în toate părțile. Geilie stătea în apă până la jumătatea pulpei, cu fustele ude, străpungându-mă cu privirea.

– Englezoaică încăpățânată și nebună! a strigat la mine. Nu poți face nimic! Mă auzi? Nimic! Copilul e ca și mort! Și eu n-o să stau cu mâinile în sân să te las să îți riști viața, să o riști și pe a mea pentru vreo idee idioată!

Pufnind și mârâind în barbă, s-a aplecat și m-a luat de subsuori cu ambele brațe, ridicându-mă în picioare.

– Claire! a strigat la mine, scuturându-mă. Ascultă-mă bine. Dacă te apropii de copilul acela și moare – și va muri, crede-mă, am mai văzut copii așa –, atunci familia va da vina pe tine. Nu vezi primejdia care te paște? Nu știi ce se spune despre tine în sat?

Am rămas tremurând în vânticelul rece al amurgului, zbătându-mă între îngrijorarea ei evidentă față de siguranța mea și gândul că un copil lipsit de ajutor murea încet, singur în întuneric, cu flori de câmp la picioare.

– Nu, am spus, scuturându-mi părul ud de pe față. Geilie, nu, nu pot. Voi fi cu băgare de seamă, îți promit, dar trebuie să mă duc.

M-am smuls din strânsoarea ei, m-am întors spre malul îndepărtat, împiedicându-mă și împroșcând apă în umbrele difuze ale albiei râului.

Din spatele meu s-a auzit un țipăt înfundat de exasperare și pe urmă pași stropind apăsat în cealaltă direcție. Așa, cel puțin nu va mai încerca să mă împiedice.

Întunericul cobora cu repeziciune și îmi croiam drum împingând prin tufișuri și ierburi cât de repede puteam. Nu eram sigură că voi putea găsi piscul pe care îl căutam dacă întunericul se va lăsa înainte să ajung la el; în apropiere mai erau alte câteva stânci, toate cam de aceeași înălțime. Și cu sau fără zâne, gândul de a rătăci singură pe acolo în întuneric nu mă încânta. Cum urma să mă întorc la castel cu un copil bolnav era o chestiune la care voi cumpăni la timpul potrivit.

Am găsit în cele din urmă dealul, reperând pâlcul de zade tinere pe care mi le aminteam la picioarele crestelor. Acum era aproape întuneric, o noapte fără lună, și eu mă împiedicam și cădeam la fiecare pas. Zadele stăteau strânse împreună, șoptind în vânticelul serii cu pocnituri, scârțâituri și oftaturi foșninde.

„Locul ăsta e blestemat“, mi-am spus, ascultând conversația frunzelor deasupra capului meu în vreme ce îmi croiam drum printre trunchiurile suple. Nu m-ar fi mirat să întâlnesc o nălucă în spatele unui copac.

Însă am fost destul de mirată. De fapt, m-am speriat de am crezut că leșin când o siluetă întunecată a alunecat dintre copaci și m-a prins. Am scos un țipăt ascuțit și am început să lovesc.

– Iisuse Hristoase, am izbucnit, ce cauți aici?

M-am prăbușit pentru o clipă la pieptul lui Jamie, ușurată să îl văd, în ciuda spaimei pe care mi-o provocase. M-a luat de braț și s-a întors să mă scoată din pădure.

– Am venit după tine, a spus el cu voce șoptită. Voiam să îți ies în întâmpinare pentru că se lăsa întunericul. În apropierea pârâului St John m-am întâlnit cu Geillis Duncan și ea mi-a spus unde ești.

– Dar copilul… am început, întorcându-mă spre deal.

– Copilul e mort, a răspuns el scurt, trăgându-mă înapoi. Am urcat întâi acolo, să văd.

L-am urmat fără să mai scot o vorbă, tulburată de moartea copilului, însă ușurată că nu mă așteptau un urcuș pe stânca zânelor și pe urmă drumul lung înapoi de una singură. Apăsați de întuneric și de șoapta copacilor, nu am vorbit nimic până când nu am traversat din nou pârâul. Încă udă de la ultima trecere, nu m-am obosit să îmi scot ciorapii, ci am mărșăluit stropind în toate părțile. Jamie nu s-a udat, sărind de pe mal pe un bolovan care se afla în mijlocul apei, deasupra curentului, apoi s-a aruncat pe malul pe care stăteam eu, precum un săritor în lungime.

– Ai idee cât de primejdios e să fii singură aici într-o noapte ca asta, englezoaico? a întrebat el.

Nu părea furios, ci mai degrabă curios.

– Nu… adică da. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi pentru mine. Dar nu puteam lăsa un copil acolo, pur și simplu nu puteam.

– Da, știu, a spus el îmbrățișându-mă scurt. Ai o inimă bună, englezoaico. Dar nu ai idee cu ce ai de-a face aici.

– Zâne, hm?

Eram obosită și tulburată de întâmplare, însă mă ascundeam sub o volubilitate iritată.

– Mie nu mi-e frică de superstiții.

Atunci mi-a venit ceva în minte.

– Tu crezi în spiriduși, copii schimbați de zâne și toate astea?

A ezitat o clipă înainte de a-mi răspunde.

– Nu. Nu, nu cred în astfel de lucruri, deși nu aș vrea să îmi petrec întreaga noapte pe un deal bântuit de zâne. Dar sunt un om educat. În casa lui Dougal am avut un tutore german, unul bun, care m-a învățat latină și greacă și din astea și mai târziu, când am plecat în Franța la optsprezece ani – în fine, am studiat istorie și filozofie și am văzut că lumea e mai mare decât văile și mlaștinile și caii de apă din lacuri. Dar oamenii aceștia...

A fluturat un braț spre întunericul din spatele nostru.

– Ei nu au fost mai departe de o zi de mers pe jos de locul în care s-au născut, cu excepția evenimentelor extraordinare precum o adunare a clanului și asta s-ar putea întâmpla de două ori într-o viață. Ei trăiesc printre văi și lacuri și singurele lor cunoștințe despre lume sunt predicile părintelui Bain la slujba de duminică. Asta și vechile legende.

A dat la o parte o creangă de plop tremurător și m-am oprit sub ea. Eram pe poteca făcută de ciute pe care o urmasem eu și Geilie mai devreme și mi s-a umplut inima de bucurie cu această nouă dovadă că Jamie își găsea calea, chiar și pe întuneric. Departe de dealul zânelor, vorbea cu vocea lui obișnuită, oprindu-se doar din când în când să dea la o parte vreo ramură care îi stătea în drum.

– Acele basme nu sunt decât un divertisment în mâinile lui Gwyllyn bardul, când stăm în sală și bem vin Rhenish.

A luat-o la vale pe potecă, iar vocea lui a plutit în urmă spre mine, blândă și înțelegătoare în aerul răcoros al nopții.

– Aici însă, și chiar și în sat… e altceva. Oamenii trăiesc cu aceste povești. Presupun că e ceva adevăr în spatele unora din ele.

Gândul mi-a zburat la ochii de chihlimbar ai calului de apă și m-am întrebat care altele mai erau adevărate.

– Și altele… păi, vocea lui s-a stins și a trebuit să îmi ciulesc urechile ca să-l aud. Pe părinții copilului aceluia poate îi va consola puțin să creadă că a murit un copil al zânelor și vor crede că propriul lor copil va trăi, sănătos, pentru totdeauna cu zânele.

Am ajuns pe urmă la cai, și în jumătate de oră luminile castelului au început să sclipească prin întuneric, întâmpinându-ne. Nu credeam că acel edificiu mohorât o să mi se pară vreodată un avanpost al civilizației, însă în acel moment luminile mi se păreau o rază de iluminare.

Abia când ne-am mai apropiat mi-am dat seama că impresia de lumină se datora șirului de felinare aprinse de-a lungul parapetului podului.

– S-a întâmplat ceva, am zis întorcându-mă spre Jamie.

Și văzându-l pentru prima dată în lumină, am băgat de seamă că nu purta obișnuita lui cămașă ponosită și kiltul soios. O cămașă din pânză ca neaua strălucea în lumina felinarelor și vestonul lui cel mai bun – și singurul – din catifea stătea așezat peste șa.

– Da, a încuviințat el din cap. De aceea am venit să te iau. Sosește în sfârșit ducele.

Ducele a fost cumva o surpriză. Nu știu prea bine la ce mă așteptasem, însă nu era bărbatul roșu în obraji, solid și jovial pe care l-am întâlnit în Sala Mare a castelului. Avea un chip ars de vreme și plăcut onest, cu niște ochi de un albastru-deschis care se îngustau ușor, parcă privind în soare după ce un fazan își luase zborul.

M-am întrebat pentru o clipă dacă toate acele discuții de mai devreme despre duce nu fuseseră niște exagerări. Dar, aruncând o privire prin sală, am observat că fiecare băiat mai tânăr de optsprezece ani afișa o expresie nițel temătoare, privindu-l fix pe duce în timp ce el râdea și discuta animat cu Dougal și cu Colum. Așadar nu fuseseră simple exagerări; fuseseră preveniți.

Când i-am fost prezentată ducelui, am avut oarece dificultăți în a-mi menține expresia chipului serioasă. Era un bărbat înalt, vânjos și cu alură de sportiv, genul pe care îl întâlnești adesea în cârciumă exprimându-și opiniile pe o voce tunătoare, impunându-se în fața argumentelor prin intensitate și repetiție. Fusesem prevenită, desigur, de povestea lui Jamie, însă impresia fizică a fost atât de puternică, încât atunci când ducele s-a aplecat asupra mâinii mele, spunând: „Ce plăcere să întâlnesc o conațională în acest loc atât de îndepărtat, doamnă“ cu glasul unui șoarece uriaș, am fost nevoită să îmi muște obrazul pentru a nu mă face de rușine în public.

Obosiți după drum, ducele și anturajul său s-au retras devreme. Următoarea noapte însă, după cină, a fost muzică și conversație și Jamie și cu mine am stat alături de Colum, Dougal și de duce. Sandringham a devenit tot mai expansiv, sub influența vinului lui Colum, și vorbea volubil, împărtășindu-ne ororile călătoriei prin Highlands, cât și frumusețea peisajului sălbatic. Noi îl ascultam politicos, iar eu am încercat să nu îl privesc pe Jamie în ochi în vreme

ce ducele își chițăia povestea încercărilor sale.

– Ne-am rupt o osie chiar lângă Stirling și am fost nevoiți să ne oprim trei zile – pe o ploaie torențială, să nu uităm – înainte ca valetul meu să poată găsi un fierar care să vină să ne repare blestemata de osie. Și la mai puțin de o jumătate de zi, am intrat în cea mai teribilă groapă pe care am văzut-o în viața mea și am rupt din nou nenorocita aia de osie! Și pe urmă unul din cai și-a pierdut o potcoavă și am fost nevoiți să descărcăm trăsura și să mergem pe jos pe lângă ea – în noroi –, ducând gloaba șchioapă de căpăstru. Și apoi...

Pe măsură ce povestea continua, din necaz în necaz, simțeam o dorință tot mai puternică de a chicoti și am încercat să o înec cu mai mult vin – probabil o idee proastă.

– Dar vânatul, MacKenzie, vânatul! a exclamat ducele la un moment dat, rotindu-și ochii de încântare. Nu mi-a venit a crede. Nici nu e de mirare că ai pus atâtea bunătăți pe masă.

Și-a mângâiat duios stomacul mare, solid.

– Îți jur că ți-aș da ce am mai de preț pe lume pentru o încercare la un cerb precum cel pe care l-am văzut în urmă cu două zile; o fiară splendidă, pur și simplu splendidă. A sărit dintre tufe drept în fața trăsurii mele, draga mea, mi-a mărturisit. A speriat atât de tare caii, încât am fost la un pas să ne rostogolim din nou lângă drum!

Colum a săltat carafa în formă de clopot, ridicând întrebător o sprânceană neagră. În timp ce turna în paharul întins, a rostit:

– Păi, am putea aranja o vânătoare pentru Înălțimea Ta. Nepotul meu e un vânător iscusit.

I-a aruncat o privire ascuțită pe sub sprâncene lui Jamie, care a încuviințat abia simțit din cap.

Colum s-a lăsat pe spate, punând la loc carafa și a rostit degajat.

– Da, prea bine atunci. Poate la începutul săptămânii viitoare. E prea devreme pentru fazani, dar o vânătoare de cerbi va fi numai bună.

S-a întors spre Dougal, întinzându-se într-o parte în jilțul plușat.

– Fratele meu v-ar putea însoți; dacă aveți de gând să călătoriți spre miazănoapte, vă poate arăta pământurile despre care am discutat mai devreme.

– Splendid, splendid!

Ducele era încântat. L-a bătut ușor cu palma pe Jamie pe picior; am văzut mușchiul contractându-se, însă Jamie nu a făcut nicio mișcare. A zâmbit placid și ducele și-a lăsat palma să întârzie doar o clipă prea mult. Apoi Înălțimea Sa mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit jovial, expresia lui vrând să spună „Ei, am încercat și eu“.

Fără să vreau i-am zâmbit. Spre marea mea surpriză, nu îl găseam antipatic.

În agitația iscată de sosirea ducelui, uitasem că Geilie se oferise să mă ajute să aflu cine îmi pusese legătura de plante sub pernă. Dar după scena neplăcută cu acel copil de pe dealul zânelor, nu eram sigură că doream să pun în practică vreo sugestie a ei.

Cu toate acestea, curiozitatea a învins neîncrederea și când Colum i-a cerut lui Jamie să se ducă în sat și să îi escorteze pe soții Duncan la castel pentru banchetul în cinstea ducelui de peste două zile, l-am însoțit.

Și uite așa ziua de joi ne-a găsit, pe mine și pe Jamie, în salonul familiei Duncan, fiind întreținuți într-o atmosferă stingheră care se voia prietenoasă de perceptor, în vreme ce soția sa își termina toaleta la etaj. Înzdrăvenit vizibil după efectele ultimului atac gastric, Arthur tot nu părea sănătos. Ca mulți bărbați care slăbesc într-un timp foarte scurt, grăsimea îi dispăruse mai degrabă din obraji decât de pe abdomen. Burta îi umfla încă vestonul din mătase verzuie în timp ce fălcile îi atârnau în falduri inerte.

– Dacă îmi permiteți să mă duc nițel până sus, o să o ajut pe Geilie cu părul sau ce o mai trebui, am sugerat eu. I-am adus o fundă nouă de păr.

Prevăzând necesitatea unei eventuale scuze pentru a vorbi între patru ochi cu Geilie, adusesem cu mine un mic pachet. Scoțându-l demonstrativ, am țâșnit pe ușă și în sus pe scări înainte ca Arthur să poată protesta.

Geilie mă aștepta.

– Hai, a spus ea, urcăm în camera mea privată pentru asta. Va trebui să ne grăbim, dar n-o să ne ia foarte mult.

Am urmat-o sus pe scara îngustă și întortocheată. Treptele aveau

înălțimi neregulate, unele dintre ele fiind atât de înalte încât eram nevoită să îmi ridic fustele pentru a nu mă împiedica în ele. Am ajuns la concluzia că dulgherii din secolul al șaptesprezecelea fie duceau lipsă de metode de a măsura, fie aveau un simț al umorului mai deosebit.

Camera privată a lui Geilie era la ultimul nivel al casei, într-unul din podurile izolate de deasupra camerelor servitorilor. Era păzită de o ușă încuiată, deschisă cu o cheie cu adevărat formidabilă pe care Geilie a scos-o din buzunarul șorțului; trebuie să fi fost lungă de cel puțin cincisprezece centimetri, cu un cap larg complicat cu un model cu flori și iederă. Cheia trebuie să fi cântărit pe puțin o jumătate de kilogram: ținută de cilindru, ar fi putut fi o armă eficace. Atât lacătul, cât și balamalele erau bine unse, și ușa groasă s-a deschis fără un sunet.

Camera din pod era mică, înghesuită din cauza ferestrelor verticale care tăiau acoperișul pe întregul fronton al casei. Rafturile ocupau tot peretele, încărcate cu borcane, sticle, ploști, flacoane și cupe. Legături de ierburi puse la uscat, legate cu grijă cu sfoară în diverse culori, atârnau în șiruri ordonate din căpriorii acoperișului, atingându-mi părul cu un praf parfumat în timp ce pășeam pe sub ele.

Însă atmosfera de aici se deosebea ca de la cer la pământ de ordinea comercială a camerei de ierburi de la etajul inferior. Camera aceasta era aglomerată, aproape înghesuită și întunecată, în ciuda ferestrelor.

Pe un raft erau cărți, cele mai multe din ele vechi și ferfenițite, cu cotoarele nescrise. Curioasă, mi-am trecut degetul peste șirul de legături de piele. Cele mai multe erau învelite în piele de vițel, însă două sau trei erau legate în altceva; ceva moale, dar neplăcut de uleios la atingere. Și una care părea a fi legată în piele de pește. Am scos un volum și l-am desfăcut cu mare grijă. Era scris de mână într-o amestecătură de franceză arhaică și o latină și mai învechită, dar am reușit să deslușesc titlul: *L'Grimoire d'le Comte St Germain.*

Am închis cartea și am așezat-o la loc, tulburată. Un grimoar. O carte de farmece. Simțeam privirea lui Geilie străpungându-mi ceafa, iar când m-am întors, am întâlnit un amestec de umor poznaș și speculație precaută. Ce voi face acum când știam?

– Aha, vasăzică nu e doar un zvon? am întrebat, zâmbind. Ești cu adevărat vrăjitoare.

Mă întrebam cât de departe mergea cu această îndeletnicire și dacă ea

însăși credea în vrăjitorie sau erau doar acele scamatorii elaborate de care se folosea ca să mai alunge plictiseala căsătoriei cu Arthur. De asemenea, mă întrebam ce fel de magie practica sau credea că practică.

– Ah, albă, a răspuns ea, zâmbind cu gura până la urechi. Categoric magie albă.

M-am gândit înciudată că Jamie trebuie să fi spus adevărul despre chipul meu – toată lumea părea să fie capabilă să-și dea seama încotro îmi zburau gândurile.

– Păi, asta e bine, am răspuns. Eu nu sunt chiar genul care să danseze la miezul nopții în jurul focurilor și să călărească mături, ca să nu mai spun că nu-l pup pe Diavol în fund.

Geilie și-a dat capul pe spate și a râs încântată.

– După cum se vede, nu-l pupi pe al nimănui, a rostit ea. Nici eu. Deși, dacă aș avea un diavol dulce și focos ca al dumitale în pat, n-aș băga mâna în foc că nu aș ajunge să pup pe cineva în fund.

– Că tot vorbeam despre… am început, dar Geilie se întorsese deja cu spatele, pregătindu-se, murmurând ca pentru sine.

Verificând mai întâi că ușa era încuiată bine în urma noastră, Geilie a traversat camera până la fereastra verticală și a scotocit într-un dulap construit sub ramă. A scos de acolo o oală mare și adâncă și o lumânare lungă din ceară albă, fixată într-un suport din ceramică. Apoi a scos la iveală o pătură ponosită, pe care a întins-o pe podea pentru a ne proteja de praf și de așchiile de lemn.

– Ce ai de gând să faci, Geilie? am întrebat, urmărind bănuitoare pregătirile.

La prima vedere, nu credeam că se poate întâmpla ceva sinistru cu o oală, o lumânare și o pătură, dar eram doar un magician novice, și asta cu indulgență.

– Invoc, a spus ea, aranjând colțurile păturii, în jurul ei astfel încât să se alinieze cu scândurile podelei.

– Pe cine invoci? am întrebat.

Sau ce.

S-a ridicat în picioare, netezindu-și părul pe spate. Fin ca al unui copil și alunecos, ieșea din legători. Bombănind, și-a smuls agrafele din păr și l-a lăsat să cadă într-o perdea strălucitoare și netedă de culoarea smântânii.

– Ah, fantome, spirite, viziuni. Orice ne poate fi de folos, a răspuns ea. Începe la fel oricum, dar ierburile și cuvintele sunt diferite pentru fiecare lucru. Noi acum avem nevoie de o viziune, pentru a vedea cine ți-a descântat de rău. Apoi putem întoarce descântecul.

– Ă-ă… știu și eu...

Nu eram răzbunătoare, însă eram curioasă – pe de o parte să văd cum arăta un ritual de invocare și să aflu cine îmi făcuse descântecul. Așezând oala în mijlocul păturii, a turnat în ea apă dintr-o carafă, explicându-mi:

– Poți folosi orice vas suficient de larg încât să aibă suprafața de reflexie bună, deși grimoarul spune să folosești un bazin de argint. Chiar și o baltă sau helești este bun pentru anumite invocări, deși trebuie să fie izolate. Ai nevoie de pace și de liniște ca să faci asta.

A trecut repede de la o fereastră la alta, trăgând perdelele grele până când în cameră s-a făcut întuneric. Abia puteam distinge silueta suplă a lui Geilie plutind prin încăpere până a aprins lumânarea. Flacăra tremurătoare i-a luminat chipul în timp ce ducea lumânarea spre pătură, aruncând umbre complicate sub nasul impertinent și bărbia ascuțită.

A așezat lumânarea alături de oala cu apă, în partea opusă locului în care stăteam eu. Turna cu mare atenție, umplând oala atât de mult încât apa s-a umflat puțin peste buza recipientul, împiedicată să se scurgă de tensiunea suprafeței sale. Aplecându-mă, am observat că suprafața apei forma o reflexie excelentă, mult mai bună decât oricare din oglinzile castelului. Ca și cum mi-ar fi citit din nou gândurile, Geilie mi-a explicat că, pe lângă invocarea spiritelor, oala era un excelent accesoriu pentru aranjarea părului.

– Nu da cu nasul în ea, că o să te uzi, m-a sfătuit ea.

Ceva din tonul pragmatic al observației, atât de prozaic în toiul acestor pregătiri supranaturale, îmi amintea de cineva. Ridicându-mi privirea spre figura palidă și delicată, aplecându-se cu eleganță peste lumânare, nu mi-a venit inițial în minte femeia de care îmi amintea. Bineînțeles. Deși nimeni nu putea fi mai deosebit de figura șleampătă care s-a aplecat peste ceainic în biroul reverendului Wakefield, tonul

vocii era întocmai ca al doamnei Graham.

Poate că asemănarea stătea în atitudinea pe care o împărtășeau, un pragmatism care privea ocultul doar ca pe o colecție de fenomene precum vremea. Ceva care trebuia abordat cu un respect prudent – ca atunci când manevrezi un cuțit de bucătărie cu tăișul ascuțit –, dar cu siguranță nu ca pe ceva pe care să îl eviți sau de care să îți fie teamă.

Ori se poate să fi fost mirosul apei de lavandă. Rochiile largi, vaporoase, ale lui Geilie aveau întotdeauna mireasma esențelor pe care le distila: gălbenele, mușețel, dafin, nard, mentă, măghiran. Astăzi însă parfumul de lavandă plutea dintre faldurile rochiei sale albe. Aceeași mireasmă care răzbătea și din rochia practică de pânză albastră și din onduleurile pieptului ei osos. Dacă și pieptul lui Geilie era la fel de încorsetat de suporturi scheletale, nimic nu se vedea, în ciuda decolteului generos al rochiei. Era pentru prima dată când o vedeam pe Geillis Duncan *déshabillée;* în mod obișnuit, purta rochii voluminoase cu o croială severă, încheiate până sus la gât, o ținută potrivită pentru statutul ei social. Opulența decolteului revelat acum era o surpriză, o abundență de culoarea smântânii, apropiată ca nuanță de materialul rochiei pe care o purta, și mi-a dat un indiciu în privința motivului pentru care un bărbat precum Arthur Duncan ar fi luat în căsătorie o fată fără o lețcaie și fără familie. Privirile mi-au alunecat involuntar spre șirul ordonat de borcane aliniate de-a lungul peretelui, căutând salpetrul.

Geilie a ales trei dintre borcanele de pe raft, turnând câte puțin din fiecare într-un vas metalic pentru arderea mangalului. A aprins stratul de cărbuni de dedesubt de la lumânare și a suflat peste flacăra mocnită pentru a-și lua avânt. Un fum aromat a început să se ridice în aer când scânteia a început să se împrăștie.

Aerul din pod era atât de nemișcat, încât fuiorul cenușiu se ridica drept fără să se împrăștie, formând o coloană care imita lumânarea albă și lungă. Geilie s-a așezat între cele două coloane precum o preoteasă în templul ei, cu picioarele grațios îndoite sub ea.

– Așa, păi cred că e destul de bine.

Ștergându-și repede urmele de rozmarin de pe degete, Geilie a trecut în revistă scena cu satisfacție. Draperiile negre, cu simbolurile lor mistice, împiedicau orice rază de soare să pătrundă, lumânarea fiind singura sursă de lumină directă. Flacăra era reflectată și difuzată prin vasul cu apă netulburată, care părea să strălucească de parcă și ea, la rândul ei, era o sursă mai degrabă decât o reflexie a luminii.

– Și acum ce facem? am întrebat.

Ochii mari și cenușii străluceau precum apa, luminați de anticipație. Și-a trecut mâinile peste suprafața apei, apoi le-a pus între picioare.

– Stai nemișcată o clipă, a spus ea. Ascultă-ți bătăile inimii. Le auzi? Respiră ușor, rar și adânc.

În ciuda animației de pe chipul ei, vocea îi era joasă și calmă, în contrast cu însuflețirea ei obișnuită. Ascultătoare, am făcut precum fusesem instruită, simțindu-mi inima liniștindu-se în vreme ce respirația mi s-a calmat într-un ritm constant. Am recunoscut mireasma rozmarinului din fum, însă nu eram sigură care erau celelalte două ierburi; degetariță, poate, sau scânteiuță? Îmi trecuse prin minte că florile purpurii erau de beladonă, dar cu siguranță nu puteau fi. Indiferent ce erau, încetinirea respirației mele nu părea să se datoreze doar puterii de sugestie a lui Geilie. Simțeam ca și cum o greutate mă apăsa în coșul pieptului, domolindu-mi respirația fără ca eu să fiu nevoită să o supun.

Geilie însăși stătea complet nemișcată, privindu-mă fără să clipească. A înclinat capul o dată și mi-am coborât ascultătoare privirea în suprafața nemișcată a apei. A început să vorbească pe un ton jos, conversațional, care mi-a amintit din nou de doamna Graham, invocând soarele din cercul de pietre.

Cuvintele nu erau în engleză, dar în același timp nici nu puteam spune că nu erau în engleză. Era o limbă stranie, însă una pe care simțeam că ar trebui să o înțeleg, deși cuvintele erau șoptite cu un ton mai jos decât nivelul meu de percepere.

Mi-am simțit brațele începând să amorțească și am vrut să le mișc din poziția îndoită din poală, însă nu puteam. Vocea ei monotonă a continuat, blândă, persuasivă. Acum știam că înțeleg ce spune, însă nu eram capabilă să chem cuvintele la suprafața gândului.

Mi-am dat seama ca prin ceață că eram fie hipnotizată, fie sub influența vreunui drog, pentru că mintea mea a mai făcut un pas spre marginea gândului conștient, rezistând atracției exercitate de fumul dulce mirositor. Îmi vedeam în apă reflexia, pupilele îngustate cât un cap de gămălie, ochii deschiși precum ai unei bufnițe oarbe la lumina zilei. Cuvântul „opiu“ a alunecat printre gândurile tot mai neclare.

– Cine ești?

Nu puteam spune care dintre noi rostise întrebarea, însă mi-am simțit

gâtlejul mișcându-se când am răspuns:

– Claire.

– Cine te-a trimis aici?

– Nimeni.

– De ce ai venit?

– Nu pot spune.

– De ce nu poți spune?

– Pentru că nimeni nu m-ar crede.

Vocea din capul meu a devenit și mai blândă, prietenoasă, ademenitoate.

– Eu te cred. Crede-mă. Cine ești?

– Claire.

Un zgomot puternic a rupt deodată vraja. Geilie a tresărit și genunchiul ei a lovit oala, tulburând reflexia din apă.

– Geilie? Draga mea? s-a auzit o voce prin ușă, șovăitoare, dar în același timp autoritară. Trebuie să plecăm, draga mea. Caii sunt pregătiți și tu nu ești încă îmbrăcată.

Mormăind ceva nepoliticos în barbă, Geilie s-a ridicat și a deschis deodată fereastra, lăsând aerul proaspăt să îmi lovească obrajii, făcându-mă să clipesc și dispersând o parte din ceața din capul meu.

Stătea în picioare, privindu-mă speculativ, apoi s-a aplecat să mă ajute.

– Hai să mergem, a spus ea. Ești puțin dezorientată, nu-i așa? Uneori se mai întâmplă. Întinde-te nițel pe patul meu în timp ce eu mă îmbrac.

M-am întins pe cuvertura de pe patul din dormitorul ei de dedesubt, cu ochii închiși, ascultând foșnetele discrete pe care le făcea Geilie în camera de alături în care se îmbrăca, întrebându-mă ce Dumnezeu se întâmplase. Nici vorbă de descântece sau de aflarea autorului legăturii fermecate. Geilie încercase să îmi dezlege limba, atât. Mintea limpezindu-mi-se treptat, mi-a trecut prin gând că poate Geilie era

omul lui Colum, spionând pentru el. În poziția ei socială, afla secretele și tranzacțiile întregului comitat. Și cine altul în afară de Colum mai putea fi interesat de originile mele?

Ce s-ar fi întâmplat, mă întrebam, dacă Arthur nu ar fi întrerupt ritualul de invocare? Aș fi auzit oare, undeva în ceața parfumată, porunca standard a hipnotizatorului: "Când te vei trezi, nu îți vei mai aminti nimic"? Dar îmi aminteam și îmi puneam întrebări.

Cu toate acestea, nu aveam cum să o întreb pe Geilie. Ușa dormitorului s-a deschis deodată și Arthur Duncan a intrat. Traversând încăperea până la ușa camerei de toaletă, a bătut o dată, grăbit, apoi a intrat.

Dinăuntru s-a auzit un țipăt slab de surpriză, apoi s-a lăsat o tăcere mormântală.

Arthur Duncan a reapărut în cadrul ușii, cu ochii larg deschiși, holbându-se fără să vadă nimic, atât de alb la față, încât m-am gândit că poate suferă vreun fel de atac. Am sărit în picioare și m-am repezit spre bărbatul care se rezema greoi de clanța ușii.

Înainte de a ajunge la el, însă, Arthur s-a îndepărtat de ușă și a pășit în cameră, ușor împiedicat, trecând pe lângă mine de parcă nu m-ar fi văzut.

Am bătut la ușa camerei de toaletă.

– Geilie! Ești bine?

A urmat un moment de liniște, apoi Geilie a răspuns cu o voce perfect stăpână pe ea:

– Da, desigur. Ies într-o clipă.

Când am coborât în cele din urmă, l-am găsit pe Arthur, care după toate aparențele își revenise cumva, bând brandy cu Jamie. Părea nițel distras, ca și cum ar fi fost preocupat de ceva, însă și-a întâmpinat soția cu un compliment amabil vizavi de ținuta ei înainte de a trimite valetul să tragă caii.

Banchetul tocmai începea când am ajuns noi, iar perceptorul și soția lui au fost conduși spre locurile de onoare din capul mesei. Jamie și cu mine, cumva pe o poziție mai puțin privilegiată, am luat loc la o masă alături de Rupert și Ned Gowan.

Doamna Fitz se depășise pe sine însăși, radiind acum de recunoștință, copleșită de complimentele care curgeau în privința mâncării, a băuturii și a celorlalte pregătiri. Bucatele erau cu adevărat delicioase. Niciodată nu mai mâncasem fazan fript umplut cu castane glazurate cu miere și tocmai îmi luasem o a treia porție când Ned Gowan, observându-mi cu un oarecare amuzament apetitul, m-a întrebat dacă încercasem purcelul de lapte.

Răspunsul meu a fost întrerupt de o mișcare în celălalt capăt al sălii. Colum se ridicase de la masa lui și se îndrepta spre mine, însoțit de Alec MacMahon cel Bătrân.

– Bag de seamă că talentele dumitale sunt nenumărate, doamnă Fraser, a rostit Colum, aplecându-se ușor.

Un zâmbet larg îi lumina trăsăturile chipeșe.

– De la pansatul rănilor și vindecarea bolnavilor până la aducerea pe lume a mânjilor. Nu va trece mult până te vom ruga să ne ajuți să trezim și morții.

Cei din sală au început să râdă pe înfundate, deși am observat unul sau doi dintre bărbați aruncând priviri temătoare în direcția părintelui Bain, care fusese și el invitat în această seară și care se îndopa sistematic cu oaie friptă într-un colț.

– Oricum, a continuat Colum, băgând mâna în buzunarul vestonului, te rog să îmi dai voie să îți ofer un mic simbol al recunoștinței mele.

Mi-a întins o cutiuță din lemn, al cărei capac era sculptat cu însemnele clanului MacKenzie. Nu realizasem cât de valoroasă era Losgann și am mulțumit spiritelor benefice care influențau asemenea evenimente că totul decursese bine.

– Nu e nevoie, am spus, încercând să îi dau înapoi cutiuța. Nu am făcut nimic ieșit din comun. A fost doar șansa să am mâinile mici.

– Nu accept un refuz, a rostit Colum cu fermitate. Dacă preferi, îl poți considera un mic cadou de nuntă, însă doresc să îl accepți.

La o înclinare a capului din partea lui Jamie, am acceptat timidă cutiuța și am deschis-o. Înăuntru se aflau niște mătănii frumoase din ambră neagră, fiecare mărgea complicat sculptată și crucifixul incrustat cu argint.

– Sunt foarte frumoase, am spus sincer.

Și erau într-adevăr, deși nu aveam idee ce puteam face cu ele. Deși eram catolică, fusesem crescută de unchiul Lamb, cel mai desăvârșit dintre agnostici, și aveam doar o foarte vagă idee despre semnificația mătăniilor. Cu toate acestea, i-am mulțumit lui Colum cu căldură și i-am dat mătăniile lui Jamie să le țină în geanta lui.

Am făcut o reverență spre Colum, fericită să observ că stăpâneam arta plecăciunilor fără a cădea în nas. El a deschis gura pentru a-mi spune câteva vorbe politicoase înainte de a se întoarce în capul mesei, când a fost întrerupt de o bubuitură neașteptată care s-a auzit din spatele meu. Întorcându-mă, nu am văzut decât capete și trupuri întoarse, în vreme ce oamenii au sărit de pe bănci pentru a se aduna în jurul motivului acelui zgomot. Colum a înconjurat cu o oarecare dificultate masa, împrăștiind mulțimea cu un gest nervos al mâinii. Când oamenii s-au dat respectuos la o parte din calea lui, am văzut silueta rotundă a lui Arthur Duncan pe podea, cu brațele agitându-se convulsiv, îndepărtând brațele amabile ale celor care voiau să îl ajute. Soția lui și-a croit drum înghiontind în stânga și în dreapta prin mulțimea care murmura, s-a lăsat la podea lângă el și a încercat zadarnic să îi așeze capul în poala ei. Bărbatul bolnav și-a înfipt călcâiele în lespezile de piatră, arcuindu-și spatele și scoțând grohăituri de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

Ridicând capul, ochii verzi ai lui Geilie au cercetat speriați mulțimea, ca și cum căuta pe cineva. Presupunând că eu eram cea pe care o voia, am luat calea cea mai simplă, lăsându-mă sub masă și târându-mă până la ea.

Ajungând lângă Geilie, am apucat capul soțului ei între mâini și am încercat să îi descleștez maxilarele. M-am gândit, după sunetele pe care le scotea, că poate se înecase cu o bucată de carne, care rămăseseră în gât.

Fălcile îi erau rigide și încleștate, buzele vinete și pătate cu spumă care nu părea să se potrivească cu ipoteza înecului. Însă de înecat se îneca; pieptul rotofei se ridica disperat, încercând în zadar să inhaleze aer.

– Repede, întoarceți-l pe o parte, am spus.

Câteva brațe s-au întins imediat în ajutor și trupul convulsionat a fost iute întors, cu spatele larg învești mântat în serj negru spre mine. Mi-am înfipt cu putere podul palmei între omoplații lui, lovindu-l puternic de câteva ori cu o bufnitură înfundată. Spatele masiv s-a zguduit puțin sub lovituri, însă nu am observat tresărirea care de obicei

acompaniază eliberarea subită a căilor respiratorii.

Am apucat un umăr grăsun și l-am întors din nou pe spate. Geilie s-a aplecat mai aproape peste chipul împietrit, strigându-i numele, masându-i gâtul marmorat. Ochii i se rostogoleau acum în orbite și călcâiele agitate au început să își slăbească bătaia. Mâinile, chircite în agonie, s-au deschis deodată larg, pocnindu-l pe un privitor aplecat asupra lui peste față.

Bolboroselile au încetat deodată și trupul voinic s-a lăsat moale, zăcând lipsit de viață, precum un sac de orz pe lespezile de piatră. I-am căutat frenetic pulsul la una din încheieturile inerte, băgând de seamă cu o jumătate de ochi că Geilie făcea același lucru, trăgând de obrajii rotunzi, roșii, și presându-și degetele adânc în carnea de sub unghiul fălcii, căutând carotida.

Ambele căutări au fost fără izbândă. Inima lui Arthur Duncan, obosită deja după atâția ani în care fusese nevoită să pompeze sânge prin trupul masiv, renunțase la luptă.

Am încercat toate tehnicile de resuscitare pe care le aveam la îndemână, oricât de inutile știam că sunt acum: ridicarea brațelor, masarea pieptului, chiar și respirația gură la gură, oricât de repulsiv ar fi fost, toate în zadar. Arthur Duncan era mort precum lespezile pe care zăcea.

M-am îndreptat de spate obosită și m-am dat deoparte, când părintele Bain, aruncându-mi o privire ucigătoare, a căzut în genunchi lângă perceptor și a început în grabă să rostească rugăciunile pentru morți. Mă dureau spatele și brațele și obrajii îmi erau ciudat de amorțiți. Murmurul din jurul meu părea straniu de îndepărtat, de parcă o draperie căzuse între mine și mulțimea din sală. Am închis ochii și mi-am plimbat o mână peste buzele care mă furnicau, încercând să alung gustul morții.

În ciuda morții perceptorului și a formalităților care au urmat cu funeraliile și înmormântarea, vânătoarea ducelui nu a fost amânată mai mult de o săptămână. Conștientizarea plecării iminente a lui Jamie era profund deprimantă; am înțeles dintr-odată cât așteptam să îl văd în fiecare seară la cină după munca de peste zi și cum îmi tresărea inima când îl vedeam pe neașteptate în diverse momente ale zilei, cât de mult depindeam de compania lui și de prezența lui solidă, reconfortantă, în mijlocul complexităților vieții la castel. Și, pentru a fi cu totul sinceră, cât de mult îmi plăceau forța lui caldă în patul meu în fiecare seară și trezitul printre săruturi zâmbitoare și ciufulite în

fiecare dimineață. Perspectiva absenței era sumbră.

M-a ținut strâns, obrazul meu stând cuibărit sub bărbia lui.

– Îmi va fi dor de tine, Jamie, am spus în șoaptă.

M-a strâns și mai aproape, râzând trist:

– Și mie îmi vei lipsi, englezoaico. Nu mă așteptam la asta, dar, sincer să fiu, mă doare inima să te las.

Mi-a mângâiat ușor spatele, degetele trasând vertebrele.

– Jamie… vei fi cu băgare de seamă?

Îi simțeam râsul huruind în piept amuzat când a răspuns:

– La duce sau la cal?

Avea de gând, spre marea mea îngrijorare, să îl călărească pe Donas la vânătoarea de cerbi. Aveam viziuni cu armăsarul uriaș sărind de pe o stâncă doar din încăpățânare îndrăcită, sau zdrobindu-l pe Jamie sub copitele acelea mortale.

– La amândoi, am răspuns trist. Dacă Donas te aruncă și îți rupi un picior, vei fi la mila ducelui.

– Adevărat. Însă Dougal va fi acolo.

– El ar fi în stare să îți rupă și celălalt picior, am izbucnit, pufnind.

Jamie a început să râdă, aplecându-și fruntea să mă sărute.

– Voi fi cu băgare de seamă, *mo duinne*. Îmi promiți și tu la fel?

– Da, am spus, sincer. Te referi la persoana care mi-a făcut descântecul?

Veselia de moment dispăruse acum.

– Poate. Nu cred că te paște vreun pericol, altfel nu aș fi plecat. Dar… ah, și stai departe de Geillis Duncan.

– Poftim? De ce?

M-am dat puțin în spate pentru a-l privi. Era o noapte întunecată și nu îi puteam distinge chipul, însă tonul lui era cât se poate de serios.

– Femeia aceea e cunoscută drept vrăjitoare și poveștile despre ea… în fine, acum au luat și mai mare amploare de când i-a murit bărbatul. Nu vreau să te apropii de ea, englezoaico.

– Tu chiar crezi că e vrăjitoare? am întrebat.

Palmele lui puternice mi-au apucat fundul și m-au tras mai aproape de el. L-am înconjurat cu brațele, savurând atingerea trupului său liniștitor și solid.

– Nu, a spus el în cele din urmă. Dar nu de asta cred că te poate pune în primejdie. Îmi promiți?

– Prea bine.

Adevărul este că i-am făcut promisiunea cu foarte puțină strângere de inimă; de la episoadele cu copilul părăsit pe dealuri și ritualul de invocare, nu mă simțisem îndemnată să o vizitez pe Geilie. Mi-am așezat buzele pe sfârcul lui Jamie și am început să îl mângâi ușor cu limba. A scos un oftat șoptit și m-a tras mai aproape de el.

– Desfă-ți picioarele, a murmurat. Vreau să mă asigur că îți vei aduce aminte de mine cât timp sunt plecat.

Mai târziu, m-am trezit simțind răcoare.

Bâjbâind adormită după plapumă, nu am dat de ea. Deodată s-a așezat peste mine din propria ei voință. Surprinsă, m-am ridicat într-un cot privind în jur.

– Îmi pare rău, a spus Jamie. Nu voiam să te trezesc.

– Ce faci? De ce ești treaz?

Am mijit ochii peste umăr spre el. Era încă întuneric, însă ochii mei erau atât de obișnuiți încât puteam vedea expresia ușor rușinată de pe chipul lui. Era treaz de-a binelea, stând pe un scăunel lângă pat, cu tartanul peste el ca să-i țină cald.

– Doar că… mă rog, am visat că te rătăciseși și nu te puteam găsi. M-am trezit și… voiam să mă uit la tine, asta-i tot. Să mi te fixez în minte, să îmi amintesc când sunt plecat. Eu am întors plapuma; îmi pare rău că ai înghețat.

– Nu e nimic.

Noaptea era rece și foarte tăcută, de parcă noi doi am fi fost singurele

suflete pe lume.

– Vino în pat. Trebuie să fi înghețat.

S-a strecurat lângă mine și s-a ghemuit la spatele meu. Degetele mă mângâiau de la gât la umăr, la mijloc și spre coapsă, trasând liniile spatelui meu, arcuirile trupului meu.

– *Mo duinne*, a șoptit el blând. Dar acum ar trebui să spun *mo airgeadach*. Ești femeia mea cu părul argintiu. Părul tău e poleit cu argint și pielea îți e precum catifeaua albă. *Calman geal*. Porumbița albă.

Mi-am apăsat coapsele în el, invitându-l, și m-am cuibărit lângă trupul lui cu un oftat când tăria lui m-a umplut. M-a ținut la pieptul lui și s-a ondulat împreună cu mine, tandru, adânc. Am rămas fără aer și strânsoarea lui a slăbit.

– Îmi pare rău, a murmurat. Nu am vrut să te rănesc. Dar vreau să fiu în tine, să rămân adânc în tine. Nu vreau să părăsesc senzația pe care o am când sunt adânc în tine cu sămânța mea. Vreau să te țin așa și să stau cu tine până în zori și să te las dormind și să plec, simțind încă în palme trupul tău cald.

M-am apăsat cu putere în el.

– Nu mă rănești.

După plecarea lui Jamie, am bântuit fără chef prin castel. Am consultat bolnavii în cabinet, m-am ocupat cât mai mult de grădini și am încercat să îmi distrag gândurile răsfoind cărțile din biblioteca lui Colum, însă aveam prea mult timp la dispoziție.

Trecuseră aproape două săptămâni de când eram singură când am întâlnit-o pe Laoghaire în coridorul de lângă bucătării. O urmărisem pe ascuns din când în când, din ziua în care o văzusem în holul din fața biroului lui Colum. Părea să înflorească într-un fel, însă avea un aer tensionat care se observa ușor. Părea mofturoasă și cu gândurile aiurea – și nici nu era de mirare, biata fată, mi-am spus, înțelegătoare.

Astăzi, însă, părea cumva animată de ceva.

– Doamnă Fraser! Am un mesaj pentru dumneata.

Văduva Duncan, mi-a spus ea, trimisese vorbă că e bolnavă și mă ruga

să vin să o îngrijesc. Am ezitat, amintindu-mi de cererea lui Jamie, însă cele două motive, compasiunea și plictiseala, au fost suficiente pentru a mă trimite pe drumul spre sat după o oră, cu lădița cu medicamente legată în spatele meu de șaua calului. Când am ajuns, locuința familiei Duncan avea un aer de abandon părăginit, un aer de dezordine care respira prin toți pereții casei. Nimeni nu a răspuns bătăii mele în ușă și când am împins ușa, am găsit holul de la intrare și salonul plin cu pahare murdare și cărți împrăștiate, covoarele în dezordine și praful de un deget pe mobilă. La strigătele mele nu a apărut nicio servitoare, iar în bucătărie domnea aceeași tăcere și dezordine ca și în restul casei.

Am urcat scările, din ce în ce mai îngrijorată. Dormitorul din față era de asemenea pustiu, însă am auzit un târșâit slab dinspre cămara de la etaj. Împingând ușa, am văzut-o pe Geilie stând într-un fotoliu confortabil, cu picioarele pe masă. Băuse; pe masă erau o carafă și un pahar, iar în cameră plutea un miros puternic de brandy. A părut surprinsă văzându-mă, dar a încercat să se ridice în picioare, zâmbind. Privirea îi era ușor încețoșată sau așa mi s-a părut, dar părea destul de sănătoasă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat. Nu ești bolnavă?

S-a holbat la mine, uluită.

– Bolnavă? Eu? Nu. Servitorii au plecat cu toții și nu e nimic de mâncare în casă, dar brandy este din belșug. Vrei și dumneata o picătură?

S-a întors spre carafă, însă am apucat-o de mânecă.

– Nu ai trimis dumneata după mine?

– Nu, a răspuns privindu-mă cu ochii mari de uimire.

– Dar atunci de ce...

Întrebarea mi-a fost întreruptă de zgomotul de afară. Un murmur îndepărtat, un soi de tumult. Îl mai auzisem înainte, din aceeași cameră, și palmele au început să îmi transpire la gândul că va trebui să înfrunt gloata care producea acel murmur.

Mi-am șters mâinile de poalele rochiei. Tumultul se apropia și nu mai era nici timp și nici nevoie să mai pun întrebări.

25

Vrăjitoarea trebuie să moară

Umerii învești mântați în zdrențe din fața mea s-au dat la o parte în întuneric. Cotul mi s-a lovit de un lemn cu o bufnitură care mi-a amorțit osul când am fost îmbrâncită cu asprime peste un fel de prag și am căzut cu capul înainte peste o masă neagră și împuțită, vie, pe care se furișau forme nevăzute. Am țipat și am lovit cu picioarele încercând să mă eliberez din încovrigarea nenumăratelor picioruțe agitate și de atacul unei siluete mai mari care a chițăit și s-a lovit cu putere de una din coapsele mele.

Am reușit să mă rostogolesc într-o parte, deși doar la câțiva metri mai încolo m-am lovit de un perete din pământ care mi-a trimis o cascadă de murdărie peste cap. M-am ghemuit cât mai aproape de perete am putut, încercând să îmi suprim respirația șuierătoare pentru a putea auzi ce animal era prins în această groapă împreună cu mine. Era masiv, respirând răgușit, însă nu horcăia. Un porc, poate?

– Cine e acolo? a venit o voce din bezna infernală, părând speriată însă puternică și sfidătoare. Claire, tu ești?

– Geilie!

Am tras puternic aer în piept și am bâjbâit spre ea, întâlnind brațe care mă căutau. Ne-am strâns una pe cealaltă în brațe, legănându-ne într-o parte și în alta în întuneric.

– Mai e ceva aici în afară de noi? am întrebat, aruncând o privire precaută în jur.

Chiar și acum, când ochii mi se obișnuiseră cu întunericul, nu puteam vedea mare lucru. De undeva de sus veneau câteva dâre de lumină, însă de la umeri în jos nu puteam vedea nimic în umbrele tenebroase; abia puteam distinge chipul lui Geilie, la același nivel cu al meu și la

câțiva centimetri depărtare. A început să râdă, nițel tremurat.

– Câțiva șoareci, cred și alte târâtoare. Și un miros care ar doborî și un dihor.

– Am băgat de seamă mirosul. Unde Dumnezeu suntem?

– În gaura hoților. Dă-te în spate!

De sus s-a auzit un sunet de zăbrele și a apărut o rază de lumină. M-am lipit strâns de perete, cu o clipă înainte ca o ploaie de noroi și murdărie să se răstoarne deasupra noastră prin mica deschizătură din acoperișul temniței. O singură bufnitură înfundată a urmat diluviului. Geilie s-a aplecat și a ridicat ceva de jos. Prin lumina care intra din deschizătura de deasupra capului nostru am putut vedea că ținea în mână o bucată mică de pâine, mucegăită și plină de murdărie. A șters-o scârbită cu un fald al fustei.

– Cina, a spus ea. Ți-e foame?

Deschizătura de deasupra a rămas deschisă și goală, cu excepția unor lucruri aruncate din când în când de câte un trecător. Pe acolo pătrundeau o ploaie măruntă și un vânt șfichiuitor. Era rece, umed și absolut oribil. Potrivit, m-am gândit, pentru răufăcătorii pe care trebuia să îi găzduiască. Tâlhari, vagabonzi, blasfemiatori, soți adulteri… și presupuse vrăjitoare.

Geilie și cu mine ne-am ghemuit îmbrățișate lângă un perete pentru a ne încălzi, vorbind puțin. Nu aveam ce să ne spunem și foarte puține lucruri pe care le puteam face pentru noi înșine, dincolo de încercarea de a ne păstra cumpătul în liniște.

Groapa s-a întunecat tot mai mult pe măsură ce a coborât seara, până când totul a fost învăluit în întuneric.

– Cât crezi că au de gând să ne țină aici?

Geilie s-a mișcat, întinzându-și picioarele, făcând raza piezișă a soarelui de dimineață de deasupra să sclipească peste stofa dungată a rochiei. Inițial într-un roz aprins și alb, acum era mai murdară.

– Nu foarte mult, a răspuns ea. Așteaptă sosirea unor judecători ecleziastici. Arthur le trimisese scrisori luna trecută, aranjându-le vizita. În a doua săptămână din octombrie era. Trebuie să sosească

dintr-o clipă într-alta.

Și-a frecat mâinile pentru a le încălzi, apoi și le-a pus pe genunchi, în micul petic de soare.

– Vorbește-mi despre judecători, am rugat-o. Ce se va întâmpla, exact?

– Nu pot spune cu exactitate. Nu am văzut niciodată un proces de vrăjitorie, deși am auzit despre ele, desigur.

S-a oprit o clipă, pe gânduri.

– Nu se așteaptă la un proces de vrăjitorie, din moment ce vin pentru a judeca niște dispute funciare. Cel puțin nu vor avea o suliță de vrăjitoare.

– O ce?

– Vrăjitoarele nu simt durerea, mi-a explicat ea. Nici nu sângerează când sunt înțepate.

Sulița de vrăjitoare, echipată cu o varietate de ținte, lame și alte accesorii ascuțite, era adusă pentru a testa asta. Îmi aminteam vag ceva despre ea din cărțile lui Frank, dar crezusem că era o practică obișnuită în secolul al șaptesprezecelea, nu acesta. Pe de altă parte, m-am gândit cu teamă, Cranesmuir nu era tocmai miezul civilizației.

– În acest caz, e bine că nu vor avea una, am spus, înfiorându-mă ușor la gândul că aș fi putut fi împunsă repetat cu o suliță. Putem trece testul fără mare greutate. Sau cel puțin eu l-aș trece, am adăugat, caustic. Îmi imaginez că, dacă ar fi încercat pe tine, ar curge apă înghețată în loc de sânge.

– Nu aș fi foarte sigură, a răspuns ea gânditor, ignorând insulta. Am auzit că unele sulițe de vrăjitoare au ținte speciale, făcute să se strângă atunci când sunt presate de piele, arătând ca și cum nu pot străpunge carnea vrăjitoarei.

– Dar de ce? De ce să încerci să dovedești că o femeie e vrăjitoare dacă nu e?

Soarele începea acum să coboare din înaltul cerului, însă lumina după-amiezii era destul de puternică încât să inunde puțul nostru cu o strălucire palidă.

Ovalul elegant al chipului lui Geilie dezvăluia doar milă față de

inocența mea.

– Tu încă nu înțelegi, nu-i așa? a spus ea. Au de gând să ne ucidă. Și nu contează prea mult din ce motiv ne condamnă sau ce dovezi se aduc. Tot ne vor arde pe rug.

Noaptea trecută fusesem mult prea speriată de atacul gloatei și de mizeria celulei noastre pentru a mai putea face altceva decât a o strânge pe Geilie în brațe și a aștepta ivirea zorilor. Odată cu lumina însă, spiritul meu, sau ce mai rămăsese din el, începea să se trezească la viață.

– Dar de ce, Geilie? am întrebat, simțind că rămân fără aer. Știi?

Aerul din groapă era îmbibat de mirosul de putrefacție, murdărie și pământ îmbibat cu apă și mă simțeam de parcă pereții impenetrabili de pământ erau pe punctul de a se prăbuși peste mine precum malurile unui mormânt prost săpat.

Am simțit-o mai degrabă decât am văzut-o ridicând din umeri; raza de lumină de deasupra se mișcase odată cu soarele și acum lovea în peretele temniței noastre, lăsându-ne într-un întuneric rece.

– Dacă te consolează cu ceva, a răspuns ea pe un ton sec, mă îndoiesc că dumneata trebuia să fii luată. Este o chestiune între mine și Colum… ai avut ghinionul de a fi cu mine când au venit oamenii din sat. Dacă ai fi fost cu Colum, probabil ai fi fost în siguranță, *englezoaică* sau nu.

Cuvântul „*englezoaică*“, folosit în sensul obișnuit peiorativ, mi-a amintit deodată cu o strângere de inimă de dorul disperat pentru bărbatul care mă striga astfel cu afecțiune. Mi-am înfășurat trupul cu brațele, îmbrățișându-mă singură pentru a ține în frâu panica și sentimentul de singurătate care amenințau să mă copleșească.

– De ce ai venit acasă la mine? a întrebat Geilie curioasă.

– Am crezut că ai trimis vorbă după mine. Una din fetele de la castel mi-a adus un mesaj… din partea ta, a spus ea.

– Ah, a rostit Geilie gânditoare. Laoghaire, nu-i așa?

M-am așezat, sprijinindu-mi spatele de zidul de pământ în ciuda repulsiei pe care o simțeam față de suprafața noroioasă și împuțită. Simțindu-mi mișcarea, Geilie s-a dat mai aproape. Prietene sau vrăjmașe, ne aveam doar una pe alta ca unică sursă de căldură în

această groapă; ne strângeam în brațe reciproc vrând-nevrând.

– Cum de ai știut că a fost Laoghaire? am întrebat, tremurând.

– Ea ți-a pus buchetul descântat sub pernă, mi-a răspuns Geilie. Ți-am spus de la început că erau câteva fete pe care le-a deranjat că le-ai luat flăcăul roșcovan. Cred că ea a socotit că dacă tu dispari, ea ar avea din nou o șansă la el.

Am fost atât de șocată de vorbele ei, încât am avut nevoie de o clipă să îmi recapăt vocea.

– Dar nu ar avea!

Râsul lui Geilie era răgușit de frig și de sete, însă tot mai păstrase o urmă de umor.

– Oricine observă cum se uită flăcăul la tine ar ști asta. Dar nu cred că ea a văzut multe la viața ei ca să priceapă astfel de lucruri. Întâi să se culce și ea o dată, de două ori cu un bărbat și o să știe, dar nu acum.

– Nu asta am vrut să spun! am izbucnit. Nu pe Jamie îl vrea ea; fata e grea cu copilul lui Dougal MacKenzie.

– Poftim?!

Pentru o clipă a fost sincer uluită și degetele i s-au înfipt în carnea brațului meu.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

I-am povestit că o văzusem pe Laoghaire pe scări în fața biroului lui Colum și așa am tras concluziile respective.

Geilie a pufnit.

– Pah! I-a auzit pe Colum și Dougal discutând despre mine; asta a făcut-o să rămână fără aer – ea crede că probabil Colum auzise că ea fusese la mine pentru descântec. Pentru asta, Colum ar biciui-o până la sânge; nu permite astfel de practici la castel.

– Tu i-ai dat descântecul?

Am simțit că mă prăbușesc.

Geilie s-a îndepărtat brusc de mine.

– Nu i l-am dat, nu. I l-am vândut.

Încercam să îi întâlnesc ochii prin bezna care se strângea în jurul nostru.

– E vreo diferență?

– Bineînțeles că este, a vorbit ea pierzându-și răbdarea. A fost o chestiune de afaceri. Și eu nu divulg secretele clienților mei. În afară de asta, nu mi-a spus pentru cine era. Și, dacă îți amintești, eu am încercat să te previn.

– Mulțumesc, am răspuns ușor sarcastic. Dar...

Mintea îmi gonea, încercând să rearanjeze ideile în lumina acestei noi informații.

– Dar dacă ea mi-a pus descântecul în pat, înseamnă că pe Jamie îl dorește. Asta ar lămuri și motivul pentru care m-a trimis acasă la tine. Dar cum rămâne cu Dougal?

Geilie a șovăit o clipă, apoi a părut să ia o hotărâre.

– Fata nu e grea cu copilul lui Dougal MacKenzie cum nu ești nici tu.

– Cum poți fi atât de sigură?

A bâjbâit după mâna mea în întuneric. Găsind-o, a tras-o spre ea și a așezat-o peste burta ei umflată pe sub rochie.

– Pentru că eu sunt, a răspuns ea simplu.

– Vasăzică nu Laoghaire. Ci tu.

– Eu.

A rostit cuvintele cu simplitate, fără obișnuita ei afectare.

– Cum a spus Colum? „Voi avea grijă de ea“? Păi, presupun că asta e o rezolvare destul de potrivită a problemei.

Am rămas tăcută multă vreme, rumegând ultimele dezvăluiri.

– Geilie, am rostit în cele din urmă, problemele de stomac ale soțului tău...

A oftat.

– Arsenic alb, a răspuns. M-am gândit că o să-l termine înainte ca burta să înceapă să se vadă, dar a rezistat mai mult decât am crezut că e posibil.

Mi-am amintit de privirea în care se amestecau revelația și groaza de pe chipul lui Arthur Duncan când a ieșit din camera de toaletă a soției sale în ultima zi a vieții.

– Înțeleg. El nu a știut că ești însărcinată până când nu te-a văzut pe jumătate îmbrăcată, în ziua banchetului în cinstea ducelui. Și când a aflat… probabil avea un motiv întemeiat să știe că nu e al lui.

Din colțul îndepărtat s-a auzit un râset slab.

– Salpetrul a fost scump, dar a meritat fiecare bănuț.

M-am cutremurat ușor, ghemuită lângă perete.

– De aceea ai fost nevoită să riști să-l ucizi în public, la banchet. Te-ar fi denunțat că l-ai înșelat și l-ai otrăvit. Sau crezi că și-a dat seama de arsenic?

– Ah, Arthur știa, a răspuns ea. Nu voia să admită, asta e cert – nici măcar față de sine însuși. Însă știa. Stăteam unul în fața celuilalt la cină și eu îl întrebam: „Nu mai vrei puțină supă de pește, dragul meu?“ sau „O gură de bere, scumpul meu?“ Și mă privea cu ochii aceia bulbucați precum ouăle fierte și îmi răspundea că nu are poftă de nimic în acel moment. Își împingea farfuria într-o parte și mai târziu îl auzeam în bucătărie cum înfuleca pe ascuns mâncarea stând lângă bufet, crezându-se în siguranță, căci nu mânca nicio lingură de mâncare ce ieșea din mâna mea.

Vocea ei era senină și amuzată de parcă mi-ar fi împărtășit o bârfă nemaipomenită. M-am scuturat din nou, retrăgându-mă de lângă acel ceva cu care împărțeam întunericul.

– Nu i-a trecut prin minte că era tonicul pe care îl bea. Nu înghițea niciun medicament pe care îl făceam eu; comanda un tonic de la o firmă din Londra – și ăla costa o avere, a spus ea cu o voce înciudată de extravaganța soțului ei. Tonicul acela avea în compoziție arsenic, așa că nu băga de seamă diferența de gust când eu mai adăugam otravă.

Întotdeauna auzisem că vanitatea e slăbiciunea care îi pierde pe criminali; părea că e adevărat, căci ea a continuat să îmi povestească, ignorând situația în care ne aflam, mândrindu-se cu izbânda ei.

– A fost nițel riscant să îl ucid în fața atâtor oameni, dar trebuia să fac ceva repede.

Însă arsenicul nu ucidea astfel. Îmi aminteam de buzele crispate și vinete ale perceptorului și de amorțeala pe care o simțisem pe propriile mele buze acolo unde îl atinsesem. O otravă rapidă și ucigătoare.

Și eu care crezusem că Dougal îi vorbise lui Colum despre idila lui cu Laoghaire. Însă dacă ar fi fost așa, Colum poate l-ar fi mustrat, dar nimic nu l-ar fi putut împiedica pe Dougal să o ia de nevastă pe față. El era văduv și liber.

Însă o idilă adulteră, cu soția perceptorului? Aceasta era o poveste cu totul diferită, pentru toți cei implicați. Parcă îmi aminteam că pedepsele pentru adulter erau foarte severe. Colum poate nu ar fi închis prea ușor ochii la o poveste de asemenea magnitudine, însă nu l-aș fi văzut condamnându-și fratele la biciuire publică sau surghiun.

Iar Geilie considerase crima o soluție rezonabilă la a fi arsă pe față cu un fier încins și închisă pentru câțiva ani în temniță, bătând cânepa douăsprezece ore pe zi.

Așadar fusese nevoită să ia măsuri de prevenire, iar Colum și le luase pe ale lui. Și iată-mă pe mine prinsă la mijloc.

– Însă copilul? am întrebat. Sigur...

În beznă s-a auzit un râs trist înfundat.

– Accidente se întâmplă, draga mea. Celor mai buni dintre noi. Și când se întâmplă...

Am simțit-o mai degrabă decât am văzut-o ridicând din umeri.

– Am vrut să scap de el, dar pe urmă m-am gândit că ar fi o cale să îl fac să se însoare cu mine, îndată ce scăpam de Arthur.

O suspiciune oribilă mi-a încolțit în minte.

– Dar soția lui Dougal trăia pe atunci. Geilie, tu ai…?

Rochia a foșnit când a scuturat din cap și am prins o sclipire stinsă a părului ei argintiu.

– Am vrut, a răspuns ea, dar Dumnezeu m-a scăpat de o grijă. Chiar m-am gândit că e un semn, știi? Și ar fi funcționat de minune, dacă nu

și-ar fi băgat coada Colum MacKenzie.

Mi-am înfășurat brațele în jurul trupului de frig. Acum vorbeam mai mult ca să îmi alung gândurile.

– Îl doreai pe Dougal sau poziția lui socială ori banii?

– Ah, eu aveam o grămadă de bani, a spus ea cu o notă de satisfacție. Știam unde păstra Arthur cheia de la toate hârtiile și banii. Și omul avea un scris caligrafic, îi recunosc meritul ăsta – era destul de simplu să îi falsific semnătura. Reușisem să pun deoparte aproape zece mii de lire în decursul ultimilor doi ani.

– Dar pentru ce? am întrebat, cu totul uluită.

– Pentru Scoția.

– Poftim?

Pentru o clipă, am crezut că auzul îmi joacă feste. Apoi am hotărât că una din noi nu era în toate mințile. Și, având dovada în fața ochilor, nu eram eu aceea.

– Cum adică, pentru Scoția? am întrebat temătoare, trăgându-mă puțin mai în spate.

Nu eram sigură cât de instabilă era; poate că sarcina o înnebunise.

– Nu trebuie să îți fie teamă de mine; nu sunt nebună.

Amuzamentul cinic din glasul ei m-a făcut să mă îmbujorez, recunoscătoare că în întuneric nu se băga de seamă.

– Ah, nu? am spus, înțepată. După cum ai mărturisit, te faci vinovată de escrocherie, tâlhărie și crimă. Ar fi caritabil să te considere cineva nebună, pentru că, dacă nu ești…

– Nu sunt nici nebună, nici depravată, a răspuns ea cu voce fermă. Sunt o patrioată.

Și atunci am înțeles. Am expirat, așteptând un atac de nebunie.

– O iacobită, am spus. Iisuse sfinte, ești o nenorocită de iacobită!

Era. Și asta explica o parte din poveste. De ce Dougal, în general oglinda opiniilor fratelui său, strângea bani pentru Casa Stuart. Și de ce Geillis Duncan, atât de bine înzestrată pentru a conduce orice

bărbat pe care l-ar fi dorit la altar, alesese două specimene atât de diferite, precum Arthur Duncan și Dougal MacKenzie. Unul pentru bani și poziție socială și celălalt pentru puterea de a influența opinia publică.

– Colum ar fi fost mai bun, a continuat ea. Mare păcat. Necazul lui e și necazul meu. El ar fi fost cel cu care ar fi trebuit să fiu: singurul bărbat pe care l-am putut vedea drept perechea mea. Împreună… ah, nu mai contează. Singurul bărbat pe care l-aș dori și singurul bărbat din lume pe care nu îl pot atinge cu arma mea.

– Așa că l-ai luat pe Dougal în schimb.

– Ah, da, a răspuns ea, adâncită în gânduri. Un bărbat voinic, cu o oarecare putere. Cu ceva proprietăți. Cu priză la oameni. Dar în realitate el nu reprezintă decât picioarele și mădularul – a râs ușor – ale lui Colum MacKenzie. Colum e cel puternic. Aproape la fel de puternic ca mine.

Tonul ei lăudăros mă călca pe nervi.

– Colum are unele calități pe care dumneata nu le ai, din câte văd eu. Cum ar fi simțul compasiunii.

– Ah, da. O inimă mare, plină de milă și de compasiune, a răspuns ea ironic. De mare ajutor îi va fi. Moartea îi stă pe umăr, chior să fii și tot o vezi. Dacă mai trăiește încă doi ani după Hogmanay [17] e bine; dar nu mai mult de atât.

– Și cât vei mai trăi dumneata? am întrebat.

A înghițit ironia, însă vocea melodioasă a rămas neclintită.

– Ceva mai puțin decât el, probabil. Nu contează. Am reușit multe în puținul răgaz pe care l-am avut; zece mii de lire trimise în Franța și comitatul de partea prințului Charles. Când va izbucni răscoala voi ști că am ajutat. Dacă mai apuc ziua aceea.

Stătea aproape sub gaura din acoperiș. Ochii îmi erau suficient de obișnuiți cu întunericul pentru a distinge silueta palidă în noroi, o fantomă prematură și încă în viață. Deodată s-a întors spre mine.

– Orice s-ar întâmpla în fața judecătorilor, nu am niciun regret, Claire.

– Eu regret că am doar o viață pe care să i-o dau patriei? am întrebat ironic.

– Bine spus, a rostit ea.

– Este, nu-i așa?

Am rămas tăcute pe măsură ce întunericul se adâncea. Bezna gropii părea o forță tangibilă, apăsând rece și grea peste pieptul meu, înecându-mi plămânii cu mirosul morții.

În cele din urmă m-am ghemuit, mi-am pus capul pe genunchi și am renunțat la luptă, căzând într-o toropeală agitată la limita dintre frig și panică.

– Așadar îl iubești? a întrebat deodată Geilie.

Mi-am ridicat capul dintre genunchi, uimită. Nu aveam idee cât era ceasul; o stea palidă sclipea deasupra capetelor noastre, însă nu arunca nicio lumină în groapă.

– Pe cine, pe Jamie?

– Pe cine altcineva? a întrebat ea sec. Numele lui îl strigai în somn.

– Nu știam că îi strigam numele.

– Deci, îl iubești?

Din cauza frigului mă copleșise un soi de amețeală ucigătoare, însă vocea curioasă a lui Geilie m-a mai scos puțin din amorțeală.

Mi-am cuprins genunchii cu brațele, legănându-mă ușor înainte și înapoi. Lumina de la gaura de deasupra se stinsese, preschimbându-se în bezna moale a începutului de noapte. Judecătorii urmau probabil să sosească a doua zi. Era nițel cam târziu să ne ascundem de adevăr, eu sau oricine altcineva. Deși încă nu reușeam să admit că aș putea fi într-un pericol de moarte, începeam să înțeleg pornirea care îi face pe prizonierii condamnați la moarte să caute să se spovedească în ajunul execuției.

– Dacă îl iubești cu adevărat, vreau să spun, a insistat Geilie. Nu doar să vrei să te culci cu el; asta știu că vrei și același lucru dorește și el. Dar asta vor cu toții. Însă tu îl iubești?

Îl iubeam? Mai presus de poftele cărnii? Groapa avea anonimitatea întunecată a confesionalului, și un suflet în pragul morții nu are vreme de minciuni.

– Da, am spus și mi-am așezat din nou capul pe genunchi.

În groapă s-a lăsat tăcerea o vreme și am șovăit încă o dată la hotarul somnului când am auzit-o vorbind din nou, parcă pentru sine.

– Vasăzică e posibil, a spus ea, gânditoare.

Judecătorii au sosit o zi mai târziu. Din întunericul gropii pentru hoți auzeam agitația iscată de venirea lor; strigătele sătenilor și pocnetul copitelor pe caldarâmul străzii principale. Animația s-a stins când procesiunea s-a îndepărtat pe stradă spre piață.

– Au sosit, a spus Geilie, ascultând agitația de deasupra noastră.

Ne-am strâns mâinile din impuls, animozitățile fiind îngropate în frică.

– Păi, am răspuns încercând să par curajoasă, probabil e mai bine să mori arzând pe rug decât să îngheți de frig.

Cu toate acestea, noi am continuat să înghețăm. Abia la ceasurile prânzului a doua zi ușa temniței noastre s-a ridicat deodată și am fost trase afară din groapă pentru a fi duse la judecată.

Fără îndoială pentru a găzdui mulțimea de spectatori, sesiunea se ținea în piață, în fața casei familiei Duncan. Am văzut-o pe Geilie aruncând o privire scurtă spre ferestrele în formă de romburi ale salonului, apoi și-a întors chipul, lipsit de expresie.

Erau doi judecători ecleziastici, așezați pe scaune căptușite în spatele mesei care fusese adusă în piață. Unul dintre ei era neobișnuit de înalt și slab, iar celălalt era scund și îndesat. Îmi aminteau fără să vreau de o revistă americană comică pe care o văzusem o dată; necunoscându-le numele, i-am botezat în mintea mea: pe cel înalt Mutt și pe celălalt Jeff.

Cei mai mulți dintre săteni erau acolo. Privind în jur, i-am văzut pe mulți dintre foștii mei pacienți. Însă, remarcabil, dintre locuitorii castelului nu era nimeni.

John MacRae, vătaful satului Cranesmuir, a citit rechizitoriul, capetele de acuzare împotriva numitei Geillis Duncan și numitei Claire Fraser, ambele acuzate înaintea Curții bisericești de vrăjitorie.

– Aducem dovada că acuzatele au pricinuit moartea lui Arthur Duncan prin vrăjitorie, a citit MacRae cu o voce fermă, neclintită. Și au cauzat moartea copilului nenăscut al lui Janet Robinson și au făcut barca lui Thomas MacKenzie să se scufunde și au adus în satul Cranesmuir o

boală la intestine...

Și a continuat așa o vreme. Colum se pregătise cu meticulozitate.

După citirea rechizitoriului au fost chemați martorii. Cei mai mulți dintre ei erau săteni pe care nu îi recunoșteam; niciunul dintre pacienții mei nu era printre ei, fapt pentru care le-am fost recunoscătoare.

În vreme ce declarațiile multor martori erau de-a dreptul absurde, iar alții fuseseră în mod evident plătiți pentru serviciile lor, unele conțineau un sâmbure de adevăr. Janet Robinson, de exemplu, a fost adusă în fața curții de tatăl său, palidă și tremurând, cu o vânătaie pe obraz, pentru a mărturisi că făcuse un copil cu un bărbat căsătorit și încercase să scape de el apelând la serviciile lui Geillis Duncan.

– Mi-a dat să beau o licoare și mi-a spus să zic de trei ori un descântec, când luna avea să crească, a bălmăjit fata, mutându-și privirea îngrozită de la Geilie la tatăl ei, fără să știe care dintre ei reprezenta o amenințare mai mare. A zis că o să-mi aducă din nou sângele.

– Și? Ți l-a adus? a întrebat Jeff curios.

– Nu la început, domnule judecător, a răspuns fata, dând din cap speriată. Dar am luat din nou licoarea când luna descrește și atunci a început.

– A început? Fătuca a sângerat de era cât pe ce să moară! a exclamat o doamnă în vârstă, după toate aparențele mama fetei. Doar când a simțit că moare și-a luat inima în dinți și mi-a spus adevărul.

Foarte doritoare de a oferi detalii îngrozitoare, doamna Robinson a fost greu redusă la tăcere pentru a face loc următorilor martori.

Nimeni nu părea să aibă ceva concret de spus despre mine, dincolo de acuzația vagă că, din moment ce asistasem la moartea lui Arthur Duncan și îmi pusesem mâinile pe el înainte de a muri, în mod clar trebuie să fi avut ceva de a face cu asta. Aceasta fiind situația, m-am gândit că poate reușeam să scap. Sau cel puțin așa am crezut până când a apărut femeia de pe deal.

Când a pășit în față, o femeie slabă, gârbovită, acoperită cu un șal galben, am presimțit că eram la mare stâmtoare. Nu era din sat; nimeni nu o mai văzuse până atunci. Picioarele goale erau pline de praful drumului pe care îl bătuse pentru a veni până aici.

– Ai vreo plângere împotriva vreuneia din femeile de aici? a întrebat judecătorul cel înalt și slab.

Femeii îi era teamă; nu voia să ridice ochii pentru a-i privi pe judecători. A încuviințat din cap scurt și mulțimea și-a stins murmurul pentru a o auzi.

Glasul îi era slab și Mutt a fost nevoit să îi ceară să repete mărturia.

Ea și soțul ei avuseseră un copil bolnăvicios, născut sănătos, dar care pe urmă devenise plăpând și bicisnic. Hotărând în cele din urmă că era un copil schimbat de zâne, îl așezaseră în cuibul zânelor de pe dealul de la Croich Gorm. Stând la pândă pentru a-și recupera copilul când zânele aveau să se întoarcă, le văzuseră pe cele două doamne ducându-se spre cuibul zânelor, ridicând copilul și șoptind descântece stranii deasupra lui.

Femeia își îndoise mâinile slăbănoage, frământându-le sub șorț.

– Am stat de pază toată noaptea, Înălțimile Voastre. Și când s-a lăsat noaptea, la puțin timp a coborât un demon teribil, o formă uriașă și neagră a ieșit dintre umbre fără un zgomot, apoi s-a aplecat peste locul unde așezasem copilul.

În mulțime s-a auzit un murmur uluit, și am simțit părul zburlindu-mi-se ușor pe spate, deși știam prea bine că „demonul“ fusese Jamie, care se dusese să vadă dacă copilul mai trăia. Mi-am făcut curaj, căci știam ce urmează.

– Și când a răsărit soarele eu și bărbatul meu ne-am dus ca să vedem. Și acolo am găsit copilul schimbat de zâne, mort pe deal și nici urmă de copilașul nostru.

Spunând aceasta, a izbucnit în plâns, acoperindu-și fața cu șorțul pentru a-și ascunde suspinele. Ca și cum mama copilului bolnav fusese un soi de semn, mulțimea s-a dat la o parte și în mijlocul ei s-a ivit silueta lui Peter, căruțașul. Când l-am văzut, am gemut în sinea mea. Simțisem emoțiile mulțimii întorcându-se împotriva mea pe măsură ce femeia vorbea; mai era nevoie doar ca acest bărbat să povestească tribunalului despre calul de apă.

Bucurându-se de momentul său de faimă, căruțașul s-a îndreptat de spate și a arătat teatral cu degetul spre mine.

– E drept să o numiți vrăjitoare, Înălțimile Voastre! Cu propriii mei ochi am văzut-o pe această femeie chemând un cal de apă din

adâncurile Lacului Rău, ca să îi îndeplinească porunca. O creatură grozavă și înfricoșătoare, Înălțimile Voastre, înalt ca pinii, cu un gât precum marele șarpe albastru și cu ochii mari cât merele, cu o privire care ar putea fura sufletul unui om.

Judecătorii au părut impresionați de această mărturie și au vorbit în șoaptă între ei câteva minute, în timp ce Peter mă țintuia cu privirea sfidător, cu acea expresie de „ți-arăt eu ție!".

După o vreme, judecătorul cel gras a încheiat conversația cu colegul său și l-a chemat poruncitor la el pe John MacRae, care stătea în picioare într-o parte, gata să intervină dacă se isca vreun scandal.

– Vătafule! a spus el.

S-a întors și a arătat cu degetul spre căruțaș.

– Ia-l pe acest bărbat și pune-l la stâlpul infamiei pentru că este beat în public. Aici este o curte solemnă; nu vom accepta ca timpul judecătorilor să fie irosit cu acuzații frivole din partea unui bețivan care vede cai de apă atunci când bea prea mult whisky!

Peter căruțașul a fost atât de uluit, încât nici măcar nu a opus rezistență atunci când vătaful a pășit hotărât în față și l-a apucat de braț. Cu gura deschisă, a aruncat priviri speriate spre mine în vreme ce era dus de acolo. Nu m-am putut împiedica să nu îmi flutur degetele spre el, salutându-l discret.

După această ușoară relaxare a tensiunii procesului, lucrurile s-au agravat însă rapid. A fost invitat un cortegiu de fete și femei care să jure că au cumpărat amulete și poțiuni fermecate de la Geillis Duncan, în scopuri diferite: să aducă o boală, să scape de copii nedoriți sau să farmece un bărbat să le iubească. Toate fără excepție, au jurat că leacurile fermecate au avut efectul dorit – un record de invidiat pentru un vraci, mi-am spus cinic în gând. În timp ce nimeni nu a pretins că ar fi obținut aceleași rezultate în urma tratamentului meu, au fost câteva care au mărturisit – în adevăr – că mă văzuseră adesea în camera doamnei Duncan, mixând leacuri și pisând ierburi.

Situația nu era încă dramatică; același număr de oameni au spus că îi vindecasem folosind doar leacuri obișnuite, fără vrăji, descântece sau ceva de genul hocus-pocus. Având în vedere atmosfera generală, acești oameni avuseseră nevoie de mult curaj pentru a depune mărturie în favoarea mea și le eram recunoscătoare.

Mă furnicau tălpile de atâta stat în picioare; în timp ce judecătorii

ședeau relativ comod, pentru prizonieri nu fusese adus niciun scaun. Dar când și-a făcut apariția următorul martor, am uitat cu totul de picioarele mele.

Cu un talent dramatic care îl rivaliza pe al lui Colum, părintele Bain a deschis larg ușa bisericii și și-a făcut apariția în piață, șchiopătând sprijinindu-se într-o cârjă din stejar. A înaintat încet spre centrul pieței, și-a plecat capul spre judecători, apoi s-a întors și a studiat mulțimea până când privirea sa aprigă a redus murmurul la o șoaptă joasă, neliniștită. Când a vorbit, glasul lui a tăiat ca o lovitură de bici.

– Aceasta este o judecată a voastră, locuitori ai Cranesmuirului! „Înaintea lui mergea ciuma și cărbunii încinși se întindeau la picioarele sale.“ 18 Da, v-ați îngăduit să fiți abătuți de la drumul dreptății! Ați semănat vânt și acum culegeți furtună!

Îl priveam, cumva uimită de acest dar neașteptat pentru oratorie. Sau poate că era capabil de asemenea puseuri de elocință doar sub stimulul crizei. Vocea flamboaiantă a tunat mai departe.

– Căci ciuma va veni asupra voastră, și veți muri pentru păcatele voastre, dacă nu vă veți curăți! Ați primit în sânul vostru o destrăbălată a Babilonului!

Aceasta eram eu, am bănuit, din privirea necruțătoare pe care mi-a aruncat-o.

– V-ați vândut sufletul dușmanilor voștri, ați luat o viperă englezoaică la sânul vostru și acum răzbunarea Dumnezeului Atotputernic s-a abătut asupra voastră! „Să te scape de străina care întrebuințează vorbe ademenitoare, care părăsește pe bărbatul tinereții ei și uită legământul Dumnezeului ei. Căci casa ei coboară la moarte, și drumul ei duce la cei morți.“ 19 Căiți-vă, oameni buni, înainte să fie prea târziu! Cădeți în genunchi, vă spun, și rugați-vă pentru îndurare! Alungați-o dintre voi pe englezoaica desfrânată și întorceți-vă chipul de la înțelegerea cu puiul diavolului!

Și-a smuls mătăniile de la centură și a ridicat crucifixul din lemn în direcția mea.

Oricât de captivant era, îl vedeam pe Mutt devenind tot mai neliniștit. Invidie profesională, poate.

– Ă-ă… Sfinția voastră, a spus judecătorul, cu o înclinare ușoară a capului în direcția părintelui Bain, aveți dovezi care să sprijine acuzațiile aduse acestor două femei?

– Am.

După prima explozie oratorică, mărunțelul părinte își recăpătase calmul. A ridicat arătătorul amenințător înspre mine și a trebuit să mă înfrânez pentru a nu face un pas în spate.

– La ora prânzului, într-o zi de marți, în urmă cu două săptămâni, am întâlnit-o pe această femeie în grădinile castelului Leoch. Folosindu-și puterile supranaturale, a asmuțit o haită de dulăi asupra mea, atât de aprigi încât am căzut înaintea lor și am fost în pericol de moarte. Fiind grav rănit la picior, am încercat să plec din preajma ei, dar femeia a încercat să mă ademenească cu depravarea ei, poftindu-mă să mă duc cu ea undeva într-un loc ascuns, și când am rezistat chemării ei, m-a blestemat.

– Ce porcărie fără sens! am strigat indignată. Este cea mai ridicolă exagerare pe care mi-a fost dat să o aud vreodată!

Ochiul părintelui Bain, negru și sclipind febril, s-a întors de la judecători și s-a fixat asupra mea.

– Îndrăznești să negi, femeie, că ai rostit aceste vorbe spre mine? „Hai cu mine, părinte, acum, sau rana dumitale se va infecta și va putrezi.“

– Poate, recunosc că am spus ceva asemănător, dar mai puțin patetic, am încuviințat.

Încleștându-și falca triumfător, preotul și-a ridicat poalele sutanei. Un bandaj pătat cu sânge uscat și îmbibat cu puroi galben îi înfășura pulpa. Carnea palidă a piciorului era umflată deasupra și dedesubtul bandajului, dungile roșii prevestitoare de rău extinzându-se în sus din rana ascunsă.

– Iisuse Hristoase! am spus, șocată de priveliște. Ai sângele otrăvit! Trebuie să fii îngrijit, chiar acum, altfel vei muri!

Din mulțime s-a ridicat un murmur de uluire. Chiar și Mutt și Jeff păreau ușor surprinși.

Părintele Bain a dat încet din cap.

– Auziți? a întrebat el. Temeritatea acestei femei nu cunoaște limite. Mă blestemă cu moartea, pe mine, un om al lui Dumnezeu, înaintea judecății unui tribunal bisericesc.

Murmurul agitat al mulțimii s-a amplificat. Părintele Bain a vorbit din

nou, ridicându-și ușor vocea pentru a fi auzit peste zgomot.

– Vă las, domnilor, să judecați cu propriile dumneavoastră simțuri și cu porunca lui Dumnezeu … „Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască!“ 20

Mărturia dramatică a părintelui Bain a încheiat audierile. Probabil nimeni nu era pregătit să fie la înălțimea acelei reprezentații. Judecătorii au cerut o mică pauză și au fost aduse băuturi răcoritoare de la han. Acuzatelor nu li s-a adus nimic.

M-am încordat și am tras de legăturile care mă țineau, ca să văd cât de sigure erau. Pielea curelelor a scârțâit nițel, însă nu s-a mișcat. Acesta, mi-am spus încercând să îmi domolesc panica, era desigur momentul în care tânărul erou trebuia să apară pe calul său, croindu-și drum prin mulțime, biciuind orășenii care îi stăteau în cale și, prinzând-o pe eroină în brațele lui puternice, o sălta în șa.

Însă eroul meu neînfricat era departe într-o pădure pe undeva, îmbuibându-se cu bere în compania unui pederast cu sânge nobil și măcelărind căprioare nevinovate. Era foarte improbabil, mi-am spus scrâșnind din dinți, ca Jamie să se întoarcă la timp chiar și pentru a-mi culege cenușa pentru o înmormântare decentă înainte să fie risipită în cele patru vânturi.

Preocupată cu teama care creștea în mine, nu am auzit la început sunetul copitelor. Abia când murmurele slabe ale mulțimii și capetele întoarse mi-au atras atenția, am băgat de seamă bocănitul ritmic răsunând pe lespezile de piatră ale străzii principale.

Murmurele de uluire au crescut în intensitate și marginile mulțimii s-au dat la o parte pentru a-i face loc călărețului, pe care încă nu îl puteam zări. În ciuda disperării mele de mai devreme, am început să simt o mică scânteie de speranță irațională. Dacă Jamie se întorsese mai devreme? Poate că avansurile ducelui fuseseră prea insistente sau căprioarele prea puține și prea departe. Orice ar fi fost, m-am chinuit să mă ridic pe vârfuri pentru a vedea chipul călărețului care se apropia.

Valurile mulțimii s-au dat la o parte fără tragere de inimă în vreme ce calul, un murg solid, și-a vârât botul lung printre două rânduri de umeri. Dinaintea privirilor uimite ale tuturor celor prezenți – inclusiv ale mele – silueta suplă și bățoasă a lui Ned Gowan a descălecat vioaie. Jeff l-a măsurat cu privirea pe bărbatul uscățiv și îngrijit dinaintea lui, oarecum surprins.

– Și dumneata, domnule, ești?

Fără îndoială tonul său de șovăitoare curtoazie se datora pantofilor cu catarame de argint și vestonului de catifea ale musafirului – munca în slujba căpeteniei clanului MacKenzie avea avantajele ei.

– Numele meu este Edward Gowan, Înălțimea Voastră, a răspuns el prompt. Avocat.

Mutt și-a aplecat umerii în față și s-a răsucit nițel; scaunul pe care ședea nu avea spătar și trunchiul său prea mare simțea fără îndoială presiunea. L-am străpuns cu privirea, dorindu-i o hernie de disc. Dacă era să fiu arsă pe rug pentru deochi, mi-am spus, atunci măcar să fac ceva.

– Avocat? a întrebat el cu un glas hodorogit. Și ce te aduce aici, în acest caz?

Peruca sură a lui Ned Gowan s-a înclinat într-una din cele mai exacte plecăciuni ceremonioase.

– Am venit să îmi ofer umilele servicii în ajutorul doamnei Fraser, Onorată Instanță, a răspuns el, o doamnă din cele mai binevoitoare, care, după cum știu pe propria mea piele, este la fel de blândă și pricepută în administrarea artelor vindecătoare precum este de competentă în aplicarea lor.

Foarte bine spus, am gândit aprobator. În sfârșit o lovitură și în favoarea noastră. Privind peste piață, am văzut-o pe Geilie ridicându-și buzele într-un zâmbet pe jumătate admirativ, pe jumătate batjocoritor. Deși Ned Gowan nu era chiar prințul fermecător din povești, nu puteam fi mofturoasă în situația în care mă aflam. Îmi alegeam și eu cavalerii după cum se iveau.

Cu o plecăciune în fața judecătorilor și o alta, mai puțin formală, spre mine, domnul Gowan a adoptat poziția sa obișnuită bățoasă, și-a vârât degetele mari în cureaua pantalonilor și s-a avântat cu tot romantismul inimii sale bătrâne și galante în luptă, optând pentru arma favorită a avocatului: plictiseala.

Și a mânuit-o cu mare artă. Cu precizia ucigătoare a unei arme automate, a pus fiecare acuzație a rechizitoriului pe masa de operații a cercetării sale minuțioase și a disecat-o fără milă în bucățele cu tăișul statutului și cu satârul precedentului.

A fost o performanță nobilă. A vorbit. Și a vorbit. Și pe urmă iar a

vorbit, părând din când în când să se oprească respectuos pentru a aștepta instrucțiuni de pe bancă, dar de fapt trăgându-și doar răsuflarea pentru un nou atac verbal.

Cu viața atârnând în balanță și cu viitorul depinzând întru totul de elocința acestui omuleț uscățiv, ar fi trebuit să îi sorb cuvintele. În schimb, m-am trezit căscând, incapabilă să îmi acopăr gura, și mutându-mi greutatea de pe un picior pe un alt picior dureros, dorindu-mi din suflet să fiu arsă odată, să scap de această tortură.

Mulțimea părea să simtă același lucru și, în vreme ce agitația efervescentă a dimineții pălea transformându-se într-un plictis de moarte, vocea subțire și educată a domnului Gowan vorbea și vorbea și nu mai termina. Oamenii au început să părăsească piața, amintindu-și deodată de animale care trebuiau să fie mulse și podele care trebuiau măturate, convinși fiind că nimic demn de interes nu se putea întâmpla atât timp cât glasul ucigător continua să vorbească. Atunci când în cele din urmă Ned Gowan și-a încheiat pledoaria inițială de apărare, se lăsa întunericul și judecătorul bondoc pe care îl botezasem Jeff a anunțat că a doua zi dimineață curtea se va întruni din nou.

După un scurt schimb de mormăituri între Ned Gowan, Jeff și John MacRae vătaful, am fost dusă spre han între doi săteni voinici. Aruncând o privire peste umăr, am văzut-o pe Geilie, condusă în direcția opusă, cu spatele drept, refuzând să fie grăbită sau să privească în jurul ei.

În cămăruța întunecată din spatele hanului, legăturile mi-au fost în cele din urmă scoase de la mâini și a fost adusă o lumânare. Apoi și-a făcut apariția Ned Gowan, cu o sticlă de bere și o farfurie cu pâine și carne.

– Am doar câteva minute la dispoziție pentru a sta cu dumneata, draga mea, și acelea obținute greu, așa încât ascultă-mă cu atenție.

Bărbatul mărunțel s-a aplecat mai aproape, cu un aer conspirativ în lumina pâlpâindă a lumânării. Privirile îi scăpărau și, în afară de o mică aplecare a perucii, nu dădea niciun semn de efort sau oboseală.

– Domnule Gowan, îmi pare atât de bine să te văd, am rostit cu sinceritate.

– Da, da, draga mea, însă nu avem timp de asta acum.

Mi-a bătut ușor mâna cu palma într-o manieră blândă, degajată.

– Am reușit să îi conving să judece cazul dumitale separat de cel al doamnei Duncan și asta ne-ar putea fi de folos. Se pare că nu a existat intenția de a te aresta, însă ai fost luată din cauza asocierii dumitale cu vră… cu doamna Duncan. Cu toate acestea, a continuat el repezit, ești în pericol și nu îți voi ascunde asta. Climatul de opinie din sat nu îți este foarte favorabil în acest moment. Ce a fost în capul dumitale, a întrebat el cu o exaltare care nu-i stătea în fire, să atingi acel copil?

Am deschis gura să îi răspund, dar el a dat din mână, anulând nerăbdător întrebarea.

– Ah, în fine, nu mai contează acum. Noi trebuie să marjăm pe faptul că ești englezoaică – și ești ignorantă, înțelegi, ești străină de obiceiurile locului – și să deviem lucrurile cât de mult putem. Timpul este de partea noastră, înțelegi, căci cele mai multe asemenea procese au loc într-un climat de isterie, unde logica evidenței poate fi ignorată pentru a satisface setea de sânge.

Setea de sânge. Cuvintele descriau perfect natura emoției pe care o simțisem emanând din chipurile celor din mulțime. Din loc în loc zărisem unele urme de îndoială sau simpatie, însă era nevoie de un suflet puternic care să se ridice împotriva mulțimii, iar Cranesmuir ducea lipsă de astfel de caractere. Sau nu, m-am corectat singură. Era unul, acest avocat mărunțel și uscățiv din Edinburgh, tare ca ciubota veche cu care semăna atât de bine.

– Cu cât o lungim mai mult, a continuat degajat domnul Gowan, cu atât mai puțin înclinat va fi cineva să acționeze precipitat. Așadar, a spus el, cu palmele pe genunchi, rolul dumitale mâine este să nu spui nimic. Eu voi fi cel care voi vorbi și să ne rugăm la Dumnezeu să aibă ceva efect.

– Pare un plan destul de rezonabil, am spus eu, încercând obosită să zâmbesc.

Am aruncat o privire spre ușa care ducea spre taverna hanului, unde se auzeau voci ridicându-se. Urmărindu-mi privirea, domnul Gowan a încuviințat din cap.

– Da, va trebui să te părăsesc momentan. Am aranjat să îți petreci noaptea aici.

A privit în jur, sceptic. Un adăpost înghesuit, lipit de han, folosit în general pentru depozitarea obiectelor fără un rost anume sau pentru provizii de rezervă, era întunecat și rece, dar mult mai bun decât groapa hoților.

Ușa de la adăpost s-a deschis, lăsând să se vadă silueta hangiului, privind în bezna din spatele cercului palid de lumină al flăcării de la lumânare. Domnul Gowan s-a ridicat să plece, însă l-am prins de mâneca vestonului. Trebuia să aflu un lucru.

– Domnule Gowan, Colum te-a trimis să mă ajuți?

A ezitat cu răspunsul, dar în limitele profesiunii sale, Ned Gowan era de o onestitate ireproșabilă.

– Nu, a răspuns el sincer.

O expresie aproape jenată a pus stăpânire pe trăsăturile sale bătute de vreme și a adăugat:

– Am venit… din proprie inițiativă.

Și-a turtit pălăria pe cap și s-a întors spre ușă, urându-mi scurt „noapte bună“ înainte de a dispărea în lumina care năvălea dinspre han.

Nu se făcuseră multe pregătiri pentru găzduirea mea, însă o carafă mică de vin și un codru de pâine – curat, de data aceasta – stăteau pe unul din butoaiele mari și o pătură veche era împăturită pe podea lângă el.

M-am înfășurat cu pătura și m-am așezat pe unul din butoaiele mai mici pentru a mânca, adâncită în gânduri în vreme ce îmi luam cina frugală.

Așadar Colum nu trimisese avocatul. Dar măcar știa oare că domnul Gowan intenționa să vină? Cel mai probabil stăpânul clanului le interzisese tuturor să vină în sat, de teamă să nu fie implicat în vânătoarea de vrăjitoare. Valurile de teamă și isterie care bântuiau satul erau palpabile; le simțeam lovindu-se de pereții șubrezi ai adăpostului meu.

O rafală de voci gălăgioase din taverna din apropiere mi-a distras gândurile. Poate că se pregăteau pentru priveghi. Dar la hotarul morții, chiar și un ceas în plus e un motiv de mulțumire. M-am înfășurat cu pătura, mi-am tras-o peste cap pentru a ține la distanță zgomotele din han și am încercat din răsputeri să nu simt nimic decât recunoștință.

După o noapte deosebit de agitată, am fost trezită la puțin timp după ivirea zorilor și împinsă până în piață, deși judecătorii nu și-au făcut

apariția decât peste o oră.

Binedispuși, grași și cu burțile pline de micul dejun, judecătorii s-au pus direct pe treabă. Jeff s-a întors spre John MacRae, care își reluase postul său în spatele acuzaților.

– Ne aflăm în incapacitatea de a stabili vinovăția doar pe baza mărturiilor prezentate.

Din mulțimea regrupată s-a ridicat un vuiet de furie, mulțime care dăduse deja verdictul, dar care a fost redusă la tăcere de Mutt, care a întors o pereche de ochi sfredelitori spre tinerii muncitori din primul rând, astâmpărându-le lătrăturile cum ai face cu niște câini udându-i cu apă rece. Ordinea restabilită, și-a întors chipul ascuțit spre vătaf.

– Condu prizonierele pe malul lacului, te rog.

S-a auzit un murmur apreciativ de anticipare care mi-a trezit cele mai crunte suspiciuni. John MacRae m-a luat pe mine de un braț și pe Geilie de altul, pentru a ne ajuta să ne îndreptăm spre lac, însă avea ajutoare din plin. Degete răutăcioase mă trăgeau de fuste, mă împingeau și mă ciupeau în timp ce eram târâtă spre lac. Un idiot avea o tobă cu care bătea un ritm inegal ca de fanfară. Mulțimea incanta o melodie răgușită după ritmul tobei, ale cărei cuvinte nu am reușit să le disting printre țipetele și urletele care se iscau din senin. Nu credeam că vreau să știu ce spuneau.

Procesiunea a curs de-a lungul văii care ducea la malul lacului, unde un mic debarcader din lemn ducea la apă. Am fost împinse până la marginea acestuia, acolo unde cei doi judecători își ocupaseră pozițiile, de o parte și de alta a podiumului. Jeff s-a întors spre mulțimea care aștepta pe mal.

– Aduceți frânghiile!

Spectatorii au început să bombăne, privind în jur întrebători de la unul la celălalt, până când cineva a venit în fugă cu o bucată de sfoară subțire. MacRae a apucat-o și s-a apropiat de mine cu o oarecare șovăială. A furișat o privire spre judecători care a părut să îi dea curajul de care avea nevoie.

– Te rog, fii bună și scoate-ți pantoful, doamnă, a poruncit el.

– Ce dra… pentru ce? am întrebat, încrucișându-mi brațele pe piept.

John MacRae a clipit, evident neașteptându-se să opun rezistență, însă

unul dintre judecători a răspuns în locul lui.

– Aceasta e procedura potrivită pentru judecata prin apă. Acuzata de vrăjitorie va avea degetul mare de la mâna dreaptă legat de o sfoară din cânepă de degetul mare de la piciorul stâng. În mod similar, degetul mare de la mâna stângă va fi legat de degetul mare de la piciorul drept. Și pe urmă...

A aruncat o privire elocventă spre apele lacului. Doi pescari stăteau cu picioarele goale în noroiul de pe mal, cu pantalonii suflecați deasupra genunchilor și legați cu sfoară. Rânjind insinuant spre mine, unul dintre ei a ridicat o piatră mică și a azvârlit-o de-a lungul suprafeței reci și strălucitoare precum oțelul. Piatra a sărit o dată, apoi s-a scufundat.

– După ce intră în apă, a intervenit judecătorul scund, vrăjitoarea vinovată va pluti, căci puritatea apei respinge o persoană viciată. O femeie nevinovată se va scufunda.

– Deci eu am de ales între a fi condamnată ca fiind vrăjitoare sau a fi găsită nevinovată însă înecată, nu-i așa? am replicat enervată. Nu, mulțumesc!

Am strâns brațele la piept și mai puternic, încercând să îmi domolesc tremuratul care părea să devină o parte integrantă din trupul meu.

Judecătorul scund s-a umflat ca un broscoi înfuriat.

– Nu vei vorbi în fața Curții fără a fi întrebată, femeie! Îndrăznești să refuzi o examinare conform legii?

– Dacă îndrăznesc să refuz să fiu înecată? Bineînțeles!

Prea târziu am văzut-o pe Geilie scuturându-și cu frenezie capul, astfel încât părul i se învolbura în jurul chipului.

Judecătorul s-a întors spre MacRae.

– Dezbrac-o și bate-o, a zis el sec.

Nevenindu-mi a crede, am auzit ca prin ceață un oftat colectiv, de groază uluită, am crezut eu – de bucurie anticipativă, în realitate. Și pe urmă am înțeles pentru prima dată în viața mea ce înseamnă cu adevărat ura. Nu a lor. A mea.

Nu s-au deranjat să mă ducă înapoi în piața din centrul satului. În

ceea ce mă privea, nu-mi rămăsese mai nimic de pierdut și nu le-am făcut sarcina ușoară. Mâini brutale m-au împins în față, trăgând de colțurile bluzei și ale corsajului.

– Ia labele de pe mine, bădăran nenorocit! am strigat și l-am lovit pe unul din bărbații care încercau să pună mâna pe mine acolo unde îl durea cel mai tare.

S-a ghemuit la pământ cu un geamăt, iar trupul lui zvârcolindu-se a fost iute înghițit de erupția de strigăte înfierbântate, de scuipăturile și privirile încărcate de ură ale mulțimii. Mai multe brațe m-au prins și m-au îmbrâncit împiedicat înainte, pe jumătate ridicându-mă peste trupurile prăbușite în învălmășeală, împingându-mă prin spații prea strâmte pentru mine.

Cineva m-a lovit în stomac și mi-am pierdut răsuflarea. Corsajul îmi era deja făcut ferfeniță, așadar restul a fost tras în jos fără dificultate. Niciodată nu suferisem de pudoare excesivă, dar stând acolo pe jumătate despuiată înaintea batjocurii acelei mulțimi care îmi dorea moartea, cu urme soioase de palme transpirate pe sânii goi, am simțit cum mă umplu de ură și de umilință. Niciodată nu mi-aș fi putut imagina așa ceva.

John MacRae mi-a legat mâinile în față, trecându-mi un lat de funie împletită în jurul încheieturilor, lăsând un capăt lung de câțiva metri. A avut bunul-simț să pară rușinat în timp ce făcea asta, însă nu m-a privit și era evident că nu mă puteam aștepta din partea lui la nici un ajutor, nici la îndurare; era și el la mila gloatei ca și mine.

Geilie era acolo, fără îndoială în aceeași situație; am prins cu coada ochiului o fluturare a părului ei platinat, zburând în bătaia ușoară a vântului iscat deodată. Brațele mi s-au întins mult deasupra capului când funia a fost petrecută peste creanga unui stejar înalt și trasă strâns în sus. Am scrâșnit din dinți și m-am agățat cu putere de furia mea; era singurul lucru pe care îl aveam pentru a mă lupta cu teama. În aer plutea o anticipație fără suflare, punctată de murmurele și de strigătele agitate ale mulțimii de privitori.

– Învață-o minte, John! Hai odată!

John MacRae, sensibil la responsabilitățile teatrale ale profesiei lui, a făcut o pauză, cu biciul ridicat la nivelul mijlocului, plimbându-și privirea peste mulțime. A făcut un pas în față și mi-a ajustat cu blândețe poziția, astfel încât să vin cu fața spre trunchiul copacului, aproape atingând coaja zgrunțuroasă. Apoi a făcut doi pași în spate,

și-a ridicat biciul și l-a lăsat să cadă.

Șocul a fost mai rău decât durerea. De fapt, abia după câteva lovituri mi-am dat seama că vătaful se străduia să mă cruțe de durere. Cu toate acestea, una sau două lovituri au fost suficient de puternice încât să îmi rupă pielea; am simțit înțepătura ascuțită care a urmat impactului.

Îmi țineam ochii strâns închiși, obrazul apăsat cu putere de lemn, încercând pe cât puteam să mă gândesc la altceva. Cu toate acestea, fără veste, am auzit o voce care m-a chemat înapoi în realitate.

– Claire!

Funia era ușor slăbită în jurul încheieturilor, suficient cât să îmi permită să mă smucesc întorcându-mă, cu fața spre gloată. Mișcarea mea subită l-a dezorientat pe vătaf care a lovit în gol, s-a împiedicat și, dezechilibrându-se, s-a lovit cu fruntea de un braț. Asta a avut un efect foarte bun asupra mulțimii, care a început să urle insulte și să râdă batjocoritor spre el.

Părul îmi căzuse pe frunte și mi se lipise de față de la transpirație, lacrimi și murdăria temniței. Mi-am scuturat capul pentru a mi-l da pe spate și am reușit să arunc măcar o privire într-o parte care mi-a confirmat ceea ce urechile mele auziseră.

Jamie își făcea loc împingând prin mulțimea care i se punea în cale, cu chipul precum o furtună, profitând fără jenă de înălțimea și de forța lui.

M-am simțit precum generalul MacAuliffe la Bastogne când a văzut Armata a Treia a lui Patton în zare. În ciuda pericolului cumplit în care se găsea Geilie, eu însămi și acum și Jamie, niciodată nu fusesem atât de fericită să văd pe cineva.

– Bărbatul vrăjitoarei!

– E soțul ei!

– Împuțitul de Fraser! Trădătorul!

Și alte asemenea epitete au început să se audă printre jignirile generale îndreptate spre mine și Geilie.

– Luați-l și pe el! Ardeți-i! Ardeți-i pe toți!

Isteria mulțimii, temporar atenuată de accidentul vătafului, atinsese din nou punctul de fierbere.

Încetinit de trupurile ajutoarelor vătafului care se agățau de el, Jamie a fost nevoit să se oprească. Cu câte un bărbat agățat de fiecare braț, s-a zbătut să își ducă mâna la centură. Crezând să vrea să apuce vreun pumnal, unul dintre bărbați i-a tras cu putere un pumn în stomac.

Jamie s-a aplecat nițel de spate, apoi s-a ridicat, aplicându-i o lovitură năprasnică peste nas celui care îl atacase. Cu un braț temporar eliberat, a ignorat strânsoarea frenetică a celuilalt. Și-a băgat mâna în geantă, a ridicat brațul și a aruncat. Am auzit strigătul lui în vreme ce obiectul îi zbura din mână.

– Claire! Stai nemișcată!

Nici nu prea aveam unde să mă duc, am gândit amețită. Ceva difuz și întunecat s-a îndreptat direct spre ochii mei, și am dat să îmi aplec clipind capul pe spate, însă m-am oprit la timp. Obiectul m-a lovit peste obraji cu o usturime zdrăngănitoare și mărgelele negre s-au revărsat peste umerii mei când mătăniile din ambră neagră aruncate ca un lasou au căzut cumințI în jurul gâtului meu. De fapt, nu chiar cumințI; șiragul s-a prins în urechea mea dreaptă. Mi-am scuturat capul, cu ochii în lacrimi de la lovitură și cercul de mărgele s-a așezat la loc, crucifixul legănându-se vesel între sânii mei goi.

Chipurile din primul rând priveau mătăniile cu un soi de amuzament oripilat. Tăcerea lor subită i-a uluit și pe cei din spate și mugetul urletelor clocotinde s-a stins. Vocea lui Jamie, de obicei blândă, chiar și atunci când era furios, a răsunat în tăcere. Acum însă nu era nici urmă de blândețe în vocea lui.

– Taie-i sfoara!

Bărbații care îl ținuseră de mâini îi dăduseră drumul și valurile mulțimii s-au dat la o parte din calea lui când a pășit în față. Vătaful l-a privit apropiindu-se, stând nemișcat, cu gura larg deschisă.

– Am spus taie-i sfoara! Acum.

MacRae, scos din transă de viziunea apocaliptică a morții cu părul roșu năpustindu-se asupra lui, s-a înfiorat și a început să bâjbâie febril după jungher. Sfoara, împletită strâns, s-a rupt cu un pocnet care a vibrat în mine, și brațele mi-au căzut ca niște pari lipsiți de viață, dureroase de la tensiunea eliberată. M-am legănat pe picioare și aș fi căzut, însă un braț familiar și puternic m-a prins de cot și m-a tras în

sus. Apoi obrazul îmi era lipit de pieptul lui Jamie și nimic nu a mai contat.

Trebuie să îmi fi pierdut cunoștința câteva clipe sau doar mi s-a părut fiind atât de copleșită de sentimentul de ușurare. Brațul lui Jamie era strâns în jurul mijlocului meu, ținându-mă în picioare, iar eșarfa lui din tartan fusese aruncată peste mine, ascunzându-mă în cele din urmă de privirile sătenilor. În jurul meu se auzea o cacofonie de voci, însă nu mai era veselia însetată de sânge și isterică a gloatei.

Vocea lui Mutt – sau o fi fost a lui Jeff – a răzbătut prin confuzia de glasuri.

– Cine ești dumneata? Cum îndrăznești să intervii în investigațiile Curții?

Simțeam, mai degrabă decât vedeam, mulțimea împingând înainte. Jamie era voinic și era înarmat, însă era singur. M-am lipit de el sub faldurile tartanului. Brațul drept i s-a strâns în jurul meu, însă mâna stângă a coborât spre teaca de la coapsă. Tăișul albastru-argintiu a șuierat când a ieșit pe jumătate din înveliș și cei din primele rânduri ale gloatei s-au oprit deodată.

Judecătorii erau croiți dintr-o stofă mai dură. Trăgând cu ochiul din ascunzătoarea mea, îl vedeam pe Jeff străpungându-l pe Jamie cu privirea. Mutt părea mai degrabă amuzat decât deranjat de această intruziune neașteptată.

– Cum îndrăznești să ridici armele împotriva justiției lui Dumnezeu? a răcnit judecătorul bondoc și micuț.

Jamie a tras cu totul sabia, ca un fulger de oțel, și a aruncat-o cu vârful înainte în pământ, plăselele vibrând de forța cu care s-a implântat.

– Am scos-o în apărarea acestei femei, a spus el. Și dacă vreunul de aici ar avea ceva împotriva acestor două femei, ar răspunde mai întâi în fața mea, apoi în fața lui Dumnezeu, în ordinea asta.

Judecătorul a clipit de câteva ori, parcă incapabil să înțeleagă așa ceva, apoi s-a lansat încă o dată la atac.

– Nu ai ce căuta în buna funcționare a acestei Curți, domnule! Îți cer să predai pe dată martorul. Comportamentul dumitale va fi sancționat pe loc!

Jamie i-a măsurat pe judecători cu o privire rece. Îi simțeam inima bătând cu putere sub obrazul meu în timp ce mă agățam de el, însă brațele îi erau tari ca oțelul, unul odihnindu-se pe mânerul sabiei și celălalt pe jungherul de la brâu.

– Cât despre asta, domnule, am jurat în fața altarului lui Dumnezeu să o apăr pe această femeie. Și dacă dumneata îmi spui că socotești propria dumitale autoritate a fi mai presus decât cea a lui Dumnezeu, atunci eu trebuie să te informez că nu sunt de aceeași părere.

Tăcerea care a urmat aceastei replici a fost întreruptă de un chicot jenat, replicat ici și colo de un râs nervos. Deși simpatia mulțimii nu trecuse de partea noastră, avântul care ne conducea spre dezastru fusese domolit. Jamie m-a întors cu o mână pe umăr. Nu mă simțeam capabilă să înfrunt mulțimea, însă știam că trebuie să o fac. Mi-am ținut bărbia cât de sus am putut și privirile mi s-au ațintit dincolo de chipurile celor din audiență, spre o barcă mică din centrul lacului. M-am uitat la ea până când ochii mi s-au umplut de lacrimi.

Jamie a întors tartanul, înfășurându-l în jurul meu, lăsându-l însă să cadă suficient de mult încât să îmi dezvăluie gâtul și umerii. A atins mătăniile negre, făcându-le să se legene ușor înainte și înapoi.

– Ambra neagră va arde pielea unei vrăjitoare, nu? a întrebat el spre judecători. Ba mai mult, cred, ar arde crucea Domnului nostru. Dar priviți.

Și-a strecurat degetele pe sub mărgele și a ridicat crucifixul. Pielea de sub ele era de un alb pur, curată cu excepția câtorva pete de murdărie din captivitate, și gloata a oftat și a început să murmure.

Curaj disperat, o prezență de spirit ca gheața și acel instinct pentru spectacol. Colum MacKenzie avusese dreptate să se teamă de ambițiile lui Jamie. Și temându-se că eu aș putea dezvălui paternitatea lui Hamish, sau ce credea el că știu eu despre asta, ceea ce îmi făcuse el era de asemenea de înțeles. De înțeles, dar nu de iertat.

Dispoziția mulțimii se schimba acum dintr-o clipă în alta, oscilând. Setea de sânge care o animase mai devreme începea să se stingă, dar se mai putea încă ridica precum creasta unui val să ne zdrobească. Mutt și Jeff își aruncau unul altuia priviri, nehotărâți; luați prin surprindere de ultimele evenimente, judecătorii pierduseră pentru moment controlul asupra situației. Geillis Duncan a pășit în față în centrul scenei. Nu știu dacă mai era în acel moment vreo speranță pentru ea sau nu. Însă, aruncându-și părul argintiu sfidător peste

umăr, ea și-a azvârlit viața în foc.

– Femeia aceasta nu este vrăjitoare, a spus ea cu simplitate. Dar eu sunt.

Spectacolul oferit de Jamie, oricât de bun ar fi fost, nici nu se compara cu acesta. Urletele pe care le-a stârnit au acoperit vocile judecătorilor, care țipau și încercau să pună întrebări. Nimic din înfățișarea ei nu trăda ce se petrecea în mintea sau în sufletul ei, la fel ca întotdeauna; fruntea albă și înaltă era senină, ochii mari și verzi străluceau de ceea ce ar fi putut fi amuzament. Stătea dreaptă în veșmintele ei rupte și murdare și a privit în jos spre acuzatorii ei. Când tumultul s-a mai domolit, a început să vorbească, fără a se deranja să ridice vocea, obligându-i însă pe ei să se liniștească pentru a o auzi.

– Eu, Geillis Duncan, mărturisesc că sunt o vrăjitoare și îl slujesc pe Diavol.

Aceasta a cauzat alte țipete și ea a așteptat din nou cu răbdare să se potolească.

– În semn de supunere față de stăpânul meu, mărturisesc că l-am ucis pe soțul meu, Arthur Duncan, prin mijloace vrăjitorești.

Spunând aceasta, s-a uitat într-o parte, prinzându-mi privirea, și pe buze i-a înflorit urma unui zâmbet. Ochii i s-au îndreptat spre femeia cu șalul galben, însă privirea nu i s-a îmblânzit.

– Din răutate, am aruncat o vrajă asupra copilului bolnav, ca să moară și copilul pe care l-a înlocuit să rămână în grija zânelor.

S-a întors și a arătat cu brațul în direcția mea.

– Am profitat de ignoranța lui Claire Fraser, folosind-o pentru propriile mele scopuri. Dar nu a fost părtașă și nu a avut cunoștință despre faptele mele și nici nu îl servește pe Stăpânul meu.

Mulțimea începuse din nou să murmure, oamenii înghesuindu-se pentru a vedea mai bine, împingându-se mai aproape. Geilie și-a întins brațele spre ei, cu palmele ridicate.

– Nu vă apropiați!

Glasul ei limpede a lovit aerul ca un bici, cu același efect.

Și-a dat capul pe spate, privind spre ceruri și a rămas nemișcată, parcă

ascultând.

– Aud! a spus ea. Aud vântul venind! Feriți-vă, oameni din Cranesmuir! Căci Stăpânul meu sosește pe aripile vântului!

Și-a coborât capul și a scos un țipăt ascuțit, un sunet ireal de triumf. Ochii mari și verzi priveau într-un singur punct, ca într-o transă.

Vântul a început să bată; vedeam norii de furtună adunându-se repezit peste malul îndepărtat al lacului. Oamenii începeau a privi în jur neliniștiți; câțiva au început să se îndepărteze.

Geilie a început să se învârtă, rotindu-se fără încetare, părul învolburându-i-se în vânt, cu un braț grațios deasupra capului precum o balerină în jurul unui arminden. O priveam uluită, nevenindu-mi a crede ochilor.

În timp ce se învârtea, părul îi ascundea chipul. La ultima rotire însă, și-a dat dintr-odată coama de păr într-o parte și i-am văzut chipul limpede, privindu-mă. Pentru moment masca de vrăjitoare în transă îi căzuse de pe față și gura ei schița un singur cuvânt. Pe urmă s-a întors împrejur pentru a mai privi o dată mulțimea și a început din nou să scoată acele țipete din altă lume.

Cuvântul fusese „Fugi!“

S-a oprit deodată și, cu o privire de exaltare nebunească, a prins între degetele ambelor mâini rămășițele corsajului și i-a smuls partea din față. L-a rupt suficient de mult încât să dezvăluie mulțimii taina pe care eu o aflasem strâns ghemuită lângă ea în murdăria înghețată din groapa hoților. Taina pe care Arthur Duncan o aflase în ceasul dinaintea morții sale. Taina pentru care murise. Resturile cămășii ei au căzut într-o parte, dezvăluind o burtă rotundă de șase lungi de sarcină.

Stăteam precum o stâncă, privind-o. Jamie însă nu avea astfel de șovăieli. Prinzându-mă cu o mână și cu cealaltă săltând sabia, s-a aruncat în mulțime, împingând oamenii din calea sa cu genunchii, coatele și mânerul armei, croindu-și drum cu forța spre marginea lacului. Acolo a scos un fluierat ascuțit printre dinți.

Absorbiți de spectacolul de sub stejar, foarte puțini din cei prezenți și-au dat seama la început ce se întâmplă. Pe urmă, când câțiva oameni au început să strige și să se repeadă spre noi, s-a auzit un bubuit de copite galopând prin noroiul bătătorit de deasupra malului. Lui Donas tot nu îi plăceau oamenii foarte mult și nu avea nicio dificultate să o

arate. A mușcat prima mână care s-a întins spre căpăstrul lui și un bărbat s-a dat înapoi țipând, cu sângele șiroindu-i. Calul s-a dat îndărăt, nechezând și lovind aerul cu copitele și curajoșii care aveau de gând să îl oprească s-au răzgândit imediat.

Jamie m-a aruncat în șa ca pe un sac de cartofi, apoi a sărit el însuși într-o mișcare fluidă. Făcându-și drum cu lovituri de sabie, l-a întors pe Donas prin mulțimea care îi stătea în cale. Pe măsură ce oamenii cădeau în fața atacului violent al dinților, copitelor și sabiei, am prins viteză, lăsând în urmă lacul, satul și Leochul. Rămasă fără suflare din cauza impactului, m-am luptat să vorbesc, să strig spre Jamie.

Căci nu rămăsesem stană de piatră la dezvăluirea sarcinii lui Geilie. Altceva mă înghețase până în măduva oaselor. Când Geilie se rotise, cu brațele albe întinse spre cer, văzusem ceea ce ea însăși văzuse la mine atunci când propriile mele haine fuseseră smulse. Văzusem pe brațul ei un semn aidoma celui pe care eu însămi îl purtam. Aici, în aceste vremuri, era semnul vrăjitoriei, însemnul magiei. Cicatricea mică și urâtă a unui vaccin împotriva variolei.

Ploaia cădea în rafale pe suprafața apei, mângâindu-mi chipul umflat și arsurile lăsate de sfoara care îmi strânsese încheieturile mâinilor. Am cules în căușul palmelor apă din izvor și am băut-o fără grabă, simțind recunoscătoare lichidul răcoros scurgându-mi-se în jos pe gâtlej.

Jamie a dispărut câteva minute. S-a întors cu o mână de frunze întunecate și late, mestecând ceva. A scuipat un ghemotoc de frunze macerate în palmă, și-a vârât un alt smoc de frunze în gură și m-a întors cu spatele la el. Mi-a aplicat cu blândețe frunzele mestecate pe spate și usturimea a scăzut considerabil.

– Ce frunze sunt alea? am întrebat, făcând un efort să mă stăpânesc.

Încă mai tremuram și sughițam, dar plânsul incontrolabil începuse a se domoli.

– Năsturel, a răspuns el, cu vocea ușor înfundată din cauza frunzelor din gură.

Le-a scuipat și mi le-a aplicat pe spate.

– Nu ești singura care te pricepi cât de cât la leacuri din ierburi, englezoaico, a continuat el cu glasul acum mai limpede.

– Ce… ce gust are? am întrebat, încercând să respir printre suspine.

– Destul de neplăcut, a răspuns el laconic.

A terminat tratamentul, așezând tartanul ușor peste umerii mei.

– N-o să lase…, a început, apoi a șovăit. Vreau să spun că pielea nu e tăiată adânc. Cred că-ă... nu vei rămâne cu urme.

Vocea îi era supărată, dar atingerea îi era foarte blândă și din nou am simțit cum mă podidește plânsul.

– Îmi pare rău, am bâiguit, ștergându-mi nasul cu un colț al tartanului. Nu… nu știu ce se întâmplă cu mine. Nu știu de ce nu mă pot opri din plâns.

Jamie a ridicat din umeri.

– Nu cred că a mai încercat până acum cineva să te rănească dinadins. Probabil ai suferit un șoc, pe lângă durere.

A făcut o pauză, ridicând un capăt al tartanului.

– Și eu am făcut la fel, a spus el pe un ton degajat. Am vomat după aceea și am plâns tremurând, în timp ce îmi curățau tăieturile.

Mi-a șters cu grijă obrajii cu bucata de stofă, apoi m-a apucat de bărbie și mi-a ridicat fața spre el.

– Și pe urmă m-am oprit din tremurat, englezoaico, a continuat el cu glas liniștit. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru durere, pentru că ea însemna că încă mai eram în viață.

Mi-a dat drumul, înclinând capul spre mine.

– Când ajungi în acel punct, fetițo, să-mi dai de veste, că am câteva lucruri pe care vreau să ți le spun atunci.

S-a ridicat și a coborât la malul pârâiașului, pentru a spăla batista pătată de sânge în apa rece.

– Ce te-a făcut să vii înapoi? am întrebat când s-a întors de la apă.

Reușisem să mă opresc din plâns, dar încă mai tremuram și m-am ghemuit mai bine între faldurile tartanului.

– Alec MacMahon, a spus el zâmbind. L-am rugat să stea cu un ochi pe

tine cât sunt eu plecat. Când sătenii te-au luat pe tine și pe doamna Duncan, a călărit toată noaptea și a doua zi ca să mă găsească. Și pe urmă am călărit eu ca un diavol înapoi. Dumnezeule, ăsta e un cal extraordinar.

S-a uitat cu mulțumire spre Donas, legat de un copac în vârful malului, coama udă strălucindu-i precum arama.

– Va trebui să îl mut, a spus el gânditor. Mă îndoiesc că va veni cineva pe urmele noastre, dar nu suntem departe de Cranesmuir. Crezi că poți merge?

L-am urmat în sus pe panta abruptă cu o oarecare greutate, pietre mici rostogolindu-se sub tălpile mele, ferigile și rugii de mure sălbatice prinzându-mi-se de fuste. În apropierea vârfului pantei era un zăvoi cu anini, crescuți atât de apropiați unul de celălalt, încât ramurile de jos se împleteau, formând un acoperiș verde deasupra covorului de ferigi de dedesubt. Jamie a împins crengile suficient de sus încât să îmi permită să mă strecor prin spațiul îngust, apoi a rearanjat cu grijă ferigile strivite din fața intrării. S-a dat în spate și a cercetat ascunzătoarea cu un ochi critic, dând din cap cu satisfacție.

– Așa, e bine. Nimeni nu te va găsi aici.

A dat să plece, apoi s-a întors.

– Încearcă să dormi, dacă poți, și nu te îngrijora dacă nu revin imediat. Voi încerca să vânez ceva la întoarcere; nu avem nimic de mâncare cu noi și nu vreau să atrag atenția asupra noastră, oprindu-ne la vreo fermă. Trage tartanul deasupra capului și asigură-te că îți acoperă fustele; albul se vede de la depărtare.

Mâncarea părea irelevantă; mă simțeam ca și cum niciodată nu aș mai fi vrut să mănânc. Însă somnul era altă poveste. Spatele și brațele mă mai dureau încă, arsurile sforii de pe încheieturi erau încă proaspete și îmi simțeam întregul corp dureros și rănit; însă epuizată de frică, durere și oboseală fizică, am adormit aproape imediat, mirosul puternic al ferigilor ridicându-se în jurul meu precum tămâia.

M-am trezit când ceva mă strângea de picior. Speriată, am sărit drept în sus, lovindu-mă de ramurile subțiri de deasupra capului. Frunze și crenguțe au început să cadă în jurul meu și am început să îmi agit brațele frenetic, încercând să îmi descâlcesc părul din ramurile care mă împiedicau să mă mișc. Zgâriată, ciufulită și iritată, m-am strecurat afară din ascunzătoare, găsindu-l pe Jamie ghemuit în apropiere, urmărind amuzat ieșirea mea agitată. Era aproape de apus;

soarele coborâse sub buza pârâiașului, lăsând canionul pietros în întuneric. O aromă de carne friptă izvora dintr-un foc mic ce ardea printre pietrele de lângă malul apei, unde doi iepuri se rumeneau pe un proțap confecționat din crengi verzi ascuțite.

Jamie mi-a întins o mână pentru a mă ajuta să cobor panta. L-am refuzat orgolioasă și am coborât fără sprijin, împiedicându-mă doar o singură dată în capetele lungi ale tartanului. Amețeala de mai devreme se risipise și aveam o poftă de mâncare teribilă.

– După cină o să urcăm în inima pădurii, englezoaico, a spus Jamie, rupând un picior din carcasa iepurelui. Nu vreau să dorm lângă pârâu; nu pot auzi dacă se apropie cineva peste zgomotul apei.

Cât timp am mâncat, niciunul din noi nu a spus prea multe. Oroarea dimineții și gândul la ce lăsasem în urmă ne înghițiseră amândurora cuvintele. Iar eu eram profund îndurerată. Pierdusem nu doar singura șansă de a afla mai multe despre motivele și scopul prezenței mele aici, dar și o prietenă. Singura mea prietenă. Adesea mă îndoisem de motivele acțiunilor lui Geilie, însă nu aveam nicio umbră de îndoială că în acea dimineață făcuse tot ce putuse pentru a-mi oferi o șansă. Focul, aproape invizibil în lumina zilei, devenea tot mai luminos acum, pe măsură ce întunericul se strecura pe malul pârâului. Priveam în flăcări, văzând pieile crocante și oasele afumate ale iepurilor în țepușele lor. O picătură de sânge dintr-un os rupt a căzut în foc, sfârâind până nu a mai rămas nimic. Deodată carnea mi s-a oprit în gât. Am pus-o jos în grabă și m-am întors într-o parte, vomitând.

Fără a spune prea multe, am plecat de lângă apă și am găsit un loc confortabil la marginea unei poieni în pădure. Dealurile răsăreau în movile scunde peste tot în jurul nostru, însă Jamie alesese un loc înalt, cu vedere bună spre drumul care venea din sat. Apusul aprindea în acel moment toate culorile peisajului, scânteind pământul cu giuvaiere; un smarald strălucitor în depresiuni, un ametist frumos umbrit printre smocurile de iarbă înaltă și rubine aprinse în bobițele roșii ale scorușilor de munte care încoronau dealurile. Boabele de scoruș, o armă împotriva farmecelor. În depărtare, silueta castelului Leoch era încă vizibilă la baza lui Ben Aden. S-a stins repede pe măsură ce lumina a dispărut.

Jamie a făcut un foc într-un loc ferit și ne-am așezat lângă el. Ploaia se transformase într-o burniță slabă care înnegura aerul și îmi smălțuia genele cu curcubeie când priveam în flăcări.

Jamie a stat vreme îndelungată cu privirea ațintită spre foc. În cele

din urmă s-a uitat la mine cu palmele sprijinite pe genunchi.

– Am spus înainte că nu te voi întreba despre lucruri pe care nu mi le poți spune. Și nici acum nu îți cer asta, dar trebuie să știu, pentru siguranța ta și a mea.

S-a oprit ezitând.

– Claire, dacă niciodată nu ai fost sinceră cu mine, fii acum, pentru că trebuie să știu adevărul. Claire, ești vrăjitoare?

Mă uitam cu gura căscată la el.

– Vrăjitoare? Nu… nu pot să cred că mă întrebi asta!

Credeam că glumește. Dar nu glumea.

M-a apucat de umeri și m-a strâns cu putere, țintuindu-mă cu privirea, parcă vrând să mă convingă cu puterea gândului să îi răspund.

– Trebuie să întreb, Claire! Și tu trebuie să îmi spui!

– Și dacă aș fi? am întrebat printre buzele uscate. Dacă ai fi crezut că sunt o vrăjitoare? Tot ai mai fi luptat pentru mine?

– Aș fi mers pe rug cu tine! a strigat el cu patimă. Și în fundul iadului, dacă trebuia. Dar Domnul Iisus Hristos să aibă milă de sufletul meu și de al tău, spune-mi adevărul!

Nu am mai putut suporta. M-am smuls din strânsoarea lui și am fugit prin poiană. Nu departe, doar până la linia copacilor; nu puteam suporta expunerea spațiului deschis. M-am agățat de un copac; l-am înconjurat cu brațele și mi-am înfipt adânc degetele în coajă, mi-am apăsat fața de trunchi și am izbunit în țipete isterice de râs.

Chipul lui Jamie, alb și uluit, mă privea din cealaltă parte a copacului. Dându-mi seama ca prin vis că trebuie să fi scos un sunet ca un gâlgâit, am făcut un efort supraomenesc și m-am oprit. Răsuflând din greu, l-am privit o clipă fără să spun nimic.

– Da, i-am spus dându-mă îndărăt, încă respirând cu dificultate din cauza râsului isteric. Da, sunt o vrăjitoare. Pentru tine, trebuie să fiu. Niciodată nu am avut variolă, dar pot păși printr-o cameră plină de oameni bolnavi fără să mă molipsesc. Pot îngriji bolnavii și pot respira aerul lor și le pot atinge trupurile și boala nu se prinde de mine. Și tu trebuie să crezi că asta este o vrajă, pentru că nu ai auzit niciodată de

vaccin și nu există o altă cale de a-l explica.

– Toate lucrurile pe care le știu...

M-am oprit locului nemișcată, respirând sacadat, încercând să mă stăpânesc.

– Știu despre John Randall pentru că mi s-a povestit despre el. Știu când s-a născut și când va muri, știu ce a făcut și știu ce va face, știu despre Sandringham pentru că… Frank mi-a spus. El știa despre Randall pentru că el… el... oh, Doamne!

Simțeam că mi se face rău și mi-am închis strâns pleoapele pentru a opri stelele care mi se învârteau deasupra capului.

– Și Colum… el crede că sunt o vrăjitoare pentru că știu că Hamish nu este fiul său. Știu că… nu poate avea copii. Dar el a crezut că eu știu cine e tatăl lui Hamish… la început am crezut că tu ești, dar pe urmă am știut că nu poți fi și...

Vorbeam din ce în ce mai repede, încercând să opresc vârtejul din capul meu cu sunetul propriei mele voci.

– Tot ce ți-am povestit vreodată despre mine este adevărat, am spus, dând din cap nebunește, parcă încercând să mă asigur pe mine însămi. Absolut totul. Nu am nicio rudă, nicio istorie, pentru că încă nu m-am născut. Știi când m-am născut eu? am întrebat ridicându-mi privirea.

Știam că părul îmi era ciufulit și privirea neclintită, însă nu îmi păsa.

– Pe 20 octombrie în anul de grație o mie nouă sute optsprezece. Mă auzi? am întrebat, căci Jamie clipea spre mine fără să facă un gest, ca și cum nu ar fi auzit un singur cuvânt din ce spuneam. Am zis o mie nouă sute optsprezece. Aproape două sute de ani de acum încolo. Mă auzi?

Strigam acum și el a încuviințat din cap încet.

– Te aud, a răspuns șoptit.

– Da, auzi! am răcnit. Și crezi că sunt nebună de legat. Nu-i așa? Recunoaște! Asta crezi. Trebuie să crezi asta, pentru că nu există altă cale de a-ți spune ce caut eu aici. Nu mă poți crede, nu poți îndrăzni să mă crezi. Ah, Jamie...

Îmi simțeam chipul schimonosindu-se de plâns.

Îmi petrecusem tot acest timp încercând să ascund adevărul, realizând că nu îl voi putea spune nimănui și acum îmi dădeam seama că îi puteam spune lui Jamie, iubitul meu soț, în care aveam încredere mai presus de oricine și el nu mă credea … nu mă putea crede.

– Din pietrele… din dealul zânelor. Din cercul de pietre. Din pietrele lui Merlin. Pe acolo am venit.

Abia răsuflam, pe jumătate înecată în plâns, devenind tot mai incoerentă cu fiecare secundă.

– Odată ca niciodată, dar în realitate sunt două sute de ani. Întotdeauna sunt două sute de ani în povești… Dar în povești oamenii se întorc. Eu nu m-am putut întoarce.

M-am răsucit, împiedicându-mă, bâjbâind după suport. M-am lăsat să cad pe o piatră, cu umerii lăsați, și mi-am prins capul în mâini. Peste pădure s-a lăsat o tăcere adâncă. A durat suficient de mult timp, pentru ca păsărelele nopții să își recapete curajul și să-și reînceapă cântecul, chemându-se una pe cealaltă cu un ciripit ascuțit în timp ce se repezeau să prindă ultimele insecte ale verii.

Am înălțat în cele din urmă privirea, gândind că poate se ridicase pur și simplu și plecase, copleșit de revelațiile mele. Însă era încă acolo, încă așezat, cu palmele pe genunchi, capul aplecat, parcă pe gânduri.

Firele fine de păr de pe brațe îi străluceau țepene ca sârmele de cupru în lumina focului și mi-am dat seama că stăteau ridicate, precum blana unui câine. Îi era teamă de mine.

– Jamie, am spus, simțindu-mi inima frângându-mi-se de o singurătate fără margini. Oh, Jamie.

M-am așezat și m-am strâns ca o minge, încercând să mă ghemuiesc în jurul focarului de durere. Nimic nu mai conta, și am plâns până am rămas fără aer. Palmele lui pe umerii mei m-au ridicat, suficient cât să îi văd chipul. Prin ceața lacrimilor i-am văzut expresia pe care o purta în bătălie, expresia luptei care trecuse de punctul încordării și devenise o certitudine calmă.

– Te cred, a spus el cu fermitate. Nu înțeleg o iotă – nu încă –, dar te cred. Claire, eu te cred. Ascultă-mă! Între noi doi este adevărul, între tine și mine, și orice îmi vei spune, eu te voi crede.

M-a scuturat ușor.

– Nu contează ce este. Mi-ai spus. Pentru moment îmi este suficient. Liniștește-te, *mo duinne*. Așază-ți capul și odihnește-te. Îmi vei spune restul mai târziu. Și eu te voi crede.

Încă suspinam, incapabilă să înțeleg ce îmi spunea. M-am luptat, încercând să mă trag deoparte, dar m-a strâns și m-a ținut cu putere la pieptul lui, împingându-mi capul în faldurile tartanului său, repetându-mi fără întrerupere „Te cred“.

În cele din urmă, extenuată, m-am liniștit suficient de mult încât să ridic privirea și să spun:

– Dar nu mă poți crede.

Mi-a zâmbit. Buzele îi tremurau ușor, dar a zâmbit.

– Nu îmi poți tu spune ce nu pot, englezoaico.

S-a oprit o clipă.

– Câți ani ai? a întrebat curios. Nu m-am gândit niciodată să te întreb.

Întrebarea era atât de absurdă, încât am avut nevoie de un minut să mă gândesc.

– Am douăzeci și șapte… sau poate douăzeci și opt, am adăugat.

Asta l-a zguduit o clipă. La douăzeci și opt, femeile pe timpul său erau de obicei considerate în pragul maturității.

– Ah, a spus el trăgând adânc aer în piept. Am crezut că ești cam de vârsta mea sau mai tânără.

O clipă nu a făcut nicio mișcare. Dar pe urmă a privit în jos și un zâmbet ușor i-a ridicat buzele.

– La mulți ani, englezoaico, a spus el.

M-a luat complet pe nepregătite și am rămas privindu-l câteva clipe stupid, neînțelegând.

– Poftim? am întrebat în cele din urmă.

– Am spus „La mulți ani!“. Astăzi suntem în 20 octombrie.

– Da? am întrebat stupid. Am pierdut șirul zilelor.

Tremuram din nou, de frig și de șoc și de forța tiradei mele. M-a tras lângă el și m-a ținut, mâinile lui mari netezindu-mi ușor părul, cuibărindu-mi capul la pieptul lui. Am început din nou să plâng, de data aceasta de ușurare. În starea de teribilă tulburare în care mă aflam, mi se părea normal că, dacă știa vârsta mea reală și încă mă mai dorea, atunci totul era în regulă. Jamie m-a ridicat și, ținându-mă cu grijă la umărul lui, m-a dus în brațe lângă foc, acolo unde pusese șaua calului. S-a așezat, rezemându-se de ea, și m-a ținut, blând și aproape de el. După multă vreme, a vorbit din nou.

– Prea bine. Acum spune-mi.

Și i-am spus. I-am povestit totul, cu pauze, însă coerent. Mă simțeam amorțită de epuizare, dar mulțumită, ca un iepure care scăpase de o vulpe și găsise adăpost sub un trunchi de copac. Nu era vizuina lui, însă cel puțin își putea trage sufletul. Și i-am spus despre Frank.

– Frank, a repetat el blând. Așadar nu e mort, la urma urmei.

– El nici nu s-a născut.

Am simțit un nou val de isterie lovindu-se de coastele mele, însă am reușit să-mi păstrez controlul.

– Nici eu nu m-am născut încă.

M-a mângâiat și m-a bătut ușor pe spate până m-am liniștit, murmurându-mi blând în galică.

– Când te-am luat de la Randall la Fortul Willliam, a spus el deodată, tu încercai să te întorci. La pietre. Și… la Frank. De aceea ai plecat din poiană.

– Da.

– Și eu te-am bătut pentru asta.

Glasul îi era moale, încărcat cu regret.

– Nu aveai cum să știi. Nu îți puteam spune.

Începeam să mă simt tot mai amețită.

– Nu, nu cred că puteai.

A înfășurat mai bine tartanul în jurul meu, vârându-l ușor pe sub umerii mei.

– Dormi acum, *mo duinne*. Nimeni nu o să-ți facă rău; sunt aici.

M-am cuibărit în curba caldă a umărului său, lăsându-mi mintea obosită să cadă printre straturile uitării. Mi-am forțat gândurile să iasă la suprafață suficient cât să îl întreb:

– Chiar mă crezi, Jamie?

A oftat și a zâmbit trist spre mine.

– Da, te cred, englezoaico. Dar ar fi fost mult mai ușor dacă ai fi fost doar vrăjitoare.

Am dormit buștean, trezindu-mă cândva după ivirea zorilor cu o durere de cap teribilă și fiecare mușchi contractat. Jamie avea câteva mâini de ovăz într-un săculeț în geantă și m-a obligat să mănânc *drammagh* – ovăz amestecat cu apă rece. Mi se oprea în gât, dar l-am înghițit cu noduri.

Gesturile îi erau încete și blânde, însă a vorbit foarte puțin. După micul dejun, a strâns repede mica noastră tabără și l-a înșeuat pe Donas.

Amorțită de la șocul ultimelor evenimente, nici măcar nu am întrebat încotro ne îndreptăm. Urcată în spatele lui pe șa, eram mulțumită să îmi odihnesc obrazul pe spatele său lat, mișcarea calului legănându-mă într-o stare de transă confuză.

Am coborât de pe malurile abrupte în apropiere de Loch Madoch, înaintând prin ceața înghețată a dimineții până la hotarul unei perdele nemișcate de cenușiu. Rațele sălbatice au început să se înalțe dintre trestii în stoluri dezordonate, rotindu-se în zbor deasupra mlaștinilor, măcăind și chemându-le pe cele care încă mai dormeau ascunse dedesubt. Prin contrast, un pluton ordonat de gâște a trecut pe deasupra noastră, strigând a jale și singurătate.

Ceața cenușie s-a ridicat la amiaza celei de-a doua zile și soarele slab a luminat poienile pline cu iarbă galbenă și grozamă. La câțiva kilometri depărtare de lac, am ieșit într-un drum îngust și am pornit-o spre nord-vest. Drumul ne ridica din nou, urcându-se printre dealuri joase care treptat au făcut loc stâncilor și piscurilor de granit. Am întâlnit câțiva călători și prudent ne-am ascuns printre tufe de fiecare dată când am auzit copite apropiindu-se. Vegetația a devenit o pădure de conifere. Trăgeam adânc aer în piept, savurând parfumul puternic de rășină, deși spre apus începea să se facă frig. Ne-am oprit pentru

noapte într-o poiană micuță la o oarecare distanță de potecă. Ne-am ghemuit împreună într-un cuib făcut dintr-o grămadă de ace de pin și pături și am dormit îmbrățișați strâns, încălzindu-ne sub pătura și tartanul lui Jamie.

Cândva în timpul nopții Jamie s-a trezit și a făcut dragoste cu mine, încet și tandru, fără să îmi spună nicio vorbă. Am privit stelele sclipind prin dantela de ramuri întunecate de deasupra capului și am adormit din nou simțind greutatea lui reconfortantă și caldă încă deasupra mea.

Dimineață, Jamie părea mai vesel, sau cel puțin mai liniștit, ca și cum ar fi luat o hotărâre dificilă. Mi-a promis ceai fierbinte la cină, o idee reconfortantă în aerul înghețat. Adormită, l-am urmat înapoi pe potecă, scuturându-mi acele de pin și păianjenii micuți de pe fustă. Cărarea îngustă s-a transformat într-o urmă ștearsă printre păiușii aspri ai oilor, zigzagând în jurul bolovanilor mai mari.

Nu fusesem foarte atentă la împrejurimi, în vreme ce savuram căldura tot mai puternică a soarelui, când pe neașteptate ochiul meu a zărit o formație stâncoasă familiară și am ieșit din transa în care mă adâncisem. Știam unde ne aflăm. Și de ce ne aflam acolo.

– Jamie!

S-a întors la exclamația mea.

– Nu știai? a întrebat el curios.

– Că venim aici? Nu, sigur că nu.

Simțeam că mă cuprinde amețeala. Dealul de la Craigh na Dun era la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare; îi puteam vedea silueta gârbovită printre ultimele fărâme ale ceții de dimineață.

Am înghițit un nod din gât. De aproape șase luni încercam să ajung în acest loc. Acum, că eram aici în cele din urmă, voiam să fiu în altă parte. Pietrele înalte de pe culmea dealului erau invizibile de jos, însă păreau să emane o teroare subtilă care se întindea spre mine.

Mult sub coama dealului, poteca devenea prea nesigură pentru Donas. Am descălecat și l-am legat de un pin mărunțel, continuând să urcăm la pas. Până am ajuns la bordura din granit abia îmi trăgeam răsuflarea și transpiram din greu; Jamie nu dădea semne de oboseală cu excepția roșelii palide care-i răsărise din gulerul cămășii. Era liniște aici deasupra pinilor, doar un vânt neîncetat șuiera slab printre

crevasele stâncii. Rândunicile zburau peste margine, avântându-se pe neașteptate pe curenții de aer pe urma insectelor, lăsându-se apoi deodată la pământ precum bombardierele în picaj, cu aripile suple întinse. Jamie mi-a luat mâna și m-a tras pe ultimii pași până la marginea plată și lată de la baza stâncii. Nu mi-a dat drumul, ci m-a tras mai aproape de el, privindu-mă cu atenție, parcă vrând să îmi memoreze trăsăturile.

– De ce…? am început, abia respirând.

– E locul tău? a întrebat el aspru. E sau nu?

– Da, am răspuns privind spre cercul de pietre parcă hipnotizată. Arată exact la fel.

Jamie m-a urmat în cerc. Luându-mă de braț, a mers nehotărât până la blocul de piatră despicat.

– Asta e piatra? a întrebat el.

– Da, am spus încercând să îl trag înapoi. Fii cu băgare de seamă! Nu te apropia prea mult.

Și-a mutat privirea de la mine la piatră, cu un aer neîncrezător. Poate avea dreptul să fie sceptic. Deodată m-am trezit îndoindu-mă de adevărul propriei mele povești.

– Nu… nu știu nimic despre ea. Poate că… orice a fost… s-a închis în urma mea. Poate funcționează doar în anumite momente ale anului. Era în apropiere de Beltane când am trecut prin ea.

Jamie a privit peste umăr spre soare, un disc fără profunzime atârnând în înaltul cerului în spatele unei perdele groase de nori.

– E aproape de Samhain acum. Ajunul Sărbătorii Tuturor Sufletelor. Pare potrivit, nu?

Fără să vrea, s-a înfiorat, în ciuda propriei sale glume.

– Când ai… trecut prin ea. Ce ai făcut?

Am încercat să îmi aduc aminte. Eram înghețată de frig și mi-am băgat mâinile la subsuoară.

– Am pășit în jurul cercului, observând tot felul de lucruri. La întâmplare, însă; nu am avut un ritual clar. Și pe urmă m-am apropiat de piatra despicată și am auzit un bâzâit ca de albine.

Încă se auzea ca un bâzâit de albine. M-am tras îndărăt de parcă aș fi auzit un sâsâit de șarpe.

– Încă e acolo!

M-am tras speriată în spate, aruncându-mi brațele în jurul lui Jamie care însă m-a împins ferm departe de el, alb la față, și m-a întors din nou spre piatră.

– Ce s-a întâmplat pe urmă?

Vântul tăios îmi biciuia urechile, însă vocea lui Jamie era mai tăioasă.

– Mi-am pus palma pe piatră.

– Atunci, pune palma pe piatră.

M-a împins mai aproape și, văzând că nu răspund, mi-a apucat încheietura și mi-a apăsat ferm palma de suprafața vărgată.

Haosul s-a întins spre mine și m-a prins.

Soarele a încetat în cele din urmă să se învârtă în spatele privirii și țipătul mi s-a stins în timpane. Însă mai era un sunet persistent, vocea lui Jamie strigându-mă. Mă simțeam prea rău pentru a mă ridica sau a deschide ochii, însă mi-am fluturat slab mâna, să știe că eram încă în viață.

– Sunt bine, am spus.

– Ești bine? Oh, Doamne, Claire!

M-a tras la pieptul lui, strângându-mă cu putere.

– Iisuse, Claire. Am crezut că gata, ai murit. Tu… începusei să… pleci cumva. Aveai o privire îngrozită, parcă erai speriată de moarte. Te-am… tras înapoi din piatră. Te-am oprit. Nu ar fi trebuit să te opresc… îmi pare rău, fetițo.

Ochii îmi erau acum suficient de deschiși încât să îi văd chipul deasupra mea, șocat și îngrozit.

– Nu e nimic.

Îmi era încă greu să vorbesc și mă simțeam grea și dezorientată, însă lucrurile începeau să se limpezească. Am încercat să zâmbesc, dar nu am simțit decât o zvâcnire slabă.

– Cel puțin… știm… că încă funcționează.

- Oh, Dumnezeule. Da, funcționează.

A aruncat o privire de dispreț îngrozit spre piatră. A plecat de lângă mine cât să ude o batistă într-o baltă cu apă de ploaie dintr-unul din cuiburile de piatră. Mi-a udat obrajii, murmurându-mi întruna cuvinte de mângâiere și cerându-și iertare. După o vreme m-am simțit destul de bine încât să mă ridic.

– Nu m-ai crezut până acum, nu-i așa?

Amețită cum eram, mă simțeam cumva răzbunată.

– Dar e adevărat.

– Da, e adevărat.

S-a așezat lângă mine, privind țintă spre piatră preț de câteva minute.

M-am șters cu pânza udă peste obraji, simțindu-mă încă amețită și slăbită. Deodată Jamie a sărit în picioare, a pășit spre piatră, pocnindu-și palma de peretele tare. Nu s-a întâmplat nimic și după un minut s-a întors lângă mine cu umerii lăsați.

– Poate funcționează doar cu femei, am spus confuză. În legende e întotdeauna vorba despre femei. Sau poate mie mi se întâmplă.

– Păi, la mine nu funcționează, a spus el. Dar mai bine să fim siguri.

– Jamie! Fii atent!

Am strigat, în zadar însă. S-a apropiat de piatră, a bătut-o din nou cu palma, s-a aruncat peste ea, a pășit prin crăpătură și înapoi din nou, însă bolovanul a rămas doar un monolit de piatră solidă și nimic mai mult. Cât despre mine, mă înfioram numai la gândul de a mă apropia din nou de acel iad.

Și totuși... Dar, când începusem să trec în tărâmul haosului de data aceasta, îl avusesem în minte pe Frank. Și îl simțisem, eram sigură de asta. Undeva în vid zărisem un punct minuscul luminos și el era în acel punct de lumină. Știam de asemenea că mai fusese un alt punct de lumină, unul care acum stătea nemișcat alături de mine, privind țintă spre piatră, cu obrajii strălucind de transpirație în ciuda zilei înghețate.

În cele din urmă s-a întors spre mine și mi-a prins ambele mâini. Le-a

ridicat spre buzele lui și le-a sărutat pe amândouă ceremonios.

– Doamna mea, a spus el blând. Claire… a mea. Nu are rost să mai pierdem timpul. Trebuie să ne despărțim acum.

Buzele îmi erau prea amorțite să pot vorbi, însă expresia chipului meu trebuie să fi fost ușor de înțeles, ca de obicei.

– Claire, a spus el, timpul tău e de cealaltă parte a… lucrului aceluia. Ai un loc al tău, o casă. Lucruri cu care ești obișnuită. Și… și Frank.

– Da, am spus, acolo e Frank.

Jamie m-a prins de umeri, trăgându-mă în picioare și scuturându-mă ușor ca să îl ascult.

– Nu e nimic bun pentru tine pe partea asta, Claire! Nimic în afară de violență și primejdie. Du-te!

M-a împins încetișor, întorcându-mă spre cercul de pietre. M-am întors cu fața spre el, apucându-i mâinile.

– Chiar nu e nimic bun pentru mine aici, Jamie?

M-am uitat în ochii lui, împiedicându-l să își mute privirea de la mine.

S-a desprins blând din strânsoarea mea fără să îmi răspundă și s-a dat înapoi, deodată o apariție din alte timpuri, văzută în relief pe fundalul dealurilor încețoșate, viața din chipul său o iluzie a pietrei care îl umbrea, ca și cum ar fi fost presat între staturi de vopsea, o amintire a artistului despre locuri uitate și pasiuni preschimbate în pulbere. M-am uitat în ochii lui, în care se împleteau durerea și dorul, și a redevenit viu, real și imediat, iubit, soț, om în carne și oase.

Agonia în care mă zbăteam trebuie să fi fost reflectată de chipul meu, căci a șovăit, apoi s-a întors spre soare-răsare și a făcut semn cu mâna spre vale.

– Vezi în spatele pâlcului mic de stejari de acolo? Pe la jumătate.

Am văzut pâlcul și am văzut locul spre care arăta, o colibă de fermier pe jumătate dărâmată, abandonată pe dealul bântuit.

– O să cobor în casa aceea și o să stau acolo până la lăsarea serii. Ca să mă asigur – să fiu sigur că ești bine.

M-a privit, dar nu a făcut nicio încercare de a mă atinge. A închis

ochii, ca și cum i-ar fi fost prea greu să mă privească.

– Adio, a spus el și s-a întors.

L-am privit amorțită și pe urmă mi-am amintit. Trebuia să îi spun ceva. L-am strigat.

– Jamie!

S-a oprit și a rămas nemișcat o clipă, luptându-se să își stăpânească expresia. Era palid și încrâncenat, buzele îi erau albe când s-a întors spre mine.

– Da?

– Mai e ceva… adică trebuie să îți spun ceva înainte să... plec.

A închis ochii pentru o clipă, de parcă s-ar fi legănat, dar putea fi doar vântul care i se învolbura prin pliurile kiltului.

– Nu e nevoie, a pus el. Nu. Du-te, domniță. Nu trebuie să întârzii. Pleacă.

A dat să se întoarcă, dar l-am apucat de mânecă.

– Jamie, ascultă-mă! Trebuie.

A scuturat capul disperat, ridicând un braț, parcă vrând să mă împingă într-o parte.

– Claire… nu. Nu pot.

Vântul îi făcea ochii să lăcrimeze.

– Este răscoala, am spus speriată, scuturându-i brațul. Jamie, ascultă-mă. Prințul Charlie… armata lui. Colum are dreptate! Mă auzi, Jamie? Colum are dreptate, nu Dougal.

– Ha? Ce vrei să spui?

Acum îi captasem atenția. Și-a trecut mâneca peste față și privirea s-a ațintit în jos spre mine ascuțită și limpede. Vântul îmi cânta în timpane..

– Prințul Charlie. Va izbucni o răscoală, Dougal are dreptate în privința asta. Dar va fi înăbușită. Armata lui Charlie se va descurca o vreme, dar lupta se va sfârșit printr-un masacru. La Culloden, acolo se

va sfârși. Cla… clanurile…

Am văzut pietrele funerare ale clanurilor, bolovanii imenși și cenușii împrăștiați peste câmp, fiecare piatră purtând numele clanului bărbaților măcelăriți îngropați sub ea. Am tras adânc aer în piept și l-am luat de mână pentru a mă ține pe picioare. Era rece ca a unui cadavru.

M-am scuturat și am închis ochii, încercând să mă concentrez la ce urma să îi spun.

– Scoțienii – toate clanurile care l-au urmat pe Charlie – vor fi șterse de pe fața pământului. Sute și sute de bărbați ai clanurilor vor muri la Culloden; cei care vor rămâne în viață vor fi vânați și uciși. Clanurile vor fi zdrobite… și nu se vor mai răscula din nou. Nu în timpul tău… nici măcar în timpul meu.

Am deschis ochii și l-am văzut privindu-mă cu chipul golit de orice expresie.

– Jamie, nu te implica în luptă! l-am implorat. Ține-ți oamenii deoparte, dacă poți, dar pentru numele lui Dumnezeu… Jamie, dacă tu…

Am tăcut. Voiam să spun „Jamie, dacă tu mă iubești“. Dar nu puteam. Dacă aveam să îl pierd pentru totdeauna și dacă nu puteam vorbi despre iubire în fața lui, nu îi puteam spune asta.

– Nu te duce în Franța, am spus încet. Du-te în America, sau în Spania, sau în Italia. Dar de dragul oamenilor care te iubesc, Jamie, nu pune piciorul pe câmpia de la Culloden.

Jamie continua să mă privească. Mă întrebam dacă mă auzise.

– Jamie? M-ai auzit? Înțelegi ce îți spun?

După un moment, a încuviințat din cap amorțit.

– Da, a spus încet, atât de încet încât abia îl puteam auzi sub vaietul vântului. Da, te aud.

A dat drumul mâinii mele.

– Du-te cu Dumnezeu… *mo duinne*.

A pășit peste buza dealului și a coborât panta, proptindu-și picioarele în smocurile de iarbă, agățându-se de ramurile copacilor pentru a-și

menține echilibrul, fără a se uita în urmă. L-am privit până a dispărut în pâlcul de stejari, pășind încet, ca un om rănit, care știe că trebuie să continue să meargă, dar își simte viața scurgându-i-se încet din trup prin degetele cu care își ține strâns rana. Genunchii îmi tremurau. Fără grabă, m-am lăsat peste pragul de granit și am stat cu picioarele încrucișate, privind zborul rândunelelor. Dedesubt, vedeam acoperișul colibei care adăpostea acum trecutul meu. În spatele meu se înălța blocul de piatră. Și viitorul.

Întreaga după-amiază am stat acolo fără să mă mișc. Am încercat să îmi alung orice emoție din minte și să îmi folosesc rațiunea. Jamie avea cu siguranță logica de partea lui când spunea că eu trebuie să mă întorc: acasă, în siguranță, la Frank; îmi lipseau teribil chiar și cele mai mici avantaje ale civilizației, precum băile fierbinți sau canalizarea, fără a mai vorbi despre avantajele mai importante, precum îngrijirea medicală adecvată și mijloacele de transport.

Dar, în vreme ce puteam admite cu fermitate dezavantajele și pericolele imediate ale acestei epoci, eram de asemenea nevoită să admit că mă bucurasem de multe aspecte ale ei. Deși călătoriile erau lungi și obositoare, peisajul nu era brăzdat de porțiuni enorme de beton, nici nu existau automobilele zgomotoase și urât mirositoare – pe lângă celelalte pericole ale lor, mi-am amintit. Viața era mult mai simplă, la fel ca și oamenii. Nu erau mai puțin inteligenți, ci mult mai direcți – cu câteva excepții precum Colum ban Campbell MacKenzie, m-am gândit cu tristețe.

Datorită muncii unchiului Lamb, trăisem în multe locuri extraordinare, multe dintre ele mult mai primitive și mai neprimitoare decât acesta. Mă adaptam destul de ușor condițiilor vitrege și nu îmi lipsea cu adevărat „civilizația“ atunci când eram departe de ea, deși mă obișnuiam la fel de ușor cu avantajele civilizației, precum mașinile de gătit electrice și aparatele pentru încălzit apa. Am tremurat în vântul rece, înfășurându-mă cu brațele în timp ce stăteam cu privirea ațintită spre stâncă.

Rațiunea nu părea să mă ajute foarte mult. M-am întors la emoție, și am început, strângând din dinți, să reconstitui detaliile vieților mele de familie – mai întâi cu Frank, apoi cu Jamie. Singurul rezultat al acestei introspecții a fost că am început să plâng devastată, lacrimile lăsându-mi urme înghețate pe obraji.

Așadar, dacă nici rațiunea, nici simțirea nu funcționau, cum rămânea cu datoria? Făcusem un jurământ de nuntă față de Frank, și îl făcusem din toată inima. Îi jurasem același lucru lui Jamie, intenționând să îl

încalc cât mai repede. Pe care dintre ei îl voi trăda acum? Am rămas așezată în timp ce soarele se lăsa tot mai jos în cer și rândunicile dispăreau spre cuiburile lor.

Când luceafărul de seară a început să clipească printre ramurile întunecate ale pinilor, am ajuns la concluzia că acest raționament nu era de niciun folos. Știam să va trebui să mă bazez pe altceva, dar nu eram sigură pe ce anume. M-am întors spre piatra spintecată și am făcut un pas, apoi încă unul și încă unul. Oprindu-mă, m-am întors în jur și am încercat în cealaltă direcție. Un pas, apoi altul și altul… și înainte să știu măcar că luasem o hotărâre, zburam deja la jumătatea drumului în jos, alergând frenetic peste smocurile de iarbă, alunecând și căzând printre porțiunile în care se iveau bolovani de granit.

Când am ajuns la colibă, abia respirând de teamă că plecase deja, m-am liniștit văzându-l pe Donas priponit, păscând în apropiere. Calul și-a ridicat capul și m-a măsurat cu o privire iritată. Pășind cu grijă, am deschis ușa. Jamie era în camera din față, adormit pe o laviță îngustă din stejar. Dormea pe spate, cum îi era obiceiul, cu mâinile încrucișate pe burtă, cu gura ușor deschisă. Ultimele raze de lumină ale zilei ce intrau pe fereastra din spatele meu îi conturau chipul ca o mască de metal; urmele argintii ale lacrimilor uscate sclipeau pe pielea aurie și barba scurtă și arămie îi strălucea stins.

Am rămas o clipă în picioare, privindu-l cuprinsă de o tandrețe inefabilă. Mișcându-mă cât de încet puteam, m-am așezat pe lavița îngustă și m-am cuibărit lângă el. S-a întors spre mine, cum făcea adesea în somn, strângându-mă la pieptul lui și odihnindu-și capul pe părul meu. Pe jumătate conștient, a ridicat brațul să îmi netezească părul care îl gâdila în nas; am simțit o tresărire bruscă atunci când s-a trezit realizând că sunt acolo, apoi ne-am dezechilibrat și am ajuns pe podea împreună, cu Jamie peste mine.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că avea să mă sufoce sub greutatea lui. Am împins un genunchi în burta lui, mormăind.

– Dă-te la o parte! Nu pot respira!

În loc de asta, m-a sărutat pătimaș. Am ignorat pentru moment lipsa de oxigen pentru a mă concentra pe treburi mai importante.

Multă vreme am rămas înlănțuiți fără să scoatem o vorbă. În cele din urmă, Jamie a murmurat „De ce?“, cu gura înfundată în părul meu.

I-am sărutat obrazul umed și sărat. Îi simțeam inima bătându-i lângă coastele mele și nu îmi doream decât să stăm așa o veșnicie, fără să ne

mișcăm, fără să facem dragoste, doar să respirăm același aer.

– Nu puteam altfel, am spus.

Am râs, puțin tremurat.

– Nici nu știi cât de aproape am fost. Băile fierbinți erau la un pas să câștige.

Apoi am plâns și am tremurat puțin, căci alegerea era atât de proaspătă și pentru că bucuria pentru bărbatul pe care îl țineam în brațe se amesteca acum cu durerea sfâșietoare pentru bărbatul pe care nu aveam să îl mai revăd niciodată. Jamie m-a ținut strâns, apăsându-mă la podea cu greutatea lui, parcă vrând să mă protejeze, să mă scape, să nu fiu atrasă de chemarea teribilă a cercului de pietre. După un timp, lacrimile mi-au secat și am rămas epuizată, sprijinindu-mi capul de pieptul lui reconfortant. Se lăsase noaptea de pe acum, dar Jamie nu îmi dădea drumul, murmurându-mi blând ca și cum aș fi fost un copil căruia îi era teamă de întuneric. Ne țineam în brațe unul pe celălalt, nevrând să ne dezlipim nici măcar preț de o clipă cât să aprindem focul sau o lumânare.

În cele din urmă, Jamie s-a ridicat și, prinzându-mă în brațe, m-a dus până la laviță unde s-a așezat cu mine cuibărită în poala lui. Ușa colibei era încă deschisă și vedeam stelele care începeau să sclipească peste valea de dedesubt.

– Știi, am spus adormită, că lumina acelor stele are nevoie de mii și mii de ani pentru a ajunge la noi? De fapt, unele dintre stelele pe care le vedem acum s-au stins deja, însă noi nu știm, pentru că noi vedem lumina.

– Adevărat? a răspuns el, mângâindu-mă pe spate. Nu știam asta.

Trebuie să fi adormit, cu capul rezemat de umărul lui, căci m-am trezit o clipă când m-a așezat cu grijă pe podea, pe un pat improvizat din pături de la șaua calului. S-a așezat și el lângă mine și m-a tras din nou la pieptul lui.

– Dormi, fetițo, mi-a șoptit el. Dimineață, o să te duc acasă.

Ne-am trezit chiar înainte de ivirea zorilor și când soarele a început să răsară, noi coboram pe potecă, îndepărtându-ne de Craigh na Dun.

– Unde mergem, Jamie? am întrebat, bucurându-mă că puteam privi

spre un viitor în care era el, chiar dacă lăsasem în urmă ultima șansă de a mă întoarce la un bărbat care cândva mă iubise - ori mă va iubi?

Jamie mâna calul, oprindu-se o clipă să privească în urmă. Cercul de pietre tainice era invizibil de aici, însă dealul stâncos părea să se ridice impasibil în urma noastră, țeapăn cu bolovanii lui și tufele de grozamă. De aici, silueta dărăpănată a colibei arăta precum un alt colț de stâncă, un mont osos ieșind din pumnul de granit al dealului.

– Mi-aș dori să mă fi putut lupta cu el pentru tine, a spus el deodată, privindu-mă.

Privirea îi era întunecată și sinceră. I-am zâmbit, emoționată.

– Nu era lupta ta, ci a mea. Dar tu câștigi oricum.

I-am întins o mână și el a strâns-o.

– Așa-i, dar nu asta am vrut să spun. M-aș fi luptat cu el ca de la bărbat la bărbat și aș fi câștigat. Iar tu nu ai mai fi simțit niciun fel de părere de rău.

A tăcut, șovăind.

– Dacă vreodată…

– Nu mai există niciun „dacă“, am spus cu fermitate. M-am gândit la toate „dacă“-urile ieri și încă sunt aici.

– Slavă Domnului, a spus el, și Dumnezeu să te ajute. Deși nu voi înțelege niciodată de ce ai rămas, a adăugat el.

Mi-am trecut brațele în jurul mijlocului său și m-am ținut strâns de el în vreme ce calul aluneca la vale pe ultima pantă abruptă.

– Pentru că nu pot trăi fără tine, Jamie Fraser, și asta e tot. Acum, unde mergem?

Jamie s-a întors în șa, pentru a arunca o privire în urmă, la deal.

– Ieri când urcam dealul ăsta m-am rugat tot drumul, a spus el în șoaptă. Nu ca să rămâi tu; nu credeam că e drept să-ți cer asta. M-am rugat să am putere să te las să pleci.

A dat din cap, cu ochii încă în sus spre deal, cu o privire pierdută.

– Am spus „Doamne, dacă n-am avut până acum curaj în viață, dă-mi-l

acum. Dă-mi curaj să nu cad în genunchi și să o rog să rămână.“

Și-a desprins privirea de la colibă și a zâmbit ușor spre mine.

– A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, englezoaico.

S-a întors în șa și a mânat calul spre soare-răsare. Era o dimineață neobișnuit de luminoasă, soarele palid abia răsărit poleind totul în jur, trasând o linie subțire de foc la marginea hățurilor, pe curba gâtului calului și pe pomeții și umerii lați ai lui Jamie.

A tras adânc aer în piept și a înclinat capul peste câmpie, spre trecătoarea dintre cele două stânci din depărtare.

– Acum urmează cealaltă încercare.

A lovit blând calul, plescăind.

– Mergem acasă, englezoaico. La Lallybroch.

Partea a V-a

LALLYBROCH

26

Întoarcerea stăpânului

La început, eram atât de fericiți doar să fim unul cu celălalt, departe de Leoch, încât nu am vorbit foarte multe. De-a lungul câmpiei mlăștinoase, Donas ne ducea pe amândoi fără greutate, și eu călăream cu brațele în jurul mijlocului lui Jamie, savurând senzația pe care mi-o dădeau mușchii spatelui său încălziți de soare încordându-se sub obrazul meu. Orice probleme aveau să vină – și știam că sunt o mulțime – eram împreună. Pentru totdeauna. Și asta era suficient.

Pe măsură ce primul val de fericire se domolea în plăcerea companiei, am început să vorbim din nou. Mai întâi despre regiunea prin care treceam. Apoi, cu precauție, despre mine și locul de unde veneam. Jamie era fascinat de descrierile mele privind viața modernă, deși îmi dădeam seama că cele mai multe povești ale mele i se păreau basme cu zâne. Îi plăceau mai ales descrierile automobilelor, tancurilor și avioanelor, și îmi cerea să i le descriu o dată și încă o dată, cât de detaliat puteam. Printr-o înțelegere tacită, evitam să îl menționăm pe Frank. Pe măsură ce înaintam prin ținuturi, conversația s-a întors în prezent; Colum, castelul, apoi vânătoarea de cerbi și ducele.

– Pare un tip de treabă, a remarcat Jamie.

Pe măsură ce drumul devenea mai anevoios, descălecase și mersese lângă cal, făcând în felul acesta conversația mai ușoară.

– La fel am crezut și eu, am răspuns. Dar…

– Ah, da, nu poți avea prea multă încredere în aparențe acum, a încuviințat el. Cu toate acestea, ne-am înțeles, el și cu mine. Am stat într-o seară de vorbă în jurul focului din adăpostul de vânătoare. E mult mai inteligent decât pare, asta una; știe cum îl face să pară vocea și cred că o folosește pentru a părea nițel prost, și în timpul ăsta mintea i se învârte în spatele ochilor.

– Mmm. De asta mă tem eu. I-ai… spus?

Jamie a ridicat din umeri.

– Puțin. Îmi cunoștea numele, desigur, de data trecută când fusese la castel.

Am râs amintindu-mi cum povestise el ce se petrecuse atunci.

– Ați vorbit despre, hmmm, acele momente?

Jamie a zâmbit larg, șuvițele dansându-i pe lângă obraji în adierea vântului de toamnă.

– Ah, doar puțin. M-a întrebat o dată dacă mai am probleme cu stomacul. Mi-am păstrat expresia chipului serioasă și i-am răspuns că nu, de obicei nu am neplăceri, dar simt că s-ar putea să mă apuce din nou. A râs și a spus că speră că asta nu o va deranja pe frumoasa mea soție.

Am râs și eu. În cel moment nu părea de o importanță covârșitoare ce putea sau ce nu putea face ducele. Cu toate acestea, ne putea fi de folos.

– I-am povestit puțin, a continuat Jamie. Că sunt proscris, dar că nu sunt vinovat de acuzația care mi se aduce, dar că am șanse foarte mici de a o dovedi. Părea să mă compătimească, însă am fost precaut în a-i dezvălui împrejurările – cu atât mai puțin faptul că s-a pus un preț pe capul meu. Nu mă hotărâsem încă dacă puteam să am încredere în el și să-i spun mai multe, când… mă rog, când Alec cel Bătrân a năvălit în tabără ca un diavol și Murtagh și cu mine am făcut cale-ntoarsă.

– Și Murtagh unde e? am întrebat amintindu-mi. El a venit cu tine la Leoch?

Speram ca bărbatul mărunțel să nu se fi războit cu Colum sau cu sătenii din Cranesmuir.

– A plecat cu mine, dar calul lui nu a putut ține pasul cu Donas. Așa, da, ești un băiat frumos, Donas, *mo buidheag*.

A bătut ușor cu palma în grumazul roibului și Donas a pufnit, scuturându-și coama. Jamie și-a ridicat privirea și a zâmbit.

– Nu îți face griji în privința lui Murtagh. Omulețul ăsta voios își poate purta singur de grijă.

– Voios? Murtagh?

Singurul epitet pe care nu i l-aș fi atribuit lui Murtagh vreodată era „voios“.

– Nu cred că l-am văzut vreodată zâmbind. Tu l-ai văzut?

– Oh, da. Cel puțin de două ori.

– Și de cât timp îl cunoști?

– De douăzeci și trei de ani. E nașul meu de botez.

– Oh. Atunci se explică. Nu cred că ar ridica un deget pentru mine.

– Ba sigur că ar ridica, a răspuns Jamie bătându-mă pe picior. Te place.

– Te cred pe cuvânt.

Apropiindu-ne astfel de subiectul ultimelor evenimente, am tras adânc aer în piept și am pus o întrebare al cărei răspuns voiam foarte mult să îl aflu.

– Jamie?

– Da?

– Geillis Duncan. O vor… chiar o vor arde pe rug?

A ridicat privirea spre mine încruntându-se ușor, apoi a încuviințat din cap.

– Așa cred. Dar nu înainte de a se naște copilul. Asta te frământă?

– Unul din lucrurile care mă frământă. Jamie, iute.

Am încercat să ridic mâneca voluminoasă, dar, nereușind, am tras cămașa peste umăr pentru a-i arăta urma vaccinului.

– Dumnezeule din cer, a rostit el încet după ce i-am explicat.

M-a privit cu atenție.

– Deci de aceea… vasăzică ea e tot din timpul tău?

Am ridicat din umeri, neștiind ce să îi răspund.

– Nu știu. Tot ce pot spune este că cel mai probabil s-a născut după 1920, atunci când vaccinarea a început să se facă pe scară largă.

Am privit peste umăr, însă norii plutind aproape de pământ ascundeau colții de piatră care ne separau de Leoch.

– Nu cred că voi afla niciodată… acum.

Jamie a apucat hățurile lui Donas și l-a dus într-o parte, sub un crâng mic de pini, pe malul unui pârâiaș. M-a apucat de mijloc și m-a dat jos din șa.

– Nu plânge pentru ea, a spus el cu fermitate, ținându-mă strâns. Era o femeie vicleană; o criminală, dacă nu o vrăjitoare. Și-a ucis soțul, nu?

– Da, am spus, înfiorându-mă la amintirea ochilor sticloși ai lui Arthur Duncan.

– Dar eu tot nu înțeleg de ce a trebuit să îl omoare, a spus Jamie, dând din cap nedumerit. Avea bani, avea o poziție socială bună. Și mă îndoiesc că o bătea.

Am privit spre el cu o uimire exasperată.

– Și asta înseamnă pentru tine un soț bun?

– Păi… da, a spus el încruntându-se. Ce altceva își mai putea dori?

– Ce altceva?

Eram atât de uluită, încât l-am privit o clipă fără să spun nimic, apoi m-am lăsat pe iarbă și am început să râd.

– Ce este atât de amuzant? Am crezut că vorbim despre o crimă.

A zâmbit și și-a strecurat un braț în jurul meu.

– Mă gândeam doar, am răspuns, încă pufnind, dacă un soț bun trebuie să aibă bani, poziție socială și să nu își bată nevasta… tu ce fel de soț ești?

– Oh, a răspuns el zâmbind cu gura până la urechi. Păi, englezoaico, niciodată nu am spus că aș fi un soț bun. Nici tu nu ai spus. Ba chiar mi-ai spus că sunt sadic și alte câteva lucruri pe care nu le voi repeta, pentru decență. Dar nu un soț bun.

– Bun. Atunci nu o să mă văd nevoită să te otrăvesc cu cianură.

– Cianură? a întrebat privindu-mă nedumerit. Ce e asta?

– Otrava care l-a ucis pe Arthur Duncan. E puternică și a naibii de rapidă. Destul de comună în timpul meu, dar nu aici.

Mi-am lins buzele, pe gânduri.

– Am luat pe buze doar o cantitate foarte mică, dar mi-a amorțit toată fața. Acționează aproape instantaneu, după cum ai văzut. Ar fi trebuit să îmi dau seama de atunci… despre Geilie, vreau să spun. Îmi imaginez că a făcut-o din sâmburi de piersică sau de cireșe zdrobiți, deși trebuie să fi fost o muncă extrem de anevoioasă.

– Deci ți-a spus de ce a făcut-o?

Am oftat, masându-mi tălpile. Îmi pierdusem pantofii în timpul luptei de pe malul lacului și aveam tentința de a strânge țepi și ghimpi, tălpile mele nefiind la fel de bătucite precum ale lui Jamie.

– Mi-a spus asta și multe altele. Dacă e ceva de mâncare în desagi, adu-o, iar eu îți voi povesti tot ce mi-a zis.

A doua zi am intrat în valea Broch Tuarach. În timp ce coboram de pe dealuri, am zărit un călăreț solitar, la o oarecare depărtare, îndreptându-se spre noi. Era prima persoană pe care o vedeam de când plecasem din Cranesmuir.

Bărbatul era solid și cu o înfățișare prosperă, cu o coamă de păr alb ca neaua căzându-i peste gulerul hainei bine croite din serj gri, ale cărei cozi îi acopereau aproape pantalonii.

Călătorisem aproape o săptămână, dormind sub cerul liber, spălându-ne în apa rece și proaspătă a izvoarelor, hrănindu-ne destul de bine cu iepurii și peștii pe care îi prindea Jamie, dar și cu plantele și fructele comestibile pe care le culegeam eu. Dieta noastră era mai sănătoasă decât la castel, mai proaspătă și cu siguranță mai variată, deși ușor impredictibilă.

Însă dacă mâncarea luată în aer liber ne prindea bine, înfățișarea noastră era cu totul altă problemă și m-am uitat în grabă la amândoi când bărbatul călare a ezitat, încruntându-se, apoi a schimbat direcția și s-a îndreptat la trap ușor spre noi pentru a vedea ce se întâmplă.

Jamie, care insistase să meargă pe jos cea mai mare parte a drumului pentru a cruța calul, avea o înfățișare cu adevărat îndoielnică: ciorapii

pătați până la genunchi cu praf roșiatic, cămașa de schimb zdrențuită și o barbă de o săptămână zburlindu-se în toate direcțiile de la obraz până sub bărbie.

Părul îi crescuse în ultimele luni suficient de lung încât să îi ajungă la umeri. Strâns de obicei într-o coadă sau pieptănat pe spate, acum era lăsat liber, des și ciufulit, cu frunze și crenguțe prinse în buclele de culoarea aramei. Cu chipul roșcovan bătut de soare și de vânt, cizmele crăpate de la mers, jungherul și paloșul înfipte în centură, arăta ca un muntean sălbatic veritabil.

Nici eu nu arătam cu mult mai bine. Acoperită destul de decent în faldurile cămășii bune a lui Jamie și cu rămășițele cămășii mele, cu picioarele goale, cu tartanul tras peste umeri, eram ca o femeie fără căpătâi. Încurajat de umezeala cețoasă și în lipsa oricărei constrângeri din partea vreunui pieptene sau a vreunei perii, părul mi se învolburase dezordonat în jurul capului. Crescuse destul de mult în timpul șederii mele la castel și plutea în inele și bucle în jurul umerilor, intrându-mi în ochi de fiecare dată când vântul bătea din spatele nostru, ca acum.

Împingându-mi buclele dezordonate din ochi, am privit apropierea precaută a domnului învești mântat în gri. Jamie, văzându-l, a oprit calul și l-a așteptat să se apropie suficient de mult pentru a vorbi cu el.

– E Jock Graham, mi-a spus el, tocmai de la Murch Nardagh.

Bărbatul s-a apropiat la câțiva metri de noi, a oprit calul și a rămas locului măsurându-ne cu o privire atentă. Ochii îngropați în grăsime s-au încrețit și s-au ațintit neîncrezători asupra lui Jamie, apoi s-au mărit deodată.

– Lallybroch? a spus el, nevenindu-i a crede.

Jamie a încuviințat blând. Apoi cu un aer nefondat de mândrie stăpânitoare, a pus o mână pe piciorul meu și a spus:

– Și doamna mea Lallybroch.

Gura lui Jock Graham s-a căscat câțiva centimetri, apoi s-a închis repede într-o expresie de respect năucit.

– Ah… doamna… mea, a spus el, scoțându-și pălăria imediat și făcând o plecăciune în direcția mea. Deci mergeți... ăă… acasă? a întrebat el încercând să își ridice privirea fascinată de pe piciorul meu, dezgolit la genunchi de o tăietură în cămașa mea și murdar de suc de boabe de

soc.

– Da.

Jamie a aruncat o privire peste umăr spre trecătoarea dintre dealuri despre care îmi spusese că este intrarea în Broch Tuarach.

– Ai fost pe acolo în ultima vreme, Jock?

Graham și-a desprins privirile de la mine și s-a uitat la Jamie.

– Poftim? Ah, da. Da, am fost. Sunt cu toții bine. Vor fi bucuroși să te vadă, cred. Drum bun, atunci, Fraser.

Și cu o lovitură bruscă în coasta calului, s-a întors și și-a continuat drumul de-a lungul văii.

L-am privit îndepărtându-se. Deodată, la o sută de metri depărtare, s-a oprit. Întorcându-se în șa, s-a ridicat în scară și a dus palmele la gură, strigând. Sunetul, adus de vânt, a ajuns la noi slab, dar limpede.

– Bine ai venit acasă!

Și s-a făcut nevăzut după o ridicătură de pământ.

Broch Tuarach înseamnă „turnul cu fața spre nord“. Dintr-o parte a muntelui de deasupra, fortul care dăduse numele micii moșii nu era mai mult decât o altă movilă de pietre, foarte asemănătoare celor aflate la baza dealurilor prin care noi tocmai trecusem.

Am coborât prin trecătoarea îngustă dintre cele două stânci, conducând calul printre bolovanii uriași. Drumul a devenit apoi mai ușor, panta îndulcindu-se printre ogoarele și fermele împrăștiate, până când în cele din urmă am ajuns la un drum îngust și întortocheat care ducea spre casă.

Era mai mare decât mă așteptasem; un conac frumos de trei etaje tencuit cu piatră albă, ferestre încastrate în piatră naturală cenușie și un acoperiș înalt din ardezie cu mai multe hornuri și câteva clădiri mai mici vopsite în alb adunate în jurul lui, precum puii în jurul cloștii. Vechiul fort din piatră, situat pe o movilă scundă de pământ în spatele casei, se ridica la douăzeci de metri deasupra solului, cu un acoperiș conic precum pălăria unei vrăjitoare, înconjurat cu trei rânduri de ambrazuri mici pentru arcași.

Când ne-am apropiat, am auzit deodată un vacarm teribil din direcția clădirilor adiacente și Donas s-a speriat și a dat înapoi. Nefiind un călăreț priceput, am căzut imediat, aterizând cu nasul în praful drumului. Cu spiritul lui practic imperturbabil, Jamie a sărit să apuce căpăstrul calului agitat, lăsându-mă să mă ridic singură.

Până când am reușit s-o fac, câinii s-au și repezit spre mine, lătrând și mârâind. În ochii mei îngroziți, păreau cel puțin o duzină, cu colții ucigători dezgoliți, gata să mă sfâșie. S-a auzit un strigăt venind dinspre Jamie.

– Bran! Luke! *Sheas!*

Câinii s-au oprit deodată la câțiva metri de mine, derutați. S-au învârtit în cerc, mârâind confuzi până când Jamie a vorbit din nou:

– *Sheas, mo maise!* Ședeți, sălbaticilor!

Au rămas nemișcați și coada celui mai solid dintre câini a început treptat să se învârtă o dată, apoi de două ori, întrebător.

– Claire. Vino și ia calul. Donas nu îi va lăsa să se apropie și ei pe mine mă vor. Pășește încet; nu îți vor face niciun rău.

Vorbea cu o voce relaxată pentru a nu alarma nici câinii, nici calul. Eu nu eram la fel de stăpână pe mine, însă m-am strecurat cu grijă spre el. Donas și-a smucit capul și și-a rotit ochii când i-am luat căpăstrul, dar, cum nu aveam chef de toanele lui, am tras frâul cu putere în jos și l-am prins de zăbală.

Buzele groase și catifelate s-au crispat dezvelind dinții, însă l-am tras și mai tare. Mi-am apropiat fața de ochiul galben care mă fixa nervos și l-am privit.

– Nici să nu încerci, l-am avertizat, sau vei sfârși carne pentru câini și eu nu voi ridica un deget să îți scap pielea!

Între timp Jamie pășea încet spre câini cu mâna întinsă spre ei. Ceea ce mi se păruse o haită mare de dulăi nu erau decât patru câini; un terier micuț cu blană cafenie, doi ciobănești tărcați și zburliți și un monstru mare cu blană neagră și maronie care ar fi putut fi fără probleme câinele din Baskerville.

Creatura băloasă a întins un gât mai gros decât mijlocul meu și a adulmecat pumnul lui Jamie. Coada groasă ca o funie marinărească a prins a se zbate înainte și înapoi cu fervoare crescândă. Apoi și-a dat

pe spate capul enorm și a lătrat de bucurie, repezindu-se asupra stăpânului său, doborându-l la pământ în mijlocul drumului.

– „În care Odiseu se întoarce din Războiul Troian și este recunoscut de câinele său credincios“, i-am spus lui Donas, care a pufnit scurt, exprimându-și opinia fie despre Homer, fie despre această afișare fără demnitate a bucuriei care se petrecea în drum.

Jamie, râzând, zburlea blana și trăgea de urechile câinilor, care încercau cu toții să îi lingă fața. În cele din urmă a reușit să îi împingă într-o parte suficient încât să se poată ridica, menținându-se cu greutate în picioare, împotriva demonstrațiilor entuziaste de afecțiune.

– Păi, măcar cineva se bucură să mă vadă, a spus el, râzând, în vreme ce bătea ușor cu palma capetele bestiilor. Acesta e Luke – a arătat spre terier – și Elphin și Mars. Sunt frați și sunt niște câini ciobănești foarte harnici. Iar acesta, a spus el așezând o palmă drăgăstoasă peste capul negru enorm căruia au început să îi curgă balele în semn de apreciere, este Bran.

– Te cred pe cuvânt, am spus, întinzând precaută mâna pentru a fi adulmecată. Ce rasă e?

– Staghound.

A scărpinat urechile ciulite, citând:

– „Astfel Fingal și-a ales ogarii:

Ochii de porumbiță, urechile precum frunzele,

Pieptul ca al cailor, piciorul ca o seceră,

Și o coadă lungă departe de cap.“

– Dacă acestea sunt criteriile, atunci ai ales bine, am spus inspectându-l pe Bran. Dacă îi era coada puțin mai departe de cap, îl puteai și călări.

– Chiar asta făceam când eram copil – nu pe Bran, vreau să spun, ci pe bunicul său, Nairn.

L-a mângâiat pentru o ultimă dată pe Bran și s-a îndreptat de spate, privind spre casă.

A luat hățurile lui Donas și l-a întors spre vale.

– „În care Odiseu se întoarce acasă, îmbrăcat ca un cerșetor“, a citat el în greacă, după ce prinsese din zbor remarca mea de mai devreme. Și acum, a spus el îndreptându-și gulerul cu o oarecare severitate, cred că e timpul să merg și să dau ochii cu Penelopa și cu pețitorii ei.

Când am ajuns la ușile duble, însoțiți de câini, Jamie a șovăit.

– Ar trebui să batem înainte să intrăm? am întrebat, ușor temătoare.

Jamie m-a privit uluit.

– E casa mea, a spus și a deschis ușa.

M-a condus prin casă, ignorând servitorii care ne priveau speriați în timp ce treceam, dincolo de holul de primire, printr-o cameră mică de arme și în salon. Înăuntru era un șemineu mare cu o poliță lustruită, sclipiri de argint și sticlă străluceau ici și colo, capturând lumina soarelui de după-amiază. Pentru o clipă, am avut impresia că în cameră nu era nimeni. Apoi am văzut o mișcare ușoară într-un colț, în apropierea șemineului.

Era mai mică decât mă așteptasem. Cu un frate precum Jamie, mi-o imaginasem înaltă cel puțin cât mine, dacă nu chiar mai înaltă, însă femeia de lângă foc abia avea un metru cincizeci. Spatele îi era întors spre noi în timp ce întindea brațul să apuce ceva de pe poliția dulapului cu porțelanuri, și poalele șorțului pe care îl purta peste rochie aproape măturau podelele. Jamie a înghețat când a văzut-o.

– Jenny, a spus el.

Femeia s-a întors și abia am apucat să îi zăresc sprâncenele negre precum cerneala și ochii albaștri și mari pe un ten alb ca laptele înainte să se arunce spre fratele ei.

– Jamie!

Era micuță, dar forța îmbrățișării ei l-a făcut să se clatine. Brațele lui i-au înconjurat umerii din obișnuință și au rămas îmbrățișați o clipă, chipul ei lipit strâns de pieptul cămășii lui, mâna lui apăsată tandru pe ceafa ei. Pe chipul lui se putea citi o expresie în care se amestecau teama, dorul și bucuria, atât de puternice, încât pentru o clipă m-am simțit ca o intrusă.

Apoi ea s-a strâns mai aproape de el, murmurând ceva în galică și expresia feței lui s-a transformat în una de șoc. A prins-o de brațe și a îndepărtat-o de el, privind în jos.

Asemănarea dintre ei era puternică, aceiași ochi stranii, aproape oblici și pomeții largi. Același nas subțire, ascuțit și o idee prea lung. Însă pe cât era Jamie de blond, pe atât era ea de brunetă, cascada de păr negru revărsându-i-se pe spate, legat cu o panglică verde.

Era frumoasă, cu trăsături regulate și o piele de alabastru. Și într-o stare de sarcină avansată.

Buzele lui Jamie se albiseră.

– Jenny, a șoptit el, dând din cap. Oh, Jenny. *Mo cridh*.

Atenția ei a fost distrasă chiar în acel moment de apariția în pragul ușii a unui copil mic și s-a îndepărtat de fratele ei fără a-i observa tulburarea. A luat băiețelul de mână și l-a condus în cameră, murmurând cuvinte de încurajare. Copilul se trăgea puțin înapoi, sugându-și degetul mare ca să își mai alunge din teamă, trăgând cu coada ochiului de după fustele maică-sii la cei doi străini.

Căci se vedea limpede că era copilul lui Jenny. Avea claia ei de păr negru și des și umerii rotunzi și hotărâți, deși chipul nu era al ei.

– Acesta e Jamie cel mic, a spus ea, privind în jos spre băiețel cu mândrie. Și acesta este unchiul Jamie, *mo cridh*, al cărui nume îl porți tu.

– Numele meu? L-a numit după mine?

Jamie arăta precum un luptător care tocmai a primit o lovitură zdravănă în stomac. S-a dat înapoi din fața mamei și a băiețelului, a bâjbâit după un scaun și s-a prăbușit în el de parcă nu îl mai țineau picioarele. Și-a ascuns fața în palme.

De data aceasta sora lui a băgat de seamă că ceva nu era în regulă. I-a pus o mână pe umăr.

– Jamie? Ce s-a întâmplat, dragule? Ești bolnav?

Atunci el a ridicat privirea spre ea și am văzut că ochii îi erau plini de lacrimi.

– Chiar a trebui să faci una ca asta, Jenny? Crezi că nu am suferit destul pentru ceea ce s-a întâmplat – pentru ceea ce eu am permis să se întâmple –, încât să îl numești pe bastardul lui Randall după mine, să mă urmărească pentru tot restul vieții?

Chipul lui Jenny, de obicei palid, își pierduse acum orice culoare.

– Bastardul lui Randall? a întrebat ea, neînțelegând. John Randall vrei să spui? Căpitanul vestoanelor roșii?

– Da, căpitanul vestoanelor roșii. Dar despre cine crezi că e vorba, pentru Dumnezeu! Îți amintești de el, presupun?

Jamie începuse să își revină, recăpătându-și sarcarsmul obișnuit.

Jenny l-a măsurat îndeaproape pe fratele ei, cu o sprânceană arcuită în semn de îndoială.

– Ți-ai pierdut mințile, omule? a întrebat ea. Sau ai servit o picătură mai mult decât poți duce pe drum?

– N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată, a bâiguit el.

Apoi s-a ridicat, clătinându-se ușor, și a încercat să treacă pe lângă ea fără să o atingă. Însă Jenny s-a înțepenit pe picioare și l-a apucat de braț.

– Spune-mi dacă mă înșel, frate, a rostit ea rar, însă am impresia că tu pretinzi că eu m-am destrăbălat cu căpitanul Randall și mă întreb ce viermi ți-au intrat în creier să te facă să spui asemenea lucruri.

– Viermi, ha? Jamie s-a întors spre ea, buzele crispându-se de amărăciune. Aș vrea eu să fie așa; aș prefera însă să fiu mort și îngropat decât să o văd pe sora mea făcând asemenea grozăvii.

A prins-o de umeri și a scuturat-o ușor, vorbind apăsat.

– De ce, Jenny, de ce? Rușinea la care te-ai supus pentru a mă salva pe mine putea să mă ucidă. Dar asta...

Și-a lăsat brațele să cadă într-un gest de disperare spre burta proeminentă, umflată acuzator sub rochia ușoară.

S-a întors brusc spre ușă și o femeie mai în vârstă, care ascultase avidă cu băiețelul agățat de fustele ei, s-a tras îndărăt speriată.

– Nu ar fi trebuit să vin. Plec.

– Ba n-o să faci asta, Jamie Fraser, a răspuns tăios sora lui. Nu înainte să mă asculți. Așază-te, rogu-te, și îți voi povesti totul despre căpitanul Randall, dacă vrei să știi.

– Nu vreau să știu! Nu vreau să aud!

Când ea s-a apropiat de el, Jamie s-a întors spre fereastra care dădea în curte.

– Jamie…, a început ea, venind în urma lui, însă el a respins-o cu un gest violent.

– Nu! Nu îmi vorbi! Ți-am spus că nu vreau să aud!

– Ah, îmi spui tu mie ce să vorbesc?

L-a măsurat din priviri pe fratele ei care stătea lângă fereastră cu picioarele depărtate înfipte în podea și mâinile pe pervaz, cu spatele întors încăpățânat spre ea. Și-a mușcat buza și o expresie șireată s-a așternut pe chipul ei. Iute ca fulgerul, s-a aplecat și brațul ei s-a aruncat pe sub kiltul lui, atacând ca un șarpe.

Jamie a scos un urlet de indignare și a țâșnit drept în sus, șocat. A încercat să se întoarcă, apoi a înghețat pe loc, căci, după toate aparențele, Jenny își întețise strânsoarea.

– Aha, așa poți face bărbații să te asculte, mi-a spus ea cu un zâmbet viclean, și fiarele sălbatice să ți se supună. Cu unii nu poți să te înțelegi până nu-i strângi de ouă. Acum, mă asculți ca un om civilizat, i-a spus ea fratelui ei, sau pot să mai învârt nițel. Ei?

Jamie a rămas nemișcat, respirând greu printre dinții încleștați.

– Te ascult, a spus el, și pe urmă îți sucesc gâtul, Janet! Dă-mi drumul!

Imediat ce i-a dat drumul, Jamie s-a repezit spre ea.

– Ce Dumnezeu crezi că faci? a întrebat-o el. Mă faci de rușine în fața nevestei?

Jenny însă nu părea impresionată de furia lui. S-a dat în spate, privindu-ne, pe mine și pe fratele ei, cu o expresie sardonică.

– Ah, păi și dacă e nevasta ta, cred că e mai familiarizată cu ouăle tale decât mine. Nu le-am mai văzut de când te-ai făcut destul de mare încât să te speli singur. Au mai crescut ceva de atunci, nu?

Chipul lui Jamie a trecut prin câteva transformări alarmante, pe măsură ce normele comportamentului civilizat se luptau cu impulsul primitiv al unui frate mai mare de a-și pocni sora mai mică peste cap. Politețea a învins în cele din urmă și a rostit printre dinți, cu ultimele

rămășițe de demnitate de care mai era capabil.

– Lasă-mi ouăle în pace, Jenny. Și pe urmă, dacă tot nu te potolești până nu mă obligi să te ascult, spune-mi despre Randall. Spune-mi de ce nu ai ascultat de mine și ai ales să te dezonorezi, pe tine și întreaga noastră familie.

Janny și-a pus mâinile în șolduri și s-a îndreptat de spate, gata de luptă. Deși nu părea să se aprindă la fel de iute ca fratele ei, era și ea focoasă, fără îndoială.

– Ah, să nu îți ascult porunca? Asta te mănâncă pe tine, Jamie, nu-i așa? Că tu știi cel mai bine și noi toți trebuie să facem precum spui tu, altfel o să ajungem pe drumuri, fără îndoială, s-a răstit la el furioasă. Și dacă eu aș fi făcut, în ziua aceea, ce mi-ai spus tu, ai fi fost mort în curte, tata spânzurat sau în închisoare pentru a-l fi omorât pe Randall și toate pământurile confiscate de Coroană. Ca să nu mai spun de mine, fără casă și fără familie, cerșind pe marginea drumului.

Recăpătându-și culoarea, Jamie s-a înroșit ca un rac de furie.

– Așa, deci tu ai ales să te vinzi decât să cerșești. Eu mai degrabă aș fi murit în propriul meu sânge și l-aș fi văzut pe tata și pământurile ducându-se în iad cu mine și tu știi asta!

– Da, știu! Ești un pămpălău, Jamie, tot timpul ai fost așa! a replicat sora sa, enervată.

– Frumos așa! Nu te mulțumește să tăvălești în noroi bunul tău nume și pe al meu, trebuie să continui cu scandalul și să îți fluturi rușinea în fața tuturor cunoscuților!

– Te poftesc să nu îmi vorbești mie în felul ăsta, James Fraser, frate sau nu! Și ce vrei să spui cu „rușinea“ mea? Prostule!

– Ce vreau să spun? Când te plimbi în văzul lumii umflată ca un broscoi nebun?

Jamie i-a imitat disprețuitor burta cu mâna. Jenny a făcut un pas în spate, și-a luat avânt și i-a ars o palmă cu toată forța de care era capabilă. Impactul i-a dat capul pe spate și a lăsat conturul alb al degetelor ei pe obrazul lui. Jamie a ridicat încet o mână spre urmă, străpungând-o cu privirea. Ochii ei scăpărau primejdios și pieptul i se ridica și i se cobora de mânie.

– Broscoi, ha? Fricos împuțit – ce curaj ai avut tu să mă lași aici,

crezându-te închis ori mort, fără un cuvânt și pe urmă într-o bună zi să apari din senin – și cu o nevastă pe deasupra –, să stai în salonul meu și să mă faci broscoi, depravată și...

– Nu te-am făcut depravată, dar ar fi trebuit! Cum ai putut...

În ciuda diferenței de înălțime, fratele și sora erau aproape nas în nas, mârâind unul spre celălalt, străduindu-se să își mențină tonul vocii coborât pentru a nu se auzi în întregul conac. Efortul lor era zadarnic, judecând după diversele chipuri curioase pe care le surprindeam trăgând discret cu ochiul din bucătărie, din hol și pe fereastră. Stăpânul de la Broch Tuarach avea parte de o primire interesantă, fără îndoială.

M-am gândit că cel mai bine era să îi las să discute în absența mea, așadar am pășit fără zgomot în hol, cu o înclinare jenată din cap spre femeia mai în vârstă, apoi am ieșit în curtea unde se ridica un pavilion acoperit cu verdeață în care se afla o bancă, pe care m-am așezat, privind în jur cu interes.

Lângă umbrar se afla o mică grădină împrejmuită cu ziduri în care înfloreau ultimii trandafiri ai verii. În spatele acestei grădini se afla ceea ce Jamie numea „porumbarul“; sau așa am bănuit, după mulțimea de porumbei care zburau înăuntru și afară prin acoperișul perforat al construcției.

Știam că mai erau un șopron și un fânar; acestea trebuie să fie de cealaltă parte a casei, împreună cu hambarul și curtea găinilor și grădina de zarzavaturi și capela părăsită. Și atunci la ce folosea construcția mică de piatră din această parte? Vântul slab de toamnă bătea din acea direcție; am tras adânc aer în piept și am fost răsplătită cu aroma bogată de hamei și drojdie. Așadar, era o distilerie unde se producea berea pentru moșie.

Drumul care trecea pe lângă poartă ducea în sus pe un deal scund. În timp ce priveam, câțiva bărbați și-au făcut apariția pe coama dealului, conturat în lumina serii. Au părut să zăbovească o clipă, de parcă își luau la revedere unul de la celălalt. Impresia mi s-a confirmat când unul dintre ei a coborât spre casă, în vreme ce ceilalți s-au îndepărtat peste câmpuri, spre pâlcul de case din depărtare. Privindu-l pe bărbatul care cobora dealul, am băgat de seamă că șchiopăta. Când a intrat pe poartă, motivul a devenit limpede. Piciorul drept îi lipsea de sub genunchi, și avea un picior de lemn. În ciuda șchiopătatului, se mișca tinerește. De fapt, când s-a apropiat de umbrar am observat că avea în jur de douăzeci de ani. Era înalt, aproape la fel de înalt ca

Jamie, însă mult mai îngust în șolduri, suplu, aproape slăbănog.

S-a oprit la intrarea în umbrar, sprijinindu-se greu pe zăbrele, și m-a studiat cu interes. Sprâncenele groase cădeau moale peste fruntea înaltă și ochii de un căprui adânc mă priveau cu o veselie domolită și răbdătoare.

Vocea lui Jamie și cea a surorii lui se aprinseseră în timp ce stătusem afară. Fereastra era deschisă spre vremea frumoasă și cei doi combatanți se auzeau destul de bine din umbrar, deși nu toate cuvintele se distingeau limpede.

– Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, cață! s-a auzit vocea lui Jamie, tare în aerul liniștit al serii.

– Nu ai nici măcar decența...

Răspunsul surorii sale s-a pierdut în vânticelul iscat din senin.

Nou-venitul a înclinat capul ușor spre casă.

– Ah, vasăzică Jamie e acasă.

Am încuviințat din cap, neștiind dacă ar trebui să mă prezint. Nu conta, căci tânărul bărbat a zâmbit și a înclinat capul spre mine.

– Eu sunt Ian Murray, soțul lui Jenny. Și cred că dumneata ești… ah…

– Târfa englezoaică cu care s-a însurat Jamie, am încheiat eu. Numele meu e Claire. Deci știați despre căsătorie? am întrebat când el a început să râdă.

Mintea îmi gonea. *Soțul* lui Jenny?

– Ah, da. Am auzit de la Joe Orr, care auzise de la un căldărar în Ardraigh. Nu poți ține nimic tăinuit multă vreme în Highlands. Ar trebui să știi asta, chiar dacă sunteți căsătoriți abia de o lună. De câteva săptămâni, Jenny se întreabă cum arăți.

– Desfrânato! s-a auzit Jamie urlând din casă.

Soțul lui Jenny nici nu a clipit, ci a continuat să mă examineze cu o curiozitate prietenoasă.

– Ești frumoasă, a spus el, privindu-mă deschis. Ți-e drag de Jamie?

– Păi… da. Da, mi-e drag, am răspuns, nițel surprinsă.

Începeam să mă obișnuiesc cu sinceritatea abruptă care îi caracteriza pe cei mai mulți dintre scoțieni, însă uneori aceasta reușea să mă surprindă.

Și-a strâns buzele și a încuviințat din cap, ca și cum răspunsul meu l-ar fi mulțumit, apoi s-a așezat lângă mine pe bancă.

– Să-i mai lăsăm câteva minute, a spus el, fluturând mâna spre casă, unde țipetele erau acum în galică.

Părea complet dezinteresat de motivul acestei bătălii.

– Cei din neamul lor nu ascultă de nimic când își ies din pepeni. După ce se liniștesc, câteodată te poți înțelege cu ei, dar până atunci n-ai cu cine discuta.

– Da, am băgat de seamă, am răspuns sec și el a început să râdă.

– Deci ai fost măritată destul de mult timp încât să afli asta, eh? Am auzit cum l-a obligat Dougal pe Jamie să se însoare cu dumneata, a spus el, ignorând cearta și concentrându-și atenția asupra mea. Dar Jenny a spus că e nevoie de mai mult decât ca Dougal MacKenzie să îl convingă pe Jamie să facă ceva ce nu vrea să facă. Acum, că te văd, înțeleg de ce a făcut-o.

A ridicat sprâncenele, invitându-mă politicos să îi ofer mai multe explicații.

– Îmi imaginez că a avut propriile lui motive, am spus, cu atenția împărțită între companionul meu și conac, unde sunetele bătăliei continuau. Nu vreau să… adică, sper că...

Ian a înțeles corect ezitările mele și privirea aruncată spre ferestrele salonului.

– Ah, probabil că ai și dumneata o legătură cu asta. Dar ea s-ar fi repezit la beregata lui fie că erai aici, fie că nu. Îl iubește foarte mult pe Jamie, înțelegi, și și-a făcut multe griji cât a fost plecat, mai ales după ce tatăl lor a murit fulgerător. Știi povestea?

Ochii căprui erau inteligenți și atenți, de parcă ar fi măsurat profunzimea încrederii între mine și Jamie.

– Da, mi-a povestit Jamie.

– Ah, a încuviințat spre casă. Și pe urmă, bineînțeles, mai e și

însărcinată.

– Da, am observat și asta, am spus.

– E greu să nu bagi de seamă, nu? a răspuns Ian cu un zâmbet larg și am început amândoi să râdem. O face nervoasă și capricioasă, a explicat el, nu că i-aș găsi vreo vină. Dar eu, unul, nu am curajul să mă iau în gură cu o femeie grea în a noua lună.

S-a lăsat pe spate, întinzându-și piciorul din lemn.

– L-am pierdut la Daumier cu Fergus nic Leodhas, mi-a explicat el. O ghiulea. Doare nițel spre sfârșitul zilei.

Și-a mângâiat pielea chiar deasupra curelei de piele care prindea proteza de ciotul de picior.

– Ai încercat să îl masezi cu balsam de Gilead? am întrebat. Fiertura de dintele-dracului sau de virnanț ar putea ajuta.

– Nu am încercat dintele-dracului, a răspuns el, interesat. O s-o întreb pe Jenny dacă știe cum să-l facă.

– Ah, dacă vrei, ți-l pot face eu, am răspuns, cu simpatie.

Am aruncat din nou o privire spre casă.

– Dacă stăm aici îndeajuns de mult timp, am adăugat, sceptică.

Am mai stat de vorbă despre nimicuri o vreme, amândoi cu o ureche ciulită la confruntarea care se purta dincolo de fereastră, până când Ian s-a întins în față, așezându-și cu grijă proteza sub el înainte de a se ridica.

– Cred că ar trebui să mergem acum. Dacă oricare din ei se oprește suficient de mult timp cât să îl audă pe celălalt, îl va durea ce aude.

– Să sperăm că doar vorbele îi vor durea.

Ian a râs încet.

– Ah, nu cred că Jamie ar lovi-o. E obișnuit să aibă răbdare în fața provocării. Cât despre Jenny, s-ar putea să îi ardă o palmă, dar nimic mai mult.

– Deja i-a ars o palmă.

– Aha, bun, păi, armele sunt încuiate, toate cuțitele sunt în bucătărie, cu excepția celor pe care le poartă Jamie. Și nu cred că o s-o lase să se apropie prea mult de el încât să îi tragă jungherul. Nah, sunt în siguranță.

S-a oprit în fața ușii.

– Acum, cât despre mine sau dumneata…, a făcut solemn cu ochiul. E cu totul altceva.

Înăuntru, slugile au tresărit și s-au îndepărtat agitate la apariția lui Ian. Menajera însă mai șovăia pe lângă ușa salonului, fascinată, sorbind din priviri scena dinăuntru, cu Jamie cel mic cuibărit la sânul ei voluminos. Era atât de absorbită, încât atunci când Ian a început să îi vorbească, a sărit în sus ca arsă și a dus o mână durdulie spre inima care-i bătea cu putere.

Ian a salutat-o politicos, a luat băiețelul în brațe și s-a îndreptat spre salon. S-a oprit chiar în prag, observând scena. Fratele și sora se opriseră să își tragă sufletul, amândoi zburliți și încruntați ca o pereche de pisici înfuriate.

Jamie cel mic, zărindu-și mama, s-a luptat și a lovit cu picioarele și cu mâinile să se dea jos din brațele lui Ian și imediat cum a ajuns pe podea, s-a îndreptat spre ea târâș.

– Mama! a strigat el. Sus! Jamie sus!

Întorcându-se, a ridicat copilul și l-a ținut ca pe o armă la umăr.

– Dragostea mea, îi spui tu unchiului tău câți ani ai? l-a întrebat ea, domolindu-și vocea până a ajuns o șoaptă blândă – sub care însă oțelul furiei ei încă mai zăngănea.

Băiatul a simțit; răsucindu-se, și-a îngropat fața în umărul ei. L-a bătut pe spate mecanic, străpungându-l cu privirea pe fratele ei.

– Dacă nu vrea să îți răspundă, o să îți spun eu. Are doi ani, făcuți în august. Și dacă ai destulă inteligență încât să numeri – deși am mari îndoieli –, îți vei da seama că a fost conceput la șase luni după ce l-am văzut ultima dată pe Randall, în curtea noastră, bătându-l pe fratele meu cu un paloș ca pe hoții de cai.

– Ei, nu mai spune! s-a repezit el spre sora lui. Pentru că eu am auzit o altă variantă. Toată lumea spune că l-ai luat în patul tău; nu o dată, ci

ca amant. Copilul ăsta e al lui.

A făcut semn din cap spre tizul său, care s-a întors să privească pe furiș pe sub obrazul mamei sale spre străinul acesta mare și gălăgios.

– Te cred când spui că cel pe care îl porți în burtă nu e bastardul lui; Randall a fost în Franța până în martie anul ăsta. Vasăzică nu ești doar o desfrânată, ci și una care se culcă cu oricine? Cine e tatăl bastardului ăstuia?

Bărbatul tânăr de lângă mine a tușit jenat, rupând tensiunea din cameră.

– Eu sunt, a răspuns el blând. Și celălalt e tot al meu.

Înaintând țeapăn pe piciorul de lemn, a luat băiețelul din brațele soției sale care scotea fum pe nări și l-a așezat în curbura brațului.

– Unii zic că seamănă puțin cu mine.

De fapt, văzute unul lângă celălalt, chipul bărbatul și cel al băiatului erau aproape identice, cu excepția obrajilor bucălați ai unuia și a nasului acvilin al celuilalt. Aceeași frunte înaltă și aceleași buze subțiri. Aceleași sprâncene fine arcuite peste aceiași ochi adânci precum ciocolata topită. Jamie, privindu-i pe amândoi, arăta de parcă fusese lovit în moalele capului cu un sac de nisip.

A închis gura și a înghițit în sec, în mod evident rămas fără cuvinte.

– Ian, a spus el, nițel tremurat. V-ați căsătorit deci?

– Oh, da, a răspuns vesel cumnatul său. Altfel nici nu se cuvenea, nu-i așa?

– Înțeleg, a murmurat Jamie.

Și-a dres glasul și a înclintat capul spre cumnatul său proaspăt descoperit.

– E… ăăă… foarte frumos din partea ta, Ian. Să o iei de nevastă. Foarte frumos.

Simțind că Jamie ar putea avea nevoie de ceva suport, m-am dus lângă el și i-am atins brațul. Privirea surorii lui s-a abătut asupra mea întrebător, însă nu a spus nimic. Jamie a privit în jur și a părut surprins să mă vadă lângă el, ca și cum uitase de existența mea. Și nici nu era de mirare că uitase, mi-am spus. Însă părea cel puțin ușurat de

întrerupere, și a întins o mână pentru a mă trage mai în față.

– Soția mea, a spus el, puțin repezit.

A înclinat capul spre Jenny și Ian.

– Sora mea și... ăă..., glasul i s-a stins în timp ce Ian și cu mine schimbam zâmbete politicoase.

Jenny însă nu se lăsa păcălită de politețuri.

– Cum adică a fost frumos din partea lui că m-a luat? a întrebat, ignorând prezentările. Ca și cum eu n-aș ști!

Ian a privit întrebător spre ea. Jenny a fluturat o mână disprețuitoare spre Jamie.

– Vrea să spună ce frumos din partea ta să te însori cu mine, care eram pătată!

Și a scos o pufnitură care ar fi făcut cinste cuiva de două ori mai mare decât ea.

– Gură-spartă!

– Erai pătată?

Ian părea uluit și Jamie s-a aplecat deodată și a prins-o pe sora lui cu putere de braț.

– Nu i-ai spus despre Randall? a întrebat el cu o voce de-a dreptul șocată. Jenny, cum ai putut face un asemenea lucru?

Doar mâna lui Ian pe celălalt braț a împiedicat-o să se repeadă la gâtul fratelui ei. Ian a tras-o cu fermitate în spatele lui și, întorcându-se, i l-a trântit pe Jamie cel mic în brațe, astfel încât Jenny era obligată să prindă copilul pentru a nu-l lăsa să cadă. Apoi Ian și-a trecut un braț în jurul umerilor lui Jamie și l-a împins plin de tact la o distanță sigură.

– Nu este o chestiune care să se discute în salon, a rostit el cu o voce scăzută și mustrătoare, dar poate ai vrea să afli că sora ta a fost virgină în noaptea nunții. Eu sunt, la urma urmelor, în poziția în care pot confirma asta.

Mânia lui Jenny era acum mai mult sau mai puțin împărțită egal între frate și soț.

– Cum îndrăznești să rostești asemenea lucruri în prezența mea, Ian Murray?! a spumegat ea. Sau în absența mea! Noaptea nunții mele nu e treaba nimănui, decât a ta și a mea – cu siguranță nu a lui! Mai lipsește să îi arăți cearșaful patului nupțial!

– Păi, dacă i l-aș arăta, ar tăcea din gură, nu? a răspuns Ian împăciuitor. Gata, *mi dhu*, nu trebuie să te superi, e rău pentru copil. Și țipetele îl sperie și pe Jamie cel mic.

A întins brațele spre fiul său, care scâncea, neștiind dacă situația cerea și niște lacrimi. Ian a întors capul spre mine și mi-a făcut semn cu ochiul spre Jamie.

Înțelegând semnalul, l-am prins pe Jamie de braț și l-am târât într-un fotoliu, într-un colț neutru. Ian a instalat-o pe Jenny pe sofaua din colțul opus, cu un braț ferm așezat în jurul umerilor pentru a o ține locului.

– Așa, gata.

În ciuda manierelor sale blânde, Ian avea un aer de autoritate. Ținând o mână pe umărul lui Jamie, simțeam că tensiunea începe să se disipeze.

Mi-a trecut prin minte că salonul era acum ca un ring de box, cu luptătorii foindu-se neliniștiți în colțuri, fiecare așteptând semnalul de luptă sub brațul liniștitor al antrenorului.

Ian a încuviințat din cap spre cumnatul său, zâmbind.

– Jamie. Ne pare bine să te vedem din nou. Ne bucurăm că te-ai întors acasă, cu o soție. Tu nu te bucuri, *mi dhu?* a întrebat-o pe Jenny, mâna strângând abia simțit umărul soției sale.

Însă Jenny nu se lăsa manevrată atât de ușor. Buzele i s-au strâns într-o linie subțire, parcă formând un sigiliu, apoi s-au deschis fără tragere de inimă pentru a lăsa să-i scape un singur cuvânt.

– Depinde, a spus ea și a strâns din nou buzele.

Jamie și-a trecut palma peste obraz, apoi și-a ridicat capul, pregătit pentru o nouă rundă.

– Te-am văzut intrând în casă cu Randall, a spus el încăpățânat. Și din lucrurile pe care mi le-a spus mai târziu… cum se face că știa că ai o aluniță pe sân, atunci?

Jenny a pufnit enervată.

– Îți amintești tot ce s-a petrecut în ziua aceea sau căpitanul ți-a șters memoria când te-a bătut cu paloșul?

– Sigur că îmi amintesc! Nu cred că voi uita vreodată!

– Atunci poate îți amintești că i-am ars căpitanului o lovitură zdravănă cu genunchiul la începutul încăierării?

Jamie și-a aplecat umerii, expectativ.

– Da, îmi amintesc.

Jenny a zâmbit superior.

– Păi, și, dacă soția ta aici de față – ai putea măcar să îmi spui numele ei, Jamie, jur că nu ai deloc maniere – oricum, dacă ea ți-ar aplica un asemenea tratament – pe care, trebuie să adaug, îl meriți pe deplin –, crezi că ai mai fi capabil să îți îndeplinești datoriile maritale câteva minute mai târziu?

Jamie, care deschisese gura să vorbească, a închis-o deodată la loc. A privit-o pe sora lui o clipă lungă, apoi un colț al buzelor s-a ridicat ușor.

– Depinde.

Buzele i-au tremurat din nou.

Stătuse până acum aplecat în fotoliu, dar acum s-a îndreptat de spate, privind-o cu expresia pe jumătate sceptică a unui frate mai mic ascultând basmele surorii lui, simțindu-se prea mare pentru a fi vrăjit, dar, pe de altă parte, crezând pe jumătate împotriva propriei voințe.

– Chiar așa? a întrebat el.

Jenny s-a întors spre Ian.

– Du-te și adu cearșaful, Ian, i-a cerut ea.

Jamie și-a ridicat mâinile, dându-se bătut.

– Nu! Te cred! Doar că, după cum s-a purtat mai târziu...

Jenny s-a lăsat pe spate, relaxată în scobitura brațului lui Ian, fiul ei cuibărindu-se cât de aproape îi permitea burta umflată a mamei lui,

mulțumit de victorie.

– Păi, după ce spusese afară, nu mai putea recunoaște în fața propriilor săi oameni că nu e în stare, nu? Trebuia să pretindă că s-a ținut de cuvânt. Și, a recunoscut ea, trebuie să spun că s-a purtat foarte urât cu mine: m-a lovit și mi-a rupt rochia. De fapt, m-a lovit de mi-am pierdut cunoștința încercând și până când mi-am revenit eu în simțiri și m-am acoperit cât de cât, englezii își luaseră tălpășița, luându-te cu ei.

Jamie a scos un oftat adânc și a închis ochii o clipă. Palmele lui mari se odihneau pe genunchi și mi-am așezat mâna peste palma lui, strângând-o ușor. Mi-a luat mâna și a deschis ochii, zâmbindu-mi ușor în semn de mulțumire, înainte de a se întoarce din nou spre sora lui.

– Prea bine, a spus el. Însă vreau să știu, Jenny: știai, când ai plecat cu el, că nu îți va face niciun rău?

Jenny a rămas tăcută o clipă, dar privirea ei era încă neclintită pe obrazul fratelui ei și în cele din urmă a dat din cap, cu un zâmbet slab pe buze.

A ridicat o mână pentru a opri protestele lui Jamie și sprâncenele ca niște aripi de pescăruș s-au ridicat într-un arc grațios interogativ.

– Și dacă ar fi să dau la schimb onoarea mea pentru viața ta, spune-mi de ce onoarea mea nu e un schimb drept pentru viața ta?

Sprâncenele s-au împreunat într-o încruntătură, replica în oglindă a încruntăturii de pe chipul fratelui ei.

– Sau vrei să îmi zici că eu nu te iubesc la fel cum mă iubești tu pe mine? Pentru că, dacă tu asta crezi, îți spun eu, Jamie Fraser, că nu e adevărat!

Deschizându-și buzele pentru a-i răspunde înainte ca ea să termine, Jamie a rămas deodată fără cuvinte. A închis gura brusc în timp ce sora lui profita de avantajul ei.

– Pentru că te iubesc, cu toate că ești un prostovan îndărătnic, sărac cu duhul și fără minte. Și eu n-o să te am mort la picioare în mijlocul drumului pentru că ești prea încăpățânat să îți ții gura închisă o dată în viața ta!

Ochii albaștri fulgerau ochii albaștri, scăpărând scântei în toate părțile. Înghițind cu greu insultele, Jamie se lupta să găsească un

răspuns rațional. Pe urmă a părut să fi ajuns la o hotărâre. A ridicat din umeri, acceptând decizia luată.

– Prea bine, atunci, îmi pare rău, a spus el. M-am înșelat și îmi cer iertare.

Au rămas amândoi privindu-se multă vreme, dar dacă el aștepta din partea ei să își ceară iertare pentru ceva, s-a înșelat. Ea l-a examinat atentă, mușcându-și buza, însă a rămas tăcută. În cele din urmă, Jamie și-a pierdut răbdarea.

– Am spus că îmi pare rău! Ce mai vrei de la mine? a întrebat el. Vrei să îngenunchez în fața ta? Că o s-o fac, dacă trebuie, dar spune-mi.

– Nu, a răspuns ea după o vreme. Nu o să te așez în genunchi în propria ta casă. Dar ridică-te în picioare.

Jamie s-a conformat și ea a așezat copilul pe sofa și a traversat camera până a ajuns în fața lui.

– Scoate-ți cămașa, a poruncit ea.

– Nu!

Ea i-a smucit poalele cămășii din kilt și a întins mâna spre nasturi. Neputând să îi țină piept, Jamie avea de ales între a-și scoate singur cămașa sau a fi dezbrăcat cu forța. Păstrându-și câtă demnitate mai putea, s-a dat în spate și, cu buzele strânse, și-a scos cămașa.

Jenny a pășit în spatele lui și l-a privit cu atenție, chipul ei afișând aceeași expresie golită cu grijă de orice sentiment pe care o observasem și la Jamie atunci când voia să-și ascundă o emoție puternică. A încuviințat din cap, ca și cum i s-ar fi confirmat o bănuială veche.

– Hmmm… dacă ai fost gură spartă, Jamie, se pare că ai plătit pentru asta.

Și-a așezat palma ușor pe spatele lui, acoperind cicatricile cele mai urâte.

– După cum arată, te-a durut.

– M-a durut.

– Ai plâns?

Pumnii lui Jamie s-au strâns involuntar pe lângă trup.

– Da!

Jenny a venit din nou în fața lui, cu bărbia ascuțită ridicată, cu ochii oblici larg deschiși și strălucitori.

– Și eu am plâns, a spus ea blând. În fiecare zi de când te-au luat.

Chipurile cu pomeții lați erau din nou oglindă unul celuilalt, însă expresia pe care o purtau era atât de copleșitoare încât eu și Ian ne-am ridicat și am pășit în tăcere prin ușa bucătăriei, lăsându-i singuri. Când ușa s-a închis în urma noastră, l-am văzut pe Jamie prinzând mâinile surorii lui și rostind câteva cuvinte răgușite în galică. Ea s-a prins în îmbrățișarea lui, și capul ciufulit și roșcovan s-a aplecat peste buclele întunecate.

27

Cel mai important motiv

Am înfulecat ca lupii la cină, ne-am retras într-un dormitor mare, aerisit, și am dormit buștean. Soarele ar fi fost în înaltul cerului când ne-am trezit a doua zi dimineață, dacă cerul nu ar fi fost acoperit cu nori.

Știam că e târziu după zarva din casă, cu oamenii văzându-și veseli de treburile lor și după aromele tentante care pluteau pe scări în sus.

După micul dejun, bărbații s-au pregătit să plece, să-și viziteze arendașii, să inspecteze gardurile, să repare căruțele și în general să se bucure de ziua respectivă. Când s-au oprit în holul de la intrare să își pună vestoanele, Ian a zărit coșul mare al lui Jenny odihnindu-se pe măsuța de sub oglinda din hol.

– Vrei să îți aduc niște mere din livadă, Jenny? Te-aș scuti de un drum atât de lung.

– O idee foarte bună, a spus Jamie, aruncând o privire contemplativă spre burta uriașă a surorii lui. Nu vrem să îl scape pe drum.

– O să-l scap unde stai tu acum, Jamie Fraser, a replicat ea, ridicând calm vestonul pentru ca Ian să îl îmbrace. Fii și tu o dată folositor și du-l pe diavolul ăsta mititel afară. Doamna Crook e în spălătorie; îl puteți lăsa cu ea.

Și-a mișcat piciorul, dezlipindu-l pe Jamie cel mic de fustele ei, de care se prinsese, incantând un „Sus! Sus!“ monoton.

Unchiul diavolului mititel l-a apucat ascultător de mijloc și l-a azvârlit înspre ușă ținându-l cu capul în jos, chiuind de încântare.

– Ah, a oftat Jenny mulțumită, aplecându-se să își inspecteze ținuta în oglinda cu ramă aurie. A băgat un deget în gură și și-a netezit

sprâncenele, apoi și-a încheiat nasturii până la gât. E plăcut să te îmbraci fără ca cineva să ți se agațe de fuste sau să ți se încolăcească în jurul genunchilor. În unele zile abia dacă mă pot duce la toaletă singură sau să spun o propoziție fără să fiu întreruptă.

Obrajii îi erau ușor îmbujorați și părul negru îi strălucea în contrast cu mătasea albastră a rochiei ei. Ian i-a zâmbit, ochii căprui strălucind cald la imaginea înfloritoare a soției lui.

– Păi, așa poate ai timp să stai de vorbă cu Claire, a sugerat el.

A ridicat o sprânceană în direcția mea.

– Claire probabil e destul de manierată încât să te asculte, dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu te apuci să îi reciți vreunul din poemele tale, că o să fie în următoarea diligență spre Londra înainte ca eu și cu Jamie să ne întoarcem acasă.

Jenny și-a pocnit degetele sub nasul lui, netulburată de tachinările lui.

– Nu am de ce să îmi fac prea multe griji. Nu pleacă nicio diligență până la anul în aprilie, și până atunci cred că o să se obișnuiască cu noi. Hai, du-te, te așteaptă Jamie.

În timp ce bărbații își vedeau de treburile lor, Jenny și cu mine ne-am petrecut ziua în salon, ea cosând, eu făcând ghem capete împrăștiate de lână și sortând firele colorate de mătase.

Cu un aer aparent prietenos, ne încercuiam una pe cealaltă precaut în conversație, privindu-ne reciproc cu coada ochiului. Sora lui Jamie și soția lui Jamie; Jamie era punctul central, nemărturisit, în jurul căruia se învârteau gândurile noastre.

Ei doi împărțeau o copilărie care îi lega pentru totdeauna precum firele din urzeala unei singure țesături, însă ochiurile împletiturii se lărgiseră din cauza absenței și a suspiciunii și apoi prin căsătorie. Firul lui Ian fusese prezent în urzeala lor încă de la început, al meu era nou. Cum aveau să acționeze tensiunile în această nouă țesătură, un fir împotriva celuilalt?

Conversația noastră se purta pe un ton relaxat și general, însă cuvintele nespuse se auzeau cu limpezime.

– Ai ținut casa singură de când a murit mama dumitale?

– Ah, da. De când aveam zece ani.

Eu am avut grijă de el și l-am iubit când era un băiețel. Tu cum o să ai grijă de bărbatul pe care l-am crescut?

– Jamie spune că te pricepi bine la medicină.

– I-am pansat umărul când ne-am cunoscut.

Da, sunt capabilă și bună la suflet. Voi avea grijă de el.

– Am auzit că v-ați căsătorit foarte repede.

Te-ai căsătorit cu fratele meu pentru pământ sau pentru bani?

– Da, a fost o căsătorie-fulger. Nici măcar nu i-am știut numele de familie până cu puțin timp înainte de ceremonie.

Nu știam că e stăpânul acestei moșii; m-am căsătorit pentru el însuși.

Și a continuat astfel întreaga dimineață, în timpul unui prânz ușor și al după-amiezii, în timp ce discutam banalități, schimbam frânturi de informații, opinii, glume mici și timide, testându-ne una pe cealaltă. O femeie care dusese greul casei de la vârsta de zece ani, care conducea moșia de la moartea tatălui ei și dispariția fratelui ei, nu era o persoană pe care să o judeci superficial. Mă întrebam ce gândea ea despre mine, însă părea la fel de capabilă ca și fratele ei să își ascundă gândurile când voia să le păstreze doar pentru ea.

Când ceasul de pe șemineu a început să bată ora cinci, Jenny a căscat și s-a întins și haina pe care o cosea a alunecat peste rotunjimea burții ei, căzând pe podea.

A dat să se aplece greoi să o ridice, însă eu m-am lăsat repede în genunchi lângă ea.

– Ți-o dau eu.

– Mulțumesc… Claire.

Prima folosire a numelui meu a fost acompaniată de un zâmbet timid pe care i l-am întors.

Înainte de a reveni la conversația noastră, am fost întrerupte de sosirea doamnei Crook, menajera, care și-a vârât nasul lung în salon și ne-a întrebat îngrijorată dacă îl văzusem pe micul Jamie.

Jenny și-a pus deoparte lucrul cu un oftat.

– A fugit iar, nu-i așa? Nu te îngrijora, Lizzie. Probabil a plecat cu tatăl și cu unchiul lui. Mergem noi să vedem, ce zici, Claire? Mi-ar prinde bine o gură de aer proaspăt înainte de cină.

S-a ridicat greoi și s-a apăsat cu palmele pe șale. A scos un geamăt ușor și mi-a zâmbit obosită.

– Mai am cam trei săptămâni. Abia aștept.

Ne-am plimbat cu pași rari prin curte, Jenny arătându-mi berăria și capela, povestindu-mi istoria moșiei și când au fost construite diferitele clădiri.

Când ne-am apropiat de colțul porumbarului, am auzit glasuri venind dinspre umbrar.

– Aici îmi erai, hoțomanule! a exclamat Jenny. Să vezi ce îți fac când pun mâna pe tine!

– Așteaptă o clipă.

Mi-am așezat o mână pe brațul ei, recunoscând o voce mai groasă.

– Nu te necăji, bărbate, spunea Jamie. O să înveți. E destul de greu când cuculețul abia îți trece de buric, dar o să te obișnuiești.

Mi-am ițit capul pe după colț. Jamie stătea pe o buturugă de spart lemne, prins într-o discuție serioasă cu tizul său, care se lupta bărbătește cu pliurile cămășuței.

– Ce faci cu copilul? am întrebat precaută.

– Îl învăț pe Jamie cel mic arta fină a pișatului din picioare fără a te stropi, mi-a explicat. Măcar atât poate face unchiul pentru el.

Am ridicat o sprânceană.

– Vorba multă sărăcia omului. Se pare că unchiul său ar putea să îi arate.

Jamie a rânjit spre mine.

– Păi, am făcut deja câteva demonstrații practice. Dar am avut un mic accident ultima dată.

A schimbat priviri acuzatoare cu nepotul său.

– Nu te uita la mine, i-a spus el băiatului. A fost doar vina ta. Ți-am spus să nu te miști.

– Hmhm, a zis Jenny sever, cu o privire mustrătoare spre fratele său și o alta spre fiul ei.

Jamie cel mic a răspuns ridicându-și poalele cămășuței peste față, însă Jamie cel mare, neafectat, a zâmbit vesel cu gura până la urechi și s-a ridicat, ștergându-și murdăria de pe pantaloni. A așezat o mână peste capul acoperit cu cămașa al nepotului său și l-a întors pe băiețel spre casă.

– „Căci pentru toate e un timp“, a citat el, „și un timp pentru toate lucrurile de pe pământ.“ Întâi muncim, micuțule Jamie, pe urmă ne spălăm. Și pe urmă – slavă lui Dumnezeu – vine timpul să mâncăm.

După ce s-a ocupat de cele mai presante treburi, Jamie și-a făcut timp în următoarea după-amiază să îmi arate conacul. Construit în 1702, era într-adevăr modern pentru timpurile lui, cu inovații precum sobele din teracotă pentru încălzit și un cuptor mare din cărămidă încastrat în peretele bucătăriei, astfel încât pâinea nu mai era coaptă în jăraticul căminului. Holul de la parter, scările și salonul erau tapetate cu tablouri. Din loc în loc câte un peisaj pastoral sau un desen cu animale, însă cele mai multe erau portrete ale membrilor familiei și ale rudelor. M-am oprit în fața unui tablou înfățișând-o pe Jenny când era fetiță. Stătea pe zidul grădinii, cu o plantă agățătoare cu frunze roșii în spate. De-a lungul zidului erau aliniate câteva păsări: vrăbii, un sturz, o ciocârlie și chiar un fazan, toate împingându-se să ajungă în fața stăpânei lor care râdea fericită. Se deosebea de cele mai multe din tablourile cu atitudinea serioasă, în care unul sau altul dintre strămoșii familiei privea supărat dincolo de rama portretului, ca și cum gulerul țeapăn îl sufoca.

– Mama mea l-a pictat, a spus Jamie, observându-mi interesul. Le-a mai făcut și pe câteva din cele de pe scări, dar aici sunt doar două tablouri ale ei. Și ei îi plăcea acesta cel mai mult.

Un deget mare și bont a atins ușor suprafața pânzei, trasând linia tulpinii agățătoare cu frunze roșii.

– Astea sunt păsările îmblânzite ale lui Jenny. De fiecare dată când era câte o pasăre cu un picior sucit sau o aripă ruptă, oricine o găsea i-o aducea la Jenny și în câteva zile o vindeca și o făcea să îi ciugulească din palmă. Ăsta îmi aduce întotdeauna aminte de Ian.

Degetul a bătut deasupra fazanului, cu aripile răsfirate pentru a-și păstra echilibrul, privind spre stăpâna lui cu ochii întunecați, adoratori.

– Ești groaznic, Jamie, am spus râzând. Este vreun tablou și cu tine?

– Oh, da.

M-a condus spre peretele opus, în apropierea ferestrei.

Doi băieți roșcovani, îmbrăcați în tartane, priveau solemn din tablou, așezați pe un copoi uriaș. Acela trebuia să fie Nairn, bunicul lui Bran, Jamie și fratele său mai mare, Willie, care murise de variolă la unsprezece ani. Jamie nu putea avea mai mult de doi ani în pictură, m-am gândit; stătea între genunchii fratelui său mai mare, cu o mână odihnindu-se pe capul câinelui. Jamie îmi povestise despre Willie în timpul călătoriei de la Leoch, într-o noapte lângă foc din albia unei văi pustii. Îmi aminteam șarpele mic, cioplit în lemn de cireș, pe care îl scosese din geantă pentru a mi-l arăta.

– Willie mi l-a dăruit când am împlinit cinci ani, a spus el, degetul mângâind blând curbele sinuoase.

Era un șarpe mic de jucărie, trupul zvârcolindu-i-se artistic, cu capul întors să privească peste ceea ce ar fi fost un umăr, dacă șerpii ar avea așa ceva.

Jamie mi-a întins micul obiect din lemn. L-am învârtit în mână, curioasă.

– Ce e scrijelit pe burtă? S-a-w-n-y. Sawny?

– Ăsta sunt eu, a spus Jamie vârându-și capul între umeri de parcă ar fi fost nițel jenat. E un nume de alint, cum ar veni, un derivat al celuilalt nume al meu, Alexander. Așa obișnuia să mă strige Willie.

Cele două chipuri din poză erau foarte asemănătoare; toți copiii Fraser aveau acea privire semeață care te provoca să îndrăznești să crezi că fac mai puțin bani decât considerau ei că fac. În acest portret însă, obrajii lui Jamie erau bucălați și nasul cârn ca al bebelușilor, în vreme ce oasele puternice ale fratelui său începeau să arate semnele bărbatului din el, o promisiune care nu avea să se împlinească niciodată.

– Țineai foarte mult la el? am întrebat în șoaptă, așezându-mi o mână pe brațul lui.

Jamie a încuviințat din cap, îndreptându-și privirea spre flăcările căminului.

– Oh, da, a răspuns el cu un zâmbet șters. Era cu cinci ani mai mare decât mine și credeam că e Dumnezeu, sau cel puțin Hristos. Obișnuiam să merg după el oriunde; sau măcar oriunde îmi dădea voie.

S-a întors și s-a îndreptat spre rafturile cu cărți. Vrând să îl las o clipă singur, am rămas, privind pe fereastră. Din această parte a casei zăream prin ploaie conturul unui deal de piatră cu cușmă înverzită undeva în depărtare. Îmi amintea de dealul zânelor unde pășisem printr-o rocă și ieșisem dintr-o vizuină de iepuri. Cu doar șase luni în urmă. Dar mi se părea că trecuse o veșnicie.

Jamie a venit lângă mine la fereastră. Privind pierdut în gânduri spre ploaia care turna afară, mi-a spus:

– Mai este un motiv. Cel mai important.

– Motiv? am întrebat prostește.

– Pentru care te-am luat de nevastă.

– Adică?

Nu știu la ce mă așteptasem să spună, poate să îmi mai dezvăluie ceva din istoria familiei sale. Însă ceea ce mi-a zis m-a șocat, într-un anume fel.

– Pentru că te doream.

Și-a întors chipul de la fereastră pentru a mă privi în ochi.

– Mai mult decât am dorit orice în viața mea, a adăugat el în șoaptă.

Am continuat să îl privesc prostește. La orice m-aș fi așteptat, însă nu la asta. Văzându-mă rămasă cu gura căscată, a continuat vesel.

– Când l-am întrebat pe tatăl meu cum știi care e femeia potrivită, el mi-a spus că, atunci când va sosi momentul, voi ști fără umbră de îndoială. Și am știut. Când m-am trezit în întuneric sub copacul acela pe drumul spre Leoch, cu tine stându-mi pe piept, înjurându-mă că o să mor la cât sânge curge din mine, mi-am spus: „Jamie Fraser, vezi bine cât e de mare, simți că e grea ca un cal de povară, asta-i femeia ta.“

M-am repezit spre el, dar el s-a ferit, vorbind cu repeziciune.

– Mi-am spus în sinea mea: „Te-a îngrijit de două ori în două ceasuri, flăcăule; viața printre bărbații clanului MacKenzie e așa cum e; măcar să îți iei o femeie care să știe să panseze o rană și să îndrepte niște oase rupte.“ Și mi-am mai zis: “Jamie, flăcăule, ia gândește-te, dacă atingerea ei e atât de plăcută pe claviculă, ia imaginează-ți cum s-ar simți mai jos…“

S-a ascuns în spatele unui scaun.

– Sigur, m-am gândit că trebuie să fi fost efectele a patru luni petrecute la mănăstire, fără farmecul unei prezențe feminine, dar pe urmă, când am mers pe același cal împreună în întuneric… – a făcut o pauză, oftând teatral, scăpând dibaci dintre degetele mele care voiau să îl apuce de mânecă – cu fundul tău frumos și mare strâns între coapsele mele – a evitat la timp o lovitură îndreptată spre urechea stângă și s-a dat într-o parte, trăgând o măsuță joasă între noi – și capul acela tare ca piatra lovindu-mă în coșul pieptului – un ornament mic de metal i-a aterizat în cap și a căzut zăngănind la podea – mi-am spus...

Râdea atât de tare acum, încât era nevoit să își tragă răsuflarea între fraze.

– „Jamie“, mi-am zis, „chiar dacă e o cățea saxonă cu o limbă ca a unei vipere… cu un fund ca ăsta… ce contează dacă are o față ca de o-o-aieee?“

I-am pus piedică scurt și a plonjat pe burtă cu genunchii sub el când a atins podeaua cu o bufnitură care a zguduit toată casa.

– Vrei să îmi spui că te-ai însurat cu mine din dragoste? l-am întrebat.

A ridicat sprâncenele, încercând să își tragă respirația.

– Păi… nu asta… încercam… să spun?

Apucându-mă cu un braț de după umeri, și-a strecurat celălalt braț pe sub fusta mea și a început să îmi aplice o serie de pișcături fără milă pe partea anatomică pe care tocmai mi-o lăudase.

Întorcându-se pentru a-și lua coșul pentru broderie, Jenny și-a făcut în acel moment apariția și a rămas în picioare, măsurându-ne cu un aer amuzament.

– Ce faci aici, Jamie, băiatule? a întrebat ea ridicând o sprânceană.

– Fac dragoste cu nevasta mea, a gâfâit el, fără suflare între chicote și palme.

– În cazul ăsta, ai putea găsi un loc mai potrivit, a spus ea ridicând și cealaltă sprânceană. Podeaua are așchii care o să-ți intre în fund.

Dacă Lallybroch era o moșie liniștită, era și una foarte ocupată. Toată lumea părea să se trezească imediat după cântatul cocoșilor și întreaga fermă se rotea și zbârnâia ca un mecanism complicat de ceas până după apusul soarelui când una câte una din rotițele și piulițele care îl puneau în mișcare începeau să se desprindă din mecanism, învârtindu-se în întuneric la casa ei pentru cină și somn, pentru a reapărea ca prin farmec la locul ei a doua zi dimineață.

Fiecare bărbat, femeie și copil părea de neînlocuit pentru buna funcționare a moșiei, încât nu îmi puteam imagina cum se descurcaseră în acești ultimi ani fără stăpân. Pentru prima dată am înțeles criticile aspre ale scoțienilor împotriva trândăviei care înainte – sau pe urmă, în funcție din ce punct priveai – mi se păruse doar o extravaganță pitorească. Trândăvia ar fi fost nu doar un semn de decădere morală, ci și un afront împotriva ordinii naturale a lucrurilor.

Erau și momente de relaxare, desigur. Acele scurte perioade de timp, scurgându-se prea repede, când totul în jur pare să rămână suspendat în nemișcare și când existența se balansează într-un punct perfect, precum momentul în care întunericul se transformă în lumină, când ambele și niciuna te înconjoară.

Încă savuram un astfel de moment în seara celei de-a doua sau a treia zi de când sosisem la fermă. Stând pe gardul din spatele casei, vedeam câmpurile roșietice până la marginea stâncii din spatele fortului, și coroana copacilor din partea îndepărtată a trecătorii, întunecându-se sub strălucirea perlată a cerului. Obiectele din apropiere și din depărtare păreau să fie la aceeași distanță când umbrele lor se amestecau în lumina amurgului.

Aerul era rece, anunțând înghețul care se apropia și m-am gândit că va trebui curând să intru în casă, deși nu mă lăsa inima să părăsesc frumusețea nemișcată a locului. Nu l-am auzit pe Jamie apropiindu-se până când nu mi-a pus faldurile grele ale unei mantii pe umeri. Nu realizasem cât de frig îmi era până când nu am simțit căldura

contrastantă a lânii groase.

Brațele lui Jamie m-au învăluit împreună cu mantia și m-am cuibărit la pieptul lui, tremurând ușor.

– Vedeam din casă că tremuri, a spus el luându-mi mâinile într-ale lui. O să te ia răceala, dacă nu ești atentă.

– Dar tu nu răcești?

M-am întors să mă uit la el. În ciuda frigului tot mai pișcător, părea să se simtă bine doar în cămașă și kilt. Doar o ușoară roșeață a nasului arăta că nu era cea mai blândă noapte de primăvară.

– Ah, păi, eu sunt obișnuit. Scoțienii nu au sângele atât de subțire ca sclifosiții din sud.

Mi-a ridicat barba și m-a sărutat ușor pe vârful nasului, zâmbind. L-am luat de urechi și i-am îndreptat buzele mai jos.

Până când mi-a dat drumul, sărutul durase suficient de mult încât temperaturile noastre să se fi egalizat și sângele cald îmi cânta în urechi când m-am îndreptat de spate, balansându-mă pe bârna gardului. Vântul îmi bătea din spate, fluturându-mi șuvițele peste față. Jamie le-a dat peste umeri, împrăștiind buclele dezordonate cu degetele, soarele care apunea strălucind printre ele.

– Parcă ai avea un nimb, cu lumina bătându-ți din spate, a spus el în șoaptă. Un înger încoronat cu aur.

– Și tu, am răspuns moale, trasându-i muchia obrazului acolo unde lumina de ambră sclipea în firele scurte de barbă. De ce nu mi-ai spus mai demult?

Știa despre ce vorbeam. A ridicat o sprânceană și a zâmbit, jumătate de față luminată de strălucirea soarelui, cealaltă ascunsă în umbră.

– Păi, știam că nu voiai să te măriți cu mine. Și nu voiam să te împovărez sau să mă fac de rușine spunându-ți atunci când era clar că vrei să te culci cu mine doar ca să onorezi niște jurăminte pe care, dacă ai fi avut de ales, nu le-ai fi făcut niciodată.

A zâmbit larg, dinții albi sclipind în umbră, ghicindu-mi răspunsul.

– Cel puțin prima dată. Am și eu mândria mea, femeie.

Am întins brațul și l-am tras spre mine, mai aproape, astfel încât să

vină între pulpele mele cum stăteam pe gard. Simțindu-i răcoarea pielli, mi-am înfășurat picioarele în jurul coapselor lui și l-am învelit cu poalele mantiei mele. Sub stofa protectoare, brațele lui s-au strâns în jurul meu, presându-mi obrazul peste batistul cămășii sale.

– Iubirea mea, a murmurat el. Oh, iubirea mea. Te doresc atât de mult.

– Nu e același lucru, nu-i așa? am întrebat. Iubirea și dorința, adică.

A început să râdă, ușor răgușit.

– Dar sunt ale dracului de asemănătoare, englezoaico, cel puțin pentru mine.

Îi simțeam forța dorinței, puternică și arzătoare. Deodată s-a dat un pas în spate și, aplecându-se, m-a ridicat de pe gard.

– Unde mergem?

Ne îndepărtam de casă, spre un mănunchi de șoproane în umbra crângului de ulmi.

– Să găsim o căpiță de fân.

28

Sărutări şi desuuri

Treptat mi-am găsit propriul loc în mersul moșiei. Cum Jenny nu mai putea face plimbările lungi până la fermele arendașilor, am început să îi vizitez eu, uneori în tovărășia unui băiat de la grajduri, alteori împreună cu Jamie sau cu Ian. Luam cu mine hrană și medicamente și îi tratam pe cei bolnavi cât de bine puteam, dându-le sfaturi pentru a-și îmbunătăți sănătatea și igiena, sfaturi primite cu mai multă sau mai puțină bunăvoință.

La Lallybroch, îmi făceam de treabă prin casă sau prin grădini, făcându-mă utilă oricând era nevoie, mai ales în grădini. În afară de mica grădină ornamentală foarte frumoasă, conacul mai avea o mică grădină de ierburi și o imensă grădină de legume sau „grădina de varză“ unde se cultivau varză, napi și dovleci.

Jamie era peste tot: în birou cu registrele de socoteli, la câmp cu arendașii, în grajd cu Ian, recuperând timpul pierdut. Însă mi se părea că era ceva mai mult decât datorie sau interes. Curând trebuia să plecăm; voia să ducă lucrurile pe un făgaș care să continue când el nu va mai fi acolo, până când el – până când noi – ne vom putea întoarce pentru totdeauna.

Știam că vom fi nevoiți să plecăm, însă înconjurată de conacul și pământurile de la Lallybroch, și în compania veselă a lui Jenny, Ian și a lui Jamie cel mic, mă simțeam ca și cum ajunsesem în cele din urmă acasă.

Într-o dimineață, după micul dejun, Jamie s-a ridicat de la masă dându-ne de veste că urma să se ducă tocmai până în capul văii, să vadă calul pe care Martin Mack îl vindea.

Jenny s-a întors de la servantă, cu sprâncenele împreunate.

– Crezi că vei fi în siguranță, Jamie? Englezii au patrulat prin tot comitatul în ultima lună.

Jamie a ridicat din umeri, luându-și vestonul de pe scaunul unde îl lăsase.

– Voi fi cu băgare de seamă.

– Oh, Jamie, a spus Ian intrând cu un braț de lemne de foc pentru cămin. Voiam să te rog – te poți duce până la moară în dimineața asta? Jock a venit ieri să spună că s-a întâmplat ceva cu roata. Am aruncat eu o privire, dar noi doi nu am putut-o ridica. Cred că s-a prins ceva mizerie în ea, dar e mult sub apă.

A bocănit ușor cu piciorul de lemn, zâmbind la mine.

– Eu încă pot merge, slavă Domnului, și pot să și călăresc, dar nu pot înota. Dau din mâini, dar mă învârt în cerc ca o coropișniță.

Jamie și-a pus din nou vestonul pe scaun cu un zâmbet, auzind descrierea cumnatului său.

– Mă duc, Ian, dacă asta înseamnă să te scutesc să-ți petreci dimineața într-o baltă înghețată. S-a întors spre mine. Poți să mergi cu mine, englezoaico? E o dimineață frumoasă și-ți poți lua coșulețul cu tine.

A aruncat o privire ironică spre coșul de nuiele enorm pe care îl foloseam ca să culeg plante.

– Urc să îmi schimb cămașa. Mă întorc într-un minut.

S-a îndreptat spre scări și le-a urcat cu pas atletic, câte trei o dată. Ian și cu mine ne-am zâmbit. Dacă avea vreun regret că el nu avea parte de astfel de plăceri, era ascuns în bucuria de a privi exuberanța lui Jamie.

– Ce bine e că e din nou acasă, a spus el.

– Mi-aș fi dorit să putem rămâne, am replicat, cu părere de rău.

Ochii căprui s-au umplut de îngrijorare.

– Doar nu plecați acum, nu?

– Nu, nu chiar acum, am spus dând din cap. Dar vom fi nevoiți să plecăm înainte de căderea zăpezii.

Jamie ajunsese la concluzia că cel mai indicat ar fi să mergem la Beauly, cetatea de scaun a clanului Fraser. Poate bunicul lui, lordul Lovat, ne putea ajuta; dacă nu, măcar ne-ar putea aranja să plecăm în Franța.

Ian a încuviințat din cap, liniștit.

– Ah, da. Dar încă mai aveți câteva săptămâni.

Era o zi frumoasă și însorită de toamnă, cu aerul proaspăt și aromat precum cidrul și cerul atât de albastru încât te puteai îneca în el. Mergeam încet, pentru ca eu să caut măceșe târzii și ciulini, discutând relaxați.

– Săptămâna viitoare e Sărbătoarea Pătrarului, m-a informat Jamie. Rochia ta va fi gata până atunci?

– Cred că da. De ce? E sărbătoare mare?

Mi-a zâmbit, luându-mi coșul când m-am aplecat că culeg o tulpină de vetrice.

– Ah, da, într-un fel. Nu se compară cu banchetele lui Colum, asta e sigur, dar toți arendașii de la Lallybroch vor veni să-și plătească dările și să o cunoască pe noua lady Lallybroch.

– Probabil vor fi surprinși că te-ai căsătorit cu o englezoaică.

– Cred că doi sau trei tați vor fi dezamăgiți; am curtat câteva fete din împrejurimi înainte să fiu arestat și dus la Fortul William.

– Îți pare rău că nu te-ai însurat cu o fată din partea locului? am întrebat, cochetând.

– Dacă tu crezi că eu o să spun „da“ în timp ce tu stai în fața mea cu o foarfecă de grădinărit în mână, a remarcat el, înseamnă că ai o părere foarte proastă despre inteligența mea.

Am lăsat jos foarfeca pe care o luasem pentru a săpa în pământ, am întins brațele și am rămas în picioare așteptând. Când mi-a dat drumul în cele din urmă, m-am aplecat să ridic din nou foarfeca, tachinându-l:

– Întotdeauna m-am întrebat de ce ai rămas atâta vreme virgin. Vasăzică, fetele de la Lallybroch sunt toate urâte?

– Nu, a spus el ridicând ochii mijiți spre soarele de dimineață. Tatăl meu e în mare parte responsabil pentru asta. Uneori, seara, ne

plimbam împreună pe câmpuri și stăteam de vorbă. Și când am crescut suficient de mare încât o astfel de ipoteză să devină plauzibilă, mi-a spus că un bărbat trebuie să fie responsabil, căci culege ceea ce seamănă și este de datoria lui să aibă grijă de o femeie și să o protejeze. Și dacă eu nu sunt pregătit pentru asta, atunci nu am niciun drept să împovărez o femeie cu consecințele propriilor mele acte.

A aruncat o privire în urma noastră, spre casă. Și spre micul cimitir al familiei, din apropiere de baza fortului, acolo unde erau îngropați părinții lui.

– Mi-a spus că cel mai frumos lucru în viața unui bărbat e să facă dragoste cu femeia pe care o iubește, a spus el în șoaptă.

A zâmbit spre mine, cu ochii albaștri precum cerul deasupra noastră.

– Avea dreptate.

I-am atins ușor obrazul, conturând cu degetul curba largă ce cobora de la pomeți până la bărbie.

– Destul de dificil pentru tine, dacă se gândea să aștepți atât de mult până să te însori, am spus.

Jamie a zâmbit larg, faldurile kiltului învolburându-se în vântul repezit de toamnă.

– Păi, Biserica te învață că onania e un păcat, dar tatăl meu mi-a spus că el crede că, dacă un bărbat are de ales între onanism și o femeie chinuită, un bărbat adevărat trebuie să aleagă să se sacrifice.

Când m-am oprit din râs, am scuturat din cap și am spus:

– Nu. Nu o să te întreb. Căci ai rămas virgin.

– Doar cu îndurarea lui Dumnezeu și a tatălui meu, englezoaico. Cred că de când am împlinit paisprezece ani nu m-am mai gândit la altceva decât la fete. Dar tot în acea perioadă am fost trimis să stau cu familia lui Dougal la Beannachd.

– Păi, și nu erau fete acolo? am întrebat. Credeam că Dougal are doar fete.

– Așa-i, are. Patru. Cele două mai mici nu sunt cine știe ce, dar cea mai mare era o fată foarte frumoasă. Un an sau doi avea Molly mai mult decât mine. Și nu cred că o flatau foarte mult atențiile mele.

Obișnuiam să mă uit la ea pierdut peste masă la cină și ea mă privea în jos de-a lungul nasului și mă întreba dacă am guturai. Că, dacă am, ar trebui să mă duc în pat și, dacă n-am, mi-ar mulțumi dacă mi-aș închide gura, că ea n-are chef să se uite în amigdalele mele cât mănâncă.

– Încep să înțeleg cum ai rămas fecior, am spus, ridicându-mi fustele pentru a sări un pârleaz. Dar nu se poate să fi fost toate la fel.

– Nu, a răspuns el meditativ, întinzându-mi o mână pentru a mă ajuta să sar. Nu erau. Sora mai mică a lui Moly, Tabitha, era nițel mai prietenoasă, a spus zâmbind nostalgic. Tibby a fost prima fată pe care am sărutat-o. Sau poate ar trebui să spun prima fată care m-a sărutat. Îi căram două ciubere cu lapte din grajd la lăptărie, făcându-mi planuri cum să o bag în dosul ușii, de unde nu putea să fugă, și să o sărut acolo. Dar mâinile îmi erau ocupate și ea a fost nevoită să deschidă ușa să mă lase să intru. Așa încât eu am fost cel care am ajuns în spatele ușii și Tib, care mergea în urma mea, m-a apucat de urechi și m-a sărutat. Am mai vărsat și laptele.

– Pare o primă experiență memorabilă, am spus, râzând.

– Mă îndoiesc că eu eram primul pe care îl săruta, a zis el zâmbind cu gura până la urechi. Părea să știe mult mai multe decât mine. Dar nu am avut prea mult timp să exersăm; câteva zile mai târziu ne-a descoperit mama ei sărutându-ne în cămară. Nu ne-a făcut nimic, doar mi-a aruncat mie o privire aprigă și lui Tibby i-a spus să plece să ajute la pregătirea cinei, însă trebuie să îi fi spus lui Dougal.

Dacă Dougal MacKenzie fusese atât de aprig la mânie când apărase onoarea surorii sale, îmi puteam imagina ce ar fi putut face pentru a o apăra pe cea a fiicei lui.

– Mă cutremur numai la gând, am spus, rânjind spre el.

– Și eu, a răspuns Jamie, înfiorându-se.

M-a privit cu coada ochiului, cu un aer rușinat.

– Știi că băieții se trezesc uneori dimineața cu… mă rog, cu…

Sângele i-a năvălit în obraji.

– Da, știu, am răspuns. La fel pățesc și bărbații de douăzeci și trei de ani. Crezi că eu nu bag de seamă? De altfel, chiar tu îmi arăți destul de des.

– Mmmhm. Așadar, în dimineața după ziua în care ne-a prins mama lui Tib, m-am trezit chiar la răsăritul soarelui. O visasem – pe Tib, nu pe mama ei –, așa că nu am fost foarte surprins să simt o mână pe mădularul meu. Surprinzător era că nu era a mea.

– Și cu siguranță nu era a lui Tibby.

– Păi, nu, nu era. Era a lui taică-su.

– A lui Dougal?! Ce naiba...

– Da, am făcut ochii mari și el mi-a zâmbit, foarte cald. Și pe urmă s-a așezat pe pat și am avut o mică discuție amicală, ca între unchi și nepot, ca între un tată adoptiv și un fiu adoptiv. Mi-a povestit cât de bucuros e că mă are acolo, el neavând un fiu, și toate cele. Și cum toată familia lui era atât de încântată de mine și așa mai departe. Și cât de supărat ar fi el dacă ar crede că eu aș putea profita de sentimentele atât de frumoase și de pure pe care le-ar nutri fiicele lui față de mine și cum desigur el ar fi atât de fericit dacă ar putea avea încredere în mine ca în propriul său fiu. Și în tot acest timp el vorbea și eu stăteam acolo întins, el cu o mână pe jungher și cu cealaltă pe ouăle mele frumoase și tinere. Deci am zis da, unchiule, și nu, unchiule, și când a plecat, m-am înfășurat în plapumă și am visat porci. Și nu am mai sărutat o fată până nu am împlinit șaisprezece ani și am plecat la Leoch.

S-a uitat spre mine, zâmbind. Părul îi era strâns la spate cu o bucată de piele, dar șuvițele mai scurte i se învolburau ca de obicei în jurul frunții, strălucind arămiu și auriu în aerul limpede și răcoros. Pielea i se închisese într-un bronz auriu în timpul călătoriei de la Leoch și Craigh na Dun și arăta precum o frunză de toamnă, plutind învârtindu-se veselă purtată de vânt.

– Dar tu, frumoasa mea englezoaico? a întrebat el zâmbind larg. Se țineau băieții după tine, topiți de dragul tău, sau erai timidă și feciorelnică?

– Aveam mai puțin decât tine când m-am sărutat prima dată, am răspuns, precaută. Aveam opt ani.

– Jezebel! Cine a fost norocosul flăcău?

– Fiul tălmaciului. Asta s-a întâmplat în Egipt. El avea nouă ani.

– Ah, atunci nu ești de condamnat. Ai fost tentată de un bărbat adevărat și, unde mai pui, un păgân!

Moara s-a ivit dedesubt, ca într-o pictură, cu iederă cu frunze de un roșu adânc într-o parte a zidului vopsit în galben și obloanele lăsate deschise spre lumina zilei, curate în ciuda vopselii verzi scorojite. Șuvoiul de apă curgea vesel de-a lungul ecluzei pe sub roata de moară nemișcată până la iaz. Erau chiar și rațe sălbatice în lac, poposite pentru o clipă de odihnă în zborul lor spre sud.

– Uite, am spus, oprindu-mă în vârful dealului, așezând o mână pe brațul lui Jamie, oprindu-l. Nu e frumos?

– Ar fi o priveliște și mai încântătoare dacă roata morii s-ar învârti, a replicat el practic, apoi și-a coborât privirea spre mine și a zâmbit. Da, englezoaico. E un loc frumos. Obișnuiam să înot aici când eram copil, e un iaz mare după cotul pârâului.

Mai jos pe deal, iazul a devenit vizibil prin perdeaua de sălcii. Atunci am văzut și băieții. Erau patru, bălăcindu-se și stropindu-se și strigând, despuiați și fără griji.

– Brrr, am spus privindu-i.

Vremea era frumoasă pentru o zi de toamnă, însă aerul era suficient de rece încât să mă facă să fiu recunoscătoare pentru șalul pe care îl adusesem cu mine.

– Îți îngheață sângele numai privindu-i.

– Ha? a întrebat Jamie. Vino încoace să te încălzesc.

Aruncând o privire spre băieții din apă, a pășit în umbra unui castan uriaș. Și-a așezat mâinile în jurul mijlocului meu și m-a tras în umbră.

– Nu ai fost prima fată pe care am sărutat-o, mi-a spus el șoptit, dar îți jur că vei fi ultima.

Și-a plecat capul spre chipul meu întors spre el.

Imediat ce morarul a ieșit din adăpostul său și introducerile au fost făcute în grabă, m-am retras pe malul iazului morii, în vreme ce Jamie a petrecut câteva minute ascultând explicațiile bărbatului. Când acesta a intrat în moară, pentru a încerca să întoarcă piatra dinăuntru, Jamie a rămas o clipă nemișcat privind în adâncurile întunecate și pline de ierburi ale iazului. În cele din urmă, ridicând din umeri resemnat, a început să își dea jos hainele.

– Nu am altă soluție, m-a lămurit el. Ian are dreptate; ceva e înțepenit în roată sub stăvilar. Cobor și...

Oprit de șuieratul meu, s-a întors spre locul unde stăteam eu pe malul apei cu coșul lângă mine.

– Și care e problema ta? a întrebat el. Nu ai mai văzut până acum un bărbat în chiloți?

– Nu… cu așa ceva! am reușit să îngaim, printre hohotele de râs.

Anticipând că va fi nevoit să se bage în apă, își pusese pe sub kilt o pereche de chiloți de o vechime incredibilă, inițial din flanelă roșie, cârpită acum cu o paletă strălucitoare de culori și texturi. Evident, această pereche de chiloți aparținuse demult altcuiva, care trebuie să fi măsurat cu câțiva centimetri mai mult în talie decât Jamie. Atârnau periculos de oasele șoldurilor, încrețiturile căzând într-un V peste abdomenul plat.

– Bunicului tău? am încercat să ghicesc, străduindu-mă din răsputeri, fără succes însă, să îmi înghit hohotele de râs. Sau poate ai bunicii tale?

– Ai tatălui meu, a răspuns el rece, ridicându-și semeț bărbia. Doar nu te așteptai să înot cum m-a făcut mama în fața nevesti-mii și a arendașilor!

Cu o demnitate solemnă și-a adunat excesul de material într-o mână și a început să meargă prin apă. Pășind până în apropierea roții, s-a acomodat cu apa și, trăgând adânc aer în piept, a sărit în sus și s-a scufundat, ultimul lucru pe care l-am văzut la el fiind chiloții umflați din flanelă roșie. Morarul, aplecându-se peste fereastra morii, striga încurajări și instrucțiuni de fiecare dată când pletele lucitoare și ude ieșeau la suprafața apei.

Malul iazului era îngroșat cu plante de apă și am săpat cu bățul să caut rădăcină de nalbă și șofran, cu frunzele lui mici și firave. Aveam coșul plin pe jumătate când am auzit o tuse politicoasă în spatele meu.

Era o doamnă cu adevărat bătrână, sau cel puțin așa arăta. Se sprijinea într-un băț de păducel, înveșmântată în haine pe care trebuie să le fi purtat în urmă cu douăzeci de ani, acum prea voluminoase pentru silueta sfrijită dinăuntrul lor.

– Bună dimineața, mi-a spus ea, clătinând din cap precum un mosor.

Purta un tulpan din pânză albă apretată care îi ascundea aproape tot părul, însă câteva șuvițe de un cenușiu metalizat se iveau în jurul obrajilor ca niște mere uscate.

– Bună dimineața, am răspuns și am dat să mă ridic, însă femeia a făcut câțiva pași în față și s-a așezat lângă mine cu o grație surprinzătoare.

Trăgeam nădejde că se va mai putea ridica.

– Eu…, am început, dar m-a întrerupt imediat.

– Ești noua doamnă, desigur. Eu sunt doamna MacNab – bunica MacNab mă strigă lumea, toate nurorile mele fiind doamne MacNab.

A întins o mână slabă și a tras coșul mai aproape de ea, inspectându-i conținutul.

– Rădăcină de nalbă – ah, asta e bună pentru tuse. Dar nu cred că vrei să o folosești pe asta, fetițo, a spus arătând spre un tubercul mic și cafeniu. Arată ca rădăcina crinului, dar nu e.

– Dar ce este? am întrebat.

– Limba-șarpelui. Dacă mănânci unul din ăsta, ai să faci tumbe prin casă.

A luat tuberculul din coș și l-a aruncat în iaz, stropind cu apă în jur. A tras coșul în poală și a început să răscolească printre plantele care rămăseseră, în vreme ce eu o urmăream cu un amestec de amuzament și iritare. În cele din urmă, mulțumită, mi l-a întins înapoi.

– Aha, vasăzică nu ești chiar prostuță, pentru o englezoaică, a remarcat ea. Măcar știi să deosebești vindeceaua de talpa-gâștei.

A aruncat o privire spre lac, unde capul lui Jamie s-a ivit o clipă, ud și sclipitor ca al unei foci, înainte de a dispărea din nou sub moară.

– Văd că Înălțimea Sa nu te-a luat doar pentru frumusețe.

– Mulțumesc, am răspuns, alegând să iau remarca ei drept un compliment.

Privirea bătrânei doamne, ascuțită ca un ac, era pironită pe mijlocul meu.

– Nu ești încă grea? a întrebat ea. Frunze de zmeură, te ajută.

Amestecă o mână de frunze cu măceșe și bea-le când crește luna, de la jumătate încolo. Apoi când e plină și începe să scadă, mănâncă niște agrișe, să îți cureți pântecul.

– Ah, păi…

– Am o rugăminte la Înălțimea Sa, a continuat doamna. Dar după cum văd, e nițel ocupat pentru moment, deci îți voi spune dumitale.

– Prea bine, am încuviințat slab.

Oricum nu știam cum aș putea-o împiedica să îmi povestească.

– E vorba de nepotul meu, a zis ea, fixându-mă cu ochii cenușii de rotunjimea și strălucirea unor mărgele. Nepotul meu, Rabbie, vreau să spun; am șaisprezece nepoți, și pe trei dintre ei îi cheamă Robert, dar unul e Bob și celălalt e Rob, iar ăsta mic e Rabbie.

– Să vă trăiască, am spus politicos.

– Vreau să îl rog pe Înălțimea Sa să îl ia ca băiat de grajduri, a continuat.

– Păi, eu nu pot…

– Vezi dumneata, e taică-su, a spus ea, aplecându-se spre mine, parcă împărtășindu-mi o taină. Nu aș spune că puțină severitate e ceva greșit; bățul nu trebuie pus în cui și copilul nu trebuie alintat, am spus întotdeauna și bunul Dumnezeu știe bine că băieții sunt făcuți să fie altoiți din când în când, că nu i-ar fi lăsat El să fie atât de împielițați. Dar când ajungi să arunci copilul în vatră și să-i faci o rană pe față de mărimea palmei mele, și asta doar pentru că a luat o turtă din farfurie fără să ceară voie, atunci…

– Vrei să spui că tatăl lui Rabbie îl bate? am întrerupt-o.

Bătrâna doamnă a încuviințat din cap, apreciindu-mi inteligența.

– Da, bineînțeles, nu asta spuneam? A ridicat o mână. Acum, în mod normal, nu e treaba mea să mă bag. Fiecare face ce și cum poftește cu copiii lui, dar… în fine, Rabbie e nepotul meu preferat. Și nu e vina băiatului că taică-său e un bețivan, oricât de rușinos ar fi pentru propria lui mamă să spună un asemenea lucru.

A ridicat dojenitor un deget uscat ca un băț.

– Nu că tatăl lui Ronald nu ar fi băut o picătură mai mult decât era

nevoie din când în când. Dar niciodată nu a ridicat mâna la mine sau la vreunul din copii… sau, mă rog, nu a mai ridicat niciodată după ce a făcut-o prima dată, a spus ea căzând pe gânduri.

Pe neașteptate, mi-a făcut cu ochiul, obrajii micuți rotunzi și fermi ca merele vara, încât am văzut ce femeie veselă și atrăgătoare trebuie să fi fost cândva.

– M-a lovit o dată, mi s-a confesat ea, și am înșfăcat grilajul de la foc și l-am lovit cu el în cap. S-a legănat înainte și înapoi, râzând. Am crezut că gata, l-am omorât și mă jeleam și îi țineam capul în poală, gândindu-mă la ce o să mă fac, văduvă, cu doisprezece guri de hrănit. Dar s-a trezit, a spus ea pe un ton degajat, și niciodată nu a mai pus mâna pe mine sau pe copii. Am născut treisprezece, știi? a întrebat ea mândră. Și am crescut zece.

– Felicitări, i-am spus sinceră.

– Frunze de zmeură, a zis ea, punând o mână prietenoasă pe genunchiul meu. Ascultă la mine, fetițo, frunzele de zmeură or să te ajute. Și dacă nu, vino la mine acasă și o să-ți fac o băutură din semințe de echinaceea și dovleac, cu ou crud bătut. Asta o să poarte sămânța bărbatului dumitale drept în pântece și o să te umfi ca un dovleac până la Paște.

Am tușit, îmbujorându-mă ușor.

– Mmmmhm. Și dumneata ai vrea ca Jamie, ăă… adică Înălțimea Sa, să îl ia pe nepot ca băiat de grajd, să scape de tatăl său.

– Da, așa este. E un băiat muncitor și Înălțimea Sa nu va fi…

Chipul bătrânei doamne a împietrit în toiul conversației sale animate. M-am întors pentru a privi peste umăr și am înghețat și eu. Vestoanele roșii. Dragoni, șase, călare, coborând dealul spre moară. Cu o admirabilă prezență de spirit, doamna MacNab s-a ridicat și s-a așezat din nou peste grămada de haine ale lui Jamie, fustele ei răsfirate ascunzându-le. S-a auzit un zgomot dinspre apă și un oftat exploziv din iazul morii în spate meu când Jamie a apărut din nou la suprafață. Eram prea speriată să îl strig sau să mă mișc de teamă că aș atrage atenția dragonilor spre iaz, dar tăcerea nemișcată care s-a așternut deodată în spatele meu mi-a dat de înțeles că și el îi zărise. Tăcerea a fost întreruptă de un singur cuvânt călătorind peste apă, spus în șoaptă, însă tulburător în sinceritatea lui.

– *Merde*.

Bătrâna doamnă și cu mine am rămas nemișcate, cu chipurile ca niște stane de piatră, privind soldații care coborau dealul. În ultima clipă, când aceștia făceau ultima cotitură în jurul morii pe potecă, s-a întors iute spre mine și și-a așezat un deget drept și uscătiv peste buzele zbârcite. Nu trebuia să vorbesc, pentru a nu mă da de gol că eram englezoaică. Nu am avut timp să încuviințez din cap înainte de a vedea copitele pline de noroi oprindu-se la câțiva metri depărtare.

– Bună dimineața, doamnelor, a spus conducătorul lor.

Era un caporal, dar nu era, după cum am observat cu ușurare, caporalul Hawkins. Mi-am dat seama că nu-l cunoșteam pe niciunul dintre ei de la Fortul William, și mi-am mai slăbit puțin strânsoarea pe mânerul coșului.

– Am văzut de sus moara, a spus dragonul, și ne-am gândit că poate putem să cumpărăm un sac de făină.

A făcut o plecăciune în fața amândurora, neștiind cui să se adreseze.

Doamna MacNab era rece, dar politicoasă.

– Bună dimineața, a răspuns ea, înclinându-și capul. Dacă ați venit pentru făină, mi-e teamă că veți fi dezamăgiți. Moara nu merge în acest moment. Poate data viitoare când mai treceți pe aici.

– Ah? Dar ce s-a întâmplat?

Caporalul, un bărbat tânăr și scund cu un chip proaspăt, părea sincer interesat. A pășit până la malul iazului pentru a arunca o privire spre roată. Morarul, ieșind din moară pentru a raporta ultimele progrese ale roții, l-a văzut și a intrat imediat, făcându-se nevăzut.

Caporalul și-a chemat unul dintre oameni. Urcând panta, i-a făcut semn celuilalt soldat care s-a aplecat pentru a-i permite caporalului să se urce în spatele lui. Ridicându-se, a reușit să se apuce de marginea acoperișului cu ambele mâini și s-a târât pe stuf. Stând în picioare, abia putea ajunge la marginea roții mari. A întins brațele și a zguduit-o cu ambele mâini. Aplecându-se, i-a strigat prin fereastră morarului să încerce să întoarcă piatra de moară cu brațele.

Am încercat să nu privesc spre stăvilar. Nu eram suficient de familiarizată cu funcționarea roților de moară pentru a ști cu siguranță, însă îmi era teamă că, dacă roata se punea în mișcare brusc, tot ce se afla în apă în apropierea ei avea să fie zdrobit. După toate aparențele, nu eram singura care avea asemenea temeri, căci doamna

MacNab i-a vorbit tăios unuia dintre soldații rămași lângă noi.

– Ar trebui să îi spui comandantului dumitale să se dea jos, flăcăule. Nu e bine nici pentru moară, nici pentru el. Nu ar trebui să se bage în treburi la care nu se pricepe.

– Ah, nu vă faceți griji, doamnă, a răspuns vesel soldatul. Tatăl caporalului Silvers are o moară de grâu în Hampshire. Dacă nici el nu se pricepe la mori de apă, atunci nimeni nu se pricepe.

Doamna MacNab și cu mine ne-am privit alarmate. Caporalul, după ce a inspectat în sus și în jos, zguduind roata și împungând-o, a coborât lângă noi. Sudoarea îi curgea din belșug și și-a șters obrajii roșii cu o batistă mare și murdară înainte de a ni se adresa.

– Nu o pot mișca de sus, și prostul acela de morar nu pare să vorbească engleza.

A aruncat o privire spre bastonul solid al doamnei MacNab și la picioarele ei noduroase, apoi la mine.

– Poate tânăra doamnă ar putea veni să vorbească cu el pentru mine?

Doamna MacNab a întins un braț protectiv, apucându-mă de mânecă.

– Ah, o veți ierta pe nora mea, domnule. Dar e nițel cu mințile rătăcite de când ultimul ei copil a fost născut mort. Nu a mai scos o vorbă de mai bine de un an, biata de ea. Și nu o pot lăsa nicio clipă singură, de teamă că se aruncă în apă de durere.

Caporalul părea tulburat.

– Ah, a spus el. Păi...

A pășit de-a lungul malului iazului și a rămas privind încruntat în apă. Arăta exact ca Jamie în urmă cu un ceas și aparent din același motiv.

– Nu am altă soluție, Collins, i-a spus el bătrânului soldat. Va trebui să intru în apă să văd ce a înțepenit-o.

Și-a scos vestonul roșu și a început să își descheie nasturii cămășii. Eu și doamna MacNab am schimbat priviri îngrozite. Deși era suficient aer sub moară pentru a supraviețui, cu siguranță nu era suficient loc pentru a te ascunde foarte bine.

Îmi calculam, nu foarte optimist, șansele de a mima convingător o criză epileptică, în momentul în care roata uriașă a scârțâit deasupra

noastră. Cu un sunet asemenea unui copac doborât, arcul mare s-a întors pe jumătate, s-a împotmolit o clipă, apoi a început să se rotească încet și sigur, lopețile revărsând pârâiașe vesele în stăvilar.

Caporalul s-a oprit, admirând arcul roții.

– Ia te uită, Collins! Mă întreb ce o fi fost prins în ea.

Ca și cum l-ar fi auzit, ceva a apărut în vârful roții. Atârna de una dintre stinghii, faldurile roșii pline cu ierburi din care curgea apa. Lopata a atins curentul apei, mestecând zăgazul, obiectul s-a desprins și vechii chiloți ai tatălui lui Jamie au plutit maiestuos pe apele iazului morii.

Soldatul mai în vârstă i-a pescuit cu un băț, prezentându-i precaut comandantului său, care i-a luat ca un om obligat să ridice un pește mort.

– Hmmm, a spus el, ridicând obiectul cu o privire critică. Mă întreb de unde Dumnezeu au putut apărea ăștia. Trebuie să fi fost prinși în jurul fusului. Curios că un asemenea obiect ar putea cauza o asemenea neplăcere, nu-i așa, Collins?

– Da, domnule.

Soldatul în mod evident nu considera tainele funcționării unei mori scoțiene a fi un subiect de un interes deosebit, dar a răspuns politicos. După ce a întors bucata de material pe toate părțile, caporalul a ridicat din umeri și a folosit-o pentru a-și șterge murdăria de pe mâini.

– O bucată de flanelă bunicică, a spus el, storcând cârpa îmbibată în apă. Ar fi bună măcar să lustruim armele cu ea. Ceva ca un suvenir, eh, Collins?

Și cu o plecăciune politicoasă spre doamna MacNab și spre mine, s-a întors spre calul său.

Abia dispăruseră dragonii din fața ochilor noștri peste culmea dealului când o ridicare de ape din iazul morii a vestit apariția din adâncimi a spiritului apelor.

Era alb ca varul, cu firicele vinețiii precum marmura de Carrara, și dinții îi clănțăneau atât de tare încât abia am putut auzi primele cuvinte pe care le-a rostit și care oricum erau în galică.

Doamna MacNab însă nu a avut nicio problemă de a le înțelege și gura

ei antică s-a căscat de uluire. Însă a închis-o repede, făcând o reverență adâncă înspre stăpânul care tocmai ieșea din apă. Zărind-o, Jamie s-a oprit, apa încă lovindu-se ușor de coapsele lui. A tras adânc aer în piept, încleștându-și maxilarele pentru a-și opri tremuratul și și-a cules o algă de baltă de pe umăr.

– Doamnă MacNab, a spus el, plecându-și fruntea spre supusa lui în vârstă.

– Înălțimea Ta, a spus ea, plecându-și încă o dată capul. O zi minunată, nu-i așa?

– Ăăă… nițel rece, a spus el, aruncând o privire spre mine.

Am ridicat din umeri neajutorată.

– Ne bucurăm să te avem din nou acasă, Înălțimea Ta, și sperăm, și eu și fiii mei, că în curând vei veni și nu vei mai pleca.

– Și eu sper asta, doamnă MacNab, a răspuns el curtenitor.

Mi-a făcut semn din cap, țintuindu-mă cu privirea. Eu am zâmbit drăgăstos.

Bătrâna doamnă, ignorând acest schimb de semne, și-a împreunat mâinile în poală și s-a așezat înapoi cu demnitate.

– Aș avea o mică rugăminte la Înălțimea Ta, a început ea, în legătură cu…

– Bunică MacNab, a întrerupt-o Jamie, făcând o jumătate de pas amenințător în apă, orice rugăminte ai, îți va fi îndeplinită. Cu condiția să îmi înapoiezi cămașa înainte să înghețe cu totul.

29

Mai multă sinceritate

Seara, după ce ne ridicam de la masă, stăteam de obicei în salon cu Jenny și cu Ian, vorbind într-o atmosferă relaxată despre una sau despre alta sau ascultând poveștile lui Jenny.

Astă-seară însă era rândul meu și i-am ținut pe Jenny și pe Ian cu sufletul la gură povestindu-le despre doamna MacNab și vestoanele roșii.

– „Bunul Dumnezeu știe bine că băieții sunt făcuți să fie altoiți din când în când, că nu i-ar fi lăsat El să fie atât de împielițați!“

Felul în care am imitat-o pe bunica MacNab a ridicat sala în picioare.

Jenny și-a șters lacrimile de râs.

– Dumnezeule, cât e de adevărat. Știe ea ce spune. Câți are, Ian, opt băieți?

– Da, cel puțin, a spus Ian, încuviințând din cap. Nici nu îmi pot aminti numele lor; întotdeauna păreau să fie câțiva MacNab când plecam la vânătoare sau la pescuit când Jamie și cu mine eram copii.

– Ați crescut împreună? am întrebat.

Jamie și Ian au schimbat zâmbete largi și complice.

– Ah, da, ne cunoaștem bine, a spus Jamie, râzând. Tatăl lui Ian a fost administratorul moșiei, la fel ca el acum. De câteva ori în copilăria mea tumultuoasă, m-am găsit stând umăr lângă umăr alături de domnul Murray aici de față, explicând – unul sau altul – unuia sau altuia din tații noștri cum aparențele pot fi înșelătoare sau, în cazul în care nu funcționa teoria aparențelor, teoria circumstanțelor care pot schimba perspectiva.

– Și, cum de obicei nu reușeam nici așa, a spus Ian, m-am trezit de nenumărate ori aplecat peste bârna gardului alături de domnul Fraser aici de față, ascultându-l cum țipa din toți bojocii, așteptând să îmi vină rândul.

– Niciodată! a răspuns Jamie indignat. Nu am țipat niciodată!

– Poți să îi spui cum vrei, Jamie, a răspuns prietenul său, dar te auzea toată moșia.

– Vă auzeam pe amândoi de la kilometri depărtare, a intervenit Jenny. Și nu doar țipetele. Îl auzeam pe Jamie certându-se întotdeauna, chiar și cu fundul în sus pe gard!

– Da, trebuia să te fi făcut avocat, Jamie. Dar nu știu de ce întotdeauna te lăsam pe tine să vorbești, a spus Ian, dând din cap. Întotdeauna eram mai în bucluc decât fusesem la început.

Jamie a început să râdă.

– Te referi la fort?

– Da.

Ian s-a întors spre mine, arătând cu brațul spre soare-apune, unde vechiul turn din piatră răsărea din dealul din spatele casei.

– Unul din cele mai bune pledoarii ale lui Jamie a fost acolo, a spus el, rotindu-și ochii spre tavan. I-a spus lui Brian că e necivilizat să folosești forța fizică pentru a-ți impune punctul de vedere. Pedeapsa corporală este barbară și, pe deasupra, de modă veche, a zis el. A bate pe cineva doar pentru că a comis un act cu ale cărui ram… ramificații, asta era… cu ale cărui ramificații nu erai de acord nu este „o formă constructivă de pedeapsă“…

Toată lumea râdea deja până când a încheiat fraza.

– Și Brian a ascultat toată perorația asta? am întrebat.

– Ah, da, a încuviințat Ian din cap. Eu nu făceam altceva decât să stau acolo cu Jamie și să dau din cap de fiecare dată când se oprea să își tragă sufletul. Când Jamie a rămas în cele din urmă fără cuvinte, tatăl său a tușit puțin și a spus „Înțeleg“. Apoi s-a întors și a privit pe fereastră pentru o clipă, legănând cureaua și înclinând din cap ca și cum ar fi cumpănit. Noi doi stăteam acolo, umăr lângă umăr, cum zicea Jamie, cu șiroaie de transpirație curgând pe noi. În cele din

urmă Brian s-a întors și ne-a poruncit să venim cu el la grajduri.

– Ne-a dat fiecăruia o mătură, o perie și o căldare și ne-a arătat fortul, a spus Jamie, continuând povestea. A zis că l-am convins și că s-a decis asupra unei forme mai „constructive“ de pedeapsă.

Ian și-a dat ochii peste cap, parcă urmărind pietrele aspre ale fortului.

– Turnul acela are o înălțime de douăzeci de metri, mi-a spus el, și are zece metri în diametru și trei niveluri, a oftat el. L-am măturat din vârf până la bază și l-am spălat cu peria de la bază până în vârf. Ne-a luat cinci zile și mai simt și astăzi gustul de paie de ovăz putrezite când tușesc.

– Și în a treia zi ai încercat să mă omori că ne-am băgat în asta, a spus Jamie, atingându-și cu grijă capul. Am avut o tăietură scârboasă peste ureche unde m-ai lovit cu mătura.

– Ah, păi, a răspuns Ian netulburat, asta a fost când mi-ai spart nasul pentru a doua oară, așa că suntem chit.

– Lasă-l pe un Murray să țină socoteala, a spus Jamie, dând din cap.

– Să vedem, am spus, numărând pe degete. După tine, cei din neamul Fraser sunt încăpățânați, cei din neamul Campbell sunt lași, MacKenzie sunt fermecători, dar vicleni și cei din neamul Graham sunt proști. Care e caracteristica definitorie pentru cei din neamul Murray?

– Te poți baza pe ei în luptă, au spus Jamie și Ian în același timp, apoi au început să râdă.

– Te poți baza, a spus Jamie, trăgându-și sufletul. Dar atunci când speri să fie de partea ta.

Și amândoi bărbații s-au pornit din nou pe râs.

Jenny a dat din cap dezaprobator spre frate și spre soț.

– Și nici nu am băut încă vin, a spus ea.

Și-a pus jos broderia și s-a ridicat cu greu în picioare.

– Hai cu mine, Claire, să vedem dacă doamna Crook ne-a făcut niște biscuiți pe care să îi servim la Porto.

Întorcându-ne în salon un sfert de oră mai târziu cu tăvi cu biscuiți și vin, l-am auzit pe Ian spunând:

– Deci nu ești supărat, Jamie?

– De ce să fiu supărat?

– Pentru că ne-am căsătorit fără consimțământul tău – eu și Jenny, vreau să spun.

Jenny, pășind înaintea mea, s-a oprit deodată în fața ușii de la salon.

S-a auzit o bufnitură scurtă în sofaua pe care se întinsese Jamie, atunci când și-a pus picioarele pe un taburet scund.

– Din moment ce nu am spus unde sunt și nu aveai nicio idee când – și dacă vreodată – aveam să mă întorc, nu te pot învinui că nu ai așteptat.

Vedeam profilul lui Ian, rezemat de coșul cu lemne de foc. Chipul său oval și blând era ușor încruntat.

– Păi, poate nu sunt soțul cel mai potrivit pentru Jenny, mai ales că sunt invalid...

S-a auzit o bufnitură puternică.

– Jenny nu ar putea avea un soț mai potrivit nici dacă ți-ai fi pierdut amândouă picioarele și ambele mâini, a răspuns Jamie morocănos.

Chipul palid al lui Ian s-a îmbujorat puțin din pricina stânjenelii. Jamie a tușit, coborându-și picioarele de pe taburet, aplecându-se după o surcică ce căzuse din coș.

– Apropo, cum ați ajuns să vă căsătoriți, luând în considerare scrupulele tale? a întrebat el, cu un colț al buzelor ridicându-se.

– Dumnezeule, dar crezi că am avut vreun cuvânt de spus în privința asta? a răspuns Ian. Să mă pun eu cu unul din neamul Fraser?

A dat din cap, zâmbind larg spre prietenul său.

– A venit la mine într-o zi la câmp, încercam să repar o căruță căreia îi sărise o roată. Ieșisem de sub atelaj târâș, plin de noroi din cap până în picioare, și am găsit-o arătând ca o tufă plină de fluturi. S-a uitat la mine de sus și a spus... Se scărpină în cap. Mă rog, nu mai știu exact ce a zis, dar discuția s-a încheiat cu Jenny sărutându-mă, fără să țină

seama de noroi și spunându-mi „Bine, atunci, ne căsătorim în ziua Sfântului Martin.“

Și-a desfăcut brațele într-o resemnare comică.

– Eu încă îi explicam de ce nu putem face un asemenea lucru când m-am trezit în fața unui preot, spunând „Te iau pe tine, Janet…“ și făcând o serie de jurăminte foarte improbabile.

Jamie se legăna în sofa, zguduit de râs.

– Da, cunosc sentimentul, a spus el. Parcă ai un gol în stomac, nu-i așa?

Ian a zâmbit, alungându-și stânjeneala.

– Așa te face să te simți. Eu încă mai simt că mi se pune un nod în gât când o văd pe Jenny stând în lumina soarelui sau când îl ține în brațe pe Jamie cel mic și nu se uită la mine. O văd și mă gândesc „Dumnezeule, femeia asta nu poate să fie a ta, omule, nu are cum.“

A dat din cap, șuvițele castanii căzându-i peste frunte.

– Și când se întoarce și îmi zâmbește…

A ridicat privirea spre cumnatul său, zâmbind fericit.

– Păi, știi și tu. Văd că e la fel cu tine și cu Claire a ta. E… o femeie specială, nu?

Jamie a încuviințat din cap. Zâmbetul nu i-a părăsit buzele, însă cumva s-a schimbat.

– Da, a spus el șoptit. E specială.

În timp ce beam Porto și mâncam biscuiți, Jamie și Ian au depănat alte amintiri din copilăria pe care și-o petrecuseră împreună și despre tații lor. Tatăl lui Ian, William, murise primăvara trecută, lăsându-l pe Ian singur cu administrarea moșiei.

– Îți amintești când a venit tatăl tău la noi lângă râu și ne-a luat cu el la fierar să vedem cum se repară o osie de căruță?

– Da, și nu putea înțelege de ce noi tot ne foiam de parcă stăteam pe ace.

– Și te tot întreba dacă ai nevoie să te duci la toaletă...

Amândoi bărbații râdeau prea tare pentru a mai putea continua povestea, așa încât mi-am mutat privirea spre Jenny.

– Broaște, a răspuns ea scurt. Amândoi aveau câte cinci sau șase broaște băgate în cămașă.

– Oh, Doamne, a spus Ian. Când una ți s-a strecurat în sus pe gât și a sărit în forjă, am crezut că o să mor.

– Nu îmi pot imagina cum de tata s-a putut stăpâni în câteva ocazii să nu îmi sucească gâtul, a spus Jamie, dând din cap. E o minune că am reușit să ajung la maturitate.

Ian s-a uitat gânditor spre propriul său fiu, care încerca să construiască ceva din cuburi de lemn lângă cămin.

– Nu știu cum voi reuși, când va veni vremea, să îl bat pe propriul meu. Uită-te la el… e atât de mic.

A făcut un semn neajutorat spre figura micuță și voinică, cu gâtul delicat aplecat spre treaba lui.

Jamie și-a măsurat tizul cu o privire cinică.

– Ah, o să fie la fel de împieliță ca și tine sau ca mine, mai dă-i timp. La o adică, cred că și eu trebuie să fi părut inocent la un moment dat.

– Ai arătat, a spus Jenny pe neașteptate, punând o cană de tablă cu cidru în mâna soțului ei. Erai un copil foarte dulce, Jamie, a continuat ea, bătându-l pe fratele ei pe creștet. Îmi amintesc cum stăteam lângă pătuțul tău. Nu aveai mai mult de un an sau doi, adormit cu degetul mare în gură, și cu toții am căzut de acord că nu mai văzusem un copil atât de frumos. Aveai obrăjori rotunzi și grași și niște bucle roșcovane foarte drăgălașe.

Băiețelul drăgălaș a căpătat o nuanță interesantă de roz și și-a golit cana de cidru dintr-o înghițitură, evitându-mi privirea.

– Dar nu a ținut mult, a spus Jenny arătându-și dinții albi într-un zâmbet ușor malițios îndreptat spre fratele ei. Câți ani aveai când ai încasat prima bătaie, Jamie? Șapte?

– Nu, opt, a spus Jamie, azvârlind un butuc în grămada de cărbuni incandescenți. Iisuse, cât de dureroasă a fost. Douăzeci de lovituri de

bici peste fund și nu s-a oprit nicio clipă, de la început până la sfârșit. Niciodată nu se oprea.

S-a ridicat din nou, frecându-și nasul. Obrajii îi erau roșii și ochii îi străluceau de oboseală.

– După ce a terminat, tata s-a îndepărtat câțiva pași și s-a așezat pe o piatră în timp ce eu îmi ridicam pantalonii. Pe urmă, când am încetat cu urletele și m-am mai liniștit într-un soi de fornăit ud, m-a chemat la el. Acum, că mă gândesc, îmi amintesc vorbele pe care mi le-a spus. Poate când o veni timpul, i le vei spune și tu lui Jamie cel mic.

Jamie a închis ochii, rememorând întâmplarea.

– M-a așezat între genunchii săi și m-a pus să mă uit în ochii lui spunând: „Asta e prima oară Jamie. Voi mai fi nevoit să o fac, poate de o sută de ori, înainte să devii un bărbat în toată puterea cuvântului.“ A râs nițel și a continuat: „Tatăl meu m-a bătut pe mine cel puțin la fel de des, și tu ești la fel de încăpățânat și de neastâmpărat cum eram și eu. Uneori, cred că o să îmi facă plăcere să te bat, în funcție de motiv. De cele mai multe ori nu o să îmi placă. Dar tot o voi face. Așadar, amintește-ți, flăcăule. Capul se gândește la prostii, dar de plătit, plătește fundul.“ Apoi m-a îmbrățișat și a spus: „Ai fost curajos, fiule. Acum du-te în casă și las-o pe maică-ta să te consoleze.“ Am deschis gura, dar el a vorbit repede în locul meu: „Nu, știu că nu ai nevoie. Dar ea are nevoie. Hai, fuga.“ Așa că am intrat în casă și mama mi-a dat să mănânc pâine cu dulceață.

Jenny a izbucnit în râs.

– Tocmai mi-am amintit, a zis ea. Tata obișnuia să spună povestea asta despre tine, Jamie, când te-a bătut prima oară și ce ți-a spus. Și ne-a povestit că atunci când te-a trimis înapoi în casă, ai venit până la jumătatea drumului și pe urmă te-ai oprit și l-ai așteptat. Când s-a apropiat de tine, ai privit în sus și l-ai întrebat: „Voiam să știu, tată, dacă de data asta ți-a făcut plăcere să mă bați?“ Și când el ți-a răspuns că nu, tu ai încuviințat din cap și ai spus „Bine, pentru că nici mie nu prea mi-a plăcut.“

Am râs cu toții câteva clipe împreună, apoi Jenny și-a ridicat privirea spre fratele ei, dând din cap.

– Îi făcea mare plăcere să povestească întâmplarea asta. Tata a spus întotdeauna că tu o să-l omori cu zile, Jamie.

Toată veselia a dispărut de pe chipul lui Jamie, care și-a coborât ochii

spre mâinile lui mari care se odihneau pe genunchi.

– Da, a spus el încet. Păi, și chiar așa a fost, nu?

Jenny și Ian s-au privit îndureraţi, și eu mi-am lăsat privirea în poală, neștiind ce să spun. Pentru o clipă nu s-a auzit decât pocnetul flăcărilor. Apoi Jenny, aruncându-i o privire iute lui Ian, și-a pus pe masă paharul și a atins ușor genunchiul fratelui ei.

– Jamie, a spus ea. Nu a fost vina ta.

Jamie și-a ridicat privirea spre ea și i-a zâmbit amar.

– Nu? Dar a cui?

Jenny a tras adânc aer în piept și a răspuns:

– A mea.

– Poftim?

El a rămas cu privirea spre ea, neînțelegând.

Chipul lui Jenny devenise și mai palid decât de obicei.

– Am spus că a fost vina mea la fel ca a oricui altcuiva. Pentru… pentru ce ți s-a întâmplat ție, Jamie. Și tatei.

El i-a acoperit mâna cu mâna lui și a mângâiat-o blând.

– Nu vorbi prostii, fetițo, a spus el. Tu ai făcut ce ai făcut pentru a încerca să mă salvezi; ai dreptate, dacă nu te-ai fi dus cu Randall, probabil m-ar fi ucis.

Jenny a studiat chipul fratelui ei, o cută supărată încrețindu-i fruntea rotundă.

– Nu, nu regret că l-am luat pe Randall în casă… nici măcar dacă ar fi… în fine, nu. Dar nu asta a fost.

A tras din nou aer adânc în piept, făcându-și curaj.

– Când l-am luat în casă, l-am dus în camera mea. Nu știam prea bine la ce să mă aștept – nu mai… fusesem cu un bărbat. Părea însă foarte nervos, agitat și parcă nesigur pe sine, ceea ce mi s-a părut straniu. M-a împins pe pat și pe urmă a rămas în picioare, mângâindu-se. La început am crezut că îl rănisem cu adevărat când îl lovisem cu

piciorul, deși știam că nu îl rănisem foarte tare.

Culoarea începea să i se strecoare în obraji și a aruncat o privire cu coada ochiului spre Ian înainte de a se uita din nou repede în poală.

– Acum știu că încerca să… se pregătească pentru mine. Nu aveam de gând să îl las să își dea seama că eram speriată, așa că m-am ridicat în pat și m-am uitat la el. Asta a părut să îl enerveze și mi-a poruncit să mă întorc cu spatele. Dar eu nici nu m-am clintit, am continuat să mă uit la el.

Acum chipul ei era de culoarea trandafirilor din pragul ușii.

– Și-a desfăcut nasturii și eu… mă rog, am râs de el.

– Ce ai făcut? a întrebat Jamie, nevenindu-i a crede.

– Am râs. Ce vreau să spun este că…

Jenny a înfruntat nițel sfidător privirea fratelui ei.

– Știam destul de bine cum sunt făcuți bărbații. Te văzusem gol de multe ori, la fel și pe Willy și pe Ian. Dar el...

Un zâmbet slab i-a apărut pe buze, în ciuda aparentului efort de a și-l suprima.

– Arăta atât de comic, tot aprins la față și mângâindu-se frenetic și totuși doar pe jumătate...

Ian a tușit înfundat și Jenny și-a mușcat buza, însă a continuat curajoasă.

– Nu i-a convenit că am râs, și am remarcat asta, așa încât am început să râd și mai tare. Atunci s-a aruncat asupra mea și mi-a rupt rochia, lăsându-mă pe jumătate despuiată. L-am plesnit peste față și el mi-a tras un pumn în barbă suficient de puternic încât să mă facă să văd stele verzi. Apoi a gemut ușor, ca și cum asta i-ar fi făcut plăcere și a dat să se urce în pat cu mine. Îmi mai rămăsese destulă furie încât să încep din nou să râd. M-am luptat să mă ridic în genunchi și… l-am batjocorit. I-am spus că știam că nu e un bărbat adevărat și că nu putea să se descurce cu o femeie. Mi-am...

Și-a aplecat capul și mai mult, astfel încât buclele întunecate îi cădeau pe lângă obrajii îmbujorați. Cuvintele îi erau foarte stinse, aproape o șoaptă.

– Mi-am... desfăcut bucățile de rochie și l-am… tachinat cu sânii. I-am spus că știam că îi este teamă de mine pentru că nu era suficient de bărbat încât să atingă o femeie, ci doar să vâneze fiare sălbatice și băieți tineri…

– Jenny, a spus Jamie dând neajutorat din cap.

Ochii ei s-au ridicat pentru a se uita spre el.

– Da, asta am făcut, a zis ea. Doar asta mi-a venit atunci în minte și puteam vedea că este aprins, dar de asemenea era clar că… nu putea. Și eu m-am uitat drept la pantalonii lui și am început să râd iar. Atunci și-a pus palmele în jurul gâtului meu, sufocându-mă, și m-am lovit cu capul de marginea patului și… când mi-am revenit, Randall plecase și te luase cu el.

Ochii ei albaștri frumoși erau plini de lacrimi când a prins mâinile lui Jamie într-ale ei.

– Jamie, mă vei putea ierta? Știu că, dacă nu l-aș fi înfuriat atât de tare, nu s-ar fi purtat cu tine așa cum s-a purtat și atunci tata…

– Oh, Jenny, draga mea, *mo cridh*, nu spune asta.

Jamie îngenunchease lângă ea, trăgând-o spre umărul lui. Ian, pe de altă parte, arăta de parcă se prefăcuse în stană de piatră.

Jamie o legăna ușor în timp ce ea suspina.

– Gata, Jenny. Ai făcut ce trebuia. Nu a fost vina ta, și poate nici a mea, a spus el mângâind-o pe spate. Ascultă, *mo cridh*. El a venit aici să facă rău, așa primise ordin. Și nu ar fi avut nicio importanță pe cine ar fi găsit sau ce am fi făcut tu sau eu. Voia să stârnească revoltă, să ridice regiunile rurale împotriva englezilor, pentru propriile lui scopuri și pentru ale bărbatului care l-a angajat.

Jenny s-a oprit din plâns și s-a îndreptat de spate, privindu-l uluită.

– Să ridice regiunile rurale împotriva englezilor? Dar de ce?

Jamie a făcut un gest nerăbdător cu mâna.

– Pentru a afla cine l-ar mai suporta pe prințul Charlie, dacă ar mai izbucni o răscoală. Dar nu știu încă de care parte a baricadei este cel care l-a angajat pe Randall – dacă vrea să știe pentru ca să îi supravegheze pe cei care l-ar urma pe prinț și poate să le confișteze

proprietățile, sau dacă el, cel care l-a angajat pe Randall, e el însuși de partea prințului și vrea ca muntenii să fie răzvrătiți și pregătiți pentru război când va veni momentul. Nu știu și nu e important acum.

A atins părul surorii lui, dându-i-l de pe frunte.

– Tot ce contează este că nu ai fost rănită și că eu sunt acasă. Curând voi veni și voi rămâne, *mo cridh*. Îți promit.

Jenny i-a ridicat mâna la buze și i-a sărutat-o, cu chipul radiind. A scormonit în buzunar după o batistă și și-a suflat nasul. Apoi s-a uitat spre Ian, încă împietrit lângă ea, cu o expresie de furie rănită.

– Crezi că ar fi trebuit să îți spun, a rostit ea atingându-l ușor pe umăr.

Ian nu a făcut nicio mișcare, continuând însă să o privească.

– Da, a spus el încet. Așa cred.

Jenny și-a pus batista în poală și i-a luat mâinile într-ale ei.

– Ian, dragule, nu ți-am spus pentru că nu voiam să te pierd și pe tine. Îmi pierdusem fratele și tatăl. Nu voiam să îmi pierd și inima. Căci tu îmi ești mai drag decât casa și decât familia, iubirea mea. A privit zâmbind strâmb spre Jamie. Și asta spune destul de multe.

S-a uitat în ochii lui Ian, rugător, și puteam vedea pe chipul soțului ei dragostea și mândria rănită luptându-se. Jamie s-a ridicat și m-a atins pe umăr. Am ieșit încet din cameră, lăsându-i împreună în fața focului care se stingea.

Era o noapte senină și lumina lunii inunda camera prin ferestrele înalte. Nu puteam adormi și m-am gândit că poate lumina îl împiedica și pe Jamie să doarmă; stătea aproape nemișcat, însă îmi puteam da seama după respirație că era încă treaz. S-a întors pe spate și l-am auzit chicotind ușor.

– Ce e de râs? am întrebat în șoaptă.

S-a întors cu fața spre mine.

– Ah, te-am trezit, englezoaico? Îmi pare rău. Îmi aminteam doar de niște lucruri.

– Nu dormeam.

M-am apropiat de el. Patul fusese evident construit pentru zilele în care întreaga familie dormea laolaltă pe o singură saltea; salteaua gigantică din pene trebuie să fi consumat întreaga producție a sute de gâște, și navigând printre dunele de pene era ca și cum ai fi traversat Alpii fără busolă.

– Despre ce îți aminteai? am întrebat imediat cum am ajuns în siguranță în partea lui.

– Ah, despre tatăl meu. Lucrurile pe care mi le-a spus.

Și-a îndoit brațele sub cap privind îngândurat bârnele groase de lemn care traversau tavanul jos.

– Ce straniu, a continuat el, când era în viață nu prea îl ascultam. Dar după ce a murit, lucrurile pe care mi le spusese au început să capete o importanță mai mare. Acum mă gândeam la ultima dată când m-a biciuit, a rostit el, râzând din nou pe înfundate.

– Distractiv, nu? am întrebat. Ți-a mai spus cineva vreodată că ai un simț al umorului foarte bizar, Jamie?

Am bâjbâit pe sub pături să îi găsesc mâna, apoi am renunțat și le-am împins înapoi. Jamie a început să mă mângâie pe spate și m-am cuibărit mai aproape de el, scoțând mici sunete de plăcere.

– Unchiul tău nu te bătea, atunci când trebuia? a întrebat el curios.

M-am străduit să nu râd.

– Doamne, nu! Ar fi fost oripilat de gândul ăsta. Unchiul Lamb nu credea că bătaia e ruptă din rai – era de părere că trebuie să vorbești cu copiii, ca și cu adulții.

Jamie a emis un sunet scoțian din gât, indicând dispreț pentru o asemenea idee.

– Asta e cauza caracterului tău deficitar, fără îndoială, a spus el, bătându-mă ușor cu palma peste fund. Insuficientă disciplină în anii de formare.

– Ce defecte ale caracterului meu? am întrebat.

Lumina lunii era destul de puternică încât să îi văd zâmbetul larg.

– Vrei să ți le enumăr pe toate?

– Nu, am răspuns înfigându-i un cot în coaste. Spune-mi despre tatăl tău. Câți ani aveai atunci? am întrebat.

– Ah, treisprezece, poate paisprezece. Înalt, slăbănog și plin de coșuri. Nu îmi amintesc de ce eram bătut; în perioada aceea era mai degrabă din cauză că spuneam ceva nepotrivit decât din pricina vreunei boacăne. Îmi amintesc doar că amândoi fierbeam de furie. Aceea a fost una din ocaziile în care i-a făcut plăcere să mă bată.

M-a tras lângă el și m-a strâns mai aproape pe umărul lui, încolăcindu-și brațul în jurul meu. I-am mângâiat abdomenul plat, jucându-mă cu buricul lui.

– Stai cuminte, că mă gâdili. Vrei să auzi sau nu?

– Ah, vreau să aud. Dacă vreodată vom avea copii… tu o să discuți cu ei sau o să-i bați?

Inima îmi galopa la acest gând, însă nu era niciun semn deocamdată că această discuție avea să depășească stadiul academic. Mâna lui a prins-o pe a mea, ținând-o nemișcată peste burtă.

– Asta e simplu. Tu vorbești cu ei și, când termini, eu îi scot afară și îi bat.

– Am crezut că îți plac copiii.

– Îmi plac. Și tatăl meu mă plăcea, când nu eram idiot. Și mă iubea… suficient de mult încât să mă bată de să-mi sune apa în cap când eram idiot.

M-am întors pe burtă.

– Prea bine, atunci. Povestește-mi.

Jamie s-a ridicat și și-a aranjat pernele mai confortabil înainte să se așeze din nou, cu brațele strânse sub cap.

– Păi, m-a trimis la gard ca de obicei – întotdeauna mă trimitea pe mine întâi, ca să îndur amestecul potrivit de teroare și remușcare în timp ce îl așteptam, spunea el –, dar atunci era atât de furios, încât a venit imediat în urma mea. Eu eram aplecat și înduram loviturile, strângând din dinți și hotărât să nu scot un sunet – doar nu eram prost să îl las să vadă cât mă durea. Îmi înfigeam degetele în lemnul gardului cât de adânc puteam – suficient de adânc încât să las așchii în urmă – și îmi simțeam obrajii înroșindu-se din cauză că îmi țineam

respirația.

A tras adânc aer în piept, vrând să compenseze, și l-a expirat încet.

– De obicei știam când avea să se termine, însă de data aceasta nu s-a oprit. Abia îmi mai puteam ține gura închisă; mârâiam la fiecare lovitură și îmi simțeam lacrimile în ochi, indiferent cât de des clipeam, dar încercam să mă abțin.

Era dezvelit până la mijloc, aproape radiind în lumina lunii, acoperit cu fire fine de păr argintiu. Îi vedeam pulsul bătând chiar sub osul pieptului, o bubuitură constantă sub palma mea.

– Nu știu cât de mult a ținut, a continuat el. Nu foarte mult timp, probabil, însă mie mi s-a părut o eternitate. În cele din urmă s-a oprit o clipă și a strigat la mine. Era înfuriat la culme și eu eram la rândul meu atât de furios, încât la început nici nu am înțeles ce spunea, dar pe urmă am făcut-o. A urlat la mine „Fir-ai tu să fii, Jamie! Nu poți să strigi? Ești mare acum și nu am de gând să te mai bat vreodată, dar vreau, înainte să mă opresc, să aud un urlet de la tine, băiete, ca să rămân cu gândul că o să ții minte bătăile astea!“

Jamie a început să râdă, tulburând mișcările constante ale bătăilor inimii.

– Eram atât de furios auzindu-l, încât m-am îndreptat de spate și m-am învârtit pe loc și am strigat la el: „Păi, și de ce nu ai spus așa de la început, bătrân prost ce ești! AAAU!“ Până să mă dezmeticesc, eram la pământ, cu urechile țiuindu-mi și cu o durere ucigătoare de barbă, unde mă pocnise. Stătea deasupra mea, răsuflând greu, cu părul și barba zburlite. Pe urmă a întins brațul spre mine, mi-a luat mâna și m-a ridicat. Apoi m-a bătut pe obraz și a spus, gâfâind încă: „Asta a fost pentru că m-ai făcut prost. S-ar putea să fie adevărat, dar a fost lipsit de respect. Hai să ne spălăm înainte de cină.“ Și nu m-a mai lovit niciodată. Încă mai striga la mine, dar strigam și eu și pe urmă a fost ca de la bărbat la bărbat.

A râs și eu am zâmbit în căldura umărului său.

– Mi-ar fi plăcut să îl cunosc pe tatăl tău, am spus. Sau poate mai bine nu, m-am corectat, lovită de un gând. S-ar putea să nu îi fi plăcut că te-ai însurat cu o englezoaică.

Jamie m-a strâns mai aproape de el și a tras păturile peste umerii mei goi.

– Ar fi gândit că în sfârșit mi-au venit mințile la cap, a spus el mângâindu-mi părul. Mi-ar fi respectat alegerea, oricare ar fi fost ea, dar pe tine – și-a întors capul și mi-a sărutat tandru sprânceana – te-ar fi plăcut foarte mult, englezoaico.

Și eu am înțeles că astfel fusesem primită în familie.

30

Conversaţii lângă foc

Orice ruptură pe care o cauzaseră mărturisirile lui Jenny între ea și Ian părea să se fi vindecat. În următoarea seară am rămas pentru scurtă vreme în salon după cină, Ian și Jamie discutând într-un colț afacerile fermei, acompaniați de o carafă de vin de soc, în vreme ce Jenny s-a relaxat în sfârșit, punându-și gleznele umflate pe o pernă mare. Am încercat să scriu câteva dintre rețetele pe care mi le aruncase peste umăr în timp ce zbârnâiam printre treburile zilnice ale casei, cerându-i detalii în vreme ce mâzgăleam.

TRATAREA ABCESELOR, am scris pe o foaie.

Trei cuie de fier, lăsate la înmuiat o săptămână în bere acră. Se adaugă o mână de coajă rasă de cedru, apoi se lasă la decantat. Când fragmentele de lemn de cedru s-au depus pe fundul vasului, mixtura este gata. Se aplică de trei ori pe zi, începând cu prima zi a lunii în pătrar.

LUMÂNĂRI DIN CEARĂ DE ALBINE, începea o altă foaie.

Se scurge mierea din fagure. Se scot albinele moarte, atât cât e posibil. Se topește fagurele cu o cantitate mică de apă într-un cazan mare. Se îndepărtează albinele, aripile și celelalte impurități de la suprafața apei. Se scurge apa, se înlocuiește. Se amestecă continuu o jumătate de oră, apoi se lasă să se odihnească. Se scurge apa, se păstrează pentru siropuri dulci. Se purifică cu apă încă de două ori.

Mâna începuse să îmi obosească și nici măcar nu ajunsesem la partea cu turnatul lumânărilor în forme, învârtitul sforii, atârnatul lumânărilor la uscat.

– Jenny, am întrebat, cât durează să faci lumânări, cu totul?

Ea a așezat în poală cămășuța pe care o cârpea, calculând.

– O jumătate de zi să aduni fagurii, două să scurgi mierea – o singură zi dacă e cald afară – o zi să purifici ceara, dar dacă este foarte multă sau foarte murdară, atunci ai nevoie de două. O jumătate de zi să faci fitilele, una sau două să faci formele, o jumătate de zi să topești ceara, să o torni în forme și să le atârni la uscat. Să zicem o săptămână cu totul.

Lumina slabă a opaițului și pana care scuipa cerneala erau prea mult după o zi de muncă. M-am așezat lângă Jenny și am admirat cămășuța pe care o broda cu cusături aproape invizibile.

Burta ei rotundă s-a ridicat, când locatarul ei și-a schimbat poziția. Am privit fascinată. Niciodată nu mai fusesem în apropierea unei femei însărcinate pentru o lungă perioadă de timp și nu realizasem câtă agitație era înăuntru.

– Vrei să simți? s-a oferit ea, văzându-mi privirea pironită pe mijlocul ei.

– Păi...

Mi-a luat mâna și mi-a așezat-o ferm pe burtă.

– Chiar acolo. Așteaptă o clipă; va lovi din nou curând. Nu le place când stai așa pe spate, înțelegi? Îi agită și încep să se foiască.

După cum spusese Jenny, o împunsătură surprinzător de viguroasă mi-a ridicat mâna câțiva centimetri.

– Dumnezeule! E puternic! am exclamat.

– Da, a răspuns ea bătându-și ușor abdomenul cu mândrie. Și o să fie frumos, ca fratele și ca tatăl lui.

A zâmbit spre Ian, a cărui atenție s-a abătut pentru moment de la registrele de împerecheri ale cailor, îndreptându-se spre soția sa și viitorul copil.

– Sau poate ca derbedeul roșcovan de unchiu-său, a adăugat ea, ridicând ușor vocea și dându-mi un ghiont.

– Eh? a ridicat privirea Jamie, distras de la calculele lui. Vorbeați cu mine?

– Mă întreb dacă i-a atras atenția cuvântul „roșcovan“ sau cuvântul „derbedeu“, mi-a spus Jenny cu voce șoptită, înghiontindu-mă din

nou. Absolut nimic, *mo cridh*, i-a spus ea dulce. Ne întrebam doar care ar fi probabilitatea ca noul tău nepoțel să aibă ghinionul de a semăna cu unchiul său.

Unchiul în chestiune a zâmbit larg și a traversat camera, venind să se așeze pe pernă, după ce Jenny își mutase amabilă picioarele, pentru ca pe urmă să le așeze în poala lui.

– Masează-mi-le, te rog, Jamie, l-a implorat ea. Ești mai priceput la asta decât Ian.

Jamie i-a făcut pe plac și Jenny s-a lăsat pe spate, închizându-și ochii fericită. A așezat cămașa micuță pe abdomenul care continua să se agite, parcă protestând. Jamie privea vrăjit mișcările de dedesubt, la fel ca și mine.

– Nu e plăcut? a întrebat el. Ca micuțul să facă tumbe prin burtă?

Jenny a deschis ochii și s-a strâmbat când o umflătură lungă s-a arcuit peste burta ei.

– Mmmm. Uneori am impresia că ficatul meu e tot numai vânătăi de la atâtea picioare. Dar de cele mai multe ori e un sentiment plăcut. E ca și cum... A ezitat, apoi a zâmbit cu gura până la urechi spre fratele ei. E greu să-i explici unui bărbat, pentru că tu nu ai ce-ți trebuie. Nu cred că îți pot descrie cum e să porți în pântece un copil, cum nu îmi poți tu spune ce simți când te lovește cineva în ouă.

– Ah, eu îți pot explica.

Imediat s-a aplecat în față, prinzându-se cu mâinile de vintre și și-a dat ochii peste cap cu un geamăt gâlgâit îngrozitor.

– Nu e așa, Ian? a întrebat el întorcându-se spre scaunul unde Ian stătea râzând, cu piciorul de lemn proptit pe cămin.

Sora lui l-a îndreptat delicat, punând un picior pe pieptul lui.

– Prea bine, măscăriciule. În acest, caz, mă bucur că nu am ouă.

Jamie s-a îndreptat de spate și și-a îndepărtat părul din ochi.

– Nu, vorbesc serios, a zis el, interesat, ce e diferit atunci când ai un copil în burtă? Îi poți spune lui Claire? La urma urmelor, și ea e femeie, deși nu a fost niciodată grea.

Jenny mi-a privit curioasă mijlocul și am simțit din nou o strângere de

inimă.

– Mmm, poate, a rostit ea rar, gânditoare. Simți ca și cum pielea ți se întinde peste tot foarte mult, devenind foarte subțire. Simți orice atingere, chiar și cea a hainelor, și nu doar pe burtă, ci și pe picioare, pe coaste și pe sâni.

Mâinile ei s-au ridicat involuntar, mângâind umflătura mare de sub celelalte două umflături mai mici.

– Îți simți sânii foarte grei și plini… și sfârcurile sunt foarte sensibile.

Degetele mari, scurte și boante, au încercuit încet sânii și am observat sfârcurile ridicându-se pe sub pânză.

– Și desigur ești mare și ești neîndemânatică, a zâmbit Jenny strâmb, frecându-și coapsa, acolo unde se lovise mai devreme de masă. Ocupi mai mult spațiu decât ești obișnuită. Aici însă, a spus ea, ridicându-și mâinile protector deasupra abdomenului, simți cel mai puternic, desigur.

A mângâiat umflătura rotundă de parcă ar fi fost mai degrabă pielea copilașului decât a ei. Privirea lui Ian îi urmărea mâinile în vreme ce se mișcau de sus în jos peste culmea curbată, peste tot, mângâind pânza cu mâinile.

– La început, e ca și cum ai fi balonată, a spus ea râzând.

A împins un deget de la picior în burta fratelui ei.

– Chiar acolo – mici bule de aer tremurând prin stomac. Dar mai târziu, simți copilul mișcându-se și e ca un pește în undiță și pe urmă dispare, ca un ghiont discret, atât de rapid, încât nici nu știi dacă nu cumva ți s-a părut. Ca și cum ar fi protestat față de aceste descrieri, companionul ei nevăzut s-a întors pe toate părțile, făcându-i burta să se ridice într-o parte, apoi în cealaltă.

– Îmi imaginez că de pe acum știi cu siguranță ce simți, a remarcat Jamie, urmărind fascinat mișcarea.

– Ah, da, a spus ea așezând o mână pe una din umflături, parcă vrând să o potolească. Dar dorm, știi, ore întregi. Uneori ți-e și teamă să nu fi pățit ceva, când nu simți nicio mișcare foarte mult timp. Și pe urmă încerci să îl trezești...

Mâna ei a împins puțin într-o parte și a fost imediat răsplătită cu o

împunsătură zdravănă în direcția opusă.

– …și atunci ești fericită că lovește din nou. Dar nu e doar copilul în sine. Aproape de sfârșit, ești umflată toată. Nu doare… doar că ești atât de coaptă încât crezi că o să explodezi. E ca și cum ai vrea să fii mângâiată foarte ușor peste tot.

Jenny nu se mai uita la mine. Privirea ei se îndreptase spre soțul ei și știam că nu mai era conștientă de prezența mea sau a fratelui ei. Între ea și Ian era un aer de intimitate, ca și cum povestea aceasta era adesea spusă, dar nu se plictiseau niciodată.

Vocea ei acum era abia auzită și mâinile i s-au ridicat din nou spre sânii umflați și ademenitori pe sub corsajul ușor.

– Și cam prin ultima lună începe să apară laptele. Simți cum te umpli, puțin câte puțin, și de fiecare dată când simți puțin lapte, copilul se mișcă. Și apoi deodată, totul devine rotund și tare. Nu simți nicio durere, a spus ea coborându-și din nou palmele spre abdomen, dar ți se pare că rămâi fără aer și pe urmă sânii te furnică de parcă or să explodeze dacă nu sunt supți.

Și-a închis ochii și s-a lăsat pe spate, mângâindu-și pântecele uriaș într-un ritm asemănător rostirii unui descântec. Privind-o, mi-am dat seama că, dacă existau vrăjitoare, atunci Janet Fraser era una din ele.

Aerul amestecat cu fum și îmbibat cu extaz plutea în întreaga cameră; instinctul care stă la rădăcina senzualității, dorința teribilă, nevoia de a te împreuna, de a crea. Aș fi putut număra fiecare fir de păr de pe trupul lui Jamie fără să îl privesc și știam că fiecare dintre ele era acum ridicat.

Jenny a deschis ochii, întunecați în umbre, și a zâmbit spre soțul ei, o curbă leneșă, bogată în promisiuni infinite.

– Și târziu, când copilul se mișcă mult, uneori ai un sentiment ca atunci când bărbatul tău e în tine, când te pătrunde adânc și se varsă tot în tine. Atunci, atunci când începe acea tremurare adânc în tine împreună cu a lui, e la fel, doar că e mai puternică; se întinde prin pereții pântecelui și te umple. Și pe urmă copilul se liniștește și e ca și cum îl ai pe bărbatul tău în pântec.

Deodată s-a întors spre mine și vraja s-a destrămat.

– Asta și vor câteodată, știi? a spus ea șoptit, privindu-mă zâmbind. Vor să se întoarcă.

La puțin timp după aceea, Jenny s-a ridicat, plutind spre ușă cu o privire care l-a făcut pe Ian să o urmeze, la fel de prompt ca acul busolei nordul. S-a oprit la ușă, așteptându-l, privindu-l pe fratele ei care stătea nemișcat lângă focul din cămin.

– Ai grijă tu de foc, Jamie?

S-a întins, arcuindu-și spatele, curba coloanei ei vertebrale semănând straniu cu arcul sinuos al pântecului ei. Degetele lui Ian au presat adânc de-a lungul spatelui ei, spre baza coloanei, făcând-o să geamă de plăcere. Și pe urmă s-au făcut nevăzuți.

M-am întins și eu, cu brațele ridicate, simțind relaxarea plăcută a mușchilor osteniți. Palmele lui Jamie s-au plimbat pe coastele mele și s-au odihnit pe umflătura coapselor. M-am aplecat în spate și i-am întins mâinile, imaginându-mi-l mângâind curba moale a unui copil în pântecul meu.

Când am întors capul să îl sărut, am băgat de seamă ghemotocul care dormea într-un colț al sofalei.

– Uite. L-au uitat pe Jamie cel mic.

Băiețelul dormea de obicei într-un pătuț în camera părinților lui. Astă-seară adormise lângă foc în timp ce noi stăteam de vorbă bând vin și nimeni nu își amintise să îl ducă în pătuțul său. Jamie al meu s-a întors spre el, dând la o parte părul meu care îi intra în nas.

– Jenny nu uită niciodată de nimic, a spus el. Probabil că ea și Ian nu au chef de companie în momentul ăsta.

Mâinile lui s-au ridicat spre cordonul de la spatele fustei mele.

– O să doarmă aici pentru moment.

– Și dacă se trezește?

Mâinile rătăcitoare s-au ridicat pe sub marginea corsajului meu acum desfăcut. Jamie a ridicat o sprânceană spre silueta nemișcată a nepotului său.

– Ăă... Va trebui și el să învețe la un moment dat, nu? Nu vrem să fie la fel de ignorant ca unchiul lui.

A aruncat câteva perne pe podea în fața șemineului și s-a culcat pe

ele, luându-mă cu el.

Lumina focului sclipea în cicatricile argintii de pe spatele său, ca și cum ar fi fost bărbatul de fier care crezusem cândva că este, miezul metalic arătându-se printre crăpăturile fine ale pielii sale. Am mângâiat fiecare din urmele de bici și el s-a înfiorat la atingerea mea.

– Crezi că Jenny are dreptate? am întrebat cândva mai târziu. Bărbații chiar vor să reintre în pântece? De aceea fac dragoste cu noi?

Un suflu de râs mi-a zburlit o șuviță de păr de lângă ureche.

– Eh, de obicei nu e primul lucru care îmi vine în minte când mă culc cu tine, englezoaico. Departe de mine gândul ăsta. Dar pe urmă...

Palmele lui mi-au cuprins ușor sânii și buzele i s-au închis peste un sfârc.

– Nici nu aș putea spune că nu are deloc dreptate. Uneori… da, uneori ar fi bine să fii din nou înăuntru, în siguranță și… întreg. Știind că nu putem, presupun, e ceea ce ne face să vrem să ne reproducem. Dacă noi nu ne mai putem întoarce, atunci cel mai bun lucru pe care îl putem face este să le dăruim acest răgaz prețios fiilor noștri, măcar pentru o scurtă perioadă de timp.

S-a scuturat deodată ca un câine care-și îndepărtează apa din blană.

– Nu mă lua în seamă, englezoaico, a murmurat el. Când beau vin de soc, devin foarte sentimental.

31

Ziua pătrarului

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă și Jenny a pășit înăuntru, purtând pe un braț o haină albastră împăturită și într-o mână o pălărie. L-a cercetat pe fratele ei din cap până în picioare, apoi a dat din cap.

– Da, cămașa îți vine destul de bine. Și ți-am scos haina bună; ai mai crescut nițel de când nu te-am mai văzut. Și-a aplecat capul într-o parte, cumpănind.

– Ai făcut treabă bună azi cu tine, cel puțin până la gât. Așază-te acolo, ca să îți aranjez părul, a arătat ea spre un taburet de lângă fereastră.

– Părul meu? Ce are părul meu? a întrebat Jamie, verificându-l cu o mână.

Crescut până aproape de umeri, și-l prindea de obicei la spate cu o fâșie de piele, pentru a nu-i cădea în ochi.

Fără a mai pierde vremea cu vorba, Jenny l-a împins pe taburet, a tras de curelușa de piele, desfăcându-i părul, și a început să îl perie viguros cu o perie din baga.

– Ce are părul tău? a întrebat ea retoric. Păi, ia să vedem. În primul rând e plin de scaieți.

A cules delicat un obiect mic, rotund și cafeniu din părul său și l-a pus pe măsuța de toaletă.

– Și resturi de frunze de stejar. Unde ai fost ieri – ai scurmat pe sub copaci, ca un porc? Și ai părul mai încâlcit decât un smoc de lână nedărăcită…

– Au!

– Stai cuminte, roy.

Încruntându-se, a luat un pieptene și a îmblânzit șuvițele încâlcite, lăsând în urmă o masă strălucitoare de bucle castanii, arămii, roșcat-cenușii și aurii, toate strălucind în soarele de dimineață care intra pe fereastră.

Jenny și-a trecut mâna prin părul lui, dând din cap.

– Nu îmi pot imagina de ce bunul Dumnezeu ar irosi un asemenea păr la un bărbat, a remarcat ea. E ca blana unui cerb roșcat, în unele locuri.

– E minunat, nu-i așa? am încuviințat eu. Uite, acolo unde soarele i l-a decolorat pe deasupra, are șuvițele acestea blonde.

Obiectul admirației noastre ne-a străpuns cu o privire mustrătoare.

– Dacă nu vă opriți cu astea, o să mă rad.

A întins un braț amenințător spre măsuța de toaletă, unde era lama de ras. Sora lui, agilă în ciuda burții imense, s-a întins iute și l-a lovit peste mână cu peria de păr. Jamie a lăsat să îi scape un scheunat și pe urmă a mai scheunat o dată când Jenny i-a strâns părul și l-a smucit în spate.

– Nu te mișca, i-a poruncit ea.

A început să îi împartă părul în trei șuvițe groase.

– O să-ți fac un *cockernonny* [21] , a declarat ea cu satisfacție. Nu o să te las să apari în fața arendașilor ca un sălbatic.

Jamie a mârâit câteva cuvinte de protest în barbă, însă a stat cuminte. Trăgând dibaci șuvițele rebele ici și colo, i-a împletit părul într-o coadă groasă, a ascuns vârfurile dedesubt și le-a legat cu sfoară. Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos o panglică de mătase albastră din care a făcut triumfătoare o fundă.

– Gata! a spus ea. Frumos, nu?

S-a întors spre mine pentru confirmare și eu am încuviințat din toată inima. Părul strâns îi contura forma capului și îi punea în evidență trăsăturile puternice ale chipului. Curat și ordonat, în cămașă de pânză albă ca neaua și pantaloni cenușii, era un bărbat chipeș.

– Mai ales panglica, am spus, încercând să nu râd. Aceeași culoare ca

a ochilor lui.

Jamie a străpuns-o pe Jenny cu privirea.

– Nu, a spus el scurt. Fără funde. Aici nu e Franța, nu suntem încă la curtea regelui Geordie! Nu îmi pasă dacă funda are culoarea mantiei Fecioarei Maria, nu vreau funde, Janet!

– Of, bine atunci, mofturosule. Gata.

A desfăcut funda și a făcut un pas în spate.

– Așa, merge, a rostit ea cu satisfacție.

Apoi și-a întors ochii pătrunzători și albaștri spre mine.

– Hmmm… a spus ea bătând din picior gânditoare.

Cum ajunsesem aici aproape în zdrențe, fusese nevoie să mi se facă două rochii cât mai repede posibil: una din pânză obișnuită pentru uzul zilnic și o alta din mătase pentru ocazii precum aceasta. Mai pricepută la cusut răni decât rochii, ajutasem la tăiat și prins în ace materialul, fiind obligată să las croiala și cusutul în grija lui Jenny și a doamnei Crook.

Făcuseră o treabă minunată, iar mătasea galbenă ca floarea de ciuboțica-cucului îmi îmbrăca trupul ca o mănușă, cu pliuri adânci întoarse peste umeri, căzând la spate în falduri care curgeau ușor în poalele bogate ale fustelor până în pământ. Înduplecându-se fără tragere de inimă în fața refuzului meu categoric de a purta corset, îmi ranforsaseră ingenios corsajul rochiei cu lamele din oase de balenă, scoase fără milă dintr-un corset vechi.

Privirea lui Jenny a urcat încet de la picioarele mele până la cap, unde s-a oprit. Cu un oftat, a întins mâna după perie.

– Treci la pieptănat, a spus ea.

M-am așezat, cu obrajii în flăcări, evitând privirea lui Jamie, în timp ce Jenny îmi scotea cu grijă scaieți și frunze de stejar din bucle, așezându-le pe măsuța de toaletă alături de cele extrase din buclele fratelui ei. În cele din urmă părul meu era periat și strâns în creștet și Jenny a băgat mâna în buzunar și a scos o mică bonetă din dantelă.

– Așa, a spus ea, prinzând-o ferm cu agrafe în vârful cocului meu buclat. Acum, că ai și *kertch*, arăți foarte respectabil, Claire.

Am presupus că se voia a fi un compliment și am bâiguit un răspuns.

– Dar nu ai nicio bijuterie? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

– Nu, mă tem că nu. Nu am decât perlele pe care mi le-a dat Jamie la nuntă și alea...

În condițiile plecării noastre precipitate de la Leoch, perlele fuseseră ultimul lucru la care mă gândisem.

– Ah! a exlamat Jamie, aducându-și aminte.

A scormonit în geanta care se odihnea pe măsuța de toaletă și a scos triumfător șiragul de perle.

– De unde Dumnezeu le-ai luat? am întrebat uluită.

– Murtagh mi le-a adus azi-dimineață devreme, a răspuns el. S-a întors la Leoch în timpul procesului și a luat tot ce a putut apuca, gândindu-se la ce am avea nevoie dacă fugim în lume. Ne-a căutat, dar noi urcasem… pe deal mai întâi.

– E încă aici? am întrebat.

Jamie a venit în spatele meu pentru a-mi prinde colierul.

– Ah, da. E jos, înfulecă tot ce găsește în bucătărie și o sâcâie pe doamna Crook.

De când îl cunoșteam, nu îl auzisem pe bărbatul mărunțel și vânos rostind mai mult de treizeci de cuvinte, cu excepția serilor când cântase și gândul că el ar putea „sâcâi“ pe cineva mi se părea de neconceput. Probabil că se simte foarte bine la Lallybroch, m-am gândit.

– Cine este Murtagh? am întrebat. Adică, este rudă cu voi?

Jamie și Jenny m-au privit mirați.

– Ah, da, a răspuns Jenny, apoi s-a întors spre fratele ei. Este… ce este, Jamie?... Unchiul vărului primar al tatei?

– Nepot, a corectat-o el. Nu îți aduci aminte? Bătrânul Leo a avut doi fii și pe urmă...

Mi-am astupat urechile pentru a le da de înțeles că nu mai voiam să aud.

Asta a părut să îi amintească lui Jenny de ceva, căci a pocnit din palme.

– Cercei! a exclamat ea. Cred că unii cu perle s-ar potrivi de minune la colierul tău! Mă duc acum să îi aduc!

Și s-a făcut nevăzută cu vioiciunea-i obișnuită.

– De ce sora ta îți spune Roy? am întrebat curioasă, privindu-l cum își leagă eșarfa la gât în fața oglinzii.

Avea expresia obișnuită a unui bărbat aflat în luptă cu un dușman de moarte, comună tuturor bărbaților care își potrivesc cravatele sau eșarfele, însă și-a descrețit buzele pentru a-mi trimite un zâmbet larg.

– Ah, asta. Nu e numele englezesc Roy. Este un alint în galică, după culoarea părului meu. Cuvântul *ruadh* înseamnă „roșu“. A trebuit să îmi spună pe litere cuvântul și să îl pronunțe de câteva ori înainte de a remarca vreo deosebire.

– Pentru mine sună la fel, „roy“, am spus, dând din cap.

Jamie și-a luat geanta și a început să vâre înapoi nimicurile care căzuseră atunci când scosese perlele. Găsind o ață de pescuit încâlcită, a răsturnat întregul conținut al genții în pat. A început să rearanjeze totul, desfăcând cu calm bucățile de ață și de sfoară, găsind cârlige de pescuit și înfigându-le în bucata de plută în care se odihneau de obicei. M-am mutat pe pat și am început să inspectez grămada de obiecte.

– Nu am mai văzut atâtea prostii în viața mea, am remarcat. Ești ca o coțofană care fură toate prostiile mici și strălucitoare.

– Nu sunt prostii, a răspuns el, ofensat. Fiecare obiect de aici este folositor.

– Da, ața de pescuit și cârligele. Și sfoara pentru capcane. Și, cu indulgență, lâna și gloanțele pentru pistol – mai ai câte un pistol din când în când cu tine. Și șarpele mic pe care ți l-a dat Willie, înțeleg asta. Dar pietrele? Și o cochilie de melc? Și un ciob de sticlă? Și...

M-am aplecat mai aproape să inspectez o masă întunecată și păroasă.

– Ce e… spune-mi că mă înșel! Jamie, de ce Dumnezeu ai în geantă un picior uscat de cârtiță?

– Împotriva reumatismului, bineînțeles.

A înșfăcat obiectul de sub nasul meu și l-a îndesat din nou în pielea de bursuc.

– Ah, bineînțeles, am încuviințat, privindu-l cu interes.

Chipul îi era ușor îmbujorat de rușine.

– Trebuie să funcționeze; nu-ți trosnește niciun oscior.

Am ridicat o mică Biblie din grămada rămasă pe pat și am răsfoit-o în timp ce el își îndesa înapoi în geantă restul comorii.

– „Alexander William Roderick MacGregor“, am citit cu glas tare numele de pe forzaț. Mi-ai zis că ai o datorie față de el, Jamie. Ce ai vrut să spui cu asta?

– Ah, asta.

S-a așezat lângă mine pe pat, a luat cărticica și i-a dat ușor paginile.

– Ți-am spus că a fost a unui prizonier care a murit la Fortul William, nu?

– Da.

– Eu nu l-am cunoscut pe băiat, murise cu o lună înainte ca eu să ajung acolo. Dar doctorul care mi-a dat-o mi-a povestit despre el în timp ce îmi oblojea spatele. Cred că simțea nevoia să povestească cuiva despre asta și nu putea vorbi cu nimeni din garnizoană.

A închis cartea, ținând-o pe genunchi și a privit gânditor pe fereastră la soarele vesel de octombrie.

Alex MacGregor, un băiat cam de optsprezece ani, fusese arestat sub acuzația atât de comună de furt de vite. Un flăcău firav și tăcut, despre care ai fi crezut că urmează să își ispășească pedeapsa și să fie eliberat fără niciun incident. Cu o săptămână înainte de eliberare însă, a fost găsit spânzurat în adăpostul cailor.

– Nu era nicio îndoială că o făcuse singur, mi-a spus doctorul.

Jamie a mângâiat coperta de piele a cărții mici, plimbându-și degetul

mare de-a lungul ei.

– Doctorul nu mi-a spus exact care era părerea lui. Însă mi-a povestit că în urmă cu o săptămână, băiatul avusese o discuție cu căpitanul Randall.

Am înghițit, simțind deodată că mă ia cu frig, în ciuda soarelui de afară.

– Și tu crezi…

– Nu.

Glasul îi era moale și sigur pe el.

– Nu cred. Știu cu certitudine, la fel cum știa și doctorul. Și îmi imaginez că sergentul–major știa cu certitudine, de aceea a murit.

Și-a răsfirat degetele, apăsându-le pe genunchi, privind în jos spre articulațiile lungi. Mari, puternice și capabile; erau mâini de fermier, mâini de războinic. A ridicat Biblia micuță și a pus-o în geantă.

– Atât îți spun, *mo duinne*. Într-o zi, Jack Randall va muri de mâna mea. Și când va veni ziua aceea, îi voi trimite cartea mamei lui Alex MacGregor, dându-i veste că fiul ei a fost răzbunat.

Tensiunea din aer a fost risipită de reapariția bruscă a lui Jenny, acum splendidă într-o rochie din mătase albastră și cu propriul ei *kertch*, ținând în mâini o cutie mare și roasă din piele roșie de marochin.

– Jamie, au venit cei din familia Curran și Willie Murray și familia Jeffry. Ai face bine să cobori să servești un al doilea mic dejun cu ei – avem turte proaspete și hering în saramură, iar doamna Crook face niște tarte cu dulceață.

– Ah, da. Claire, coboară când ești gata.

Ridicându-se în grabă, s-a oprit cât să mă strângă în brațe pentru un sărut scurt, dar pasional și s-a făcut nevăzut. Bubuitul pașilor s-a auzit în jos pe primul rând de trepte, încetinind, ca să-și facă intrarea ca un lord, pe cel de-al doilea, când s-a apropiat de parter.

Jenny a zâmbit în urma lui și și-a îndreptat atenția spre mine. Așezând cutia pe pat, a ridicat capacul, dezvăluind un talmeș-balmeș de bijuterii scumpe și fleacuri. M-am uitat nevenindu-mi a crede: parcă nu era cutia de bijuterii a ordonatei Jenny Murray, a cărei mână de

fier ținea hățurile gospodăriei, făcând-o să funcționeze fără sincope din zori și până seara.

A băgat un deget prin învălmășeala sclipitoare, apoi, parcă ghicindu-mi gândul, a ridicat privirea și mi-a zâmbit.

– Mă tot gândesc că într-o zi va trebui să fac ordine printre bijuterii. Dar când eram mică, mama mă lăsa uneori să îmi bag nasul în cutia ei de bijuterii și era ca și cum aș fi dat peste o comoară fermecată – niciodată nu știam ce o să găsesc. Și acum am impresia că, dacă ar fi totul ordonat, magia s-ar risipi, cumva. E copilăresc, nu?

– Nu, am spus, zâmbindu-i. Nu, nu e.

Am scotocit amândouă în tăcere prin cutie, ridicând bijuterii îndrăgite care aparținuseră femeilor din patru generații.

– Aceasta a fost a bunicii Fraser, a spus ea, ridicând o broșă din argint.

Era o bijuterie complicată în forma unui crai nou, cu un singur diamant micuț strălucind deasupra vârfului precum o stea.

– Și acesta...

A tras un inel subțire din aur cu un rubin înconjurat de briliante.

– Acesta e inelul meu de nuntă. Ian și-a dat leafa pe jumătate de an ca să mi-l cumpere, deși i-am spus că a fost un prost că a făcut-o.

Expresia încântată de pe chipul ei îmi arăta că Ian nu fusese deloc prost că i-l dăruise. A șters piatra pe stofa rochiei și l-a mai admirat încă o dată înainte de a-l pune la loc în cutie.

– După ce nasc voi fi fericită, a spus ea, bătându-și ușor burta cu palma și făcând o grimasă. Degetele mele sunt atât de umflate dimineața, încât abia reușesc să îmi leg șireturile de la corsaj, darămite să mai port și inele.

Am prins o strălucire stranie, nonmetalică, în adâncurile cutiei și i-am arătat-o lui Jenny.

– Ce e acolo?

– Ah, astea, a spus ea, băgând din nou mâinile în cutie. Niciodată nu le-am purtat, mie nu mi se potrivesc. Dar tu ai putea să le porți – ești înaltă și princiară, cum era mama mea. Au fost ale ei. Era o pereche de brățări. Fiecare făcută din curbura aproape circulară a colților unui

porc mistreț, polizați până când căpătaseră o strălucire adâncă de fildeș, capetele acoperite cu came din argint, cu motive decorative florale.

– Dumnezeule, sunt superbe. Niciodată nu am văzut ceva atât de… minunat de barbar.

Jenny era amuzată.

– Da, așa e. Cineva i le-a dăruit mamei la nuntă, însă ea niciodată nu a spus cine. Tata obișnuia să o tachineze uneori despre admiratorul ei, însă ea nu voia să îi spună, doar zâmbea precum o pisică după ce a lins smântână. Uite, încearcă-le.

Fildeșul era răcoros și greu pe mâna mea. Nu m-am putut împiedica să nu mângâi suprafața de un galben marmorat de vechime.

– Aha, ți se potrivesc, a declarat Jenny. Și merg cu rochia galbenă. Uite și cerceii – pune-i pe ăștia și hai să coborâm.

Murtagh era așezat la masa din bucătărie, mâncând absorbit șuncă din vârful jungherului. Trecând pe lângă el cu o farfurie, doamna Crook s-a aplecat și i-a pasat cu dexteritate trei turte proaspăt scoase din cuptor în farfurie, aproape fără să se oprească din mers. Jenny se agita încoace și încolo, pregătind și supraveghind lucrurile. Făcând o pauză, a aruncat o privire peste umărul lui Murtagh care își golea cu repeziciune farfuria.

– Să nu te înfometezi, flăcăule, a remarcat ea. Mai e un porc la proțap, dacă simți că te ia cu leșin.

– Nu lași omul să îi tihnească mâncarea, ha? a întrebat el fără să se oprească din mestecat.

– Eu? a întrebat Jenny punându-și mâinile în șolduri. Vai de mine! La o adică nu ești decât la a patra porție! Doamnă Crook, s-a întors ea să o strige pe menajera care tocmai pleca, când termini cu turtele, adu-i omului ăstuia care moare aici de foame un castron cu porridge să își umple burta. Că nu vrem să cadă din picioare în casa noastră, Doamne-ferește!

Când Murtagh m-a văzut stând în pragul ușii, aproape că s-a înecat cu o bucată de șuncă.

– Mmmhm, a zis el, în loc de salut, după ce Jenny i-a aplicat amabilă

câțiva pumni în spate.

– Și mie îmi pare bine să te văd, am răspuns eu, așezându-mă la masă în fața lui. Și mulțumesc.

– Mmmhm?

Întrebarea fusese camuflată de o jumătate de turtă, unsă bine cu miere de albine.

– Pentru că mi-ai adus lucrurile de la castel.

– Mmh.

A alungat orice încercare de mulțumire cu un gest al brațului care s-a încheiat cu înșfăcarea untierei.

– Ți-am adus și niște plante și din astea, a spus el, cu o smucitură a capului spre fereastră. În curte, în desagi.

– Mi-ai adus cutia de leacuri? Minunat!

Eram încântată. Unele din plantele medicinale erau rare și mă străduisem să le găsesc și să le prelucrez.

– Dar cum ai reușit? am întrebat.

După ce îmi revenisem din oroarea procesului de vrăjitorie, mă întrebasem adesea cum primiseră cei de la castel arestarea mea intempestivă și evadarea.

– Sper că nu ai avut probleme.

– Ah, nu.

A luat o altă înghițitură sănătoasă, dar a mestecat pe îndelete până când îmbucătura s-a dus pe gât în jos înainte să îmi răspundă.

– Doamna Fitz le pusese deoparte, adică le împachetase deja într-o cutie. Întâi m-am dus la ea, înțelegi, că nu știam cum aveam să fiu primit.

– Foarte inteligent. Nu mi-o imaginez pe doamna Fitz începând să strige după ajutor, am încuviințat.

Turtele se răceau aburind în aerul răcoros și miroseau delicios. Am întins brațul să iau una, brățările grele din fildeșul mistrețului

clincănind la încheietura mâinii mele. Am văzut privirea lui Murtagh ațintită asupra lor și le-am așezat astfel încât să vadă capetele din argint gravat.

– Nu-i așa că sunt frumoase? am spus. Jenny mi-a zis că au fost ale mamei ei.

Ochii lui Murtagh au căzut în castronul cu porridge pe care doamna Crook i-l trântise fără ceremonie sub nas.

– Ți se potrivesc, a bombănit el. Apoi, întorcându-se la subiectul de discuție anterior, a spus: Nu, nu ar striga după ajutor dacă m-ar vedea. Am cunoscut-o bine pe Glenna FitzGibbons acum ceva ani.

– Ah, o iubire demult pierdută de-a dumitale, nu? l-am tachinat, savurând gândul obraznic cu el îmbrățișând-o pasional pe voinica doamnă Fitz.

Murtagh m-a străpuns cu o privire severă peste castronul cu porridge.

– Nu a fost vorba de așa ceva și ți-aș fi recunoscător dacă ai păstra decența când vorbești despre doamna FitzGibbons. Soțul ei a fost fratele mamei mele. Și era foarte tristă că ai plecat, asta ca să știi.

Mi-am coborât ochii, rușinată, și am întins mâna după miere pentru a-mi ascunde stinghereala. Vasul din piatră fusese așezat într-un ceaun cu apă fierbinte pentru a lichefia conținutul și era reconfortant de cald la atingere.

– Îmi pare rău, am spus, turnând lichidul auriu și dulce peste turtă, atentă să nu dau pe alături. Mă întrebam ce reacție a avut când… când am…

– La început nu și-au dat seama că ai dispărut, a răspuns omulețul pe un ton degajat, ignorându-mi scuzele. Când nu ai venit la cină și-au închipuit că ai stat până târziu pe câmpuri și te-ai dus la culcare devreme; ușa dumitale era închisă. Și a doua zi, când a izbucnit scandalul arestării doamnei Duncan, nimeni nu s-a gândit să te caute. Nimeni nu a spus un cuvânt despre dumneata, când au venit veștile, nu s-a spus că te-au arestat împreună cu ea și, în toată agitația, nimănui nu i-a trecut prin minte să vadă unde ești.

Am încuviințat din cap gânditoare. Nimeni nu mi-ar fi simțit lipsa, cu excepția celor care aveau nevoie de tratament medical; și îmi petrecusem cea mai mare a timpului liber în biblioteca lui Colum cât fusese Jamie plecat.

– Dar Colum? am întrebat.

Eram chiar foarte curioasă în privința lui; el plănuise arestarea mea, așa cum crezuse Geilie?

Murtagh a ridicat din umeri. A cercetat masa în căutare de alte bunătăți și, aparent negăsind nimic pe gustul lui, s-a lăsat pe spate, împreunându-și confortabil mâinile peste mijlocul slăbănog.

– Când a aflat veștile din sat, a poruncit să se închidă îndată porțile și le-a interzis tuturor celor din castel să coboare în sat, de teamă să nu fie prinși în isteria momentului.

S-a lăsat și mai pe spate, măsurându-mă cu priviri curioase.

– Doamna Fitz s-a gândit să te caute, a doua zi. A spus că a întrebat toate slugile dacă te-au zărit. Nimeni nu te văzuse, dar una dintre fete a spus că se gândea că poate te duseseși în sat – și poate te adăpostiseși într-o casă acolo.

„Una dintre fete“, mi-am spus cinic. Una care știa a dracului de bine unde eram.

Murtagh a râgâit încetișor, fără a se obosi să înăbușe sunetul.

– Am auzit că pe urmă doamna Fitz a întors castelul cu fundul în sus și l-a convins pe Colum să trimită un om în sat, imediat cum s-a convins că nu erai de găsit. Și când au auzit ce se întâmplase...

O expresie amuzată abia vizibilă i-a luminat chipul.

– Nu mi-a povestit totul, dar am înțeles printre vorbe că i-a făcut viața Înălțimii Sale un iad mai chinuitor decât e de obicei, bătându-l la cap să trimită oameni să te elibereze cu forța armelor, dar nu a reușit să îl înduplece, căci el o ținea una și bună că nu mai avea nicio putere acum, că erai în mâinile judecătorilor și din astea. Trebuie să fi fost un adevărat spectacol, a spus el gânditor, două minți încăpățânate, una împotriva celeilalte.

La sfârșit, se pare, niciunul dintre ei nu a învins și nu s-a dat bătut. Ned Gowan, cu talentul său avocățesc pentru compromis, găsise o cale de mijloc, oferindu-se să se ducă el la proces, nu ca reprezentant al lordului, ci ca avocat independent.

– Doamna Fitz credea că aș putea fi vrăjitoare? am întrebat curioasă.

Murtagh a pufnit scurt.

– Încă nu am văzut până acum o femeie bătrână care să creadă în vrăjitoare, nici una tânără. Bărbații cred că trebuie să fie descântece și farmece în femei, când de fapt așa sunt ele făcute de Dumnezeu.

– Încep să înțeleg de ce nu te-ai însurat niciodată.

– Aha, înțelegi?

Și-a împins deodată scaunul în spate și s-a ridicat, trăgându-și tartanul peste umeri.

– Am plecat. Transmite-i omagiile mele Înălțimii Sale, i-a spus el lui Jenny care apăruse din holul de la intrare unde întâmpinase arendașii. O să fie ocupat zilele astea, fără îndoială.

Jenny i-a întins un sac mare din pânză, legat cu un nod, în care evident erau provizii suficiente pentru cel puțin o săptămână.

– Câteva merinde pentru drum, a spus ea, zâmbind spre el drăgălaș. S-ar putea să te țină măcar până ajungi pe culmea dealului.

Murtagh a vârât nodul sacului sub centura de la brâu și a încuviințat scurt din cap, întorcându-se spre ușă.

– Da, a spus el, și dacă nu m-o ține, o să vezi corbii adunându-se chiar în spatele dealului, să-mi ciugulească oasele.

– O să aibă și ce ciuguli, a răspuns ea cinic, măsurându-i înfățișarea noduroasă. Am văzut mai multă carne și pe o mătură.

Chipul acru al lui Murtagh a rămas neschimbat, dar o sclipire hâtră i s-a aprins abia vizibil în privire.

– Ah da? a spus el. Păi, domniță, ascultă la mine...

Glasurile lor s-au depărtat pe coridor, amestecându-se în tachinări prietenești și replici ironice, stingându-se în cele din urmă în ecourile holului de la intrare. Am zăbovit încă o clipă așezată la masă, mângâind absentă fildeșul cald al brățărilor lui Ellen MacKenzie. Auzind sunetul îndepărtat al ușii trântite, m-am scuturat și m-am ridicat pentru a-mi lua în primire rolul de doamnă a Lallybrochului.

Conacul, care în zilele obișnuite era animat, în ziua Sărbătorii Pătrarului zbârnâia pur și simplu de activitate. Arendașii veneau și

plecau pe parcursul întregii zile. Cei mai mulți stăteau doar cât să își plătească dările; unii stăteau toată ziua, rătăcind prin fermă, vizitându-și prietenii, servind gustări în salon. Jenny, strălucind în mătase albastră, și doamna Crook, apretată în pânză albă, zburau între bucătărie și salon, supraveghind cele două slujnice care alergau de colo colo încărcate cu tăvi enorme pe care erau prăjituri de ovăz, tarte de fructe, biscuiți și alte delicatese.

Jamie, după ce mă prezentase cu toată solemnitatea arendașilor adunați în camera de servit masa și în salon, s-a retras pe urmă în birou cu Ian, pentru a-l primi pe rând pe fiecare arendaș, pentru a se sfătui în privința nevoilor pentru semănăturile de primăvară sau a se consulta în privința vânzării lânii și a grânelor, pentru a discuta despre activitățile moșiei și pentru a pune lucrurile în ordine pentru următorul trimestru.

Eu pluteam veselă peste tot, însoțindu-i pe arendași, dând o mână de ajutor cu gustările când era nevoie, uneori retrăgându-mă în decor pentru a urmări lumea care venea și pleca.

Amintindu-mi promisiunea pe care i-o făcuse Jamie bătrânei doamne de la iazul morii, așteptam cu o oarecare curiozitate sosirea lui Ronald MacNab.

A apărut la puțin timp după prânz, călare pe un măgar înalt cu mersul împiedicat, cu un băiețel atârnând de cureaua lui în spate. I-am privit pe furiș din ușa salonului, întrebându-mă cât de corectă fusese descrierea mamei sale. După o vreme, am ajuns la concluzia că, deși „bețivan“ era un cuvânt mult prea dur, impresia generală a bunicii MacNab era cât se poate de corectă. Ronald MacNab avea părul lung și nespălat, strâns neglijent la spate cu o sfoară, iar gulerul și manșetele cămășii îi erau cenușii de murdărie. Deși era cu siguranță mai tânăr cu un an sau doi decât Jamie, arăta cu cel puțin cincisprezece ani mai în vârstă, cu oasele feței ascunse sub pielea puhavă și ochii mici și cenușii lipsiți de viață și injectați.

Cât despre copil, era la fel de neîngrijit și murdar ca și tatăl său. Ba mai rău, din punctul meu de vedere, se furișa speriat în spatele părintelui său, cu privirile plecate, chircindu-se când Ronald s-a întors și s-a răstit la el. Jamie, care ieșise în ușa biroului, a observat același lucru, căci l-am văzut schimbând o privire ascuțită cu Jenny, care aducea o carafă proaspătă la rugămintea lui.

Jenny și-a înclinat puțin capul și i-a întins carafa. Apoi, luând băiatul cu fermitate de mână, l-a îndreptat spre bucătărie, spunând:

– Hai cu mine, flăcăule. Cred că am un biscuit sau doi pentru tine. Sau ce zici de o felie de tartă cu fructe?

Jamie a înclinat capul politicos spre Ronald MacNab, păşind într-o parte când bărbatul a intrat în birou. Întinzând braţul să închidă uşa, Jamie mi-a prins privirea şi mi-a făcut un semn din cap spre bucătărie. Am încuviinţat drept răspuns şi m-am întors să o urmez pe Jenny şi pe tânărul Rabbie.

I-am găsit discutând relaxaţi cu doamna Crook care turna punch dintr-un vas mare într-un bol de cristal. A scurs puţin într-o cană de lemn şi i-a oferit-o băiatului, care s-a dat în spate, măsurând-o cu priviri suspicioase înainte de a o accepta în cele din urmă. Jenny a continuat să discute degajat cu el în timp ce umplea platourile, primind drept răspuns nişte mormăituri. Cu toate acestea, mica creatură pe jumătate sălbatică a părut să se mai relaxeze puţin.

– Cămaşa ta e niţel murdară, flăcăule, a remarcat ea, aplecându-se pentru a-i întoarce gulerul. Scoate-o de pe tine şi o să ţi-o spăl înainte să pleci.

„Murdară“ era mult prea puţin spus, dar băiatul s-a dat îndărăt, speriat. Eu eram însă în spatele lui şi la un gest al lui Jenny, l-am apucat de braţe înainte să o poată lua la fugă.

S-a zbătut şi a urlat, însă Jenny şi doamna Crook l-au luat cu asalt şi între noi trei am reuşit să-i scoatem cămaşa soioasă.

– Ah, a oftat Jenny.

Ţinea ferm într-o mână capul băiatului şi spatele sfrijit era cu totul expus privirilor noastre. Urme de bici şi cruste de răni se înşirau de o parte şi de cealaltă a coloanei noduroase, unele proaspăt vindecate, alte atât de vechi încât păreau doar umbre palide acoperind coastele proeminente. Jenny l-a apucat zdravăn pe băiat de ceafă, vorbindu-i pe un ton liniştitor. Şi-a înclinat capul în direcţia coridorului, privindu-mă.

– Ar fi bine să îi spui.

Am bătut încet în uşa biroului, ţinând în mână o farfurie cu biscuiţi de ovăz unşi cu miere drept pretext. La chemarea înfundată a lui Jamie, am deschis uşa şi am intrat. Chipul meu în vreme ce îl serveam pe MacNab trebuie să fi fost destul de expresiv, căci nu a fost nevoie să vorbesc cu Jamie. M-a studiat gânditor o clipă, apoi s-a întors din nou spre arendaşul său.

– Păi, atunci, Ronnie, cu partea de grâne ne-am înțeles. Însă mai voiam să discut ceva cu tine. Am înțeles că ai un băiat cuminte pe care îl cheamă Rabbie și eu am nevoie de un băiat cam de vârsta lui să mă ajute la grajduri. Ce zici, îl lași să vină aici?

Degetele lungi ale lui Jamie se jucau cu pana de gâscă de pe birou. Ian, așezat la un birou mai scund într-o parte, și-a rezemat obrazul în palmă, privindu-l pe MacNab cu vădit interes.

MacNab s-a încruntat mânios. Avea aerul acela furios pe toată lumea a unui om care nu e beat, dar ar dori să fie.

– Nu, am nevoie de băiat, a răspuns el scurt.

– Mm.

Jamie s-a lăsat pe spate în scaunul său, cu brațele împreunate pe burtă.

– Aș plăti pentru ajutorul lui, desigur.

Bărbatul a mormăit și s-a foit în scaun.

– A venit mama la dumneata, așa-i? Dacă am spus că nu, rămâne nu. Băiatul e al meu și eu fac ce vreau cu el. Și eu găsesc potrivit să îl păstrez la plug.

Jamie l-a privit pe MacNab gânditor, apoi și-a întors atenția la catastife, încheind discuția.

Mai târziu, în cursul după-amiezii, în vreme ce arendașii s-au adunat din nou în sala de mese și salon pentru a servi o gustare înainte de a pleca, l-am zărit pe fereastră pe Jamie, îndreptându-se cu pas domol spre cotețul porcilor, cu un braț atârnat tovărășește pe umerii soiosului MacNab. Cei doi au dispărut în spatele adăpostului, probabil pentru a inspecta ceva de interes agricultural și au reapărut după un minut sau două, îndreptându-se spre casă.

Brațul lui Jamie era încă în jurul umerilor bărbatului mai scund, însă acum părea să îl ajute să se țină pe picioare. Chipul lui MacNab avea o tentă cenușie bolnavă, lucind de transpirație, și pășea foarte încet, probabil incapabil să se țină pe picioare.

– Ah, asta-i bine atunci, a remarcat Jamie vesel când s-au apropiat suficient de mult încât să îi aud. Probabil doamna va fi bucuroasă că aduci niște bani în plus acasă, eh, Ronald? Ah, uite și animalul tău –

frumoasă arătare, nu-i așa?

Măgarul mâncat de molii care îi adusese pe cei doi MacNab la fermă și-a târșâit picioarele afară din curtea unde se bucurase de ospitalitatea conacului. O mână de paie încă îi mai ieșea din bot, săltând bezmetică în timp ce animalul o mesteca.

Jamie i-a întins lui MacNab o mână pentru a-l ajuta să urce în șa; un ajutor bine venit, după cum se legăna bărbatul. MacNab nu a scos un cuvânt și nu a făcut semn cu mâna la urările vesele ale lui Jamie de „drum bun“ și „cale bătută“, doar a bălăngănit din cap amețit în timp ce părăsea curtea la pas, aparent absorbit de o problemă gravă și secretă care îi acapara întreaga atenție.

Jamie a rămas sprijinindu-se de gard, schimbând câteva cuvinte amabile cu alți arendași care se pregăteau să plece la casele lor, până când silueta șovăielnică a lui MacNab s-a făcut nevăzută peste creasta dealului. S-a îndreptat de spate, privind de-a lungul drumului, apoi s-a întors și a fluierat scurt. O figură prăpădită într-o cămașă ponosită, dar curată și un kilt murdar și-a făcut apariția de sub o căruță cu paie.

– Așa vasăzică, Rabbie flăcăule, a spus Jamie vesel. Se pare că până la urmă taică-tău s-a învoit să te lase aici ajutor la grajduri. Sunt sigur că o să fii harnic să nu-l faci de rușine, eh?

Ochii rotunzi și încețoșați ai băiatului l-au fixat prostește de pe chipul murdar, fără să scoată un cuvânt. Jamie a întins brațul și l-a prins ușor de un umăr, întorcându-l spre jgheabul cailor.

– Te așteaptă cina în bucătărie, flăcăule. Dar du-te mai întâi și spală-te; doamna Crook e foarte pretențioasă. Ah, și Rabbie, a mai spus el aplecându-se să-i șoptească în ureche, spală-te și în urechi, că dacă nu, ți le spală ea. Azi-dimineață mi le-a frecat pe ale mele.

Și-a pus palmele în dosul urechilor și le-a fluturat solemn spre băiat, care a zâmbit timid și a zburat spre jgheab să se spele.

– Mă bucur că ai reușit, am spus, luându-l pe Jamie de braț să intrăm în casă pentru cină. Cu Rabbie MacNab vreau să spun. Dar cum ai făcut?

Jamie a ridicat din umeri.

– L-am luat pe Ronald în spatele berăriei și i-am ars una sau două prin părțile moi. Pe urmă l-am întrebat dacă vrea să se despartă de cel mic sau de ficat. M-a privit încruntat. Nu a fost frumos, dar nu mi-a venit

altceva în minte. Și nici nu voiam să las băiatul să se întoarcă cu el. Și nu era doar pentru că îi promisesem bunicii lui. Jenny mi-a povestit despre spatele băiatului. S-a oprit o clipă. Îți spun, englezoaico, tatăl meu m-a biciuit cât de des a considerat el că am nevoie și mult mai des decât consideram eu că e nevoie. Dar niciodată nu mi-a fost frică de el când vorbea cu mine. Și nu cred că vreodată Rabbie va sta în pat cu nevasta lui și își va aminti cu nostalgie de vremurile astea.

Și-a aplecat umerii, scuturându-i cum îi stătea în obicei, un gest pe care nu îl mai făcuse de câteva luni.

– El are dreptate, băiatul e fiul lui și poate face cu el ce poftește. Și eu nu sunt Dumnezeu, sunt doar stăpânul moșiei și asta e mult mai puțin decât Dumnezeu. Dar... M-a privit cu un zâmbet. E o linie a dracului de subțire între justiție și brutalitate, englezoaico. Eu doar sper că sunt în partea bună.

Mi-am strecurat brațele în jurul mijlocului său și l-am îmbrățișat.

– Ai făcut bine, Jamie.

– Crezi?

– Da.

Ne-am îndreptat spre casă pășind încet, strâns îmbrățișați. Clădirile văruite în alb ale fermei străluceau în ambra apusului de soare. Dar în loc să intrăm în casă, Jamie m-a îndreptat spre panta ușoară din spatele conacului. Acolo, stând pe bârna gardului care împrejmuia ogorul, puteam vedea întreaga fermă întinzându-se în fața ochilor noștri.

Am pus capul pe umărul lui Jamie și am oftat. Drept răspuns, m-a strâns ușor.

– Asta ai fost născut să faci, nu-i așa, Jamie?

– Poate, englezoaico.

A privit peste câmpuri și peste ferme, peste ogoare și peste drumuri, apoi spre mine, un zâmbet larg înflorind deodată pe buzele late.

– Și tu, englezoaico? Pentru ce ai fost născută? Să fii doamna unei moșii sau să dormi pe câmpuri ca o țigancă? Să fii vindecătoare, sau nevasta unui profesor, sau a unui proscris?

– Am fost născută pentru tine, am răspuns simplu, și mi-am întins brațele spre el.

– Știi, a remarcat el, dându-mi drumul în cele din urmă, niciodată nu mi-ai spus.

– Nici tu nu mi-ai spus.

– Ți-am spus. A doua zi după ce am ajuns aici. Ți-am spus că te doresc mai mult decât orice pe lume.

– Și eu am spus că iubirea și dorința nu sunt neapărat unul și același lucru, am replicat eu.

A început să râdă.

– Poate ai dreptate, englezoaico.

Mi-a netezit părul dându-l de pe obraji și m-a sărutat pe frunte.

– Te-am dorit de când te-am văzut pentru prima dată, dar te-am iubit atunci când ai plâns în brațele mele și m-ai lăsat să te consolez, în acea primă seară la Leoch.

Soarele s-a cufundat în spatele șirului de pini întunecați și primele stele ale serii și-au făcut apariția. Era jumătatea lui noiembrie și aerul serii era rece, deși zilele erau încă senine. Stând de cealaltă parte a gardului, Jamie și-a aplecat capul, așezându-și fruntea peste a mea.

– Tu prima.

– Nu, tu primul.

– De ce?

– Mi-e teamă.

– De ce, draga mea?

Întunericul se întindea peste câmpuri, acoperind pământul și ridicându-se pentru a întâmpina noaptea. Lumina craiului nou sclipea peste culmea frunții și a nasului, scăldându-i chipul în argint.

– Mi-e teamă că, dacă încep, nu o să mă mai opresc niciodată.

Jamie a aruncat o privire spre orizont, unde secera lunii abia răsărea, aproape de pământ.

– Se apropie iarna și nopțile sunt lungi, *mo duinne*.

S-a aplecat peste gard, întinzând mâna și eu am pășit în brațele sale, simțindu-i căldura trupului și bătăile inimii.

– Te iubesc.

32

Travaliul

Câteva zile mai târziu, în preajma apusului, eram pe dealul din spatele casei, scoțând tuberculii din stratul de brebenei pe care îl descoperisem. Auzind zgomot de pași apropiindu-se prin iarbă, m-am întors, așteptându-mă să o văd pe Jenny sau pe doamna Crook venind să mă cheme la cină. În schimb, era Jamie, cu părul ciufulit și umed de la toaleta de dinainte de cină, încă în cămașă, cu poalele înnodate între picioare după munca la câmp de peste zi. A venit prin spatele meu și m-a învăluit cu brațele, odihnindu-și obrazul pe umărul meu. Împreună am admirat soarele culcându-se în spatele pinilor, învăluit în gloria aurie și purpurie. Peisajul s-a stins în tăcere împrejurul nostru, însă noi am rămas în vârful dealului îmbrățișați, copleșiți de o fericire tihnită. În cele din urmă, când începea să se întunece, am auzit-o pe Jenny chemându-ne din conacul de sub deal.

– Ar trebui să intrăm în casă, am spus, dând să mă ridic fără tragere de inimă.

– Mmm.

Jamie nu s-a mișcat, ci și-a întețit strânsoarea în jurul meu, cu privirea încă pierdută în umbrele care se adânceau, de parcă ar fi încercat să își fixeze fiecare fir de iarbă în memorie.

M-am întors spre el și mi-am strâns brațele în jurul gâtului său.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat în șoaptă. Trebuie să plecăm atât de curând?

Inima mi se strângea la gândul că vom părăsi Lallybroch, însă știam că era primejdios pentru noi să întârziem prea mult; oricând vestoanele roșii puteau veni în vizită, cu repercusiuni mult mai sinistre.

– Da. Mâine sau cel mai târziu poimâine. La Knockchoilum sunt niște

englezi; e la treizeci de kilometri de aici, însă e la două zile călare pe vreme bună.

Am vrut să mă dau jos de pe gard, însă Jamie și-a strecurat un braț pe sub genunchii mei și m-a ridicat, ținându-mă la pieptul lui.

Îi simțeam căldura soarelui încă pe piele și mireasma caldă și discretă de transpirație și de iarbă de ovăz. Dăduse o mână de ajutor la ultimul strâns al recoltei și aroma mi-a amintit de o cină de cu o săptămână în urmă, când am știut că Jenny, întotdeauna prietenoasă și politicoasă, mă acceptase în cele din urmă cu toată inima ca membru al familiei.

Seceratul este o muncă anevoioasă și Ian și Jamie ațipeau de cele mai multe ori până la sfârșitul cinei. Într-o seară, plecasem de la masă pentru a aduce budinca de ovăz pentru desert și când m-am întors, i-am găsit pe amândoi dormind duși și Jenny râzând pe tăcute în mijlocul resturilor cinei. Ian se afundase în scaunul său cu bărbia căzută în piept, răsuflând adânc. Jamie își așezase obrazul pe brațele îndoite și se întinsese pe masă, sforăind liniștit între o farfurie și râșnița de piper.

Jenny a luat budinca și ne-a servit pe amândouă, dând din cap spre cei doi bărbați somnoroși.

– Căscau atât de tare încât m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă m-aș opri din vorbit. Așa că am tăcut din gură și, după cum mă așteptam, două minute mai târziu, sforăiau amândoi.

I-a netezit tandru părul lui Ian, dându-l deoparte de pe frunte.

– De aceea sunt atât de puțini copii născuți în iulie pe aici, a spus ea cu o ridicare șireată a sprâncenelor. Bărbații nu pot rămâne treji suficient de mult timp în noiembrie încât să facă unul.

Era adevărat, și am râs. Jamie s-a mișcat și a sforăit lângă mine și mi-am așezat o mână pe ceafa lui, mângâindu-l. Buzele i s-au curbat îndată într-un zâmbet reflexiv, apoi s-a relaxat și a adormit din nou.

– Ce ciudat, a spus Jenny privindu-l. Nu l-am mai văzut făcând asta de când era copil.

– Ce să facă?

– Să zâmbească în somn, a spus ea dând din cap. Mereu zâmbea în somn când veneam lângă leagănul lui și îl mângâiam în somn și chiar mai târziu la pătuț. Uneori mama și cu mine făceam cu rândul să îl

mângâiem pe cap să vedem dacă îl putem face să zâmbească; întotdeauna reușeam.

– Asta-i ciudat, nu-i așa?

Am experimentat, mângâindu-l ușor pe ceafă și pe gât. După cum era de așteptat, am fost din nou răsplătită cu zâmbetul acela dulce special, care a durat o clipă înainte ca trăsăturile chipului său să se relaxeze din nou în expresia aproape severă pe care o avea când dormea.

– Mă întreb de ce zâmbește, am spus, privindu-l fascinată.

Jenny a ridicat din umeri zâmbindu-mi cu gura până la urechi.

– Cred că deoarece e fericit.

Întâmplarea a făcut că nu am plecat a doua zi. În toiul nopții am fost trezită de o conversație care se purta în șoaptă în camera noastră. Întorcându-mă cu fața în sus, l-am văzut pe Ian aplecat peste pat, ținând în mână o lumânare.

– A început travaliul, mi-a spus Jamie, văzând că m-am trezit.

S-a ridicat în capul oaselor, căscând.

– Nu e nițel cam devreme, Ian?

– Niciodată nu știi. Jamie cel mic a venit mai târziu. O fi mai bine mai devreme decât mai târziu, mă gândesc.

Zâmbetul fugar al lui Ian era speriat.

– Englezoaico, tu poți moși un copil? Sau ar trebui să mă duc după moașă? s-a întors Jamie spre mine, întrebător.

Fără să ezit o clipă, am dat din cap.

– Du-te după moașă.

În timpul pregătirii mele nu asistasem decât la trei nașteri; toate în camere de săli sterile, pacienta acoperită și anesteziată; nu se vedeau decât perineul grotesc de umflat și capul ivindu-se deodată.

După ce l-am trimis pe Jamie să aducă moașa, doamna Martins, l-am urmat pe Ian sus pe scări.

Jenny stătea într-un scaun de lângă fereastră, așezată confortabil cu spatele rezemat de spătar. Îmbrăcase o cămașă de noapte veche, dezvelise patul și întinsese o plapumă veche peste salteaua de puf și acum stătea cuminte. Așteptând.

Ian s-a aplecat temător asupra ei. Jenny a zâmbit, însă cu o expresie absentă, introvertită, ca și cum ar fi ascultat un sunet îndepărtat pe care doar ea îl putea auzi. Ian, complet îmbrăcat, se foia prin cameră, ridicând lucruri și punându-le înapoi la locul lor până când în cele din urmă Jenny i-a cerut să plece.

– Du-te jos și trezește-o pe doamna Crook, Ian, a zis ea, zâmbind pentru a mai îndulci porunca. Spune-i să pregătească lucrurile pentru doamna Martins. Va ști ea ce să facă.

Apoi a tras repede aer în piept, punându-și mâinile pe abdomenul umflat. O priveam uluită, văzându-i burta ridicată deodată ca o minge mare și rotundă. Și-a mușcat buza și a respirat greu pentru o clipă, apoi s-a relaxat. Burta i-a revenit la forma normală, în forma unei picături de ploaie ușor coborâte, rotunjită la ambele capete. Ian și-a așezat o mână șovăielnică pe umărul ei și ea i-a acoperit-o cu palma ei, ridicându-și chipul zâmbitor spre el.

– Spune-i să îți dea ceva de mâncare, dragule. Tu și cu Jamie trebuie să mâncați ceva. Se spune că al doilea copil vine mai repede decât primul; poate de data aceasta, până terminați de luat micul dejun, voi fi și eu gata, să pot lua o guriță.

El i-a strâns încet umărul, șoptindu-i ceva la ureche înainte de a se întoarce și a ieși din cameră. A ezitat în pragul ușii, privind înapoi, însă ea i-a făcut semn cu mâna să plece.

Până când a apărut Jamie cu moașa mi s-a părut că trecuse o veșnicie. Eram tot mai speriată pe măsură ce contracțiile se întețeau. Regula era că a doua naștere era mai rapidă. Dacă de data aceasta copilul decidea să ajungă pe lume înainte de apariția doamnei Martins?

La început, Jenny a discutat relaxată cu mine, oprindu-se doar pentru a se apleca ușor înainte, ținându-se cu mâna de burtă, când contracțiile își întețeau strânsoarea. Însă după o vreme nu a mai simțit nevoia să vorbească și s-a lăsat pe spate, odihnindu-se în tăcere între durerile care creșteau în intensitate. În cele din urmă, după o contracție care a făcut-o să îngenuncheze, s-a ridicat abia ținându-se pe picioare.

– Ajută-mă să mă mișc nițel, Claire, a spus ea.

Neștiind care era procedura corectă, am făcut ce mi-a cerut, apucând-o ușor de subsuori pentru a o ajuta să stea dreaptă. Am înconjurat de câteva ori camera, oprindu-ne atunci când începea o contracție, continuând când trecea durerea. Cu puțin timp înainte de apariția moașei, Jenny s-a îndreptat cu greu spre pat și s-a întins. Doamna Martins era o femeie cu o înfățișare reconfortantă; destul de înaltă și slabă, avea umerii lați și antebrațele musculoase și aerul acela pământean care îți inspiră încredere. Două cute verticale între sprâncenele de culoarea oțelului, întotdeauna vizibile, se adânceau atunci când se concentra.

Cutele au rămas discrete cât timp a durat examinarea preliminară. Așadar totul era normal deocamdată. Doamna Crook a adus un maldăr de cearșafuri curate și călcate și doamna Martins a luat unul din ele, încă împăturit, și l-a vârât sub Jenny. Am fost uluită să observ o pată întunecată de sânge între coapsele ei când s-a ridicat nițel.

Văzându-mi privirea, doamna Martins a încuviințat din cap, liniștitor.

– Da. Iese dopul colului uterin, mi-a explicat ea. E normal. Dacă sângele nu este roșu aprins și nu este mult o dată, nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu e nimic grav.

Ne-am pus cu toatele pe așteptat. Doamna Martins vorbea încet și reconfortant cu Jenny, masându-i șalele, apăsând puternic în timpul contracțiilor. Pe măsură ce durerile au devenit tot mai frecvente, Jenny a început să își strângă buzele și să respire repede și zgomotos pe nări. Adesea, când durerea o lovea cu toată forța, gemea slab din adâncul pieptului.

Părul îi era deja ud de transpirație și chipul îi era roșu aprins din cauza efortului. Privind-o, am înțeles deodată de ce se numește travaliu. Nașterea era o muncă grea și sângeroasă.

În decursul următoarelor două ore, nu a părut să se întâmple mare lucru, cu excepția durerilor care s-au intensificat vizibil. Capabilă la început să răspundă întrebărilor, Jenny a devenit tot mai tăcută, zăcând și respirând greu la sfârșitul fiecărei contracții, chipul ei trecând de la roșu aprins la alb ca varul în câteva secunde.

La următoarea contracție, și-a strâns buzele, făcându-mi semn să vin lângă ea când s-a mai potolit.

– Dacă copilul trăiește..., a spus ea, încercând să tragă aer în piept, și e fetiță… numele ei e Margaret. Să-i spui lui Ian… că numele ei e Margaret Ellen.

– Da, sigur, am mângâiat-o eu. Dar o să-i spui chiar tu. Nu mai durează mult.

Jenny nu a mai spus nimic, dând din cap într-o negare determinată, și și-a încleștat fălcile simțind o nouă contracție apropiindu-se. Doamna Martin m-a luat de braț, trăgându-mă deoparte.

– Nu îți face griji, fetițo, a spus ea pe un ton relaxat. Toate femeile în faza asta cred că vor muri.

– Ah, am exclamat, oarecum ușurată.

– Deși, a continuat ea, coborându-și glasul, uneori chiar mor.

Chiar și doamna Martins a părut nițel îngrijorată pe măsură ce durerile se intensificau, fără vreun progres apreciabil. Jenny era teribil de obosită; de fiecare dată când durerile se mai domoleau, trupul ei rămânea nemișcat și în unele momente chiar aținea, încercând parcă să evadeze în mici intervale de somn. Pe urmă, când pumnul nemilos o strângea din nou, se trezea luptându-se și gemând de efort, zvârcolindu-se, încercând să se ghemuiască protectiv peste trupușorul rigid al copilului ei nenăscut.

– Copilul ar putea să fie… întors? am întrebat pe o voce joasă, neîndrăznind să sugerez o asemenea ipoteză unei moașe cu experiență.

Însă doamna Martins nu a părut deloc ofensată de întrebarea mea; cutele dintre sprâncene abia s-au adâncit în timp ce privea spre femeia chinuită de durere.

Când următoarea contracție s-a domolit, doamna Martins a dat la o parte cearșaful și cămașa de noapte și s-a pus repede pe treabă, apăsând din loc în loc umflătura uriașă cu degete rapide și pricepute. A avut nevoie de câteva încercări, căci palpatul părea să intensifice durerile și examinarea era imposibilă în timpul contracțiilor de o forță neîndurătoare. În cele din urmă s-a dat în spate, gânditoare, bătând dintr-un picior concentrată în timp ce o privea pe Jenny zbătându-se pe parcursul a două contracții care au îndoit-o de spate. Când a tras de cearșafuri, una din fâșiile de pânză întinsă s-a rupt deodată cu un pârâit asurzitor.

Ca și cum acesta ar fi fost un semn, doamna Martins s-a repezit în față hotărâtă, făcându-mi semn să mă apropii.

– Întinde-o nițel pe spate, fetițo, m-a instruit ea, absolut netulburată

de țipetele lui Jenny.

Probabil auzise la viața ei suficiente țipete încât să nu o mai sperie. La următoarea relaxare, doamna Martins a trecut la acțiune. Apucând copilul prin pereții momentan flasci ai pântecului, s-a opintit, încercând să îl întoarcă. Jenny a țipat și mi-a îndepărtat brațele când o nouă contracție a început. Doamna Martins a mai încercat o dată. Și încă o dată. Și încă o dată. Incapabilă să se oprească din împins, Jenny se epuiza dincolo de limitele tolerabile, trupul ei luptându-se mai mult decât era omenește posibil în încercarea de a forța copilul să se nască.

Deodată, totul a funcționat. Pe neașteptate, o mișcare lichidă stranie s-a produs și masa amorfă a copilului s-a întors sub mâinile doamnei Martins. Imediat, forma burții lui Jenny s-a schimbat și după aceea am avut sentimentul că lucrurile au intrat pe făgașul normal.

– Acum împinge.

Jenny a împins și doamna Martins s-a lăsat în genunchi lângă pat. După toate aparențele, ea a văzut vreun semn de progres, căci s-a ridicat și a apucat în grabă o sticluță de pe masa unde o pusese atunci când intrase în cameră. A picurat puțin din ceea ce părea a fi ulei pe buricele degetelor și a început să maseze ușor între picioarele lui Jenny.

Jenny a scos un mârâit furios de protest la atingerea moașei pe măsură ce durerea următoarei contracții s-a intensificat și doamna Martins a luat mâna de pe ea. Jenny s-a lăsat moale, fără vlagă, și moașa și-a reluat masajul blând, vorbindu-i în șoaptă pacientei, spunându-i că totul este bine, să se odihnească și acum… să împingă!

În timpul următoarei contracții, doamna Martins și-a așezat palma peste burta lui Jenny și a împins în jos cu putere. Jenny a urlat cât au ținut-o plămânii, dar moașa a continuat să împingă până când contracția s-a relaxat.

– Împinge cu mine la următoarea, a spus doamna Martins. E aproape gata.

Mi-am pus palmele peste ale doamnei Martins pe burta lui Jenny și, la semnalul ei, toate trei am împins. Jenny a scos un mârâit adânc și victorios și un boț alunecos s-a umflat deodată între picioarele ei. Și-a îndreptat picioarele peste saltea și a mai împins o dată și Margaret Ellen Murray a țâșnit în lume ca un porcușor uns cu seu. Ceva mai târziu, m-am îndreptat de spate după ce ștersesem chipul zâmbitor al lui Jenny cu o cârpă umedă și m-am uitat pe geam. Se apropiau zorile.

– Sunt bine, a spus ea. Sunt chiar bine.

Zâmbetul larg de încântare cu care întâmpinase venirea pe lume a fetiței ei se transformase într-un zâmbet vag și permanent de mulțumire. A întins brațul și cu o mână tremurândă mi-a atins mâneca.

– Du-te și spune-i lui Ian, m-a rugat ea. Trebuie să fie îngrijorat.

În ochii mei cinici, Ian nu părea chiar atât de îngrijorat. Atmosfera din birou, acolo unde Ian și Jamie se refugiaseră, era cea a unui chef de pomină. O carafă goală se odihnea pe bufet, acompaniată de câteva sticle și un damf puternic de alcool plutea în cameră ca un nor.

Mândrul tată părea să își fi pierdut cunoștința, cu capul odihnindu-se pe biroul stăpânului. Stăpânul însuși era conștient încă, însă cu o privire pierdută, sprijinindu-și spatele de lambriu și clipind precum o bufniță.

Înfuriată, m-am repezit peste birou și l-am prins pe Ian de umăr, scuturându-l cu putere și ignorându-l pe Jamie, care s-a îndreptat de spate cu mare greutate, spunându-mi:

– Englezoaico, așteaptă...

Ian nu era chiar inconștient. Capul i s-a ridicat anevoie și m-a privit cu un chip împietrit, ochii lipsiți de orice lumină implorându-mă. Deodată mi-am dat seama că Ian credea că venisem să îi spun că Jenny a murit.

Mi-am slăbit strânsoarea și l-am bătut ușor pe umăr.

– Jenny e bine, i-am spus blând. Aveți o fetiță.

Și-a așezat din nou capul pe brațe și l-am lăsat acolo, umerii slabi zguduindu-se în vreme ce Jamie îl bătea ușor pe spate.

Supraviețuitorii acum revitalizați și spălați, familiile Murray – Fraser s-au reunit în camera lui Jenny pentru o cină festivă. Micuța Margaret, spălată pentru inspecție și înfășată într-o păturică, a fost dată tatălui ei care și-a întâmpinat odrasla cu o expresie de venerație fericită.

– Bună, micuță Maggie, a șoptit el, atingându-i năsucul cârn cu buricul degetului.

Fetița lui, neimpresionată de această introducere, a închis ochii foarte concentrată, s-a încordat și a făcut pipi pe cămașa tatălui ei. În timpul momentului de veselie și relaxare ocazionat de această lipsă de maniere a domnișoarei, Jamie cel mic a reușit să scape din strânsoarea doamnei Crook și s-a repezit în patul lui Jenny. Ea a gemut nițel incomodată, însă a întins o mână și l-a strâns la pieptul ei, făcându-i semn doamnei Crook să îl lase în pace.

– Mămica mea! a declarat el, cuibărindu-se lângă sânul lui Jenny.

– Păi, cine altcineva, a răspuns ea natural. Vino aici, puiule.

L-a strâns în brațe și l-a sărutat în creștet și el s-a relaxat, liniștit acum, și s-a ghemuit lângă ea. Jenny i-a împins ușor căpușorul în jos, mângâindu-i părul.

– Gata, puiule, odihnește-te. A trecut de mult ora ta de culcare. Dormi.

Mângâiat de prezența ei, Jamie cel mic și-a vârât degetul mare în gură și a adormit imediat.

Când i-a venit rândul să țină bebelușul, Jamie s-a dovedit a fi remarcabil de competent, prinzând capul mic și zburlit într-o mână precum o minge de tenis. Parcă i s-a strâns inima când i-a dat-o înapoi lui Jenny, care a pus-o la pieptul ei, șoptindu-i cuvinte de alint.

În cele din urmă ne-am îndreptat spre camera noastră, care părea pustie și tăcută în contrast cu scena caldă de familie pe care tocmai o părăsisem, Ian îngenunchind lângă patul soției sale, cu o mână odihnindu-se pe micuțul Jamie în timp ce Jenny îi dădea să sugă fetiței. Abia atunci mi-am dat seama cât de obosită eram; trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când mă trezise Ian din somn.

Jamie a închis încet ușa în urma noastră. Fără să vorbească, a venit în spatele meu și mi-a desfăcut șnururile rochiei. Brațele sale m-au învăluit și m-am lăsat pe spate, rezemându-mă recunoscătoare de pieptul lui. Apoi și-a aplecat capul să mă sărute și eu m-am întors, înfășurându-mi brațele în jurul gâtului său. Nu mă simțeam doar foarte obosită, ci și foarte emoționată și foarte tristă.

– Poate că așa e mai bine, a spus el încet, ca pentru sine.

– Ce e mai bine?

– Că nu poți avea copii.

Nu îmi putea vedea chipul, îngropat în pieptul său, însă trebuie să mă fi simțit crispându-mă.

– Da, știu de mult timp. Geillis Duncan mi-a spus, la puțin timp după ce ne-am căsătorit. M-a mângâiat încetișor pe păr. La început mi-a părut rău, dar pe urmă am început să mă gândesc că poate e mai bine; la cum trăim noi, ar fi foarte greu dacă tu ai rămâne grea. Și acum, a spus el tremurând ușor, acum cred că mă bucur că e așa; nu aș vrea să suferi atât de mult.

– Nu m-ar deranja, am spus eu, după o vreme, gândindu-mă la căpușorul zburlit și la degetele minuscule.

– Pe mine m-ar supăra.

M-a sărutat în creștet.

– I-am văzut chipul lui Ian. De fiecare dată când Jenny țipa, parcă îi smulgea o bucată din propria lui carne.

Brațele mele îl înconjurau, mângâind cicatricile crestate de pe spate.

– Pot îndura propria mea durere, a spus el în șoaptă, însă nu aș putea să o îndur pe a ta. Asta mi-ar cere mai multă forță decât am.

33

Garda

Jenny s-a refăcut repede după nașterea micuței Margaret, insistând să coboare în bucătărie și în salon a doua zi după ce născuse. La insistențele combinate ale lui Ian și ale lui Jamie, cu chiu, cu vai, nu s-a implicat în muncile casei, supraveghindu-le doar de pe sofaua din salon unde stătea lungită, cu Margaret dormind alături în leagănul ei.

Neavând astâmpăr, după o zi sau două s-a aventurat în bucătărie și apoi în grădina din spate. Stând cocoțată pe zidul grădinii, cu bebelușul prins bine într-o fâșie groasă de pânză pe care o purta ca pe o bandulieră, îmi ținea companie în timp ce eu smulgeam buruienile uscate și supravegheam ceaunul imens în care de obicei se fierbea lenjeria casei. Doamna Crook și slujnicele scoseseră deja lenjeria curată pentru a fi întinsă la uscat; eu acum așteptam ca apa să se răcească suficient pentru a fi aruncată.

Jamie cel mic „mă ajuta“, smulgând plantele cu o dăruire nebunească și aruncând cu bețe în toate direcțiile. Am strigat la el să stea locului când s-a aventurat prea aproape de ceaun, apoi văzând că mă ignoră, am alergat după el. Din fericire, ceaunul se răcise repede; apa era doar călduță. Avertizându-l să stea deoparte cu mama lui, am înșfăcat ceaunul și l-am întors de pe suportul de fier care îl susținea și îl împiedica să cadă într-o parte.

Am sărit în sus când apa murdară s-a rostogolit în cascadă peste buza ceaunului, aburind în aerul înghețat. Jamie cel mic, lăsându-se pe călcâie lângă mine, plesnea fericit noroiul cald cu palmele, făcând ca stropii întunecați să sară pe toată fusta mea.

Mama lui s-a dat jos de pe zidul grădinii, l-a ridicat iute de gulerul cămășii, arzându-i o palmă usturătoare la fund.

– Obrăznicătură, nu gândești deloc? Uită-te la tine! Cămașa ta va

trebui spălată din nou! Și uită-te ce ai făcut cu fusta mătușă-tii, diavol mic ce ești!

– Nu mă deranjează, am protestat văzând buza de jos a micului năzdrăvan începând să tremure.

– Dar pe mine mă deranjează, a spus Jenny, sfredelindu-și odrasla cu o privire necruțătoare. Cere-ți iertare de la mătușă-ta, flăcăule, și treci înăuntru, să o rugăm pe doamna Crook să te spele nițel.

L-a bătut pe funduleț, de astă dată mai blajin, și l-a împins ușor în direcția casei.

Ne întorceam spre grămada de rufe ude când am auzit dinspre drum sunet de copite apropiindu-se.

– Probabil că s-a întors Jamie, am spus, cu urechile ciulite. Dar s-a întors cam devreme.

Jenny a dat din cap, cu privirea ațintită spre drum.

– Nu e calul lui.

Calul, când a apărut în culmea unui deal, nu era unul pe care îl cunoștea, judecând după încruntătura de pe chipul ei. Bărbatul călare însă nu era un străin. S-a crispat lângă mine, apoi a început să alerge spre poartă, strângând în brațe copilul pentru a-l ține pe loc.

– E Ian! a strigat ea spre mine.

Când a alunecat de pe cal, am băgat de seamă că avea hainele rupte și prăfuite și era plin de vânătăi pe față. O rană de pe frunte îi era umflată, cu o despicătură urâtă care pătrundea prin sprânceană. Jenny l-a prins de subsuori când s-a prăbușit și abia atunci am văzut că piciorul său de lemn dispăruse.

– Jamie, a șuierat el fără aer. Ne-am întâlnit cu Garda la moară. Ne așteptau. Știau că venim.

Am simțind un nod în stomac.

– E în viață?

Ian a încuviințat din cap, abia trăgându-și sufletul.

– Da și nu e rănit. L-au dus spre apus, spre Killin.

Degetele lui Jenny îi pipăiau fața.

– Ești rănit rău?

– Nu, a răspuns el dând din cap. Mi-au luat calul și piciorul; nu era nevoie să mă omoare ca să mă împiedice să-i urmăresc.

Jenny a aruncat o privire în zare, acolo unde soarele se odihnea chiar deasupra copacilor. Era cam ora patru, din câte socoteam eu. Ian i-a urmărit privirea și i-a anticipat întrebarea.

– Ne-am întâlnit pe la ora prânzului. Mi-a luat mai bine de două ceasuri să ajung la o fermă care avea un cal.

Ea a rămas o clipă nemișcată, socotind, apoi s-a întors spre mine, hotărâtă.

– Claire. Ajută-l pe Ian să intre în casă, te rog. Și dacă are nevoie de ceva doftoriceală, fă-o cât de iute poți. Eu îi dau copilul doamnei Crook și iau caii.

Și s-a făcut nevăzută înainte ca vreunul din noi să poată protesta.

– Adică vrea să… dar nu poate! am exclamat. Nu poate să lase copilul!

Ian se rezema greu de umărul meu în timp ce înaintam anevoie pe potecuța ce ducea spre casă. A dat din cap.

– Poate că nu. Dar nici nu cred că are de gând să îi lase pe englezi că îi spânzure fratele.

Până când am ajuns în locul unde Ian și Jamie fuseseră prinși în ambuscadă începuse deja să se întunece. Jenny s-a dat jos de pe cal și a început să cerceteze tufișurile ca un terier, împingând crengile din calea ei și murmurând în barbă cuvinte care semănau suspect de mult cu înjurăturile mai decente ale fratelui ei.

– Spre soare-răsare, a spus ea, ieșind în cele din urmă dintre copaci, zgâriată și murdară.

Și-a scuturat frunzele moarte de pe fustă și a luat frâiele calului din mâinile mele amorțite.

– Nu îi putem urmări în întuneric, însă cel puțin știu încotro să o apucăm în zori.

Am făcut tabără fără ceremonie, legând caii și aprinzând un foc mic. Am admirat eficiența cu care îl făcuse Jenny și ea a început să zâmbească.

– Când eram copii, obișnuiam să îi pun pe Jamie și pe Ian să îmi arate tot felul de lucruri. Cum să fac focul, cum să mă cațăr în copaci… chiar și cum să jupoi animale. Și cum să prind urma.

A aruncat din nou o privire în direcția în care o apucase Garda.

– Nu-ți face griji, Claire, mi-a zâmbit ea așezându-se lângă foc. Douăzeci de cai nu pot ajunge departe mergând prin tufăriș, însă doi pot. Garda o va lua pe drumul spre Eskadale, după cum pare. Noi putem să tăiem peste dealuri și să ne întâlnim cu ei în apropiere de Midmains.

Degetele ei dibace trăgeau de corsajul rochiei. Am privit-o uluită când și-a desfăcut pliurile materialului și a tras în jos partea de sus a cămășii de dedesubt, dezvelindu-și sânii. Erau foarte mari și păreau tari, încărcați cu lapte. În ignoranța mea, nu mă gândisem să mă întreb ce face o mamă care alăptează dacă nu are cui da laptele.

– Nu pot lăsa bebelușul mult timp singur, a spus ea răspunzând gândurilor mele, strâmbându-se când și-a prins sânii în mâini. O să explodez.

Ca răspuns la atingerea ei, laptele a început să picure din mamelonul umflat, subțire și albăstrui. Scoțând o batistă mare din buzunar, Jenny și-a îndesat-o sub sân. Pe pământ lângă ea era o cană mică din cositor, pe care o luase din desagă. Apăsând buza cănii chiar sub sfârc, a presat ușor sânul între două degete, strângând delicat spre mamelon. Laptele a început să curgă mai repede și pe neașteptate, areola s-a contractat și laptele a țâșnit într-un mic jet de o forță surprinzătoare.

– Nu știam că poți face asta! am izbucnit privind fascinată.

Jenny a mutat cana pentru a prinde jetul de lapte și a încuviințat.

– Ah, da. Când suge copilul îl pornește, dar după ce s-a pornit, bebelușul nu trebuie decât să înghită. Ah, ce bine e!

A închis o clipă ochii ușurată, apoi a aruncat laptele din cană.

– Păcat că se irosește, a remarcat ea, însă nu prea ai ce face cu el, nu-i așa?

Schimbând mâinile, a apăsat din nou cana și a repetat procesul cu celălalt sân.

– E o bătaie de cap, a spus ea, ridicând privirea spre mine și văzând că o urmăream fascinată. Tot ce ține de copii e o bătaie de cap. Dar nu poți alege niciodată să nu îi ai.

– Nu, am răspuns tristă. Nu poți alege asta.

M-a privit peste foc, cu chipul blând și îngrijorat.

– Încă nu a sosit timpul tău, a spus ea. Dar într-o zi vei avea copiii tăi.

Am râs nițel tremurat.

– Mai întâi ar fi bine dacă l-am găsi pe tatăl lor.

A aruncat din nou laptele și a început să își rearanjeze rochia.

– Ah, o să-i găsim. Mâine. Trebuie să îi găsim, căci nu pot sta departe de micuța Maggie mai mult de atât.

– Și după ce îi găsim? am întrebat. Ce facem?

Jenny a ridicat din umeri și a întins brațul după păturile pe care le adusesem cu noi.

– Depinde de Jamie. Și cât de mult i-a făcut să îl rănească.

Jenny a avut dreptate; a doua zi am găsit Garda. Părăsisem tabăra înainte de a se lumina bine, oprindu-ne doar atât cât Jenny să se mulgă. Părea să fie capabilă a găsi urme acolo unde nici nu te gândeai că sunt și am urmat-o fără să pun întrebări într-o zonă cu o pădure deasă. Era imposibil să călărești repede printre puieții deși, însă ea m-a asigurat că drumul nostru era mai direct decât cel pe care erau nevoiți cei din Gardă să-l urmeze, ei fiind legați de căi bătătorite din cauză că erau un grup numeros.

Ne-am întâlnit cu ei aproape de amiază. Am auzit clinchetul hamurilor și vocile binedispuse pe care le mai auzisem o dată înainte și am ridicat o mână pentru a o opri pe Jenny care în acel moment venea în urma mea.

– Pe râu în jos e un vad, mi-a șoptit ea. Se pare că s-au oprit acolo să adape caii.

Alunecând din șa, a luat hățurile cailor și i-a legat, apoi, făcându-mi semn să o urmez, a început să se târască pe sub tufișuri ca un șarpe.

Din punctul ridicat în care m-a condus, pe o terasă îngustă de unde se zărea vadul, îi puteam vedea pe aproape toți bărbații din Gardă, cei mai mulți dintre ei descălecați, discutând relaxați, unii stând jos și mâncând, alții ducând caii câte doi sau trei spre apă. Însă Jamie nu se vedea nicăieri.

– Crezi că l-au omorât? am șoptit cuprinsă de panică.

Numărasem de două ori oamenii, pentru a mă asigura că nu scăpasem vreunul. Erau douăzeci de bărbați și douăzeci și șase de cai; cu toții la vedere, din câte îmi puteam da seama. Niciun indiciu că ar avea un prizonier cu ei, nicio sclipire de păr roșiatic care să îi trădeze prezența.

– Mă îndoiesc, a răspuns Jenny. Dar nu e decât o singură cale să aflăm.

A dat să părăsească punctul de observație.

– Ce cale?

– Să întrebăm.

Drumul se îngusta când părăsea vadul, devenind nițel mai lat decât o potecă prăfuită șerpuind printre pâlcurile dense de pini și anini de o parte și de cealaltă. Poteca nu era suficient de lată încât membrii Gărzii să călărească doi umăr la umăr; astfel încât trebuiau să o străbată în șir. Când ultimul bărbat se apropia de o curbă a potecii, Jenny Murray a sărit deodată în drum, în fața lui. Calul s-a speriat, ridicându-se pe picioarele din spate, și bărbatul s-a luptat să îl țină în frâu, înjurând. Când să deschidă gura să o întrebe indignat ce e cu un asemenea comportament de bandit, eu am sărit dintre tufe și l-am pocnit cu putere în moalele capului cu o creangă.

Luat complet prin surprindere, bărbatul și-a pierdut echilibrul când calul s-a smucit din nou, și s-a prăbușit la pământ. Însă nu și-a pierdut cunoștința, lovitura dezechilibrându-l doar. Dar Jenny a remediat imediat această scăpare cu ajutorul unei pietre zdravene.

Apucând hățurile calului, a gesticulat agitată spre mine.

– Haide! a șoptit ea. Trage-l din drum înainte ca restul să bage de seamă că a dispărut.

Așa se face că atunci când Robert MacDonald din Garda de la Glen Elrive și-a recăpătat cunoștința, s-a trezit legat fedeleș de un copac, privind în lungul țevii unui pistol la capătul căruia îl fixa cu o privire de oțel sora prizonierului său de odinioară.

– Ce ai făcut cu Jamie Fraser? a întrebat ea.

MacDonald și-a scuturat capul amețit, evident crezând că femeia din fața lui e o născocire a imaginației sale. O încercare de a se mișca a pus capăt acestei iluzii, și după răgazul acordat ritualului de înjurături și amenințări, în cele din urmă s-a resemnat cu ideea că singura cale de a scăpa era să ne spună ce voiam să aflăm.

– E mort, a răspuns el oțărât.

Apoi, când degetul lui Jenny s-a strâns pe trăgaci amenințător, a adăugat, cuprins deodată de panică:

– Nu l-am omorât eu! A fost vina lui!

Jamie, ne-a povestit el, fusese urcat pe un cal, cu mâinile legate cu o fâșie de piele în spatele unuia dintre ei, călărind între alți doi. Părea destul de docil, așa că nu luaseră nicio măsură specială de precauție când au trecut râul la zece kilometri depărtare de moară.

– Blestematul s-a aruncat de pe cal și a căzut în apa adâncă, a spus MacDonald, scuturându-și umerii atât cât îi permiteau mâinile legate la spate. Am tras în el. Trebuie să îl fi nimerit, pentru că nu s-a ridicat la suprafață. Dar sub vad, apa curge cu viteză și e adâncă. Am căutat o vreme, dar nu i-am găsit leșul. Trebuie să fi fost dus de curent. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, doamnelor, vă rog să mă dezlegați.

Văzând că repetatele amenințări ale lui Jenny nu au schimbat detaliile poveștii lui MacDonald, am decis că ne spusese adevărul. Refuzând categoric să îl eliberăm, Jenny i-a slăbit măcar legăturile, astfel încât, în timp, se putea zbate să iasă din ele. Apoi am fugit.

– Crezi că e mort? am pufnit când am ajuns la calul priponit.

– Nu. Jamie înoată ca un pește și l-am văzut ținându-și respirația și câte trei minute o dată. Hai, mergem să căutăm pe malul râului.

Am cutreierat în sus și în jos malurile apei, împiedicându-ne de pietre, alunecând în apa mai puțin adâncă, zgâriindu-ne palmele și obrajii de sălciile care își aplecau crengile în iazuri.

În cele din urmă Jenny a scos un țipăt triumfător și am traversat râul stropindu-mă, balansându-mă pe pietrele alunecoase din albie, puțin adâncă în acel punct. Ținea în mână o curea din piele, încă strânsă într-un cerc. O pată de sânge o decolora într-o parte.

– Aici și-a scos lațul, a spus ea, îndoind cercul în mâini.

A privit înapoi în direcția din care venisem, în jos de-a lungul coborâșului neregulat de bolovani, al bulboanelor adânci și cascadelor pline de spumă și a dat din cap.

– Cum o fi reușit? a spus ea, pe jumătate pentru sine.

Am găsit o zonă cu iarbă culcată, nu departe de mal, unde semnele arătau că se așezase să își tragă sufletul. Am găsit o pată maronie pe trunchiul unui plop tremurător din apropiere.

– E rănit, am spus.

– Da, însă se poate mișca, a răspuns Jenny, cercetând solul în vreme ce pășea înainte și înapoi.

– Ești bună să iei urma? am întrebat plină de speranță.

– Nu sunt un vânător foarte bun, a răspuns ea, luând-o la picior împreună cu mine, dar dacă nu pot să prind urma cuiva de mărimea lui Jamie Fraser prin ferigile uscate, atunci sunt oarbă și proastă.

După cum era de așteptat, o urmă lată de ferigi cafenii zdrobite ducea în sus într-o parte a dealului și dispărea într-o masă deasă de tufișuri. Înconjurând acest punct nu am mai găsit alte urme, nici strigătele noastre nu au primit vreun răspuns.

– A plecat, a spus Jenny, așezându-se pe o buturugă lungă, făcându-și vânt cu mâna.

Mi s-a părut că era cam palidă și mi-am dat seama că răpirea și amenințarea unor bărbați înarmați nu erau de obicei preocupările unei femei care născuse cu mai puțin de o săptămână în urmă.

– Jenny, am spus. Trebuie să te întorci. Oricum, Jamie s-ar putea să revină la Lallybroch.

A dat din cap.

– Nu, nu se va întoarce. După câte ne-a spus MacDonald, probabil nu vor renunța atât de ușor, nu când pot pune mâna pe o răscumpărare.

Până acum nu l-au prins pentru că nu am putut. Dar sigur vor fi trimis pe cineva care să stea cu ochii pe fermă, pentru orice eventualitate. Nu, Jamie nu s-ar întoarce acolo, a spus ea trăgând de gulerul rochiei.

Ziua era rece, însă ea transpira ușor și puteam vedea petele întunecate împânzindu-se pe pieptul rochiei, de la laptele care se scurgea.

A băgat de seamă că mă uitam la ea și a încuviințat din cap.

– Da, va trebui să mă întorc curând. Doamna Crook o hrănește pe fetiță cu lapte de capră și apă cu zahăr, nu mai poate sta prea mult fără mine și nici eu fără ea. Dar nu te pot lăsa singură.

Nici mie nu îmi plăcea gândul de a rămâne singură, nevoită să vânez prin Highlands un bărbat care putea fi oriunde, însă mi-am făcut curaj.

– O să mă descurc, am răspuns. Putea fi mai rău. Măcar e în viață.

– Adevărat, a spus ea privind spre soarele care strălucea jos deasupra orizontului. Mai stau cu tine măcar în noaptea asta.

Ghemuite în jurul focului, eram amândouă tăcute. Jenny se gândea la bebelușul care o aștepta acasă, iar eu la cum o să mă descurc de una singură fără nicio noțiune de geografie sau de galică.

Deodată, Jenny a ridicat capul, ascultând. Am sărit în picioare și am ciulit urechea, însă n-am auzit nimic. Am străpuns cu privirea pădurea întunecată în direcția în care privea Jenny, dar, slavă Domnului, nu am văzut ochi sclipitori lucind în întunecimi.

Când mi-am întors privirea spre foc, Murtagh stătea de cealaltă parte a flăcărilor, încălzindu-și mâinile. Jenny a sărit auzindu-mi țipătul și a râs ușor, surprinsă.

– V-aș fi putut tăia amândurora beregatele înainte ca măcar să vă uitați unde trebuie, a remarcat bărbatul mic și uscat.

– Ei, nu mai spune!

Jenny stătea cu genunchii la piept, cu palmele strânse în jurul gleznelor. Cu o iuțeală fulgerătoare, mâna ei s-a ridicat pe sub fuste și lama unui *sgian dhu* a sclipit în lumina flăcărilor.

– Merge, a încuviințat Murtagh, dând înțelept din cap. Și micuța englezoaică e la fel de bună?

– Nu, a răspuns Jenny, băgându-și jungherul în ciorap. Așa că ar fi bine dacă ai rămâne cu ea. Te-a trimis Ian, așa-i?

– Da, a încuviințat Murtagh. V-ați întâlnit deja cu Garda?

I-am povestit progresele noastre până în acel moment. La vestea că Jamie scăpase, aș fi putut jura că un mușchi din colțul buzelor a tresărit, însă ar fi fost prea mult să îl numesc zâmbet.

După o vreme, Jenny s-a ridicat, strângându-și pătura.

– Unde pleci? am întrebat-o speriată.

– Acasă.

Mi-a făcut semn din cap spre Murtagh.

– Acum rămâne el cu tine; tu nu mai ai nevoie de mine, pe când alții au.

Murtagh și-a ridicat privirile spre cer. Luna descrescând abia se vedea din spatele unui nor cețos și un ropot slab de ploaie șoptea prin ramurile pinilor de deasupra noastră.

– Poți să pleci dimineață. Se stârnește vântul și nimeni nu o să se miște prea mult în noaptea asta.

Jenny a dat din cap și a continuat să își strângă părul sub bonetă.

– Cunosc drumul. Și dacă nimeni nu e pe drum în noaptea asta, atunci nimeni nu mă va deranja, nu?

Murtagh a oftat nervos.

– Ești la fel de încăpățânată ca boul de frate-tău, să mă ierți. Din câte văd eu, nu ai niciun motiv să te grăbești să te întorci, căci mă îndoiesc că bărbatul tău și-a luat o mândră în pat în timpul cât ai fost plecată.

– Tu nu vezi decât până în vârful nasului, *duine*, și acela e destul de scurt, i-a tăiat-o Jenny. Și dacă ai trăit atâta fără să știi că nu poți ține departe o mamă care alăptează de copilul ei flămând, atunci nu ai minte cât să vânezi mistreți, darămite să mai găsești un om în pădure.

Murtagh și-a ridicat brațele, dându-se bătut.

– Ah, da, atunci du-te. Nu știam că încerc să fac o scroafă care abia a fătat să priceapă de vorbă bună. Mă trezesc că îmi înfige un colț în

picior.

Jenny a izbucnit deodată în râs, făcând gropițe în obraji.

– Păi, cum să nu te trezești mușcat, derbedeu bătrân ce ești?

S-a aplecat și a ridicat șaua grea pe genunchi.

– Să ai grijă de buna mea soră și trimite-ne vorbă când îl găsiți pe Jamie.

Când s-a întors să pună șaua pe cal, Murtagh a adăugat:

– Că tot veni vorba, când o să ajungi acasă, o să găsești o slujnică nouă la bucătărie.

Jenny s-a oprit să îl măsoare din priviri, apoi a pus încet șaua jos.

– Și cine ar fi noua slujnică? a întrebat ea.

– Văduva MacNab, i-a răspuns el fără a sta pe gânduri.

A rămas nemișcată o clipă, doar boneta și mantaua tremurând în vântul care se stârnea.

– Cum? a întrebat ea în cele din urmă.

Murtagh s-a aplecat să culeagă șaua. A ridicat-o și a prins-o în curele aparent fără niciun efort, într-o singură mișcare fluidă.

– Foc, a spus el, trăgând pentru ultima dată de cureaua de piele pentru a se asigura că o așezase bine. Să ai grijă când treci pe lângă deal; cenușa ar putea încă să fie caldă.

Și-a împreunat mâinile pentru a o ajuta să se ridice, însă ea a dat din cap și a luat hățurile, făcându-mi semn să vin cu ea.

– Claire, vrei să faci câțiva pași cu mine până în vârful dealului?

Îndepărtându-ne de foc, aerul era rece și greu. Fustele îmi erau îmbibate de apă și mi se agățau de pulpe în timp ce mergeam. Jenny mergea cu fruntea plecată, înfruntând vântul, și îi vedeam profilul, cu buzele palide și strânse din cauza frigului.

– MacNab l-a pârât pe Jamie Gărzii? am întrebat în cele din urmă.

Ea a înclinat capul încet.

– Da. Ian probabil a aflat; sau unul din ceilalți oameni, nu contează care.

Era aproape de sfârșitul lui noiembrie, trecuse de mult Ziua lui Guy Fawkes, însă am văzut deodată în fața ochilor un foc uriaș, flăcările ridicându-se de-a lungul pereților cu bârne din lemn și întinzându-se peste stuful de pe acoperiș precum limbile Duhului Sfânt, în timp ce focul dinăuntru mugea rugăciuni pentru sufletele celor damnați. Și înăuntru, bărbatul, o efigie ghemuită în cenușa din vatră, gata să se prăbușească în praful negru la următoarea suflare a vântului rece care mătura prin carcasa care fusese cândva propria sa casă. *Uneori este o linie subțire între justiție și brutalitate.*

Mi-am dat seama că Jenny mă privea întrebător, și i-am răspuns dând din cap. Am rămas împreună, măcar acum, de aceeași parte a acestei linii sinistre și arbitrare.

Ne-am oprit în vârful dealului, Murtagh o pată întunecată lângă focul de dedesubt. Jenny a scotocit o clipă în buzunarul lateral al fustei, apoi mi-a vârât în palmă un săculeț de piele spălăcită.

– Banii din arende, primiți la pătrar, a spus ea. S-ar putea să aveți nevoie de ei.

Am încercat să îi dau banii înapoi, insistând că Jamie nu ar dori să ia banii de care era nevoie pentru întreținerea moșiei, însă Jenny nici nu a vrut să audă. Și în timp ce Janet Fraser avea pe jumătate înălțimea fratelui său, la încăpățânare nu o întrecea nimeni.

Învinsă, am renunțat în cele din urmă să mai protestez și am băgat banii între faldurile propriei mele rochii. La insistențele lui Jenny, am luat de asemenea și micul *sgian dhu* pe care mi l-a pus în mână.

– Este al lui Ian, dar el mai are unul, a spus ea. Pune-l în partea de sus a ciorapului, și fixează-l cu jartiera. Poartă-l asupra ta chiar și atunci când dormi.

S-a oprit o clipă, de parcă ar mai fi vrut să îmi spună ceva. După toate aparențele, mai era ceva.

– Jamie mi-a spus, a început ea precaut, că s-ar putea… cândva… să îmi mărturisești ceva. Și mi-a cerut ca, atunci când îmi vei spune, eu să fac ce îmi ceri. Ai… ceva să îmi spui?

Jamie și cu mine discutasem despre necesitatea de a pregăti Lallybrochul și pe oamenii săi pentru dezastrul care va urma răscoalei

iacobite. Dar la vremea aceea crezusem că avem timp. Acum nu aveam timp, sau cel mult câteva minute, în care să îi ofer acestei noi surori care îmi era foarte dragă suficiente informații care să apere moșia de furtuna care se apropia.

Ocupația de profet este una foarte incomodă, mi-am spus pentru a nu știu câta oară. Nutream o mare simpatie față de Ieremia și Lamentările lui. De asemenea, mi-am dat seama de ce Casandra fusese atât de nepopulară. Cu toate acestea, nu aveam încotro. Pe creasta unui deal scoțian, cu vântul nopții unei furtuni de toamnă învolburându-mi părul și fustele precum veșmintele unei *banshee*, mi-am întors chipul spre cerurile întunecate și m-am pregătit să profețesc.

– Plantează cartofi, i-am spus.

Gura lui Jenny s-a căscat nițel, apoi și-a încleștat fălcile și a înclinat scurt din cap.

– Cartofi. Înțeleg. Nu e niciun cartof până la Edinburgh, dar pot să trimit să ni se aducă. Câți?

– Cât de mulți poți. Acum nu se cultivă în Scoția, dar vor fi. Sunt niște rădăcini care rezistă vreme îndelungată și sunt mai rentabili decât ovăzul. Cultivă atât cât crezi că poți depozita. Va veni o foamete, una teribilă, în doi ani. Dacă aveți pământuri care nu sunt productive, vindeți-le, pentru aur. Vor veni un război și un măcel. Bărbații vor fi vânați, aici și peste tot în Highlands.

Am rămas pe gânduri o clipă.

– Aveți un adăpost sub pământ?

– Nu, conacul a fost construit la mult timp după Persecuții.

– Să faceți unul, sau un loc sigur în care să vă ascundeți. Sper că Jamie nu va avea nevoie de unul – am înghițit un nod în gât la acest gând –, dar cineva ar putea avea nevoie.

– Prea bine. Asta e tot?

Chipul îi era serios și hotărât în lumina palidă a nopții. L-am binecuvântat pe Jamie că se gândise dinainte să o prevină și pe Jenny că avea încredere în fratele ei. Nu m-a întrebat de unde sau de ce știam, doar mă ascultase atentă și știam că instrucțiunile mele vagi aveau să fie urmate.

– Asta e tot. Sau mă rog, tot ce îmi vine acum în minte.

Am încercat să zâmbesc, însă efortul meu nu părea să convingă pe nimeni, nici măcar pe mine.

Al ei a fost mai convingător. Mi-a atins ușor obrazul în semn de adio.

– Dumnezeu să fie cu tine, Claire. Ne vom întâlni din nou… când îl vei aduce pe fratele meu acasă.

Partea a VI-a

CĂUTAREA

34

Povestea lui Dougal

Oricare ar fi fost dezavantajele civilizației, reflectam posomorâtă, avantajele erau imposibil de negat. Telefoanele, de exemplu. Sau, ziarele, care erau populare în centrele metropolitane precum Edinburgh sau chiar Perth, dar complet necunoscute în sălbăticiile Highlands.

Fără asemenea metode de comunicare în masă, veștile se răspândeau de la o persoană la cealaltă cu viteza omului. Oamenii în general aflau ce aveau nevoie să afle, însă cu o întârziere de câteva săptămâni. În consecință, confruntată cu problema găsirii locului în care se afla Jamie, nu aveam niciun ajutor, cu excepția probabilității ca vreo persoană să îl întâlnească și să trimită vorbă înapoi la Lallybroch. Iar acest proces putea dura săptămâni întregi. Și iarna se apropia cu pași repezi, făcând călătoria până la Beauly imposibilă. Stăteam hrănind focul cu lemne, trecând în revistă soluțiile pe care le aveam la dispoziție.

Încotro ar fi apucat-o Jamie din locul în care scăpase din mâinile Gărzii? Nu avea cum să se întoarcă la Lallybroch, asta în mod cert și aproape la fel de sigur nu se îndreptase spre nord, în ținuturile clanului MacKenzie. Înspre sud spre ținuturile de la hotar, unde l-ar putea întâlni din nou pe Hugh Munro și alți oameni ai pădurilor, tovarășii lui de odinioară? Nu, cel mai probabil se îndreptase spre nord-est, spre Beauly. Dar dacă eu puteam ghici ușor această destinație, la fel puteau și membrii Gărzii.

Murtagh s-a întors de la strânsul lemnelor, aruncând un braț de vreascuri la pământ. S-a așezat cu picioarele încrucișate pe un fald al tartanului, înfășurându-se cu restul pentru a se apăra de frig. A aruncat o privire spre cer, unde luna strălucea în dosul norilor care alergau.

– Nu va ninge, a spus el, încruntându-se. Mai avem încă o săptămână, poate două. Am putea ajunge la Beauly până atunci.

Aha, iată și confirmarea deducțiilor mele logice.

– Crezi că va fi acolo?

Bărbatul uscățiv a ridicat din umeri, înfășurându-și tartanul în jurul umerilor.

– Nu știu. Drumul ăsta nu va fi ușor pentru el, trebuie să stea ascuns în timpul zilei și să ocolească rutele circulate. Și nici nu are cal.

Și-a frecat gânditor obrazul bărbos.

– Noi nu putem da de el; cel mai bine ar fi să îl lăsăm pe el să ne găsească.

– Cum? Să aprindem focuri pe dealuri? am întrebat sarcastic.

Un lucru era cert cu Murtagh; orice aș fi spus, oricât de nelalocul lui, eram sigură că el se va purta ca și cum nu scosesem un cuvânt.

– Ți-am adus lădița cu leacuri, a spus el, înclinând capul spre desagile de lângă noi. Și ți s-a dus numele pe lângă Lallybroch; prin cele mai multe din ținuturile din apropiere vei fi recunoscută drept vindecătoare. A încuviințat ușor din cap ca pentru sine. Da, e destul de bine.

Și fără alte explicații, s-a întins pe jos, înfășurat în tartan, și s-a pus calm pe dormit, ignorând vântul care foșnea prin copaci, ropotul stins al ploii și pe mine. Curând am aflat ce voise să spună. Călătorind în văzul lumii – și cu viteza melcului – de-a lungul drumurilor principale, ne-am oprit în fiecare fermă ori sat sau cătun pe care le-am întâlnit în cale. Acolo Murtagh îi trecea repede în revistă pe localnici, adunându-i pe cei care sufereau de vreo boală sau aveau vreo rană și îi aducea la mine pentru tratament. Vindecătorii fiind puțini și rari în aceste ținuturi, întotdeauna se găsea cineva care să sufere de ceva.

În vreme ce eu eram ocupată cu tonicele și alifiile mele, Murtagh stătea de vorbă fără grijă cu prietenii și rudele celor bolnavi, având grijă să le descrie itinerarul călătoriei noastre spre Beauly. Dacă din întâmplare nu găseam pacienți, tot ne opream pentru noapte, căutând găzduire în vreo fermă sau tavernă. Acolo, Murtagh cânta pentru a întreține gazdele și pentru a ne câștiga cina, insistând încăpățânat să îmi păstrez toți banii pe care îi aveam cu mine în cazul în care vom

avea nevoie de ei când îl vom găsi pe Jamie.

Fiind de felul său o fire tăcută, m-a învățat câteva din cântecele lui, pentru a ne trece de urât în vreme ce ne făceam drum cu greu dintr-o localitate în alta.

– Ai o voce bunicică, a remarcat el într-o zi, după o încercare relativ reușită de a mă învăța „La Yarrow într-o vale-adâncă". Nu e foarte bine cultivată, dar e puternică și armonioasă. Încearcă din nou să cânți cu mine diseară. La Limraigh e o tavernă mică.

– Chiar crezi că va da roade? am întrebat. Adică, planul nostru?

S-a foit în șa înainte de a-mi răspunde. Neavând înclinație naturală spre călărie, arăta întotdeauna ca o maimuță dresată să stea pe un cal, însă tot putea la sfârșitul zilei să descalece proaspăt ca o margaretă în timp ce eu abia reușeam să îmi priponesc calul înainte de a mă prăbuși la pământ doborâtă de oboseală.

– Oh, da, a răspuns el în cele din urmă. Mai devreme sau mai târziu. Zilele astea ai văzut mai mulți bolnavi, nu?

Era adevărat, și am recunoscut.

– Păi, atunci, a spus el, explicându-și punctul de vedere, înseamnă că se duce vorba. Și noi asta vrem. Dar putem să ne descurcăm și mai bine, cred. De aceea dumneata o să cânți diseară. Și poate...

A ezitat, parcă neîndrăznind să sugereze ceva.

– Poate ce?

– Nu te pricepi chiar deloc să ghicești viitorul? a întrebat el precaut.

Înțelegeam motivul șovăielii sale; văzuse frenezia vânătorii de vrăjitoare de la Cranesmuir.

– Mă pricep puțin, am spus zâmbind. Vrei să încerc?

– Da. Cu cât avem mai multe de oferit, cu atât vor veni mai mulți oameni să ne vadă… și se vor întoarce la casele lor și le vor povesti și celorlalți. Și vorba o să se ducă mai departe până când o să audă flăcăul de noi. Atunci o să îl găsim. Ce spui, vrei să încercăm?

– Dacă ne ajută, de ce nu? am spus, ridicând din umeri.

În acea seară la Limraigh mi-am făcut debutul cântând și ghicind

viitorul și m-am bucurat de un succes considerabil. Mi-am dat seama că doamna Graham avusese dreptate în ceea ce îmi mărturisise – chipurile și nu palmele îți ofereau indiciile necesare. Faima noastră s-a întins, puțin câte puțin, până când, în următoarea săptămână, oamenii răsăreau în grabă din colibele lor pentru a ne ieși în întâmpinare când intram într-un sat, răsplătindu-ne cu bănuți și mici daruri atunci când plecam spre următorul sat.

– Știi, am putea chiar face ceva, am remarcat într-o seară, numărând câștigul. Păcat că nu e vreun teatru în apropiere – am putea organiza un adevărat spectacol; Magicul Murtagh și Fermecătoarea Asistentă, Gladys.

Murtagh a răspuns sugestiei mele cu obișnuita lui indiferență taciturnă, însă era adevărat; ne descurcam chiar bine împreună. Poate pentru că aveam același scop, în ciuda diferențelor noastre de personalitate.

Vremea se înrăutățea cu fiecare zi și noi înaintam și mai greu, însă nu aveam nicio veste de la Jamie. Într-o noapte, la ieșirea din Belladrum, pe o ploaie torențială, ne-am întâlnit cu o bandă de țigani.

Am clipit, nevenindu-mi a crede, la vederea mănunchiului de coviltire pictate adunate într-o poiană de lângă drum. Arătau exact ca o tabără de cântăreți țigani care veneau în fiecare an în Hampstead Down.

Chiar și țiganii arătau la fel: negricioși, veseli, gălăgioși și primitori. Auzind clinchetul hățurilor noastre, o femeie și-a ițit capul prin deschizătura unui coviltir. Ne-a măsurat o clipă din priviri, apoi a strigat ceva și pământul de sub copaci s-a trezit deodată la viață cu chipuri măslinii zâmbind cu gura până la urechi.

– Dă-mi geanta să ți-o țin eu, mi-a spus Murtagh cu chipul serios, privindu-l pe tânărul care se apropia de noi cu pas fudul, ignorând vesel ploaia care îi uda cămașa înflorată. Și nu te întoarce cu spatele spre niciunul din ei.

Eram cu ochii în patru, însă am fost întâmpinați cu gesturi expansive și invitați să împărțim cu ei o cină țigănească. Mirosea delicios – un fel de friptură înăbușită – și am acceptat bucuroasă invitația, ignorând speculațiile îmbufnate ale lui Murtagh în privința originii animalului din care fusese pregătită această masă copioasă.

Vorbeau puțin engleză și chiar și mai puțin galică, așadar cea mai mare parte a conversației s-a purtat prin gesturi și un soi de limbă stricată ce se trăgea pe departe din franceză. În căruța în care am luat

masa era cald și plăcut; femeile, bărbații și copiii mâncau cu toții fără ceremonie din castroane, așezați pe jos oriunde găsiseră un loc, înmuind bucăți de pâine în sucul gustos al fripturii. Era cea mai bună hrană din ultimele câteva săptămâni și am mâncat până când am simțit că îmi pocnește burta. Abia aveam aer să cânt, dar m-am străduit cum am putut mai bine, mormăind prin părțile mai dificile și lăsându-l pe Murtagh să intoneze melodiile.

Spectacolul nostru a fost întâmpinat cu aplauze entuziaste și țiganii nu s-au lăsat mai prejos și un tânăr a cântat un soi de baladă tristă acompaniat de o vioară antică. Interpretarea lui era punctată de zăngănitul unei tamburine, răsucită cu o oarecare solemnitate de o fetiță cam de opt ani.

Deși Murtagh fusese circumspect în cercetările pe care le făcuse prin satele și fermele pe care le vizitasem, cu țiganii era total deschis. Spre surpriza mea, le-a spus fără ocolișuri ce căutăm; un bărbat solid cu părul ca de foc și ochii precum cerul verii. Țiganii s-au privit însă toată lumea a dat din cap cu părere de rău. Nu, nu îl văzuseră. Însă… și aici conducătorul lor, bărbatul tânăr în cămașă purpurie care ne ieșise în întâmpinare, ne-a spus prin semne că va trimite un mesager dacă se vor întâlni pe drum cu bărbatul pe care îl căutăm.

Am făcut o plecăciune zâmbind, iar Murtagh s-a oferit, prin semne, să le dea bani pentru informația primită. Aceste gesturi au fost întâmpinate cu zâmbete, dar și cu priviri furișe și speculative. Am răsuflat ușurată când Murtagh a declarat că nu putem rămâne peste noapte, pentru că trebuie să ne continuăm drumul, a mulțumit pentru ospitalitate. A scos câteva monede din geantă, având grijă să arate că nu avea decât un pumn de bănuți. Împărțindu-i în semn de mulțumire pentru cină, ne-am luat tălpășița, urmați de exclamații de drum bun, mulțumiri și toate cele bune… sau cel puțin asta am presupus eu că erau.

E foarte posibil să ne fi promis de fapt că ne vor urmări și ne vor tăia beregatele, iar Murtagh s-a purtat ca și cum chiar asta ne-ar fi strigat țiganii veseli, galopând spre o răscruce de drumuri aflată la trei kilometri depărtare, părăsind drumul, tăind-o prin pădure pentru un ocol foarte larg înainte de a ieși din nou la potecă.

Murtagh a aruncat priviri înainte și înapoi pe drum, pustiu în amurgul palid, îmbibat cu apă.

– Chiar crezi că au plecat pe urmele noastre? am întrebat curioasă.

– Nu știu, dar din moment ce ei erau doisprezece și noi nu suntem decât doi, m-am gândit că cel mai bine ar fi să acționez ca și cum asta ar fi făcut.

Părea un raționament destul de logic și l-am urmat fără alte întrebări prin alte câteva manevre evazive, ajungând în cele din urmă în Rossmoor, unde am găsit adăpost într-un hambar.

A doua zi a căzut prima zăpadă. Nu era decât un strat subțire, suficient încât să pudreze pământul cu puțin alb, precum făina pe podeaua morii, însă m-a îngrijorat. Nu voiam să mă gândesc la Jamie, singur și lipsit de adăpost în sălbăticie, înfruntând furtunile iernii îmbrăcat doar în cămașa și tartanul pe care le purta când fusese capturat de Gardă.

Două zile mai târziu, mesagerul a sosit.

Soarele sclipea palid deasupra orizontului, însă seara deja căzuse între pereții stâncoși ai văilor. Umbrele erau atât de adânci pe sub copacii lipsiți de frunze, încât poteca – dacă era una – era aproape invizibilă. De teamă să nu pierd mesagerul în întunericul care se strângea în jurul nostru, pășeam atât de aproape în urma lui, încât o dată sau de două ori am călcat peste poala mantiei sale care cădea până la pământ. În cele din urmă, cu un mormăit nervos, s-a întors și m-a împins înaintea lui, conducându-mă prin semiîntunericul amurgului cu o mână grea așezată pe umăr.

Aveam senzația că mersesem multă vreme. Pierdusem de mult socoteala cotiturilor pe care le făcusem în mijlocul bolovanilor uriași și al crengilor uscate ale lăstarilor. Nu puteam decât să sper că Murtagh era undeva în spatele meu, încât să ne audă, dacă nu să ne și vadă. Bărbatul care venise în cârciumă să mă ia, un țigan între două vârste care nu vorbea deloc engleza, refuzase categoric să mai ia pe altcineva, gesticulând întâi spre Murtagh, apoi spre pământ, pentru a ne da de înțeles că el trebuia să rămână acolo.

Gerul nopții cobora iute în această perioadă a anului și mantia mea grea abia mă putea proteja de rafalele înghețate de vânt care ne întâmpinau pe neașteptate în spațiile deschise ale poienilor. Eram prinsă între teama la gândul că Jamie se ascundea sub cerul liber undeva în nopțile reci și umede de toamnă și fericirea de a-l revedea. Am simțit un fior de-a lungul spatelui care nu avea nimic de a face cu frigul.

În cele din urmă, călăuza mea m-a oprit strângându-mi ușor umărul, a ieșit de pe potecă și s-a făcut nevăzută. Am rămas locului, încercând să îmi păstrez calmul, cu mâinile băgate la subsuoară pentru a mă încălzi. Eram convinsă că ghidul meu – sau altcineva – se va întoarce; în primul rând nu îl plătisem. Cu toate acestea, vântul foșnea printre ciulinii uscați precum fantoma unei ciute gonind încă speriată de vânător. Și umezeala se infiltra prin cusăturile cizmelor mele; grăsimea de vidră care proteja împotriva umezelii se dusese și nu avusesem când și unde să îmi ung din nou cizmele.

Mesagerul a reapărut la fel de neașteptat precum dispăruse, făcându-mă să îmi mușc limba când mi-am înghițit un țipăt de spaimă. Cu o smucitură a capului, mi-a sugerat să îl urmez și a dat la o parte o perdea de anini uscați pentru a mă lăsa să trec.

Intrarea în peșteră era îngustă. Pe un prag ardea o lampă, conturând o siluetă înaltă care s-a întors spre intrare pentru a mă întâmpina. M-am repezit în față, realizând chiar înainte de a-l atinge că nu era Jamie. Dezamăgirea a fost ca o lovitură în stomac și am fost nevoită să fac câțiva pași în spate și să înghit de câteva ori nodul greu care mi se urcase în gât.

Mi-am lipit brațele de trup, înfigându-mi pumnii în coapse până când m-am simțit suficient de calmă încât să pot vorbi.

– Cam departe de teritoriul dumitale, nu crezi? am spus cu o voce care m-a surprins și pe mine prin răceala ei.

Dougal MacKenzie mă privise în timp ce luptam să îmi recapăt cumpătul cu o oarecare simpatie pe chipul său întunecat. Apoi m-a luat de braț și m-a condus mai în adâncul peșterii. În capătul îndepărtat erau stivuite câteva boccele, mult mai multe decât putea căra un singur cal.

Vasăzică, nu era singur. Și, din câte se părea, indiferent ce duceau el și oamenii lui, prefera să o țină departe de privirile curioase ale hangiilor și grăjdarilor.

– Contrabandă, presupun? am întrebat, cu o înclinare a capului spre boccele. Nu, nu e chiar contrabandă… sunt mărfuri pentru prințul Charles, hm?

Dougal nu s-a obosit să îmi răspundă, ci s-a așezat pe un bolovan în fața mea, punându-și palmele pe genunchi.

– Am vești, a spus el deodată.

Am tras adânc aer în piept, pregătindu-mă pentru ce era mai rău. Vești, și nu dintre cele mai bune, judecând după expresia de pe chipul său. Am mai tras o dată aer în piept, am înghițit nodul din gât și am înclinat capul.

– Spune-mi.

– E în viață, a spus el și sloiul de gheață cel mai mare din stomacul meu s-a topit.

Dougal și-a aplecat capul într-o parte, privindu-mă intens. Să vadă dacă voi leșina? m-am întrebat confuză. Nu conta, nu leșinam.

– A fost arestat în apropiere de Kiltorlity, în urmă cu două săptămâni, a spus Dougal, cu privirea încă țintă la mine. Nu a fost vina lui, ci doar ghinion. S-a întâlnit cu șase dragoni la o cotitură a potecii și unul din ei l-a recunoscut.

– A fost rănit?

Glasul îmi era încă liniștit, însă mâinile începuseră să îmi tremure. Mi-am desfăcut degetele apăsându-le pe picioare pentru a le domoli.

Dougal a dat din cap.

– Nu din câte am auzit eu.

S-a oprit o clipă.

– Este la închisoarea Wentworth, a spus el ezitând.

– Wentworth, am repetat, mecanic.

Închisoarea Wentworth. Inițial una din fortărețele de temut de la graniță, fusese construită cândva spre sfârșitul secolului al șaisprezecelea, apoi transformată și extinsă la intervale în decursul următorilor o sută cincizeci de ani. Grămada de pietre întinsă acoperea acum aproape doi acri de pământ, adăpostită în spatele unor ziduri din granit bătut de vremuri, înalte de un metru. Dar, mi-am spus, chiar și zidurile de granit aveau porți. Am ridicat privirea pentru a pune o întrebare și am văzut șovăiala pe chipul lui Dougal.

– Ce mai e? am întrebat.

Ochii verzi-căprui i-au întâlnit pe ai mei fără să clipească.

– În urmă cu trei zile a fost judecat și condamnat la spânzurătoare.

Sloiul de gheață s-a întors, și nu era numai unul. Am închis ochii.

– Cât mai are? am întrebat.

Propriul meu glas se auzea de undeva de foarte departe și am deschis din nou ochii, clipind pentru a refocaliza privirea în lumina pâlpâindă a lămpii. Dougal a dat din cap.

– Nu știu. Însă nu mult.

Respirația mi se mai liniștise și am reușit să îmi descleștez pumnii.

– Atunci ar fi bine să ne grăbim, am spus, păstrându-mi calmul. Câți oameni ai cu dumneata?

În loc să îmi răspundă, Dougal s-a ridicat și a venit spre mine. Întinzând brațele, mi-a luat mâinile și m-a ridicat în picioare. Mă privea din nou cu compasiune și durerea profundă din adâncul ochilor săi m-a înspăimântat mai mult decât tot ce îmi spusese până atunci. A dat încet din cap.

– Nu, domniță, a spus el blând. Nu putem face nimic.

Cuprinsă de panică, mi-am tras mâinile dintr-ale lui.

– Ba putem! Trebuie să putem face ceva! Chiar dumneata ai spus că e încă în viață!

– Și am spus „Nu pentru multă vreme“, mi-a replicat el tăios. Omul e în închisoarea Wentworth, nu în groapa hoților din Cranesmuir! Ar putea să îl spânzure astăzi, sau mâine, sau abia săptămâna viitoare, habar n-am și nu contează, pentru că este imposibil ca zece bărbați să intre cu forța acolo.

– Ah, imposibil? am strigat tremurând, dar nu de teamă de data aceasta, ci de furie. Nu știi asta – nu știi ce s-ar putea face! Pur și simplu nu vrei să îți riști pielea sau profitul dumitale mizerabil! am spus întinzând un braț acuzator spre grămada de boccele.

Dougal s-a luptat cu mine, apucându-mi brațele care biciuiau aerul incontrolabil. L-am lovit cu pumnii în piept cu o înverșunare în care se amestecaseră durerea și mânia. Mi-a ignorat loviturile și m-a înconjurat cu brațele, trăgându-mă strâns la pieptul său și ținându-mă în loc până când am încetat să mă mai zbat.

– Claire.

Era pentru prima dată când îmi rostea numele și asta m-a înspăimântat și mai mult.

– Claire, a spus el din nou, slăbindu-și strânsoarea astfel încât să îmi pot ridica ochii spre el, nu crezi că nu aș face tot ce mi-ar sta în putere să îl eliberez pe Jamie, dacă aș gândi că există o cât de slabă șansă? La naiba, este fiul meu adoptiv! Dar nu am nicio șansă… niciuna!

M-a scuturat ușor pentru a mă face să înțeleg.

– Jamie nu mi-ar permite să irosesc viețile unor oameni nevinovați pentru o cauză pierdută. Știi asta la fel de bine ca și mine.

Nu mi-am mai putut ține lacrimile în frâu. Curgeau fiebinți arzându-mi obrajii înghețați, în vreme ce mă împingeam în el, încercând să scap din strânsoarea lui. Însă mă ținea bine, încercând să îmi apese capul pe umărul lui.

– Claire, draga mea, a spus el cu o voce mai blândă. Inima mea sângerează pentru băiat… și pentru tine. Vino cu mine. Te voi duce într-un loc sigur. În propria mea casă, a adăugat el în grabă, simțind cum mă crispez. Nu la Leoch.

– În propria dumitale casă? am întrebat pronunțând cuvintele rar.

O bănuială oribilă începea să îmi încolțească în minte.

– Da, a spus el. Doar nu credeai că te duc înapoi la Cranesmuir.

A zâmbit o clipă înainte ca trăsăturile aspre să se relaxeze în expresia serioasă pe care o avea de obicei.

– Nu. Te voi duce la Beannachd. Vei fi în siguranță acolo.

– În siguranță? am spus. Sau lipsită de orice ajutor?

Brațele i-au căzut pe lângă trup la auzul tonului vocii mele.

– Ce vrei să spui?

Glasul blând a devenit deodată rece.

Simțeam cum răceala îmi pătrunde în oase și m-am înfășurat cu mantia, îndepărtându-mă de el.

– L-ai ținut pe Jamie departe de casă mințindu-l că sora lui a făcut un copil cu Randall, am spus eu, astfel încât dumneata și minunatul

dumitale frate să aveți timp să îl ademeniți în tabăra voastră. Dar acum, că e în mâna englezilor, ați pierdut șansa de a controla moșia prin Jamie. M-am dat un pas mai în spate, înghițind în sec. Ai fost martor la încheierea contractului de căsătorie al surorii dumitale. La insistența dumitale – și a lui Colum – Broch Tuarach poate fi lăsat moștenire unei femei. Crezi că dacă Jamie moare, Broch Tuarach îmi va aparține mie sau dumitale, dacă mă poți seduce sau forța să mă căsătoresc cu dumneata.

– Poftim?! a strigat cu o voce uluită. Crezi… crezi că toate astea sunt un soi de complot? Sfântă Agnes! Crezi că te mint?

Am dat din cap, păstrând distanța. Nu aveam încredere să mă apropii de el nici un centimetru.

– Nu, te cred. Dacă Jamie nu ar fi la închisoare, nu ai îndrăzni niciodată să îmi spui că este. E prea ușor de verificat. Nici nu cred că l-ai da pe mâna englezilor – nici măcar dumneata nu poți face una ca asta cuiva care e sânge din sângele dumitale. Și oricum, dacă ai face-o și oamenii ar prinde de veste, s-ar întoarce împotriva dumitale într-o clipă. Vă tolerează multe, dar nu ar tolera trădarea propriului supus.

Vorbind mi-am amintit de ceva.

– Dumneata l-ai atacat pe Jamie în apropierea graniței anul trecut?

Sprâncenele stufoase s-au ridicat surprinse spre mine.

– Eu? Nu! Am găsit băiatul zbătându-se între viață și moarte și l-am salvat! Ți se pare că i-aș fi vrut răul?

Sub protecția mantiei, mi-am coborât o mână de-a lungul coapsei, căutând umflătura reconfortantă a pumnalului.

– Dacă nu ai fost dumneata, atunci cine?

– Nu știu.

Chipul frumos era precaut, însă nu ascundea nimic.

– A fost unul din cei trei bărbați – cu mințile rătăcite, proscriși – care îl vânau atunci pe Jamie. Fiecare dintre ei i-a acuzat pe ceilalți și a fost imposibil să aflăm atunci adevărul.

S-a scuturat, mantia de călătorie căzându-i de pe un umăr.

– Acum nu mai contează; doi dintre ei sunt morți, iar al treilea e în

pușcărie. Din altă vină, însă nu e mare diferență, nu crezi?

– Nu, presupun că nu.

Într-un fel, era o ușurare să aflu că nu era un criminal, orice altceva ar fi fost. Nu avea niciun motiv să mă mintă acum; din câte știa el, eu eram complet neajutorată. Singură, mă putea obliga să fac ce voia el. Sau cel puțin așa credeam eu că gândește el. Am prins în mână mânerul pumnalului. Lumina era slabă în peșteră, însă îl priveam cu mare băgare de seamă și am putut zări șovăiala pâlpâind o clipă pe chipul său în timp ce își cântărea următoarea mișcare. A pășit spre mine, cu brațul întins, dar s-a oprit când m-a văzut tresărind speriată.

– Claire. Dulcea mea Claire.

Vocea îi era moale acum, plimbându-și delicat o mână peste brațul meu, insinuant. Vasăzică ajunsese la concluzia că seducția era mai eficientă decât forța.

– Știu de ce îmi vorbești atât de rece și de ce ai o părere atât de proastă despre mine. Dar tu știi că eu m-aș arunca în foc pentru tine, Claire. E adevărat… te doresc încă din noaptea aceea la Adunare, când am sărutat buzele tale dulci.

Două degete i se odihneau ușor pe umărul meu, ridicându-se spre gât.

– Dacă aș fi fost un bărbat liber atunci când te-a amenințat Randall, m-aș fi însurat cu tine pe loc și l-aș fi trimis pe căpitan în focurile iadului pentru tine.

Și-a apropiat treptat trupul de al meu, înghesuindu-mă în peretele peșterii. Degetele i s-au mișcat pe gâtul meu, trasând linia panglicii care îmi ținea mantia legată. Trebuie să îmi fi văzut chipul atunci, pentru că și-a oprit avansurile, lăsându-și însă mâna stângă acolo unde era, odihnindu-se ușor deasupra pulsului rapid care-mi bătea în gât.

– Chiar și așa, a spus el, chiar nutrind aceste sentimente pentru dumneata – căci nu ți le voi mai ascunde –, chiar și așa, să nu crezi că l-aș abandona pe Jamie dacă ar mai exista o șansă de a-l salva. Jamie Fraser este ca și fiul meu!

– Nu chiar, am spus. Ai un fiu. Poate chiar doi, acum?

Degetele de pe gâtul meu și-au întețit apăsarea, doar pentru o clipă, apoi au căzut.

– Ce vrei să spui?

Nu mai era nevoie de toată prefăcătoria și de toate aceste jocuri. Ochii de culoarea alunei erau necruțători și buzele pline strânse într-o linie crudă în barba roșcată. Era foarte mare și foarte aproape de mine. Dar eu ajunsesem deja prea departe pentru a mai fi precaută.

– Vreau să spun că știu cine e tatăl lui Hamish, am replicat.

Aproape că se așteptase la asta și reușise să-și controleze expresia, însă ultima lună petrecută ghicind viitorul nu fusese în van. Am zărit o sclipire minusculă de uluire care i-a deschis ochii și panica neașteptată, imediat înăbușită, care i-a strâns colțurile buzelor.

Drept la țintă. În ciuda primejdiei, am trăit o clipă de triumf euforic. Vasăzică avusesem dreptate și această informație putea fi chiar arma de care aveam nevoie.

– Deci știi? a spus el în șoaptă.

– Da, am spus, și îmi imaginez că și Colum știe.

Asta l-a oprit pentru un moment. Ochii căprui-verzui s-au îngustat și m-am întrebat pentru o clipă dacă era înarmat.

– Cred că, pentru o vreme, a crezut că Jamie este, am spus, privindu-l în ochi. Din cauza zvonurilor. Dumneata trebuie să le fi iscat, servindu-i-le lui Geillis Duncan. De ce? Deoarece Colum începuse să îl bănuiască pe Jamie și o luase la întrebări pe Letitia? Nu i-ar fi putut rezista foarte mult. Sau Geilie a crezut că dumneata ești iubitul Letitiei și i-ai spus că e Jamie ca să îi stingi orice suspiciune? E o femeie geloasă, însă nu mai poate avea niciun motiv să te protejeze acum.

Dougal a zâmbit cu cruzime, cu o privire înghețată.

– Nu, nu poate, a încuviințat el cu vocea încă blândă. Vrăjitoarea e moartă.

– Moartă!

Șocul trebuie să mi se fi citit limpede pe față și în voce. Zâmbetul i s-a lărgit.

– Ah, da. Arsă. Vârâtă cu picioarele într-un cazan cu smoală, înconjurată de bucăți de turbă uscată. Legată de un rug și aprinsă ca o torță. Trimisă în iad pe un stâlp în flăcări, sub ramurile unui frasin.

La început am crezut că această înșiruire nemiloasă de detalii era menită să mă impresioneze, însă mă înșelasem. M-am dat într-o parte și când lumina a strălucit din nou pe chipul lui, am văzut bine cutele de durere gravate în jurul ochilor. Așadar nu era o plăcere odioasă, ci o biciuire a propriei conștiințe. Nu simțeam nicio milă față de el, în asemenea circumstanțe.

– Deci ți-a fost dragă, am spus rece. Mult bine i-ai făcut. Ei ori copilului. Ce-ai făcut cu el?

– L-am trimis la o familie cumsecade, a răspuns el ridicând din umeri. Un băiat, un copil sănătos, deși maică-sa era o vrăjitoare și o adulteră.

– Și tatăl său un infidel și un trădător, am replicat. Soția dumitale, amanta dumitale, nepotul, fratele… mai e cineva pe care să nu îl fi trădat sau înșelat? Dumneata… dumneata…, m-am înecat cu vorbele, simțind că mi se face rău de la atâta dispreț. Nu știu de ce aș fi surprinsă, am continuat, încercând să îmi păstrez calmul. Dacă nu ai loialitate față de regele dumitale, atunci nu văd de ce ai avea vreun motiv să o ai față de nepot sau față de fratele dumitale.

Capul i-a sărit într-o parte și m-a străpuns cu o privire necruțătoare. Și-a ridicat sprâncenele groase și întunecate, la fel ca ale lui Colum, ale lui Jamie și ale lui Hamish. Ochii înfundați în orbite, pomeții lați și capul cu formă frumoasă. Moștenirea bătrânului Jacob MacKenzie era puternică.

O mână mare m-a strâns cu putere de umăr.

– Fratele meu? Dumneata crezi că mi-am trădat fratele?

Dintr-un oarecare motiv, părea rănit; chipul i s-a întunecat de furie.

– Tocmai ai recunoscut că l-ai trădat!

Dar pe urmă, mi-am dat seama.

– Ați făcut-o amândoi, am rostit rar cuvintele. Împreună, dumneata și Colum, cum ați făcut întotdeauna lucrurile.

I-am tras mâna de pe umărul meu, împingând-o cu forță.

– Colum nu putea să fie căpetenie dacă dumneata nu te duceai la război pentru el. Nu putea ține clanul împreună, dacă dumneata nu călătoreai pentru el, ca să aduni arendele și să tranșezi disputele. El nu putea călări, nu putea călători. Și nu putea avea un fiu, căruia să îi

lase moștenire conducerea clanului. Și dumneata nu aveai niciun fiu cu Maura. Ai jurat să îi fii brațele și picioarele...

Deja eram isterică în acel moment.

– De ce să nu îi fii și mădular?

Dougal se calmase; a rămas nemișcat, studiindu-mă meditativ o clipă. Decizând că nu aveam de gând să plec nicăieri, s-a așezat pe una din boccele și a așteptat să termin.

– Vasăzică ai făcut-o cu știința lui Colum. Și Letitia a vrut?

Știind de pe acum cât de cruzi erau, nu m-ar fi mirat ca frații MacKenzie să o fi forțat. Dougal a încuviințat din cap. Furia lui se spulberase.

– Ah, da, a vrut și ea. Nu mă plăcea cine știe ce, dar voia un copil – destul de mult încât să se culce cu mine vreme de trei luni cât i-a luat să rămână grea cu Hamish. A fost o treabă a dracului de plictisitoare, a adăugal el gânditor, răzuindu-și o pată de noroi de pe tocul cizmei. Mai degrabă mi-aș băga-o într-un castron cu budincă de lapte cald.

– Și i-ai spus și lui Colum asta? am întrebat.

Auzindu-mi tonul tăios al vocii, a ridicat privirea. Pentru o clipă m-a privit cu severitate, apoi un zâmbet slab i-a luminat chipul.

– Nu, a răspuns el încet. Nu i-am spus asta.

A privit în jos spre mâinile lui, întorcându-le de parcă ar fi căutat o taină ascunsă în liniile palmei.

– I-am spus, a adăugat șoptit și fără a mă privi, că a fost tandră și dulce ca o piersică pârguită, și tot ce își putea dori un bărbat la o femeie.

Și-a strâns brusc palmele și a ridicat privirea spre mine, licărirea de moment a dragostei de frate ascunsă încă o dată în privirea sardonică a lui Dougal MacKenzie.

– Tandră și dulce nu sunt niște cuvinte pe care le-aș folosi despre dumneata, a remarcat el. Dar tot ce și-ar dori un bărbat...

Ochii de culoarea alunei, adânciți în orbite, au călătorit alene în jos pe trupul meu, zăbovind pe rotunjimile sânilor și ale coapselor care se conturau prin mantia desfăcută. O mână se mișca inconștient înainte

și înapoi, mângâindu-se ușor peste mușchiul coapsei în timp ce mă privea.

– Cine știe? a spus el, ca pentru sine. Aș mai putea avea încă un fiu – legitim de această dată. E adevărat – și-a aplecat într-o parte capul, gânditor, privind spre mijlocul meu – că Jamie încă nu are niciun fiu. Ai putea fi stearpă. Dar o să risc. Moșia aceea merită oricum.

S-a ridicat deodată și a făcut un pas spre mine.

– Cine știe? a spus el din nou, foarte moale. Dacă m-aș împlânta în brazda aceea frumoasă cu păr castaniu și aș însămânța-o adânc în fiecare zi...

Umbrele din cavernă s-au schimbat deodată când a mai făcut un pas spre mine.

– Aha, ți-a luat a dracului de mult timp, am spus enervată.

O expresie de uluire neîncrezătoare s-a răspândit pe trăsăturile lui înainte să își dea seama că eu priveam peste umărul său, spre intrarea în peșteră.

– Nu mi s-a părut politicos să vă întrerup, a spus Murtagh, înaintând în urma unei perechi de flinte.

Pe una o ținea ațintită spre Dougal, folosind-o pe cealaltă pentru a gesticula cu ea.

– Dacă nu ai de gând să accepți ultima propunere aici și acum, ți-aș sugera să pleci. Dacă vrei să o accepți, atunci plec eu.

– Nimeni nu pleacă încă, am răspuns scurt. Așază-te, i-am spus lui Dougal, încă în picioare, privindu-l pe Murtagh de parcă ar fi fost o nălucă.

– Unde e Rupert? a întrebat el, recăpătându-și glasul.

– Ah, Rupert, a răspuns Murtagh scărpinându-și gânditor obrazul cu țeava uneia din flinte. Trebuie să fi ajuns deja la Belladrum. Ar trebui să se întoarcă până în zori, a adăugat el amabil, cu butoiașul de rom pe care crede că l-ai trimis să ți-l aducă. Restul oamenilor încă dorm în Quinbrough.

Dougal a avut eleganța să râdă, fără tragere de inimă însă. S-a așezat din nou, cu palmele pe genunchi, privind spre mine, apoi spre

Murtagh și înapoi. Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea.

– Așa, a spus Dougal. Și acum ce facem?

Asta, mi-am dat seama, era o întrebare foarte bună. Surprinsă să îl găsesc pe Dougal în locul lui Jamie, uluită de mărturisirile lui și înfuriată de propunerile care urmaseră, nu avusesem timp să mă gândesc la ce ar trebui să facem. Din fericire, Murtagh era mai bine pregătit. Dar mă rog, la urma urmelor, el nu fusese nevoit să respingă avansuri imorale.

– Avem nevoie de bani, a spus el prompt. Și de oameni.

A măsurat din priviri boccelele stivuite lângă peretele cavernei.

– Nu, a spus el gânditor. Astea sunt pentru regele James. Dar o să luăm ce ai la tine.

Ochii rotunzi și negri s-au întors la Dougal și capătul țevii flintei s-a îndreptat încet spre geantă.

Un lucru care trebuie spus despre viața în Highlands este că, din câte se pare, îți dă un soi de atitudine fatalistă. Cu un oftat, Dougal a băgat mâna în geantă și a azvârlit un săculeț la picioarele mele.

– Douăzeci de bani de aur și treizeci și ceva de șilingi, a spus el, ridicând o sprânceană în direcția mea. Ia-i și ești bine venită.

Văzându-mi expresia sceptică, a dat din cap.

– Nu, chiar ești bine venită. Gândește ce vrei despre mine. Jamie e băiatul surorii mele și dacă voi credeți că îl puteți elibera, atunci Dumnezeu să fie cu voi. Dar n-o să-l puteți elibera.

Tonul lui era hotărât. A privit spre Murtagh, care ținea încă pistolul nemișcat îndreptat spre el.

– Cât despre oameni, nu. Dacă tu și cu femeia asta aveți de gând să vă sinucideți, eu n-o să vă opresc. Ba chiar mă ofer să vă îngrop, unul de o parte și celălalt de cealaltă parte a lui Jamie. Dar nu o să vă las să îmi luați oamenii în iad cu voi, oricât m-ai amenința cu pistolul.

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a rezemat cu spatele de peretele peșterii, privindu-ne calm.

Mâinile lui Murtagh nu s-au clintit. Privirile i s-au îndreptat spre mine însă. Voiam să tragă în el?

– Facem un târg, am spus eu.

Dougal a ridicat o sprânceană.

– Dumneata ești într-o poziție mai bună să faci un târg decât sunt eu în acest moment, a spus el. Ce propui?

– Lasă-mă să vorbesc cu oamenii dumitale, am spus eu. Și dacă vor să vină cu mine de bunăvoie, atunci lasă-i. Dacă nu, plecăm cum am venit – și îți înapoiem și banii, desigur.

Un colț al gurii s-a ridicat într-un zâmbet strâmb. M-a măsurat atent din priviri, de parcă ar fi vrut să cântărească puterea mea de convingere și talentele mele de orator. Apoi s-a îndreptat de spate, cu mâinile pe genunchi. A încuviințat o dată din cap.

– Mă învoiesc.

În cele din urmă, am părăsit valea peșterii cu punga de bani a lui Dougal și cinci bărbați, în afară de mine și de Murtagh: Rupert, John Whitlow, Willie MacMurtry și doi frați gemeni, Rufus și Geordie Coulter. Decizia lui Rupert a fost cea care i-a înduplecat pe ceilalți; încă mai vedeam în fața ochilor – cu un sentiment de satisfacție sumbră – expresia de pe chipul lui Dougal când locotenentul său rotofei, cu barba neagră și stufoasă, m-a măsurat din priviri meditativ, apoi și-a bătut pumnalele de la curea și a zis:

– Bine, domniță, de ce nu?

Închisoarea Wentworth era la o depărtare de cincizeci și cinci de kilometri. O jumătate de oră cu o mașină rapidă pe o șosea bună. Două zile de mărșăluit prin noroiul pe jumătate înghețat călare. Nu foarte mult. Cuvintele lui Dougal îmi răsunau în urechi și m-au ținut în șa multă vreme după care ar fi trebuit să cad de oboseală.

Trupul meu era împins la limită să rămână în șa pe parcursul lungilor și obositorilor kilometri, însă mintea îmi era liberă să își facă griji. Ca să îmi abat gândurile de la Jamie, mi-am petrecut timpul amintindu-mi discuția pe care o purtasem în cavernă cu Dougal. Și ultimul lucru pe care mi-l spusese. Stând la intrarea micii peșteri, așteptându-i pe Rupert și tovarășii lui să își scoată caii din ascunzătoare de undeva din vale, Dougal se întorsese deodată spre mine.

– Am un mesaj pentru dumneata, spusese el. De la vrăjitoare.

– De la Geilie?

Dacă aș spune că am fost surprinsă, ar fi prea puțin. Nu îi puteam distinge chipul în întuneric, însă i-am văzut capul plecându-se, confirmând.

– Am văzut-o o dată, a spus el blând, când am fost să iau copilul.

În alte împrejurări poate aș fi simțit compasiune pentru el, luându-și adio de la amanta care era condamnată să ardă pe rug, ținând în brațe copilul pe care îl făcuseră, un fiu pe care el niciodată nu îl va putea recunoaște. Dar acum, vocea îmi era înghețată.

– Ce a spus?

Dougal a făcut o pauză; nu eram sigură dacă era doar un refuz de a dezvălui informația sau dacă încerca să își găsească cuvintele. Aparent, a doua ipoteză era cea corectă, căci a început să vorbească alegându-și cu grijă cuvintele.

– Mi-a zis că, dacă te voi revedea, să îți spun două lucruri, exact așa cum mi le-a spus ea. Primul a fost „Cred că este posibil, însă eu nu știu.“ Și al doilea… al doilea nu e decât un șir de numere. M-a pus să le repet ca să fie sigură că le-am memorat corect, căci trebuie să ți le spun într-o anumită ordine. Numerele erau unu, nouă, șase și șapte.

Silueta înaltă s-a întors spre mine în întuneric, întrebătoare.

– Înseamnă ceva pentru dumneata?

– Nu, am spus și m-am întors spre calul meu.

Însă desigur, însemnau ceva pentru mine.

„Cred că este posibil.“ Nu putea sugera decât un singur lucru. Ea credea, deși nu știa, că este posibil să mă întorc, prin cercul de pietre, în locul de unde venisem. În mod evident, ea nu încercase, însă alesese – pe propriul risc – să rămână. Probabil avusese propriile ei motive. Dougal, poate?

Cât despre numere, credeam că știam ce înseamnau. I le spusese separat, pentru a păstra taina care trebuie să îi fi intrat deja în sânge până atunci, însă toate cifrele erau în realitate un singur număr. Unu, nouă, șase, șapte. O mie nouă sute șaizeci și șapte. Anul dispariției sale în trecut.

Am simțit o tresărire de curiozitate și un regret adânc. Ce păcat că nu văzusem cicatricea de la vaccin decât atunci când fusese prea târziu. Cu toate acestea, dacă aș fi văzut-o mai devreme, m-aș fi întors la cercul de pietre poate cu ajutorul ei, și l-aș fi părăsit pe Jamie?

Jamie. Gândul la el era o greutate de plumb în mintea mea, un pendul legănându-se ușor la capătul firului. Nu mai era mult. Drumul se întindea nesfârșit și sumbru înaintea noastră, uneori dispărând cu totul în mlaștinile înghețate ori în întinderile largi de apă acolo unde cândva fuseseră poieni și lande. În ploaia măruntă și înghețată care curând avea să se transforme în ninsoare, am ajuns la destinația noastră a doua zi, aproape de căderea întunericului.

Clădirea se înălța impozantă pe fundalul întunecat al cerului înnorat. Construită în forma unui cub gigantic, cu latura de o sută treizeci de metri, cu un turn în fiecare colț, putea găzdui trei sute de prizonieri, plus cei patruzeci de soldați ai garnizoanei și comandantul lor, guvernatorul civil și personalul său și patru duzini de bucătari, infirmieri, rândași și alți servitori necesari pentru întreținerea stabilimentului. Închisoarea Wentworth. Am privit spre zidul amenințător din granit verzui de Argyll, gros de șaizeci de centimetri la bază. Ferestre înguste spărgeau zidul din loc în loc. Câteva dintre ele începeau să sclipească luminoase. Altele, servind – din câte am bănuit – celulele prizonierilor, au rămas întunecate. Am înghițit un nod în gât. Văzând edificiul masiv, impenetrabil, cu poarta monumentală și străjile cu vestoane roșii, am început să am îndoieli.

– Dar dacă...

Gura îmi era uscată și a trebuit să mă opresc să îmi umezesc buzele.

– Dacă nu o să reușim?

Expresia lui Murtagh era aceeași ca întotdeauna: buzele severe, privirea aspră, obrazul slab ieșind din gulerul murdar al cămășii. S-a întors spre mine imperturbabil.

– Atunci Dougal o să ne îngroape cu el, unul de o parte și celălalt de cealaltă parte, a răspuns el. Hai, avem treabă.

Partea a VII-a

REFUGIUL

35

Închisoarea Wentworth

Sir Fletcher Gordon era un bărbat scund și gras, al cărui veston din mătase dungată îi venea precum o a doua piele. Cu umerii povârniți și burta umflată, arăta mai degrabă ca o bucată mare de șuncă așezată pe fotoliul cu roți în spate al guvernatorului. Capul chel și rozul aprins al tenului său adânceau impresia inițială, deși puține bucăți de șuncă erau decorate cu asemenea ochi albaștri sclipitori. A întors un teanc de hârtii de pe biroul său cu o mișcare înceată și deliberată a degetului arătător.

– Da, iată, a spus el, după o pauză interminabilă pentru a citi pagina. Fraser, James. Acuzat de crimă. Condamnat la spânzurătoare. Acum, unde este mandatul de execuție?

S-a oprit din nou, răsfoind miop printre hârtii. Mi-am înfipt adânc degetele în satinul săculețului pe care o țineam în poală, forțându-mi chipul să rămână lipsit de expresie.

– Oh, da. Data execuției 23 decembrie. Da, încă îl avem.

Am înghițit, relaxându-mi strânsoarea, cuprinsă deopotrivă de fericire și de panică. Deci era încă în viață. Pentru încă două zile. Și era în apropiere, undeva în aceeași clădire cu mine. Acest gând mi s-a împânzit în vene cu un val de adrenalină care mi-a făcut degetele să tremure.

M-am aplecat în scaunul de vizitator, încercând să par cât mai atrăgătoare.

– Aș putea să îl văd, Sir Fletcher? Doar pentru un moment, în cazul în care… poate ar dori să transmită un mesaj familiei lui?

Dându-mă drept o prietenă englezoaică a familiei Fraser, reușisem rezonabil de ușor să primesc permisiunea de a intra în Wentworth și

în biroul lui Sir Fletcher, guvenatorul civil al închisorii. Era primejdios să cer să-l văd pe Jamie; fără a ști drept cine mă dădeam, Jamie mă putea fără să vrea da de gol dacă mă vedea brusc în fața ochilor, fără a fi prevenit. De fapt, eu însămi mă puteam da de gol; nu eram deloc sigură că îmi puteam menține precara stăpânire de sine, dacă îl vedeam. Însă următorul pas trebuia să fie găsirea celulei sale; în această vizuină de iepure, șansele de a-l găsi fără o îndrumare erau aproape nule.

Sir Fletcher s-a încruntat, gândindu-se. Evident considera această cerere de la o cunoștință a familiei drept o bătaie de cap, însă nu era un om lipsit de considerație. În cele din urmă a dat din cap fără tragere de inimă.

– Nu, draga mea. Mi-e teamă că nu pot îngădui o asemenea vizită. În acest moment suntem destul de aglomerați și nu avem suficiente facilități pentru a permite discuții private. Și omul este ținut în..., a consultat din nou maldărul de hârtii, ...într-una din celulele mari din blocul de vest, cu alți câțiva tovarăși condamnați. Ar fi extrem de periculos pentru dumneata să îl vizitezi acolo… sau oriunde altundeva. Bărbatul este un prizonier primejdios, dacă mă înțelegi; văd aici că l-am ținut în lanțuri de când a sosit.

Mi-am strâns din nou săculețul în mâini, de data aceasta pentru a mă împiedica să îl lovesc.

A dat din nou din cap, pieptul gras ridicându-i-se și coborându-i-se cu respirația greoaie.

– Nu, dacă ai fi un membru apropiat al familiei, poate…

A ridicat privirea, clipind. Mi-am încleștat maxilarele, hotărâtă să nu spun nimic. Desigur, puțină agitație din partea mea ar fi rezonabilă, în aceste împrejurări.

– Dar poate, draga mea...

A părut lovit de o inspirație neașteptată. S-a ridicat greoi în picioare și s-a îndreptat spre o ușă interioară, unde stătea de strajă un soldat în uniformă. A murmurat ceva spre bărbat, care a încuviințat o dată din cap și s-a făcut nevăzut.

Sir Fletcher s-a întors la biroul său, oprindu-se pe drum pentru a extrage de deasupra unui cabinet o carafă și niște pahare. Am acceptat oferta sa de a bea un pahar de vin roșu, aveam mare nevoie.

Eram amândoi la jumătatea celui de al doilea pahar când s-a întors soldatul. A mărșăluit înăuntru fără a cere permisiunea și a așezat o cutie de lemn pe birou lângă cotul lui Sir Fletcher, apoi s-a întors pentru a părăsi biroul. I-am surprins privirea furișându-se asupra mea și mi-am coborât modest privirea. Purtam o rochie împrumutată de la o doamnă, o cunoștință a lui Rupert dintr-un oraș din apropiere și aveam o idee destul de limpede cam care era profesia doamnei respective. Speram doar ca gardianul să nu recunoască ținuta.

Golindu-și paharul, Sir Fletcher l-a așezat pe birou și a tras cutia spre el. Era o cutie pătrată, obișnuită, din lemn nebăițuit, cu un capac care glisa într-o parte. Pe capac erau scrise cu creta niște litere. Le puteam citi, chiar și invers. FRASER.

Sir Fletcher a glisat capacul deschizându-l și a aruncat o privire înăuntru pentru o clipă, apoi a închis cutia și a împins-o către mine.

– Obiectele personale ale prizonierului, mi-a explicat el. De obicei le trimitem rudei pe care ne-o indică prizonierul, după execuție. Acest bărbat însă, a spus el dând din cap, a refuzat categoric să dea orice informație despre familia lui. Fără îndoială că nu vor să aibă nimic de a face cu el. Nu este ceva neobișnuit, sigur, însă este regretabil, în aceste circumstanțe. Nu îndrăznesc să îți cer, doamnă Beauchamp, însă m-am gândit că poate, din moment ce ești o prietenă de familie, ai fi de acord să accepți această misiune de a înmâna obiectele prizonierului persoanei potrivite?

Nu aveam curajul să vorbesc, însă am înclinat capul și mi-am îngropat nasul în paharul de vin.

Sir Fletcher părea ușurat, fie că scăpase de cutie, fie că avea în curând să scape de mine. S-a sprijinit de spătar, șuierând ușor și a zâmbit expansiv spre mine.

– Este foarte amabil din partea dumitale, doamnă Beauchamp. Știu că un asemenea gest nu poate fi decât o datorie dureroasă pentru o femeie tânără și simțitoare și-ți rămân îndatorat pentru noblețea gestului dumitale, te asigur.

– N-nu face nimic, am bâiguit.

Am reușit să mă ridic și să iau în brațe cutia. Măsura cam douăzeci de centimetri pe cincisprezece, adâncă de zece sau doisprezece centimetri. O cutie mică și ușoară în care încăpeau rămășițele vieții unui om.

Știam ce obiecte erau înăuntru. Trei ațe de pescuit, ordonat strânse; o plută în care erau înfipte ace de pescuit; o flintă și lână pentru pistol; o bucată mică de sticlă spartă, cu muchiile tocite de vechime; câteva pietricele care arătau interesant sau erau plăcute la atingere; un picior uscat de cârtiță, purtat ca talisman împotriva reumatismului. O Biblie – sau poate îi dăduseră voie să o păstreze? Speram că da. Un inel cu rubin, dacă nu fusese furat. Și un mic șarpe cioplit într-o bucată de lemn de cireș, cu numele SAWNY scrijelit pe burtă.

M-am oprit la ușă, apucând lemnul tocului cu mâna, pentru a nu mă prăbuși. Sir Fletcher, care venea curtenitor în urma mea pentru a mă conduce, a apărut îndată lângă mine.

– Doamnă Beauchamp! Te simți slăbită, draga mea? Soldat, adu un scaun!

Simțeam furnicăturile broboanelor de transpirație rece care începuseră a-mi șiroi pe la tâmple, însă am reușit să zâmbesc și să refuz cu un gest al mâinii scaunul oferit. Voiam mai mult decât orice să ies de acolo – aveam nevoie de mult aer curat. Și mai aveam nevoie să fiu singură, să plâng.

– Nu, mă simt destul de bine, am spus, încercând să par cât mai convingătoare. Doar că… aerul e închis aici, cred. Nu, voi fi foarte bine. Oricum, valetul meu mă așteaptă afară.

Forțându-mă să stau dreaptă în picioare și să zâmbesc, mi-a trecut un gând prin minte. Poate nu avea să mă ajute, însă merita să încerc.

– Oh, Sir Fletcher...

Încă îngrijorat de paloarea mea, era tot numai amabilitate și atenție.

– Da, draga mea?

– M-am gândit… Cât de trist pentru un tânăr în această situație să fie înstrăinat de familia lui. M-am gândit că, știu și eu… dacă ar dori să le scrie o scrisoare de reconciliere, poate? Eu aș fi fericită să i-o duc… mamei lui.

– O idee extraordinară, draga mea.

Sir Fletcher era jovial, acum când se părea că scăpase de sarcina delicată de a mă culege de pe covorul din biroul său.

– Sigur că da. Voi da dispoziție. Unde stai în oraș, draga mea? Dacă

primesc o scrisoare, ți-o voi trimite îndată.

– Păi… Am reușit să schițez un zâmbet, deși mi se părea lipit pe buze. Nu știu încă în acest moment unde voi sta. Am câteva rude și cunoștințe apropiate în oraș, la care mă tem că va trebui să locuiesc pe rând, pentru a nu supăra pe nimeni, înțelegi, am râs ușor. Așadar, dacă nu te deranjează foarte tare, poate valetul meu ar putea veni să întrebe de scrisoare?

– Desigur, desigur. Excelent, draga mea, excelent!

Și cu o privire rapidă spre carafa sa de vin, m-a luat de braț pentru a mă escorta spre poartă.

– Mai bine, domniță?

Rupert a împins într-o parte perdeaua de păr dinaintea ochilor mei pentru a-mi privi chipul.

– Arăți ca o burtă de porc prost afumată. Ia de aici încă o gură.

Am dat din cap la vederea sticlei de whisky întinsă sub nasul meu și m-am ridicat, ștergându-mă cu cârpa udă pe care mi-o trântise pe față.

– Nu, sunt bine acum.

Escortată de Murtagh, care se dădea drept valetul meu, abia ne îndepărtasem la o distanță rezonabilă de închisoare, alunecasem jos din șa și vomasem în zăpadă. Și acolo rămăsesem, plângând, cu cutia lui Jamie strânsă la piept, până când Murtagh mă luase pe sus, mă forțase să urc pe cal și mă condusese la un han micuț din oraș unde Rupert ne găsise gazdă. Acum ne aflam într-o cameră la etaj de unde clădirea mare a închisorii abia se zărea în aerul întunecat al apusului care se apropia cu pași iuți.

– Deci a murit flăcăul?

Chipul rotund al lui Rupert, pe jumătate ascuns de smocul de barbă deasă, era blând și grav, fără obișnuita-i strâmbătură comică.

Am dat din cap și am tras adânc aer în piept.

– Nu încă.

După ce a ascultat povestea mea, Rupert s-a plimbat cu pași rari în jurul camerei, țuguindu-și buzele sau sugându-le, adâncit în gânduri.

Murtagh stătea nemișcat, ca de obicei, fără niciun semn de tulburare pe chip. Ar fi un excelent jucător de poker, mi-am spus.

Rupert s-a întors, lăsându-se pe marginea patului lângă mine, oftând.

– Păi, e încă în viață și asta e foarte important. Dar să fiu al naibii dacă știu care e următorul pas. Nu avem nicio cale de a intra în închisoare.

– Ba avem, a spus deodată Murtagh. Mulțumită gândului domniței să ceară scrisoarea.

– Mmmhmm. Dar nu poate merge decât un singur om. Și doar până în biroul guvernatorului. Dar da, e un început.

Rupert și-a scos jungherul și a început să își scarpine absent barba cu vârful tăișului.

– E ditamai matahala de clădire în care să cauți.

– Știu unde e Jamie, am spus, simțindu-mă mai bine făcând planuri și știind că tovarășii mei nu se dădeau bătuți, indiferent cât de disperată părea întreprinderea noastră. Cel puțin știu în ce aripă e.

– Deci știi? Hmmm.

A băgat pumnalul înapoi în teacă și și-a reluat plimbarea prin cameră, oprindu-se să întrebe:

– Câți bani ai, domniță?

Am bâjbâit în buzunarul rochiei. Aveam punga cu bani de la Dougal, banii pe care mi-i dăduse Jenny cu forța și șiragul de perle. Rupert nu a vrut perlele, în schimb a luat punga, răsturnând un șuvoi de monede în palma lui mare și încăpătoare.

– Ăștia ajung, a spus el, zăngănindu-i gânditor.

A căscat un ochi spre gemenii Coulter.

– Voi, flăcăi, și Willie… haideți cu mine. John și Murtagh, voi rămâneți aici cu domnița.

– Unde plecați? am întrebat eu.

A vărsat monedele în geantă, păstrând doar una, pe care a aruncat-o meditativ în aer.

– Ah, a spus el vag. Întâmplător, mai e un han, în celălalt capăt al orașului. Gardienii de la închisoare se duc acolo când sunt liberi, pentru că e mai aproape și berea e cu un penny mai ieftină.

A aruncat în aer banul cu degetul mare și, întorcându-și palma, l-a prins între două degete.

L-am privit, pricepând ce intenționa să facă.

– Adevărat? am spus. Și nu cumva acolo se joacă și cărți, ha?

– Habar nu am, domniță, habar nu am, a răspuns el.

A aruncat încă o dată banul în aer și l-a prins închizându-și palmele, apoi le-a desfăcut, dar bănuțul se evaporase. A zâmbit, dezvelindu-și dinții albi în barba întunecată.

– Dar putem merge să vedem, nu?

Și-a pocnit degetele și bănuțul a apărut din nou între ele.

A doua zi după-amiază, la puțin timp după ora unu, am trecut din nou pe sub grilajul greu care străjuia poarta de la Wentworth încă de la construcția ei la sfârșitul secolului al șaisprezecelea. Își pierduse foarte puțin din aerul respingător în următoarele două secole și, ca să îmi fac curaj, am atins pumnalul pe care îl țineam ascuns în buzunar.

Sir Fletcher trebuia să fie acum vârât până la coate în masa de prânz, după informațiile pe care Rupert și spionii săi le obținuseră de la gardienii închisorii în timpul incursiunii lor de cu o seară înainte. Ajunseseră la han abia ținându-se pe picioare, cu ochii roșii și duhnind a bere, cu puțin timp înainte de ivirea zorilor. Tot ce îmi dezvăluise Rupert drept răspuns la întrebările mele fusese:

– Ah, domniță, ca să câștigi ai nevoie doar de noroc, dar ca să pierzi ai nevoie de talent!

Apoi se ghemuise într-un colț și adormise buștean, lăsându-mă să măsor camera în lung și în lat, cuprinsă de frustrare, așa cum făcusem întreaga noapte.

Se trezise după un ceas, cu ochii limpezi și cu mintea clară și îmi prezentase în mare planul pe care eu acum trebuia să-l pun în aplicare.

– Sir Fletcher nu permite ca cineva sau ceva să îi tulbure mesele, spusese el. Oricine vrea să discute cu el trebuie să aștepte până când termină de mâncat și de băut. Și după masa de prânz, are obiceiul de a se retrage în camerele sale pentru o mică siestă.

Murtagh, în rolul valetului meu, ajunsese cu un sfert de oră mai devreme și fusese lăsat să intre fără nicio dificultate. Conform planului nostru, el urma să fie condus în biroul lui Sir Fletcher și rugat să aștepte. În timp ce era acolo, trebuia să caute prin birou, să găsească întâi un plan al aripii de vest, apoi, dacă mai avea timp, cheile de la celule. Am rămas puțin în urmă, ridicând privirea spre cer, pentru a calcula cât era ceasul. Dacă ajungeam înainte ca Sir Fletcher să se așeze, aș putea fi invitată să îi țin companie la masa de prânz, lucru deloc indicat. Însă tovarășii de cărți ai lui Rupert, gardienii îl asiguraseră că obiceiurile guvernatorului erau invariabile: clopoțelul pentru masă suna prompt la ora unu și supa era servită cinci minute mai târziu.

Gardianul de la intrare era același din ziua precedentă. M-a privit surprins, însă m-a salutat curtenitor.

– Ce supărător, am spus. Îi poruncisem valetului meu să aducă o mică atenție pentru Sir Fletcher în semn de apreciere pentru bunătatea pe care mi-a arătat-o ieri. Însă mi-am dat seama că aiuritul a uitat să o ia, așa încât am fost obligată să-l urmez, sperând să îl ajung. E aici deja?

Am scos pachețelul mic pe care îl adusesem și am zâmbit, gândindu-mă că mi-ar fi fost de folos dacă aș fi avut gropițe. Dar cum nu avem, m-am mulțumit cu un zâmbet strălucitor.

Părea să fie îndeajuns. Am fost lăsată înăuntru și condusă prin coridoarele închisorii spre biroul guvernatorului. Deși această aripă a castelului era decent decorată, aerul de închisoare domnea pretutindeni. Persista un miros, pe care mi l-am imaginat a fi cel de tristețe și frică, deși probabil nu era altceva decât damful de mizerie învechită și absența unei canalizări adecvate.

Paznicul m-a lăsat să merg înaintea lui de-a lungul culoarului, urmându-mă la câțiva pași în spate pentru a nu călca mantia mea. Și foarte bine a făcut, căci am dat colțul spre biroul lui Sir Fletcher cu câțiva pași înaintea lui chiar la timp pentru a-l vedea pe Murtagh prin ușa deschisă, târând trupul inert al soldatului care păzea oficiul în spatele biroului enorm.

Am făcut un pas în spate și am scăpat pachetul pe lespezile de piatră.

S-a auzit un pocnet puternic de sticlă spartă și aerul s-a umplut de aroma îmbietoare de cognac de piersici.

– Oh, Dumnezeule, ce am făcut? am spus.

În timp ce gardianul se ducea să cheme un prizonier pentru a curăța mizeria, am murmurat plină de tact că o să-l aștept pe Sir Fletcher în biroul său privat, m-am strecurat înăuntru și am închis grăbită ușa în urma mea.

– Ce mama naibii ai făcut? m-am repezit spre Murtach.

El a ridicat privirea în timp ce îl buzunărea pe soldat, netulburat.

– Sir Fletcher nu păstrează cheile în biroul său, m-a informat el pe un ton scăzut, însă băiețelul ăsta are o legătură.

A tras inelul uriaș cu chei din vestonul bărbatului, atent să nu se legene și să se lovească una de cealaltă.

Am căzut în genunchi lângă el.

– Ah, bravo pentru îndemânare! am spus.

Am aruncat o privire peste soldatul nemișcat; cel puțin încă mai respira.

– Dar planul închisorii?

Murtagh a dat din cap.

– Nici pe acela nu l-am găsit, dar prietenul meu aici de față mi-a povestit câte ceva în timp ce așteptam. Celulele condamnaților sunt la același nivel cu biroul, în centrul coridorului de la vest. Sunt însă trei celule și nu am putut întreba mai mult de atât – și așa devenise ușor bănuitor.

– E suficient… cred. Prea bine, dă-mi cheile și ieși.

– Eu? Dumneata ar trebui să pleci, domniță, și asta cât mai repede.

A aruncat o privire spre ușă, dar din partea cealaltă nu se auzea niciun sunet.

– Nu, trebuie să fiu eu, am spus, întinzând brațul din nou după chei. Ascultă, am continuat pierzându-mi răbdarea. Dacă te găsesc rătăcind prin închisoare cu o legătură de chei și gardianul întins aici ca o

sardină, vom fi amândoi în încurcătură, pentru că vom fi întrebați de ce nu am chemat ajutoare.

Am înhățat cheile și mi le-am îndesat cu o oarecare dificultate în buzunar.

Murtagh era încă sceptic, însă se ridicase în picioare.

– Și dacă ești prinsă?

– Leșin, am răspuns tăios. Și când îmi revin – în cele din urmă –, o să spun că te-am văzut omorându-l pe soldat și am luat-o la fugă de groază, fără să am nicio idee încotro. M-am rătăcit în timp ce căutam ajutor.

A încuviințat încet din cap.

– Da, bine.

S-a îndreptat spre ușă, apoi s-a oprit.

– Dar de ce am… ah.

A traversat iute camera până la birou și a tras toate sertarele unul după altul, învălmășind lucrurile dinăuntru cu o mână și aruncând obiecte la podea cu cealaltă.

– Furt, a explicat el, revenind la ușă.

A întredeschis-o, aruncând o privire pe coridor.

– Dacă e furt, nu ar trebui să iei ceva? am sugerat, căutând ceva mic și portabil.

Am ridicat o cutiuță de tutun smălțuită.

– Poate asta?

Murtagh a făcut un gest nerăbdător cu mâna să pun cutia jos, cu ochii încă ațintiți în deschizătura ușii.

– Nu, domniță! Dacă sunt găsit cu un obiect de-al lui Sir Fletcher asupra mea, mă paște spânzurătoarea. Tentativa de furt se pedepsește doar cu biciuirea.

– Ah.

Am pus în grabă jos cutiuța smălțuită și am venit în spatele lui, privind peste umărul său. Coridorul părea pustiu.

– Eu plec primul, a spus el. Dacă întâlnesc pe cineva, îl pun la pământ. Numără până la treizeci, apoi vino după mine. Ne întâlnim în pădurica de la miazănoapte.

A deschis ușa, s-a oprit și s-a întors.

– Dacă ești prinsă, ai grijă să arunci cheile.

Înainte să pot răspunde s-a strecurat pe ușă precum un țipar și s-a îndepărtat pe coridor, mișcându-se tăcut ca o umbră.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate până când am găsit aripa de vest a clădirii, pitindu-mă prin coridoarele vechiului castel, trăgând cu ochiul pe după colțuri și ascunzându-mă în spatele coloanelor. Am văzut însă doar un soldat pe drum și am reușit să îl evit dându-mă înapoi după un colț, lipindu-mă de zid cu inima bubuind până când a trecut.

Imediat cum am găsit aripa de vest, am știut cu siguranță că am ajuns acolo unde trebuia. Erau trei uși mari de-a lungul coridorului, fiecare cu o fereastră minusculă cu zăbrele prin care puteai abia arunca o privire frustrant de îngustă în camera din spatele ei.

– Ala-bala portocala, am murmurat și m-am îndreptat spre ușa din centru.

Cheile de pe legătură nu erau etichetate, însă aveau diverse dimensiuni. Evident, doar una din cele trei chei uriașe era de la lacătul din fața mea. După cum era de așteptat, abia a treia s-a potrivit. Am tras adânc aer în piept când lacătul a clicăit, apoi mi-am șters palmele transpirate de poala rochiei și am împins ușa.

Am bâjbâit frenetic prin masa puturoasă de trupuri de bărbați din celulă, pășind peste picioare și brațe întinse, împingând trupurile greoaie care se dădeau din calea mea cu o încetineală înnebunitoare. Agitația produsă de intrarea mea bruscă s-a răspândit; cei care dormiseră în mizeria de pe podea au început să se ridice, treziți de murmurul de uluire. Unii prizonieri erau legați de ziduri; lanțurile zornăiau și scrâșneau când bărbații se mișcau. L-am apucat pe unul din cei care stăteau în picioare, un bărbat dintr-un clan învelit într-un tartan zdrențăros cu galben și verde, cu barba castanie. Oasele brațului său erau înspăimântător de aproape de piele; englezii nu

iroseau prea multă hrană pe prizonierii lor.

– James Fraser! Un bărbat înalt, roșcovan! E în celula asta? Unde e?

Se îndrepta deja spre ușa celulei cu ceilalți care nu erau prinși în lanțuri, dar s-a oprit o clipă să îmi arunce o privire. Prizonierii începuseră de pe acum să prindă ideea și se îndreptau cu toții spre ușa deschisă, într-un șuvoi tremurător, privind în jur și vorbindu-și în șoaptă.

– Cine? Fraser? Ah, l-au luat azi-dimineață.

Bărbatul s-a scuturat și mi-a împins mâinile, încercând să scape de mine.

L-am prins de curea cu o putere care l-a oprit brusc.

– Unde l-au dus? Cine l-a luat?

– Nu știu unde. Căpitanul Randall l-a luat, lighioana aia cu obrajii supți.

Cu o smucitură enervată, s-a eliberat din strânsoarea mea și s-a îndreptat spre ușă cu un pas născut dintr-o determinare hrănită îndelung.

Randall. Am rămas năucită o clipă, îmbrâncită de bărbații care evadau, surzi la strigătele celor înlănțuiți. În cele din urmă mi-am revenit din stupoare și am încercat să judec. Geordie stătuse cu ochii pe castel încă de la răsărit. Nimeni nu ieșise de dimineață cu excepția câtorva slugi de la bucătărie care plecaseră să cumpere provizii. Așadar încă erau în castel, pe undeva.

Randall era căpitan; cel mai probabil nimeni nu avea grad mai mare decât al lui în garnizoana închisorii, cu excepția lui Sir Fletcher. Probabil că Randall putea astfel dispune de resursele castelului pentru a-și face rost de un colț potrivit în care să tortureze un prizonier după pofta inimii.

Și avea sigur să-l tortureze. Chiar dacă Jamie urma să sfârșească în ștreang, bărbatul pe care îl văzusem la Fort William era prin natura lui o pisică. Nu putea rezista tentației de a se juca cu acest șoricel cum nu își putea schimba înălțimea sau culoarea ochilor.

Am tras adânc aer în piept, alungând hotărâtă toate gândurile care îmi treceau prin minte despre ce s-ar fi putut întâmpla de dimineață și m-

am îndreptat spre ușă, izbindu-mă cu toată forța de un veston roșu care tocmai intra în fugă. Bărbatul s-a dat în spate cu pași mărunți împleticiți pentru a-și menține echilibrul. Dezechilibrată la rândul meu, m-am izbit cu putere de tocul ușii, amorțindu-mi partea stângă a trupului și lovindu-mă la cap. Am strâns între degete cadrul ușii, șuieratul din urechi răsunând cu ecourile vocii lui Rupert: *Ai un moment de surpriză, domniță. Profită de el!*

Era încă neclar care dintre noi era mai surprins, mi-am spus. Am bâjbâit frenetic după buzunarul în care țineam pumnalul, blestemându-mi prostia de a nu fi intrat în celulă cu el scos deja.

Soldatul englez își recăpătase echilibrul și mă privea cu gura căscată, dar simțeam că momentul meu prețios de surpriză se scurgea cu repeziciune. Abandonând buzunarul de negăsit, m-am aplecat și am tras jungherul de la ciorap cu o mișcare fluidă cu toată forța de care eram capabilă. Vârful cuțitului l-a străpuns pe soldatul care venea spre mine chiar sub bărbie în timp ce întindea mâna la centură. Mâinile i s-au ridicat până la jumătatea distanței spre gât, apoi, cu o privire uluită, s-a dat împiedicat înapoi spre zid și a alunecat în jos cu o mișcare înceată în timp ce viața se scurgea din el. Ca și mine, venise să vadă ce se întâmplă fără a se deranja să își scoată mai întâi arma și această mică scăpare îl costase viața. Mila lui Dumnzeu mă împiedicase să fac o asemenea greșeală; nu îmi mai puteam permite altele. Simțindu-mă înghețată, am pășit peste trupul cuprins de convulsii fără să-l privesc.

M-am repezit înapoi pe unde venisem, până în punctul în care scările se răsuceau. Acolo era un loc lângă zid unde aș fi ascunsă vederii din ambele direcții. M-am lipit de perete și am rămas o clipă tremurând ametită.

Ștergându-mi palmele transpirate de poala rochiei, am tras pumnalul din buzunarul ascuns. Era acum singura mea armă; nu avusesem nici răgazul, nici stomacul să trag pumnalul din soldatul englez. Poate că era mai bine, mi-am spus, ștergându-mi degetele de corsaj; cursese surprinzător de puțin sânge și mă gândeam cu groază la cascada care ar fi țâșnit dacă aș fi tras jungherul.

Cu pumnalul acum în siguranță în mână, am aruncat o privire precaută de-a lungul coridorului. Prizonierii pe care îi eliberasem fără voia mea o luaseră în stânga. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce aveau de gând să facă, însă știam că probabil îi vor ține pe englezi ocupați o vreme. Neavând vreun motiv real să aleg o direcție sau alta în căutarea mea, era logic să mă îndepărtez de agitația pe care aveau

s-o cauzeze.

Lumina de la ferestrele înalte și înguste cădea pieziș în spatele meu; așadar eram în aripa de vest a castelului. Trebuia să știu unde eram pe măsură ce mă deplasam, căci Rupert mă aștepta în apropiere de poarta de la miazăzi.

Scările. Mi-am forțat mintea amorțită să gândească, încercând să îmi găsesc calea spre locul pe care îl căutam. Dacă voiai să torturezi pe cineva, probabil voiai să nu fii deranjat și să nu se audă țipetele. Ambele criterii indicau o carceră izolată drept locul cel mai potrivit. Iar carcerele în castele precum acesta erau de obicei la subsol, unde tonele de pământ acopereau orice țipăt, iar întunericul ascundea toate cruzimile de privirile celor responsabili.

Zidul se rotunjea într-o curbă la capătul coridorului; ajunsesem la unul din turnurile din cele patru colțuri ale închisorii – iar turnurile aveau scări.

Scara în spirală se deschidea în jurul unei alte curbe, iar treptele în formă de evantai se desfăceau în spirale adânci și ametitoare care păcăleau ochiul și luxau gleznele. Trecerea de la lumina relativă de pe coridor la întunericul scărilor făcea și mai dificilă estimarea distanței de la o treaptă la alta și am alunecat de câteva ori jupuindu-mi degetele și zgâriindu-mi palmele pe zidurile de piatră încercând să nu alunec.

Scările aveau o singură calitate. De la fereastra îngustă lăsată pentru ca bezna să nu fie totală, puteam vedea curtea principală. Acum mă puteam cel puțin orienta. Câțiva soldați formaseră linii roșii ordonate pentru inspecție, însă după toate aparențele nu pentru a asista la executarea sumară a unui rebel scoțian. În curte era o spânzurătoare, întunecată și sinistră, însă neocupată. Vederea eșafodului a fost ca o lovitură în stomac. Mâine-dimineață. Am coborât bâjbâind scările, ignorând coatele zgâriate și degetele de la picioare lovite.

Ajungând la capătul de jos într-un foșnet de fuste, m-am oprit să trag cu urechea. Tăcere de moarte de jur împrejur, dar cel puțin această parte a castelului era folosită; pe ziduri erau fixate torțe, care vopseau blocurile de granit în cercuri de pâlpâire roșie, fiecare pată de lumină stingându-se în întuneric înainte ca o nouă pată în jurul următoarei torțe să scalde zidul în lumină. Fumul plutea în inele cenușii de-a lungul acoperișului boltit al coridorului.

Din acest punct nu puteam să înaintez decât într-o singură direcție. Și

am mers, cu pumnalul pregătit. Sunetul înfundat al pașilor pe coridor părea ireal. Mai fusesem în asemenea carcere, în excursii de o zi, vizitând castele cu Frank. Însă atunci aerul amenințător al blocurilor masive din granit era îndulcit de tuburile fosforescente de neon atârnând din arcadele tavanului cavernos. Îmi aminteam cum mă dăduseam înapoi înspăimântată la vederea celulelor înghesuite, umede și reci, chiar și în acele zile când fuseseră deja scoase din uz de mai bine de un secol. Văzând rămășițele metodelor vechi și oribile de tortură, ușile groase și inelele ruginite din pereți, credeam că reușisem să îmi imaginez chinurile celor închiși în acele celule odioase. Acum aș fi râs de naivitatea mea. Erau unele lucruri, vorba lui Dougal, pe care imaginația pur și simplu nu le putea egala.

Am pășit pe vârfuri pe lângă ușile groase de aproape zece centimetri; suficient de groase încât să înăbușe orice sunet din interior. Aplecându-mă, m-am uitat după fâșia de lumină de la baza fiecărei uși. Prizonierii puteau fi lăsați să putrezească în întuneric, însă Randall avea nevoie să vadă ce face. Podeaua era lipicioasă: murdărie învechită acoperită cu un strat gros de praf. După toate aparențele, această parte a închisoriii nu era folosită prea des. Însă torțele arătau că cineva era aici.

Cea de a patra ușă avea lumina pe care o căutam. Am ascultat, îngenunchind pe podea cu urechea apăsată pe fantă, însă nu am auzit decât pocnetul ușor al focului.

Ușa era descuiată. Am împins-o ușor, deschizând-o doar o idee și am aruncat precaută o privire înăuntru. Jamie era acolo, stând pe jos, sprijinit de zid, ghemuit în sine, cu capul între genunchi. Era singur.

Camera era mică, însă bine luminată, cu un mangal cu un aer familiar în care ardea un foc vesel. Pentru o carceră, era remarcabil de confortabilă; lespezile de piatră erau aproape curate și un mic pat de campanie se sprijinea de un perete. Camera mai avea două scaune și o masă pe care erau așezate câteva obiecte, inclusiv o carafă mare din cositor și cupe din os de corn. Era o priveliște uluitoare, după viziunile mele cu pereți umezi și șobolani alergând de colo colo. Mi-a trecut prin minte că poate ofițerii garnizoanei amenajaseră un asemenea iatac ca refugiu în care să petreacă momente agreabile în compania unor femei pe care le puteau convinge să îi viziteze la pușcărie; în mod clar avea avantajul intimității față de barăcile obișnuite.

– Jamie! am strigat în șoaptă.

Nu și-a ridicat fruntea și nu mi-a răspuns și am simțit un fior de

spaimă. Oprindu-mă cât să închid ușa în urma mea, am traversat repede camera și l-am atins pe umăr.

– Jamie!

Atunci și-a ridicat privirea; chipul îi era cadaveric, neras și strălucind cu o transpirație rece care îi udase părul și cămașa. Camera duhnea a groază și a vomă.

– Claire! a spus, cu glas răgușit printre buzele crăpate de uscăciune. Cum ai… trebuie să ieși imediat de aici. Se va întoarce curând.

– Nu fi ridicol.

Analizam situația cât de rapid puteam, sperând că atenția toată îndreptată spre sarcina imediată îmi va slăbi senzația de greață și mă va ajuta să topesc bulgărele mare de gheață pe care îl simțeam în coșul pieptului.

Era legat doar de gleznă cu un lanț prins într-un piron în zid. Colacul de frânghie din grămada de obiecte de pe masă fusese folosit, căci lăsase urme sângerii pe încheieturi și pe coate.

Eram nedumerită de starea în care se afla. Era clar amețit și fiecare fibră a trupului său era întinsă de durere, însă nu puteam vedea nicio urmă evidentă de violență. Nu era nicio picătură de sânge și nicio rană vizibilă. M-am lăsat în genunchi și am început metodic să încerc cheile din legătură pe cătușa din jurul gleznei.

– Ce ți-a făcut? am întrebat, păstrându-mi glasul coborât de teamă că Randall s-ar putea întoarce.

Jamie se legăna în locul în care stătea, cu ochii închiși, sutele de broboane minuscule de sudoare perlându-i chipul. După cum arăta, era în pragul leșinului, însă a ridicat pleoapele pentru o clipă la auzul vocii mele. Mișcându-se cu extraordinară băgare de seamă, și-a folosit brațul stâng pentru a ridica obiectul pe care îl ținea în poală. Era mâna lui dreaptă, aproape imposibil de recunoscut ca un apendice omenesc. Grotesc inflamată, era acum un sac umflat, marmorat cu sângeriu și vinețiu, degetele bălăbănindu-se în unghiuri imposibile. Un fragment de os îi ieșea prin pielea sfâșiată a degetului mijlociu și un firicel de sânge îi păta monturile informe ale degetelor.

Mâna umană este o minune inginerească delicată, un sistem complicat de articulații și scripeți, serviți și controlați de o rețea de milioane de nervi minusculi, extremi de sensibili la atingere. Un singur deget rupt

este suficient să îngenuncheze un bărbat puternic, din pricina durerii amețitoare.

– Plată, a spus Jamie, pentru nasul spart… cu dobândă.

Am rămas o clipă cu privirea ațintită la el, apoi am spus cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o.

– O să-l ucid pentru asta.

Buzele lui Jamie au tresărit abia perceptibil când o sclipire de umor a trecut de masca de durere și amețeală.

– O să-ți țin eu mantia, englezoaico, a șoptit el.

Ochii i s-au închis din nou și s-a prăbușit cu spatele la zid, prea obosit pentru a mai încerca să mă alunge.

M-am întors la încercarea mea de a desface lacătul, bucuroasă că nu îmi mai tremurau degetele. Teama dispăruse, înlocuită de o furie cumplită.

Trecusem de două ori prin tot setul de chei și încă nu găsisem una care să deschidă lacătul. Mâinile îmi erau tot mai transpirate și cheile îmi alunecau printre degete ca niște pești iuți când am început să le încerc încă o dată pe cele care credeam că s-ar putea potrivi. Înjurăturile mele șoptite l-au trezit pe Jamie, care s-a aplecat ușor într-o parte să vadă ce făceam.

– Nu ai nevoie de o cheie ca să îl desfaci, a spus el, proptindu-se cu umărul de zid pentru a se sprijini. Dacă una poate intra pe toată lungimea cilindrului, poți desface lacătul dacă izbești cu putere în capul lui.

– Ai mai văzut tipul ăsta de lacăt înainte?

Voiam să îl țin treaz și vorbind; trebuia să poată merge dacă aveam de gând să scăpăm de aici.

– Am fost legat cu unul. Când m-au adus aici, m-au legat în lanțuri într-o celulă mare cu mulți alții. Un băiat pe nume Reilly era înlănțuit lângă mine; era din Leinster; mi-a zis că fusese în majoritatea închisorilor din Irlanda și se hotărâse să încerce Scoția ca să mai schimbe decorul.

Jamie se lupta să vorbească; își dădea seama și el că va trebui să iasă

din starea în care se afla. A reușit să schițeze un zâmbet slab.

– Mi-a povestit câte ceva despre lacăte și alte asemenea și mi-a arătat cum le-am fi putut sparge pe cele cu care eram legați dacă am fi avut o bucată de metal drept, pe care bineînțeles că nu o aveam.

– Spune-mi atunci.

Efortul de a vorbi îi făcea transpirația să curgă șiroaie, însă părea mai alert. Părea să îl ajute faptul că își concentra mintea pe problema lacătului. Urmându-i instrucțiunile, am găsit o cheie potrivită și am împins-o înăuntru cât de adânc a intrat. După spusele lui Reilly, o lovitură puternică drept în capătul cheii ar forța celălalt capăt în butuc, desfăcându-i dinții. Am aruncat o privire împrejur pentru un instrument potrivit cu care să îl lovesc.

– Folosește ciocanul de pe masă, englezoaico, mi-a spus Jamie.

Atenționată de nota macabră din vocea sa, mi-am întors privirea de pe chipul său la masă, unde se afla un ciocan de lemn de mărime potrivită cu coada înfășurată cu sfoară gudronată.

– Cu ăsta…, am început, îngrozită.

– Da. Sprijină cătușa de zid înainte să o lovești.

Apucând îngrozită coada ciocanului, l-am ridicat. Era dificil să potrivesc inelul din fier astfel încât o parte să fie lipită de perete, căci asta îi cerea lui Jamie să treacă piciorul legat pe sub celălalt și să își apese genunchiul pe zid în cealaltă parte.

Primele două lovituri au fost prea slabe și timorate. Strângând hotărârea în jurul meu precum o mantie, am lovit capătul rotund al cheii cu toată forța de care eram capabilă.

Ciocanul a alunecat de pe cheie și a căzut lovindu-l pe Jamie razant, dar puternic în gleznă. Dându-se îndărăt, și-a pierdut echilibrul fragil și a căzut, sprijinindu-se instinctiv în brațul drept pentru a nu cădea. Deodată a scos un geamăt inuman când brațul drept a căzut sub el și s-a izbit cu umărul de podea.

– Oh, la naiba, am spus speriată.

Jamie leșinase, și nu îl puteam învinovăți. Profitând de imobilitatea sa de moment, i-am întors glezna astfel încât inelul de fier să fie bine înțepenit și am lovit cu încăpățânare în cheia fixată în el, însă fără

vreun efect aparent. Tocmai îl blagosloveam în gând pe spărgătorul de lacăte irlandez când ușa de lângă mine s-a deschis cu o izbitură.

Chipul lui Randall, ca și al lui Frank, rar îi trăda gândurile, fiind în schimb o fațadă impenetrabilă. În acel moment însă stăpânirea de sine obișnuită a căpitanului îl părăsise și a rămas nemișcat în pragul ușii cu gura căscată, la fel ca și bărbatul care îl însoțea. Foarte solid cu o uniformă murdară și zdrențuită, bărbatul avea fruntea îngustă, nasul turtit și buzele proeminente și lăsate în jos caracteristice unor anumite tipuri de retard mental. Expresia nu i s-a schimbat în timp ce privea peste umărul lui Randall, fără a arăta vreun interes special față de mine sau de bărbatul inconștient de pe podea.

Revenindu-și în fire, Randall a pășit în cameră și a întins mâna să verifice inelul de fier din jurul gleznei lui Jamie.

– Văd că ai vandalizat proprietatea Coroanei, draga mea. Asta e o ofensă care se pedepsește prin lege, știi? Ca să nu mai spun de încercarea de a ajuta un prizonier periculos să evadeze.

Ochii săi de un cenușiu palid sclipeau amuzați.

– Vom aranja ceva potrivit pentru dumneata. Între timp...

M-a ridicat în picioare și mi-a tras brațele la spate, legându-mi încheieturile cu eșarfa lui.

A mă lupta cu el era evident inutil, însă l-am călcat pe picior cât de tare am putut, pur și simplu ca să îmi exteriorizez frustrarea.

– Au!

M-a întors și m-a pocnit cu toată forța, astfel încât picioarele mele s-au lovit de pat și am căzut între păturile aspre. Randall m-a privit cu o satisfacție întunecată, frecându-și vârful zgâriat al cizmei cu o batistă de pânză. L-am străpuns cu o privire plină de ură și el a scos un râs scurt.

– Ce-i al dumitale e al dumitale, nu ești lașă. De fapt chiar te potrivești cu el, a spus înclinându-și capul spre Jamie care începuse să se miște puțin. Și un compliment mai frumos decât ăsta nu cred că îți pot oferi.

S-a mângâiat delicat pe gât acolo unde o rană întunecată se întrezărea prin gulerul desfăcut al cămășii.

– A încercat să mă ucidă cu o singură mână, când l-am dezlegat. Și era

cât pe ce să reușească! Păcat că nu mi-am dat seama înainte că e stângaci.

– Cât de nerezonabil din partea lui, am spus.

– Exact, a spus Randall cu o înclinare a capului. Nu cred că dumneata ai fi la fel de lipsită de politețe, nu-i așa? Cu toate astea, ca să fim siguri...

S-a întors spre servitorul masiv care stătea pur și simplu în picioare în cadrul ușii, cu umerii căzuți, așteptând ordine.

– Marley, a spus Randall, vino aici și vezi dacă femeia are arme.

A privit ușor amuzat cum bărbatul mă pipăia neîndemânatic, găsind în cele din urmă pumnalul și scoțându-l.

– Nu îți place Marley? a întrebat căpitanul, urmărindu-mă cum încercam să evit degetele butucănoase care mă pipăiau mult prea îndrăzneț. Mare păcat; sunt sigur că lui chiar îi place de dumneata. Bietul Marley, a continuat el cu o sclipire malițioasă în priviri, nu prea are noroc la femei. Așa-i, Marley? Nici prostituatele nu îl vor.

M-a privit de parcă în minte îi încolțea un plan, rânjind răutăcios.

– E prea mare, spun ele. A ridicat o sprânceană. Ceea ce e destul de serios, venind din partea unei prostituate, nu-i așa?

A ridicat și cealaltă sprânceană, făcându-și mesajul cât se poate de clar.

Marley, care începuse să respire precipitat în timpul percheziției, s-a oprit și și-a șters un fir de salivă din colțul buzelor. M-am dat cât mai departe de el, dezgustată.

Randall, privindu-mă, a zis:

– Îmi imaginez că Marley ar dori să vă cunoașteți mai bine în camera lui privată, îndată ce terminăm mica noastră discuție. Desigur, mai târziu s-ar putea hotărî să împartă norocul și cu prietenii lui, dar asta rămâne la latitudinea lui.

– Ah, deci dumneata nu vrei să caști gura? am întrebat sarcastică.

Randall a început să râdă, amuzându-se copios.

– Poate am ceea ce s-ar putea numi „gusturi nenaturale“, după cum

îmi imaginez că ți-ai dat seama până acum. Dar trebuie să recunoști că am niște principii estetice.

A aruncat o privire spre uriaș, gârbovit în hainele sale soioase, cu burdihanul revărsat peste centură. Buzele umflate și blegi rumegau și murmurau fără întrerupere, de parcă ar fi căutat ceva de mâncare și degetele scurte și groase se mișcau agitate pe prohabul pantalonilor pătați. Randall a ridicat delicat din umeri.

– Nu, a spus el. Dumneata ești o femeie foarte drăguță, în ciuda limbii de viperă. Dar să te văd cu Marley… nu, nu cred că vreau. Lăsând la o parte aspectul fizic, obiceiurile sale personale lasă destul de mult de dorit.

– La fel ca și ale dumitale, am răspuns.

– E posibil. Oricum, nu te mai privesc pe dumneata. A făcut o pauză, privindu-mă.

– Încă aș vrea să aflu cine ești. O iacobită, e clar, însă a cui? A clanului Marischal? A lui Seaforth? Sau cel mai probabil a Lovaților, dacă ești cu cei din familia Fraser.

Randall l-a împuns ușor pe Jamie cu vârful lustruit al cizmei, însă el a rămas inert. Îi puteam vedea pieptul ridicându-se și coborând regulat; poate trecuse din leșin în somn. Cearcănele erau dovada că nu avusese parte de prea multă odihnă în ultima vreme.

– Am auzit chiar că ai fi vrăjitoare, a continuat căpitanul.

Vocea îi era relaxată, însă mă privea atent, ca și cum mă puteam deodată preface într-o bufniță, să îmi iau zborul.

– A fost o oarecare agitație la Cranesmuir, nu? A murit cineva în mod suspect? Dar nu am nicio îndoială că toate astea sunt prostii superstițioase.

Randall m-a măsurat cu o privire gânditoare.

– Știi ceva, aș putea fi convins să fac un târg cu dumneata, a spus el deodată.

S-a lăsat pe spate, pe jumătate așezat pe masă, invitându-mă.

Am început să râd amar.

– În acest moment nu aș putea spune că sunt în poziția ori în

dispoziția de a încheia târguri. Ce îmi poți oferi?

Randall a privit spre Marley. Privirea idiotului era fixată pe mine și mormăia ceva în barbă.

– O alegere, măcar. Spune-mi – și convinge-mă – cine ești și cine te-a trimis în Scoția. Ce faci aici, ce informații ai trimis și cui. Spune-mi asta și eu o să te duc la Sir Fletcher în loc să te dau pe mâna lui Marley.

Încercam să nu-l privesc pe Marley. Văzusem cioturile putrezinde ale dinților în gingiile purulente și gândul că m-ar putea săruta, ca să nu mai vorbesc despre… am alungat îngrețoșată gândul. Randall avea dreptate, nu eram o lașă. Însă nu eram nici proastă.

– Nu mă poți duce la Sir Fletcher, am spus, și amândoi știm asta prea bine. Să mă duci la el și să riști ca eu să îi povestesc ce faci dumneata aici?

Am arătat din cap camera intimă, focul confortabil, patul pe care stăteam și Jamie zăcând la picioarele mele.

– Oricare ar fi scăpările lui Sir Fletcher, nu îmi imaginez că ar tolera, oficial, ca ofițerii săi să tortureze prizonierii. Chiar și armata engleză trebuie să aibă niște standarde.

Randall și-a ridicat ambele strâncene.

– Tortură? Ah, asta, a făcut el semn spre brațul lui Jamie. A fost un accident. A căzut în celulă și a fost călcat în picioare de ceilalți prizonieri. E destul de aglomerat în celulele acelea, știi.

A zâmbit ironic. Am rămas tăcută. Deși Sir Fletcher putea sau nu să creadă că mâna ruptă a lui Jamie a fost un accident, era foarte puțin probabil că ar mai crede ceva din ce i-aș spune eu, îndată ce eram denunțată ca spion englez. Randall mă privea intens, încercând să prindă orice semn de slăbiciune.

– Așadar? Alegerea e a dumitale.

Am oftat și am închis ochii, obosită să îl mai privesc. Alegerea nu era a mea, însă nu puteam să îi spun lui de ce nu.

– Nu contează, am spus istovită. Nu îți pot spune nimic.

– Gândește-te o clipă.

S-a ridicat și a pășit cu grijă peste trupul inert al lui Jamie, scoțând o cheie din buzunar.

– Aș putea avea nevoie de Marley pentru puțin timp, apoi îl trimit în camera sa – și pe dumneata cu el, dacă nu vrei să cooperezi.

S-a aplecat, a descuiat cătușa și a ridicat trupul inert cu o forță impresionantă pentru cineva cu o constituție atât de suplă. Mușchii antebrațelor întindeau pânza cămășii sale ca zăpada în timp ce îl ducea pe Jamie, cu capul legănându-se, până la taburetul din colț. A înclinat capul spre căldarea de lângă el.

– Trezește-l, i-a cerut el scurt matahalei tăcute.

Apa rece s-a lovit de lespezile din colț și s-a prelins pe podea, formând dedesubt o băltoacă murdară.

– Încă o dată, a spus Randall, inspectându-l pe Jamie, care gemea ușor, mișcându-și capul pe pietrele zidului.

A clipit și a tușit sub al doilea val de apă.

Randall a făcut un pas înainte și l-a luat de păr, smucindu-i capul pe spate, scuturându-l ca pe un animal înecat, astfel încât stropii apei fetide au împroșcat zidurile. Ochii lui Jamie erau două dungi lipsite de viață. Randall a dat drumul dezgustat capului lui Jamie, ștergându-și mâna de pantalon în timp ce se întorcea. Ochiul său trebuie să fi prins o fracțiune de mișcare, căci a dat să se întoarcă, dar nu a avut răgazul să se pregătească pentru atacul neașteptat al scoțianului.

Mâinile lui Jamie s-au prins în jurul gâtului lui Randall. Neputându-și folosi mâna dreaptă, și-a prins-o cu strânga și a tras, antebrațul apăsând traheea englezului. În vreme ce Randall se învinețea și devenea tot mai moale, Jamie și-a coborât brațul stâng îndeajuns de mult pentru a-i aplica o lovitură cruntă căpitanului în rinichi, lovitură suficient de puternică încât să-l trimită la pământ.

Lăsând trupul fără vlagă al lui Randall să cadă, Jamie s-a întors să îl înfrunte pe uriaș, care urmărise evenimentele de până acum fără nici cea mai mică tresărire de interes pe fața sa bleagă. Deși expresia chipului i-a rămas inertă, s-a deplasat și a luat de pe masă ciocanul în vreme ce Jamie venea spre el, ținând taburetul de un picior în mâna stângă. Un soi de precauție tâmpă a apărut în ochii soldatului în vreme ce el și Jamie au început să se învârtă în cerc, așteptând momentul propice pentru a ataca.

Mai bine înarmat, Marley a încercat primul, învârtind ciocanul spre coastele adversarului său. Jamie s-a învârtit, ferindu-se, și a parat cu taburetul, forțând soldatul să se dea înapoi spre ușă. Următoarea încercare, o lovitură ucigătoare în jos, i-ar fi spart țeasta lui Jamie dacă și-ar fi nimerit ținta. În schimb a lovit scaunul, spărgându-l și împrăștiind fragmente de lemn.

Nerăbdător, Jamie a lovit scaunul de zid cu următoarea mișcare, alegându-se cu o bâtă mai mică, dar mai eficientă, o bucată de lemn lungă de șaizeci de centimetri cu un capăt plin de așchii ascuțite.

Aerul din celulă, devenit înăbușitor de la fumul torțelor, era nemișcat cu excepția gâfâielilor celor doi bărbați și a pocnetului înăbușit care se auzea din când în când atunci când lemnul lovea carnea. De teamă să nu tulbur concentrarea precară a lui Jamie, nu scoteam niciun sunet, ridicându-mi picioarele pe pat și trăgându-mă cât mai aproape de perete, încercând să stau cât mai departe de ei.

Era limpede pentru mine – și pentru uriaș, judecând după zâmbetul său slab anticipativ – că Jamie obosea repede. Era uimitor că se putea ține pe picioare, darămite să mai și lupte. Era clar în ochii mei și ai celor doi bărbați că nu avea să mai reziste mult; dacă voia să aibă o șansă, atunci trebuia să facă o mișcare curând. Cu împunsături puternice și scurte ale piciorului de scaun, a avansat precaut spre Marley, împingându-l pe uriaș într-un colț unde arcul brațului său era restricționat. Înțelegând instinctiv tactica lui Jamie, soldatul a atacat cu o lovitură orizontală vicleană, așteptându-se ca Jamie să se retragă.

În loc să pășească îndărăt, Jamie a făcut un pas înainte, primind întreaga forță a loviturii în coasta stângă în timp ce a izbit cu toată puterea tâmpla lui Marley cu bâta. Cu privirea ațintită asupra scenei din fața mea, nu fusesem atentă la trupul nemișcat al lui Randall de pe podea, din apropierea ușii. Dar în vreme ce soldatul se clătina cu privirea pierdută, am auzit scrâșnetul cizmelor pe dalele de piatră și o respirație șuierătoare în urechea mea.

– Frumos luptat, Fraser.

Vocea lui Randall era răgușită de sufocare, însă la fel de stăpână pe sine ca întotdeauna.

– Te-a costat însă câteva coaste, nu-i așa?

Jamie s-a sprijinit de zid, horcăind, încă ținând în mână bâta, apăsându-și cu putere coastele cu cotul. Privirea i s-a îndreptat spre podea, măsurând distanța.

– Nici să nu te gândești, Fraser, a spus Randall cu o voce lipsită de intonație. Va fi moartă înainte să apuci să faci doi pași.

Lama subțire și rece a pumnalului mi-a alunecat pe lângă ureche; simțeam vârful ascuțit împungând ușor obrazul.

Jamie a privit o clipă scena liniștit, rezemat de zid. Cu un efort neașteptat, s-a îndreptat cu ultimele puteri și a rămas în picioare clătinându-se. Bâta s-a lovit de lespezile de piatră cu un pocnet spart. Vârful pumnalului a apăsat infinitezimal mai adânc, însă altfel Randall a rămas nemișcat în timp ce Jamie a făcut încet cei câțiva pași până la masă, aplecându-se cu grijă pe drum să ia de jos ciocanul legat cu sfoară. L-a ținut legănându-se între două degete înaintea lui, aparent fără intenția de a ataca.

Ciocanul a aterizat pe masă în fața mea, coada învârtindu-se cu suficientă forță încât să împingă capul greu până aproape de marginea blatului. Zăcea întunecat și greu pe masa de stejar, o unealtă solidă și grosolană. Un coș din nuiele plin cu cuie de jumătate de penny care se potrivea cu unealta se afla în grămada dezordonată de obiecte din colțul îndepărtat al mesei; probabil dulgherii care mobilaseră camera le lăsaseră acolo. Mâna bună a lui Jamie, degetele fine și drepte conturate în auriu în lumina torțelor, a prins cu putere marginea mesei. Cu un efort pe care l-am intuit doar, s-a așezat încet pe un scaun și deliberat și-a răsfirat degetele pe suprafața zgâriată a lemnului, în apropierea ciocanului.

În timpul drumului dureros de-a lungul camerei privirea îi rămăsese înlănțuită de a lui Randall și nu s-a clintit nici acum. A înclinat ușor capul în direcția mea, fără a mă privi, și a spus:

– Dă-i drumul.

Mâna cu pumnalul a părut să se relaxeze ușor. Vocea lui Randall suna amuzată și intrigată.

– De ce aș face-o?

Jamie părea acum cu totul stăpân pe sine, în ciuda palorii cadaverice și a transpirației care îi curgea șiroaie pe obraji asemenea lacrimilor.

– Nu poți ține un pumnal îndreptat spre doi oameni în același timp. Dacă omori femeia sau te miști de lângă ea, te ucid.

Vorbea cu voce blândă, o nuanță de oțel în spatele accentului scoțian.

– Și ce m-ar opri să vă ucid pe amândoi, pe rând?

Aș fi numit expresia de pe chipul lui Jamie zâmbet doar pentru că i se vedeau dinții.

– Ce, și să nu mă mai spânzure? Ar fi cam greu de explicat mâine-dimineață, nu crezi?

A înclinat ușor capul spre namila leșinată de pe podea.

– Poate îți amintești că l-ai pus pe micul dumitale ajutor să mă lege cu o frânghie înainte să îmi rupi mâna.

– Așa, și?

Pumnalul a rămas nemișcat lângă urechea mea.

– Micuțul n-o să-ți fie de mare folos o vreme.

Această afirmație era cât se poate de adevărată; soldatul monstruos zăcea cu fața în pământ în colț, emițând niște sforăituri răgușite și greoaie. Comoție gravă, mi-am spus în sinea mea, mecanic. Posibil hemoragie cerebrală. Nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă murea sub ochii mei.

– Nu mă poți doborî de unul singur, chiar dacă eu sunt într-o singură mână.

Jamie a clătinat capul încet, măsurând trupul și forța lui Randall.

– Nu. Eu sunt mai voinic și de departe mai bun luptător, corp la corp. Dacă nu ar fi fost aici femeia, ți-aș fi smuls cuțitașul și ți l-aș fi băgat pe gât. Și știi asta, de aceea nici nu i-ai făcut nimic.

– Dar e la mâna mea. Dumneata, desigur, poți pleca. E o ieșire, destul de aproape. Dar asta ar însemna să îți lași nevasta – parcă ai zis că e nevasta dumitale? – să moară, desigur.

Jamie a ridicat din umeri.

– Aș muri și eu. Nu pot ajunge departe, cu întreaga garnizoană pe urmele mele. Aș prefera să fiu împușcat în libertate decât să fiu spânzurat aici, însă nu e o diferență atât de mare încât să conteze.

O grimasă de durere i-a traversat chipul și o clipă și-a ținut respirația. Când a tras din nou aer în piept, a fost în înghițituri sacadate, scurte. Șocul care îl protejase până acum de durere părea să înceapă a-și slăbi

efectul.

– Așadar se pare că am ajuns într-un impas.

Tonurile englezești educate ale lui Randall erau relaxate.

– Asta dacă nu ai vreo propunere.

– Am. Mă vrei pe mine.

Vocea scoțiană rece vorbea pe un ton nepăsător.

– Lasă femeia să plece și mă poți avea pe mine.

Vârful tăișului s-a mutat ușor, atingându-mi urechea. Am simțit o usturime și o dâră caldă de sânge.

– Fă ce poftești cu mine. Nu voi opune rezistență, și îți voi permite să mă legi, dacă vei considera că va fi nevoie. Și mâine nu voi sufla o vorbă despre asta. Dar întâi o vei scoate pe femeie în siguranță din închisoare.

Privirea îmi era ațintită spre mâna ruptă a lui Jamie. Balta mică de sânge sub degetul mijlociu se lățea și mi-am dat seama șocată că își apăsa intenționat degetul în masă, folosindu-și durerea ca stimul pentru a rămâne conștient. Încerca să îmi salveze viața folosindu-se de singurul lucru care îi mai rămăsese – propria sa viață. Dacă leșina acum, acea singură șansă era pierdută.

Randall s-a relaxat cu totul; cuțitul a poposit neglijent pe umărul meu în timp ce se gândea la propunerea lui Jamie. Eu eram acolo înaintea lui. Jamie urma să fie spânzurat dimineață. Mai devreme sau mai târziu, cineva o să îi observe dispariția și întregul castel va fi cercetat. În timp ce o anumită doză de brutalitate putea fi tolerată printre ofițeri și aristocrați – eram sigură că această toleranță îngăduia o mână ruptă sau un spate biciuit –, celelalte înclinații ale lui Randall nu erau probabil la fel de ușor de trecut cu vederea. Indiferent ce statut avea Jamie ca prizonier condamnat, dacă stătea la piciorul eșafodului a doua zi dimineață și pretindea că fusese abuzat de Randall, afirmațiile lui puteau fi investigate. Și dacă examinarea fizică dovedea că spusese adevărul, cariera și poate chiar viața lui Randall aveau să se sfârșească. Însă dacă Jamie jura să își țină gura…

– Îmi dai cuvântul dumitale.

Ochii lui Jamie scăpărau ca două flăcări albastre pe chipul roșu ca

văpaia. După o clipă, a încuviințat încet din cap.

– Dacă și dumneata îți dai cuvântul.

Atracția pe care o exercita victima care trecea de la totală nesupunere la obediență completă era irezistibilă.

– Prea bine.

Lama cuțitului s-a ridicat de pe umărul meu și am auzit murmurul metalului intrând în teacă. Randall a pășit fără grabă pe lângă mine, înconjurând masa și apucând ciocanul. L-a ridicat, întrebând ironic.

– Îmi vei permite să testez o clipă sinceritatea dumitale?

– Da.

Vocea lui Jamie era la fel de neclintită ca și palmele sale care strângeau tăblia. Am încercat să vorbesc, să bâigui un protest, însă gâtul îmi era uscat într-o tăcere cleioasă.

Mișcându-se fără grabă, Randall s-a aplecat pe lângă Jamie să culeagă delicat un cui din coșul de nuiele. A poziționat vârful cu mare grijă și a coborât ciocanul, înfigând cuiul în mâna dreaptă a lui Jamie și apoi în blatul mesei din patru lovituri puternice. Degetele rupte au zvâcnit și s-au răsfirat drepte precum picioarele unui păianjen prins cu un ac într-un insectar.

Jamie a gemut, ochii căscați și orbi din cauza șocului. Randall a așezat ciocanul pe masă cu mare grijă. A apucat obrazul lui Jamie, ridicându-i fața spre el.

– Acum, sărută-mă, a spus el șoptit, aplecându-și capul peste buzele lipsite de rezistență ale lui Jamie.

Când s-a ridicat, chipul lui Randall era visător, privirea blândă și pierdută, buzele ridicate într-un zâmbet. Cândva, iubisem un zâmbet care semăna cu acesta și acea privire pierdută mă încălzise de așteptare. Acum îmi provoca repulsie. Lacrimile curgeau în colțul buzelor mele, deși nu îmi aminteam să fi început a plânge. Randall a rămas o clipă în transă, privindu-l pe Jamie. Apoi s-a mișcat, amintindu-și, și a scos din nou pumnalul din teacă.

Lama a sfâșiat neglijent legăturile de la mâinile mele, zgâriindu-mi pielea. Abia avusesem răgazul să îmi masez încheieturile pentru a permite sângelui să circule din nou, când m-a înșfăcat cu o mână de

sub cot, împingându-mă spre ușă.

– Așteaptă! a spus Jamie în spatele nostru și Randall s-a întors nerăbdător.

– Îmi vei îngădui să îmi iau rămas-bun?

Era o afirmație mai degrabă decât o întrebare și Randall a șovăit doar o clipă înainte de a înclina capul și a mă împinge înapoi spre silueta nemișcată de la masă.

Brațul bun al lui Jamie era strâns în jurul umerilor mei și obrajii mei uzi era îngropați în gâtul său.

– Nu poți, am șoptit. Nu poți. Nu te voi lăsa.

Buzele lui erau calde pe urechea mea.

– Claire, voi fi dus la spânzurătoare dimineață. Ce se întâmplă de acum și până mâine-dimineață nu mai contează pentru nimeni.

M-am ridicat și l-am privit.

– Contează pentru mine!

Buzele crispate au tremurat în ceea ce ar fi fost aproape un zâmbet. Și-a ridicat mâna stângă și mi-a mângâiat obrazul ud de lacrimi.

– Știu că contează, *mo duinne*. De aceea trebuie să pleci acum. Așa voi ști că îi pasă cuiva de mine pe lume.

M-a tras din nou lângă el, m-a sărutat ușor și mi-a șoptit în galică:

– Te va lăsa să pleci pentru că el crede că ești lipsită de ajutor. Dar eu știu că nu ești.

Dându-mi drumul, mi-a spus în engleză.

– Te iubesc. Acum du-te.

Randall s-a oprit în timp ce mă grăbea spre ieșire.

– Mă întorc imediat.

Era glasul unui bărbat plecând fără voia sa de lângă iubitul său și stomacul mi s-a strâns.

Conturat de lumina roșie a torței din spatele său, Jamie și-a înclinat fruntea spre mâna prinsă în cui.

– Probabil mă vei găsi tot aici.

Jack cel Negru. Un nume comun pentru canalii și escrocii din secolul al optsprezecelea. Adesea întâlnit în ficțiunea romantică, numele sugera tâlhari șarmanți, cu pene la pălărie și săbii neînfricate. Realitatea însă pășea alături de mine. Nimeni nu se gândește la ce se ascunde în spatele poveștilor romantice. Tragedie și teroare, transformate de timp. O peniță dibace și – *voilà!* – o poveste de aventuri romantice pentru a face sângele să gonească mai repede și fecioarele să ofteze. Sângele meu gonea iute, lesne de înțeles, și niciodată o fecioară nu a oftat precum Jamie, ținându-și mâna sfărâmată.

– Pe aici.

Era pentru prima dată când Randall vorbea de când ieșisem din celulă. A arătat spre un alcov îngust în zid, neluminat de torțe. Ieșirea despre care îi vorbise lui Jamie.

De pe acum căpătasem suficientă stăpânire de sine încât să vorbesc și am vorbit. Am făcut un pas în spate, astfel încât lumina torțelor să cadă pe mine cu totul, căci doream ca fața mea să i se întipărească în memorie pentru totdeauna.

– M-ai întrebat, căpitane, dacă sunt vrăjitoare, am spus cu o voce joasă și neclintită. Îți voi răspunde acum. Sunt vrăjitoare. Și te blestem. Te vei însura, căpitane, și nevasta dumitale îți va aduce pe lume un copil, însă nu vei apuca să trăiești pentru a-ți vedea primul născut. Te blestem cu cunoaștere, Jack Randall – îți voi spune ceasul în care vei muri.

Chipul îi era în umbră, dar sclipirea din ochii lui îmi spunea că mă credea. Și de ce să nu mă creadă? Căci spuneam adevărul și știam asta. Vedeam liniile arborelui genealogic al lui Frank de parcă ar fi fost desenate pe liniile de mortar dintre lespezile de piatră din zid și numele atașate acestor linii.

– Jonathan Wolverton Randall, am spus cu voce joasă, citind pe lespezi. Născut pe 3 septembrie 1705. Mort...

A făcut o mișcare convulsivă spre mine, însă nu suficient de iute încât să mă împiedice să vorbesc.

O ușă îngustă din spatele alcovului s-a deschis scârțâind din balamale. Așteptându-mă să întâmpin alt întuneric, privirea mi-a fost acaparată de o lumină orbitoare pe zăpadă. Un ghiont din spate m-a trimis împiedicându-mă cu capul înainte în troiene și ușa s-a trântit în urma mea.

Zăceam într-un fel de râpă din spatele închisorii. Nămeții din jurul meu acopereau niște mormane de ceva – gunoaie, cel mai probabil. Sub troianul în care căzusem eu se afla ceva tare; lemn, mai mult ca sigur. Privind spre colțul zidului care se ridica deasupra mea, am văzut dâre și pete de-a lungul pietrei, marcând drumul gunoiului aruncat de la o ușă glisantă aflată la treizeci și ceva de metri deasupra. Acolo trebuia să fie cantina închisorii.

M-am rostogolit, pregătindu-mă să mă ridic, și m-am trezit uitându-mă într-o pereche de ochi albaștri larg deschiși. Chipul îi era aproape la fel de albastru precum ochii și tare precum buturuga cu care îl confundasem. M-am ridicat clătinat în picioare, înecându-mă, și m-am îndreptat înapoi spre zidul închisorii.

Ține capul în jos și respiră adânc, mi-am spus. Nu vei leșina, ai mai văzut oameni morți înainte, o mulțime, nu vei leșina – Dumnezeule, avea ochii albaștri ca ai… *nu vei leșina, la naiba!*

Repirația mi s-a liniștit în cele din urmă și odată cu ea și pulsul. Pe măsură ce panica îmi trecea, m-am forțat să mă întorc la leșul acela teribil, ștergându-mi convulsiv palmele de fuste. Nu știu ce m-a făcut să îl privesc din nou, dacă era din milă, curiozitate sau simplu șoc. Văzut fără bruschețea surprizei, nu era nimic înspăimântător în înfățișarea bărbatului mort; niciodată nu este. Indiferent cât de urâtă este moartea cuiva, doar suferința unui suflet este îngrozitoare; îndată ce ea dispare, în urma sa rămâne doar un înveliș gol.

Străinul cu ochi albaștri fusese spânzurat. Și nu era singurul ocupant al gropii. Nu m-am obosit să sap printre mormane, acum că știam ce conțineau, puteam vedea limpede contururile membrelor înghețate și capetele ușor rotunjite sub zăpadă. Cel puțin o duzină de bărbați zăceau acolo, așteptând un dezgheț care să le facă îngropăciunea mai ușoară sau pentru o mai crudă rezolvare cu ajutorul fiarelor sălbatice din pădurea apropiată.

Gândul m-a trezit din imobilitatea meditativă. Nu aveam timp de pierdut în reflecții lângă morminte, sau încă o pereche de ochi albaștri aveau să privească fără să vadă zăpada care se așternea.

Trebuia să dau de Murtagh și de Rupert. Această ușă dosnică ascunsă putea fi folosită, probabil. Clar nu era fortificată sau păzită precum porțile principale și celelalte intrări ale închisorii. Însă aveam nevoie de ajutor și aveam nevoie de el repede. Am ridicat privirea spre buza gropii. Soarele era destul de jos, arzând prin ceața unui nor chiar deasupra vârfurilor copacilor. Aerul părea greu, încărcat de umezeală. Cel mai probabil avea să ningă din nou până la căderea nopții; ceața era groasă pe cerul dinspre est. Mai aveam cam o oră de lumină.

Am început să urmez cursul gropii, nedorind să escaladez malurile abrupte și bolovănoase până când nu ajungeam la capăt. Râpa se curba la scurtă distanță de închisoare, îndepărtându-se de zidul acesteia, și părea să ducă spre râu; probabil curgerea zăpezii topite îndepărta gunoaiele închisorii. Eram aproape de colțul zidului abrupt când am auzit un zgomot slab în spatele meu. M-am întors. Sunetul fusese făcut de o piatră care căzuse de pe buza râpei, dislocată de piciorul unui lup mare și cenușiu.

Ca o variantă la mâncarea de sub zăpadă, eu aveam anumite caracteristici dezirabile, din punctul de vedere al unui lup. Pe de o parte, eram mobilă, mai greu de prins și puteam să opun rezistență. Pe de altă parte, eram înceată, neîndemânatică și, mai presus de toate, nu eram înghețată bocnă, astfel încât nu risca să își rupă dinții în mine. De asemenea, miroseam a sânge proaspăt, tentant de caldă în această groapă de gunoi înghețată. Dacă aș fi fost lup, mi-am spus, n-aș fi stat pe gânduri. Animalul a ajuns la o concluzie în aceeași secundă în care eu însămi am luat o decizie în privința viitoarelor noastre relații.

La spitalul Pembroke avusesem un pacient, un yankeu, pe nume Charlie Marshall. Era un tip plăcut, prietenos cum sunt toți yankeii și foarte captivant când venea vorba de animale de companie. Animalele sale de companie erau câinii; Charlie era sergent în Corpul de Armată K-9. Fusese aruncat în aer, împreună cu doi dintre câinii săi, de o mină antipersonal în afara unui sătuc din apropiere de Arles. Plângea după câinii săi și adesea îmi povestea despre ei când stăteam cu el în scurtele momente de răgaz din timpul turelor mele.

Referitor la subiectul care mă interesa acum, îmi spusese și ce să fac și ce să nu fac, dacă voi fi atacată vreodată de un câine. Simțeam că era o exagerare să numesc câine creatura ireală care își făcea drum cu grijă la vale printre bolovani, însă nădăjduiam că mai păstrase câteva trăsături de caracter de bază ale urmașilor săi îmblânziți.

– Câine rău, am rostit cu fermitate, privind drept într-un ochi galben. De fapt, am spus dând foarte încet înapoi spre zidul închisorii, ești un

câine înspăimântător. („Vorbește ferm și tare“, l-am auzit pe Charlie spunând.) Probabil cel mai rău din câți am văzut vreodată, am rostit cu glas puternic și ferm.

Am continuat să mă retrag, încercând să ating zidul și, odată ajunsă acolo, am alunecat spre colț, la vreo zece metri mai încolo.

Am tras de cordonul de la gât și am început să pipăi după încuietoarea broșei care îmi ținea mantia, continuând să îi spun lupului tare și cu fermitate ce credeam despre el, despre strămoșii săi, despre rudele sale apropiate. Fiara părea interesată de diatriba mea, limba bălăbănindu-i-se într-un rânjet canin. Nu se grăbea, șchiopăta ușor, din câte am putut băga de seamă când s-a mai apropiat, și era slab și murdar. Poate că nu putea să vâneze și infirmitatea îl adusese la groapa de gunoi a închisorii pentru a căuta printre resturi. Speram să fie slăbit; cu cât mai infirm, cu atât mai bine.

Mi-am găsit mănușile de piele în buzunarul mantiei și mi le-am pus pe mâini. Apoi mi-am înfășurat mantia groasă de câteva ori în jurul antebrațului drept, binecuvântând greutatea catifelei.

„Câinii atacă la gât“, mă instruise Charlie, „dacă nu primesc altă comandă de la dresorul lor. Privește-l drept în ochi; vei vedea când se decide să atace. Atunci e momentul tău.“

Puteam citi mai multe lucruri în acea pupilă galbenă și vicleană, inclusiv foame, curiozitate, speculație, însă nu vedeam încă hotărârea de a ataca.

– Ești o creatură dezgustătoare, i-am spus, să nu îndrăznești să sari la gâtul meu!

Eu aveam alte idei. Îmi înfășurasem mantia în câteva falduri largi în jurul brațului drept, lăsând mare parte din material atârnând, însă brațul îmi era destul de bine înfășurat încât, speram, să țină dinții bestiei departe de pielea mea.

Lupul era slab, însă nu era emaciat. Cântărindu-l din priviri, trebuie să fi avut undeva la patruzeci sau patruzeci și cinci de kilograme; mai puțin decât mine, însă nu suficient încât să îmi ofere un mare avantaj. Balanța înclina fără îndoială în favoarea animalului; patru picioare în loc de două îi confereau un mai bun echilibru pe crusta alunecoasă de zăpadă. Speram că zidul de piatră de care mă sprijineam îmi va fi de ajutor.

Un anumit sentiment de spațiu gol în spatele meu m-a avertizat că

ajunsesem la colț. Lupul era undeva la șapte metri depărtare. Acela era momentul. Am dat la o parte destulă zăpadă de sub picioare pentru a mă înțepeni pe picioare și am așteptat.

Nici măcar nu am văzut lupul atacând. Puteam jura că îi urmărisem ochii, însă dacă hotărârea de a sări apăruse în ei, fusese prea repede urmată de acțiune pentru a îmi da răgazul să o înțeleg. Instincul, nu gândul logic, mi-a ridicat brațul când pata alb-cenușie s-a repezit spre mine.

Colții i s-au înfipt în catifea cu o forță care mi-a zgâriat pielea brațului. Era mai greu decât crezusem eu; nu eram pregătită pentru greutate și brațul mi s-a lăsat în jos. Plănuisem să încerc să lovesc fiara de zid, ca s-o amețesc. Dar planul s-a schimbat. M-am repezit cu toată forța în zid, zdrobind lupul între blocurile de piatră și coapsă. M-am luptat să înfășor restul materialului în jurul lui. Ghearele îmi sfâșiau fusta și îmi zgâriau pielea piciorului. I-am înfipt cu putere un genunchi în piept, făcându-l să scoată un scheunat gâtuit. Abia atunci mi-am dat seama că acele scâncete mârâite veneau de la mine, nu de la lup.

În mod straniu, teama îmi pierise cu totul, deși fusesem îngrozită urmărindu-l pe lup cum se pregătea să mă atace. În mintea mea nu mai era loc acum decât pentru un singur gând: dacă nu ucid acest animal, mă va ucide el pe mine. Așadar, eram hotărâtă să îl omor.

În orice luptă fizică intensă vine un moment de cumpănă în care te abandonezi cu totul unei risipe de forță și de resurse fizice, ignorând repercusiunile până când lupta ia sfârșit. Femeile ating acest moment la naștere; bărbații, în război. Dincolo de acel punct, pierzi orice frică de durere sau teama că vei fi rănit. Viața devine deodată foarte simplă; vei face ceea ce încerci să faci sau vei muri încercând și nu mai contează foarte mult care va fi finalul.

Văzusem acest soi de luptă în timpul practicii mele în saloanele de spital, însă niciodată nu o trăisem pe pielea mea. Acum întreaga mea atenție era concentrată pe fălcile încleștate în jurul antebrațului meu și pe demonul care se zvârcolea zgâriindu-mi trupul. Am reușit să lovesc bestia cu capul de zid, însă nu suficient de puternic încât s-o amețesc. Oboseam cu fiecare clipă; dacă lupul ar fi fost într-o formă mai bună, nu aș fi avut nicio șansă. Nici acum nu aveam prea multe, însă luam ce prindeam. M-am trântit peste animal, imobilizându-l sub mine și simțind un miros de hoit. Și-a revenit aproape imediat și a început să se zbată, însă clipele în care s-a relaxat mi-au permis să îmi eliberez brațul, cu o mână fixată sub nasul umed.

Fixându-mi degetele în colțurile gurii, am reușit să le țin departe de colții ascuțiți și tăioși. Saliva mi se scurgea pe braț în jos. Stăteam culcată peste trupul lupului. Colțul zidului închisorii se afla la aproximativ cincizeci de centimetri de mine. Cumva trebuia să ajung acolo fără a da drumul furiei care se zvârcolea respirând greu sub mine.

Înfigându-mă pe picioare, apăsând în jos cu toată forța, m-am împins în față centimetru după centimetru, luptându-mă constant să țin colții departe de gâtul meu. Probabil nu au trecut mai mult de câteva minute în care am parcurs acei cincizeci de centimetri, însă mi s-a părut că am zăcut acolo o veșnicie, prinsă în luptă cu bestia ale cărei gheare subțiri îmi zgâriau picioarele, încercând să prindă o porțiune din burtă pe care să o poată sfâșia.

În cele din urmă am putut vedea după colț. Unghiul de piatră era chiar în fața ochilor mei. Acum venea partea delicată. Trebuia să manevrez trupul lupului astfel încât să îmi pot strecura ambele mâini sub bot; cu o singură mână nu aveam forța necesară.

M-am întors rapid într-o parte și lupul s-a târât imediat în spațiul mic lăsat liber între corpul meu și zid. Înainte să apuce să se ridice în picioare, mi-am înălțat genunchiul cu toată forța de care eram capabilă. Lupul a gemut când genunchiul meu l-a lovit în coaste, lipindu-l de zid pentru o clipă.

Acum aveam ambele mâini sub falca lupului. De fapt, degetele unei mâini se aflau în gura lui. Simțeam o durere zdrobitoare în degetele înmănușate, dar am ignorat-o și am forțat capul păros în spate și iarăși în spate și din nou în spate, folosindu-mă de unghiul zidului ca un punct de sprijin pentru a țintui trupul fiarei. Aveam senzația că brațele mi se vor rupe, însă aceasta era unica mea șansă.

Lupul nu a scos niciun sunet, însă am simțit reverberațiile prin corpul lui când gâtul s-a rupt. Membrele încordate – și vezica – i s-au relaxat imediat. Presiunea insuportabilă pe brațele mele s-a relaxat acum și am căzut fără vlagă lângă lupul în agonie. Simțeam inima bestiei fibrilând sub obraz, singura parte capabilă încă să se lupte cu moartea. Blana țepoasă mirosea a amoniac și a păr ud. Voiam să mă dau într-o parte, dar nu puteam.

Cred că am ațipit o clipă, oricât de straniu ar părea, cu obrazul odihnindu-se pe leșul lupului. Am deschis ochii și am văzut piatra verzuie a închisorii la câțiva centimetri de nasul meu. Doar gândul la ce se petrecea probabil de cealaltă parte a zidului m-a făcut să sar în

picioare.

Am plecat poticnit mai departe de-a lungul râpei, târându-mi mantia peste un umăr, împiedicându-mă de pietrele ascunse în zăpadă, lovindu-mi dureros gleznele de crengile pe jumătate îngropate sub nămeți. În subconștient, trebuie să fi știut că de obicei lupii atacă în haită, căci nu îmi amintesc să fi fost surprinsă auzind urletul care a răsunat din pădurea de deasupra și din spatele meu. Dacă simțeam ceva, era o furie teribilă față de ceea ce părea a fi o conspirație pentru a-mi zădărnici și întârzia planurile.

Obosită, m-am întors să văd dincotro venea sunetul. Ajunsesem acum într-un spațiu deschis, departe de zidurile închisorii; nu aveam un perete în care să împing, nu aveam nicio armă la îndemână. Cu primul lup avusesem un noroc chior; nu aveam nici măcar o șansă la o mie să mai omor un animal cu mâinile goale – sau câte altele or mai fi fost. Haita pe care o văzusem hrănindu-se astă-vară în lumina lunii era alcătuită din cel puțin zece lupi. Auzeam în memorie sunetul colților care sfâșiau carnea și trosnetul oaselor rupându-se. Singura întrebare acum era dacă să mă mai chinui să lupt sau să mă așez pur și simplu în zăpadă și să mă dau bătută. Această opțiune părea remarcabil de atractivă, din toate motivele evidente.

Cu toate acestea, Jamie renunțase la propria sa viață și la mult mai mult decât viața sa pentru a mă salva din închisoare. Îi eram datoare măcar să încerc.

Încă o dată m-am dat încet înapoi, îndepărtându-mă de groapă. Lumina slăbea; în curând, ravena avea să se umple de umbre. Mă îndoiam că întunericul avea să mă ajute. Lupii fără îndoială văd mult mai bine noaptea decât oamenii. Primul dintre vânători a apărut pe buza gropii la fel ca și celălalt lup: o siluetă zburlită, stând nemișcată și atentă. Șocată, am realizat că încă alți doi lupi erau deja în groapă cu mine, pășind încet, aproape la unison. Aveau culoarea zăpezii în lumina palidă a amurgului – un cenușiu murdar – și erau aproape invizibili, deși se mișcau fără a încerca să se ascundă.

Am rămas nemișcată. Era evident inutil să lupt. Aplecându-mă, am scos o creangă uscată de pin de sub zăpadă. Coaja era neagră de la umezeală și aspră chiar și prin mănuși. Am învârtit creanga deasupra capului și am urlat. Animalele s-au oprit, însă nu au dat înapoi. Cel mai aproape de mine și-a dat urechile pe spate, parcă obiectând împotriva sunetului.

– Nu-ți place? am țipat. Foarte rău! Atunci dă-te dracului înapoi,

tâmpit nenorocit!

Apucând o piatră pe jumătate îngropată în pământ, am aruncat-o spre lup. Nu l-am nimerit, însă fiara s-a tras într-o parte. Încurajată de ezitarea lui, am început să arunc frenetic cu tot ce îmi pica în mână: pietre, crengi, bulgări de zăpadă. Am țipat până când gâtul a început să mă usture din cauza aerului rece, urlând precum lupii.

La început am crezut că unul din proiectilele mele nimerise ținta. Cel mai apropiat dintre lupi a scheunat și a părut să se zbată. O a doua săgeată a trecut la treizeci de centimetri de mine și am prins o umbră slabă de mișcare înainte să se înfigă în pieptul celui de al doilea lup. Animalul a murit fără să apuce să se miște. Primul, rănit mai puțin grav, lovea cu picioarele și se zvârcolea în zăpadă, o grămadă de carne icnind în amurgul tot mai întunecat.

Am rămas în picioare privindu-l prostește o vreme, apoi instinctiv mi-am ridicat privirea spre buza gropii. Cel de-al treilea lup, alegând înțelept discreția, se retrăsese în pădure, de unde s-a ridicat un urlet tremurător.

Priveam încă în sus spre copacii întunecați când o mână m-a prins de cot. M-am întors cu o exclamație de surpriză, trezindu-mă față în față cu un străin. Cu bărbia îngustă și un obraz subțire prost mascat în dosul unei bărbi murdare, era într-adevăr un străin, însă tartanul și pumnalul său arătau că era scoțian.

– Ajutor, am spus și m-am prăbușit în brațele lui.

36

MacRannoch

Era întuneric în cabană și într-un colț se afla un urs. Panicată, m-am strâns lângă escorta mea, nedorind să mai am de a face cu fiarele sălbatice. El m-a împins cu putere în față, în cabană. În timp ce mă îndreptam împiedicat spre foc, silueta mătăhăloasă s-a întors spre mine și am realizat tardiv că nu era decât un bărbat voinic îmbrăcat într-o blană de urs.

Mai exact o mantie din blană de urs, legată la gât cu o fibulă argintie mare cât palma mâinii mele. Era făcută în forma a doi cerbi sărind în goană, cu spinările arcuite și coarnele întâlnindu-se, pentru a forma un cerc. Încuietoarea era un evantai scurt, conic, al cărui cap era coada unuia din cerbi.

Am remarcat fibula pentru că se afla chiar în fața ochilor mei. Ridicându-mi privirea, am luat pentru o secundă în considerare ipoteza că mă înșelasem: poate chiar era un urs.

Cu toate acestea, din câte știam eu, ursii nu purtau broșe și nu aveau ochii precum coacăzele; mici, rotunzi și de un albastru întunecat, strălucitor. Erau adânciți în obrajii grași acoperiți în partea de jos cu o pădure de păr negru înspicat cu argintiu. Un păr asemănător cădea în cascade peste umerii solizi pentru a se amesteca apoi cu părul mantiei, care, în ciuda actualei sale întrebuințări, păstra încă puternic mirosul fostului ei proprietar.

Ochii mici și ageri m-au măsurat iute, evaluând atât starea jalnică în care se afla ținuta mea, cât și calitatea de odinioară a hainelor, precum și cele două verighete pe care le purtam, una din aur și cealaltă din argint. Așadar, ursul mi s-a adresat potrivit ținutei mele.

– Pari să fi trecut prin oarecari dificultăți, doamnă, a spus el politicos, înclinându-și capul masiv smălțuit cu zăpadă topită. Îți pot fi de vreun

ajutor?

Am ezitat în formularea răspunsului. Aveam nevoie disperată de ajutorul acelui bărbat; cu toate acestea, aș fi devenit imediat suspectă când accentul meu m-ar fi dat de gol. Arcașul care mă adusese aici a răspuns în locul meu.

– Am găsit-o în apropiere de Wentworth, a răspuns el laconic. Luptându-se cu lupii. E o fătucă englezoaică, a adăugat el, cu o emfază care a făcut ochii de coacăze ai gazdei mele să se fixeze asupra mea cu o curiozitate destul de neplăcută în adâncimile lor. M-am înțepenit pe picioare, încercând să mă mai înalț și am încercat să adopt un aer cât mai impunător.

– Sunt englezoaică prin naștere și scoțiană prin căsătorie, am spus cu fermitate. Numele meu e Claire Fraser. Soțul meu este prizonier în Wentworth.

– Înțeleg, a spus ursul rar. Păi, numele meu este MacRannoch și în acest moment te afli pe pământurile mele. Văd din rochia dumitale că ești o femeie dintr-o familie respectabilă; cum se face că te afli singură în pădurea Eldridge într-o noapte de iarnă?

Am prins oportunitatea; acum aveam șansa de a răspunde sincer și de a-i găsi pe Murtagh și pe Rupert.

– Am venit la Wentworth cu câțiva bărbați din clanul soțului meu. Eu fiind englezoaică, ne-am gândit să intrăm în pușcărie și poate să găsim o cale săă… îl scoatem de acolo. Cu toate acestea, am părăsit închisoarea prin altă parte. Îi căutam pe tovarășii mei când am fost atacată de lupii de care m-a salvat bunul domn aici de față.

Am încercat să zâmbesc recunoscător spre arcașul slăbănog, care mi-a răspuns cu o tăcere de piatră.

– Din câte văd, ai avut parte de niște colți, a încuviințat MacRannoch, privind găurile din materialul fustei mele.

Suspiciunile au lăsat momentan loc cerințelor ospitalității.

– Ești rănită? Doar nițel zgâriată? Păi, fără îndoială ți-e frig și îmi imaginez că ești puțin șocată. Așază-te aici lângă foc. Hector o să-ți aducă ceva de mâncare și între timp îmi poți povesti câte ceva despre prietenii ăștia ai dumitale.

A tras cu un picior un scaun grosolan cu trei picioare și m-a așezat cu

fermitate pe el, apăsându-mi o mână masivă pe umăr.

Flăcările din turbă dau puțină lumină, însă sunt confortabil de fierbinți. Involuntar m-am scuturat când sângele a început din nou să circule prin mâinile înghețate. Câteva înghițituri dintr-o ploscă de piele întinsă fără tragere de inimă de Hector au dat drumul circulației și în interior.

I-am explicat situația în care mă aflam cât de bine puteam, ceea ce nu era chiar foarte de bine. Scurta descriere a ieșirii mele din închisoare și lupta corp la corp cu lupul care urmase au fost primite cu un oarecare scepticism.

– Faptul că ai reușit să intri în Wentworth nu înseamnă că Sir Fletcher ți-ar permite să rătăcești pe unde poftești. Iar dacă acest căpitan Randall te-ar fi găsit în carceră, puțin probabil că te-ar fi poftit să ieși pe unde ai intrat.

– Randall… avea motivele lui să mă lase să plec.

– Adică?

Ochii de coacăze erau implacabili.

M-am dat bătută și i-am povestit totul: eram mult prea obosită pentru ocolișuri și delicatețe.

MacRannoch a părut pe jumătate convins, însă tot nu dădea semne că ar fi dispus să treacă la fapte.

– Da, îți înțeleg grija, a argumentat el, dar s-ar putea să nu fie chiar atât de rău.

– Să nu fie chiar atât de rău! am sărit în picioare indignată.

Și-a scuturat capul de parcă ar fi fost atacat de un roi de muște.

– Ce vreau să spun, mi-a explicat el, e că dacă umblă după fundul flăcăului, e puțin probabil că o să îl rănească foarte grav. Și, iertată să îmi fie îndrăzneala, doamnă, a ridicat el o sprânceană stufoasă în direcția mea, dar nu prea se moare din sodomie.

A ridicat împăciuitor mâinile mari cât farfuriile de supă.

– Acum, eu nu spun că o să îi placă, departe de mine gândul ăsta, dar zic că nu merită să mă iau la trântă cu Sir Fletcher Gordon doar ca să salvez fundul flăcăului. Eu aici am o poziție delicată, înțelegi, foarte

delicată.

Și și-a umflat obrajii, încruntându-se la mine.

Pentru a nu știu câta oară, am regretat că nu existau vrăjitoare adevărate. Dacă aș fi fost una dintre ele, l-aș fi transformat pe loc într-un broscoi. Un broscoi mare și umflat, plini de negi.

Mi-am înghițit propria furie și am încercat din nou să îl conving.

– Cred că de pe acum nu mai avem ce salva din fundul lui; eu despre gâtul lui îmi fac griji. Englezii au de gând să îl spânzure dimineață.

MacRannoch murmura în barbă, învârtindu-se înainte și înapoi precum un urs într-o cușcă prea mică. Deodată s-a oprit în fața mea și și-a împins nasul la doi centimetri de al meu. M-aș fi dat înapoi dacă nu aș fi fost atât de epuizată. Dar cum eram la capătul puterilor, abia am clipit.

– Și dacă aș spune că te ajut, la ce mi-ar folosi? a urlat el.

Și-a reluat plimbarea și agitația, doi pași spre un perete, întors cu o fluturare de blană și alți doi pași spre celălalt perete. Vorbea precum pășea, cuvintele ținând ritmul pașilor, oprindu-se să pufnească în timp ce se întorcea.

– Dacă ar fi să mă duc la Sir Fletcher, ce i-aș putea spune? Ai un căpitan în subordine care se ocupă cu torturarea prizonierilor în timpul liber? Și dacă mă întreabă de unde știu eu asta, să-i spun că o muiere saxonă rătăcită pe care oamenii mei au găsit-o umblând de una singură prin întuneric mi-a spus că Randall îi face avansuri indecente bărbatului ei, care e un proscris cu o recompensă pe capul lui și un criminal condamnat, pe deasupra?

MacRannoch s-a oprit și a pocnit o labă mare pe masa fragilă.

– Cât despre băgat oameni în închisoare! Dacă, zic așa, dacă i-am putea băga…

– Îi poți băga, l-am întrerupt eu. Îți pot arăta pe unde!

– Mmmhm. Să zicem. Și dacă intrăm, ce se întâmplă când Sir Fletcher îmi găsește oamenii bântuind prin fortăreața lui? Îl trimite a doua zi dimineață pe căpitanul Randall cu un tun și rade de pe fața pământului Eldridge Hall, asta se întâmplă!

A dat din nou din cap, făcându-și buclele negre să zboare.

– Nu, domniță, nu văd cum...

A fost întrerupt de o bubuitură neașteptată când ușa cabanei s-a deschis și înăuntru a pășit un alt arcaș, acesta împingându-l pe Murtagh cu vârful cuțitului.

MacRannoch s-a oprit și l-a privit uluit pe nou-venit.

– Ce e asta? a întrebat el. Ai zice că e sărbătoarea verii și flăcăii și fetele ies în pădure să culeagă flori și mure, nu în toiul iernii cu zăpada troienind!

– Acesta este tovarășul soțului meu, am spus. După cum ți-am povestit...

Murtagh, netulburat de primirea atât de puțin cordială, îl măsura atent pe bărbatul înveșmântat în blană de urs, ca și cum ar fi încercat să îndepărteze mental părul și anii.

– MacRannoch, nu-i așa? a spus el pe un ton aproape acuzator. Ai fost la Adunare, cred, acum o vreme, la castelul Leoch?

MacRannoch era mai mult decât surprins.

– Acum ceva timp, așa spun și eu! Păi, trebuie să fi fost acum vreo treizeci de ani! Dar de unde știi dumneata?

Murtagh a încuviințat din cap, mulțumit.

– Aha, mă gândeam eu. Și îmi amintesc Adunarea probabil din același motiv ca și dumneata.

MacRannoch îl studia pe bărbatul mărunt și slăbănog, încercând să scadă treizeci de ani din înfățișarea îmbătrânită.

– Ah, te cunosc, a spus el în cele din urmă. Nu după nume, ci după figură. Ai omorât un porc mistreț rănit dintr-o singură lovitură de pumnal, în timpul vânătorii. O fiară mare. Așa e, MacKenzie ți-a dat dumitale colții – un set frumos, aproape complet curbați. Bună treabă ai făcut atunci, bărbate!

O privire periculos de aproape de satisfacție a încrețit obrazul ciupit al lui Murtagh pentru o clipă.

Am tresărit, amintindu-mi brățările barbare, magnifice, pe care le

văzusem la Lallybroch. Jenny îmi spusese că fuseseră ale mamei ei, dăruite de un admirator. L-am privit pe Murtagh, nevenindu-mi a crede. Chiar îngăduind treizeci de ani să treacă, nu părea candidatul cel mai potrivit pentru o pasiune de tinerețe.

Gândindu-mă la Ellen MacKenzie, mi-am amintit de perlele pe care le mai aveam la mine, cusute în căptușeala buzunarului. Am bâjbâit după capătul liber, scoțându-le în lumina flăcărilor.

– Te pot răsplăti, am spus. Nu vreau ca oamenii dumitale să își pună viața în primejdie de pomană.

Mișcându-se mult mai repede decât aș fi crezut posibil, bărbatul mi-a smuls perlele din mână. S-a uitat la ele, uluit.

– De unde ai perlele astea, femeie? a întrebat el. Fraser, așa spuneai că te numești?

– Da.

Obosită cum eram, am găsit puterea să mă îndrept de spate.

– Și perlele sunt ale mele. Soțul meu mi le-a dăruit în ziua nunții.

– Deci așa.

Vocea aspră devenise deodată șoptită. S-a întors spre Murtagh, ținând încă între degete perlele.

– Fiul lui Ellen? Bărbatul femeii e fiul lui Ellen?

– Da, a răspuns Murtagh, simplu cum îi stătea în obicei. Și ți-ai da seama îndată ce l-ai vedea; e leit maică-sa.

Atent în sfârșit la perlele pe care le strângea între degete, MacRannoch și-a desfăcut palma și a mângâiat delicat pietrele strălucitoare.

– Eu i-am dăruit perlele astea lui Ellen MacKenzie, a spus el. Cadou de nuntă. I le-aș fi dăruit și dacă ar fi fost soția mea, dar ea a ales pe altcineva – mă rog, mă gândisem de atâtea ori la ele cum ar sta în jurul gâtului ei frumos, încât i-am spus că nu le pot vedea pe gâtul altcuiva. Așa încât am rugat-o să le păstreze și să se gândească la mine doar atunci când le va purta. Hm!

A pufnit scurt la o amintire, apoi mi-a înapoiat grijuliu șiragul.

– Așadar sunt ale dumitale acum. Păi, să le porți sănătoasă, fetițo.

– Aș avea mult mai multe șanse de sănătate, i-am răspuns încercând să îmi controlez nerăbdarea în fața acestor sentimentalisme, dacă m-ai ajuta să îmi recapăt soțul.

Gura mică și trandafirie care zâmbise ușor la amintirile posesorului ei s-a crispat deodată.

– Ah, a spus Sir Marcus, trăgându-se de barbă. Înțeleg. Dar ți-am spus, fetițo, nu văd cum putem face. Am acasă o nevastă și trei copii înțărcați. Da, l-aș ajuta cu drag pe fiul lui Ellen. Dar asta e prea mult.

Deodată picioarele au refuzat să mă mai țină și m-am prăbușit cu o bufnitură, povârnindu-mi umerii și plecându-mi capul. Disperarea s-a înfipt în mine grea ca o ancoră, trăgându-mă în adâncuri. Am închis ochii și m-am retras într-un loc stins dinăuntru, unde nu era nimic decât un întuneric cenușiu și dureros și unde sunetul vocii lui Murtagh, încă argumentând, era doar un scheunat slab. Mugetul vitelor m-a trezit din torpoare. Am ridicat privirea și l-am văzut pe MacRannoch ieșind valvârtej din cabană. Când a deschis ușa, un aer rece de iarnă a năvălit înăuntru, încărcat cu răgetele vacilor și strigătele bărbaților. Ușa s-a pocnit închizându-se în urma siluetei uriașe și păroase și m-am întors să îl întreb pe Murtagh ce credea că ar trebui să facem în continuare.

Expresia de pe chipul său m-a lăsat fără cuvinte. Foarte rar îi văzusem chipul afișând mai mult decât un soi de îndărătnicie pasivă, însă în acel moment Murtagh pur și simplu strălucea cu o bucurie abia ținută în frâu.

L-am prins de braț.

– Ce este? Spune-mi repede!

– Vitele! abia a reușit să zică. Sunt ale lui MacRannoch!

MacRannoch în persoană s-a repezit ca vântul înapoi în cabană, împingând un tânăr înalt și slab înaintea lui.

Cu o ultimă îmbrâncitură, l-a lipit pe băiat de peretele zugrăvit al cabanei. După toate aparențele, MacRannoch era adeptul confruntărilor; a încercat aceeași tehnică de intimidare nas-în-nas pe care o folosise și cu mine mai devreme. Mai puțin stăpân pe sine, ori mai puțin obosit decât mine, tânărul s-a dat speriat înapoi, lipindu-se de perete, cât mai departe de MacRannoch.

Bărbatul voinic a început să vorbească pe o voce rezonabil de calmă.

– Absalom, băiatule, te-am trimis acum trei ceasuri să aduci patruzeci de capete de vite. Ți-am spus că e important să le găsești pentru că urmează să se pornească o blestemată de furtună de zăpadă teribilă.

Vocea frumos modulată se ridica.

– Și când am auzit sunetul vacilor mugind afară, mi-am spus: Ah, Marcus, ia uite, Absalom s-a dus și a adus vitele, ce băiat de nădejde, acum putem merge acasă, să ne dezmorțim cu toții la gura sobei, cu vitele la adăpost în șură.

Un pumn uriaș s-a strâns pe haina lui Absalom. Materialul, tras între degetele grase, a început să pârâie.

– Și pe urmă ies să te felicit pentru treaba bine făcută și încep să număr vitele. Și câte număr eu, Absalom, flăcăul meu mititel și pricăjit?

Vocea devenise acum un urlet. Deși nu poseda o voce deosebit de groasă, Marcus MacRannoch avea suficientă forță în plămâni cât pentru trei oameni de statură obișnuită.

– Cincisprezece! a tunat el, ridicându-l pe nefericitul Absalom în vârful degetelor de la picioare. El a găsit doar cincisprezece animale din patruzeci! Și unde sunt celelalte? Unde? De capul lor în zăpadă, să crape de frig!

Murtagh se retrăsese discret în umbrele din colț în timpul acestei discuții. Eu însă eram cu ochii pironiți asupra lui și am văzut sclipirea amuzată ce s-a aprins deodată în privirea lui la auzul acestor cuvinte. Atunci am înțeles ce începuse a-mi spune și știam unde se afla Rupert în acel moment. Sau, dacă nu știam cu precizie unde era, cel puțin știam ce făcea. Și am început să sper.

Se lăsase întunericul. Luminile închisorii străluceau slab prin zăpadă precum cele ale unui vas scufundat. Așteptând sub copaci cu doi dintre companionii mei am trecut în revistă în minte pentru a mia oară toate lucrurile care puteau eșua.

Își va respecta MacRannoch partea lui de învoială? Va fi nevoit, dacă își voia înapoi prețioasele vite scoțiene pursânge. Îl va crede Sir Fletcher pe MacRannoch și va ordona percheziționarea imediată a carcerelor de la subsol? Probabil – baronetul nu era un om pe care să încerci să îl păcălești.

Văzusem vitele dispărând, câte o siluetă pletoasă pe rând, în fundul râpei care ducea spre ușa ascunsă din spate, mânate expert de Rupert și de oamenii săi. Dar vor fi ei capabili să forțeze vitele să intre pe acea ușă, una câte una, sau nu? Și dacă da, ce vor face când vor fi înăuntru vitele pe jumătate sălbatice, prinse deodată într-un coridor de piatră luminat orbitor de niște torțe? Păi, poate ar merge. Coridorul în sine nu era foarte diferit de podeaua din piatră a unui șopron, inclusiv torțele și mirosul oamenilor. Dacă ajungeau atât de departe, planul putea funcționa. Randall probabil nu ar chema ajutoare în fața unei invazii, de teamă că micile sale jocuri ar fi descoperite.

Conform planului, bărbații care le mânau urmau să părăsească cât mai repede închisoarea, îndată ce vitele erau bine lansate pe traiectoria lor haotică, și pe urmă să călărească diavolește ca să ajungă pe pământurile clanului MacKenzie. Randall nu conta; ce putea el face singur, în asemenea împrejurări? Dar dacă zgomotul atrăgea restul garnizoanei prea curând? Dacă Dougal fusese rezervat când venise vorba să încerce a-și scăpa nepotul din Wentworth, îmi puteam imagina furia care l-ar cuprinde dacă bărbații clanului erau arestați pentru că încercaseră să pătrundă în închisoare. Nu voiam să fiu responsabilă nici pentru asta, deși Rupert se arătase mai mult decât dornic să își asume riscul. Mi-am mușcat degetul mare și am încercat să mă liniștesc, gândindu-mă la tonele de granit solid, care acopereau țipetele și care separau carcerele de camerele închisorii de deasupra.

Cea mai îngrijorătoare dintre toate era desigur teama mea că totul ar putea funcționa, și totuși să ajungem prea târziu. Riscând execuția sau nu, Randall putea întrece măsura. Știam prea bine, din mărturisirile soldaților care se întorseseră din lagărele de război, că era foarte ușor ca un prizonier să moară „accidental“ și trupul să îi fie convenabil șters de pe fața pământului înainte de începutul unei anchete oficiale jenante. Și dacă se făcea o anchetă și Randall era dat în vileag, prea puțin m-ar fi consolat pe mine… sau pe Jamie.

Îmi impusesem să mă abțin de la a-mi imagina posibilele utilizări ale obiectelor grosolane de pe masa din acea cameră. Însă nu mă puteam împiedica să văd în fața ochilor mereu și mereu oasele ieșite în afară ale acelui deget zdrobit presat în blatul mesei. Mi-am frecat degetele cu putere de pielea șeii, încercând să îmi șterg din memorie imaginea. Am simțit o ușoară arsură și mi-am scos mănușa pentru a examina urmele făcute pe mână de colții lupului. Nu era rău, doar câteva zgârieturi, cu o singură înțepătură mică unde un vârf de colț pătrunsese prin piele. Mi-am lins rana cu mintea în altă parte. Nu îmi era de niciun folos să îmi spun în gând că făcusem tot ce se putea face. Făcusem singurul lucru posibil, dar asta nu făcea așteptarea mai

ușoară.

În cele din urmă am auzit un strigăt slab, confuz, din direcția închisorii. Unul din bărbații MacRannoch a așezat o mână pe căpăstrul calului meu și s-a îndreptat spre adăpostul copacilor. Stratul de zăpadă era mult mai subțire acolo, iar ninsoarea era mult mai slabă sub bolta din ramuri împletite a crângului, linii slabe de zăpadă curată pe solul pietros presărat cu frunze. Deși zăpada cădea aici mai puțin deasă, vizibilitatea era încă atât de slabă, încât trunchiurile copacilor de la câțiva metri depărtare se conturau ireal înaintea ochilor mei în timp ce îmi purtam calul la pas fără astâmpăr în jurul micului luminiș, apărând deodată întunecate în lumina rozalie.

Camuflate de zăpada grea, copitele care se apropiau ajunseseră deja lângă noi înainte ca eu să le pot auzi. Cei doi bărbați MacRannoch și-au tras pistoalele și și-au mânat caii sub copaci, așteptând, însă eu am prins cu urechea mugetul stins al vitelor și am țâșnit cu calul înainte, ieșind din dumbravă.

Sir Marcus MacRannoch, ușor de deosebit datorită calului bălțat și mantiei din blană de urs, conducea convoiul în sus pe pantă, zăpada țâșnind în mici explozii de sub copitele calului său. Era urmat de alți câțiva bărbați, cu toții foarte veseli, după voci. Și mai mulți bărbați călăreau în spate, mânând cireada rotundă de vite din urmă, ducând nedumeritele animale în jurul dealului, spre bine meritatul adăpost din grajdurile lui MacRanoch.

MacRannoch și-a adus calul lângă mine, râzând din toată inima.

– Doamnă Fraser, trebuie să îți mulțumesc, a strigat el prin zăpadă, pentru o seară cât se poate de antrenantă.

Suspiciunea lui de mai devreme se evaporase și m-a salutat vesel nevoie mare. Sprâncenele și mustața îi erau pudrate cu zăpadă și arăta precum Moș Crăciun la un zaiafet. Luându-mi calul de căpăstru, l-a condus în aerul mai liniștit al dumbravei. A făcut semn celor doi companioni ai mei să coboare dealul să îi ajute pe ceilalți cu vitele, apoi a descălecat și m-a dat jos din șa, încă râzând.

– Ar fi trebuit să vezi! a jubilat el mângâindu-și burta în extaz. Sir Fletcher s-a făcut roșu precum pieptul prihorului când am dat năvală peste el în timpul cinei, strigând că ascunde proprietate furată în închisoare. Și pe urmă, când am ajuns la scările de dedesubt și am auzit mugetul vitelor ca un tunet, am zis că a făcut pe el în pantaloni.

Sir Fletcher...

I-am scuturat brațul nerăbdătoare.

– Nu mă interesează pantalonii lui Sir Fletcher. L-ai găsit pe soțul meu?

MacRannoch s-a mai potolit nițel, ștergându-și ochii cu mâneca.

– Ah, da. L-am găsit.

– Este bine? am întrebat calm, deși aș fi vrut să urlu.

MacRannoch a înclinat capul spre copacii din spatele meu și când m-am întors, am văzut un călăreț croindu-și drum cu băgare de seamă printre crengi, cu un corp acoperit cu pânză, așezat de-a curmezișul șeii în fața lui. M-am repezit înainte, urmată de MacRannoch, ajutându-mă cu explicații.

– Nu este mort sau cel puțin nu era când l-am găsit. Dar a fost chinuit rău, săracul flăcău.

Am dat la o parte pânza de pe capul lui Jamie și l-am examinat repede cât de bine am putut, calul agitându-se din cauza drumului prin ger și a poverii suplimentare pe care o purta. Vedeam răni întunecate și simțeam porțiuni aspre de sânge uscat în părul ciufulit, însă nu îmi puteam da seama în ce stare era, în lumina palidă a nopții. Mi s-a părut că simt pulsul pe gâtul rece ca gheața, însă nu eram sigură. MacRannoch m-a prins de braț și m-a tras într-o parte.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l ducem înăuntru cât mai repede, fetițo. Hector îl va duce în casă.

În salonul cel mare al conacului Eldridge, reședința lui MacRannoch, Hector și-a lăsat povara pe un covor din fața focului. Apucând un colț al păturii, a desfăcut-o cu mare băgare de seamă, și o siluetă nemișcată și goală pușcă s-a rostogolit pe florile galbene și roz ale covorului care era mândria Annabellei MacRannoch.

Spre cinstea ei, Lady Annabelle a părut să ignore sângele care îi îmbiba covorul scump de Aubusson. O femeie mică și iute ca o păsărică trecută puțin de patruzeci de ani, gătită ca o cinteză aurie într-o rochie veselă din mătase galbenă, a împrăștiat servitorii în toate direcțiile cu o bătaie scurtă din palme și pături, cârpe, apă fierbinte și whisky au apărut lângă mine aproape înainte să apuc să-mi scot mantia.

– Cel mai bine ar fi să îl întoarcem pe burtă, ne-a sfătuit Sir Marcus, umplând două cupe mari de whisky. A fost biciuit pe spate și trebuie să aibă dureri crunte când stă așa. Nu că ar părea să mai simtă ceva, a adăugat el, uitându-se mai îndeaproape la chipul cenușiu al lui Jamie și la pleoapele albăstrii închise. Ești sigură că e încă în viață?

– Da, am răspuns scurt, sperând să am dreptate.

M-am luptat să îl rostogolesc pe Jamie. Lipsit de cunoștință, părea să își fi triplat greutatea. MacRannoch mi-a dat o mână de ajutor și l-am așezat pe o pătură, cu spatele spre foc.

După o scurtă inspecție în care am stabilit că era în viață, nu îi lipsea nicio parte a corpului și nu era în pericol imediat de a sângera de moarte, mi-am putut permite să fac o evaluare mai pe îndelete a dezastrului.

– Pot să trimit după un doctor, a spus Lady Annabelle, privind cu neîncredere spre trupul inert din fața șemineului ei, însă nu cred că poate ajunge aici în mai puțin de o oră; ninge de zici că e sfârșitul lumii.

Șovăiala din vocea ei se datora doar parțial zăpezii, mi-am spus. Un doctor ar fi fost încă un martor primejdios la prezența în casa ei a unui criminal evadat.

– Nu vă deranjați, am răspuns absentă. Eu sunt doctor.

Ignorând privirile uluite ale celor doi MacRannoch, am îngenuncheat lângă ceea ce mai rămăsese din soțul meu, l-am acoperit cu pături și am început să aplic cârpe îmbibate în apă fierbinte pe zonele periferice. Principala mea preocupare era să îi mențin corpul cald; sângele de pe spate supura lent, ceea ce însemna că mă puteam ocupa de el mai târziu.

Lady Annabelle s-a făcut nevăzută în decor, glasul ei cristalin de cinteză chemând, poruncind, și aranjând. Soțul ei a îngenuncheat lângă mine și a început să maseze cu putere picioarele înghețate ale lui Jamie între palmele mari cu degete turtite, oprindu-se din când în când să ia câte o înghițitură de whisky.

Întorcând pătura, am măsurat dintr-o privire spatele lui Jamie. Avea tăieturi fine de la ceafă până la genunchi făcute cu ceva care trebuie să fi adus cu un bici de căruțaș, urmele umflate împletindu-se ordonat precum ajurul. Exactitatea absolută a răului, dezvăluind în sine o deliberare care savurase fiecare lovitură de pedeapsă, mă făcea să

vomit de furie.

Ceva mai greu, poate un baston, fusese folosit cu mai puțină reținere peste umeri, tăind atât de adânc în unele locuri, încât se vedea sclipirea osului peste un omoplat. Am apăsat un pansament gros de pânză delicat peste rana cea mai gravă și am continuat cu examinarea.

Porțiunea din stânga, acolo unde lovise ciocanul, era umflată urât și era vânătă, o pată neagră și vineție, mai mare decât palma lui Sir Marcus. Avea coastele rupte acolo, în mod cert, însă și acelea mai puteau aștepta. Atenția mi-a fost captată de petele livide de pe gât și piept, unde pielea era ridată, înroșită și plină de bășici. Marginea uneia din aceste pete era carbonizată, conturată cu cenușă albă.

– Cu ce dracu' i-a făcut asta?

Sir Marcus își terminase tratamentul și acum privea peste umărul meu cu profund interes.

– Cu un vătrai înroșit.

Vocea era slabă și nedeslușită; a trecut un moment până să realizez că Jamie era cel care vorbise. Și-a ridicat capul cu un oarecare efort, dezvăluind motivul vorbirii sale dificile; buza de jos era mușcată rău într-o parte și umflată de parcă îl înțepase o viespe.

Cu o admirabilă prezență de spirit, Sir Marcus a pus o mână în spatele gâtului lui Jamie și a apăsat cupa cu whisky de buzele lui. Jamie s-a strâmbat când alcoolul i-a pișcat buza rănită, însă a dat pe gât cupa înainte de a-și lăsa din nou capul jos. Ochii i s-au mijit spre mine, ușor încețoșați de durere și alcool, însă aprinși de amuzament.

– Vaci? a întrebat el. Au fost cu adevărat vaci sau am visat?

– Mă rog, e tot ce am putut găsi într-un timp atât de scurt, am spus, radiind de ușurare că îl vedeam viu și treaz.

I-am întors capul ca să inspectez vânătaia mare de pe obraz.

– Arăți ca naiba. Cum te simți? am întrebat, dintr-un obicei vechi.

– Viu.

S-a ridicat chinuit într-un cot pentru a sorbi cu o înclinare a capului o a doua cupă cu whisky de la Sir Marcus.

– Crezi că e bine să bei atât de mult deodată? am întrebat, încercând

să îi examinez pupilele pentru semne de comoție.

A închis ochii, dându-și capul pe spate.

– Da, a spus, întinzând înapoi cupa goală spre Sir Marcus, care a îndreptat-o spre carafă.

– Ajunge pentru moment, Marcus.

Lady Annabelle, reapărând precum soarele la răsărit, și-a oprit soțul cu o ciripitură poruncitoare.

– Băiatul are nevoie de niște ceai tare și fierbinte, nu de încă o cupă cu whisky.

Ca într-o procesiune, ceaiul a venit în urma ei într-un ceainic de argint, purtat de o servitoare al cărei aer de superioritate naturală nu era cu nimic știrbit de faptul că era încă îmbrăcată în cămașă de noapte.

– Ceai tare și fierbinte cu mult zahăr în el, am adăugat.

– Poate merge și un strop de whisky, a spus Sir Marcus, ridicând frumos capacul ceainicului când a trecut pe lângă el și adăugând o doză zdravănă din carafă.

Acceptând recunoscător cana aburindă, Jamie a ridicat-o tăcut în sănătatea lui Sir Marcus înainte de a duce precaut lichidul fierbinte la buze. Mâna îi tremura îngrozitor și mi-am înfășurat degetele în jurul degetelor sale pentru a ghida ceașca.

Alți servitori au adus un pat portabil de campanie, o saltea și câteva pături, mai multe bandaje și apă fierbinte și o ladă mare din lemn în care se găseau proviziile medicale ale casei.

– M-am gândit că cel mai bine ar fi să îl îngrijim aici, a explicat Lady Annabelle cu vocea ei plăcută ca un tril. E mai multă lumină și e de departe cel mai cald loc din casă.

La porunca ei, două din cele mai solide slujnice au înhățat fiecare câte un capăt al păturii de sub Jamie și au transferat-o ușor, cu conținut cu tot, pe patul de campanie, acum așezat în fața șemineului, unde o altă servitoare împungea harnică în cărbunii negri ca noaptea, hrănind flăcările. Servitoarea care adusese ceaiul a aprins cu dexteritate lumânările înalte și subțiri din brațele sfeșnicului de pe bufet. În ciuda aparentei înfățișări delicate de vrăbiuță, Lady Annabelle avea în mod

evident sufletul unui sergent-major.

– Da, acum că e treaz, cu cât mai repede cu atât mai bine, am spus. Aveți o scândură lungă cam de șaizeci de centimetri, am întrebat, o curea tare și poate niște surcele drepte și plate cam atât de lungi?

Mi-am depărtat degetele, arătând cam zece centimetri. Una din servitoare a dispărut în umbre, făcându-se nevăzută precum un *djinn*, să îmi îndeplinească dorința.

Întreaga casă părea fermecată, poate din cauza contrastului dintre frigul vijelios de afară și căldura luxoasă dinăuntru, sau poate doar de ușurarea de a-l vedea pe Jamie în siguranță, după atâtea ore de teamă și îngrijorare. Mobila greoaie și întunecată strălucea de la ceara cu care fusese lustruită în lumina lămpii, argintul sclipea în vitrină și o colecție de cristaluri și porțelanuri delicate împodobea polița șemineului, într-un contrast bizar cu figura însângerată și murdară așezată dinaintea lui. Nimeni nu punea întrebări. Eram oaspeții lui Sir Marcus și Lady Annabelle se comporta ca și cum i se întâmpla aproape în fiecare zi să primească în vizită oameni care sângerau pe covor la miezul nopții. Mi-a trecut prin minte pentru prima dată că o astfel de scenă trebuie să se mai fi întâmplat și înainte.

– Urâtă treabă, a spus Sir Marcus, examinând mâna zdrobită cu o pricepere născută pe câmpul de bătălie. Și a dracului de dureroasă, mă gândesc. Dar n-o să moară din asta, nu-i așa? S-a îndreptat de spate și mi-a spus pe o voce confidențială: M-am așteptat la ce e mai rău, după câte îmi povestiseși dumneata. Cu excepția coastelor și a mâinii, nu are alte oase rupte și restul se va vindeca foarte bine. Aș spune că poate ai avut noroc, flăcăule.

Dinspre silueta nemișcată din pat s-a auzit o pufnitură înfundată.

– Presupun că poți numi asta noroc. Aveau de gând să mă spânzure dimineață.

Și-a mișcat neliniștit capul pe pernă, încercând să își ridice privirea spre Sir Marcus.

– Știai asta… domnule? a adăugat el, zărind jiletca brodată a lui Sir Marcus, cu blazonul familiei brodat cu fir de argint printre porumbeii și trandafirii materialului.

MacRannoch a fluturat o mână, concediind acest detaliu minor.

– Păi, dacă a avut de gând să te păstreze prezentabil pentru călău,

atunci a exagerat nițel la spate, a remarcat el, ridicând pansamentul ud și înlocuindu-l cu unul proaspăt.

– Da. Și-a pierdut nițel capul când… când a…

Jamie s-a străduit să rostească cuvintele, dar s-a dat bătut în cele din urmă, întorcându-și fața spre foc, închizând ochii.

– Dumnezeule, sunt obosit, a spus el.

L-am lăsat se odihnească până când slujnica s-a materializat lângă mine cu atelele pe care i le cerusem. Apoi i-am luat cu mare grijă mâna dreaptă zdrobită, ridicând-o în lumina lumânărilor pentru a o examina.

Trebuia îndreptată cât mai curând posibil. Mușchii afectați chirciseră deja degetele înspre palmă. M-am simțit neputincioasă când am văzut amploarea dezastrului. Dar dacă voiam să o mai folosească vreodată, trebuia să încerc să i-o îndrept.

Lady Annabelle a rămas discretă undeva lângă mine în timpul examinării, urmărindu-mă cu interes. Când am pus mâna jos, a pășit în față și a deschis micul cufăr de provizii medicale.

– Poate vei avea nevoie de salvie, și poate de coajă de cireș. Nu știu…

L-a privit sceptică pe Jamie.

– Lipitori, crezi?

Mâna ei îngrijită a ezitat deasupra unui borcan cu capac plin cu un lichid mocirlos. M-am înfiorat și am dat din cap.

– Nu, nu cred; nu acum. Însă aș avea mare nevoie de… aveți cumva din întâmplare orice fel de narcotic?

M-am lăsat în genunchi lângă ea pentru a privi conținutul lădiței.

– Ah, da!

Mâna ei s-a dus fără șovăială spre un flacon mic din sticlă verde.

– Flori de laudanum, a citit ea pe etichetă. Sunt bune?

– Sunt perfecte. Am luat flaconul recunoscătoare. Prea bine, atunci, am spus repede spre Jamie, turnând puțin din lichidul mirositor într-un pahar. Trebuie să te ridici doar cât să înghiți asta. Apoi vei adormi

și vei dormi o perioadă lungă de timp.

De fapt, mă temeam că administrarea laudanumului peste o cantitate atât de impresionantă de whisky nu era recomandată, însă alternativa – reconstituirea mâinii în stare de conștiență – era de neconceput. Am aplecat sticla și am mai turnat puțin.

Mâna bună a lui Jamie s-a așezat pe brațul meu, oprindu-mă.

– Nu vreau narcotice, mi-a spus el cu fermitate. Poate doar încă o picătură de whisky, a ezitat, atingându-și cu limba buza mușcată – și ceva poate de care să mușc.

Sir Marcus, auzind asta, a traversat camera până la minunatul său birou Sheraton care strălucea în colț și a început să cotrobăie prin el. S-a întors într-o clipă cu o bucată mică de piele roasă. Privind mai îndeaproape, am zărit zeci de urme semicirculare întrepătrunzându-se pe pielea groasă – urme de dinți, am realizat cu surprindere.

– Poftim, a spus Sir Marcus amabil. Am folosit chiar eu bucata asta de piele la St Simone; m-a ajutat să trec peste durere în timp ce mi s-a scos un glonț de muschetă din picior.

Am ridicat privirea, cu gura căscată, în timp ce Jamie a luat bucata de piele cu o înclinare a capului în semn de mulțumire, plimbându-și degetul mare peste urmele de dinți. Am rostit cuvintele rar, uimită.

– Vrei să spui că te aștepți să pun la loc nouă oase rupte în timp ce tu ești treaz?

– Da, a răspuns el scurt, băgându-și bucata de piele între dinți și încercând să muște.

A mișcat-o înainte și înapoi, căutând un loc confortabil.

Copleșită de teatralitatea pură a scenei, mi-am pierdut deodată toată stăpânirea de sine, și așa precară.

– Ce-ar fi să mai iei o pauză de la tot eroismul ăsta! m-am repezit la Jamie. Știm cu toții ce ai făcut, nu trebuie să ne dovedești cât de multe poți îndura! Sau crezi că o să cădem cu toții la pământ dacă nu ești tu la comandă, să spui tuturor ce să facă în fiecare minut? Cine naiba crezi că ești, John Wayne?!

S-a lăsat o tăcere jenată. Jamie mă privea cu gura căscată. În cele din urmă, a început să vorbească.

– Claire, e spus el cu blândețe, suntem cam la trei kilometri și jumătate de închisoarea Wentworth. Trebuie să fiu spânzurat în câteva ceasuri. Indiferent ce s-a întâmplat cu Randall, englezii vor băga de seamă curând că am dispărut.

Mi-am mușcat buza. Era adevărat. Prizonierii pe care eu îi eliberasem fără să vreau puteau provoca agitație o vreme, dar în cele din urmă avea să se facă apelul și vor începe căutările. Și mulțumită metodei flamboaiante de evadare pe care o alesesem, atenția urma să se îndrepte imediat spre Eldridge Manor.

– Dacă suntem norocoși, a continuat vocea blândă, zăpada va întârzia căutările până când vom fi plecat. Dacă nu…, a spus el ridicând din umeri, cu ochii țintă la flăcările din șemineu. Claire, nu îi voi lăsa să mă ia înapoi. Și să fiu drogat, să zac neputincios aici, dacă vin după mine și poate să mă trezesc din nou legat cu lanțuri într-o celulă… Claire, n-aș mai putea îndura.

Lacrimile îmi ardeau ochii. Mă uitam la el cu ochii larg deschiși, căci nu voiam să clipesc și să le dau drumul să îmi curgă pe obraji.

A închis ochii în căldura flăcărilor. Văpăile împrumutau o nuanță roșie, sănătoasă obrajilor lui albi. I-am văzut mușchii lungi ai gâtului încordându-se când a înghițit.

– Nu plânge englezoaico, a spus el, atât de încet încât abia l-am auzit.

A întins brațul și m-a bătut ușor pe picior cu mâna cea bună, încercând să mă îmbărbăteze.

– Cred că suntem în siguranță, fetițo. Dacă aș crede că am putea fi capturați, nu mi-aș pierde ultimele ore lăsându-te să îmi îngrijești o mână pe care nu o voi mai folosi. Du-te și cheamă-l pe Murtagh. Apoi adu-mi ceva de băut și să trecem la treabă.

Ocupată la masă cu pregătirile medicale, nu auzeam ce îi spunea Jamie lui Murtagh, însă am văzut cele două capete aplecate unul lângă celălalt, apoi mâna noduroasă a lui Murtagh a atins ușor urechea bărbatului mai tânăr – unul din puținele locuri în care nu era rănit.

Cu o înclinare scurtă a capului drept bun-rămas, Murtagh s-a îndreptat spre ușă. Ca un șobolan, mi-a trecut prin minte, furișându-se de-a lungul lambriurilor de lemn pentru a nu fi observat. L-am urmat când a ieșit în hol și l-am prins de tartan chiar înainte să dispară cu totul pe ușa din față.

– Ce ți-a spus? am întrebat agitată. Unde te duci?

Bărbatul mărunțel, noduros și întunecat, a șovăit o clipă, dar a răspuns fără ocolișuri.

– Plec cu tânărul Absalom spre Wentworth, să stau cu ochii pe închisoare. Dacă vestoanele roșii se îndreaptă în direcția asta, trebuie să mă întorc înaintea lor și, dacă mai e timp, să vă ascund pe amândoi, apoi să dau fuga cu trei cai, să îndepărtez soldații de conac. Casa are un beci, e bun de ascunzătoare, dacă nu se face percheziție.

– Și dacă nu e timp să ne ascundem? l-am măsurat cu ochii îngustați, parcă implorându-l să nu îmi răspundă.

– Atunci trebuie să îl omor pe el și pe dumneata să te iau cu mine, a replicat. Cu sau fără voia dumitale, a adăugat el cu un rânjet malefic, apoi s-a întors să plece.

– Stai puțin! am strigat tăios și Murtagh s-a oprit. Ai un pumnal în plus?

Sprâncenele i s-au ridicat imediat, însă mâna i-a coborât fără ezitare la centură.

– Ai nevoie de unul? Aici?

Privirea i-a cuprins opulența și serenitatea holului de la intrare, cu tavanul pictat în stilul Capelei Sixtine și lambriurile sculptate.

Buzunarul în care îmi țineam pumnalul era atât de ferfenițit încât nu mai putea fi folosit. Am luat pumnalul întins de Murtagh și l-am strecurat între fustă și corsaj la spate, cum văzusem la țigănci.

– Nu se știe niciodată, nu-i așa? am spus indiferentă.

Pregătirile odată terminate, am pipăit cât mai blând posibil, estimând gravitatea rănilor, hotărând ce trebuie făcut. Jamie a tras cu putere aer în piept când am atins un punct foarte sensibil, dar și-a ținut ochii închiși în timp ce înaintam încet de-a lungul fiecărui os și fiecărei articulații, reținând poziția fiecărei fracturi și dislocări.

– Îmi pare rău, am murmurat.

I-am luat și cealaltă mână, pipăind atent fiecare deget și de la o mână, și de la cealaltă, pentru a simți diferențele. Cum nu aveam nicio

radiografie, nici experiență, eram nevoită să mă bazez pe propria mea sensibilitate pentru a găsi și a realinia oasele zdrobite.

Prima articulație era în regulă, însă cea de a doua falangă mi s-a părut că era fisurată. Am apăsat mai puternic pentru a determina lungimea și direcția fisurii. Mâna vătămată a rămas nemișcată în degetele mele, însă cea bună a făcut un gest involuntar, slab vrând parcă să se strângă.

– Îmi pare rău, am murmurat din nou.

Mâna bună s-a tras deodată din mâna mea când Jamie s-a ridicat într-un cot. Scuipând bucata de piele, m-a privit cu o expresie în care se contopeau amuzamentul cu disperarea.

– Englezoaico, a spus el, dacă o să-ți ceri iertare de fiecare dată când mă doare, va fi o noapte foarte lungă – și a durat deja destul de mult.

Trebuie să fi arătat rănită, căci a dat să întindă brațul spre mine, apoi s-a oprit, făcând o grimasă. Și-a ignorat însă durerea și a vorbit sigur pe sine.

– Știu că nu ai vrut să-mi faci rău. Dar nu ai altă soluție și nu e nevoie să suferim amândoi. Fă ceea ce trebuie să faci și eu o să urlu, dacă trebuie.

Așezând la loc bucata de piele, a rânjit dezvelindu-și dinții încleștați feroce spre mine, apoi încet și deliberat și-a încrucișat ochii. Semăna atât de bine cu un tigru ametit, încât am izbucnit într-un râs pe jumătate isteric înainte de a mă putea opri.

Mi-am dus palmele la gură, cu obrajii în flăcări când am văzut privirile uluite de pe chipurile lui Lady Annabelle și ale servitorilor care, stând în spatele lui Jamie, evident, nu îi puteau vedea chipul. Sir Marcus, care văzuse pentru o clipă strâmbătura lui Jamie din locul său de lângă pat, a zâmbit larg în barba sa lungă și stufoasă.

– Oricum, a spus Jamie, scuipând din nou călușul din piele, dacă vin englezii după asta, probabil o să-i implor să mă ducă înapoi.

Am luat bucata de piele, i-am strecurat-o între dinți și i-am împins din nou capul pe spate.

– Măscăriciule, am spus. Tu le știi pe toate. Marele erou.

Dar mă eliberase de o povară și am lucrat cu mai mult calm. Deși

vedeam și simțeam fiecare tresărire și grimasă, cel puțin acum nu mă mai simțeam atât de vinovată.

M-am lăsat absorbită de sarcina pe care o aveam de îndeplinit, concentrându-mi întreaga atenție spre vârful degetelor, stabilind fiecare punct afectat și decizând cum e mai bine să îndrept oasele zdrobite și să le realiniez. Din fericire, degetul mare fusese cel mai puțin vătămat; doar o simplă fractură la prima articulație. Avea să se vindece curat. Cea de a doua articulație a inelarului era complet distrusă; am simțit doar pasta zgrunțuroasă a osului sfărâmat când l-am palpat delicat între degetul mare și arătător, făcându-l pe Jamie să scoată un geamăt. Nu puteam face nimic, doar să îndrept articulația și să sper că se va vindeca.

Fractura multiplă de la mijlociu era cea mai dificilă. Degetul trebuia îndreptat, împingând osul care ieșise prin pielea sfârtecată. Asistasem la o asemenea operație – sub anestezie generală și cu ajutorul radiografiilor.

Până în acest moment, fusese mai degrabă o problemă mecanică decât una reală, hotărând cum să reconstitui mâna sfărâmată, deformată. Acum eram confruntată cu motivul pentru care doctorii rareori își tratează rudele. Anumite manevre în medicină cer o duritate nemiloasă pentru a reuși; detașarea emoțională este necesară pentru a provoca durere în procesul de vindecare efectivă. În tăcere, Sir Marcus își trăsese un scaun lângă pat. S-a așezat mai confortabil în timp ce terminam pansatul și a apucat mâna bună a lui Jamie într-a lui.

– Strânge cât de tare poți, flăcăule, a spus el.

Fără de blana de urs, cu buclele cărunte pieptănate și legate la spate, MacRannoch nu mai era sălbaticul înfricoșător din pădure, ci un bărbat îmbrăcat sobru între două vârste, cu o barbă lungă frumos pieptănată și cu alură militară. Fiind atât de speriată de ceea ce urma să încerc a face, îi găseam prezența solidă reconfortantă.

Am tras adânc aer în piept și m-am rugat să mă pot detașa emoțional.

A fost o întreprindere lungă, oribilă și epuizantă, deși nu lipsită de farmecul ei. Unele operații, precum prinderea în atele a două degete cu fracturi simple, au decurs destul de ușor. Altele nu. Jamie chiar a țipat – tare – când i-am pus la loc degetul mijlociu, fiind nevoie de forță considerabilă pentru a trage capetele osului fracturat înapoi prin piele. Am ezitat o clipă, speriată, dar Sir Marcus a spus șoptit:

– Hai, fetițo!

Mi-am amintit deodată ce îmi spusese Jamie în noaptea în care născuse Jenny: *Pot îndura propria mea durere, însă nu aș putea să o îndur pe a ta. Asta ar cere mai multă forță decât am eu.* Avea dreptate; cerea o anumită tărie; speram că fiecare dintre noi avea suficientă.

Chipul lui Jamie era întors într-o parte, însă îi puteam vedea mușchii fălcilor tresărind când și-a încleștat mai tare dinții pe călușul din piele. Am strâns și eu din dinți și am continuat; capătul ascuțit al osului a dispărut încet prin piele și degetul s-a îndreptat cu o încetineală agonizantă, lăsându-ne pe amândoi tremurând.

Pe măsură ce lucram, am început să pierd legătura cu ce se petrecea în afara muncii pe care o făceam. Jamie gemea din când în când și am fost nevoiți să ne oprim de două ori pentru câteva clipe cât să vomite, eliminând numai whisky, căci în închisoare mâncase foarte puțin. În cea mai mare parte a timpului însă, a mârâit constant în galică, cu fruntea apăsată cu putere în genunchii lui Sir Marcus. Nu înțelegeam prin călușul de piele dacă blestema sau se ruga.

În cele din urmă, toate cele cinci degete erau drepte ca niște ace noi, țepene ca niște bețe în atelele bandajate. Îmi era teamă de infecție, mai ales la degetul din mijloc care fusese sfărâmat, însă altfel eram aproape sigură că se va vindeca bine. Din fericire, doar o singură articulație fusese grav afectată, care probabil îl va lăsa cu un inelar țeapăn, însă celelalte aveau șanse să funcționeze normal… în timp. Tot ce puteam face în privința oaselor metacarpiene zdrobite și a rănii prin care pătrunsese cuiul era să le dezinfectez cu o soluție antiseptică, să le aplic o cataplasmă și să ne rugăm să nu facă tetanus. M-am dat în spate, tremurând din toate încheieturile de la încordarea din timpul nopții, cu corsajul îmbibat de transpirație de la căldura focului.

Lady Annabelle a apărut imediat lângă mine, conducându-mă spre un scaun și împingând o cană cu ceai, îmbogățită cu whisky, în mâinile mele tremurânde. Sir Marcus, un asistent de operație la fel de bun ca oricare alt asistent calificat, îi desfăcea lui Jamie brațul captiv, masându-i urmele acolo unde legătura intrase adânc în carne. Mâna bărbatului mai în vârstă era roșie, am băgat de seamă, acolo unde Jamie o ținuse strâns. Nu mi-am dat seama că ațipisem, dar deodată am tresărit, capul țâșnindu-mi în sus. Lady Annabelle mă îndemna să mă ridic, susținându-mă ușor de cot.

– Hai, draga mea. Gata, acum trebuie să ne ocupăm de rănile tale și să te odihnești nițel.

M-am tras din mâinile ei cât mai politicos cu putință.

– Nu, nu pot. Trebuie să termin...

Cuvintele mi s-au pierdut în ceața gândurilor când Sir Marcus mi-a luat ușor din mână sticla cu oțet și bucata de pânză.

– Mă ocup eu de restul, a spus el. Am ceva experiență cu pansatul rănilor în tranșee, înțelegi dumneata.

Dând la o parte păturile, a început să șteargă sângele din tăieturile de bici, cu o blândețe și eficiență impresionante. Băgând de seamă că îl urmăresc, a zâmbit cu gura până la urechi, ridicând vesel bărbia.

– Am curățat multe tăieturi la viața mea, a spus el. Și am mai și cauzat câteva. Astea sunt floare la ureche, fetițo, se vor vindeca în câteva zile.

Știind că avea dreptate, am pășit spre capul patului de campanie. Jamie era treaz, strâmbându-se ușor la senzația de usturime a soluției antiseptice pe rănile deschise, însă pleoapele îi erau grele și ochii albaștri îi erau întunecați de durere și oboseală.

– Du-te și culcă-te, englezoaico. O să dorm și eu.

Că avea sau nu să doarmă nu știam. Însă era limpede că eu nu voi dormi, sau nu pentru multă vreme. Mă legănam pe picioare de oboseală și zgârieturile de pe pulpe începeau să ardă și să mă doară. Absalom le curățase la cabana din pădure, însă aveau nevoie de un pansament.

Am încuviințat din cap amorțită și m-am întors drept răspuns la apăsarea discretă, dar insistentă a stăpânei casei pe brațul meu.

La jumătatea scărilor, mi-am amintit că uitasem să îi spun lui Sir Marcus cum se pansează tăieturile. Rănile adânci de pe umeri vor trebui legate cu un pansament mai gros pentru a permite îmbrăcatul unei cămăși atunci când vom încerca să plecăm de aici. Dar urmele de bici mai ușoare ar trebui lăsate deschise, pentru a face coajă. Am aruncat o privire iute în camera de oaspeți în care mă condusese Lady Annabelle, apoi am murmurat câteva scuze și am coborât ca prin vis scările spre salon.

M-am oprit o clipă în încăperea cufundată în întuneric, urmată de Lady Annabelle. Ochii lui Jamie erau închiși, probabil căzuse pradă somnului indus de whisky și de oboseală. Păturile erau date într-o parte, fiind inutile când flăcările încălzeau zdravăn camera. Mâna lui Sir Marcus s-a rezemat neglijent pe fundul gol al lui Jamie când s-a

întins peste pat să ia o bucată de pânză. Efectul a fost electric. Spatele lui Jamie s-a arcuit deodată, mușchii fundului s-au încordat strângându-se și a scos un sunet involuntar de protest, sărind în spate în ciuda coastelor rupte, străpungându-l pe Sir Marcus cu o privire uluită și ametită. Surprins la rândul său, Sir Marcus a rămas nemișcat pentru o secundă, apoi s-a aplecat înainte și l-a luat pe Jamie de braț, așezându-l blând din nou cu fața în jos. Gânditor, a plimbat foarte precaut un deget peste carnea lui Jamie. Și-a frecat degetele, lăsând o dâră de ulei sclipind în lumina flăcărilor.

– Ah, a spus el pe un ton relaxat.

Bătrânul soldat a ridicat pătura până la mijlocul lui Jamie, și am văzut umerii încordați relaxându-se ușor sub masaj. Sir Marcus s-a așezat lângă capul lui Jamie și a mai turnat un rând de whisky.

– Măcar a avut atâta considerație încât să te ungă nițel înainte, a remarcat el, întinzându-i o cupă lui Jamie care s-a ridicat greoi în coate să o ia.

– Da, dar, nu cred că a fost pentru confortul meu, a spus el sec.

Sir Marcus a luat un gât din whisky-ul său și a țâțâit meditativ.

Pentru un moment nu s-a auzit decât pocnetul lemnelor în foc, însă nici eu, nici Lady Annabelle nu am intrat în cameră.

– Dacă te consolează cu ceva, a spus deodată Sir Marcus, cu privirile fixate pe carafă, e mort.

– Ești sigur? a întrebat Jamie pe un ton indescifrabil.

– Nu știu cum ar putea cineva trăi după ce a fost călcat de copitele a treizeci de bestii de câte o jumătate de tonă fiecare. A scos capul pe coridor să vadă de unde venea zgomotul, apoi a încercat să se dea înapoi când a văzut. Un corn l-a prins de mânecă și l-a tras în coridor și l-am văzut căzând lângă perete. Sir Fletcher și cu mine eram pe scări, ferindu-ne din calea fiarelor. Bineînțeles că Sir Fletcher s-a speriat teribil și a trimis niște soldați după el, dar ei n-au putut să se apropie, cu toate coarnele împungând și bestiile împingând în stânga și în dreapta, și torțele au căzut de pe ziduri cu toată trepidația. Iisuse, ar fi trebuit să vezi!

Sir Marcus a șuierat aducându-și aminte, strângând carafa.

– N-am cunoscut în viața mea o femeie atât de curajoasă ca a

dumitale, flăcăule!

Pufnind, a mai umplut o cupă și a dat-o pe gât, tușind când râsul a interferat cu înghițirea.

– Oricum, a revenit el la povestirea lui, lovindu-se cu pumnul în piept, până când am alungat vitele, nu mai rămăsese din el decât o paiață plină de sânge. Sir Fletcher l-a dus imediat la infirmerie, dar dacă mai avea ceva viață în el, nu a mai ținut mult. Mai vrei o gură, flăcăule?

– Da, mulțumesc.

S-a lăsat o tăcere scurtă, întreruptă de Jamie.

– Nu, nu pot spune că mă consolează foarte tare, dar îți mulțumesc că mi-ai spus.

Sir Marcus i-a aruncat o privire șireată.

– Mmmhm. Să știi că n-o să uiți niciodată, a spus el abrupt. Nici să nu te obosești să încerci. Dacă poți, las-o să se vindece ca și celelalte răni. Nu o zgândări, și o să se vindece curat.

Bătrânul războinic a ridicat un antebraț noduros, de pe care mâneca fusese suflecată în timp ce se îngrijise de spatele lui Jamie, dezvelind cicatricea unei tăieturi neregulate care se întindea de la cot până la încheietura palmei.

– Cicatricile nu te mai supără.

– Da, bine, unele poate nu mai dor.

Parcă amintindu-și de ceva, Jamie s-a luptat să se întoarcă pe o parte. Sir Marcus a lăsat paharul jos cu un strigăt.

– Stai, flăcăule, cu grijă! O să-ți bagi o coastă în plămâni dacă nu ești atent.

L-a ajutat pe Jamie să se sprijine într-un cot, băgând sub el o pătură strânsă.

– Am nevoie de un cuțitaș, a spus Jamie respirând greu. Unul ascuțit, dacă ai la îndemână.

Fără să pună întrebări, Sir Marcus s-a repezit la bufetul francez din lemn de nuc lustruit și a cotrobăit prin sertare cu un zăngănit asurzitor, întorcându-se victorios cu un cuțit de fructe cu mânerul

sidefat. I l-a vârât lui Jamie în mâna bună și s-a așezat înapoi pe scaun cu un mormăit, apucând cupa de whisky.

– Nu crezi că ai destule cicatrici? a întrebat el. Vrei să mai faci rost de câteva?

– Doar de una.

Jamie s-a sprijinit tremurat într-un cot, cu bărbia înfiptă în piept în timp ce și-a îndreptat cu chiu, cu vai cuțitul ascuțit spre pieptul stâng. Brațul lui Sir Marcus a țâșnit înainte, nițel nesigur, și a prins mâna lui Jamie.

– Lasă-mă să te ajut. Nu mai ai mult și cazi în el.

Șovăind o clipă, Jamie i-a predat fără tragere de inimă cuțitul și s-a lăsat pe spate pe pătura strânsă. Și-a atins pieptul la doi centimetri de mamelon.

– Aici.

Sir Marcus a întins un braț spre bufet și a înșfăcat o lampă, așezând-o pe scaunul de pe care tocmai se ridicase. De la distanța la care mă aflam nu puteam vedea la ce se uitau; arăta ca o arsură mică și roșie, cu o formă aproape circulară. A mai tras o dușcă hotărâtă de whisky și a așezat paharul alături de lampă, apoi a apăsat vârful cuțitului în pieptul lui Jamie. Trebuie să fi făcut un gest involuntar, căci Lady Annabelle m-a prins de mânecă, șoptindu-mi să stau locului. Vârful cuțitului a apăsat și s-a rotit, scormonind într-o mișcare pe care o faci atunci când ai un punct stricat într-o piersică coaptă. Jamie a scos un geamăt și un firicel de lichid roșu a alunecat în jos peste conturul pântecelui și a făcut o pată mică pe pătură. S-a rostogolit pe burtă și s-a apăsat în salteaua patului, oprind sângerarea.

Sir Marcus a așezat jos cuțitul de fructe.

– Când te mai întremezi, l-a sfătuit el, să te culci cu nevasta dumitale, și să o lași să te mângâie. Femeilor le place să facă asta, a spus el, zâmbind larg spre cadrul întunecat al ușii. Dumnezeu știe de ce.

Lady Annabelle mi-a șoptit blând.

– Hai să mergem, draga mea. E mai bine să rămână puțin singuri.

Am decis că Sir Marcus se putea descurca singur cu bandajele și am urcat cu pași obosiți scara îngustă până la dormitorul meu.

M-am trezit deodată dintr-un vis cu scări spiralate care nu se mai terminau, cu un aer de atmosferă terifiantă. Oboseala îmi înțepenise spatele și picioarele mă dureau, însă m-am ridicat în cămașa de noapte împrumutată și am bâjbâit după lumânare și amnar. Mă simțeam neliniștită, atât de departe de Jamie. Dacă avea nevoie de mine? Mai rău, dacă veneau englezii, în timp ce el era singur și neînarmat în salonul de jos? Mi-am apăsat obrazul de fereastra rece, alinată de murmurul constant al fulgilor de nea care se loveau de geam. Cât timp continua furtuna, eram probabil în siguranță. Am tras pe mine un halat și, luând lumânarea și pumnalul, m-am îndreptat spre scară.

Casa era învăluită în tăcere, cu excepția focului care trosnea. Jamie dormea, sau măcar ținea ochii închiși, cu fața întoarsă spre foc. M-am așezat pe covorul din fața căminului încet, să nu îl trezesc. Eram singuri pentru prima dată de la acele momente disperate din carcera închisorii Wentworth. Aveam impresia că se întâmplase în urmă cu mulți ani. L-am studiat atent pe Jamie, parcă cercetând un străin cu privirea.

Nu părea să fie într-o stare foarte proastă din punct de vedere fizic, având în vedere prin câte trecuse, dar tot îmi făceam griji. Înghițise suficient whisky în timpul operației cât să doboare un cal și o mare parte din alcool era încă în el, în ciuda accesului de vomă de mai devreme.

Jamie nu era primul meu erou. Soldații se perindau prea repede prin spitalul de campanie, căci așa era regula, pentru ca infirmierele să ajungă să îi cunoască foarte bine, însă din când în când mai vedeai câte un bărbat care vorbea prea puțin și glumea prea mult, care se ținea bățos, și nu atât din pricina durerii și a singurătății.

Și știam, în mare, ce puteam face pentru ei. Dacă aveam timp și dacă ei erau genul care să vorbească pentru a ține întunericul departe, te așezai pe marginea patului și îi ascultai. Dacă erau tăcuți, îi atingeai adesea când treceai pe lângă ei, și îi priveai când nu erau atenți, când îi puteai scoate din ei înșiși, să îi ții în brațe în timp ce își exorcizau demonii. Dacă era timp. Dacă nu era, atunci le făceai injecții cu morfină și sperai că vor reuși să găsească pe altcineva care să îi asculte în vreme ce tu te îndreptai spre un soldat ale cărui răni erau vizibile.

Jamie va vorbi cu cineva, mai devreme sau mai târziu. Era timp. Dar speram că nu va vorbi cu mine.

Era dezvelit până la mijloc și m-am aplecat să îi examinez spatele. Era o priveliște remarcabilă. Tăieturile de bici erau la o distanță de o palmă, făcute cu o precizie care oripila. Trebuie să fi stat cu spatele întins cât timp fusese tăiat. Am aruncat o privire iute spre încheieturile mâinilor – nu aveau semne. Așadar se ținuse de cuvânt, nu se împotrivise. Și stătuse nemișcat în timpul acestui chin, plătind pentru viața mea, așa cum convenise.

Mi-am șters ochii cu mânecile. Mi-a trecut prin minte că nu avea să îmi fie foarte recunoscător dacă mă vedea plângând peste trupul său nemișcat. Mi-am mutat greutatea cu un ușor foșnet de pânză. La auzul sunetului a deschis ochii, însă nu părea bântuit de coșmaruri. Mi-a dăruit un zâmbet, slab și obosit, dar din toată inima.

Am deschis gura și mi-am dat deodată seama că nu știam ce să spun. Îmi era imposibil să îi mulțumesc. Era ridicol să îl întreb cum se simte, evident se simțea ca naiba. În timp ce eu căutam ceva să îi spun, a vorbit Jamie.

– Claire? Ești bine, dragostea mea?

– Dacă sunt bine? Dumnezeule, Jamie!

Lacrimile îmi usturau pleoapele și am clipit cu putere, trăgându-mi nasul. Jamie și-a ridicat mâna bună atât de încet de parcă ar fi fost legată cu lanțuri și mi-a mângâiat părul. M-a tras spre el, însă m-am dat în spate, conștientă pentru prima dată de cum trebuie să arăt, cu fața zgâriată și acoperită cu rășină, părul țepos îmbibat cu diverse substanțe de nemenționat.

– Vino aici, a spus el. Vreau să te țin în brațe o clipă.

– Dar sunt plină de sânge și de vomă, am protestat, făcând un efort inutil să îmi netezesc părul.

Jamie a scos un șuierat, singurul sunet pe care coastele sale rupte i-l permiteau în loc de râs.

– Maica Domnului, englezoaico, sunt sângele și voma mea. Vino aici.

Brațul său m-a cuprins tandru de după umeri. Mi-am odihnit capul pe pernă alături de al lui și am rămas în tăcere lângă foc, dându-ne unul altuia putere și liniște. Degetele lui au atins delicat mica rană de sub obrazul meu.

– Nu am crezut că te voi mai vedea vreodată, englezoaico.

Vocea îi era coborâtă și nițel răgușită de la whisky și de la strigătele de durere.

– Mă bucur că ești aici.

M-am ridicat.

– Să nu mă mai vezi vreodată! De ce? Credeai că nu voi reuși să te scot de acolo?

A zâmbit într-o parte.

– Păi, nu, nu mă așteptam. M-am gândit că dacă eu spun să pleci, tu te-ai putea încăpățâna și ai refuza să pleci.

– Eu să mă încăpățânez! am exclamat indignată. Uite cine vorbește!

S-a lăsat tăcerea, devenind nițel apăsătoare. Erau întrebări pe care voiam să i le pun, necesare din punct de vedere medical, dar destul de delicate din punct de vedere personal. În cele din urmă, m-am hotărât să îl întreb:

– Cum te simți?

Ochii îi erau închiși, vineți și adânciți în orbite în lumina lumânării, însă liniile spatelui larg erau încordate sub bandaje. Gura mare, rănită, s-a strâmbat într-o combinație de zâmbet și grimasă.

– Nu știu, englezoaico. Niciodată nu m-am mai simțit ca acum. Se pare că vreau să fac mai multe lucruri deodată, însă mintea mi se împotrivește și trupul m-a trădat. Vreau să scap de aici cât mai repede și să fug cât mai iute și cât mai departe. Vreau să lovesc pe cineva. Doamne, vreau să pocnesc pe cineva. Vreau să ard închisoarea Wentworth din temelii. Vreau să dorm.

– Piatra nu arde, am răspuns pragmatic. Poate încerci să dormi, în schimb.

Mâna lui bună a bâjbâit după a mea și a găsit-o, iar buzele i s-au relaxat puțin, deși au rămas închise.

– Vreau să te strâng în brațe cu toată puterea și să nu-ți mai dau drumul niciodată. Vreau să mă culc cu tine și să mă pierd în tine până uit că exist. Și vreau să îmi așez capul în poala ta și să plâng ca un copil.

Buzele i s-au ridicat într-un colț și un ochi albastru s-a deschis puțin.

– Din păcate, a spus el, nu pot să o fac decât pe ultima fără să leșin sau să vomit din nou.

– Păi, atunci, probabil va trebui să te mulțumești doar cu atât și să pui restul pe lista cu lucruri de făcut, am spus, râzând.

Ne-a luat un oarecare efort și Jamie a fost la un pas să vomite din nou, dar, în cele din urmă, eram așezată pe patul lui, cu spatele rezemat de perete, capul lui odihnindu-se pe coapsa mea.

– Ce ți-a tăiat Sir Marcus de pe piept? am întrebat. Un semn cu fierul roșu? am spus în șoaptă când nu l-am auzit răspunzând.

Capul roșcovan s-a înclinat ușor încuviințând.

– Un sigiliu, cu inițialele lui. E destul că o să port semnele lăsate de el toată viața, a spus el râzând scurt, fără să mai fie nevoie să mă semneze, ca un blestemat de tablou.

Capul i s-a lăsat greu pe piciorul meu și respirația i s-a domolit în cele din urmă. Bandajele albe de la mână se vedeau fantomatic pe materialul întunecat al păturii. Mi-am plimbat ușor degetele pe o urmă de arsură de pe deget sclipind slab de la uleiul dulce.

– Jamie?

– Mmm?

– Ești grav rănit?

Treaz, și-a ridicat privirea de la bandajele de pe mână spre chipul meu. A închis ochii și a început să se scuture. Alarmată, m-am temut că am stârnit vreo amintire insuportabilă până când am realizat că râdea, destul de tare încât lacrimile să i se prelingă pe obraji.

– Englezoaico, a spus el în cele din urmă trăgându-și sufletul, am probabil treizeci de centimetri de piele care să nu fie bătută, arsă ori tăiată. Sunt rănit?

S-a scuturat din nou, făcând salteaua din pâslă să scârțâie și să foșnească.

– Voiam să spun..., am început, nițel ofensată.

M-a oprit, luându-mi mâna cu mâna stângă și ducând-o la buze.

– Știu ce ai vrut să spui, englezoaico, a spus el, întorcându-și capul

pentru a ridica privirea spre mine. Nu-ți face griji, cei treizeci de centimetri rămași nevătămați sunt toți între picioarele mele.

Am apreciat efortul pe care l-a făcut să glumească, oricât de proastă ar fi fost gluma. L-am plesnit ușor peste gură.

– Ești beat, James Fraser, am spus.

Am rămas tăcută o clipă.

– Treizeci, zici?

– Ah, mă rog, poate treizeci și unu. Doamne, englezoaico, nu mă face din nou să râd, coastele mele nu mai rezistă.

I-am șters ochii cu un fald al cămășii și i-am dat să bea o înghițitură de apă, ținându-i capul ridicat cu genunchiul.

– Oricum nu asta voiam să spun, am răspuns.

Devenind serios, s-a întins din nou după mâna mea și a strâns-o ușor.

– Știu. Nu e nevoie să fii delicată.

A tras precaut aer în piept, strâmbându-se de durere.

– Am avut dreptate, a durut mai puțin decât biciuitul. Însă a fost mult mai neplăcut, a spus închizând ochii.

O scânteie de umor amar i-a ridicat un colț al buzelor.

– Cel puțin am scăpat pentru o vreme de constipație.

Am tresărit și el a scrâșnit din dinți, înghițind aer în porții scurte și mici.

– Îmi pare rău, englezoaico. Nu… m-am gândit că mă va afecta atât de mult. Ce m-ai întrebat… nu sunt rănit. Voi fi bine.

Am făcut un efort să îmi mențin vocea sigură și degajată.

– Nu trebuie să îmi povestești, dacă nu vrei. Dar s-ar putea să îți ia o piatră de pe inimă...

Vocea mi s-a stins într-o tăcere jenată.

– Nu vreau.

Glasul îi devenise deodată amar și emfatic.

– Nu vreau să mă mai gândesc vreodată la asta, decât dacă îmi taie cineva beregata. Nu, fetițo, nu vreau să îți povestesc, așa cum nici tu nu vrei să auzi… dar cred că va trebui să dau afară din mine totul până nu mi se oprește în gât.

Cuvintele îi țâșneau acum pe gură în rafale de amărăciune.

– A vrut să mă târăsc pe jos și să implor, și pentru numele lui Dumnezeu, am făcut-o. Ți-am spus cândva, englezoaico, poți răpune pe oricine dacă ești dispus să îl rănești cât mai crud. Ei bine, el era dispus. M-a făcut să mă târăsc și m-a făcut să implor; și m-a obligat să fac lucruri mai urâte decât atât, înainte să vreau să îmi doresc din tot sufletul să mor.

A rămas multă vreme tăcut, privind în flăcări, apoi a oftat adânc, strâmbându-se de durere.

– Aș vrea să mă poți ușura, englezoaico, îmi doresc asta din toată inima, pentru că sunt la capătul puterilor acum. Dar nu e ca un spin otrăvit, pe care când l-ai prins, îl poți scoate și ai scăpat de el.

Mâna lui bună se odihnea pe genunchiul meu. Și-a flexat degetele și le-a răsfirat, roșii în lumina flăcărilor.

– Nici măcar nu e ca o rană. Dacă m-ai putea vindeca puțin câte puțin, cum ai făcut cu mâna, aș îndura bucuros durerea.

Și-a pus pumnul pe piciorul meu, privindu-l încruntat.

– Este… dificil de explicat. E… e ca și cum… e ca și cum fiecare om are un loc în adâncul sufletului, poate, un loc pe care îl ține doar pentru el însuși. E ca o mică fortăreață, unde trăiește cea mai personală parte a ta – poate e sufletul, poate e doar acea calitate care te face să fii cine ești și nu altcineva.

Și-a atins ușor buza rănită cu limba, fără să își dea seama în timp ce era absorbit de gânduri.

– Nu arăți acea parte nimănui, de obicei, decât dacă uneori iubești pe cineva foarte mult.

Palma i s-a relaxat în jurul genunchiului meu. Ochii îi erau din nou închiși, pleoapele coborâte împotriva luminii.

– Acum, e ca și cum… propria mea fortăreață a fost dinamitată – nu a mai rămas din ea nimic, decât cenușa și un căprior fumegând din acoperiș și partea aceea goală care a trăit cândva acolo e descoperită, scâncind și strigând de teamă, încercând să se ascundă sub un fir de iarbă sau o frunză, dar… dar nereușind prea bine.

Glasul i s-a frânt și a întors capul, îngropându-și fața în poala cămășii mele de noapte. Neputincioasă, nu puteam face decât să îl mângâi pe păr.

A ridicat pe neașteptate capul, cu chipul atât de încordat încât putea să se frângă sub tensiunea oaselor.

– Am fost aproape de moarte de câteva ori, Claire, însă niciodată nu mi-am dorit cu adevărat să mor. De data aceasta am vrut. Am…

Vocea i s-a stins și a tăcut, strângându-mă cu putere de genunchi. Când a vorbit din nou, vocea îi era ridicată și ciudat de înecată, de parcă ar fi alergat foarte mult.

– Claire, vrei să… doar… Claire, ține-mă în brațe. Dacă încep să tremur acum nu mă mai pot opri. Claire, strânge-mă în brațe!

Chiar începea să se scuture violent, tremuratul făcându-l să geamă atunci când îi apăsa coastele rupte. Îmi era teamă să nu îl rănesc, dar și mai teamă îmi era să îl las să tremure.

M-am ghemuit peste el, mi-am înfășurat brațele în jurul umerilor săi și l-am ținut cât de strâns am putut, legănându-l înainte și înapoi, ca și cum ritmul reconfortant putea învinge spasmele chinuitoare. Mi-am strecurat o mână în spatele gâtului și mi-am înfipt adânc degetele în mușchii drepți, făcând încordarea să se relaxeze în timp ce îi masam valea adâncă de la baza craniului. În cele din urmă, tremuratul s-a domolit și capul i-a căzut în față, epuizat, pe coapsa mea.

– Îmi pare rău, a spus el o clipă mai târziu, cu glasul lui obișnuit. Nu am vrut să se întâmple asta. Adevărul e că sunt foarte rănit și beat criță. Nu mă pot controla foarte bine.

Când un scoțian recunoaște, chiar și în intimitate, că este beat înseamnă că este foarte grav rănit, mi-am spus.

– Trebuie să dormi, am spus în șoaptă, continuând să îl mângâi pe ceafă. Ai nevoie mare de somn.

Mi-am folosit degetele cât de bine am putut, mângâind și apăsând cum

mă învățase Alec cel Bătrân, reușind să îl liniștesc până a fost cuprins de o stare de moleșeală.

– Mi-e frig, a murmurat el.

Focul ardea dogoritor și era învelit cu câteva pături, însă degetele îi erau reci ca gheața.

– Ești în stare de șoc, i-am spus pragmatic. Ai pierdut foarte mult sânge.

Am aruncat o privire în jur, însă toți servitorii se duseseră la culcare. Murtagh, presupuneam, era încă afară în zăpadă, în apropierea închisorii, să nu vină cineva pe urmele noastre. Scuturându-mă de orice urmă de pudoare, m-am ridicat, mi-am dat jos cămașa de noapte și m-am strecurat sub pături.

Cu gesturi cât mai blânde, m-am lipit de trupul lui, încălzindu-l cu al meu. Și-a întors obrazul în umărul meu ca un copil. I-am netezit părul, mângâindu-l, masându-i coloanele umflate ale mușchilor din spatele gâtului, evitând rănile.

– Odihnește-te acum, puiule, am spus, amintindu-mi de Jenny și de băiețelul ei.

Jamie a mârâit scurt, amuzat.

– Așa obișnuia să îmi zică mama, a murmurat el. Când eram copil.

O clipă mai târziu, l-am auzit spunându-mi în umăr:

– Englezoaico?

– Mm?

– Cine Dumnezeu e John Wayne?

– Tu ești, i-am răspuns. Acum dormi.

37

Evadarea

Jamie căpătase o culoare mai sănătoasă dimineață, deși vânătăile se închiseseră la culoare în timpul nopții, marmorându-i acum o bună parte din pielea feței. A oftat adânc, apoi s-a crispat cu un geamăt și a expirat mult mai precaut.

– Cum te simți? am spus așezându-mi o mână pe fruntea lui.

Era rece și umed. Nu făcuse febră, slavă Domnului.

S-a strâmbat, cu ochii încă închiși.

– Englezoaico, mă doare tot trupul.

Și-a întins mâna bună, bâjbâind.

– Ajută-mă să mă ridic, sunt moale ca o budincă.

Ninsoarea s-a oprit la jumătatea dimineții. Cerul era încă cenușiu ca lâna, amenințând cu alte ninsori, însă amenințarea dinspre închisoarea Wentworth era și mai mare, așa încât am plecat de la Eldridge Manor chiar înainte de prânz, învăluiți în mantii groase ca să ne apere de frig. Murtagh și Jamie erau înarmați până în dinți pe sub mantiile lor. Eu aveam doar pumnalul, și acela bine ascuns. În ciuda protestelor mele, ne-am învoit ca eu să spun că eram ținută ostatică împotriva voinței mele, dacă aveam să fim prinși.

– Dar m-au văzut în închisoare, am argumentat. Sir Fletcher știe deja cine sunt.

– Da.

Murtagh încărca pistoalele cu mare băgare de seamă, un întreg arsenal de gloanțe, lână, pudră, pânză, tije și cartușiere înșirate pe masa

lustruită a lui Lady Annabelle, însă a ridicat ochii pentru a mă străpunge cu o privire întunecată.

– Tocmai asta e și ideea, domniță. Trebuie să te ținem departe de Wentworth, indiferent ce s-ar întâmpla. Nu folosește nimănui dacă te bagă în pușcărie împreună cu noi.

A îndesat o tijă scurtă prin gura unui pistol, bătând dopul în loc, cu lovituri puternice, economice.

– Sir Fletcher nu pleacă la vânătoare pe o zi ca asta. E foarte posibil ca niciun veston roșu pe care îl vom întâlni să nu te cunoască. Dacă suntem descoperiți, trebuie să spui că te-am forțat să vii cu noi împotriva voinței dumitale și să îi convingi pe englezi că nu ai nimic de a face cu o pereche de vagabonzi ca mine și lepădătura dumitale.

A făcut semn spre Jamie care se balansa cu mare grijă pe un scaun cu un castron de lapte cald cu pâine.

Sir Marcus și cu mine îi căptușisem coapsele și pulpele lui Jamie cât de bine putusem cu bandaje groase din pânză pe sub o pereche de pantaloni și ciorapi purtați, închiși la culoare pentru a ascunde eventualele pete de sânge care să ne trădeze. Lady Annabelle tăiase una din cămășile soțului ei în spate pentru a se potrivi lărgimea umerilor lui Jamie înveliți în bandajele groase. Chiar și așa, cămașa nu se încheia în față și capetele pansamentelor din jurul pieptului ieșeau prin pânză. Refuzase să se pieptene pe motiv că și scapul îl durea și arăta încâlcit și ciufulit ca o sălbăticiune, cu țepi roșcovani țâșnind deasupra obrajilor vineți și a unui ochi umflat și închis.

– Dacă sunteți prinși, a intervenit Sir Marcus, spune-le că erai în vizită la mine și ai fost răpită în timp ce te plimbai călare pe moșie. Spune-le să te aducă la mine la Eldridge ca să verifice adevărul spuselor dumitale. Asta ar trebui să îi convingă. Le vom zice că ești o prietenă a Annabellei din Londra.

– Și pe urmă te scoatem în siguranță de aici înainte ca Sir Fletcher să vină în vizită, a adăugat Annabelle, pragmatic.

Sir Marcus se oferise să-i trimită pe Hector și pe Absalom să ne escorteze, însă Murtagh a remarcat că asta ar implica Eldridge, dacă am întâlni vreun soldat englez. Așadar eram doar noi trei, înfofoliți împotriva vremii reci, pe drumul spre Dingwall. Eu duceam o geantă burdușită și o scrisoare de la stăpânul moșiei Eldridge, una sau amândouă din acestea urmând să ne asigure traversarea Canalului.

Era greu de înaintat prin zăpadă. Având mai puțin de treizeci de centimetri, stratul înșelător ascundea pietre, gropi și alte obstacole, făcând pasul cailor alunecos și primejdios. La fiecare pas zburau brazde de zăpadă și noroi, împroșcând pântecele și jaretele, iar norii produși de respirația cailor se risipeau aburind în aerul înghețat.

Murtagh mergea înainte, urmând depresiunea ușoară care marca drumul. Eu călăream alături de Jamie, pentru a-l ajuta, dacă își pierdea cunoștința, deși era, la propriile sale insistențe, legat de cal. Doar mâna stângă îi era liberă, odihnindu-se pe pistolul prins de oblâncul șeii, ascuns sub mantie.

Am trecut pe lângă câteva bordeie împrăștiate, cu fumul ieșind din acoperișurile din stuf, însă familiile și animalele de pe lângă casă păreau toate înăuntru, la adăpost de frig. Din loc în loc, câte un om singuratic trecea din bordei în șopron, cărând găleți sau fân, însă în cea mai mare parte drumul era pustiu.

La trei kilometri și jumătate depărtare de Eldridge am trecut pe sub umbra castelului Wentworth, o masă întunecată cocoțată pe culmea dealului. Aici zăpada era călcată în picioare; traficul înspre și dinspre castel nu înceta nici în cele mai aspre condiții.

Trecerea noastră fusese socotită să coincidă cu masa de prânz, în speranța că santinelele vor fi absorbite de plăcintele și berea lor. Ne-am croit drum anevoie pe lângă cărarea scurtă care ducea spre poartă, doar un grup de călători care au avut ghinionul să fie departe de casă într-o asemenea zi teribilă.

După ce am trecut de închisoare, ne-am oprit un moment pentru a odihni caii, la adăpostul unui mic crâng de pini. Murtagh s-a aplecat să arunce o privire pe sub pălăria pe care și-o îndesase Jamie peste ochi și care îi masca părul roșcovan care îl putea da de gol.

– Ești bine, flăcăule? Cam tăcut.

Jamie a ridicat capul. Chipul îi era palid și firicele de transpirație îi curgeau de-a lungul gâtului în ciuda vântului înghețat, însă a reușit să schițeze un rânjet cu o jumătate de gură.

– Mă descurc.

– Cum te simți? am întrebat, nervoasă.

Stătea moale în șa, lipsit de grația sa semeață obișnuită. Eu am primit cealaltă jumătate de rânjet.

– Tocmai încercam să mă decid ce mă doare mai tare – coastele, mâna sau fundul. Încercând să aleg dintre astea trei, nu mă mai gândesc la spate.

A luat o înghițitură din plosca pe care Sir Marcus i-o dăduse, a ridicat din umeri și mi-a întins-o mie. Era mult mai bun decât alcoolul nedistilat pe care îl băusem în drum spre castelul Leoch, dar la fel de tare. Ne-am continuat călătoria, cu un mic foc vesel arzându-mi în stomac.

Caii se chinuiau să galopeze, zăpada țâșnindu-le din copite când am văzut capul lui Murtagh ridicându-se deodată. Urmând direcția privirii sale, am văzut patru soldați englezi, călare, în vârful dealului.

Nu aveam ce face. Fusesem văzuți și un strigăt de avertisment a răsunat la vale din culmea dealului. Nu aveam încotro să fugim. Eram nevoiți să ne descurcăm cum puteam. Fără o privire în urmă, Murtagh a țâșnit înainte pentru a le ieși în întâmpinare.

Caporalul care însoțea grupul era un soldat de carieră între două vârste, țeapăn în mantaua lui de iarnă. S-a aplecat politicos spre mine, apoi și-a îndreptat atenția spre Jamie.

– Ne cerem iertare, domnule, doamnă. Avem ordine să oprim pe oricine călătorește pe această rută, deoarece câțiva prizonieri au evadat ieri din închisoarea Wentworth și vrem să aflăm dacă nu au fost zăriți.

Prizonieri. Așadar reușisem să eliberez mai mult decât un singur prizonier ieri. Eram bucuroasă, din mai multe motive. Unul era că în felul acesta căutarea își dilua din intensitate. Patru împotriva a trei creștea șansele noastre mai mult decât ne-am fi așteptat. Jamie nu a răspuns, ci s-a aplecat și mai în față în șa, lăsându-și capul să se legene spre piept. Îi puteam vedea sclipirea din ochi pe sub borurile pălăriei; nu își pierduse cunoștința. Probabil îi cunoștea pe acești soldați; vocea lui ar fi fost recunoscută. Murtagh își împingea calul în față, între mine și soldați.

– Da, stăpânul e cam bolnav, după cum vedeți, domnilor, a spus el, trăgându-și slugarnic moțul din frunte. Dacă ați fi atât de buni să îmi arătați drumul spre Ballagh... Nu sunt sigur că ne îndreptăm în direcția bună.

Mă întrebam ce coace. Dar pe urmă i-am surprins privirea. Ochii i-au zburat în sus și în jos, apoi înapoi la soldat, atât de repede încât englezul nici nu ar fi spus că Murtagh nu e numai ochi și urechi la

explicațiile sale. Era Jamie în pericol de a cădea din șa? Prefăcându-mă a-mi așeza boneta, am aruncat o privire peste umăr în direcția pe care mi-o indicase și aproape am înghețat de groază.

Jamie stătea drept în șa, cu capul plecat pentru a-și ascunde obrazul. Însă sângele îi picura ușor din vârful scăriței de sub talpă, pătând zăpada cu stropi aburinzi și stacojii.

Murtagh, prefăcându-se a fi greu de cap, reușise să îi atragă pe soldați în față spre creasta dealului, astfel încât ei să îi poată arăta că drumul spre Dingwall era singurul care se vedea și care ducea în cealaltă parte a dealului. Trecea prin Ballagh și drept spre coasta aflată la alți cinci kilometri depărtare.

Am alunecat în grabă la pământ, trăgând febril de cureaua care înconjura pântecul calului meu. Lovind cu picioarele prin nămeți, am reușit să arunc suficientă zăpadă sub calul lui Jamie încât să ascund picăturile incriminatoare. Aruncând o privire spre soldați, am băgat de seamă că erau încă absorbiți de discuția cu Murtagh, deși unul dintre ei a privit în josul dealului spre noi, parcă pentru a se asigura că nu ne luasem tălpășița.

Le-am făcut veselă cu mâna, apoi, imediat ce soldatul s-a întors, m-am aplecat și am rupt unul din cele trei jupoane pe care le purtam. Dând la o parte mantia lui Jamie, am îndesat juponul împăturit sub pulpa sa, ignorându-i exclamațiile de durere. Mantia a coborât înapoi la locul ei chiar la timp ca eu să mă întorc spre propriul meu cal și, când Murtagh și soldații au sosit, să mă găsească aranjând cureaua care lega șaua.

– Se pare că s-a desfăcut, am explicat inocent, plecându-mi genele spre cel mai apropiat soldat.

– Ah, și de ce nu îi dai dumneata o mână de ajutor doamnei? a spus el întorcându-se spre Jamie.

– Soțul meu nu se simte bine, am spus. Mă descurc singură, mulțumesc.

Caporalul părea intrigat.

– Bolnav, eh? Și de ce suferi, mă rog?

Și-a împins calul în față, privind îndeaproape pe sub pălăria trasă peste chipul palid al lui Jamie.

– Nu arăți prea bine, asta e sigur. Ia scoate-ți pălăria să văd, ce e cu fața dumitale?

Jamie l-a împușcat prin faldurile mantiei. Englezul nu trebuie să fi fost la o depărtare mai mare de doi metri și s-a rostogolit din șa înainte ca pata de pe pieptul său să devină mai mare decât palma mea.

Murtagh avea câte un pistol în fiecare mână până să atingă pământul caporalul. Un glonț a zburat aiurea când calul s-a dat îndărăt speriat de bruschețea sunetului și a mișcării. Al doilea proiectil și-a găsit ținta, pătrunzând prin brațul soldatului, lăsând în urmă o bucată de stofă ferfeniță fluturând din mâneca ce se înroșea văzând cu ochii. Însă omul a rămas în șa, bâjbâind după sabie, cu o singură mână în vreme ce Murtagh a băgat mâna sub mantie pentru a scoate alte arme.

Unul din cei doi soldați rămași și-a întors calul, alunecând prin zăpadă, și a țâșnit de lângă noi, luând-o la goană spre închisoare, probabil pentru a chema ajutoare.

– Claire!

Strigătul venea de deasupra. Am ridicat privirea, uluită, și l-am văzut pe Jamie făcându-mi semne spre silueta care se îndepărta.

– Oprește-l!

A avut răgazul să îmi arunce un al doilea pistol, apoi s-a întors, trăgându-și sabia pentru a se apăra de cel de al patrulea soldat.

Calul meu era antrenat pentru luptă: urechile îi erau lipite de cap și se cabrase și bătuse din copite la auzul împușcăturilor, însă nu o luase la goană, ci rămăsese înțepenit pe picioare în timp ce eu bâjbâiam după oblâncul șeii. Bucuros să lase bătălia în urmă, a țâșnit îndată ce m-a simțit în șa și s-a repezit cu mare viteză spre omul care se îndepărta.

Înaintam prin zăpadă aproape la fel de greu ca și soldatul pe calul său, dar al meu era mai bun și aveam avantajul că noi veneam prin zăpada bătătorită, în timp ce ei erau nevoiți să taie zăpada neatinsă. L-am ajuns încet din urmă, însă am băgat de seamă că nu avea să fie îndeajuns. În fața lui se ridica un dâmb; dacă eu o luam la dreapta, era posibil să ajung în cealaltă parte și să îi tai calea când cobora panta. Am tras de hățuri și m-am aplecat pentru a mă ține în șa când calul a alunecat, întorcându-se primejdios, apoi s-a reechilibrat și s-a avântat înainte.

Nu am reușit să îl ajung din urmă, dar scurtasem distanța dintre noi la

nu mai mult de zece metri. Dacă am fi alergat pe o distanță nelimitată, probabil l-aș fi ajuns, însă eu nu aveam acest lux; zidul închisorii se înălța la mai puțin de un kilometru și jumătate în fața noastră. Dacă ne mai apropiam, avea să fie zărit de pe ziduri.

Am tras de hățuri și am descălecat. Antrenat pentru luptă sau nu, nu știam care va fi reacția calului dacă trăgeam cu pistolul din spatele lui. Chiar dacă rămânea nemișcat precum o statuie, nu credeam că ținta mea era atât de bună. Am îngenuncheat în zăpadă, mi-am proptit cotul pe un genunchi și am așezat arma de-a lungul antebrațului, așa cum mă învățase Jamie.

– „Ține-o de aici, ține aici“, apasă aici, îmi explicase el.

Și așa am făcut.

Spre marea mea surpriză, am lovit calul care alerga. A alunecat, s-a aplecat într-un genunchi și s-a rostogolit într-o învolburare de zăpadă și picioare. Brațul îmi era amorțit de la reculul pistolului; m-am ridicat masându-l, urmărind cu privirea soldatul căzut.

Era rănit, căci s-a ridicat anevoie, apoi a căzut înapoi în zăpadă. Calul său, sângerând de la umăr, s-a îndepărtat poticnit, cu hățurile spânzurând.

Nu am realizat decât mai târziu ce avusesem în minte, însă știam atunci când m-am apropiat de el că nu îl puteam lăsa în viață. Cum eram atât de aproape de închisoare, cu alte santinele căutând prizonierii evadați, nu putea doar să ne descrie – și adio povestea noastră cu ostaticii! –, însă știa și încotro ne îndreptam. Și noi mai aveam încă cincisprezece kilometri de parcurs până la coastă; două ore de călătorit prin zăpada căzută din abundență. Și îndată ce ajungeam acolo, trebuia să căutăm un vas. Pur și simplu nu puteam risca să îl las să le spună celorlalți despre noi.

Se lupta să se ridice într-un cot când m-am apropiat. Ochii i s-au deschis de uluire când m-a văzut, apoi s-au relaxat. Eram femeie. Nu îi era teamă de mine. Un bărbat mai experimentat ar fi putut fi mai precaut, în ciuda faptului că eram femeie, dar el era foarte tânăr. Nu avea mai mult de șaisprezece ani, m-am gândit, simțind că mi se face rău. Obrajii pistruiați încă mai păstrau rotunjimea copilăriei, deși buza de sus avea puful unei promisiuni de mustață.

A deschis gura, însă doar a gemut de durere. Și-a apăsat într-o parte palma și am văzut că sângele i se scurgea prin tunică și veston. Așadar avea răni interne; calul trebuie să se fi rostogolit peste el.

Era posibil să moară oricum, mi-am spus. Însă știam că nu mă puteam baza pe asta. Pumnalul din mâna dreaptă era ascuns sub mantie. Mi-am așezat mâna stângă pe fruntea lui. Atinsesem cu același gest sute de bărbați, încercând să îi mângâi, să îi examinez, să îi încurajez pentru orice îi aștepta. Și ei își ridicaseră privirile spre mine cu aceeași expresie în care se amestecau speranța și încrederea.

Nu îi puteam tăia gâtul. M-am lăsat în genunchi lângă el și i-am întors blând capul într-o parte. În toate exercițiile de ucis ale lui Rupert victimele opuseseră rezistență. Acum nu am întâmpinat nicio rezistență când i-am aplecat capul înainte, cât de tare am putut, și am înfipt pumnalul în gâtul său, la baza craniului.

L-am lăsat zăcând cu fața în jos în zăpadă și am plecat să mă alătur celorlalți.

Odată încărcătura noastră greoaie depozitată sub pături pe o bancă dedesubt, Murtagh și cu mine ne-am întâlnit pe puntea lui *Cristabel* pentru a supraveghea cerul răvășit de furtună.

– Pare să fie un vânt domol și constant, am spus, plină de speranță, cu un deget umezit ridicat.

Murtagh a măsurat întunecat norii atârnând cu burțile negre peste port, încărcătura lor de zăpadă topindu-se fără folos în valurile reci.

– Ah, da. Să sperăm că vom traversa fără probleme. Dacă nu, probabil vom ajunge acolo cu un cadavru.

O jumătate de oră mai târziu, avântați în apele zbuciumate ale Canalului Englez, am înțeles ce vrusese să spună cu ultima remarcă.

– Rău de mare? am întrebat nevenindu-mi a crede. Scoțienii nu au rău de mare!

Murtagh era tâfnos.

– Atunci poate că e un hotentot roșcovan. Tot ce știu este că e verde ca un pește stricat și își vomită și mațele. Ai de gând să cobori să mă ajuți sau vrei să îl vezi cum îi ies coastele prin piept?

– La naiba, am spus, în timp ce ne sprijineam de balustradă pentru aer proaspăt în timpul unei scurte pauze pe puntea urât mirositoare de dedesubt, dacă știa că are rău de mare, de ce Dumnezeu a insistat să luăm un vas?

Ochii de bazilisc mă priveau fără să clipească.

– Pentru că știe a dracului de bine că n-o să ajungem niciodată pe uscat de cealaltă parte în starea în care se află el acum, și nu voia să stea la Eldridge de teamă că o să-i asmută pe englezi pe Sir Marcus și familia lui.

– Așa încât a preferat să se omoare pe apă, am spus eu amar.

– Da. S-a gândit că așa nu o să moară decât el, fără să mai ia pe nimeni cu el. Altruist, înțelegi? În schimb, mai are de lucrat la discreție, a adăugat el îndreptându-se spre cabină ca răspuns la inconfundabilele sunete venind de dedesubt.

– Felicitări, i-am spus lui Jamie după un ceas sau două, dându-mi la o parte șuvițele umede de pe obraji și frunte. Cred că vei fi consemnat în istorie medicinei ca singura persoană dovedită care a murit chiar de rău de mare.

– Oh, bun, a bălmăjit el în talmeș-balmeșul de perne și pături, măcar să nu fie în van tot chinul.

S-a ridicat deodată într-o parte.

– Dumnezeule, începe din nou.

Murtagh și cu mine am sărit iarăși la posturile noastre. Trebuia să ținem namila de bărbat imobil în timp ce se cufunda în spasmele fără milă ale răului de mare. Nu e o treabă pentru cei slabi.

Pe urmă i-am luat din nou pulsul și am pus mâna o clipă pe fruntea transpirată. Murtagh mi-a citit expresia și m-a urmat fără un cuvânt de-a lungul coridorului care ducea spre puntea principală.

– Nu se descurcă prea bine, nu-i așa? a spus el încetișor.

– Nu știu, am spus neajutorată, scuturându-mi părul îmbibat cu transpirație în vântul șfichiuitor. Sincer, nu am auzit niciodată ca cineva să moară de rău de mare, dar acum a început să vomite sânge.

Mâinile bărbatului pipernicit s-au strâns pe balustradă, degetele pătrunzând prin pielea pistruiată de soare.

– Nu știu dacă coastele rupte nu i-au provocat răni interne sau stomacul lui e iritat din cauza vomatului. Oricare ar fi explicația, nu e un semn bun. Și pulsul e mult mai slab, și neregulat. Pentru inima lui

nu e foarte bine, înțelegi?

– Are o inimă de leu.

Vorbea atât de încet încât pentru o clipă am crezut că doar mi s-a părut că am auzit. Sau poate că vântul sărat îi făcea ochii să lăcrimeze. S-a întors pe neașteptate spre mine.

– Și un cap de bou. Mai ai niște laudanum din acela pe care ți l-a dat Lady Annabelle?

– Da, am un flacon plin. Dar nu vrea să îl ia; nu vrea să doarmă, a spus.

– Ah, bine. Pentru cei mai mulți oamenii, ce-și doresc și ce primesc sunt două lucruri diferite; nu văd de ce el ar fi în vreun fel diferit. Hai.

L-am urmat neliniștită înapoi pe puntea inferioară.

– Nu cred că îl poate ține în el fără să-l vomite.

– Lasă asta în seama mea. Ia flaconul și ajută-mă să îl ridic.

Jamie era și așa pe jumătate conștient, o grămadă de carne inertă care a protestat când l-am ridicat în capul oaselor, rezemându-l de perete.

– O să mor, a spus el slab, dar clar, și cu cât mai repede cu atât mai bine. Plecați și lăsați-mă să mor în pace.

Înșfăcându-l zdravăn de claia de păr roșcovan, Murtagh i-a ridicat capul și i-a înfipt flaconul între buze.

– Înghite asta, șoricelul meu frumos, ori îți rup gâtul. Și să nu-ți treacă prin cap să nu-l înghiți. O să te strâng de nas și de gură; dacă încerci să îl vomiți, o să-ți iasă pe urechi.

Unindu-ne forțele și voințele, am transferat conținutul flaconului, încet, dar sigur în tânărul stăpân al moșiei de la Lallybroch. Tușind și icnind, Jamie a băut bărbătește cât de mult a putut înainte de a se prăbuși verde la față și lipsit de aer la perete. Murtagh a împiediat fiecare amenințare de explozie de greață trăgându-l fără milă de nas, o întreprindere nu întotdeauna încununată de succes, care însă a permis asimilarea narcoticului în circuitul sangvin al pacientului. După îndelungi lupte, l-am așezat lipsit de cunoștință pe pat, flăcările părului, ale sprâncenelor și ale genelor fiind singura pată de culoare pe pernă.

Murtagh a venit lângă mine pe punte nițel mai târziu.

– Privește, a spus el întinzând brațul.

Lumina palidă a răsăritului, strălucind în raze jucăușe pe sub nori, poleia stâncile coastei franceze din față.

– Căpitanul spune că va ajunge la mal în trei sau patru ore.

– Și nu mai devreme, a spus companionul meu, îndepărtându-și șuvițele moi de păr castaniu din ochi.

S-a întors spre mine și mi-a dăruit ceea ce a fost cea mai apropiată impresie de zâmbet pe care o văzusem vreodată pe chipul lui aspru.

Și astfel, în cele din urmă, urmând trupul nemișcat pe care îl aveam în grijă, așezat pe o targă între doi călugări voinici, am trecut prin porțile înalte și sumbre ale abației Sainte Anne de Beaupré.

38

Abaţia

Abația era un edificiu enorm din secolul al doisprezecelea, ale cărei ziduri erau construite pentru a rezista atât asaltului furtunilor năprasnice de pe mare, cât și al invadatorilor de pe uscat. Acum, în vremuri mai liniștite, porțile sale stăteau deschise pentru a permite comunicarea ușoară cu satul din apropiere, iar micile chilii din piatră ale aripii de oaspeți fuseseră îndulcite cu covoare pe pereți și mobilă confortabilă.

M-am ridicat de pe scaunul tapițat din propria mea cameră, neștiind prea bine cum se salută un abate; trebuia să îngenunchez să-i sărut inelul, sau asta era doar pentru papi? În cele din urmă, m-am mulțumit doar cu o plecăciune scurtă și respectuoasă.

Ochii oblici de pisică ai lui Jamie se datorau într-adevăr neamului Fraser. La fel ca și bărbia puternică, deși cea care se afla în fața ochilor mei era cumva ascunsă de o barbă neagră. Abatele Alexander avea de asemenea gura lată a nepotului său, deși el părea să zâmbească mai puțin. Ochii oblici albaștri au rămas reci și speculativi când mi-a urat bun venit cu un zâmbet cald și plăcut. Era mult mai scund decât Jamie, cam de înălțimea mea, și solid. Purta robă de preot, dar pășea cu alura unui războinic. Mi-a trecut prin minte că foarte probabil în tinerețe fusese și una, și alta.

– Ești bine venită, nepoată, a spus el, înclinându-și capul.

Am fost nițel surprinsă de această formulare, însă am înclinat capul la rândul meu.

– Îți sunt recunoscătoare pentru ospitalitate, am răspuns, din toată inima. L-ai… l-ai văzut pe Jamie?

Călugării îl luaseră pe Jamie să îl spele, un proces la care m-am gândit

că ar fi mai bine să nu asist.

Abatele a încuviințat.

– Ah, da, a spus el, un vag accent scoțian ghicindu-se în engleza cultivată. L-am văzut. L-am însărcinat pe fratele Ambrose să îi îngrijească rănile.

Trebuie să mă fi uitat sceptic la el, căci mi-a spus, puțin înțepat.

– Nu te îngrijora, doamnă, fratele Ambrose este cât se poate de priceput.

M-a măsurat cu o privire sinceră, tulburător de asemănătoare cu a nepotului său.

– Murtagh mi-a spus că și dumneata te pricepi foarte bine la leacuri.

– Așa este, am răspuns fără ocolișuri.

Răspunsul meu a provocat un zâmbet larg.

– Văd că nu suferi de păcatul falsei modestii, a remarcat el.

– Am eu alte păcate, am răspuns, întorcându-i zâmbetul.

– Cu toții avem, a spus el. Fratele Ambrose va fi încântat să stea de vorbă cu dumneata, sunt sigur.

– Ți-a… povestit Murtagh ce s-a întâmplat? am întrebat șovăitor.

Buzele late s-au crispat.

– Mi-a povestit. Atât cât știe el din ce s-a întâmplat.

S-a oprit, ca și cum ar fi așteptat completări din partea mea, însă eu am rămas tăcută.

Era limpede că ar fi vrut să îmi pună întrebări, însă era destul de diplomat încât să nu mă preseze. În schimb, și-a ridicat mâna, într-un gest de binecuvântare și concediere.

– Ești bine venită, a mai spus încă o dată. Voi trimite un frate servitor cu ceva de mâncare.

M-a privit încă o dată din cap până în picioare.

– Și cu ceva în care să te speli.

A făcut semnul crucii spre mine, în semn de bun-rămas ori poate de exorcizare a murdăriei, și a plecat într-o învolburare de robe cafenii.

Realizând deodată cât de obosită eram, m-am lăsat să cad pe pat, întrebându-mă dacă îmi puteam ține ochii deschiși suficient de mult timp încât să mănânc și să mă mai și spăl. Încă mă întrebam asta când am căzut cu capul în pernă.

Aveam un coșmar îngrozitor. Jamie era de cealaltă parte a unui zid solid din piatră fără ușă. Îl auzeam strigând întruna, însă nu puteam ajunge la el. Băteam disperată cu pumnul în zid, doar ca să îmi văd mâinile scufundându-se în piatră ca într-o apă.

– Au!

M-am ridicat în patul îngust, strângând la piept mâna pe care mi-o lovisem de zidul dur de lângă pat. M-am legănat înainte și înapoi, strângând mâna dureroasă între pulpe, apoi mi-am dat seama că țipetele continuau.

Au încetat însă brusc în timp ce fugeam de-a lungul coridorului. Ușa camerei lui Jamie era deschisă, lumina pâlpâindă a lămpii inundând holul.

Un călugăr pe care nu îl mai văzusem până atunci era cu Jamie, ținându-l strâns. Un val nou de sânge proaspăt pătase bandajele de pe spatele lui și umerii i se scuturau, parcă cuprinși de friguri.

– Un coșmar, mi-a explicat călugărul, văzându-mă în pragul ușii.

L-a lăsat pe Jamie în brațele mele și s-a îndreptat spre masă, unde erau o bucată de pânză și o carafă cu apă.

Jamie încă tremura și chipul îi strălucea de transpirație. Ochii îi erau închiși și respira greoi, scoțând un zgomot înecat, răgușit. Călugărul s-a așezat lângă mine și a început să îi tamponeze fața cu o mână blândă, netezindu-i părul greu și ud de pe tâmple.

– Dumneata trebuie să fii soția lui, desigur, mi-a spus. Cred că se va simți imediat mai bine.

Tremuratul a început într-adevăr să se liniștească în câteva minute și Jamie a deschis ochii cu un oftat.

– Sunt bine, a spus el. Claire, sunt bine, dar, pentru Dumnezeu, scapă-mă de putoarea asta!

Abia atunci am simțit parfumul din cameră, o mireasmă florală, iute, un parfum atât de comun, încât nici nu îl băgasem de seamă.

Lavandă. Un miros de săpunuri și ape de toaletă. Ultima dată îl simțisem în carcera închisorii Wentworth. Hainele sau trupul căpitanului Jonathan Randall miroseau a lavandă.

Sursa mirosului era o cupă metalică mică plină cu ulei cu parfum floral, suspendată de o bază grea din fier cu trandafiri și atârnată deasupra flăcării unei lumânări. Menit să calmeze spiritul, nu avea efectul evident scontat. Jamie respira mai ușor, stând în capul oaselor de unul singur și ținând în mână cupa cu apă pe care i-o dăduse călugărul. Însă chipul îi era încă palid și colțul gurii îi tresărea neliniștit.

Am făcut semn din cap franciscanului să facă precum îi ceruse Jamie și călugărul a acoperit îndată cupa cu ulei fierbinte cu un prosop împăturit, apoi a scos-o pe coridor. Jamie a slobozit un oftat lung de ușurare, apoi s-a strâmbat din cauza durerii de coaste.

– Ți-ai deschis puțin rănile de la spate, am spus, întorcându-l ușor pentru a umbla la bandaje. Însă nu e foarte grav.

– Știu. Trebuie să mă fi întors pe spate în timpul somnului.

Pătura groasă care trebuia să îl țină culcat pe o parte alunecase pe podea. Am ridicat-o și am așezat-o pe pat lângă el.

– Din cauza asta cred că am visat. Am visat că eram biciuit.

S-a scuturat, a sorbit o gură de apă, apoi mi-a întins cupa.

– Aș avea nevoie de ceva mai tare, dacă ai la îndemână.

Parcă auzindu-l, călugărul nostru serviabil a intrat pe ușă cu o carafă de vin într-o mână și un flacon micuț cu sirop de mac în cealaltă.

– Alcool sau opiu? l-a întrebat pe Jamie cu un zâmbet, ridicând ambele băuturi. Alege-ți calea spre uitare.

– Eu aleg vinul, dacă nu vă e cu supărare. Am avut destule vise pentru o singură noapte, a spus Jamie, răspunzând cu un zâmbet strâmb.

A băut vinul încet, în timp ce călugărul m-a ajutat să îi schimb

bandajele pătate, ungându-i rănile cu alifie de gălbenele. Abia când l-am așezat din nou în pat pe Jamie să doarmă, cu spatele bine sprijinit și pătura trasă peste el, a dat călugărul să plece. Trecând pe lângă pat, s-a aplecat spre Jamie și, întinzând brațul, a făcut semnul crucii peste capul lui.

– Noapte bună, a spus el.

– Mulțumesc, părinte, a răspuns Jamie amețit, în mod evident pe jumătate adormit deja.

Văzând că Jamie nu va avea probabil nevoie de mine până dimineață, l-am atins ușor pe umăr de rămas-bun și l-am urmat pe călugăr în coridor.

– Îți mulțumesc, am spus. Sunt profund recunoscătoare pentru ajutorul dumitale.

Călugărul a fluturat o mână modest, oprindu-mi mulțumirile.

– M-am bucurat că v-am putut ajuta, a spus el și am băgat de seamă că vorbea engleza excelent, deși avea un ușor accent franțuzesc. Treceam prin aripa oaspeților în drum spre capela St Giles când am auzit țipetele.

Am tresărit la amintirea acelui țipăt, răgușit și dezolat, sperând că nu îl voi mai auzi niciodată. Aruncând o privire pe fereastra de la capătul coridorului, nu am zărit niciun semn care să prevestească zorile prin obloane.

– Spre capelă? am întrebat, surprinsă. Dar credeam că slujba de utrenie se cântă în biserica principală. Și oricum e nițel cam devreme, cu siguranță.

Franciscanul a zâmbit. Era destul de tânăr, probabil abia trecut de treizeci de ani, însă părul său castaniu mătăsos era înspicat cu argintiu. Era tuns scurt și ordonat și avea o barbă castanie, tunsă atât de fin încât abia atingea gulerul întors adânc al veșmântului său.

– Foarte devreme pentru utrenie, a încuviințat el. Mă îndreptam spre capelă pentru că e rândul meu pentru perpetua adorare euharistică de la această oră.

A aruncat o privire în camera lui Jamie unde o lumânare gradată arăta că era ora două și jumătate.

– Am întârziat deja, a spus el. Fratele Bartolome mă așteaptă ca să se poată duce la culcare.

Ridicându-și mâna, m-a binecuvântat repede, s-a întors pe câlcâiele încălțate în sandale și a s-a făcut nevăzut prin ușile batante de la capătul coridorului înainte ca eu să îmi revin în fire să îl întreb cum se numește.

Am intrat în cameră și m-am aplecat să văd ce face Jamie. Adormise din nou, respirând ușor, o încruntătură discretă încrețindu-i fruntea. Curioasă, mi-am plimbat mâna delicat peste părul lui. Cuta din frunte s-a relaxat nițel, apoi a revenit. Am oftat și l-am înfășurat mai bine cu păturile.

Mă simțeam mult mai bine dimineață, însă Jamie era încercănat și mofturos după noaptea agitată. A refuzat emfatic orice sugestie de șodou sau supă pentru micul dejun și s-a răstit iritat la mine când am încercat să îi verific pansamentul de la mână.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, mai lasă-mă în pace! M-am săturat să fiu împuns și pisălogit!

Și-a tras mâna într-o parte, uitându-se urât la mine. M-am întors fără un cuvânt și m-am ridicat să îmi caut de lucru aranjând flacoanele și cutiile mici de leacuri de pe măsuța de lângă pat. Le-am aranjat în grupuri mici, după întrebuințare; alifia cu gălbenele și unguentul din coajă de plop pentru calmare, coaja de salcie și cea de cireș, precum și mușețelul pentru ceaiuri, sunătoatea, usturoiul și coada-șoricelului pentru dezinfectare.

– Claire.

M-am întors, văzându-l ridicat în capul oaselor pe pat, privindu-mă cu un zâmbet rușinat.

– Îmi pare rău, englezoaico. Îmi explodează mațele și sunt nervos în dimineața asta. Dar nu am niciun motiv să te reped. Mă ierți?

Am pășit spre el repede și l-am îmbrățișat ușor.

– Știi că nu e nimic de iertat. Dar ce înseamnă că îți explodează mațele?

Nu era pentru prima oară când mă gândeam că intimitatea și dragostea nu sunt sinonime. S-a strâmbat, aplecându-se ușor și

încrucișându-și brațele peste abdomen.

– Înseamnă, a spus el, că te-aș ruga să mă lași singur pentru scurtă vreme. Dacă nu te superi.

I-am îndeplinit imediat dorința și am plecat să caut micul dejun.

Întorcându-mă din reflectoriu ceva mai târziu, am remarcat o siluetă suplă în robele negre franciscane traversând curtea spre galerie. Am grăbit pasul să o ajung din urmă.

– Părinte! am strigat și el s-a întors, zâmbind când m-a văzut.

– Bună dimineața, a spus el. Doamnă Fraser, așa te numești? Cum se simte soțul dumitale în această dimineață?

– Mai bine, am zis, sperând că era adevărat. Voiam să îți mulțumesc din nou pentru noaptea trecută. Ai plecat înainte să apuc să te întreb cum te cheamă.

Ochii căprui-verzi limpezi au sclipit în vreme ce făcea o plecăciune, cu palma așezată pe inimă.

– François Anselm Mericoeur d'Armagnac, doamnă, a răspuns el. Acesta e numele pe care l-am primit la naștere. Acum sunt cunoscut doar ca părintele Anselm.

– Anselm cel cu inima veselă? am întrebat, zâmbind.

A ridicat din umeri, un gest pur galic, neschimbat de secole.

– Trebuie să încercăm, a spus el, cu un zâmbet ironic în colțul buzelor.

– Nu vreau să te reții, am spus, aruncând o privire spre capelă. Voiam doar să îți mulțumesc pentru ajutor.

– Nu mă reții deloc, doamnă. De fapt, amânam să mă duc la muncă, savurând păcatul trândăviei.

– Care este munca dumitale? am întrebat, intrigată.

În mod evident, bărbatul era un oaspete al mănăstirii, roba sa neagră franciscană sărind în ochi precum o pată de cerneală printre robele cafenii ale benedictinilor. Erau câțiva asemenea oaspeți, sau așa îmi spusese unul din frații care serveau, fratele Polydore. Cei mai mulți dintre ei erau învățați, veniți aici pentru a consulta operele păstrate în renumita bibliotecă a abației. Anselm, se părea, era unul dintre

aceștia. Era de câteva luni ocupat cu traducerea câtorva opere ale lui Herodot.

– Ai văzut biblioteca? m-a întrebat el. Atunci hai, a spus el după ce eu am dat din cap. Este cu adevărat una dintre cele mai impresionante și sunt sigur că unchiul dumitale, abatele, nu ar avea nicio obiecție.

Eram deopotrivă curioasă să văd biblioteca și ezitam să mă întorc imediat în izolarea aripii oaspeților, așa încât l-am urmat fără a șovăi.

Biblioteca era frumoasă, cu tavanul înalt, cu avântatele coloane gotice care se împreunau în ogivele tavanului cu mai multe compartimente. Ferestrele care acopereau peretele umpleau spațiile dintre coloane, lăsând lumina să inunde biblioteca. Majoritatea erau din sticlă limpede, însă unele conțineau vitralii cu parabole amăgitor de simple la prima vedere. Trecând pe vârfuri pe lângă siluetele gârbovite ale călugărilor care studiau, m-am oprit să admir unul dintre vitraliile care înfățișau Fuga în Egipt.

Unele dintre rafturi arătau precum cele cu care eram obișnuită, cărțile odihnindu-se una lângă cealaltă. Altele conțineau cărți culcate, pentru a proteja copertele antice. Era chiar și un corp acoperit cu sticlă, unde se aflau câteva suluri de pergamente. În bibliotecă domnea un aer de exaltare înăbușită, ca și cum volumele păstrate cu mare grijă cântau neauzit între copertele lor. Am părăsit biblioteca simțindu-mă mângâiată și am traversat agale curtea principală alături de părintele Anselm.

Am încercat din nou să îi mulțumesc pentru ajutorul din seara trecută, însă din nou a ridicat din umeri la auzul vorbelor mele.

– Nicio problemă, copila mea. Sper că soțul dumitale se simte mai bine astăzi.

– Și eu sper, am spus.

Nevrând să întârzii pe acest subiect, am întrebat:

– Ce anume este adorarea euharistică? Ai spus astă-noapte că într-acolo te îndrepți?

– Nu ești catolică? a întrebat el surprins. Ah, dar am uitat, dumneata ești englezoaică. Atunci, trebuie să fii protestantă.

– Cred că nu sunt nici una, nici alta, când vine vorba de credință, am răspuns. Însă tehnic, cel puțin, cred că sunt catolică.

– Tehnic?

Sprâncenele fine s-au ridicat mirate. Am șovăit, precaută după experiențele mele cu părintele Bain, însă acest bărbat nu părea să fie genul care să înceapă a agita crucifixe prin fața ochilor mei.

– Păi, am început eu, aplecându-mă să culeg o buruiană mică dintre pietrele de pavaj, am fost botezată catolic. Dar părinții mei au murit când aveam cinci ani și eu am locuit cu unchiul meu. Unchiul Lambert era...

Am făcut o pauză, amintindu-mi apetitul insațiabil al unchiului meu pentru cunoaștere și cinismul acela detașat cu care considera religia doar unul din aspectele prin care se poate cataloga o cultură.

– În fine, era de toate și nimic, cred, în termeni de religie, am concluzionat. Le cunoștea pe toate, dar nu credea în niciuna. Așa încât nu a făcut nimic pentru educația mea religioasă. Și… primul meu soț era catolic, însă nu foarte credincios, mă tem. Așadar, presupun că eu sunt cu adevărat mai degrabă o păgână.

L-am privit temătoare, însă în loc să fie uluit de mărturisirea mea, a început să râdă cu poftă.

– De toate și nimic, a spus el savurând exprimarea. Îmi place asta foarte mult. Cât despre păgânismul dumitale, mă tem că te înșeli. Odată ce ești membră a mamei noastre sfinte Biserici, ești pentru totdeauna însemnată ca fiică a ei. Oricât de puține cunoști despre religia dumitale, ești la fel de catolică precum tatăl nostru binecuvântat, papa.

A aruncat o privire spre cer. Era înnorat, însă frunzele tufelor de anin din apropierea bisericii stăteau nemișcate.

– Vântul a încetat. Voiam să plec într-o scurtă plimbare să îmi limpezesc mintea în aer curat. Nu vrei să mă însoțești? Ai nevoie de aer și de mișcare și poate eu voi reuși să îmbunătățesc ocazia spiritual, luminându-te în privința ritualului de adorare euharistică în timp ce ne plimbăm.

– Trei păsări cu o singură piatră, nu? am spus sec.

Dar gândul la aer curat, dacă nu la iluminare spirituală, era tentant și am plecat să îmi iau mantia fără a mai sta pe gânduri. Cu o privire aruncată spre silueta dinăuntru, cu capul plecat în rugăciune, Anselm m-a condus pe lângă întunericul tăcut al intrării în capelă și de-a

lungul arcadei acoperite până la marginea grădinii.

Departe de urechile călugărilor din capelă, pe care îi puteam tulbura cu discuția noastră, a spus:

– E o idee foarte simplă. Dacă îți amintești de povestea din Grădina Ghetsimani, unde Domnul nostru și-a petrecut ceasurile de dinaintea condamnării și crucificării Lui și tovarășii Săi, care ar fi trebuit să îi țină de urât, au adormit cu toții buștean?

– Ah, am spus, înțelegând deodată. Și El a spus: „Nu puteți veghea cu mine un ceas?“ Deci asta faceți – vegheați împreună cu el pentru acel ceas – ca să vă revanșați față de El.

Îmi plăcea ideea și întunericul capelei mi s-a părut deodată însuflețit și reconfortant.

– Oui, madame, a încuviințat el. E foarte simplu. Facem cu rândul și păzim, și Taina Tainelor de pe altarul de aici nu e niciodată lăsată singură.

– Nu e dificil să stai treaz? am întrebat curioasă. Și mereu stai de pază noaptea?

El a încuviințat din cap, vânticelul zburlindu-i părul castaniu mătăsos. Cercul ras din creștet avea nevoie să fie ras din nou; fire de păr scurte și țepoase îl acopereau ca un mușchi.

– Fiecare paznic își alege timpul care i se potrivește cel mai bine. Pentru mine, acesta e ora două dimineața.

Mi-a aruncat o privire, șovăind, de parcă s-ar fi întrebat cum aveam să reacționez la ceea ce era pe cale să îmi spună.

– Pentru mine, în acel moment... A făcut o pauză. E ca și cum timpul s-a oprit, a continuat. Toate funcțiile corpului, tot sângele și bila și vaporii care fac un om; e ca și cum deodată toate funcționează într-o armonie perfectă.

A zâmbit. Dinții îi erau nițel strâmbi, singurul defect în înfățișarea sa altfel perfectă.

– Sau parcă s-ar opri toate deodată. Adesea mă întreb dacă momentul este similar cu momentul nașterii sau al morții. Știu că acest moment este diferit pentru fiecare bărbat… sau femeie, presupun, a adăugat el cu o înclinare curtenitoare a capului. Dar chiar în acel moment, și

pentru acea fracțiune de timp, mi se pare că toate lucrurile sunt posibile. Privești peste limitele propriei tale vieți și vezi că de fapt nu înseamnă nimic. În acel moment în care timpul se oprește e ca și cum știi că ai putea începe orice aventură, să o închei și să te întorci la tine însuți, să găsești lumea neschimbată și toate la fel cum le-ai lăsat cu o clipă înainte. E ca și cum... A șovăit o clipă, alegându-și cu grijă cuvintele. Ca și cum, știind că totul e posibil, deodată nimic nu mai e necesar.

– Dar… faci ceva efectiv? am întrebat. Ăă… adică, te rogi?

– Eu? Păi, a spus el rar, stau și mă uit la El.

Un zâmbet larg a înflorit pe buzele fin conturate.

– Și El se uită la mine.

Jamie era în picioare când m-am întors în cameră și a încercat o scurtă plimbare de-a lungul holului, rezemându-se de umărul meu. Însă din cauza efortului, era palid și transpirat și s-a așezat fără a protesta când am întors plapuma pentru a-l înveli.

Am vrut să îi dau puțină supă și lapte, dar a dat din cap obosit.

– Nu am poftă de mâncare, englezoaico. Dacă mănânc ceva, cred că o să vomit din nou.

Nu am insistat, luând înapoi supa în tăcere.

La cină am fost mai insistentă și am reușit să îl conving să încerce câteva linguri de supă. A reușit să înghită puțin, însă nu a putut să o rețină.

– Îmi pare rău, englezoaico, mi-a spus el, pe urmă. Sunt dezgustător.

– Nu contează, Jamie, și nu ești dezgustător.

Am scos ligheanul pe coridor în fața ușii și m-am așezat lângă el pe pat, îndepărtându-i părul de pe frunte.

– Nu te îngrijora. Doar că stomacul e încă iritat din cauza răului de mare. Poate te-am obligat să mănânci prea repede. Lasă-l să se odihnească și să se vindece.

A închis ochii, oftând sub palma mea.

– Voi fi bine, a spus el apatic. Ce ai făcut astăzi, englezoaico?

În mod evident era neliniștit și inconfortabil, însă s-a mai relaxat puțin în vreme ce mă asculta povestindu-i explorările mele de peste zi; biblioteca, crama, capela și, în cele din urmă, grădina de ierburi unde îl întâlnisem pe faimosul frate Ambrose.

– Este uimitor, am spus entuziastă. Ah, dar am uitat, tu l-ai cunoscut deja.

Fratele Ambrose era înalt – chiar mai înalt decât Jamie – și cadaveric, cu un obraz lung și căzut ca al unui basset. Și zece degete lungi și subțiri și fiecare dintre ele de un verde intens.

– Pare să fie capabil să facă orice să crească, am spus. Are toate plantele obișnuite acolo, și un solar atât de înghesuit, încât nici nu poate sta în picioare drept în el, cu lucruri care nu ar trebui să crească în acest sezon, sau nu ar trebui să crească în această parte de lume sau nu ar trebui să crească deloc. Ca să nu mai spun despre condimentele și medicamentele importate.

Menționarea medicamentelor mi-a adus aminte de noaptea trecută și am privit pe fereastră. Amurgul venea devreme iarna și afară era deja întuneric, lămpile călugărilor care se ocupau de grajduri și ale celor care lucrau afară săltând înainte și înapoi în vreme ce-și vedeau de treburile lor.

– Se lasă seara. Crezi că poți adormi? Fratele Ambrose are câteva lucruri care te-ar putea ajuta.

Ochii lui erau tulburi de oboseală, însă a dat din cap.

– Nu, englezoaico. Nu vreau nimic. Dacă adorm… nu, cred că o să citesc puțin.

Anselm îi adusese o selecție de cărți de filozofie și istorie din bibliotecă și a întins o mână după o lucrare de Tacitus care stătea pe noptieră.

– Ai nevoie de somn, Jamie, am spus cu blândețe, privindu-l.

A deschis cartea, rezemat de pernă, însă a continuat să stea cu ochii țintă în tavan.

– Nu ți-am spus ce am visat, mi-a spus deodată.

– Mi-ai spus că ai visat că erai biciuit.

Nu îmi plăcea expresia chipului său; deja palid sub vânătăi, strălucea ușor de transpirație.

– Așa e. Îmi ridicam privirea și vedeam funiile tăind în carnea încheieturilor. Mâinile aproape mi se înnegriseră și funia mă zgâria pe os când mă mișcam. Aveam obrazul lipit de stâlp. Apoi am simțit bilele de plumb de la capetele fâșiilor de piele tăind prin carnea umerilor.

Loviturile continuau să cadă mult după ce ar fi trebuit să înceteze și mi-am dat seama că nu aveau intenția de a se opri. Capetele corzilor mușcau mici bucăți din carnea mea. Sângele… sângele îmi curgea pe coaste și pe spate, îmbibându-mi kiltul. Și îmi era foarte frig. Pe urmă mi-am ridicat din nou privirea și am văzut cum carnea începuse să se desprindă de pe mâini și oasele degetelor zgâriau lemnul, lăsând în spate urme lungi. Cred că atunci am început să țip. Auzeam un pârâit straniu când mă lovea și după o vreme am realizat ce era. Îmi dezvelise toată carnea de pe oase și capetele de plumb ale biciului loveau în oasele uscate ale coastelor. Și știam că sunt mort, dar nu conta. El mă biciuia întruna și întruna și nu se mai oprea, avea să continue până avea să mă facă bucăți, să mă prăbușesc lângă stâlp, dar nu se oprea și…

M-am aplecat să îl iau în brațe să îl fac să tacă, însă deja se oprise, strângând în mâna bună marginea cărții. Dinții îi erau înfipți cu putere în carnea zgâriată a buzei de jos.

– Jamie, voi sta cu tine în noaptea asta, am spus. Pot pune o scândură pe podea.

– Nu.

Oricât de slăbit ar fi fost, încăpățânarea lui naturală se manifesta din plin.

– O să mă descurc singur. Și acum nu îmi e somn. Du-te și mănâncă, englezoaico. Eu… o să citesc puțin.

Și-a aplecat capul peste pagină. După un minut în care l-am privit neajutorată, am făcut precum m-a sfătuit și am plecat.

Deveneam tot mai îngrijorată de starea lui Jamie. Greața persista; nu mânca aproape nimic și mâncarea foarte rar stătea în stomacul lui. Era tot mai palid și mai apatic, nefiind interesat de nimic. Dormea foarte

mult în timpul zilei pentru că dormea atât de puțin în timpul nopții. Cu toate acestea, oricât de înspăimântat era de visele sale, nu îmi permitea să împart camera cu el, astfel încât insomnia lui să nu îmi afecteze odihna.

Nedorind să stau pe capul lui, chiar dacă mi-ar fi îngăduit, îmi petreceam multe ore în grădina cu ierburi sau în atelierul de uscat plante al fratelui Ambrose, sau plimbându-mă fără un țel anume prin grădinile abației, discutând cu părintele Anselm. A profitat de ocazie pentru a mă atrage într-un catehism gentil, încercând să mă instruiască în principiile de bază ale catolicismului, deși îl asigurasem de nenumărate ori de agnosticismul meu adânc înrădăcinat.

– *Ma chère*, a spus el în cele din urmă, îți amintești condițiile necesare pentru înfăptuirea păcatului despre care ți-am vorbit ieri?

Memoria mea funcționa foarte bine în ciuda lipsurilor mele morale.

– Mai întâi să știi că e un păcat și pe urmă să accepți, am repetat papagalicește.

– Să accepți, a repetat el. Și aceasta, *ma chère*, este condiția iertării.

Ne rezemasem de gardul cotețului de porci, privind animalele uriașe și maro strângându-se laolaltă în soarele palid de iarnă. Și-a întors capul, punându-și bărbia pe antebrațele încrucișate pe balustrada gardului.

– Nu văd cum, am protestat. Sigur, poți să ierți sau să nu ierți. Vreau să spun..., am ezitat, nevrând să fiu nepoliticoasă, pentru dumneata, chestia aia de pe altarul din capelă este Dumnezeu. Pentru mine, e o bucată de pâine, indiferent cât de frumos e vasul în care stă.

A oftat pierzându-și răbdarea și s-a îndreptat, întinzându-și spatele.

– Am observat, în drumul meu spre veghea de noapte, că soțul dumitale nu doarme bine, a spus el. Și drept urmare, nici dumneata. Din moment ce oricum nu dormi, te invit să vii cu mine în această seară. Stai alături de mine pentru o oră în capelă.

Am mijit ochii spre el.

– De ce?

– De ce nu? a răspuns el ridicând din umeri.

Nu am avut nicio dificultate să mă trezesc pentru întâlnirea cu Anselm, în mare pentru că nu adormisem. Și nici Jamie. De fiecare dată când scoteam capul pe coridor, vedeam sclipirea luminii lumânării de la ușa pe jumătate deschisă și auzeam foșnetul paginilor și mormăitul pricinuit de disconfort atunci când își schimba poziția.

Incapabilă să mă odihnesc, nu mă obosisem să mă dezbrac, așa încât eram gata când o bătaie în ușă mi-a anunțat prezența lui Anselm.

Mănăstirea era tăcută, așa cum toate instituțiile mari devin tăcute în timpul nopții; pulsul rapid al activităților din timpul zilei scade, însă inima continuă să bată, mai lent, mai slab, dar tot bate. Întotdeauna e cineva treaz, mișcându-se tăcut pe coridoare, stând de pază, ținând lucrurile în viață. Și acum era rândul meu să mă alătur celor care vegheau.

Capela era învăluită în întuneric cu excepția lămpii roșii care ardea în altar și a câtorva lumânări votive din ceară albă, flăcările ridicându-se drept în aerul neclintit dinaintea nișelor întunecate ale sfinților.

L-am urmat pe Anselm de-a lungul coridorului central, plecându-mi genunchiul în spatele lui. Silueta plăpândă a fratelui Bartolome era îngenuncheată în fața altarului, cu capul plecat. Nu s-a întors la sunetul slab făcut de intrarea noastră, ci a rămas nemișcat, adâncit în rugăciune.

Hostia în sine era aproape eclipsată de splendoarea recipientului care o adăpostea. O monstranță imensă, de cristal, cu montură din aur, lungă de mai bine de treizeci de centimetri stătea senină pe altar, veghind umila bucată de pâine din centrul său. Simțindu-mă oarecum stânjenită, m-am așezat pe locul pe care mi l-a indicat Anselm, în primele rânduri ale capelei. Stranele, ornate cu sculpturi cu îngeri, flori și demoni, se pliau peste panourile din lemn ale spătarelor pentru a permite trecerea ușoară dintr-o parte în alta. Am auzit scârțâitul slab al unei strane deschise în spatele meu când Anselm și-a ocupat locul.

– Dar ce trebuie să fac? îl întrebasem, cu glasul coborât din respect pentru noapte și pentru tăcere, în timp ce ne apropiam de capelă.

– Nimic, *ma chère*, îmi răspunsese el simplu. Doar să fii acolo.

Așadar m-am așezat, ascultându-mi propria respirație și sunetele abia auzite ale tăcerii; sunetele inaudibile ascunse de obicei în alte sunete. Așezarea pietrelor, scârțâitul lemnului. Șoapta flăcărilor minuscule care nu se stingeau niciodată. Foșnetul vreunei creaturi mici, rătăcită din locul ei în casa lui Dumnezeu.

Era un loc liniștit, aici Anselm avusese dreptate. În ciuda propriei mele oboseli și a îngrijorării pentru Jamie, m-am simțit treptat relaxându-mă, crisparea minții mele detensionându-se, ca destinderea unui arc de ceas. În mod straniu, nu mă simțeam deloc adormită, în ciuda orei târzii și a tensiunilor din ultimele zile și săptămâni.

La urma urmelor, m-am gândit, ce însemnau niște zile și săptămâni în prezența eternității? Și asta era, pentru Anselm și pentru Bartolome, pentru Ambrose și pentru toți călugării, incluzându-l până și pe formidabilul abate Alexander.

Într-un fel, era o idee reconfortantă; dacă priveai timpul lumii în întregimea lui, atunci întâmplările unui anumit moment deveneau mai puțin importante. Credeam că înțeleg cum poate cineva să facă un pas în spate și să caute o oarecare liniște în contemplarea Eului fără început și fără sfârșit, indiferent de natura acestuia.

Lumina roșie a lămpii sanctuarului ardea constant, reflectată în aurul neted. Flăcările lumânărilor albe dinaintea statuilor Sfântului Giles și a Maicii Domnului pâlpâiau și tresăreau din când în când, atunci când sforile arzânde întâlneau o imperfecțiune minusculă, o bolboroseală de ceară sau lichid care dura o clipă. Însă lampa roșie ardea senină, fără a părea înclinată să își trădeze lumina.

Și dacă exista eternitatea sau măcar ideea de eternitate, atunci poate Anselm avea dreptate; orice era posibil. Și toată dragostea? m-am întrebat. Îl iubisem pe Frank; încă îl mai iubeam. Și îl iubeam pe Jamie; mai mult decât propria mea viață. Dar prinsă în temnița timpului și a cărnii, nu îi puteam păstra pe amândoi. În afara ei, poate? Exista un loc unde timpul nu mai exista sau unde se oprea în loc? Anselm credea că da. Un loc unde toate lucrurile erau posibile. Și unde nimic nu era necesar.

Și acolo era iubire? Dincolo de limitele cărnii și ale timpului, mai era posibilă iubirea? Mai era necesară?

Vocea gândurilor mele părea să fie a unchiului Lamb. Familia mea și tot ce știam despre dragoste în copilărie. Un bărbat care niciodată nu îmi vorbise despre dragoste, care niciodată nu simțise nevoia, pentru că eu știam că mă iubește așa cum știam că sunt vie. Pentru că acolo unde există iubire, vorbele nu-și mai au rostul. Iubirea este totul. E nemuritoare. Și altceva nu mai contează. Timpul trecea fără ca eu să fiu conștientă de el și am tresărit văzându-l deodată pe Anselm apărând în fața mea, venind prin mica ușă de lângă altar. Parcă stătea în spatele meu? Am aruncat o privire înapoi și l-am văzut pe unul din

tinerii călugări al cărui nume nu îl cunoșeam făcând mătănii în apropiere de intrarea din spate. Anselm a făcut o plecăciune adâncă în fața altarului, apoi mi-a făcut semn ușor cu capul spre ușă.

– Pleci? am spus când am ieșit din capelă. Dar am crezut că nu trebuie să lași... ăă… Taina… singură?

Anselmn a zâmbit senin.

– Nu am lăsat-o singură, draga mea. Dumneata erai acolo.

Mi-am înghițit impulsul de a-i răspunde că eu nu contam. La urma urmelor, probabil, nu exista noțiunea de Adorator Oficial Calificat. Trebuia doar să fii om, și îmi închipuiam că mai eram încă om, deși uneori abia mă simțeam așa. Lumânarea lui Jamie încă mai ardea când am trecut prin fața ușii lui și am auzit un foșnet de pagini întoarse. M-aș fi oprit, dar Anselm mergea lângă mine pentru a mă conduce până la ușa camerei mele. M-am oprit în fața ușii să îi urez noapte bună și să îi mulțumesc că m-a luat la capelă.

– A fost… liniștitor, am spus, străduindu-mă să găsesc cuvântul potrivit.

A încuviințat din cap, privindu-mă.

– *Oui*, *madame*. Așa este.

Când m-am întors să intru, el mi-a spus:

– Ți-am zis că Taina Binecuvântată nu a fost singură, pentru că dumneata erai acolo. Dar dumneata, *ma chère*? Ai fost singură?

M-am oprit și l-am privit o clipă lungă înainte de a-i răspunde.

– Nu, am spus. Nu am fost.

39

Răscumpărearea unui suflet

Dimineață m-am dus ca de obicei să văd ce face Jamie, sperând că reușise să mănânce ceva la micul dejun. Chiar înainte să ajung în camera lui, Murtagh s-a strecurat dintr-un alcov din zid, tăindu-mi calea.

– Ce este? am întrebat repede. S-a întâmplat ceva?

Inima a început să îmi bată mai iute și palmele mi s-au umezit pe loc. Panica trebuie să mi se fi citit limpede pe chip, căci Murtagh a dat din cap, încercând să mă liniștească.

– Nu, e bine, a ridicat el din umeri. Sau, mă rog, la fel de bine ca și până acum.

M-a întors așezându-și ușor o mână sub cotul meu și a început să mă împingă încet, înapoi pe coridor. Mi-a trecut prin minte cu o oarecare uluire că aceasta era prima dată când Murtagh mă atingea în mod deliberat de când ne cunoșteam; mâna lui pe brațul meu era ușoară, dar și puternică precum aripa unui pelican.

– Ce se întâmplă cu Jamie? am întrebat.

Chipul bărbatului pipernicit era ca de obicei lipsit de expresie, însă ridurile pleoapelor zvâcneau la colțuri.

– Nu vrea încă să te vadă, a spus el.

M-am oprit locului și mi-am smuls brațul din strânsoare.

– De ce nu?

Murtagh a ezitat, parcă alegându-și cuvintele cu grijă.

– Pentru că… Jamie a hotărât că cel mai bine pentru dumneata ar fi să îl lași aici și să te întorci în Scoția. El…

Restul cuvintelor sale s-au pierdut când l-am împins într-o parte și am trecut pe lângă el. Ușa grea s-a închis cu o bufnitură înfundată în spatele meu. Jamie dormea cu fața în jos pe pat. Era dezvelit, îmbrăcat doar cu o robă scurtă de novice; un vas pentru jăratic într-un colț încălzea camera plăcut, dacă ignorai fumul din încăpere.

Când l-am atins, a tresărit violent. Ochii săi, încă tulburi de somn, erau adânciți în orbite și chipul îi era bântuit de vise. I-am luat palma între palmele mele, însă și-a smuls-o. Cu o privire aproape disperată, a închis ochii, îngropându-și fața în pernă.

Încercând să nu dau semne de îngrijorate, am tras un scaun lângă pat și m-am așezat lângă capul său.

– Nu te voi atinge, i-am spus, dar trebuie să vorbești cu mine.

Am așteptat câteva momente în care el a stat nemișcat, cu umerii aplecați defensiv. În cele din urmă, a oftat și s-a ridicat, mișcându-se încet și cu durere, coborându-și picioarele peste marginea patului.

– Da, a spus el sec, fără a mă privi. Da, cred că trebuie. Ar fi trebuit să o fac mai devreme… dar am fost suficient de laș încât să sper că nu voi fi nevoit.

Vocea lui era amară și își ținea capul aplecat, cu palmele așezate relaxat peste genunchi.

– Nu credeam că sunt un laș, dar sunt. Ar fi trebuit să îl fac pe Randall să mă ucidă, însă nu am făcut-o. Nu aveam niciun motiv să trăiesc, dar nu am fost îndeajuns de curajos încât să mor.

Glasul i-a coborât și a vorbit atât de încet încât abia îl auzeam.

– Și știam că va trebui să te mai văd o dată… să îți spun… dar… Claire, iubirea mea… oh, iubirea mea.

A ridicat o pernă de pe pat și a strâns-o la piept parcă protejându-se, ca un substitut pentru alinarea pe care nu o voia de la mine. Și-a așezat o clipă fruntea pe ea, adunându-și puterile.

– Când m-ai lăsat acolo la Wentworth, Claire, a spus el încet, cu fruntea încă plecată, ți-am ascultat pașii îndepărtându-se pe lespezile de afară și mi-am spus: „Mă voi gândi la ea acum. Mi-o voi aminti;

senzația pe care mi-o dau atingerea pielii ei și mirosul părului ei și gustul buzelor ei pe buzele mele. Mă voi gândi la ea până când ușile se vor deschide din nou. Și mă voi gândi la ea mâine, când mă voi duce la spânzurătoare, să îmi dea curaj în ultimele clipe. În intervalul de timp de când se deschid ușile și momentul în care voi pleca din acest loc să mor“ – mâinile mari s-au strâns o clipă, apoi s-au relaxat – „nu mă voi gândi la nimic“, a terminat el cu voce stinsă.

În carcera mică de la subsol, închisese ochii și așteptase. Durerea nu era puternică, atât timp cât nu făcea nicio mișcare, însă știa că în curând avea să fie mai rău. Se temea de durere, însă nu era străin de ea. O cunoștea și știa bine și cum reacționa la durere, astfel încât se resemnase să o îndure, sperând doar că nu va fi atât de puternică încât să îi depășească prea curând puterea de a o îndura. Perspectiva violării fizice, de asemenea, era acum doar o chestiune de repulsie vagă. Disperarea este în felul ei un anestezic.

Camera nu avea nicio fereastră după care să își dea seama cât era ceasul. Când fusese adus acolo era spre sfârșitul după-amiezii, însă nu se putea baza pe capacitatea lui de a aprecia timpul acum. Câte ceasuri mai erau până în zori? Șase, opt, zece? Până la sfârșitul sfârșitului. S-a gândit cu un umor amar că Randall cel puțin îi făcuse favoarea de a-l face să își dorească moartea.

Când ușa s-a deschis, a ridicat privirea, așteptându-se… la ce? Era doar un bărbat, cu înfățișare suplă, chipeș și ușor dezordonat, cămașa de pânză ruptă și părul ciufulit, sprijinindu-se de ușa de lemn, privindu-l.

După o clipă, Randall traversase camera fără să rostească un cuvânt și rămăsese în picioare lângă el. Își așezase pentru o clipă o mână pe gâtul lui Jamie, apoi se aplecase și eliberase mâna prinsă, smulgând cuiul cu o forță care îl adusese pe Jamie în pragul leșinului. Un pahar cu brandy a fost așezat dinaintea lui și o mână fermă i-a ridicat capul, ajutându-l să dea pe gât licoarea.

– Pe urmă mi-a ridicat fața, între mâinile sale, și mi-a lins picăturile de brandy de pe buze. Voiam să mă trag îndărăt, dar îmi dădusem cuvântul, așa încât am rămas nemișcat.

Randall îi ținuse o clipă capul lui Jamie, privindu-l întrebător în ochi, apoi îi dăduse drumul și se așezase pe masă lângă el.

– A rămas acolo destul de multă vreme, fără să scoată o vorbă, doar legănându-și un picior înainte și înapoi. Nu aveam idee ce dorea și

nici nu eram dispus să ghicesc. Eram obosit și mă simțeam rău din cauza durerii de la mână. Așadar după o vreme mi-am pus capul pe brațe, întorcându-mi fața. A oftat adânc. După un moment, i-am simțit mâna mângâindu-mă pe cap, însă nu am făcut nicio mișcare. A început să îmi mângâie părul, foarte ușor, fără să se oprească. Nu se auzea decât respirația horcăită a uriașului și trosnetul lemnelor în mangal și cred… cred că am ațipit pentru câteva clipe.

Când s-a trezit, Randall stătea în picioare în fața lui.

– Te simți ceva mai bine? întrebase Randall pe un ton curtenitor, distant.

Fără a răspunde, Jamie încuviințase din cap și se ridicase. Randall îl dezbrăcase, atent la mâna rănită, și îl condusese spre pat.

– Îmi dădusem cuvântul că nu mă voi împotrivi, dar nici nu aveam de gând să îl ajut, așa încât am rămas nemișcat, de parcă eram făcut din lemn. Am crezut că îi voi da voie să facă ce poftește, dar nu voi avea nicio contribuție… că mă voi ține la o oarecare distanță de el, cel puțin mental.

Randall zâmbise și îl apucase de mâna dreaptă, strângând-o cu suficientă putere încât să îl facă să se prăbușească pe pat, cuprins de rău și de amețeală din cauza durerii care îl săgetase dintr-odată. Randall îngenunchease la podea în fața lui, învățându-l, în câteva minute cutremurătoare, că distanța era o iluzie.

– Când s-a ridicat, a luat cuțitul și l-a plimbat peste pieptul meu, dintr-o parte în cealaltă. Nu era o tăietură adâncă, dar sângera puțin. Mi-a privit chipul o clipă, apoi a întins un deget și l-a înmuiat în sânge.

Vocea lui Jamie tremura, împiedicându-se și bâlbâindu-se din când în când.

– Mi-a lins sângele de pe degetul lui, ușor, ca o p-pisică ce se spală. A zâmbit ușor, apoi – foarte delicat – și-a aplecat capul spre pieptul meu. Nu eram legat, însă nu aș fi putut face nicio mișcare. Am… stat acolo țeapăn, în timp ce el și-a folosit limba ca să… Nu aș putea spune că mă durea, dar aveam un sentiment foarte straniu. După o vreme s-a ridicat și s-a curățat cu grijă folosind un prosop.

Am privit mâna lui Jamie. Cum își ținea fața întoarsă, mâna era cel mai bun indicator al sentimentelor care îl încercau. S-a strâns convulsiv de marginea patului pe măsură ce povestea.

– Mi-a spus că… sunt delicios. Tăietura nu mai sângera, însă el a luat prosopul și l-a apăsat cu putere peste pieptul meu pentru a redeschide rana.

Articulațiile pumnului strâns erau noduri de os lipsite de sânge.

– Apoi și-a desfăcut pantalonii și s-a mânjit cu sânge, apoi mi-a spus că acum era rândul meu.

Pe urmă, Randall îi ținuse capul și îl ajutase să vomite, îi șterse fața delicat cu o bucată de pânză udă, apoi îi dăduse brandy ca să își clătească gustul amar din gură. Și astfel, alternând violența cu tandrețea, pas cu pas, folosind durerea ca pe o armă, distrusese toate barierele minții și ale trupului.

Voiam să îl opresc pe Jamie, să îi spun că nu era nevoie să continue, că nu trebuie să continue, însă mi-am mușcat buza cu putere pentru a nu îmi da drumul la gură și mi-am strâns mâinile cu putere pentru a nu-mi da voie să îl ating. Apoi mi-a povestit mai departe; loviturile încete și deliberate de bici, intercalate cu sărutări. Durerea șocantă a arsurilor, administrate pentru a-l scoate din starea de leșin pentru a-l supune altor umilințe. Mi-a povestit totul, fără ezitări, uneori cu lacrimi, mult mai multe decât credeam că pot îndura, dar l-am ascultat, tăcută ca un duhovnic. Și-a ridicat iute privirea spre mine, apoi și-a îndreptat-o în altă parte.

– Aș fi suportat durerea, oricât de cruntă ar fi fost. Mă așteptam să fiu… abuzat și m-am gândit că și asta puteam suporta. Dar nu am putut… eu… el...

Mi-am înfipt unghiile adânc în palme, străduindu-mă să nu scot o vorbă. A tremurat o vreme fără să emită un sunet, apoi vocea i-a revenit, încărcată, dar neclintită, de disperare.

– Nu doar că m-a rănit sau m-a abuzat. A făcut dragoste cu mine, Claire. M-a rănit… m-a rănit rău… în timp ce a făcut-o, dar pentru el era un act de dragoste. Și m-a făcut să îi răspund – blestemat să îi fie sufletul! M-a făcut să mă excit!

Mâna s-a strâns în pumn și a lovit cadrul patului cu o furie impotentă care a făcut întregul cadru să vibreze.

– Prima… prima dată, a fost foarte grijuliu cu mine. A folosit ulei și m-a uns pe îndelete peste tot… atingându-mă delicat pe toate părțile. Nu m-am putut împiedica să nu mă excit cum nu am putut împiedica sângele să curgă când m-a tăiat.

Glasul lui Jamie era obosit și plin de disperare. S-a oprit, s-a uitat direct la mine pentru prima dată de când intrasem.

– Claire, nu am vrut să mă gândesc la tine. Nu puteam îndura să fiu acolo, gol, și… așa… și să îmi amintesc că te iubesc. Era o blasfemie. Voiam să mi te șterg din minte și doar să… exist atât cât mai aveam de trăit. Dar el nu voia să mă lase.

Transpirația îi strălucea pe obraji, însă nu plângea acum.

– Randall vorbea. Tot timpul cât a stat cu mine a vorbit. Uneori mă amenința, alteori îmi șoptea cuvinte de dragoste, dar cel mai adesea a vorbit despre tine.

– Despre mine?

Vocea mea, mută atâta vreme, a izvorât din gâtul strâns mai mult ca un croncănit. Jamie a încuviințat din cap, privind din nou în jos spre pernă.

– Da. Era teribil de gelos pe tine, știi?

– Nu. Nu știam.

A înclinat din nou capul.

– Oh, da. Mă întreba – în timp ce mă mângâia – mă întreba: „Ea îți face asta? Te poate atâța femeia ta cum o fac eu?!“

Vocea a început să îi tremure.

– Nu i-am răspuns. Nu am putut. Și pe urmă, m-a întrebat cum credeam că te-ai simți tu dacă m-ai vedea… m-ai vedea...

Și-a mușcat buza cu putere, incapabil să continue pe moment.

– Mă rănea puțin, apoi se oprea și mă mângâia până când începeam să mă excit… și pe urmă mă lovea cu putere și mă pătrundea în timp ce mă rănea. Și în tot acest timp, îmi vorbea de tine și îmi ținea mintea îndreptată spre tine. M-am luptat, în mintea mea… am încercat să mă țin departe de el, să îmi țin mintea detașată de trup, însă durerea distrugea totul, din nou și din nou, sfărâmând orice barieră pe care încercam să o ridic. Am încercat, Claire… Dumnezeule, am încercat din răsputeri, însă...

Și-a lăsat capul în mâini, degetele presând cu putere tâmplele. Deodată a început din nou să vorbească.

– Știu de ce s-a spânzurat Alex MacGregor. Și eu aș face același lucru, dacă nu aș ști că este un păcat de moarte. Dacă Randall m-a blestemat pe viață, nu o să mă blesteme și în moarte.

S-a lăsat un moment de tăcere în care Jamie a încercat să se controleze. Am băgat de seamă din reflex că perna de pe genunchii săi era udă de transpirație și aș fi vrut să mă ridic să i-o schimb. A dat încet din cap, cu privirea încă în podea.

– Totul… se leagă acum. Nu mă pot gândi la tine, Claire, sau chiar să te sărut sau să îți ating mâna fără să simt spaima și durerea și răul întorcându-se. Zac aici simțind că voi muri fără mângâierea ta și când mă atingi, simt că îmi vine să vomit de rușine și de scârbă față de propria mea persoană. Nici măcar nu te pot vedea acum fără să...

Fruntea i se odihnea pe pumnii strânși, cu articulațiile degetelor implântate adânc în orbite. Tendoanele gâtului îi erau ieșite în afară din cauza încordării și vocea îi era pe jumătate înfundată.

– Claire, vreau să pleci de lângă mine. Întoarce-te în Scoția, la Craigh na Dun. Întoarce-te acasă la tine, la… soțul tău. Murtagh te va duce acolo în siguranță, am vorbit cu el.

A rămas tăcut pentru o clipă, dar eu nu am făcut nicio mișcare.

A ridicat din nou privirea cu un curaj disperat și a vorbit foarte simplu.

– Te voi iubi atât cât voi trăi, dar nu mai pot fi bărbatul tău. Și nu suport să fiu mai puțin decât atât.

Chipul a început să i se înmoaie.

– Claire, te doresc atât de mult încât tremură oasele în mine, dar, Dumnezeu să mă ajute, mi-e teamă să te ating!

Am dat să mă întind spre el, dar m-a oprit cu un gest brusc al mâinii. Era pe jumătate îndoit, cu chipul schimonosit din cauza luptei din inima lui și vocea îi era strangulată și lipsită de putere.

– Claire… te rog. Te rog, du-te. Simt că mi se face rău și nu vreau să mă vezi. Te rog.

I-am auzit vocea implorându-mă și am știut că trebuie să îl cruț măcar de această umilință. M-am ridicat și, pentru prima dată în viața mea profesională, am lăsat un om bolnav, neajutorat și singur, să se

descurce cum va putea.

Am ieșit din cameră, fără să mai știu de mine și m-am sprijinit de zidul de piatră albă de afară, răcorindu-mi obrajii înfierbântați de lespezile tari, ignorând privirile lui Murtagh și ale fratelui William. *Dumnezeu să mă ajute*, spusese Jamie. *Dumnezeu să mă ajute, îmi e teamă să te ating.*

M-am îndreptat de spate și am rămas înțepenită pe picioare. Păi, de ce nu? Sigur nu mai era altcineva.

La ceasul când timpul a început să își încetinească curgerea, am îngenuncheat pe culoarul dintre stranele din capela St Giles. Anselm era acolo, umerii eleganți drepți pe sub veșmânt, însă altfel capela era pustie. Călugărul nici nu s-a mișcat, nici nu a privit în jur, însă tăcerea vie a lăcașului sfânt m-a îmbrățișat.

Am rămas în genunchi pentru o clipă, întinzându-mă spre întunericul tăcut, oprindu-mi mintea din goana ei. Abia atunci când mi-am simțit inima domolindu-se după ritmurile nopții, am alunecat într-o strană din apropierea ușii din spate.

Am stat rigidă, neștiind forma și ritualul, frazele liturgice care îi ajutau pe frați să pătrundă în adâncurile conversațiilor sacre. Nu știam cum să încep. În cele din urmă am rostit simplu: *Am nevoie de ajutor. Te rog.*

Apoi am simțit tăcerea alunecând din nou în jurul meu, învăluindu-mă precum faldurile unei mantii, protejându-mă de frig. Și am așteptat, așa cum mă sfătuise Anselm, ca minutele să treacă nestingherite.

În spatele capelei era o măsuță acoperită cu o pânză, pe care era așezat un agheasmatar cu apă sfințită și, lângă el, o Biblie și două sau trei alte cărți inspiraționale. Pentru uzul adoratorilor pentru care tăcerea era prea mult, bănuiam.

Devenea prea mult pentru mine, și m-am ridicat și am luat Biblia, aducând-o cu mine înapoi în strană. Nu eram primul om care să recurgă la asemenea *sortes Virgilianae* [22] în vremuri de rătăcire sau tulburare. Lumina de la lumânări era suficientă ca să citesc, întorcând paginile fragile cu grijă, mijind ochii peste rândurile cu scrisul mărunt și negru.

„…Mâna Domnului a apăsat asupra celor din Asdod și i-a pustiit; i-a

lovit cu bube la șezut, atât în Asdod, cât și în ținutul lui.“ 23 Trebuie să îi fi durut al dracului de tare. Și ce fel de bube la șezut? Mai bine încercam Psalmii. „Dar eu sunt vierme, nu om… Am ajuns ca apa care se scurge, și toate oasele mi se despart; mi s-a făcut inima ca ceara și se topește înăuntrul meu.“ 24 Aha, da, iată un diagnostic competent, mi-am spus, cu o oarecare nerăbdare. Dar unde era tratamentul?

„Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, Tăria mea, vino degrabă în ajutorul meu! Scăpă-mi sufletul de sabie și viața din ghearele câinilor!“ 25

Hmmm.

Am întors filele până al Cartea lui Iov, preferata lui Jamie. Sigur, dacă cineva putea să ofere un sfat folositor....

„Numai pentru el simte durere în trupul lui, numai pentru el simte întristare în sufletul lui.“

Hmmm, da, am spus și am întors pagina.

„Și prin durere este mustrat omul în culcușul lui, când o luptă necurmată îi frământă oasele.

Atunci îi este greață de pâine, chiar și de bucatele cele mai alese.

Carnea i se prăpădește și piere, oasele care nu i se vedeau rămân goale.“

Drept la țintă. Și acum ce e de făcut?

„Sufletul i se apropie de groapă, și viața de vestitorii morții.“ 26

Nu foarte bine, însă următorul paragraf era ceva mai optimist.

„Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze,

Dumnezeu se îndură de el și zice îngerului: „Izbăvește-l, ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el.“

Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la zilele tinereții lui.“ 27

Și care era prețul, așadar, ca să răscumpăr sufletul unui om și să îmi salvez iubitul din puterea câinelui? Am închis cartea și ochii. Cuvintele se amestecau, topindu-se sub nevoia mea disperată.

Simțeam o tristețe fără margini pronunțând numele lui Jamie. Cu toate acestea, simțeam o oarecare alinare, o destindere, atunci când repetam fără întrerupere: „Doamne, în mâinile Tale încredințez sufletul supusului Tău, James.“

Mi-a venit deodată în minte că poate Jamie ar fi mai liniștit dacă ar muri; spusese că voia să moară. Eram convinsă că, dacă îl lăsam precum își dorea, avea să fie mort în curând, fie din pricina torturii și a bolii, fie de spânzurătoare sau într-o bătălie. Și nu aveam nicio îndoială că și el știa asta. Trebuia să fac ce îmi ceruse el? Blestemată să fiu dacă o voi face, mi-am spus. Blestemată să fiu dacă o voi face! am rostit cu înverșunare spre chivotul de pe altar și am deschis din nou cartea.

A trecut un oarecare timp până când am devenit conștientă că rugăciunea mea nu mai era un monolog. De fapt am știut asta abia când am realizat că tocmai răspunsesem la o întrebare pe care nu îmi aminteam să o fi pus. În transa mea de suferință lipsită de somn mi se pusese o întrebare, nu știam cu siguranță cum anume sunase întrebarea, dar răspunsesem fără să stau pe gânduri:

– Da, o voi face.

Am oprit deodată orice gând, ascultând tăcerea răsunând. Și pe urmă, am repetat, mai precaut, cu o voce lipsită de patimă:

– Da. Da, o voi face.

Și pe urmă, în minte mi-a apărut un gând: *Condițiile păcatului sunt: întâi să accepți din toată inima… Și tot acestea sunt și condițiile iertării,* s-a auzit ca un ecou vocea șoptită a părintelui Anselm.

Aveam un sentiment, nu de surpriză, ci de împlinire, ca și cum mi s-ar fi dat să țin în mâini un obiect nevăzut. Prețios ca opalul, neted precum jadul, greu ca o piatră de râu și mai fragil decât un ou de pasăre. Infinit de cuminte, viu precum rădăcina Creației. Nu primisem un dar, ci o însărcinare. Să îl iubesc cu toată puterea și să îl ocrotesc cu toată dragostea. Cuvintele vorbeau de la sine și au dispărut în arcadele întunecate ale tavanului.

Am încenuncheat în fața Prezenței, apoi am ieșit din capelă, fără să mă îndoiesc, în eternitatea momentului când timpul se oprește, că aveam un răspuns, însă fără cea mai vagă idee care era acel răspuns. Știam doar că țineam în mâini sufletul unui om; dacă era al meu sau al altcuiva nu puteam spune.

Nu părea a fi un răspuns la o rugăciune, când m-am trezit la reînceperea scurgerii timpului obișnuit dimineață, văzând un frate mirean aplecat asupra mea, spunându-mi că Jamie avea febră mare.

– De cât timp e așa? am întrebat, așezându-mi o mână exersată pe frunte, pe spate, la subsuoară și la vintre.

Niciun semn de transpirație care să îi ușureze febra; doar pielea uscată, întinzându-se dogoritor, aprinsă de febră. Era treaz, însă amețit și cu pleoapele grele. Sursa febrei era evidentă. Mâna dreaptă zdrobită era umflată, bandajele fiind îmbibate de un puroi urât mirositor. Dungile roșii rău prevestitoare brăzdau încheietura mâinii. O blestemată de infecție, mi-am spus. O infecție urâtă, purulentă, care putea cauza septicemie și îi punea viața în pericol.

– Așa l-am găsit când am venit după utrenie să văd cum se simte, a răspuns fratele servitor care venise să mă trezească. I-am dat apă, însă a început să vomite imediat după ivirea zorilor.

– Trebuia să mă fi chemat chiar atunci, am spus. Dar nu mai are importanță. Adu-mi apă, frunze de zmeur și pe fratele Polydore, cât mai repede.

A plecat asigurându-mă că va trimite și micul dejun pentru mine, însă am refuzat un asemenea lux cu un gest al mâinii, întinzând brațul după cana de cositor în care era apă. Până a apărut fratele Polydore, încercasem să îi dau să bea niște apă, pe care o vărsase violent și acum o aplicam extern, înmuind cearșafurile și înfășurându-le lejer peste pielea fierbinte.

Simultan, i-am scufundat mâna infectată în apă proaspăt fiartă, cât de fierbinte putea suporta fără a-i arde pielea. În lipsa sulfamidelor sau a antibioticelor moderne, căldura era singura metodă de apărare împotriva unei infecții bacteriene. Trupul pacientului se apăra cum putea, furnizând căldură prin intermediul temperaturii ridicate, însă febra în sine constituia o primejdie serioasă, afectând masa musculară și deteriorând celulele nervoase. Trucul era să aplici suficientă căldură locală pentru a distruge infecția, păstrând restul corpului suficient de rece pentru a preveni sechelele și suficient de hidratat pentru a-i menține funcțiile normale. Aveam de jonglat cu trei blestemate de portocale, m-am gândit amărâtă.

Nici starea de spirit a lui Jamie, nici disconfortul lui fizic nu mai erau relevante. Era o luptă fără ocolișuri de a-l menține în viață în timp ce infecția și febra își urmau cursul; nimic altceva nu mai conta.

În după-amiaza celei de a doua zile, a început să aiureze. L-am legat de pat cu cârpe vechi moi, pentru a-l împiedica să cadă. În cele din urmă, ca o măsură disperată de a opri febra, l-am trimis pe unul dintre frații mireni să aducă un coș cu zăpadă, pe care am îndesat-o în jurul lui. Asta i-a provocat frisoane care l-au lăsat fără vlagă și secătuit de puteri, însă i-a coborât temperatura pentru scurtă vreme.

Din păcate, tratamentul trebuia repetat la interval de un ceas. Până la apus, camera arăta ca o mlaștină, cu băltoace de zăpadă topită pe podea, cu fâșii de cârpe îmbibate cu apă mototolite printre ele și un fum precum ceața de pe mlaștini ridicându-se din mangalul din colț. Fratele Polydore și cu mine eram de asemenea uzi leoarcă, transpirați, înghețați de la zăpada topită și aproape sleiți de puteri, în ciuda ajutorului primit din partea lui Anselm și a fraților mireni. Încercasem tot soiul de febrifuge precum echinaceea, gențiana, cătușnica și isopul, însă fără niciun efect. Ceaiul de coajă de salcie, care ar fi putut ajuta cu conținutul său de acid salicilic, nu putea fi consumat în cantități suficient de însemnate încât să aibă vreun rezultat. Într-unul din tot mai rarele momente de luciditate, Jamie m-a rugat să îl las să moară. Am răspuns fără să mă gândesc, la fel cum răspunsesem și cu o noapte înainte:

– Blestemată să fiu dacă te voi lăsa să mori.

Și am continuat să îmi văd de treaba mea.

Când soarele a început să coboare, pe coridor s-a auzit un foșnet de robe apropiindu-se. Ușa s-a deschis și abatele, unchiul lui Jamie, a intrat, însoțit de fratele Anselm și de alți trei călugări, unul din ei ducând în mână o cutiuță din lemn de cedru. Abatele a venit lângă mine și m-a binecuvântat scurt, apoi mi-a luat o mână în mâinile sale.

– Îl vom mirui pe băiat, a spus el, cu vocea sa profundă, pe un ton blând. Să nu te îngrijorezi.

S-a întors spre pat și eu mi-am ridicat privirea speriată spre Anselm, căutând o explicație.

– Taina Sfântului Mir, mi-a spus el, apropiindu-se de mine astfel încât vocea sa să nu îi tulbure pe călugării adunați în jurul patului. Ultima miruire.

– Ultima miruire! Asta e pentru oamenii care mor!

– Șșș.

M-a tras de lângă pat.

– Ar fi mai potrivit dacă s-ar numi miruirea bolnavilor, deși de fapt este de obicei rezervată celor care sunt în primejdie de moarte.

Călugării îl întorseseră pe Jamie ușor pe spate, așezându-l cu delicatețe astfel încât să se sprijine cât mai puțin pe umerii răniți.

– Scopul acestei taine este îndoit, a continuat Anselm, murmurând în urechea mea în vreme ce pregătirile continuau. În primul rând, este menită a fi o taină a vindecării; ne rugăm ca acela care suferă să se însănătoșească, dacă aceasta e voința lui Dumnezeu. Mirul sau uleiul sfințit este folosit ca simbol al vieții și al vindecării.

– Și al doilea scop? am întrebat, știind deja.

Anselm și-a plecat capul.

– Dacă voința lui Dumnezeu nu este ca el să se însănătoșească, atunci i se iartă păcatele și îl încredințăm Domnului, pentru ca sufletul său să plece împăcat.

M-a văzut crispându-mă în semn de protest și a așezat o mână pe brațul meu, avertizându-mă.

– Acestea sunt ultimele rituri ale Bisericii. I se cuvin, la fel cum i se cuvine și pacea pe care ele i-ar putea-o aduce.

Pregătirile se încheiaseră. Jamie zăcea pe spate, o bucată de pânză acoperindu-i modest vintrele, cu lumânările aprinse la capul și la picioarele patului, care îmi aminteau în chipul cel mai sumbru de lumânările de pe morminte. Abatele Alexandru s-a așezat pe marginea patului, acompaniat de un călugăr care ținea o tavă cu un ciborium acoperit, două flacoane mici din argint conținând agheasmă și mir și o pânză așezată peste antebrațe. Precum un ticălos de ospătar care servește vinul, m-am gândit furioasă. Întregul ritual îmi dădea o stare de nervozitate.

Riturile se desfășurau în latină, murmurul moale, antifonal, mângâia auzul, deși nu înțelegeam cuvintele. Anselm îmi tălmăcea în șoaptă la ureche anumite părți ale ritualului; altele se înțelegeau de la sine. La un moment dat, abatele i-a făcut un semn fratelui Polydore, care a făcut un pas în față și a ținut un flacon mic sub nasul lui Jamie. Trebuie să fi conținut amoniac sau un alt stimulent, căci Jamie s-a smuls, întorcându-și iute capul într-o parte, cu ochii încă închiși.

– De ce încearcă să îl trezească? am șoptit.

– Dacă e posibil, persoana trebuie să fie conștientă pentru a spune că se căiește pentru toate păcatele pe care le-a comis în timpul vieții. De asemenea, dacă este capabil să o primească, abatele îi va da sfânta împărtășanie.

Abatele a mângâiat delicat obrazul lui Jamie, întorcându-i capul înapoi spre flacon, vorbindu-i în șoaptă. Renunțase la latină și trecuse la engleză, cu accentul scoțian pronunțat al familiei lor, iar vocea îi era blândă.

– Jamie! Jamie, flăcăule! Sunt Alex, băiatule. Sunt aici, cu tine. Trebuie să te trezești nițel, doar o clipă. Ca să îți iert păcatele și pe urmă să îți dau sfânta împărtășanie. Ia o înghițitură mică, acum, ca să îmi poți răspunde când îți vine rândul.

Călugărul pe care îl chema Polydore a ținut din nou cupa la buzele lui Jamie, picurându-i cu mare grijă câte un strop, până când limba uscată și gâtul înfierbântat au putut primi mai mult. Ochii îi erau deschiși, încă încețoșați din cauza febrei, însă destul de alerți. Atunci abatele a continuat ceremonia, punându-i întrebări în engleză, dar cu vocea atât de joasă, încât abia le auzeam.

„Te lepezi de Satana și de lucrările lui?“, „Crezi în învierea Domnului nostru Iisus Hristos?“ și așa mai departe. La fiecare din ele, Jamie răspundea cu „Da“ într-o șoaptă răgușită.

Îndată ce a primit împărtășania, Jamie s-a lăsat pe spate cu un oftat, închizându-și din nou ochii. Îi puteam vedea coastele în vreme ce pieptul larg și bombat i se mișca la fiecare respirație. Slăbise înfiorător, cum nu mâncase atât de mult timp și apoi urmase febra. Abatele, luând pe rând sticluțele cu agheasmă și cu mir, a făcut semnul crucii peste trupul său, ungându-i fruntea, buzele, nasul, urechile și pleoapele. Apoi, pe rând, a făcut semnul crucii cu uleiul sfințit pe coșul pieptului deasupra inimii, pe palma fiecărei mâini și în curbura fiecărei tălpi. A ridicat palma zdrobită cu infinită grijă, întinzând ușor uleiul peste rană, așezând apoi mâna la loc pe pieptul lui Jamie, sub rana lividă a tăieturii de cuțit.

Miruirea s-a făcut repede și cu nemăsurată blândețe, degetul mare al abatelui alunecând lin ca o atingere de aripă. „Magie superstițioasă“ spunea partea rațională a creierului meu, însă cealaltă parte era emoționată de iubirea de pe chipurile călugărilor în timp ce se rugau. Ochii lui Jamie s-au deschis încă o dată, însă foarte liniștit, și fața îi

era senină pentru întâia oară de când plecasem de la Lallybroch.

Ceremonia s-a încheiat cu o scurtă rugăciune în latină. Ținându-și mâna pe fruntea lui Jamie, abatele a spus în engleză.

– Doamne, în mâinle Tale încredințez sufletul slujitorului Tău, James. Vindecă-l, Te rugăm, dacă aceasta este voința Ta și întărește-i sufletul, pentru ca să se umple de iertare și să cunoască pacea Ta întru eternitate.

– Amin, au răspuns ceilalți călugări.

Și eu.

Până la lăsarea întunericului, pacientul a căzut din nou într-o stare de semiconștiență. Pe măsură ce puterea lui Jamie se stingea, tot ce puteam face era să îl trezim pentru picăturile de apă care îl țineau în viață. Buzele îi erau crăpate și se exfoliau, și nu mai putea să vorbească, deși încă mai putea deschide ochii sticloși atunci când îl zguduiam cu putere. Nu ne mai recunoștea; ochii i se fixau neclintiți, apoi se închideau gradual când își întorcea capul într-o parte, gemând.

Stăteam lângă pat, cu privirile coborâte spre el, atât de istovită de efortul de peste zi încât nu mai simțeam decât o disperare surdă. Fratele Polydore m-a atins ușor, trezindu-mă din toropeală.

– Nu mai poți face nimic pentru el acum, a spus el, conducându-mă cu fermitate spre ușă. Trebuie să te duci să te odihnești.

– Dar…, am început, apoi m-am oprit.

Mi-am dat seama că avea dreptate. Făcusem tot ce ne stătuse în puteri. Fie febra avea să scadă în curând de la sine, fie Jamie avea să moară. Nici chiar cel mai robust trup nu poate îndura ravagiile mistuitoare ale febrei mai mult de o zi sau două, iar Jamie avusese prea puțină putere pentru a face față asaltului.

– Voi sta eu cu el, a spus Polydore. Du-te și te culcă. Te voi chema dacă...

Nu a terminat propoziția, făcând semn ușor cu mâna în direcția camerei mele.

Stăteam în pat fără somn, privind spre tavanul cu bârne din lemn. Îmi simțeam pleoapele uscate și fierbinți, gâtul mă durea ca și cum începeam și eu să fac febră. Era acesta răspunsul rugăciunii mele, ca

să murim amândoi aici?

În cele din urmă, m-am ridicat și am luat carafa și ligheanul de pe masa de lângă ușă. Am așezat vasul greu din ceramică în mijlocul podelei și l-am umplut cu grijă, lăsând apa să se umfle peste buza groasă ca un balon tremurător. În drumul spre camera mea făcusem o scurtă oprire la cămara fratelui Ambrose. Am desfăcut pachetele mici cu ierburi și am împrăștiat conținutul în mangal, unde frunzele de smirnă au eliberat un fum parfumat și cristalele mici de camfor s-au aprins cu limbi minuscule de foc albastre între batoanele de cărbune strălucind roșiatic.

Am așezat lumânarea în spatele oglinzii apei și m-am așezat în fața ei pentru a invoca o fantomă.

Coridorul de piatră era rece și întunecat, luminat din loc în loc de lămpile cu ulei atârnând din tavan, a căror lumină sclipea palid. Umbra mi se întindea înainte sub picioare când treceam pe sub fiecare din ele, alungindu-se până când părea să scufunde cu capul înainte în întunericul din față, în care dispărea cu totul.

În ciuda frigului, eram desculță, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte din pânză albă și aspră de bumbac. Un mic cerc de căldură se mișca odată cu mine sub cămașă, însă răcoarea lespezilor de piatră se strecura prin tălpi în sus, spre picioare.

Am bătut o dată și am deschis ușa grea fără să aștept răspuns.

Fratele Roger era cu el, stând lângă pat, spunând rugăciuni cu capul plecat asupra mătăniilor. Mărgelele din lemn au zornăit când și-a ridicat privirea, însă buzele sale au continuat să se miște în tăcere pentru câteva secunde, terminând Ave Maria înainte să mă recunoască.

Mi-a ieșit în întâmpinare lângă ușă, vorbind șoptit, deși era clar că ar fi putut la fel de de bine să țipe fără să fi tulburat silueta nemișcată de pe pat.

– Nicio schimbare. Tocmai am pus apă proaspătă în ligheanul pentru mână.

Câteva picături sclipeau pe pereții unui ibric de cositor de pe mangal, proaspăt umplut. Am înclinat capul punându-mi o mână pe brațul lui, mulțumindu-i. Era surprinzător de solid și de cald după halucinațiile mele din ultima oră și cumva reconfortant.

– Aș dori să rămân singură cu el, dacă nu te superi.

– Sigur. Mă duc la capelă. Sau ar trebui să rămân în aproapiere în cazul în care...

Vocea i s-a stins, șovăitoare.

– Nu, am încercat să zâmbesc liniștitor. Du-te la capelă. Sau, mai bine, du-te la culcare. Eu nu pot dormi. Voi rămâne aici până dimineață. Dacă am nevoie de ajutor, voi trimite după dumneata.

Încă neîncrezător, a aruncat o privire în spate spre pat. Dar era foarte târziu și era obosit; sub ochii căprui și blânzi se vedeau cearcăne întunecate.

Ușa grea a scârțâit din balamale și am rămas singură cu Jamie. Singură și temătoare și foarte, foarte sceptică vizavi de ceea ce intenționam să fac.

Am rămas în picioare la căpătâiul patului, privindu-l pentru un moment. Camera era slab luminată de cărbunii strălucind și de două lumânări enorme, fiecare înaltă de aproape un metru, aflate pe masa dintr-un colț al camerei. Jamie era gol și lumina palidă părea să îi accentueze slăbiciunea pricinuită de febra devastatoare. Rănile multicolore de pe coaste îi pătau pielea ca o ciupercă ce se întinde.

Un muribund are o tentă ușor verzuie. La început doar o atingere pe marginea obrazului, paloarea se răspândește gradual, peste chip și în jos pe piept, pe măsură ce viața începe să se stingă. Văzusem aceste semne de multe ori. Uneori, văzusem acest progres mortal stopat și întors din drum, sângele inundând din nou pielea obrajilor și omul revenind la viață.

Mi-am scos mâna dintr-un fald al cămășii, așezând pe masă obiectele pe care le luasem în timpul vizitei clandestine în atelierul întunecat al fratelui Ambrose. Un flacon cu amoniac. Un pachet de lavandă uscată. Un altul de valeriană. Un tămâiar mic din metal, în forma unei flori deschise. Două granule de opiu, parfumate, dulci și lipicioase de rășină. Și un cuțit.

Camera era închisă și înăbușitoare din cauza fumului din mangal. Singura fereastră era acoperită cu o tapiserie grea, înfățișând executarea Sfântului Sebastian. Am cercetat cu privirea chipul întors înspre ceruri al sfântului și pieptul străpuns de o săgeată, întrebându-mă din nou ce fusese în capul celui care alesese tocmai această tapiserie pentru decorarea unei camere de bolnav.

Oricât de lipsită de considerație, tapiseria era țesută gros în fir de mătase și lână, pe care doar vânturile cele mai puternice o puteau învinge. Am ridicat capătul de jos și l-am tras într-o parte, făcând fumul cărbunilor să fugă prin arcada de piatră. Aerul rece și umed care a năvălit înăuntru era înviorător și mi-a mai atenuat presiunea din tâmple în timp ce priveam cu ochii țintă în oglinda apei, amintindu-mi.

În spatele meu s-a auzit un geamăt surd și Jamie s-a mișcat simțind frigul. Bun. Vasăzică, starea de inconștiență era superficială.

Lăsând tapiseria să cadă din nou peste fereastră, am luat apoi în mână tămâiarul. Am fixat una din granulele de opiu pe țeapă și am aprins-o cu o lumânare subțire folosită pentru a le aprinde pe cele mari. Am așezat-o pe măsuța scundă de lângă patul lui Jamie, cu băgare de seamă să nu inhalez eu însămi aburii înecăcioși.

Nu aveam prea mult timp. Trebuia să termin în grabă pregătirile, înainte ca fumul opiului să îl adâncească în visare și să nu îl mai pot trezi.

Mi-am desfăcut partea din față a rochiei și am luat repede în pumn lavandă și valeriană și am început să mi le întind pe trup. Era un miros plăcut, picant, distinctiv și adânc evocativ. Un miros care, pentru mine, invoca umbra bărbatului care purta acest parfum și umbra bărbatului din spatele lui; umbre care evocau imagini confuze ale terorii prezente și ale iubirii pierdute. Un miros care, pentru Jamie, trebuie să evoce ceasurile de durere și de furie petrecute prins fără scăpare în mrejele lui. Mi-am frecat viguros palmele cu ultimele resturi și am aruncat fragmentele parfumate pe podea. Trăgând adânc aer în piept ca să îmi fac curaj, am ridicat flaconul cu amoniac. Am rămas în picioare lângă pat o clipă cu recipientul în mână, privind în jos spre obrajii scofâlciți, acoperiți cu păr. Era ultima lui zi de viață, cu indulgență; în cel mai rău caz, erau ultimele sale ore.

– Prea bine, nenorocit de ticălos scoțian, am spus în șoaptă. Ia să vedem cât de încăpățânat ești cu adevărat.

Am ridicat mâna rănită din apă, și am dat vasul deopate.

Am deschis flaconul și l-am plimbat foarte aproape de nările lui. A pufnit și a încercat să își întoarcă într-o parte capul, însă nu a deschis ochii. Mi-am înfipt degetele în părul de la ceafă, pentru a-l împiedica să se întoarcă și i-am strecurat din nou flaconul sub nas. A scuturat încet din cap, legănându-l dintr-o parte în alta ca un taur trezit din

somn și ochii i s-au deschis foarte puțin.

– Încă nu am terminat, Fraser, i-am șoptit în ureche, încercând să imit cât mai bine ritmul consoanelor retezate ale lui Randall.

Jamie a gemut, strângându-și umerii. L-am apucat de umeri și l-am zguduit cu putere. Pielea îi era atât de fierbinte încât am fost la un pas să îi dau drumul.

– Trezește-te, ticălos scoțian! Încă nu am terminat cu tine!

A început să își miște umerii, cu o obediență care aproape mi-a frânt inima. Capul i se întorcea într-o parte și în cealaltă, iar buzele crăpate murmurau întruna ceva care suna precum „Te rog, nu încă“. Puterile părăsindu-l, s-a rostogolit pe o parte și s-a prăbușit din nou pe pernă cu fața în jos. Camera începea să se umple cu fum de opiu și mă simțeam ușor amețită.

Am scrâșnit din dinți și mi-am înfipt mâna între fesele lui, înșfăcând o rotunjime. Jamie a scos un țipăt, un sunet înalt, trăgând aer în piept, și s-a rostogolit îndurerat într-o parte, ghemuindu-se cu mâinile strânse între picioare.

Petrecusem o oră în camera mea, cu privirea ațintită pe oglinda apei, invocând amintiri. Cu Jack Randall cel Negru și cu Frank, strănepotul său de șase generații. Doi oameni atât de diferiți, însă cu similarități fizice uluitoare. Mi se rupea inima să mă gândesc la Frank, să îi evoc chipul, vocea, gesturile, felul de a face dragoste. Încercasem să mi-l scot din minte, după ce făcusem alegerea la cercul de pietre, însă era mereu acolo, o figură umbrită într-un ungher al minții.

Simțeam că mi se face rău când mă gândeam că îl trădasem, însă, forțată de împrejurări, îmi silisem gândurile să se limpezească, precum îmi arătase Geilie, concentrându-mi atenția pe flacăra lumânării, respirând parfumul astringent al ierburilor, liniștindu-mă până când am fost capabilă să îl trag din umbre, să îi văd liniile feței, să îi simt din nou atingerea mâinii fără să plâng.

Mai era un bărbat în umbre, cu aceleași mâini, același chip. Cu ochii plini de flacăra lumânării, l-am adus și pe el în lumină, ascultând, privind, observând asemănările și deosebirile, construind o… o ce? Un simulacru, o închipuire, o impresie, o mască. Un chip umbrit, o voce șoptită, o atingere tandră pe care aș putea-o folosi pentru a înșela o minte rătăcită în delir. Și în cele din urmă am părăsit camera cu o rugăciune pentru sufletul vrăjitoarei Geillis Duncan.

Jamie era acum culcat pe spate, zvârcolindu-se din pricina durerii cauzate de răni. Ochii larg deschiși mă priveau, însă nu păreau să mă recunoască. L-am mângâiat cu gesturi pe care le cunoșteam pe dinafară, trasând liniile coastelor de la osul pieptului până la spate, delicat, așa cum ar fi făcut-o Frank, apăsând cu putere pe rana dureroasă, așa cum eram sigură că ar fi făcut-o celălalt. M-am aplecat și mi-am plimbat limba ușor în jurul urechii sale, gustându-i și testându-l, apoi am șoptit:

– Luptă-te cu mine. Luptă, neghiob jegos!

Mușchii i s-au încordat și fălcile i s-au încleștat, însă a continuat să își țină privirile ațintite în sus. Deci nu mai aveam încotro. Eram nevoită să folosesc cuțitul, până la urmă. Știam ce risc îmi asumam, dar mai bine să îl ucid cu mâna mea, mi-am spus, decât să stau cu mâinile în sân și să îl las să moară.

Am apucat cuțitul de pe masă și l-am plimbat apăsat cu putere peste pieptul său, de-a lungul cicatricii proaspăt vindecate. A tras cu putere aer în piept din cauza șocului, arcuindu-și spatele. Apucând un prosop, am șters aspru rana. Înainte să îmi pierd curajul, mi-am apăsat degetele peste pieptul său și, băgând degetul în sânge, i l-am întins cu sălbăticie pe buze. Era o frază pe care nu eram nevoită să o născocesc, fiindcă o auzisem cu urechile mele. Aplecându-mă peste el, am șoptit:

– Acum sărută-mă.

Reacția lui m-a luat cu totul pe nepregătite. M-a azvârlit până la jumătatea camerei când s-a ridicat din pat. M-am împiedicat și am căzut peste masă, făcând uriașele lumânări să se clatine. Umbrele au tremurat și s-au legănat când fitilele au pâlpâit și s-au stins.

Muchia mesei m-a lovit puternic peste spate, însă mi-am revenit la timp pentru a sări în lături când s-a aruncat asupra mea. Cu un muget inarticulat, s-a repezit spre mine, cu brațele desfăcute.

Era deopotrivă mai puternic și mai iute decât mă așteptasem, deși abia se ținea pe picioare, lovindu-se de lucruri. M-a încolțit pentru o clipă între mangal și masă și îi auzeam respirația răgușită și greoaie în gât când a întins brațul să mă înșface. Și-a aruncat brațul stâng spre mine; dacă ar fi fost în deplinătatea puterilor și a reflexelor sale, lovitura m-ar fi ucis. Dar eu am sărit într-o parte și pumnul mi-a trecut pe lângă frunte, trântindu-mă la podea, ușor ametită.

M-am ghemuit sub masă. Întinzându-se după mine, și-a pierdut echilibrul și a căzut peste mangal. Cărbunii încinși s-au împrăștiat pe

lespezile de piatră ale podelei. A scos un urlet când a lovit cu genunchiul într-un mănunchi de cărbuni încinși. Am apucat o pernă de pe pat și am stins un cuib de scântei în așternuturile împrăștiate pe jos în urma lui. Preocupată cu focul nu am observat că se apropiase de mine până când o palmă zdravănă peste cap m-a trântit la podea, cu mâinile și picioarele rășchirate.

Patul s-a întors într-o parte când am încercat să mă ridic sprijinindu-mă cu o mână de cadru. Am rămas ascunsă în spatele lui o clipă, încercând să îmi revin. Îl auzeam pe Jamie vânându-mă în semiîntuneric, gâfâind printre înjurături incoerente în galică. Când m-a zărit, s-a aruncat peste pat cu ochii scăpărând de furie în lumina palidă.

Este dificil de descris în detaliu ce s-a întâmplat pe urmă, pentru că toate s-au petrecut în mai multe episoade, iar episoadele par să se amestece în memoria mea. Am avut senzația că mâinile fierbinți ale lui Jamie s-au încolăcit în jurul gâtului meu doar o dată, însă acea singură dată a durat o veșnicie. De fapt s-a întâmplat de zeci de ori. De fiecare dată am reușit să mă desprind din strânsoarea lui și să îl împing într-o parte, pentru a mă retrage din nou, de-a bușilea, în jurul mobilei devastate. Și din nou el venea după mine, un om întors de la hotarul morții de o furie îngrozitoare, înjurând și plângând, împiedicându-se și lovind frenetic aerul cu mâinile.

Aruncați din soba protectoare, cărbunii s-au stins repede, lăsând camera învăluită într-o beznă de smoală, populată de demoni. În ultima sclipire a luminii, l-am văzut ghemuit lângă perete, cu o coamă de foc și un trup de sânge, cu mădularul erect ieșindu-i din părul încâlcit al burții, ochii albaștri ucigători pe un chip alb cadaveric. Un viking turbat. Precum diavolii nordici care țâșnesc din vasele lor dragon în cețurile coastelor antice scoțiene, pentru a ucide, a jefui și a incendia. Bărbați care ar ucide cu ultimul strop de putere. Care și-ar folosi ultimele puteri pentru a viola și a-și implânta sămânța în pântecele femeilor subjugate. Micul tămâiar nu dădea nicio lumină, însă mirosul pâclos de opiu îmi îneca plămânii. Deși cărbunii se stinseseră, vedeam lumini în întuneric, lumini colorate care pluteau la periferia câmpului vizual.

Mișcările au devenit greoaie; aveam senzația că merg prin apă adâncă până la coapse, urmărită de un pește monstruos. Mi-am ridicat mult genunchii, alergând cu încetinitorul, simțind apa stropindu-mi obrajii.

M-am scuturat de vis, dându-mi seama că în realitate obrajii și palmele îmi erau ude. Nu de lacrimi, ci de sânge, și de transpirația

creaturii de coșmar cu care mă luptam în întuneric.

Transpirație. Era ceva în legătură cu transpirația, însă nu îmi aminteam ce anume. O mână m-a prins de braț și m-am tras, o peliculă alunecoasă rămânându-mi pe piele.

În jurul tufei de dud, maimuța fugărea nevăstuica.

Dar ceva nu era în regulă, căci pe mine mă fugărea nevăstuica, o nevăstuică cu niște dinți albi și ascuțiți care mi s-au înfipt în carnea antebrațului. Am lovit-o cu putere și dinții s-au descleștat, dar ghearele…

…în jurul tufei de dud…

Demonul mă ținea lipită de zid; simțeam atingerea pietrei în spatele capului și piatră sub degetele chircite și un trup tare ca piatra apăsându-mă cu putere, un genunchi osos între proprii mei genunchi, piatră și os, între… picioare, altă tărie de piatră… ah. O moliciune împotriva durității vieții, o pală de aer răcoros în miezul căldurii, alinare în inima durerii…

Am căzut înlănțuiți împreună la podea, rostogolindu-ne mereu și mereu, învăluiți în faldurile tapiseriei căzute, răcoriți de palele de aer rece venind dinspre fereastră.

Negurile nebuniei au început să se ridice.

Ne-am lovit de un obiect de mobilier și am rămas amândoi nemișcați. Palmele lui Jamie erau lipite de sânii mei, degetele înfipte adânc în carne. Am simțit dâra de umezeală pe obraz, transpirație sau lacrimi, nu puteam spune, însă am deschis ochii să văd. Jamie se uita la mine, cu chipul lipsit de expresie în lumina lunii, cu ochii mari, privind fără să vadă. Palmele i s-au relaxat. Un deget a trasat delicat conturul sânului meu, de la bază până în vârf, și înapoi, și iar de la capăt. Palma i s-a deschis să îmi cuprindă sânul, degetele răsfirate precum o stea-de-mare, moale ca strânsoarea unui copil care suge.

– M-mamă? a spus el.

Am simțit firele de păr de pe spate ridicându-se. Era vocea ascuțită, pură, a unui băiețel.

– Mamă?

Aerul rece ne scălda, ducând departe fumul toxic într-un vârtej de

fulgi de nea. Am întins brațul și l-am mângâiat cu palma pe obrazul rece.

– Jamie, iubirea mea, am spus, șoptind cu gâtul rănit. Hai, odihnește-ți capul, puiule.

Masca a tremurat apoi și s-a schimonosit, și i-am strâns în brațe cu putere trupul mare, amândoi scuturându-ne de forța suspinelor lui.

Spre marele nostru noroc, imperturbabilul frate William a fost cel care ne-a găsit a doua zi dimineață. M-am trezit ametită la sunetul ușii deschizându-se, și pe urmă m-am trezit de-a binelea când l-am auzit dregându-și emfatic glasul înainte de a spune:

– Bună dimineața! cu accentul său moale de Yorkshire.

Greutatea de pe pieptul meu era Jamie. Părul i se uscase în șuvițe aspre de bronz care zăceau împrăștiate pe sânii mei precum petalele unei crizanteme chinezești. Obrazul așezat pe sternul meu era cald și ușor lipicios din pricina transpirației, însă brațele și spatele la atingere păreau la fel de reci ca și coapsele mele, înghețate de aerul de iarnă care sufla asupra noastră.

Lumina zilei care intra prin fereastra dezgolită revela proporțiile dezastrului pe care cu o seară înainte doar le intuisem; bucăți de mobilă și fragmente de ceramică erau împrăștiate peste tot în cameră, iar cele două lumânări uriașe zăceau ca niște trunchiuri de copac doborâte la pământ în mijlocul unui talmeș-balmeș de tapiserii rupte și așternuturi sfâșiate.

După modelul indentațiilor care mi se imprimau dureros în spate, am socotit că stăteam probabil întinsă pe tapiseria grosolan executată a morții Sfântului Sebastian, străpuns de o săgeată; dacă așa era, atunci nu era mare pierdere pentru mănăstire.

Fratele William rămăsese nemișcat în cadrul ușii, cu o carafă și un lighean în mână.

Cu o precizie extraordinară, și-a fixat privirile pe sprânceana stângă a lui Jamie și a întrebat:

– Și cum te mai simți în această dimineață?

S-a lăsat o tăcere destul de lungă, în timpul căreia Jamie a avut prezența de spirit să nu se ridice, acoperindu-mi mare parte din trup

cu trupul lui. În cele din urmă, cu vocea răgușită a cuiva care tocmai a aflat o mare taină, a răspuns:

– Mi-e foame.

– Ah, excelent, a spus fratele William, cu privirea încă ațintită pe sprânceana lui Jamie. Atunci mă duc să îi spun fratelui Josef.

Ușa s-a închis fără zgomot în urma lui.

– Frumos din partea ta să nu te miști, am remarcat. Nu mi-ar plăcea să fim responsabili de a-i fi cauzat fratelui William gânduri impure.

Ochii de un albastru intens s-au deschis peste mine.

– Da, păi, a spus el, priveliștea fundului meu nu va corupe ordinele sacre ale nimănui, nu în starea actuală. În schimb, al tău...

A făcut o pauză, dregându-și glasul.

– Ce e cu al meu?

Capul roșcat s-a aplecat încet pentru a depune un sărut pe umărul meu.

– Al tău ar compromite și un episcop.

– Mmmmhm.

Începeam, după părerea mea, să devin tot mai bună la mormăiturile scoțiene.

– Oricum ar fi, poate ar fi bine să te ridici acum. Cred că și tactul fratelui William are o limită.

Jamie și-a coborât capul lângă al meu cu mare grijă, așezându-l pe un fald al tapiseriei, de unde mi-a aruncat o privire furișă.

– Nu știu cât din ceea ce cred că s-a întâmplat astă-noapte e real.

Mâna i s-a ridicat inconștient spre zgârietura care îi traversa pieptul.

– Dar dacă s-ar fi întâmplat jumătate din cât cred eu că s-a întâmplat, ar trebui să fiu mort acum.

– Nu ești. Am verificat. Vrei să fii? am întrebat cu o oarecare șovăială.

Un zâmbet leneș i-a înflorit pe buze, pleoapele fiind pe jumătate coborâte.

– Nu, englezoaico, nu vreau.

Obrajii îi erau supți și ochii încercănați de boală și de oboseală, însă părea calm, liniile din jurul buzelor netede și ochii albaștri limpezi.

– Dar sunt foarte aproape de moarte, fie că vreau sau nu. Singurul motiv pentru care cred că nu mor acum este că mi-e foame. Și dacă aș fi pe moarte, nu mi-ar fi foame, nu crezi? Ar fi o mare risipă.

Un ochi s-a închis cu totul, însă celălalt a rămas pe jumătate deschis, fixându-mă cu o expresie curioasă.

– Nu poți sta în picioare?

A cumpănit cu grijă.

– Dacă viața mea ar depinde de asta, probabil mi-aș putea ridica din nou capul. Dar ca să stau în picioare? Nu.

Oftând, m-am strecurat de sub brațul său și am îndreptat patul înainte de a încerca să îl ridic în poziție verticală. A reușit să rămână în picioare doar câteva secunde înainte ca ochii să i se învârtă în cap și să se prăbușească în pat. Am bâjbâit frenetică după puls la gât și l-am găsit, rar, dar puternic, chiar sub cicatricea cu trei colțuri de la baza gâtului. Era pur și simplu epuizat. După o lună de închisoare și o săptămână de încordare fizică și mentală intensă, înfometare, răni, greață și febră ridicată, chiar și cel mai viguros trup ajunge la capătul propriilor sale resurse.

– Inimă de leu, am spus, și cap de bou. Păcat că nu ai și pielea de rinocer.

Am atins o rană redeschisă la umăr.

– Ce e un rinocer? a întrebat, deschizând un ochi.

– Am crezut că ești inconștient.

– Eram. Sunt. Mi se învârte capul ca un titirez.

Am tras o pătură peste el.

– Acum ai nevoie de mâncare și de odihnă.

– Acum am nevoie de haine.

Și închizând din nou ochiul, a adormit pe loc.

40

Iertarea

Nu îmi aminteam să mă fi dus în camera mea, deși trebuie să o fi făcut, pentru că m-am trezit în patul meu. Anselm stătea lângă fereastră, citind.

Am sărit drept în capul oaselor.

– Jamie? am întrebat cu voce răgușită.

– Doarme, a spus el punând deoparte cartea.

A aruncat o privire spre lumânarea gradată de pe masă.

– Ca și dumneata. Ai fost cu îngerii în ultimele treizeci și șase de ore, *ma belle*.

A umplut o cană de lut și mi-a apropiat-o de buze. Cândva aș fi considerat băutul vinului în pat înainte de spălatul dinților drept apogeul decadenței. Însă într-o mănăstire, în compania unui franciscan în robă, gestul părea cumva mult mai puțin extravagant. Și vinul mi-a mai tăiat din gustul amar din gură. Mi-am coborât picioarele pe marginea patului și m-am ridicat clătinându-mă. Anselm m-a prins de braț și m-a ajutat să mă las din nou pe pernă. Îi crescuseră deodată patru ochi și mai multe nasuri și guri decât era chiar nevoie.

– Sunt nițel amețită, am spus, închizând ochii.

Am ridicat o pleoapă. Cumva mai bine. Cel puțin acum era un singur frate Anselm, deși avea contururile nițel neclare. Călugărul s-a aplecat asupra mea, îngrijorat.

– Vrei să îl chem pe fratele Ambrose ori pe fratele Polydore, doamnă? Din păcate, eu mă pricep foarte puțin la medicină.

– Nu, nu am nevoie de nimic. Doar că m-am ridicat prea repede.

Am încercat din nou, de data aceasta mai încet. Camera și obiectele de mobilier au reușit să rămână relativ nemișcate. Am devenit conștientă de numeroasele răni și vânătăi, mai devreme ascunse de amețeală. Am încercat să îmi dreg vocea și am descoperit că mă durea gâtul. Am făcut o grimasă.

– *Ma chère*, cred că poate...

Anselm era gata să iasă pe ușă, să caute ajutoare. Prea destul de alarmat. Am întins brațul după oglinda de pe masă și pe urmă m-am răzgândit. Nu eram încă pregătită pentru asta. În schimb, am apucat carafa de vin.

Anselm s-a întors încet în cameră și a rămas în picioare, privindu-mă. Odată ce s-a convins că nu aveam de gând să mă mai prăbușesc, s-a așezat din nou. Sorbeam vinul încet pe măsură ce capul mi se limpezea, încercând să înlătur efectele viselor induse de opiu. Vasăzică eram în viață. Amândoi.

Visele mele fuseseră haotice, pline de violență și de sânge. Visasem de nenumărate ori că Jamie era mort sau pe moarte. Și undeva în ceață fusese imaginea băiatului din zăpadă, cu chipul rotund uluit suprapunându-se peste imaginea chipului lui Jamie, rănit și umflat. Uneori, mustața zburlită de adolescent părea să apară pe chipul lui Frank. Îmi aminteam limpede că îi ucisesem pe toți trei. Mă simțeam de parcă îmi petrecusem întreaga noapte înjunghiind și căsăpind bărbați, și fiecare mușchi mă durea cu un soi de apăsare molatică.

Anselm era încă acolo, privindu-mă răbdător, cu palmele așezate pe genunchi.

– Vreau să faci ceva pentru mine, părinte, am spus.

S-a ridicat repede, dornic să mă ajute, întinzând brațul după carafă.

– Sigur! Mai dorești puțin vin?

Am zâmbit obosită.

– Da, dar mai târziu. Acum vreau să îmi asculți spovedania.

A rămas uluit, însă și-a adunat iute stăpânirea de sine profesională în jurul său precum robele.

– Sigur, draga mea doamnă, dacă dorești. Însă nu ar fi mai bine să îl aduc pe părintele Gerard? El este un duhovnic bine-cunoscut, în vreme ce eu…, a ridicat din umeri cu gestul acela galic, …eu pot asculta confesiuni, desigur, însă adevărul este că o fac foarte rar, fiind doar un biet cărturar.

– Vreau să vorbesc cu dumneata, am răspuns ferm. Și vreau să mă confesez acum.

A oftat resemnat și a plecat să își aducă stola. Aranjându-și-o în jurul gâtului astfel încât fâșia din mătase purpurie să atârne dreaptă și strălucitoare peste partea din față a robei sale negre, s-a așezat pe un scăunel, m-a binecuvântat în câteva vorbe și s-a lăsat pe spate, așteptând. Și eu i-am spus. Totul. Cine sunt și cum am ajuns aici. I-am povestit despre Frank și despre Jamie. Și despre tânărul dragon englez cu chipul palid și pistruiat, murind în zăpadă.

Expresia chipului nu i s-a schimbat în timp ce mă asculta, cu excepția ochilor rotunzi și căprui care s-au rotunjit și mai mult. Când am terminat, a clipit de câteva ori, a deschis gura, parcă vrând să spună ceva, apoi a închis-o din nou și a dat din cap parcă încercând să își limpezească gândurile.

– Nu, am spus răbdătoare.

Mi-am dres din nou vocea; vorbeam răgușit ca un buhai de baltă.

– Nu îți joacă feste auzul. Și nici nu aiurezi. Acum înțelegi de ce voiam să mă asculți sub jurământul confesiunii?

A încuviințat din cap, parcă absent.

– Da. Da, ca să fii sigură. Dacă… dar da. Sigur, voiai să nu mai spun nimănui. Și de asemenea, din moment ce mi-ai spus sub jurământul tainei, atunci te aștepți să te cred. Însă...

S-a scărpinat în cap, apoi și-a ridicat privirea spre mine. Un zâmbet larg i se răspândise pe chip.

– Absolut magnific! a exclamat el, cu voce blândă. Absolut extraordinar! Absolut minunat!

– „Minunat“ nu este chiar cuvântul pe care l-aș fi ales eu, am răspuns rece, dar „extraordinar“ e unul potrivit.

Am tușit și am întins brațul după vin.

– Dar este… un miracol, a spus el, ca pentru sine.

– Dacă insiști, am zis, oftând. Dar ce vreau eu să știu e… ce ar trebui să fac? Mă fac vinovată de crimă? Sau de adulter? Nu că aș avea ce face în ambele cazuri, dar aș vrea să știu. Și din moment ce sunt aici, cum ar trebui să mă comport? Pot să… ar trebui să…, adică să folosesc ceea ce știu… pentru a schimba lucrurile? Nici măcar nu știu dacă este posibil așa ceva. Dar, dacă este, am eu dreptul?

S-a legănat în scăunel, căzut pe gânduri. Încet, și-a ridicat ambele arătătoare, le-a unit și a rămas cu privirea pironită pe ele vreme îndelungată. În cele din urmă, și-a scuturat capul și a zâmbit spre mine.

– Nu știu, *ma bonne amie*. Nu este, după cum poți aprecia, o situație pe care cineva este pregătit să o întâmpine în confesional. Va trebui să mă gândesc și să mă rog. Da, categoric trebuie să mă rog. În această noapte mă voi gândi la situația dumitale cât stau de strajă în fața Sfintei Euharistii. Și mâine poate îți voi da un sfat.

Mi-a făcut semn cu blândețe să îngenunchez.

– Dar acum, copila mea, te voi absolvi. Oricare ar fi păcatele dumitale, ai credință că ele îți vor fi iertate.

A ridicat o mână binecuvântând, așezând-o pe cealaltă pe capul meu.

– *Te absolvo, in nomine Patri, et Filii…*

Ridicându-se, m-a ridicat și pe mine în picioare.

– Îți mulțumesc, părinte.

Necredincioasă cum eram, folosisem confesiunea doar pentru a-l obliga să mă ia în serios, și am fost oarecum uimită să simt o ușurare a poverii de pe sufletul meu. Poate că era doar ușurarea pe care o simți când mărturisești cuiva adevărul.

A fluturat o mână, alungându-mi mulțumirile.

– Te voi vedea mâine, *chère madame*. Pentru moment, ar trebui să te mai odihnești, dacă poți.

S-a îndreptat spre ușă, înfășurându-și stola ordonat într-un pătrat. Ajungând la ușă, s-a oprit o clipă, întorcându-se pentru a zâmbi spre mine. O sclipire poznașă de copil îi lumina ochii.

– Și poate mâine…, a spus el, ai putea să… îmi povestești cum e?

I-am întors zâmbetul.

– Da, părinte, îți voi povesti.

După plecarea fratelui Anselm m-am îndreptat clătinându-mă de-a lungul coridorului spre camera lui Jamie. Văzusem la viața mea cadavre care arătau mult mai bine, însă pieptul i se ridica și îi cobora regulat, iar tenta verzuie îi dispăruse de pe chip.

– Îl trezim la fiecare câteva ore atât cât să îi dăm să înghită câteva linguri de supă.

Fratele Roger era lângă mine, vorbindu-mi în șoaptă. Și-a plimbat privirea de la pacient la mine și s-a crispat vizibil văzând cum arătam. Poate că ar fi trebuit să mă pieptăn.

– Hmmm, poate că… ai dori și dumneata niște supă.

– Nu, mulțumesc. Cred că… cred că mai am nevoie de puțin somn, la urma urmelor.

Nu mă mai simțeam copleșită de vină și depresie, ci doar amețită, o moleșeală mulțumită împrăștiindu-mi-se prin întregul trup. Fie că era efectul confesiunii sau al vinului, m-am trezit, cu o oarecare surpriză, așteptând cu nerăbdare somnul și uitarea.

M-am aplecat și l-am atins pe Jamie. Era cald, însă fără urmă de febră. I-am mângâiat ușor capul, netezindu-i coama încâlcită de păr roșcovan. Colțul buzelor a tresărit abia vizibil, apoi au rămas nemișcate. Dar văzusem o urmă de zâmbet. Puteam să jur.

Cerul era înnorat și rece, acoperind orizontul cu un gol cenușiu care s-a amestecat cu ceața de pe dealuri și cu pojghița tuciurie a zăpezii căzute săptămâna trecută, astfel încât abația părea înfășurată într-o minge de vată murdară. Și în interior, tăcerea iernii apăsa greu peste locuitorii săi. Cânturile Orelor de rugăciune din capelă erau camuflate și zidurile groase de piatră păreau să absoarbă sunetul, estompând zarva zilnică.

Jamie a dormit aproape două zile, trezindu-se doar pentru a înghiți o gură de supă sau de vin. Odată trezit, a început să se înzdrăvenească în ritmul obișnuit al unui tânăr sănătos, privat brusc de forța și independența de care până în acel moment nici nu fusese conștient. Cu alte cuvinte, a acceptat cu plăcere să fie cocoloșit cam douăzeci și

patru de ore, ca pe urmă să devină pe rând îndărătnic, neliniștit, țâfnos, iritabil, mofturos, certăreț și extraordinar de nervos.

Tăieturile de la umeri îl dureau. Cicatricile de la picioare îl gâdilau. Dacă stătea pe burtă îi venea să vomite. În cameră era prea cald. Mâna îl durea. Fumul din mangal îi dădea usturimi de ochi și nu putea să citească. Nu mai voia să audă de supă, *posset* [28] și lapte. Îi era poftă de carne.

Recunoșteam simptomele însănătoșirii și eram fericită să le observ, însă eram pregătită să le înfrunt înainte să depășească măsura. Am deschis fereastra, am schimbat cearșafurile și i-am aplicat unguent de gălbenele pe spate și i-am masat picioarele cu sevă de aloe. Apoi am chemat un frate servitor și l-am rugat să mai aducă supă.

– Nu mai vreau nicio gură din zoaia aceea! Am nevoie de mâncare adevărată!

A împins enervat tava într-o parte, făcând supa să stropească șervetul în care era cuibărit castronul. Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am îndreptat privirea mustrătoare spre el. Ochii albaștri impertinenți mi-au întors-o. Era slab ca un țâr, liniile bărbiei și pomeții ieșindu-i prin piele. Deși se însănătoșea văzând cu ochii, nervii sensibili ai stomacului aveau nevoie de ceva mai mult timp pentru a se vindeca. Avea momente în care încă mai vomita laptele sau supa.

– O să primești mâncare atunci când o să spun eu că ai voie, l-am informat, și nu mai devreme.

– Ba eu vreau acum! Crezi că poți să îmi spui mie ce să mănânc!?

– Da, asta fac! Eu sunt doctorul aici, în cazul în care ai uitat.

Și-a aruncat picioarele peste marginea patului, cu intenția clară de a face o plimbare. Mi-am așezat o palmă pe pieptul lui și l-am împins înapoi.

– Treaba ta e să stai în pat și să faci precum ți se spune, măcar o dată în viața ta, am sărit la el. Nu ești încă înzdrăvenit încât să stai în picioare și nu ești încă suficient de sănătos pentru mâncare solidă. Fratele Roger mi-a spus că ai vomitat din nou azi-dimineață.

– Fratele Roger ar face bine să își vadă de treaba lui. La fel și tu, a mârâit el printre dinți, chinuindu-se să se ridice.

A întins brațul și s-a prins de colțul mesei. Cu un efort considerabil, a

reușit să se salte în picioare și să rămână așa, clătinându-se.

– Treci imediat în pat! O să cazi!

Era îngrijorător de palid și chiar și la cel mai mic efort de a sta în picioare chipul i se acoperea cu broboane de transpirație rece.

– Ba nu! Și dacă o să cad, e problema mea.

De data asta mi-a sărit mustarul.

– Ah, chiar așa! Și cine crezi că ți-a salvat viața mizerabilă? Ți-ai salvat-o singur, nu-i așa?

L-am apucat de braț, încercând să îl duc din nou în pat, însă și l-a tras supărat.

– Nu ți-am cerut eu să mă salvezi! Ba chiar ți-am spus să mă lași să mor, nu? Și nu înțeleg oricum de ce te-ai mai deranjat să îmi salvezi viața ca acum să mă lași să mor de foame… asta doar dacă nu cumva îți face plăcere să mă vezi chinuindu-mă!

Gata, întrecuse măsura.

– Ingrat nenorocit!

– Scorpie!

M-am ridicat cât eram de lungă și m-am înțepenit pe picioare împungând aerul cu arătătorul amenințător înspre pat. Cu toată autoritatea anilor petrecuți în saloanele cu bolnavi, am spus:

- Treci înapoi în pat în secunda asta, încăpățânat, catâr, prost...

– Și scoțian, a încheiat el scurt în locul meu lista apelativelor.

A făcut un pas spre ușă și ar fi căzut, dacă nu s-ar fi prins de un scaun. S-a lăsat să cadă greu în el și a rămas legănându-se, cu ochii încețoșați din cauza amețelii. Mi-am strâns pumnii și l-am străpuns cu o privire ucigătoare.

– Foarte bine, am spus. Fir-ar să fie! Voi porunci să ți se aducă pâine și carne și după ce vei vomita, n-ai decât să treci în patru labe să ștergi tu mizeria! Eu n-o să curăț și dacă o curăță fratele Roger, îl jupoi de viu!

Am ieșit valvârtej în hol și am trântit ușa în urma mea, chiar cu o

secundă înainte ca ligheanul de spălat din porțelan să se spargă aterizând în ea din interior. M-am întors și am dat nas în nas cu un public foarte captivat, fără îndoială atras de toată tevatura, în coridor. Fratele Roger și Murtagh stăteau unul lângă celălalt, cu ochii ațintiți spre obrajii mei îmbujorați și la pieptul meu tresăltând agitat. Roger părea tulburat, însă un zâmbet leneș s-a răspândit pe trăsăturile încrâncenate ale lui Murtagh în vreme ce asculta seria de obscenități strigate în galică din spatele ușii.

– Vasăzică se simte mai bine, a spus el satisfăcut.

M-am rezemat de peretele coridorului și am simțit cum un zâmbet la fel de satisfăcut înflorește pe chipul meu.

– Păi, da, am spus. Se simte mai bine.

Întorcându-mă în clădirea principală după o dimineață petrecută în sera cu ierburi, l-am întâlnit pe Anselm ieșind din arcadele din apropierea bibliotecii. S-a luminat la față când m-a văzut și a grăbit pasul pentru a mă ajunge din urmă. Ne-am plimbat împreună prin curtea mănăstirii, vorbind.

– Problema dumitale este cât se poate de interesantă, desigur, a spus el, rupând un băț dintr-o tufă de lângă zid.

A examinat mugurii strânși din cauza frigului cu un ochi critic, apoi a zvârlit într-o parte bățul, ridicându-și privirea spre cer, unde un soare palid împungea cu razele sale pătura groasă de nori.

– E mai cald, dar mai e mult până vine primăvara, a remarcat el. Cu toate acestea, crapul ar trebui să fie ager astăzi… hai să coborâm la iazurile cu pești.

Departe de a fi structurile delicate ornamentale pe care mi le imaginasem eu, heleștieiele erau ceva mai mult decât niște jgheaburi din piatră, plasate convenabil în apropierea bucătăriilor. Pline cu crapi, asigurau hrana necesară pentru zilele de vineri și de post, când vremea era prea aspră pentru a îngădui pescuitul din ocean al peștilor mai populari precum egrefinul, heringul și cambula. Așa cum spusese Anselm, crapii erau vioi, trupurile fusiforme și grase alunecând unul pe lângă celălalt, solzii albi reflectând norii de deasupra, vigoarea mișcărilor lor stârnind din când în când mici valuri care se spărgeau de pereții închisorii lor de piatră. Când umbrele noastre s-au lăsat peste apă, crapii s-au întors spre noi precum o busolă al cărei ac indică nordul.

– Când văd oameni, cred că primesc hrană, mi-a explicat Anselm. Ar fi păcat să îi dezamăgim. Așteaptă o clipă, *chère madame*.

S-a repezit spre bucătării, întorcându-se după câteva clipe cu două pâini mari vechi. Am stat pe buza helești eului, rupând bucăți de pâine și aruncându-le spre veșnic flămândele guri de dedesubt.

– Știi, această curioasă situație a dumitale are două aspecte, a spus Anselm, absorbit să rupă pâinea.

M-a privit, un zâmbet neașteptat luminându-i chipul. A dat din cap, uluit.

– Încă nu îmi vine a crede, știi? O asemenea minune! Cu adevărat Dumnezeu trebuie să fie bun, dacă îmi arată asemenea minuni.

– Ah, frumos din partea Lui, am spus, ușor înțepată. Nu știu dacă a fost la fel de bun și cu mine.

– Nu crezi? Ah, eu cred că a fost.

Anselm s-a lăsat pe vine, fărâmițând pâinea între degete.

– E adevărat, situația ți-a cauzat oarece neplăceri personale…

– Poți să spui și așa, am bombănit.

– Dar poate fi privită și ca o favoare specială din partea lui Dumnezeu, a continuat el, ignorând întreruperea.

Ochii căprui strălucitori m-au privit speculativ.

– M-am rugat pentru călăuzire înaintea Sfintei Euharistii, a continuat el și pe când stăteam în tăcerea capelei mi s-a părut că te văd ca un fel de călător naufragiat. Și mi se pare că aceasta e o paralelă bună cu situația dumitale actuală, nu? Imaginează-ți un asemenea suflet, *madame*, aruncat deodată într-un ținut străin, unde nu cunoaște oamenii și obiceiurile, fără alte resurse decât cele pe care pământul nou i le poate oferi. O asemenea situație este cu adevărat dezastruoasă, însă poate fi și o oportunitate extraordinară și o binecuvântare. Dacă noul pământ va fi bogat? Îți poți face noi prieteni, poți începe o viață nouă.

– Da, dar…, am replicat.

– Așadar, a spus el pe un ton autoritar, ridicându-și un deget pentru a mă reduce la tăcere, dacă ai fost privată de viața dumitale de dinainte,

poate că Dumnezeu a socotit potrivit să te binecuvânteze cu o alta, care ar putea fi mai bogată și mai plină.

– Oh, de plină e plină, am încuviințat. Dar…

– Acum, din punctul de vedere al legii canonice, a spus el încruntându-se, nu e nicio dificultate în privința căsătoriilor dumitale. Ambele au fost căsătorii valide, consfințite de Biserică. Și strict vorbind, mariajul dumitale cu tânărul cavaler de acolo antedatează căsătoria cu *Monsieur* Randall.

– Da, „strict vorbind", am încuviințat, reușind să termin în sfârșit o propoziție. Dar nu în timpul meu. Nu cred că legea canonică a fost făcută luând în considerare asemenea evenimente neprevăzute.

Anselm a început să râdă, vârful acuțit al bărbii sale tremurând în vântul ușor.

– Foarte adevărat, *ma chère*, foarte adevărat. Tot ce am vrut să spun a fost că, din punct de vedere strict legal, nu ai comis niciun păcat și nicio crimă în ceea ce ai făcut în privința acestor doi bărbați. Ei erau cele două fațete ale situației dumitale, de care ți-am vorbit mai devreme: ce ai făcut și ce vei face.

A întins mâna și a apucat-o pe a mea, trăgându-mă în jos lângă el, astfel încât privirile noastre să fie la același nivel.

– Asta m-ai întrebat când ți-am ascultat confesiunea, nu-i așa? Ce am făcut? Și ce să fac de acum înainte?

– Da, asta. Și acum dumneata îmi spui că nu am făcut nimic greșit. Dar eu am...

Era, după părerea mea, aproape la fel de nepoliticos ca Dougal MacKenzie întrerupând oamenii.

– Nu, nu ai, a răspuns el cu fermitate. Este posibil să acționezi în strictă conformitate cu legea lui Dumnezeu și cu propria conștiință, înțelegi, și tot să te confrunți cu dificultăți și tragedii. Adevărul dureros este că încă nu știm de ce *le bon Dieu* îngăduiește răului să existe, însă avem cuvântul Lui că este adevărat. „Am crezut binele", spune El în Biblie, „și am creat răul". Drept urmare, chiar și oamenii buni, cred, mai ales oamenii buni, a adăugat el meditativ, pot întâlni mari dileme și dificultăți în viața lor. De exemplu, ia băiatul pe care ai fost obligată să îl ucizi. Nu, a spus el, ridicând o mână pentru a mă împiedica să îl întrerup, înțelege limpede. Ai fost obligată să îl ucizi,

având în vedere exigențele situației dumitale. Chiar și Sfânta Maică Biserică, ce propovăduiește sanctitatea vieții, recunoaște nevoia de apărare a individului și a familiei sale. Și după ce am văzut starea în care se afla soțul dumitale acum o vreme – a aruncat o privire spre aripa oaspeților –, nu am nicio îndoială că ai fost obligată să adopți soluția violenței. Aceasta fiind situația, nu ai ce să îți reproșezi. Poți, desigur, să simți durere și regret pentru acțiune, căci ești, *madame*, o persoană de o mare sensibilitate și compasiune.

M-a bătut ușor pe mâna care se odihnea pe genunchii mei ridicați la gură.

– Uneori cele mai bune intenții ale noastre duc la faptele cele mai regretabile. Cu toate acestea, dumneata nu ai fi putut acționa altfel. Noi nu știm care era planul lui Dumnezeu pentru tânărul acela – poate dorința Lui a fost ca băiatul să i se alăture atunci în Rai. Însă dumneata nu ești Dumnezeu și așteptările dumitale trebuie să cunoască anumite limite.

O pală de vânt rece a răsărit de după colț, făcându-mă să tremur ușor, și mi-am strâns șalul mai bine în jurul meu. Anselm m-a văzut și a făcut semn spre helești eu.

– Apa e caldă, *madame*. Poate ai dori să îți înmoi picioarele?

– Caldă?

Am căscat gura spre apă, nevenindu-mi a crede.

Nu băgasem de seamă mai devreme, însă în colțurile helești eului nu se vedeau pojghițe de gheață spartă, așa cum erau în agheasmatarele cu apă sfințită din fața bisericii și mici plante verzi pluteau în apă, țâșnind din crăpăturile dintre pietrele care se aliniau pe marginea iazului. Ca să mă convingă, Anselm și-a scos sandalele de piele. Deși vocea și chipul îi erau distinse, avea mâini și picioare lătărețe, de țăran normand. Ridicându-și poalele robei până la genunchi, și-a vârât picioarele în apă. Crapii s-au întors imediat să pipăie cu boturile curioase această nouă intruziune.

– Nu mușcă, sper? am întrebat, privind neîncrezătoare miriada de guri vorace.

– Nu carnea, nu, m-a asigurat el. Nici măcar nu au dinți.

Mi-am scos propriile sandale și mi-am băgat precaută picioarele în apă. Spre marea mea surprindere apa era plăcut călduță. Nu fierbinte,

însă în contrast plăcut cu aerul umed și înghețat.

– Ah, ce bine e! Mi-am răsfirat degetele de plăcere, cauzând o considerabilă agitație în rândul crapilor.

– Sunt câteva izvoare termale în apropierea abației, mi-a explicat Anselm. Ies din pământ fierbinți și apele au puteri vindecătoare uluitoare.

A arătat spre capătul îndepărtat al helești eului, unde se vedea o mică deschizătură în pietre, pe jumătate ascunsă de plantele de apă care pluteau.

– O cantitate mică de apă minerală fierbinte este vărsată aici de la cel mai apropiat izvor. Asta îl ajută pe bucătar să aibă pește pentru masă în orice anotimp; în mod normal, gerul iernii ar fi prea aspru pentru ei.

Ne-am bălăcit picioarele într-o tăcere confortabilă o vreme, trupurile greoaie ale peștilor trecând pe lângă noi, uneori lovindu-se de picioarele noastre cu o forță surprinzător de puternică. Soarele a ieșit din nou, scăldându-ne într-o căldură stinsă, dar perceptibilă. Anselm a închis ochii, lăsând lumina să îi încălzească chipul. Fără a-i deschide, a început din nou să vorbească.

– Primul dumitale soț – Frank îl chema? –, el de asemenea cred că e unul din lucrurile trimise de Dumnezeu, pe care din păcate nu le poți schimba.

– Dar aș fi putut schimba ceva, am argumentat. M-aș fi putut întoarce, eventual.

A deschis un ochi, privindu-mă sceptic.

– Da, poate, a încuviințat el. Sau poate că nu. Nu trebuie să îți reproșezi că ai ezitat să îți rișt i viața.

– Nu a fost riscul, am spus, împungând apa spre un crap cu solzii alb cu negru. Sau nu în totalitate. A fost… în fine, o parte a fost teamă, însă cel mai greu a fost să… îl părăsesc pe Jamie. Pur și simplu nu am putut, am spus ridicând neajutorată din umeri.

Anselm a zâmbit, deschizându-și amândoi ochii.

– O căsătorie frumoasă e unul din cele mai prețioase daruri de la Dumnezeu, a remarcat el. Dacă ai avut inteligența să recunoști și să

accepți darul, atunci nu ai ce să îți reproșezi. Și consideră...

Și-a aplecat capul într-o parte, precum o vrabie cafenie.

– Ești plecată de acasă de la dumneata de aproape un an. Primul dumitale soț trebuie să se fi consolat cu pierderea. Oricât de mult te-ar fi iubit, pierderea e o durere des întâlnită printre oameni, și ni s-au dat mijloace să o depășim pentru binele nostru. Poate chiar a început să își clădească o nouă viață. Ar folosi la ceva să părăsești un bărbat care are nevoie atât de profund de dumneata, și pe care îl iubești, cu care ești unită prin legăturile sacre ale căsătoriei, pentru a te întoarce și a tulbura această nouă viață? Și mai ales, dacă vrei să te întorci dintr-un simț al datoriei, dar simțind că inima îți este în altă parte… nu.

A dat din cap, hotărât.

– Niciun bărbat nu poate sluji la doi stăpâni, nici o femeie. Acum, dacă aceea ar fi fost singura dumitale căsătorie și aceasta – a întors din nou capul spre aripa oaspeților – doar un atașament oarecare, atunci datoria dumitale ar fi în altă parte. Dar ați fost legați de Dumnezeu și eu cred că poți să-ți onorezi datoria față de cavaler. Acum, în privința celuilalt aspect – ce să faci. Aici ar fi nevoie de o discuție mai amplă.

Și-a scos picioarele din apă, ștergându-le cu poala robei.

– Hai să încheiem această întâlnire în bucătăriile abației, unde fratele Eulogius s-ar putea lăsa convins să ne ofere o băutură caldă.

Găsind un rest de pâine pe jos, am azvârlit-o spre un crap și m-am aplecat să îmi pun sandalele.

– Nu-ți pot spune ce ușurare este să vorbesc cu cineva despre asta, am zis. Și încă nu îmi vine a crede că m-ai crezut cu adevărat.

El a ridicat din umeri, oferindu-mi galant un braț să mă sprijin în timp ce îmi încheiam curelele aspre ale sandalelor în jurul gleznelor.

– *Ma chère*, eu slujesc un bărbat care a înmulțit pâinile și peștii, a zâmbit el, înclinând capul spre helești, unde se mai învârteau încă bancurile de crapi hrănindu-se, care a vindecat bolnavii și a înviat morții. Ar trebui să fiu uimit că stăpânul eternității a adus o tânără femeie prin pietrele pământului pentru a îndeplini voința Sa?

Păi, am reflectat, era mai bine decât să fiu denunțată drept femeia

stricată a Babilonului.

Bucătăriile abației erau calde și întunecate, tavanul arcuit fiind înnegrit de secole întregi de fum plin de grăsime. Fratele Eulogius, băgat până la coate într-o copaie cu aluat, a înclinat capul în semn de binețe spre Anselm și a strigat în franceză spre unul din frații mireni să vină să ne servească. Am găsit un loc ferit de agitația bucătăriei și ne-am așezat, cu două căni de bere slabă și o farfurie pe care erau niște plăcinte fierbinți. Am împins farfuria spre Anselm, prea preocupată pentru a fi interesată de mâncare.

– Eu mă gândesc așa, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele. Dacă aș ști că unui grup de oameni i s-ar întâmpla ceva rău, ar trebui să mă simt obligată să încerc să împiedic evenimentul respectiv?

Anselm și-a frecat nasul de mâneca robei, cumpănind; căldura bucătăriei îi desfundase nările.

– În principiu, da, a încuviințat el. Dar, de asemenea, ar depinde și de alte lucruri – ce risc implică din partea dumitale și care sunt celelalte obligații ale dumitale? Și care sunt șansele să reușești.

– Nu am nici cea mai vagă idee. De niciunul din aceste lucruri. Cu excepția obligațiilor, desigur – vreau să spun, Jamie e implicat. El face parte din grupul care ar putea fi afectat.

Anselm a rupt o bucată de plăcintă aburindă și mi-a întins-o. Am ignorat-o, cu ochii țintă în berea mea.

– Cei doi bărbați pe care i-am ucis, am spus, ambii ar fi putut avea copii dacă nu i-aș fi omorât. Ar fi făcut…, am gesticulat neajutorată cu cana de bere, cine știe ce ar fi putut face? Le-aș fi putut afecta viitorul… nu, le-am afectat viitorul. Și nu știu cum și asta mă sperie.

– Hmm.

Anselm a mormăit gânditor și a făcut semn unui frate care trecea pe lângă noi și care a dat fuga și ne-a mai adus plăcinte și bere. Ne-a umplut cănile înainte să apucăm să deschidem gura.

– Dacă ai luat viață, ai și salvat viață. Câți dintre bolnavii pe care i-ai îngrijit ar fi murit fără intervenția dumitale? Ei de asemenea vor afecta viitorul. Dacă unul din cei pe care i-ai salvat dumneata va comite o atrocitate? E vina dumitale? Ar fi trebuit, din această perspectivă, să lași acel om să moară? Sigur că nu. Spui că ți-e frică să acționezi în vreun fel de teamă că vei afecta viitorul. Este lipsit de

logică, *madame*. Acțiunile fiecăruia dintre noi afectează viitorul. Dacă ai fi rămas acasă la dumneata, acțiunile dumitale tot vor fi afectat evenimentele, la fel de mult ca acum. Ai aceleași responsabilități pe care le-ai fi avut și atunci – cum are fiecare om la timpul său. Singura diferență este că dumneata ai putea fi în poziția de a ști mai bine ce efecte ar putea avea acțiunile dumitale – dar pe urmă, s-ar putea să nu știi.

A dat din cap, privindu-mă neclintit peste masă.

– Căile Domnului ne sunt ascunse și, fără îndoială, dintr-un motiv bine întemeiat. Ai dreptate, *ma chère*, legile Bisericii nu sunt formulate să țină cont de situații precum a dumitale și deci nu ai altă călăuză decât propria dumitale conștiință și mâna lui Dumnezeu. Eu nu pot să îți spun ce să faci sau ce să nu faci. Ai libertatea de a alege; cum au toți oamenii din această lume. Și istoria, cred, este o acumulare a tuturor acestor acțiuni. Unii indivizi sunt aleși de Dumnezeu pentru a schimba destinele multor oameni. Poate că dumneata ești unul dintre ei. Poate că nu. Eu nu știu de ce te afli aici. Nici dumneata nu știi. E foarte probabil să nu aflăm niciodată. Uneori nici măcar nu știu ce caut eu aici! a spus el dându-și ochii peste cap, cu o expresie comică.

Am râs și el mi-a răspuns zâmbindu-mi. S-a aplecat spre mine peste scândurile tari ale mesei, privindu-mă intens.

– Cunoașterea viitorului este pentru dumneata o unealtă, la fel cum un naufragiat s-ar putea trezi în posesia unui cuțit sau a unei undițe. Nu e imoral să o folosești, atât timp cât o faci conform rigorilor legii lui Dumnezeu, așa cum îți dictează conștiința.

S-a oprit, a tras adânc aer în piept și a scos un oftat exploziv care i-a zburlit mustața mătăsoasă. Mi-a zâmbit.

– Și asta, *ma chère madame*, este tot ce îți pot spune – același lucru pe care i l-aș spune oricărui suflet zbuciumat care ar veni la mine căutând un sfat: pune-ți nădejdea în Dumnezeu și roagă-te pentru călăuzire.

A împins plăcinta proaspătă spre mine.

– Dar orice vei face, ai nevoie de putere. Așadar, primește un ultim sfat: când nu știi ce să faci, mănâncă.

Când m-am dus în camera lui Jamie în acea seară, l-am găsit dormind, cu brațele îndoite sub cap. Castronul gol de supă stătea cuminte pe tavă, cu farfuria cu pâine și carne alături, neatinsă. M-am uitat de la

chipul inocent, adâncit în vise, la farfurie și înapoi. Am atins pâinea. Degetul a lăsat o mică adâncitură în suprafața pufoasă. Proaspătă.

L-am lăsat dormind și am plecat în căutarea fratelui Roger, pe care l-am găsit în cramă.

– A mâncat pâinea și carnea? am întrebat, fără introduceri.

Fratele Roger a zâmbit în barba zburlită.

– Da.

– Le-a ținut în el?

– Nu.

– Sper că nu ai șters în urma lui, i-am spus privindu-l cu ochii mijiți.

Călugărul părea amuzat, cu obrajii bucălați rozalii deasupra bărbii.

– Aș fi îndrăznit? Nu, și-a luat măsuri de precauție și a păstrat ligheanul aproape, pentru orice eventualitate.

– Hoț, scoțianul! am râs fără să vreau.

M-am întors în camera lui și l-am sărutat ușor pe frunte. S-a mișcat puțin, dar nu s-a trezit. Urmând sfatul părintelui Anselm, am dus farfuria cu pâine proaspătă și carnea în camera mea, pentru cină.

Gândindu-mă să îi dau lui Jamie răgazul să se refacă, atât de efectele furiei, cât și ale indigestiei, am rămas în camera mea aproape toată ziua următoare, citind atlasul botanic pe care mi-l dăduse fratele Ambrose. După prânz m-am dus să îmi vizitez pacientul recalcitrant. În loc să îl găsesc pe Jamie însă, am dat de Murtagh, așezat pe un taburet, sprijinit de perete, cu o expresie amuzată.

– Unde e? am spus, privind curioasă în cameră.

Murtagh a împuns aerul cu arătătorul spre fereastră. Era o zi întunecată și rece și lămpile erau aprinse. Fereastra era descoperită și curentul înghețat făcea mica flacără să tremure în vasul ei.

– A ieșit? am întrebat, uluită. Unde? De ce? Și cu ce e îmbrăcat?

Jamie stătuse în majoritatea timpului dezbrăcat în ultimele câteva zile, din moment ce camera era caldă și presiunea pe rănile care se

vindecau era dureroasă. Purtase robe de călugăr când părăsise camera în timpul scurtelor sale incursiuni, cu ajutorul fratelui Roger, dar roba era încă în cameră, frumos împăturită la picioarele patului.

Murtagh s-a legănat în scaun și m-a privit solemn ca o bufniță.

– Câte întrebări mi-ai pus? Patru?

A ridicat o mână, cu arătătorul în sus.

– Unu: da, a ieșit.

Degetul mijlociu s-a ridicat.

– Doi: Unde? Habar n-am.

Inelarul s-a alăturat tovarășilor lui.

– Trei: De ce? A spus că a obosit să fie închis ca într-o cușcă.

Degetul mic s-a agitat o clipă.

– Patru: Iarăși habar n-am. Era gol-pușcă ultima dată când l-am văzut.

Murtagh și-a strâns cele patru degete și a ridicat degetul mare.

– Nu m-ai întrebat, dar e plecat de vreo oră.

Am pufnit, neștiind ce să fac. Din moment ce vinovatul nu era prezent, m-am repezit la Murtagh.

– Nu știi că afară e frig și stă să ningă? De ce nu l-ai oprit? Și ce vrei să spui că e gol-pușcă?

Bărbatul mărunțel era netulburat.

– Da, știu. Cred că și el știe, că doar nu e orb. Cât despre oprit, am încercat.

A înclinat capul spre roba de pe pat.

– Când a spus că iese afară, am spus că nu s-a înzdrăvenit încă și că o să sari în capul meu și i-am spus că nu poate să iasă decât dacă e pregătit să treacă de mine.

Murtagh a făcut o pauză, apoi a rostit o frază cu totul irelevantă.

– Ellen MacKenzie avea cel mai dulce zâmbet pe care l-am văzut

vreodată; un bărbat se încălzea până în măduva oaselor doar când o vedea zâmbind.

– Așa că l-ai lăsat pe căposul de fiu-său să iasă afară și să înghețe de moarte, am spus pierzându-mi răbdarea. Ce legătură are de a face zâmbetul mamei lui cu toată povestea asta?

Murtagh și-a frecat nasul meditativ.

– Păi, când i-am spus că nu-l las să treacă, Jamie s-a uitat la mine o clipă, apoi mi-a trimis un zâmbet exact ca al lui Ellen MacKenzie și a ieșit pe fereastră gol cum l-a făcut maică-sa. Până când am ajuns eu acolo, dispăruse.

Mi-am ridicat privirile spre ceruri.

– M-am gândit să stau aici să îți spun că a plecat, a continuat Murtagh, ca să nu îți faci griji în privinta lui.

– Ca să nu îmi fac griji în privința lui! am bombănit în barbă în timp ce mă îndreptam spre grajduri. El ar trebui să își facă griji în privința lui când oi pune mâna pe el!

Nu era decât un singur drum principal care ducea în interiorul ținutului. Am galopat de-a lungul lui, cercetând câmpurile în vreme ce treceam pe lângă ele. Această zonă a Franței era plină de ferme și din fericire cele mai multe păduri fuseseră defrișate; lupii și urșii nu constituiau aici o primejdie.

Din fericire, l-am găsit la un kilometru și jumătate de porțile mănăstirii, stând pe una din bornele romane antice care înțesau drumurile. Era desculț, însă îmbrăcat într-o vestă scurtă și niște pantaloni din pânză subțire, de la vreunul din băieții care îngrijeau de cai, judecând după petele de pe ei. Am tras de hățurile calului și am rămas o clipă cu privirea ațintită spre el, aplecată peste oblâncul șeii.

– Nasul ți-e vânăt, am remarcat pe un ton relaxat, aruncând o privire mai jos. La fel și picioarele.

A rânjit spre mine, ștergându-și nasul cu dosul palmei.

– Și ouăle mi-s vinete. Vrei să mi le încălzești?

Vânăt de frig sau nu, era evident într-o dispoziție bună. Am alunecat din șa, rămânând în fața lui, dând din cap.

– Nu are niciun rost, nu-i așa? am întrebat.

– Ce nu are niciun rost?

Și-a șters mâna de pantalonii zdrențuroși.

– Să mă supăr pe tine. Nu îți pasă dacă te alegi cu o pneumonie sau dacă te mănâncă ursii, sau dacă eu îmi fac mii de griji pentru tine, nu-i așa?

– Păi, nu mi-aș face griji în privința ursilor. Hibernează iarna, după cum sper că știi.

Mi-am pierdut răbdarea și am întins mâna, cu intenția să îl plesnesc peste ureche. Mi-a prins încheietura și mi-a ținut-o fără dificultate, râzând. După o clipă de luptă fără izbândă, m-am dat bătută și am început și eu să râd.

– Acum vii înapoi? am întrebat. Ori mai ai ceva de demonstrat?

Jamie a ridicat bărbia arătându-mi drumul.

– Du calul până la stejarul acela mare și așteaptă-mă acolo. Voi merge până acolo. Singur.

Mi-am mușcat limba înghițindu-mi cele câteva remarci pe care le simțeam bolborosind în sinea mea și am încălecat. La stejar, am descălecat și am aruncat o privire de-a lungul drumului. După o clipă însă, mi-am dat seama că nu voi putea privi cu inima ușoară înaintarea anevoioasă. Când a căzut prima dată, am strâns hățurile cu putere în mâinile înmănușate, m-am întors încleștându-mi maxilarele și am așteptat, așa cum promisesem.

Abia am reușit să ajungem înapoi în aripa oaspeților, însă am izbutit în cele din urmă, împiedicându-ne pe coridor, Jamie sprijinindu-se de mine, cu brațul în jurul umerilor mei. L-am zărit pe fratele Roger plimbându-se îngrijorat pe hol și l-am trimis în fugă după o tigaie de încălzit, în timp ce duceam pacientul în cameră, trântindu-l pe pat. A mormăit din pricina impactului, însă a stat liniștit, cu ochii închiși, când am început să îi scot zdrențele murdare.

– Gata, treci sub pături.

S-a rostogolit ascultător sub cearșafurile pe care le-am dat la o parte. Am vârât tigaia caldă în grabă între pături la piciorul patului și am împins-o înainte și înapoi. Când am scos-o, și-a întins picioarele lungi

și s-a relaxat cu un oftat mulțumit când picioarele i-au atins porțiunea încălzită.

Mi-am găsit de lucru prin cameră, pe tăcute, ridicând hainele abandonate, așezând mărunțișurile împrăștiate de pe masă, băgând cărbuni în mangal, adăugând un praf de iarbă-mare pentru a îndulci fumul. Am crezut că Jamie adormise și am tresărit când l-am auzit vorbind în spatele meu.

– Claire.

– Da?

– Te iubesc.

– Oh.

Eram ușor surprinsă, dar fără îndoială încântată.

– Și eu te iubesc.

A oftat și a deschis pe jumătate ochii.

– Randall, a spus el. Spre sfârșit. Asta voia.

Eram chiar mai surprinsă de această dezvăluire și am răspuns precaută.

– Oh?

– Da.

Privirea îi era pironită pe fereastra deschisă, unde nori de zăpadă umpleau spațiul cu un cenușiu adânc, lipsit de nuanțe.

– Zăceam la podea și el era întins lângă mine. Era și el în acel moment dezbrăcat și amândoi eram mânjiți de sânge… și de altele. Îmi amintesc că încercam să îmi ridic capul, simțindu-mi obrazul lipit de lespedea podelei cu sânge uscat.

S-a încruntat, cu o expresie pierdută în ochi în timp ce își amintea acea clipă.

– Eram deja amorțit; atât de amorțit încât nici nu mai simțeam durerea – eram doar teribil de obosit și totul părea foarte îndepărtat și ireal.

– Norocul tău, am spus, cu o oarecare asprime și Jamie a zâmbit o clipă.

– Da, norocul meu. Cred că alunecam în inconștiență, pe jumătate leșinat, așa că nu știu cât timp am zăcut amândoi acolo, dar m-am trezit deodată că mă strângea în brațe, băgându-se în mine.

A șovăit, de parcă următoarea parte era dificil de povestit.

– Până în acel moment, nu mă luptasem cu el. Dar eram atât de obosit încât m-am gândit că nu mai pot suporta din nou… oricum, am început să mă îndepărtez de el, însă nu mă zbăteam, ci doar mă trăgeam îndărăt. Mi-a cuprins gâtul cu brațele și s-a lipit de mine, îngropându-și chipul în umărul meu, și îl simțeam că plânge. Pentru o clipă nu am înțeles ce spune, dar pe urmă am înțeles; spunea „Te iubesc, te iubesc“ neîncetat, lacrimile lui și saliva curgându-mi pe piept.

Jamie s-a scuturat ușor, de frig sau de amintire. A expirat cu putere pe gură, tulburând norul de fum parfumat care se învârtea sub tavan.

– Nu îmi pot imagina de ce a făcut-o. Dar mi-am așezat brațele în jurul lui și am rămas așa nemișcați pentru un moment. S-a oprit în cele din urmă din plâns și m-a sărutat și m-a mângâiat. Apoi mi-a șoptit: „Spune-mi că mă iubești.“

S-a oprit din povestit, zâmbind slab.

– Nu voiam să îi spun. Nu știam de ce. În starea în care mă aflam, i-aș fi sărutat cizmele și l-aș fi proclamat regele Scoției, dacă mi-ar fi cerut-o. Dar nu îi puteam spune asta. Nici măcar nu îmi amintesc să mă fi gândit la asta, pur și simplu… era imposibil.

A oftat și mâna sănătoasă i s-a crispat, strângând cearșafurile.

– M-a abuzat din nou… brutal. Și continua să îmi ceară: „Spune-mi că mă iubești, Alex. Spune-mi că mă iubești.“

– Te-a strigat Alex? l-am întrerupt, incapabilă să mă abțin.

– Da. Îmi amintesc că mă întrebam cum de îmi cunoaște cel de-al doilea nume. Nu mi-a trecut prin minte să mă întreb de ce l-ar folosi, chiar dacă l-ar ști, a spus el ridicând din umeri. Oricum, nu m-am mișcat și nu am rostit un cuvânt și când a terminat, a sărit de parcă ar fi înnebunit și a început să mă bată cu ceva – nu vedeam cu ce anume – înjurând și strigând la mine: „Știu că mă iubești! Spune-mi! Știu că e

adevărat!“ Mi-am ridicat brațele deasupra capului pentru a mă apăra, dar după o vreme trebuie să fi leșinat din nou, căci durerea din umeri a fost ultimul lucru de care îmi amintesc, cu excepția unui soi de vis despre vaci mugind. Apoi m-am trezit, zdruncinându-mă cu capul în jos pe un cal pentru câteva momente și pe urmă iar nimic până când nu m-am trezit lângă cămin la Eldridge, cu tine aplecată deasupra mea.

A închis din nou ochii. Tonul vocii îi era meditativ, aproape senin.

– Cred… cred că dacă i-aș fi spus că… m-ar fi ucis.

Unii oameni au coșmaruri populate de monștri. Eu visam arbori genealogici, ramuri subțiri, purtând ciorchini de date pe fiecare tijă. Liniile precum șerpii, cu data morții între parantezele fălcilor lor. Încă o dată am auzit glasul lui Frank spunând „El a devenit soldat, o alegere bună pentru un al doilea născut. A mai fost și un al treilea frate, care a devenit preot, însă nu știu prea multe despre el.“… Nici eu nu știam multe despre el. Doar numele. Pe acea diagramă erau înscriși trei frați; fiii lui Joseph și ai lui Mary Randall. O văzusem de atâtea ori; cel mai în vârstă, William; al doilea, Jonathan; și al treilea, Alexander.

Jamie a vorbit din nou, trezindu-mă din gânduri:

– Englezoaico?

– Da?

– Știi fortăreața dinăuntrul meu, cea despre care ți-am vorbit?

– Îmi amintesc.

A zâmbit fără a deschide ochii și a întins o mână spre mine.

– Păi, am cel puțin o cameră lângă fortăreață, cu un acoperiș care să o ferească de ploaie.

M-am dus la culcare obosită, dar împăcată și curioasă. Jamie avea să își revină. Când mă îndoiesem de viața lui, nu privisem mai departe de următorul ceas, următoarea masă, următoarea doză de medicamente. Dar acum, trebuia să privesc mai departe.

Abația era un sanctuar, însă unul temporar. Nu puteam rămâne aici la infinit, indiferent cât de ospitalieri erau călugării. Scoția și Anglia erau

de departe mult prea primejdioase, dacă lordul Lovat nu ne putea ajuta – o eventualitate cu foarte slabe șanse, în aceste împrejurări. Viitorul nostru trebuia să se deschidă de această parte a Canalului. Știind acum despre răul de mare al lui Jamie, înțelegeam refuzul său de a emigra în America – trei luni de greață ar fi fost o perspectivă teribilă pentru oricine. Și atunci, ce ne mai rămânea?

Franța putea fi țara în care să rămânem. Amândoi vorbeam fluent franceza. În timp ce Jamie se descurca și în spaniolă, germană sau italiană, eu nu eram la fel de binecuvântată din punct de vedere lingvistic. De asemenea, familia Fraser avea multe cunoștințe aici; poate am găsi un loc la o moșie în proprietatea unei rude sau a unui prieten, să trăim fericiți la țară. Ideea avea câteva avantaje considerabile.

Însă rămânea, ca întotdeauna, chestiunea timpului. Era la începutul anului 1744 – an care începuse de abia două săptămâni. Și în 1745, prințul Charlie va pleca pe mare din Franța spre Scoția, tânărul pretendent care revendica tronul tatălui său. Împreună cu el va veni dezastrul; războiul și măcelul, masacrarea clanurilor scoțiene și odată cu asta, distrugerea a tot ce Jamie și eu iubeam.

Iar între acum și atunci mai era un an. Un an în care se puteau întâmpla multe. În care se putea face ceva pentru a preveni dezastrul. Cum și prin ce mijloace? Nu aveam idee, dar nici îndoieli nu aveam în privința consecințelor în cazul în care nu făceam nimic.

Puteau fi evenimentele schimbate? Poate. Degetele mi s-au strecurat spre mâna stângă, mângâind distrate verigheta de aur de pe inelar. M-am gândit la ce îi spusesem lui Jonathan Randall, fierbând de furie și groază în carcera subterană din închisoarea Wentworth.

– Te blestem, îi spusesem, să știi ceasul când vei muri.

Și îi zisesem când avea să moară. Îi spusesem data trecută pe diagrama genealogică, scrisă cu cerneală neagră în caligrafia fină a lui Frank – 16 aprilie 1745. Jonathan Randall avea să moară în Bătălia de la Culloden, prins în măcelul pe care îl vor dezlănțui englezii. Însă el nu va muri atunci, căci murise câteva ore mai târziu, strivit sub copitele răzbunării mele.

Murise burlac, fără copii. Sau cel puțin așa credeam eu. Arborele acela genealogic blestemat fixase data căsătoriei sale undeva în 1744. Și nașterea fiului său, bunicul de la a cincea generație al lui Frank, curând după căsătorie. Dacă Jack Randall era mort și fără copii, cum

avea să se nască Frank? Cu toate acestea, inelul era încă pe degetul meu. El existase, va exista. Mă consolam cu acest gând, mângâind verigheta în întuneric de parcă ar fi conținut un duh care mă putea sfătui.

M-am trezit dintr-un somn profund cândva mai târziu, dând să țip.

– Șșș. Sunt doar eu.

Mâna mare s-a ridicat de pe gura mea. Cu lumânarea stinsă, camera era învăluită în beznă. Am bâjbâit până când mâna mea a dat de ceva solid.

– Ar trebui să fii în patul tău! am exclamat, încă năucită de somn.

Degetele mele au alunecat peste pielea catifelată și rece.

– Ai înghețat!

– Bineînțeles, a răspuns el nițel arțăgos. Nu am nimic pe mine și pe coridor e prăpăd. Mă lași în pat?

M-am înghesuit cât de mult am putut în patul îngust și s-a strecurat gol lângă mine, strângându-mă în brațe să se încălzească. Respira sacadat și m-am gândit că tremură deopotrivă de oboseală și de frig.

– Doamne, ce caldă ești, a oftat el, cuibărindu-se mai bine. Ce bine e când te țin în brațe, englezoaico.

Nu m-am mai obosit să îl întreb ce făcea aici, căci era clar. Nici nu l-am întrebat dacă e convins. Aveam propriile mele îndoieli, însă nu voiam să le dau glas, de teama unor profeții care se adevereau. M-am întors cu fața spre el, grijulie cu mâna rănită.

A fost un moment brusc al împreunării, acea stinghereală alunecoasă iute care devine îndată familiară. Jamie a oftat adânc, de satisfacție și, poate, de ușurare. Am rămas nemișcați o clipă, de parcă ne era teamă să nu tulburăm legătura fragilă. Mâna sănătoasă a lui Jamie m-a mângâiat ușor, strecurându-se prin întuneric, cu degetele răsfirate precum mustățile unei pisici, sensibile la vibrații. S-a mișcat în mine, o dată, parcă întrebându-mă, și i-am răspuns cu același limbaj. Am început un joc delicat de mișcări încete, o echilibristică între dorința și slăbiciunea lui, între durerea și plăcerea crescândă a trupului. Undeva în întuneric mi-am spus că trebuie să îi spun lui Anselm că mai era o cale de a opri timpul, dar pe urmă m-am răzgândit, căci asta nu era ceva ce să îi mărturisești unui preot.

L-am sprijinit pe Jamie cu palma ușor pe spatele plin de cicatrici. El imprima ritmul, dar mă lăsa pe mine să susțin forța mișcării. În cameră nu s-a auzit decât respirația noastră până la sfârșit. Simțindu-l că obosește, l-am prins strâns și l-am tras spre mine, ondulându-mi coapsele pentru a-l primi mai adânc, făcându-l să atingă apogeul plăcerii.

– Acum, i-am șoptit, dă-ți drumul. Acum!

Și-a apăsat fruntea peste a mea cu putere și s-a abandonat în brațele mele, oftând tremurat.

Victorienii îl numeau „mica moarte“ și pe bună dreptate. Zăcea atât de cuminte și de greu încât l-aș fi crezut mort, dacă nu i-aș fi simțit bubuitul inimii în propriile mele coaste. Mi s-a părut că a trecut mult timp până când l-am simțit mișcându-se și mormăind ceva în umărul meu.

– Ce ai spus?

Și-a întors capul astfel încât gura să îi ajungă chiar sub urechea mea. I-am simțit respirația caldă pe pielea gâtului.

– Am spus, a șoptit el moale, că nu mă doare deloc mâna acum.

Mâna cea bună mi-a mângâiat delicat obrajii, ștergând transpirația.

– Ți-era teamă pentru mine? a întrebat el.

– Da, am răspuns. Am crezut că e prea curând.

A râs încet în întuneric.

– Și a fost; eram cât pe ce să dau ortul popii. Da, și mie îmi era teamă. Dar m-am trezit că mă durea mâna și nu puteam adormi. Mă tot suceam în pat și îmi lipseai. Cu cât mă gândeam mai mult la tine, cu atât te doream mai mult și deja eram la jumătatea coridorului înainte să apuc să îmi fac griji despre ce o să fac odată ce ajung aici. Și când m-am gândit...

S-a oprit, mângâindu-mi obrazul.

– Păi, n-oi fi eu foarte bun, englezoaico, dar nu sunt un laș, la urma urmelor.

Am întors capul, răspunzându-i la sărut. Stomacul i-a chiorăit zgomotos.

– Nu râde, a mormăit el. E vina ta că sunt lihnit de foame. E o minune că mai pot face ceva, hrănit doar cu supă și bere.

– Prea bine, am spus, încă râzând. Ai câștigat. Mâine-dimineață poți mânca un ou la micul dejun.

– Ha, a spus el cu o voce plină de satisfacție. Știam eu că o să mă hrănești dacă știu cum să pun problema.

Am adormit unul în brațele celuilalt, obraz lângă obraz.

41

Din pântecul pământului

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Jamie a continuat să se vindece și eu am continuat să mă gândesc la viitor. În unele zile simțeam că ar trebui să mergem la Roma, unde se afla curtea pretendentului, să… facem ce? Alteori, tot ce îmi doream din toată inima era să găsim un refugiu sigur și izolat, să ne trăim viețile în liniște.

Era o zi caldă și luminoasă, iar turțurii care atârnau de nasurile garguielor picurau neîncetat, făcând bălți adânci și neregulate în zăpada de sub streșini. Ușa de la camera lui Jamie fusese lăsată întredeschisă și fereastra descoperită, pentru a risipi vaporii de fum și de boală care mai pluteau prin cameră.

Mi-am strecurat capul precaut înăuntru, căci nu voiam să îl deranjez dacă dormea, însă patul îngust era gol. Jamie era așezat în fața ferestrei deschise, întors pe jumătate, astfel încât chipul îi era aproape în întregime ascuns. Încă era îngrijorător de slab, însă umerii îi erau lați și drepți pe sub pânza aspră a veșmântului de novice, iar grația forței sale începea să revină; stătea fără să tremure, cu spatele drept și picioarele încovrigate sub scaunul scund, liniile trupului său fiind ferme și armonioase. Își apucase încheietura mâinii drepte cu mâna stângă, întorcând-o încet în lumina soarelui.

O grămăjoară de bandaje de pânză zăcea pe masă. Își scosese pansamentele de pe mâna rănită și acum o examina îndeaproape. Am rămas în pragul ușii, nemișcată. De acolo puteam vedea bine mâna în timp ce o întorcea pe o parte și pe cealaltă, pipăind-o precaut.

Stigmatul rănii de cui din podul palmei era destul de mic și bine vindecat, am remarcat cu bucurie; doar un punct mic și roz de țesut cicatrizat care cu timpul se va estompa. Pe dosul palmei, situația nu era la fel de bună. Erodată de infecție, rana de acolo era cam cât o

monedă de șase penny, aproape trei centimetri în diametru, încă acoperită cu crustele și roșeața unei cicatrice proaspete.

Degetul mijlociu, de asemenea, avea o crestătură neregulată de țesut cicatrizat, întinzându-se de la prima articulație până aproape de montul degetului. Eliberate de atele, degetul mare și arătătorul erau drepte, însă degetul mic era sucit rău; acesta avusese trei fracturi, îmi aminteam, și după toate aparențele nu i le putusem îndrepta cum trebuia. Inelarul se vindecase strâmb, astfel încât era ușor ridicat atunci când își așeza palma pe masă, așa cum făcea acum.

Întorcându-și palma, a început să miște degetele cu blândețe. Niciunul nu se înclina mai mult de câțiva centimetri; inelarul nu se îndoia deloc. După cum mă temeam, a doua articulație va rămâne probabil înțepenită.

Și-a întors palma pe toate părțile, ținând-o în fața ochilor, privind degetele țepene, strâmbe și cicatricele urâte, nemilos de vineții în lumina soarelui. Apoi deodată și-a aplecat capul, ducându-și mâna zdrobită la piept, acoperind-o protectiv cu cea sănătoasă. Nu a scos niciun sunet, însă umerii lați au tremurat ușor.

– Jamie.

Am traversat iute camera și am îngenuncheat lângă el, așezându-mi delicat palma pe genunchiul lui.

– Jamie, îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut.

Și-a coborât privirea uluită spre mine. Genele groase și roșietice sclipeau de lacrimi în bătaia soarelui și le-a șters repede cu dosul palmei.

– Poftim? a spus el, trăgând adânc aer în piept, evident luat prin surprindere de apariția mea neașteptată. Îți pare rău? Pentru ce, englezoaico?

– Pentru mâna ta.

Am întins brațul și am luat-o, trasând delicat liniile strâmbe ale degetelor, atingând cicatricea adâncită de pe spate.

– Se va face mai bine, l-am asigurat neliniștită. Îți promit. Știu că acum pare țeapănă și inutilă, însă doar pentru că a fost ținută în atele atât de mult timp, și oasele încă nu s-au sudat. Îți pot arăta cum să o exersezi și să o masezi. În curând o vei putea folosi destul de bine, nu

te mint...

M-a oprit mângâindu-mi obrazul cu mâna stângă.

– Vrei să spui…? a început, apoi s-a oprit, scuturându-și fruntea, parcă nevenindu-i a crede. Tu ai crezut…?

S-a oprit din nou și a luat-o de la capăt.

– Englezoaico, a spus el, doar nu credeai că plâng pentru un deget înțepenit și câteva cicatrice? a zâmbit, nițel strâmb. Oi fi eu un bărbat infatuat, poate, dar vanitatea mea e destul de superficială. Sau așa sper.

– Dar te-am văzut...

Mi-a luat mâinile într-ale lui și s-a ridicat, săltându-mă în picioare. Am ridicat mâna și i-am mângâiat lacrima care i se scursese pe obraz. Pata minusculă de umezeală mi-a încălzit buricul degetului.

– Plângeam de fericire, englezoaico, a rostit el blând.

Mi-a cuprins ușor obrajii între mâini.

– Și îi mulțumeam lui Dumnezeu că am două mâini. Două mâini cu care să te mângâi. Cu care să te servesc și să te iubesc. Mulțumindu-i lui Dumnzeu că sunt încă un om întreg, datorită ție.

Mi-am ridicat mâinile, prinzându-le pe ale sale.

– Dar de ce nu ai fi? am întrebat.

Însă pe urmă mi-am adus aminte de gama criminală de ferăstraie și cuțite din arsenalul lui Beaton de la Leoch și am știut. Am știut ce uitasem în momentul în care mă confruntasem cu criza. Că în zilele dinaintea antibioticelor, tratamentul uzual – și unic – pentru un membru infectat era amputarea.

– Oh, Jamie, am spus.

Mi s-au înmuiat genunchii la gândul acesta și m-am lăsat destul de brusc pe scăunel.

– Niciodată nu m-am gândit la asta, am răspuns, încă uluită. Sincer, niciodată nu mi-a trecut prin minte.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Jamie, dacă atunci mi-ar fi venit ideea asta, aș fi pus-o în aplicare. Pentru a-ți salva viața.

– Deci nu așa… nu se procedează așa pe… vremea ta?

Am dat din cap.

– Nu. Sunt medicamente pentru a opri infecția. Așa încât nici nu m-am gândit la amputare, am spus, minunându-mă, apoi am ridicat privirea spre el. Ție ți-a trecut prin minte?

Jamie a încuviințat.

– Mă așteptam la asta. De aceea te-am rugat să mă lași să mor, atunci. Mă gândeam la asta, printre episoadele de pierdere a cunoștinței și – doar pentru o clipă – am crezut că nu voi putea îndura să trăiesc așa. Asta i s-a întâmplat lui Ian, știi?

– Nu. Adevărat? am întrebat, șocată. El mi-a spus că a fost lovit de un obuz, dar nu m-am gândit să cer mai multe detalii.

– Da, o rană de obuz la picior care s-a infectat. Doctorii i l-au amputat pentru a nu da în septicemie. A rămas tăcut o clipă. Ian se descurcă foarte bine în împrejurările date. Dar, a ezitat, trăgând de inelarul țeapăn, eu știu cum era înainte. El se ține atât de bine doar datorită lui Jenny. Ea… îl ține întreg.

A zâmbit timid spre mine.

– Cum ai făcut tu cu mine. Nu înțeleg de ce se deranjează femeile.

– Păi, am răspuns în șoaptă, femeilor le place să facă asta.

A râs încet și m-a tras lângă el.

– Da. Dumnezeu știe de ce.

Am rămas o vreme îmbrățișați, fără să scoatem un cuvânt. Fruntea mi se sprijinea de pieptul lui, brațele îi cuprindeau spatele și îi simțeam inima bătând, rar și cu putere. În cele din urmă s-a mișcat și mi-a dat drumul.

– Trebuie să îți arăt ceva, a spus el.

S-a întors și a deschis un sertar mic al mesei, de unde a scos o scrisoare împăturită pe care mi-a întins-o. Era o scrisoare de introducere, din partea abatelui Alexandru, recomandându-l pe

nepotul său, James Fraser, atenției cavalerului de St George – altfel cunoscut drept Maiestatea Sa regele James al Scoției – ca unul dintre cei mai competenți lingviști și translatori.

– E o variantă, a spus Jamie, privindu-mă în vreme ce împătuream scrisoarea. Și curând vom avea nevoie de variante. Dar ceea ce mi-ai spus tu pe dealul de la Craigh na Dun – era adevărat, nu?

Am oftat adânc și am încuviințat din cap.

– E adevărat.

A luat scrisoarea și a bătut-o gânditor de genunchi.

– Atunci asta – a vânturat el misiva – implică un oarecare risc.

– Da, așa e.

A aruncat pergamentul în sertar și a rămas privind masa o clipă. Apoi și-a ridicat privirea și ochii albaștri m-au privit neclintiți. Mi-a mângâiat obrazul cu o mână.

– Eu nu te mint, Claire, a rostit el șoptit. Viața mea îți aparține. Și tu vei decide ce e de făcut, încotro să plecăm de aici. În Franța, în Italia sau chiar înapoi în Scoția. Inima mea ți-a aparținut de când te-am văzut pentru prima dată, iar tu mi-ai ținut sufletul și trupul în mâinile tale și ai avut grijă de ele. Vom merge acolo unde spui tu.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă. Am sărit speriați, desfăcându-ne din îmbrățișare ca doi amanți vinovați. Mi-am dus mâna repede la păr, gândindu-mă că o mănăstire, deși era un excelent sanatoriu pentru un convalescent, nu era chiar cel mai potrivit cuibușor romantic.

Un frate mirean a intrat în cameră la invitația lui Jamie și a trântit o desagă mare din piele pe masă.

– Din partea lui Sir Marcus MacRannoch de la Eldridge Manor, a spus el zâmbind larg. Pentru doamna Broch Tuarach.

Apoi a făcut o plecăciune și a ieșit, lăsând în urmă o boare de apă de mare și aer înghețat.

Am desfăcut curelele de piele, nerăbdătoare să văd ce ar fi putut trimite MacRannoch. Înăuntru erau trei lucruri: o notă, fără destinatar și nesemnată, un mic pachet adresat lui Jamie și o blană de lup, mirosind puternic a uleiuri de tăbăcit.

În notă scria: „Căci o femeie virtuoasă este o perlă de mare preț, ce valorează mai mult decât rubinele.“

Jamie a desfăcut celălalt pachet. A ridicat ceva mic și strălucitor într-o mână, în timp ce măsura blana de lup cu o privire nedumerită.

– Hm, nițel cam extravagant. Sir Marcus ți-a trimis ție o blană de lup, englezoaico și mie o brățară cu perle. Poate le-a încurcat?

Brățara era foarte frumoasă, un singur șir de perle baroce, montate între verigi din aur răsucite.

– Nu, am spus admirând-o. Darurile sunt așa cum trebuie. Brățara se potrivește cu șiragul de perle pe care mi l-ai dăruit când ne-am căsătorit. Mama ta îl primise în dar de la el; știai?

– Nu, nu știam, a răspuns el în șoaptă, mângâind perlele. Tata mi le-a dat, să le dau soției mele, indiferent cine avea să fie.

Un zâmbet fugar i s-a strecurat pe buze.

– Dar nu mi-a spus de la cine erau.

Îmi aminteam ajutorul lui Sir Marcus în noaptea în care dădusem buzna atât de lipsit de ceremonie în casa lui și expresia de pe chipul său când plecasem a doua zi. După expresia pe care o citeam pe chipul lui Jamie, își amintea și el de baronetul care i-ar fi putut fi tată. A întins brațul și mi-a apucat mâna, prinzând brățara în jurul încheieturii mele.

– Dar nu e pentru mine! am protestat.

– Ba este, a răspuns el cu fermitate. Nu e potrivit pentru un bărbat să trimită bijuterii unei doamne respectabile, așa încât mi-a trimis-o mie. Dar e evident pentru tine.

M-a privit și a zâmbit cu gura până la urechi..

– În primul rând nici nu îmi cuprinde încheietura, oricât de slab aș fi.

S-a întors spre blana de lup strânsă și a scuturat-o.

– Dar de ce Dumnezeu ți-a trimis MacRannoch asta?

Și-a învăluit blana zburlită în jurul umerilor și m-am dat îndărăt speriată cu un țipăt ascuțit. Capul fusese jupuit și tăbăcit și mă privea fioros cu o pereche de ochi galbeni sticloși de pe umărul stâng al lui

Jamie.

– Îh! Arată exact ca atunci când era viu!

Jamie, urmând direcția privirii mele, și-a întors capul și s-a trezit deodată față în față cu o căutătură fioroasă. Cu o exclamație speriată, a înșfăcat blana și a azvârlit-o în celălalt capăt al camerei.

– Iisuse Hristoase, a spus el, făcându-și cruce.

Pielea zăcea pe podea, privindu-ne amenințător în lumina lumânării.

– Ce vrei să spui „când era viu“, englezoaico? E un prieten personal de-al tău? a întrebat el, măsurându-mă cu ochii mijiți.

Atunci i-am povestit lucrurile pe care nu avusesem ocazia să i le povestesc; despre acel lup, despre ceilalți lupi, și Hector și zăpada și despre cabana cu ursul și discuția cu Sir Marcus și apariția lui Murtagh, și lunga așteptare de pe deal în ceața rozalie a nopții înzăpezite, așteptând să văd dacă era viu sau mort.

Slab sau nu, pieptul său era lat și brațele calde și puternice. Mi-a apăsat obrazul de umărul lui și m-a legănat în timp ce plângeam în hohote. Am încercat câteva clipe să mă stăpânesc, însă Jamie m-a strâns și mai tare la piept, șoptindu-mi alinturi liniștitoare în părul zburlit. În cele din urmă m-am dat bătută și am plâns cu abandonul total al unui copil, până când am rămas în brațele lui sughițând.

– Dacă stau bine și mă gândesc, am și eu un mic cadou pentru tine, englezoaico, a spus el, netezindu-mi părul.

M-am smiorcăit, ștergându-mi nasul cu fusta, căci nu aveam altceva la îndemână.

– Îmi pare rău, dar eu nu am nimic să îți dăruiesc, am spus, urmărindu-l cu privirea în timp ce s-a ridicat și a început să răscolească prin așternuturile mototolite. Probabil căuta o batistă, m-am gândit, trăgându-mi din nou nasul.

– Lăsând deoparte darurile neînsemnate cum ar fi viața mea, bărbăția mea și mâna mea dreaptă? a întrebat el sec. Nu îmi mai trebuie altceva, *mo duinne*.

S-a îndreptat de spate ținând într-o mână o robă de novice.

– Dezbracă-te.

– Poftim? am spus cu gura căscată.

– Dezbracă-te, englezoaico, și pune-ți asta.

Mi-a întins roba, zâmbind cu gura până la urechi.

– Sau vrei mai întâi să mă întorc cu spatele?

Strângând pânza aspră în jurul meu, l-am urmat pe Jamie de-a lungul altor șiruri de trepte întunecate. Acesta era al treilea rând și cel mai îngust; lampa pe care o ținea lumina lespezile de piatră ale zidurilor aflate la mai puțin de patruzeci și cinci de centimetri unul de celălalt. Mă simțeam ca și cum aș fi fost suptă în pământ și am coborât mai adânc în puțul îngust și întunecat.

– Ești sigur că știi unde mergem? am întrebat.

Glasul îmi răsuna pe scări, însă cu un ecou straniu de înăbușit, ca și cum am fi vorbit sub apă.

– Păi, nu prea ai cum să greșești drumul, nu-i așa?

Am ajuns la o altă platformă, însă, așa cum spusese, scările nu duceau decât într-o singură direcție, în jos.

Însă la capătul acestui șir de trepte se afla o ușă. Era o platformă îngustă, săpată în stâncă, după cum arăta, și o ușă lată și scundă făcută din scânduri de stejar și balamale din alamă. Scândurile erau cenușii de vechime, dar încă solide, și culoarul măturat. Fără îndoială această parte a mănăstirii era încă folosită. Poate o pivniță cu vinuri?

În apropierea ușii era un suport cu o torță, pe jumătate arsă de la o vizită anterioară. Jamie s-a oprit să o aprindă cu un băț de hârtie dintr-un teanc pregătit lângă intrare, apoi a împins ușa descuiată și s-a lăsat în jos pe sub pragul de sus, lăsându-mă să îl urmez.

La început, nu am văzut absolut nimic înăuntru cu excepția cercului luminos al lămpii lui Jamie. Totul era scufundat în beznă. Lampa se legăna, îndepărtându-se de mine. Am rămas nemișcată, urmărind punctul luminos cu privirea. La fiecare câțiva pași se oprea, apoi continua, și o flamă lenește se ridica în urma lui, arzând cu o strălucire roșiatică. Atunci când ochii mi s-au obișnuit încet cu întunericul, flamele au devenit un șir de lămpi, așezate pe piloni de piatră, strălucind ca niște făclii în întuneric. Era o peșteră. La început am avut impresia că era o peșteră de cristale, din cauza sclipirilor întunecate stranii din spatele lămpilor. Însă când am făcut un pas în

față spre primul pilon și am aruncat o privire în spatele lui, am văzut.

Un lac întunecat și limpede. Apa transparentă, strălucind precum sticla peste nisipul negru vulcanic, scăpărând reflexe roșii în lumina lămpilor. Aerul era umed și cald, încărcat cu aburul care condensa pe pereții reci ai cavernei, șiroind ca niște nervuri pe coloanele de piatră.

Un izvor cu apă caldă. Mirosul slab de sulf mi-a înțepat nările. Vasăzică un izvor cu apă minerală fierbinte. Îmi aminteam că Anselm menționase izvoarele care ieșeau din adâncuri în apropierea abației, renumite pentru proprietățile lor terapeutice. Jamie stătea lângă mine, privind peste întinderea aburindă de ambră neagră și rubine.

– O baie fierbinte, a spus el mândru. Îți place?

– Iisuse Roosevelt Hristoase, am spus.

– Ah, deci îți place, a rostit el, zâmbind fericit de succesul surprizei. Hai înăuntru, atunci.

Și-a lăsat roba să cadă și a rămas sclipind slab în întuneric, luminat în roșu de la reflexele strălucitoare ale apei. Tavanul arcuit al peșterii părea să înghită lumina lămpilor, astfel încât lumina abia se întindea câțiva metri înainte de a fi înghițită de beznă.

Șovăind puțin, am lăsat roba de novice să îmi cadă din brațe.

– Cât de fierbinte e? am întrebat.

– Destul de fierbinte, a răspuns. Dar nu-ți face griji, nu te arde. Dar dacă stai mai bine de un ceas, s-ar putea să îți înmoaie carnea de pe oase precum carnea din supă.

– Ce idee apetisantă, am spus, abandonând roba.

Urmând silueta dreaptă și suplă, am pășit precaută în apă. În piatră erau săpate trepte ce duceau în adânc, cu o funie înnodată prinsă de-a lungul zidului pe post de balustradă.

Apa s-a ridicat până deasupra coapselor mele și carnea de pe pântec mi s-a înfiorat de plăcere când căldura m-a învăluit. La capătul treptelor, am rămas cu picioarele în nisipul negru și curat, apa ajungând sub umerii mei, sânii stând pe apă ca niște globuri de sticlă plutitoare. Pielea mi se înroșise de la căldură și pe ceafă simțeam ușoare gâdilături de transpirație, pe sub părul greu. Era o senzație minunată.

Suprafața apei era netedă și fără valuri, însă nu era nemișcată; simțeam ușoare ondulări, curenții alergând prin trupul lacului precum impulsurile nervoase. Aceasta, cred, adăugată la căldura incredibil de liniștitoare a apei, îmi dădea iluzia că izvorul era viu – o entitate caldă, primitoare, care își întindea brațele să ne mângâie și să ne îmbie. Anselm îmi povestise că aceste izvoare aveau proprietăți vindecătoare și nu aveam nicio îndoială. Jamie a venit în spatele meu, mici valuri marcându-i trecerea prin apă. M-a cuprins cu brațul, prinzându-mi sânii în palme, picurând ușor apă deasupra lor.

– Îți place, *mo duinne?*

S-a aplecat și m-a sărutat pe umăr.

Mi-am simțit picioarele începând să plutească sub mine și mi-am rezemat trupul de al lui.

– Este minunat. Este pentru prima dată când îmi simt tot corpul cald din august.

A început să mă tragă, dându-se încet în spate prin apă; picioarele făceau valuri în urma lor, căldura uimitoare mângâindu-mi pielea asemenea unor mâini tandre.

S-a oprit și m-a întors, apoi m-a coborât cu grijă pe lemnul tare. Pe jumătate vizibile în lumina obscură de sub apă, vedeam niște scânduri fixate într-o nișă în piatră. S-a așezat pe bancă alături de mine, întinzându-și brațele peste marginea tare de piatră din spatele nostru.

– Fratele Ambrose m-a adus alaltăieri aici să mă îmbăiez, a spus el. Să mai înmoi cicatricele. E bine, nu-i așa?

– Mai mult decât bine.

Apa mă ținea atât de bine la suprafață încât simțeam că aș putea pluti în mijlocul lacului dacă mi-aș dezlipi mâinile de pe bancă. Am ridicat privirea spre umbrele întunecate ale tavanului.

– Trăiește vreo vietate în peștera asta? Adică lilieci? Sau pești?

Jamie a dat din cap.

– Doar spiritul izvorului, englezoaico. Apa bolborosește din pământ printr-o crăpătură îngustă acolo – a făcut semn cu capul spre întunericul infernal din spatele peșterii – și se scurge printr-o duzină de fisuri fine în piatră. Însă nu există o cale reală de comunicare cu

lumea de afară, cu excepția ușii care dă în mănăstire.

– Spiritul izvorului? am spus, amuzată. Asta e o idee cam păgână, să se ascundă sub o mănăstire.

Jamie s-a întins leneș, picioarele lungi tremurând sub suprafața sticloasă precum tulpinile plantelor de apă.

– Păi, oricum ai alege să îl numești, a fost aici cu mult înaintea mănăstirii.

– Da, văd.

Pereții peșterii erau din piatră vulcanică neagră și netedă, aproape ca sticla neagră, alunecoasă din cauza umidității aerului de la apa caldă a izvorului. Întreaga cameră îți dădea senzația unei bule gigantice, pe jumătate plină cu acea apă vie însă curios de sterilă. Mă simțeam ca și cum am fi fost cuibăriți în pântecul pământului și, dacă îmi apăsam urechea pe piatră, puteam auzit acea bătaie infinit de domoală a unei imense inimi undeva în apropiere.

Am rămas apoi tăcuți vreme îndelungată, pe jumătate plutind, pe jumătate visând, atingându-ne din când în când în vreme ce ne lăsam purtați de curenții nevăzuți ai peșterii.

Când am vorbit în cele din urmă, vocea îmi părea înceată și amețită.

– Am decis.

– Ah. Deci mergem la Roma?

Glasul lui Jamie părea să vină de foarte departe.

– Da. Nu știu, odată ce ajungem acolo…

– Nu contează. Vom face ce putem.

Mâna lui s-a întins spre mine, mișcându-se atât de lent încât am crezut că n-o să mă mai atingă niciodată.

M-a tras aproape, până când vârfurile sensibile ale sânilor mei s-au frecat de pieptul lui. Apa nu era doar caldă, ci și grea, aproape uleioasă la atingere, și mâinile lui au plutit în jos pe spatele meu pentru a-mi așeza palmele sub fund, să mă ridice. Intruziunea m-a făcut să tresar. Cum pielea noastră era fierbinte și alunecoasă, alunecam unul peste celălalt abia simțind senzația de atingere sau de presiune, însă prezența lui în mine era solidă și intimă, un punct fix

într-o lume plină de apă, precum un cordon ombilical în alunecarea aleatoare dintr-un pântec. Am scos un țipăt scurt de surpriză când am simțit un mic val de apă fierbinte intrând împreună cu el, apoi m-am liniștit și am scos un mic oftat de plăcere.

– Ah, îmi place asta, a spus el apreciativ.

– Ce îți place?

– Sunetul pe care l-ai scos. Țipătul ăla scurt.

Îmi era imposibil să roșesc; pielea îmi era deja foarte aprinsă. Mi-am lăsat părul să se legene peste obraji, acoperindu-mi fața, buclele relaxându-se pe măsură ce măturau suprafața apei.

– Scuze, nu voiam să scot sunete.

Jamie a râs, sunetul profund reverberând moale în coloanele tavanului.

– Am spus că îmi place. Și îmi place. E unul din lucrurile care îmi plac cel mai mult când fac dragoste cu tine, englezoaico, sunetele mici pe care le scoți.

M-a tras mai aproape, astfel încât fruntea mi se odihnea pe gâtul lui. Umezeala s-a întins într-o clipă între noi, alunecoasă precum apa plină de sulf. Jamie și-a mișcat ușor coapsele și mi-am tras răsuflarea într-un oftat pe jumătate înghițit.

– Da, așa, a spus el în șoaptă. Sau… așa?

– Ah!

A râs din nou, dar a continuat să se miște.

– La asta m-am gândit în cea mai mare parte a timpului, a spus el, în timp ce mâinile se plimbau în sus și în jos pe spatele meu, strângând, mângâind, conturând rotunjimea coapselor mele. În închisoare, în timpul nopții, legat în lanțuri cu o duzină de alți oameni, ascultându-le sforăiturile, gemetele și pârțurile. M-am gândit la sunetele astea mici și tandre pe care le scoți când te iubesc și te simțeam lângă mine în întuneric, respirând moale și pe urmă mai repede și mormăitul acela scurt pe care îl scoți când te pătrund pentru prima dată, ca și cum te apuci de treabă.

Respirația mea începea acum să se precipite. Legănată de apa densă,

saturată de minerale, pluteam precum o pană unsă și aș fi alunecat mai departe dacă nu m-aș fi agățat de mușchii curbați ai umerilor săi și dacă nu aș fi fost strâns agățată de el mai jos.

– Chiar mai bine, a continuat el, glasul său un murmur fierbinte în ureche, când vin la tine înfocat și plin de dorință și tu scâncești sub mine și te zbați de parcă ai vrea să scapi, și știu că tu atunci încerci să mă simți mai aproape, căci duc și eu aceeași luptă.

Mâinile lui explorau încet, pe îndelete, gâdilându-mă precum un păstrăv, alunecând adânc în despicătura feselor mele, strecurându-se mai jos, strângând, mângâind punctul întins și aprins de dorință al împreunării noastre. Am tremurat și am oftat fără să vreau.

– Sau când vin la tine plin de nevoie și tu mă primești în tine cu un oftat și cu murmurul acela tăcut ca un stup de albine în lumina soarelui și mă duci cu tine într-o stare de liniște cu murmurul acela abia auzit.

– Jamie, am spus răgușit, vocea mea răsunând peste apă. Jamie, te rog.

– Nu încă, *mo duinne*.

Mâinile lui m-au prins cu putere de mijloc, ținându-mă locului și încetinindu-mă, apăsându-mă în jos până când chiar am scos un geamăt.

– Nu încă. Avem timp. Și am de gând să te aud gemând așa din nou. Și mormăind și oftând, chiar dacă tu nu vrei, dar nu te poți opri. Și vreau să te fac să suspini ca și cum inima ți s-ar frânge și să strigi de dorință și în cele din urmă să plângi în brațele mele, și atunci voi ști că te-am satisfăcut așa cum trebuie.

Plăcerea s-a dezlănțuit între coapsele mele, împungând ca o săgeată în adâncimile pântecului meu, înmuindu-mi încheieturile, astfel încât mâinile mi-au alunecat neajutorate și fără vlagă de pe umerii lui. Spatele mi s-a arcuit și rotunjimea tare și alunecoasă a sânilor mei s-a apăsat de pieptul lui. M-am cutremurat în întunericul încins, mâinile puternice ale lui Jamie ținându-mă să nu mă scufund.

Odihnindu-mă la pieptul lui, mă simțeam gelatinoasă ca o meduză. Nu știam și nici nu îmi păsa ce sunete scosesem, însă mă simțeam incapabilă să formulez o frază coerentă. Până când Jamie a început din nou să se onduleze, puternic precum un rechin pe sub apa întunecată.

– Nu, am spus. Jamie, nu. Nu mai rezist încă o dată.

Sângele încă îmi pulsa în buricele degetelor și mișcările lui în mine erau o rafinată tortură.

– Ba poți, pentru că te iubesc.

Vocea îi era pe jumătate înăbușită în părul meu ud.

– Și o vei face, pentru că aș vreau eu. Dar de data asta, o voi face și eu.

Mi-a ținut coapsele strâns lipite de ale lui, făcându-mă să îmi pierd mințile cu forța unui contracurent. M-am lovit de el lipsită de formă, precum valurile de stâncă, și m-a întâmpinat cu o forță brutală de granit, ancora mea în haosul pulsând.

Fără oase, lichidă precum apa ce ne înconjura, ținută locului doar de mâinile sale, am strigat, țipătul bolborosit, pe jumătate înecat, al marinarului tras sub ape. Și am auzit strigătul lui, la fel de neajutorat ca al meu, și am știut că l-am satisfăcut așa cum trebuie.

Ne-am zbătut să ieșim la suprafață, să ne extragem din pântecul lumii, uzi și aburinzi, cu membrele gelatinoase de la vin și de la căldură. Am căzut în genunchi la prima platformă, și Jamie, încercând să mă ajute, a căzut alături de mine în maldărul dezordonat de robe și picioare goale. Chicotind neîncetat, beți mai mult de dragoste decât de vin, ne-am croit drum unul lângă celălalt, în palme și genunchi până la al doilea șir de scări, mai mult încurcându-ne decât ajutându-ne, împingându-ne și împleticindu-ne în spațiul îngust până când ne-am prăbușit în cele din urmă unul în brațele celuilalt pe cea de a doua platformă.

Acolo o fereastră antică ieșită ca un alcov se deschidea golașă spre cer și lumina lunii pline ne scălda în argint. Am rămas îmbrățișați, pielea umedă răcorindu-se în vântul iernatic, așteptând ca inimile să își potolească goana și suflul să se întoarcă în trupurile noastre respirând din greu.

Luna de deasupra noastră era o lună de Crăciun, atât de mare încât umplea aproape cu totul fereastra goală. Nu mi se părea de mirare că mareea mării și a femeii aveau legături atât de strânse cu acest glob maiestuos, atât de aproape și atât de impunător.

Însă propria mea maree nu mai asculta de chemările acelea caste și

sterile și conștiința libertății mele îmi alerga prin sânge precum adrenalina.

– Am și eu un dar pentru tine, i-am spus deodată lui Jamie.

S-a întors spre mine și mâna i-a alunecat, mare și neclintită, peste pântecul meu încă plat.

– Ce dar ai pentru mine? a întrebat el.

Și lumea era pretutindeni în jurul nostru, încărcată cu o nouă speranță.

Mulţumiri

Autoarea dorește să le mulțumească:

Lui Jackie Cantor, editor prin excelență, al cărei entuziasm neclintit a făcut posibilă apariția acestei cărți.

Lui Perry Knowlton, agent cu o judecată impecabilă, care mi-a zis: „Mergi înainte și spune povestea așa cum ar trebui spusă; mai târziu vom tăia ce e de tăiat.“

Soțului meu, Doug Watkins, care, deși uneori a stat în spatele meu întrebându-mă „Dacă se petrece în Scoția, de ce nu spune nimeni *Hoot, mon*?“, și a petrecut mult timp luându-i pe copii de pe capul meu „Mama scrie! Lăsați-o în pace!“

Fiicei mele, Laura, pentru că și-a informat mândră o prietenă că „Mama mea scrie cărți!“

Fiului meu, Samuel, care, când a fost întrebat ce meserie are mămica lui, a răspuns, precaut „Păi, stă toată ziua și se uită la computer.“

Fiicei mele Jennifer, care spune „Dă-te la o parte, mami, acum e rândul meu să scriu!“

Lui Jerry O'Neill – Primul Cititor și Încurajatorul-Șef – și restului Bandei de Patru – Janet McConnaughey, Margaret J. Campbell și John L. Myers – care citește tot ce scriu și deci mă pun să scriu.

Domnului doctor Garry Hoff, pentru că a verificat toate detaliile medicale și mi-a explicat cu tact metoda corectă de a reașeza un umăr dislocat.

Lui T. Lawrenece Tuohy, pentru detaliile de istorie militară și costumație.

Lui Robert Riffle, pentru explicarea diferenței între vindecea și untul-

pământului și pentru înșirarea tuturor felurilor de nu-mă-uita cunoscute omului și pentru că m-a asigurat că plopul-tremurător chiar crește în Scoția.

Virginiei Kiff, pentru că a citit fragmente timpurii din manuscris și m-a încurajat să continui; lui Alex Krislov, pentru că împreună cu alți operatori de sisteme a cogăzduit cea mai tare petrecere electronică literară și cel mai grozav incubator de scriitor din lume, Forumul Literar CompuServe.

Și numeroșilor membri ai LitForum-ului – John Stith, John Simpson, John L. Myers, Judson Jerome, Angelia Dorman, Zilgia Quafay și restul – pentru cântecele populare scoțiene, pentru poezia de dragoste latină și pentru că au râs (și au plâns) acolo unde era nevoie.

Note

1 - Combinație de bere tare cu bere slabă (n. tr.).

2 - Referire la tradiția de a purta verde a celor care au sprijinit revolta irlandezilor din 1798, despre care se spune că au fost condamnați pentru asta deoarece era culoarea revoluționarilor care luptaseră împotriva asupririi britanice (n. tr.).

3 - „Să mă orbească Dumnezeu“ (n. tr.).

4 - „Gadzooks“ – veche expresie, provenind de la „Good’s hooks“ - „Cuiele Mântuitorului“ (n. tr.).

5 - Whisky fabricat exclusiv din malț de orz, care provine de la o singură distilerie (n. tr.).

6 - William Shakespeare, *Negustătorul din Veneția*, actul IV, scena 1 (n. tr.).

7 - Platoul Salisbury – regiune a Angliei cunoscută pentru monumentele sale arheologice, printre care și Stonehenge (n. tr.).

8 - Pisica cu nouă cozi, un bici cu nouă corzi, folosit pe vasele armatei regale britanice. Numele provine de la cele nouă urme pe care le lăsa pe spatele celui pedepsit și care arătau ca niște zgârieturi de pisică (n. tr.).

9 - William Shakespeare, *Hamlet,* actul III, scena IV, traducere Ion Vinea (n. tr.).

10 - În engleză, *lock* – „linguriță“, iar titlul este *locksman,* care mai poate însemna și temnicer (n. tr.).

11 - Cupă fără picior, cu două toarte, din Scoția (n. tr.).

12 - Fel de mâncare scoțian, un fel de caltaboș, făcut din măruntaie de oaie sau vită, ovăz, untură, ceapă și condimente (n. tr.).

13 - Scut mic și rotund (n. tr.).

14 - În galică – „fort“. Construcție din piatră în formă circulară (n. tr.).

15 - Caius Valerius Catullus, *Liber V, Lesbiei,* traducere Teodor Naum (n. tr.).

16 - Joc scoțian, asemănător hocheiului pe iarbă, jucat de două echipe, formate din câte doisprezece jucători, cu bâte curbate și o minge mică din cauciuc acoperită cu piele (n. tr.).

17 - Ultima zi a anului și este sinonim cu celebrarea Anului Nou în Scoția (n. tr.).

18 - Habacuc 3:5 (n. tr.).

19 - Proverbe 2:16 – 2:18 (n. tr.).

20 - Exod 22:18 (n. tr.).

21 - Coafură scoțiană asemănătoare cocului modern (n. tr.).

22 - Metodă de divinație interpretând pasaje din opera lui Virgiliu. Prin extrapolare, ghicirea viitorului sau găsirea unor răspunsuri prin interpretarea pasajelor altor cărți, inclusiv ale Bibliei (n. tr.).

23 - Samuel 5:6 (n. tr.).

24 - Psalmi 22:14 (n. tr.).

25 - Psalmi 22:19 – 22:20 (n. tr.).

26 - Iov 33:19 – 33:22 (n. tr.).

27 - Iov 33:23 – 33:25 (n. tr.).

28 - Băutură făcută din lapte, vin sau bere și mirodenii, servită ca delicatesă ori pe post de medicament (n. tr.).